EL LLIBRE DE MORMÓ

Res
Book Area
M222.2
B724CAT
2008
363702

I quan rebreu aquestes coses, us voldria exhortar que pregunteéssiu a Déu, Pare Etern, en nom de Crist, si no són veritables. I si ho demanareu amb cor sincer, amb vertadera intenció, tenint fe en Crist, ell us en manifestarà la veritat pel poder de l'Esperit Sant.

I pel poder de l'Esperit Sant podreu conèixer la veritat de totes les coses.

Moroni 10:4-5

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

http://archive.org/details/elllibrodemormo1981cat

I quan rebreu aquestes coses, us voldria exhortar que preguntéssiu a Déu, Pare Etern, en nom de Crist, si no són veritables. I si ho demanareu amb cor sincer, amb vertadera intenció, tenint fe en Crist, ell us en manifestarà la veritat pel poder de l'Esperit Sant.

I pel poder de l'Esperit Sant podreu conèixer la veritat de totes les coses.

Moroni 10:4-5

I quan rebreu aquestes coses, us voldria exhortar que preguntéssiu a Déu, Pare Etern, en nom de Crist, si no són veritables. I si ho demanareu amb cor sincer, amb veritadera intenció, tenint fe en Crist, ell us en manifestarà la veritat pel poder de l'Esperit Sant.

I pel poder de l'Esperit Sant podreu conèixer la veritat de totes les coses.

Moroni 10:4-5

EL LLIBRE DE MORMÓ

Relat escrit per

LA MÀ DE MORMÓ

damunt de planxes

tretes de les Planxes de Nefí

Per tant, és un compendi dels annals del poble de Nefí, així com dels lamanites — Escrit als lamanites, els quals són una resta de la casa d'Israel, i també al jueu i al gentil — Escrit per via de manament, i també per l'esperit de profecia i de revelació — Escrit, segellat i amagat al Senyor, a fi que no fos destruït — Per tal d'eixir pel do i poder de Déu per a la seva interpretació — Segellat per la mà de Moroni, i amagat al Senyor, a fi que sortís al seu degut temps per via dels gentils — La interpretació del qual pel do de Déu.

Hi ha també un compendi del Llibre d'Eter, que és una relació del poble de Jared, el qual fou dispersat a l'època quan el Senyor confongué el llenguatge dels pobles, quan edificaven una torre per a arribar al cel — Tot, per a mostrar a la resta de la casa d'Israel quines coses més grans el Senyor ha fet per als seus pares; i perquè coneguin les aliances del Senyor, que no són rebutjats per sempre — I també per a convèncer el jueu i el gentil que JESÚS és el CRIST, el DÉU ETERN, manifestant-se a totes les nacions — I ara, si hi ha falles, són equivocacions dels homes. Per tant, no condemneu les coses de Déu, a fi que us pugueu trobar sense màcula davant el tribunal de Crist.

TRADUÏT AL ANGLÈS DE LES PLANXES,
PER JOSEP SMITH, fill

Publicat per

L'Església de Jesucrist dels Sants dels Darrers Dies

© 1980 per Intellectual Reserve, Inc.

Reservats tots els drets

Printed in the United States of America 7/2008

Translation of the Book of Mormon

Catalan

Depòsit Legal: B. 1 527-1981

ISBN 978-1-59297-624-4 (Hardcover 33571 115)

BREU ANÀLISI
DEL
LLIBRE DE MORMÓ

A la portada del Llibre de Mormó es fa referència a tres classes de planxes, és a dir:

1. *Les Planxes de Nefí*, les quals, segons aclara el texte del llibre, eren de dues menes, (a) les Planxes Grans, i (b) les Planxes Petites. Les primeres foren dedicades més particularment a la història secular dels pobles de què tractaven, mentre que les segones es componien principalment d'annals sagrats.
2. *Les Planxes de Mormó*, que contenien un compendi de les Planxes de Nefí, fet per Mormó, junt amb molts comentaris, i la continuació de la història feta per ell mateix, i altres afegidures de Moroni, fill de Mormó.
3. *Les Planxes d'Eter*, que contenen una història dels jaredites. Aquest relat fou compendiat per Moroni, el qual hi insertà el seus propis comentaris, i el va incorporar a la història general, amb el títol, Llibre d'Eter.

A aquestes es pot afegir una altra col·lecció de planxes a les quals freqüentment fa referència el Llibre de Mormó, és a dir:

4. *Les Planxes de Llautó de Laban*, endudes pel poble de Lehí de Jerusalem, les quals contenien escriptures i genealogies hebraiques. En els annals nefites apareixen molts extractes d'aquestes planxes.

El Llibre de Mormó es compon de quinze parts o divisions principals, anomenades, amb una sola excepció, llibres, cada un dels quals designat pel nom del seu autor principal. D'aquests, els primers sis llibres, Primer Nefí, Segon Nefí, Jacob, Enós, Jarom i Omní, són traduccions de seccions corresponents de les Planxes Petites de Nefí. Entre els llibres de Omní i Mossíah es troben *Les Paraules de Mormó*, que enllacen la narració de Nefí, tal com fou escrita damunt les Planxes Petites, amb el compendi de Mormó de les Planxes Grans, que cobreix els períodes següents. Les Paraules de Mormó constitueixen una breu explicació de les primeres parts de la història, així com un prefaci a les divisions que segueixen.

El cos del llibre, des de Mossíah fins al capítol setè de Mor-

mó inclusiu, és la traducció del compendi que féu Mormó de les Planxes de Nefí. L'última part del Llibre de Mormó, des del capítol vuitè de Mormó fins al final del volum, fou gravada per Moroni, fill de Mormó, que primer finalitzà la història de la vida del seu pare, i després féu un compendi de la història dels jaredites, anomenat el Llibre d'Eter. Més tard afegí la part que coneixem com el Llibre de Moroni.

El període que comprèn els annals del Llibre de Mormó, s'estén des de l'any 600 abans de Crist fins al 421 després de Crist. Més o menys en aquest temps, Moroni, l'últim dels historiadors nefites, segellà els annals sagrats i els amagà al Senyor, a fi que eixissin als darrers dies, d'acord amb allò que la veu de Déu havia anunciat per boca dels seus profetes antics. L'any 1827 de la nostra era, el mateix Moroni, aleshores un ésser ressuscitat, lliurà les planxes gravades a Josep Smith.

ORIGEN DEL LLIBRE DE MORMÓ

Josep Smith, el qui, mitjançant el do i poder de Déu, va donar a llum l'antiga escriptura coneguda com *El Llibre de Mormó*, i la va traduir a l'anglès, féu una relació personal i circumstancial de l'assumpte. Afirmà que durant la nit del 21 de setembre de 1823, estava suplicant al Senyor amb fervent oració, havent rebut prèviament una manifestació divina d'importància transcendental. La seva relació és la següent:

«Mentre estava invocant Déu, vaig veure que una llum apareixia a la cambra, i que seguia augmentant fins que la cambra va esdevenir més clara que a ple migdia, quan de sobte, un personatge es va aparèixer al costat del meu llit, com penjat enlaire, ja que els seus peus no tocaven a terra.

«Anava vestit amb una túnica fluixa d'una blancor exquisida. Era una blancor més gran que tota cosa terrenal que jo havia vist mai, ni crec que res de terrestre pugui fer-se tan blanc ni tan brillant. Tenia les mans nues, així com els braços, fins una mica més amunt dels monyons; i d'igual manera els peus, així com les cames, fins una mica més amunt dels turmells. El cap i el coll també els portava nus. Podia comprovar que no portava res més que la túnica, com que estava oberta, de manera que jo podia veure-li el pit.

«No solament la túnica era blanquíssima, sinó que tota la seva persona era gloriosa fora mida, i el seu semblant en veritat semblava com un llampec. La cambra era claríssima, però no tan iluminada com al voltant de la seva persona. En veure'l per primer cop vaig tenir por, però ben aviat el temor se me'n va anar.

«Em va cridar pel meu nom, i em digué que era un missatger, enviat de la presència de Déu fins a mi, i que es deia Moroni; que Déu tenia una obra que jo hauria d'acomplir, i que el meu nom seria conegut per bé o per mal entre totes les nacions, tribus i llengües, o que es parlaria en bé o en mal de mi entre tots els pobles.

«Va dir que hi havia un llibre enterrat, escrit sobre planxes d'or, que donava una relació dels habitants anteriors del continent d'Amèrica, així com de l'origen de la seva procedència. També em va dir que en aquest llibre hi havia la plenitud de l'evangeli sempitern, tal com el Salvador l'havia lliurada als antics habitants.

«A més, que junt amb les planxes hi havia dipositades dues pedres en argolles de plata, i que aquestes pedres assegurades a un pectoral, integraven el que se'n diu l'Urim i el Tumim; i que la possessió i l'ús d'aquestes pedres era el que constituïa els «vidents» dels temps antics o anteriors; i que Déu les havia aparellades per a la traducció del llibre.

* * *

«Em digué, a més, que quan jo hauria rebut aquelles planxes de les quals havia parlat — ja que encara no s'havia acomplert el temps que hom les obtingués — no les havia de mostrar a ningú, ni tampoc el pectoral amb l'Urim i el Tumim, fora d'aquells als quals em fos manat de mostrar-les. Si així fes, seria destruït. Mentre conversava amb mi sobre les planxes, es va obrir a la meva ment una visió tan clara i distinta del lloc on eren dipositades les planxes, que vaig reconèixer el lloc quan hi vaig anar.

«Després d'aquesta comunicació, vaig veure com la llum de la cambra començava a arreplegar-se entorn de la persona que em parlava, i així feia fins que la cambra va restar altra volta a les fosques, fora just del seu entorn. I de cop i volta vaig veure com si fos un conducte que va obrir directe fins al cel, i ell s'enlairava fins a desaparèixer del tot; i la cambra va quedar tal com era abans d'aparèixer aquesta llum celestial.

Em vaig quedar ajagut, reflexionant sobre la singularitat de l'escena, tot meravellat del que m'havia dit aquell missatger extraordinari; quan, enmig de la meva meditació, vaig adonar-me sobtadament que la cambra tornava a iluminar-se, i en un instant, com si així fos, el mateix missatger celestial era altre cop al costat del meu llit.

«Començà a parlar, i tornà a explicar-me les mateixes coses com havia fet en la primera visita, sense variar res; i quan acabà, em va informar de grans judicis que venien damunt la terra, amb grans estralls per la fam, l'espasa i la pesta, i que aquests greus judicis caurien damunt la terra en aquesta generació. Havent-me referit aquestes coses, va ascendir tal com ho havia fet abans.

»Ja per aquells moments eren tan profundes les impressions que se m'havien gravat a la ment, que la son havia fugit dels meus ulls, i jeia abatut, esbalaït del que havia vist i sentit. Però quanta no fou la meva sorpresa quan vaig veure novament

el mateix missatger al costat del meu llit, i altra volta vaig sentir que em referia o repetia les mateixes coses d'abans; i va afegir-hi un advertiment, que Satanàs provaria de temptar-me (a causa de les circumstàncies indigents de la nostra família) per tal d'obtenir les planxes a fi de fer-me ric. D'això me'n va prohibir, tot dient que jo no havia de tenir altra finalitat en obtenir les planxes que la de glorificar Déu. I que no m'havia de deixar influir per cap altre motiu que no fos el de l'edificació del seu regne; altrament no les podria obtenir.

»Després d'aquesta tercera visita, ascendí altra vegada, com abans, i novament em vaig quedar meditant l'estranyesa del que m'acabava de succeir. Tot seguit, així que el missatger se'n va anar al cel per tercera vegada, va cantar el gall i em vaig adonar que ja es feia de dia, de manera que les nostres entrevistes havien durat tota aquella nit.

»Una mica després, em vaig aixecar del llit, i em vaig posar a treballar, com de costum, en les feines del dia. Però en disposar-me a treballar com altres vegades, em trobava amb les forces tan esgotades, que em deixaven completament inhàbil. El meu pare, que treballava prop meu, es va fixar que alguna cosa em passava, i em va dir que me'n tornés a casa. Sortia amb la intenció d'anar-hi, però en provar de passar per la cleda del camp on érem, les forces em mancaren del tot, i vaig caure defallit a terra; i per una estona vaig quedar totalment inconscient.

»La primera cosa que recordo és una veu que em cridava pel nom. Vaig aixecar la vista i vaig veure el mateix missatger al damunt del meu cap, rodejat de llum com abans. Em va repetir tot el que m'havia referit la nit anterior, i em va manar que me n'anés cap al meu pare i que li contés el de la visió i els manaments que m'havien estat donats.

»Vaig obeir; vaig retornar al meu pare al camp, i li vaig repetir tot l'assumpte. Em va respondre que allò era de Déu, i que fes tot el que el missatger em manava. Vaig sortir del camp i vaig anar al lloc on el missatger m'havia dit que eren dipositades les planxes, i degut a la claredat de la visió que havia tingut sobre allò, vaig reconèixer l'indret en quant hi vaig arribar.

»Prop del poble de Manchester, comtat d'Ontari, Estat de Nova York, hi ha un pujol bastant gran, el més alt de tota la rodalia. Pel costat occidental d'aquest pujol, prop del cimal, sota una pedra de mida considerable, hi havia les planxes, dipositades en una caixa de pedres. Aquesta pedra era gruixuda i

arrodonida per enmig de la banda superior, i més prima per les vores, de manera que la part mitjana era visible damunt del sòl, mentre que les vores quedaven tapades de terra.

»Després de treure la terra, vaig agafar una palanca, que vaig ficar per sota de la vora de la pedra i, amb un lleuger esforç, la vaig aixecar. Vaig mirar a l'interior, i de fet, vaig veure les planxes, l'Urim i el Tumim, i el pectoral, tot tal com havia declarat el missatger. La caixa en què es trobaven es formava de pedres ajuntades amb una espècie de ciment. Al fons de la caixa hi havia dues pedres posades transversalment i al damunt reposaven les planxes i els altres objectes.

»Vaig provar de treure-les, però el missatger m'ho va prohibir, i novament em va avisar que encara no havia arribat el moment de fer-les eixir, i que no seria fins al cap de quatre anys a partir d'aquell moment. Però, em va dir que retornés a aquell indret precisament al cap d'un any, i que ell m'hi trobaria. I que ho fes així fins que arribés el moment d'obtenir les planxes.

»Així és que, tal com em fou manat, hi vaig anar al cap de cada any, i cada vegada hi trobava el mateix missatger. I rebia instruccions i saviesa d'ell en cada una de les nostres entrevistes sobre allò que el Senyor faria, i de com i de quina manera s'hauria de conduir el seu regne en els darrers dies.

»A la fi, va arribar el temps d'obtenir les planxes, l'Urim i el Tumim, i el pectoral. El dia 22 de setembre de 1827, havent anat com de costum al cap de l'any al lloc on eren dipositades, el mateix missatger celestial me les va lliurar, tot advertint-me que jo n'era el responsable, que si les deixava anar, per descuit o per negligència meva, quedaria exclòs. Però que si feia tots els meus esforços per tal de conservar-les fins que ell, el missatger, les vingués a buscar, serien protegides.

»Molt aviat vaig adonar-me del perquè d'aquestes ordres tan estrictes de guardar segures les planxes, i el motiu perquè el missatger havia dit que quan jo hagués fet amb elles el que es requeria de la meva mà, ell les tornaria a buscar. Perquè així que es va saber que jo les tenia, es varen emprar les exercions més estrènues per prendre-me-les. Hom recorria a totes les estratagemes que es podien imaginar, per assolir aquell fi. La persecució esdevingué més intensa i severa que mai, i munió de persones esperaven tothora a l'aguait per tal de prendre-me-les, si així fos possible. Però, per la saviesa de Déu, varen romandre segures a les meves mans fins que vaig haver acomplit amb elles el que es requeria de mi. I quan, segons el que s'havia acordat, el missatger va venir a buscar-les, les hi vaig

lliurar; i ell les té al seu càrrec fins al dia d'avui, el 2 de maig de 1838.»

Hom trobarà la narració completa a *Perla de Gran Preu*, pàgines 44-56, i *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, volum 1, capítols 1 al 6, inclusius.

L'antiga història que així va eixir de la terra, com a veu d'un poble que parlés des de la pols, i que fou traduïda al llenguatge modern pel do i poder de Déu, segons testificà l'afirmació divina, fou publicada per primera vegada al món l'any 1830, amb el títol, *The Book of Mormon*.

LA TESTIFICACIÓ DELS TRES TESTIMONIS

Que consti a totes les nacions, famílies, llengües i pobles, als quals arribi aquesta obra: Que nosaltres, per la gràcia de Déu, el Pare, i de nostre Senyor Jesucrist, hem vist les planxes on és contingut aquest relat, que és una història del poble de Nefí, i també dels lamanites, els seus germans, i del poble de Jared, que vingué de la torre de la qual ja s'ha parlat. Sabem també que aquests annals han estat traduïts pel do i poder de Déu, puix que la seva veu així ens ho ha declarat. Per això sabem, amb tota certesa, que aquesta obra és veritable. També donem testimoniatge que hem vist les inscripcions que hi ha sobre les planxes, les quals ens han estat mostrades pel poder de Déu i no pas pel de cap home. I declarem amb paraules de sobrietat que un àngel de Déu va baixar del cel, i que ell portava, i va posar davant dels nostres ulls, les planxes, així que les vàrem veure, igualment com les inscripcions que hi havia gravades. I sabem que és per la gràcia de Déu, el Pare, i de nostre Senyor Jesucrist, que ho vàrem veure, i donem testimoniatge que aquestes coses són veritables. I tot allò és una meravella als nostres ulls. Però tot i així, la veu del Senyor ens va manar que en donéssim testimoniatge. Per tant, obeint els manaments de Déu, testifiquem d'aquestes coses. I sabem que si som fidels en Crist, traurem de les nostres vestidures la sang de tots els homes, i ens trobarem sense màcula davant el tribunal de Crist, i viurem eternament amb ell en els cels. L'honor sigui donat al Pare, i al Fill, i a l'Esperit Sant, que són un Déu. Amén.

Oliver Cowdery
David Whitmer
Martin Harris

I TAMBÉ

LA TESTIFICACIÓ DELS VUIT TESTIMONIS

Que consti a totes les nacions, famílies, llengües i pobles, als quals arribi aquesta obra: Que Josep Smith, fill, traductor d'aquesta obra, ens ha mostrat les planxes de què s'ha parlat, i que semblen ésser d'or. Que totes les fulles que l'esmentat Smith ha traduït hem tocat amb les mans; i que també hi hem vist les inscripcions gravades, tot i que tenia aparença d'un treball antic i d'una elaboració acurada. I donem testimoniatge amb paraules de sobrietat que el dit Smith ens ho ha mostrat, perquè hem vist les planxes i les hem sospesat, i sabem amb tota certesa que el dit Smith posseeix les planxes de què hem parlat. I donem al món el nostres noms per tal de testificar-li el que hem vist. I no mentim pas, essent-ne Déu el nostre testimoni.

Christian Whitmer
Jacob Whitmer
Peter Whitmer, fill
John Whitmer

Hiram Page
Josep Smith, pare
Hyrum Smith
Samuel H. Smith

NOMS I ORDRE DELS LLIBRES EN

EL LLIBRE DE MORMÓ

Nom	*Pàgina*	*Designació en les notes al peu de la pàgina*
Primer Llibre de Nefí	1	1 Ne.
Segon Llibre de Nefí	55	2 Ne.
Llibre de Jacob	122	Jac.
Llibre d'Enós	143	Enós
Llibre de Jarom	145	Jar.
Llibre d'Omní	147	Om.
Paraules de Mormó	150	P. Mor.
Llibre de Mossíah	152	Mos.
Llibre d'Alma	222	Al.
Llibre d'Helaman	412	Hel.
Tercer Nefí	457	3 Ne.
Quart Nefí	521	4 Ne.
Llibre de Mormó	526	Morm.
Llibre d'Eter	547	Et.
Llibre de Moroni	583	Moro.

Altres abreviatures empleades en les notes al peu de les pàgines

Doctrina i Aliances	D. i A.
Perla de Gran Preu	P. de G.P.

Per als llibres de la Bíblia s'han emprat les acostumades.

EL LLIBRE DE MORMÓ

EL PRIMER LLIBRE DE NEFÍ

EL SEU REGNAT I MINISTERI

Relació de Lehí, i de la seva esposa, Saríah, i dels seus quatre fills, que s'anomenaven començant pel més gran: Laman, Lemuel, Sam i Nefí. El Senyor adverteix a Lehí que surti de la terra de Jerusalem, perquè aquest profetitza al poble sobre la seva dolenteria i intenten llevar-li la vida. Fa camí de tres jornades a l'erm amb la seva família. Nefí porta els seus germans i retorna a la terra de Jerusalem per als annals dels jueus. Relat dels seus sofriments. Prenen per mullers les filles d'Ismael. Amb les seves famílies marxen cap a l'erm. Sofriments i afliccions a l'erm. La ruta de les seves jornades. Arriben a les grans aigües. Els germans de Nefí es rebellen en contra d'ell. Ell els confon, i construeix un vaixell. Donen a l'indret el nom d'Abundància. Travessen les grans aigües fins a la terra de promissió, etc. Tot això, segons la narració de Nefí, o dit d'una altra manera, jo, Nefí, vaig escriure aquesta relació.

CAPÍTOL 1

Visió de Lehí de la columna de foc i del llibre de profecia. Prediu la imminent destrucció de Jerusalem i la vinguda del Messies. Els jueus intenten matar-lo.

1. Jo, Nefí, havent nascut de bons pares, i per això instruït quelcom en tot el saber del meu pare, i havent vist moltes afliccions en el curs dels meus dies, però així i tot, havent estat altament afavorit del Senyor durant tots els meus dies; sí, havent tingut un gran coneixement de la bondat i dels misteris de Déu, per això, faig una relació dels meus fets en els meus dies.

2. Sí, faig una relació en la llengua del meu pare, que es compon de la ciència dels jueus i [a]l'idioma dels egipcis.

3. I sé que la relació que faig és veritable. I la faig amb la meva pròpia mà; i la faig segons els meus coneixements.

4. Perquè succeí que en començar el [b]primer any del reg-

a, Mos. 1:4. Morm. 9:32. *b*, 2 R. 24:17, 18. Vora l'any 600 a.C.

nat de Sedequies, rei de Judà (el meu pare, Lehí, havent habitat a Jerusalem tota la seva vida), en aquell any vingueren 'molts profetes, profetitzant al poble que es penedís, altrament la gran ciutat de Jerusalem hauria d'ésser destruïda.

5. Per tant, succeí que el meu pare, Lehí, mentre sortia, va pregar al Senyor, sí, amb tot el cor, a favor del seu poble.

6. I succeí que mentre pregava al Senyor, vingué una columna de foc i s'aturà sobre una roca davant seu. I veié i sentí molt. I per les coses que va veure i va sentir, s'estremí i tremolà moltíssim.

7. I succeí que tornà a casa seva a Jerusalem; i es va ajeure al llit, tot abatut de l'Esperit i de les coses que havia vist.

8. I estant així, abatut per l'Esperit, fou dut en una visió, fins que va veure oberts els cels i li semblava veure Déu assegut en el seu tron, rodejat d'innombrables munions d'àngels en actitud d'estar cantant i adorant el seu Déu.

9. I succeí que va veure un que baixava d'enmig del cel, i veié que la seva resplendor era més que la del sol del migdia.

10. I també va veure altres dotze que el seguien; i la seva brillantor excedia la de les estrelles del firmament.

11. Varen baixar i sortiren sobre la faç de la terra. I el primer se li acostà i es posà davant del meu pare, i li donà un llibre, tot ordenant-li que el llegís.

12. I succeí que mentre llegia, fou ple de l'Esperit del Senyor.

13. Va llegir, dient: Ai, ai de tu, Jerusalem, perquè he vist les teves abominacions! Sí, i moltes coses va llegir el meu pare quant a Jerusalem —[d]que seria destruïda, i els seus habitants també; que molts moririen per l'espasa i molts d'altres serien emportats captius a Babilònia.

14. I succeí que quan el meu pare hagué llegit i vist moltes grans i meravelloses coses, exclamà moltes coses al Senyor, tal com: Són grans i meravelloses les teves obres, oh Senyor, Déu Totpoderós! El teu tron es troba als cims del cel, i el teu poder, la teva bondat i misericòrdia abasten tots els habitants de la terra! I perquè ets misericordiós, no deixaràs morir els qui a tu acuden.

15. I d'aquesta faisó era el llenguatge del meu pare en lloar el seu Déu; perquè la seva ànima s'alegrava, i tot el cor se li omplia a causa de les coses que havia vist, sí, d'allò que el Senyor li havia mostrat.

16. Ara jo, Nefí, no faig relació completa de tot el que ha escrit el meu [e]pare, perquè ha escrit moltes coses que va veu-

---

c, 2 P. 36:15, 16. *d*, 2 P. 36:17-20. Jer. 35:1-9. *e*. 1 Ne. 6:1.

re en visions i somnis. També ha escrit moltes coses que profetitzà i parlà als seus fills, de tot el qual no en faig un relat complet.

17. Però escriuré una relació dels meus fets en els meus dies. Heus aquí, faig un [f]compendi dels annals del meu pare sobre planxes que he fet amb les meves pròpies mans. Per tant, després de compendiar els annals del meu pare, faré una relació de la meva pròpia vida.

18. Per això, vull que sapigueu que després que el Senyor va mostrar tant de coses meravelloses al meu pare, Lehí, sí, sobre la destrucció de Jerusalem, va sortir entre el poble i començà a profetitzar i a anunciar-los de les coses que tant havia vist com sentit.

19. I succeí que els [g]jueus es burlaren d'ell per les coses que els testificava, perquè veritablement els parlà de les seves dolenteries i abominacions. I els va testificar que les coses que havia vist i sentit, així com les que havia llegit en el llibre, manifestaven clarament la vinguda d'un Messies, i també la redempció del món.

20. I quan els jueus sentiren això, s'enfadaren amb ell, tal com ho havien fet amb els profetes de l'antigor, als quals havien foragitat, i apedregat i matat. I també provaren de llevar-li la vida a ell. Però jo, Nefí, us mostraré que les tendres misericòrdies del Senyor abasten tots aquells que ell ha escollit, a causa de la seva fe, per a fer-los poderosos, àdhuc, fins al poder de la deslliurança.

CAPÍTOL 2

Lehí surt amb la seva família cap a l'erm que confrontava el Mar Roig. Els seus fills grans, Laman i Lemuel, murmuren contra ell. Nefí i Sam creuen les seves paraules. Promeses del Senyor a Nefí.

1. Perquè succeí que el Senyor parlà al meu pare, sí, àdhuc en un somni, i li digué: Beneït siguis, Lehí, per les coses que has fet. I perquè has estat fidel i has proclamat a aquest poble el que jo et vaig manar, vet aquí que cerquen la teva vida.

2. I succeí que el Senyor manà el meu pare, en un somni, que prengués la seva família i marxés cap a l'erm.

3. I succeí que li fou obedient a la paraula del Senyor, per tant, féu el que el Senyor li manà.

4. *Va sortir cap a l'erm. I abandonà la casa i la terra de la seva herència, i el seu or, i plata i objectes preciosos; i no s'emportà més que la seva família, i provisions i tendes, i se n'anà a l'erm.

---

f, 1 Ne. 6:1. 9:2-5. 10:1. 19:1-6. 2 Ne. 5:29-33. Jac. 1:1-4. 3:13, 14. 4:1, 2. 7:26, 27. Enós 13, 15-18. Jar. 14, 15. P. Morm. 1-11. *g*, 2 P. 36:16. Jer. 26:8-11.

* L'any 600 a.C.

5. Va baixar pel marge prop de les vores del Mar Roig. I féu camí per l'erm en els marges més a prop del Mar Roig; i viatjà per l'erm amb la seva família, que es componia de la meva mare, Saríah, i els meus germans grans, que eren Laman, Lemuel i Sam.

6. I succeí que després de fer camí tres dies a l'erm, plantà la tenda a una vall al costat d'un riu d'aigua.

7. I succeí que aixecà un altar de pedres i oferí un sacrifici al Senyor, donant-li gràcies al nostre Déu i Senyor.

8. I succeí que anomenà el riu Laman, i feia cap al Mar Roig; i la vall s'estenia pels marges del riu, prop de la desembocadura.

9. I quan el meu pare veié que les aigües del riu desembocaven a la font del Mar Roig, parlà a Laman, dient: Oh, que fossis semblant a aquest riu, rajant sense parar cap a la font de tota justícia!

10. Parlà també a Lemuel, dient: Oh, que tu fossis semblant a aquesta vall, ferm, constant i immutable en guardar els manaments del Senyor!

11. Ara, parlà així a causa de la testarrudesa de Laman i Lemuel; perquè rondinaven en moltes coses contra el seu pare —que era visionari, i que els havia tret de la terra de Jerusalem, deixant la terra de la seva herència, i el seu or, i la seva plata, i els objectes preciosos, per a morir a l'erm. I tot això, deien que havia fet per les imaginacions boges del seu cor.

12. I així és com Laman i Lemuel, que eren els fills grans, murmuraven contra el seu pare; i ho feien perquè no coneixien els tractes d'aquell Déu que els havia creat.

13. Ni creien tampoc que Jerusalem, aquella gran ciutat, podria ésser destruïda segons les paraules dels profetes. I eren semblants als jueus que eren a Jerusalem, que cercaven de llevar-li la vida al meu pare.

14. I succeí que el meu pare els va parlar a la vall de Lemuel, amb poder, estant ple de l'Esperit, fins que tremolaren davant ell. I els confongué, que no gosaren parlar pas contra ell. Per tant, feren tal com els manava.

15. El meu pare aleshores habitava en una tenda.

16. I succeí que jo, Nefí, era molt jove, però així i tot, alt d'estatura, i també tenia grans desigs de conèixer els misteris de Déu. Per tant, vaig clamar al Senyor; i heus aquí, ell em visità i m'entendrí el cor, així que vaig creure totes les paraules que el meu pare havia dit. Per tant, no em vaig rebellar contra ell, com els meus germans.

17. I vaig parlar a Sam, fent-li saber les coses que el Senyor m'havia manifestat pel seu Sant Esperit. I ell va creure les meves paraules.

18. Però Laman i Lemuel no

volgueren prestar atenció a les meves paraules. I, afligit per la duresa del seu cor, vaig clamar al Senyor per a ells.

19. I succeí que el Senyor em parlà, dient: Beneït siguis tu, Nefí, a causa de la teva fe, perquè m'has buscat diligentment, amb cor baix.

20. I en tant que guardis els meus manaments, prosperaràs. I sereu [a]conduïts a una terra de promissió, sí, una terra que jo he preparat per a vosaltres, una terra escollida sobre totes les altres.

21. I en tant que els teus [b]germans es rebellin contra tu, seran exclosos de la presència del Senyor.

22. I en tant que tu guardis els meus manaments, [c]seràs fet cabdill i mestre dels teus germans.

23. Perquè vet aquí, el dia en què ells es rebellaran contra mi, jo els [d]maleiré amb penosa maledicció. I no tindran cap poder damunt la teva semença, excepte que aquests també es rebellin contra meu.

24. I si és que ells es rebellen contra meu, seran un flagell per a la teva semença, per tal d'empènyer-los pels camins del record.

CAPÍTOL 3

Els fills de Lehí enviats a Jerusalem per a obtenir les planxes de llautó. Laban es nega a lliurar-losles. Laman i Lemuel són reprovats per un àngel.

1. Succeí que jo, Nefí, vaig retornar d'haver parlat amb el Senyor, a la tenda del meu pare.

2. I succeí que ell em parlà, dient: He tingut un somni en el qual el Senyor m'ha manat que tu i els teus germans torneu a Jerusalem.

3. Perquè Laban té els annals dels jueus, així com la genealogia dels teus avantpassats, i [a]són gravats damunt planxes de llautó.

4. Per tant, el Senyor m'ha manat que tu i els teus germans aneu a casa de Laban, i cerqueu els annals i els porteu cap aquí a l'erm.

5. Ara, els teus germans rondinen i diuen que això que els exigeixo és cosa difícil; però no els ho exigeixo jo, sinó que és manament del Senyor.

6. Per això, vés-hi tu, fill meu, i seràs afavorit del Senyor, perquè no has rondinat.

7. I succeí que jo, Nefí, vaig dir al meu pare: Hi aniré i faré el que el Senyor ha manat, perquè sé que ell no dóna cap manament als fills dels homes, sense preparar-los el camí per tal que puguin complir la cosa que els ha manat.

8. I succeí que el meu pa-

---

a, 1 Ne. 18:22, 23. Et. 1:42. 2:7-12. *b*, 2 Ne. 5:20. Al. 9:13, 14. 38:1. *c*, 1 Ne. 3:29. 2 Ne. 5:19. *d*, 1 Ne. 12:22, 23. 2 Ne. 5:21-25. Al. 3:6-19. 17:15. 3 Ne. 2:15, 16. Morm. 5:15. CAP. 3: *a*, 1 Ne. 3:12, 19, 20, 24. 4:24, 38. 5:10-22. 13:23. 19:22. 2 Ne. 4:2. 5:12. Mos. 1:3, 4. 28:20. Al. 37:3-12. 63:1, 11-14. 3 Ne. 1:2.

Entre l'any 600 i el 592 a.C.

re, en escoltar aquestes paraules, quedà fermament complagut, perquè sabia que el Senyor m'havia beneït.

9. Així és que jo, Nefí, i els meus germans emprenguérem el camí per l'erm, amb les nostres tendes, per a pujar a la terra de Jerusalem.

10. Succeí que quan arribàrem a la terra de Jerusalem, jo i els meus germans ens consultàrem.

11. I [b]férem a la sort, quin de nosaltres entraria a casa de Laban. I succeí que la sort caigué sobre Laman; i entrà a casa de Laban, i parlà amb ell mentre estava assegut a casa seva.

12. I demanà de Laban els annals que estaven gravats damunt les planxes de llautó, que contenien la [c]genealogia del meu pare.

13. I heus aquí, succeí que s'enutjà Laban, i el foragità de la seva presència. I no li volgué deixar els annals. Per tant, li digué: Vet aquí, ets un lladre i et mataré!

14. Però Laman va fugir de la seva presència, i ens contà el que Laban havia fet. Vàrem començar a afligir-nos molt, i els meus germans estaven per retornar cap al meu pare a l'erm.

15. Però jo els vaig dir: Com viu el Senyor, i com vivim nosaltres, no tornarem al nostre pare a l'erm, fins que hàgim complert el que el Senyor ens ha encomanat.

16. Així doncs, siguem fidels en guardar el manament del Senyor. Baixem, per tant, a la terra d'herència del nostre pare. Perquè ell deixà [d]or, plata i tota mena de riqueses; i tot ho ha fet a causa del manament del Senyor.

17. Perquè sabia que [e]Jerusalem ha d'ésser destruïda a causa de les dolenteries del poble.

18. Heus aquí, que han rebutjat les paraules dels profetes. Per tant, si el meu pare habités en el país després d'haverli manat d'anar-se'n, també moriria. Per tant, cal que sorti del país.

19. I heus aquí, és saviesa de Déu que obtinguem aquests annals per tal de preservar per als nostres fills la [f]llengua dels nostres pares.

20. I també, perquè preservem per a ells les paraules que han sortit de la boca de tots els sants profetes, les quals els han estat lliurades per l'Esperit i el poder de Déu, des del principi del món fins ara.

21. Succeí que amb aquesta manera de parlar, vaig persuadir els meus germans que fossin fidels en guardar els manaments de Déu.

22. I succeí que vàrem baixar a la terra de la nostra herència,

b, Jos. 18:6, 10. Ju. 20:9. Ac. 1:26. *c*, 1 Ne. 5:14. *d*, 1 Ne. 2:4, *e*, vegeu *d*, 1 Ne. 1. *f*, 1 Ne. 1:2, 3. Mos. 1:4.

i recollírem el nostre [g]or, i plata, i objectes preciosos.

23. I després d'haver reunit aquestes coses, pujàrem altra vegada a la casa de Laban.

24. I succeí que entràrem a la presència de Laban, i li pregàrem que ens donés els annals que estaven gravats damunt les [h]planxes de llautó, per les quals li donaríem el nostre or i plata, i totes les nostres coses precioses.

25. I succeí que en veure Laban els nostres béns, que eren molt abundants, els cobejà, en tant que ens va fer fora, i manà als seus servents que ens assassinessin, per tal d'apoderar-se dels nostres béns.

26. I succeí que nosaltres fugírem davant dels seus servents, i ens veiérem obligats a abandonar els nostres béns, que caigueren a les mans de Laban.

27. Vàrem fugir a l'erm, i els servents de Laban no ens aconseguiren, i ens amagàrem a la cavitat d'una penya.

28. I succeí que Laman estava enutjat amb mi, i també amb el meu pare; i Lemuel també, perquè escoltava les paraules de Laman. Per tant, Laman i Lemuel ens varen dir moltes paraules dures a nosaltres, els seus germans petits, i ens colpejaren inclús amb una vara.

29. I succeí que mentre ens pegaven, heus aquí, un àngel del Senyor s'aparegué davant d'ells, i els parlà, dient: Per què colpegeu el vostre germà petit amb una vara? No sabeu que el Senyor l'ha escollit com a [i]cabdill vostre, i això a causa de les vostres dolenteries? Heus aquí, tornareu a Jerusalem i el Senyor lliurarà Laban a les vostres mans.

30. I després que l'àngel ens hagué parlat, se'n va anar.

31. I una vegada marxat l'àngel, Laman i Lemuel començaren altra volta a rondinar, dient: Com és possible que el Senyor lliuri Laban a les nostres mans? Heus aquí que ell és un home poderós i en pot manar cinquanta, sí, i també pot fer morir cinquanta. Doncs, per què no nosaltres?

CAPÍTOL 4

Nefí s'apodera de les planxes per estratagema. Laban, mort per la seva pròpia espasa. Zoram acompanya Nefí i els seus germans a l'erm.

1. I succeí que vaig parlar als meus germans, dient: Pugem altra vegada a Jerusalem, i siguem fidels en guardar els manaments del Senyor, perquè ell és més poderós que tota la terra. Llavors, perquè no més poderés que Laban, amb els seus cinquanta, o inclús amb totes les seves desenes i milers?

---

g, 1 Ne. 2:4. 3:16. *h*, vegeu *a*. *i*, 1 Ne. 2:22.

2. Pugem, doncs; siguem forts com Moisès. Perquè ell certament parlà a les aigües del Mar Roig i es dividiren a cada costat, i els nostres pares passaren enmig, sortint de la servitud a peu eixut; i els exèrcits del Faraó els seguiren i restaren negats sota les aigües del Mar Roig.

3. Ara, vosaltres sabeu que això és veritat; i també sabeu que un àngel us ha parlat. Com podeu dubtar, doncs? Anem-hi; que el Senyor pot deslliurar nosaltres tal com els nostres pares, i destruir Laban, tal com els egipcis.

4. Ara, quan els hagué dit aquestes paraules, estaven enutjats encara, i varen seguir rondinant. Així i tot, em seguiren fins a l'enfora de les muralles de Jerusalem.

5. Era ja de nit, i vaig fer que s'amaguessin fora de la muralla. I quan s'hagueren amagat, jo, Nefí, vaig introduir-me a la ciutat, i anava a casa de Laban.

6. Anava guiat per l'Esperit, sense saber abans el que havia de fer.

7. Així i tot, seguia endavant, i en acostar-me a la casa de Laban, vaig veure un home, i havia caigut a terra davant meu, car estava embriac de vi.

8. I quan me'l vaig acostar, vaig descobrir que era Laban.

9. I vaig esguardar la seva espasa. I la vaig treure de la beina; i l'empunyadura era d'or pur, i l'elaboració finíssima, i vaig veure que la fulla era d'un acer preciós.

10. I succeí que l'Esperit em constrenyé que matés Laban. Però em vaig dir en el cor: Jo mai no he vessat la sang de cap home. I vaig defugir, i volia que no el fes morir.

11. L'Esperit em digué novament: Vet aquí que el Senyor l'ha posat a les teves mans. I jo sabia també que ell havia provat de llevar-me la pròpia vida; sí, i que no volia escoltar els manaments del Senyor. I també, que s'havia emparat dels nostres béns.

12. I succeí que l'Esperit digué altra vegada: Mata'l, perquè el Senyor l'ha posat a les teves mans.

13. Vet aquí que el Senyor destrueix els malvats per tal que es compleixin els seus justos propòsits. Val més que pereixi un sol home que no pas una nació decaigui i pereixi en la incredulitat.

14. Ara, quan jo, Nefí, vaig haver sentit aquestes paraules, em vaig recordar del que el Senyor m'havia parlat a l'erm, dient: En tant que la teva semença guardi els meus manaments, [b]prosperarà en la terra de promissió.

15. Sí, i també vaig pensar que no podrien guardar els ma-

---

a, 2 Ne. 5:14. Jac. 1:10. Mos. 1:16. D. i A. 17:1 *b*, 1 Ne. 2:20.

naments del Senyor, segons la llei de Moisès, excepte que la tinguessin.

16. A més, sabia que la llei estava gravada damunt les planxes de llautó.

17. Encara més, vaig comprendre que el Senyor havia posat Laban a les meves mans per aquest motiu —que jo pogués obtenir els annals, d'acord amb els seus manaments.

18. Per això, vaig obeir la veu de l'Esperit. Vaig agafar Laban pels cabells i li vaig tallar el cap amb la seva pròpia espasa.

19. I després d'haver-li tallat el cap amb la seva espasa, vaig prendre les robes de Laban, posant-me-les totes, i vaig cenyir-me la seva armadura als lloms.

20. I quan hagué fet això, vaig sortir cap a l'erari de Laban. I mentre hi anava, vaig veure el servent de Laban que tenia les claus de l'erari. I vaig manar-li, tot imitant la veu de Laban, que m'acompanyés dins l'erari.

21. I ell suposà que jo era el seu amo, Laban, car va veure els seus vestits i també l'espasa que portava cenyida als lloms.

22. I em parlà dels ancians dels jueus, perquè sabia que el seu amo, Laban, havia estat entre ells de nit.

23. I vaig parlar-li com si jo fos Laban.

24. També vaig dir-li que jo havia de portar els gravats que estaven damunt les [c]planxes de llautó, als meus germans que estaven fora de la muralla.

25. I també vaig pregar-li que em seguís.

26. I ell, creient que parlava dels germans de l'església, i que jo era veritablement aquest Laban que jo havia matat, per tant, em seguí.

27. I em parlà moltes vegades dels ancians dels jueus, mentre jo anava cap als meus germans que estaven fora de la muralla.

28. I succeí que quan Laman em veié, s'espantà molt, i igualment Lemuel i Sam. Fugiren de la meva presència perquè es pensaven que era Laban, i que m'havia matat a mi, i que provava de llevar-los la vida a ells també.

29. I succeí que els vaig cridar i m'escoltaren. Per tant, deixaren de fugir de la meva presència.

30. I quan el servent de Laban va veure els meus germans, començà a tremolar, i estava per fugir davant meu i retornar a la ciutat de Jerusalem.

31. Ara jo, Nefí, com que era alt d'estatura i havent rebut molta força del Senyor, vaig agafar del servent de Laban, i vaig deturar-lo, que no em fugés.

32. I succeí que vaig parlar

---

c, vegeu *a*. 1 Ne. 3.

amb ell, que si escoltés les meves paraules, com vivia el Senyor i com visc jo, que si feia cas a les nostres paraules, li perdonaríem la vida.

33. I vaig dir-li, àdhuc amb jurament, que no havia de ‡témer, que seria lliure com nosaltres si baixés amb nosaltres a l'erm.

34. També li vaig dir: Certament el Senyor ens ha manat que féssim aquesta cosa. I no hem d'afanyar-nos en guardar el manament del Senyor? Per tant, si aniràs a l'erm, fins al meu pare, hi haurà lloc per a tu amb nosaltres.

35. I succeí que [d]Zoram recobrà ànims amb les paraules que li vaig dir. (Ara, Zoram era el nom del servent.) I va prometre que baixaria a l'erm fins al meu pare; i ens jurà també que romandria amb nosaltres des d'aquell dia.

36. Ara, desitjàvem que restés amb nosaltres per aquest motiu, que els jueus no coneguessin de la nostra fugida a l'erm, no fos que ens perseguessin i ens destruïssin.

37. I succeí que quan Zoram ens va fer jurament, els nostres temors cessaren quant a ell.

38. I succeí que portàrem les planxes de llautó, i el servent de Laban, i marxàrem a l'erm, i férem camí fins a la tenda del nostre pare.

CAPÍTOL 5

Saríah es queixa a Lehí. Tots dos s'alegren del retorn dels seus fills. Contingut de les planxes de llautó. Lehí era descendent de Josep. Laban també del mateix llinatge. Profecies de Lehí.

1. I succeí que després d'haver baixat a l'erm fins al nostre pare, heus aquí que s'omplí de goig; i també la meva mare, Saríah, es posà molt contenta, perquè veritablement havia deplorat de nosaltres.

2. Perquè creia que havíem mort a l'erm. I també s'havia queixat al meu pare, acusant-li de visionari, dient: Vet aquí, tu ens has tret de la terra de la nostra herència, i els meus fills ja no són, i nosaltres morirem a l'erm.

3. I amb aquesta guisa de paraules la meva mare s'havia queixat al meu pare.

4. I havia succeït que el meu pare li havia parlat, dient: Sé que sóc home visionari, perquè si no hagués vist les coses de Déu en *visió, no hauria conegut la bondat de Déu i hauria romàs a Jerusalem i mort amb els meus germans.

5. Però vet aquí, he obtingut una terra de promissió i en allò em gaubo. Sí, i sé que el Senyor deslliurarà els meus fills de les mans de Laban, i els tornarà a l'erm amb nosaltres.

6. I amb aquesta guisa de pa-

---

d, 1 Ne. 16:7. 2 Ne. 5:6. Jac. 1:13. Al. 54:23. 4 Ne. 36, 37. CAP. 5: *a*, 1 Ne. 1:13. 3:18.

raules el meu pare, Lehí, consolà la meva mare, Saríah, sobre nosaltres, mentre fèiem camí cap a la terra de Jerusalem per tal d'obtenir els annals dels jueus.

7. I quan haguérem tornat a la tenda del meu pare, restaren plens de goig, i la meva mare es va consolar.

8. I ella parlà, dient: Ara sé del cert que el Senyor ha [b]manat el meu marit que fugís a l'erm. I també sé del cert que el Senyor ha protegit els meus fills, i els ha deslliurat de les mans de Laban, i els ha donat poder de complir allò que ell els manà. I amb aquestes paraules s'expressà.

9. I succeí que es varen alegrar moltíssim, i oferiren sacrificis i holocaustos al Senyor, i donaren gràcies al Déu d'Israel.

10. I després d'haver-li donat gràcies, el meu pare, Lehí, va prendre els annals que estaven gravats damunt les [c]planxes de llautó, i els escorcollà des del començament.

11. Va veure que contenien els cinc llibres de Moisès, que donaven una relació de la creació del món, i també d'Adam i Eva, els nostres primers pares.

12. Relataven també la història dels jueus des del principi, fins al principi del regnat de Sedequies, rei de Judà.

13. I també les profecies dels sants profetes, des del principi fins al començament del regnat de Sedequies, i moltes profecies pronunciades per boca de Jeremies.

14. I s'esdevingué que el meu pare, Lehí, també va trobar sobre les planxes de llautó, una [d]genealogia dels seus pares. Per tant, s'adonà que descendia de Josep, sí, del mateix Josep, fill de Jacob, que fou venut a Egipte i preservat per la mà del Senyor, a fi que pogués salvar el seu pare Jacob i tota la seva casa de la fam.

15. I foren emmenats igualment de l'esclavitud i trets de la terra d'Egipte pel mateix Déu que els havia preservat.

16. Així el meu pare, Lehí, va descobrir la genealogia dels seus avantpassats. I Laban també era descendent de Josep; per tant, ell i els seus pares havien guardat els annals.

17. Ara, quan el meu pare va veure totes aquestes coses, s'omplí de l'Esperit, i començà a profetitzar sobre la seva semença.

18. Que aquestes planxes de llautó arribarien a totes les nacions, famílies, llengües i pobles que eren de la seva semença.

19. Per tant, va dir que aquestes planxes de llautó no peririen mai, ni podria entelar-les el temps. I profetitzà moltes co-

---

b, 1 Ne. 2:2. *c*, vegeu a, 1 Ne. 3. *d*, 1 Ne. 3:12. 5:16. 6:1. Al. 10:3. 37:3.

ses concernent la seva semença.

20. I succeí que fins llavors jo i el meu pare havíem guardat els manaments que el Senyor ens havia donat.

21. Havíem obtingut els annals com el Senyor ens havia encomanat. I els escorcollàrem, i descobrírem que eren desitjables, sí, àdhuc de gran valor per a nosaltres, que per ells podríem preservar els manaments del Senyor per als nostres fills.

22. Per tant, era saviesa del Senyor que els portéssim amb nosaltres mentre fèiem camí per l'erm cap a la terra de promissió.

CAPÍTOL 6

L'intent de Nefí. Escriu allò que agrada a Déu.

1. Ara, jo, Nefí, no donaré la genealogia dels meus pares en aquesta part dels meus annals. Ni tampoc en cap altre temps no la donaré sobre aquestes planxes que estic escrivint; perquè es dóna en el registre que el meu pare ha [a]guardat. Per tant, no ho escric en aquesta obra.

2. Me n'és prou de dir que som descendents de Josep.

3. I no té importància que no m'esmerci en donar una relació completa de totes les coses del meu pare, perquè no poden escriure's sobre aquestes planxes. Perquè desitjo l'espai per tal d'escriure les coses de Déu.

4. Perquè tot el meu afany és que pugui persuadir els homes a acostar-se al Déu d'Abraham, i el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob, i salvar-se.

5. Per tant, les coses que agraden al món, no escriuré, sinó les que agraden a Déu, i als que no són del món.

6. Per tant, donaré manaments a la meva semença, de [b]no omplir aquestes planxes amb coses que no tenen valor per als fills dels homes.

CAPÍTOL 7

Els fills de Lehí són enviats altra vegada a Jerusalem. Ismael i la seva família acceden a unir-se a la companyia de Lehí. Dissensions. Nefí, lligat amb cordes, és alliberat pel poder de la fe. Els seus germans rebels es penedeixen.

1. Ara, vull fer-vos saber que quan el meu pare, Lehí, hagué acabat de [a]profetitzar sobre la seva semença, el Senyor li va parlar novament, dient-li que no convenia que ell, Lehí, portés sols la seva família a l'erm, sinó que els seus fills havien de [b]prendre mullers a fi d'aixecar-li semença al Senyor a la terra de promissió.

2. I succeí que el Senyor li ordenà que jo, Nefí, i els meus

a, 1 Ne. 1:16 *b*, Jac. 1:1-4. 3-13. Enós 13-18. Jar. 1, 2, 14, 15. Om. 1, 3, 9, 11, 25. P. Morm. 3-11. CAP. 7: *a*, 1 Ne. 1:16. 2:14. *b*, 1 Ne. 16:7.

Entre l'any 600 i el 592 a.C.

germans tornéssim a la terra de Jerusalem i duguéssim [c]Ismael i la seva família cap a l'erm.

3. I jo, Nefí, vaig sortir a l'erm novament, amb els meus germans, cap a Jerusalem.

4. I succeí que pujàrem a la casa d'Ismael, i vàrem trobar gràcia als seus ulls, de manera que li diguérem les paraules del Senyor.

5. I el Senyor entendrí el cor d'Ismael, i també de la seva casa, de manera que emprengueren el camí amb nosaltres per l'erm, cap a la tenda del nostre pare.

6. I succeí que mentre fèiem camí per l'erm, Laman i Lemuel, i dues de les filles, i els dos fills d'Ismael i les seves famílies, es rebel·laren en contra nostre, sí, contra mi, Nefí, i Sam i el seu pare, Ismael, i la seva esposa i les altres tres filles.

7. I succeí que en la seva rebel·lió desitjaren retornar al país de Jerusalem.

8. Ara, jo, Nefí, afligit per la duresa del seu cor, vaig parlar a Laman i a Lemuel, i els vaig dir: Vosaltres sou els meus germans grans. I com és que sou tan durs de cor i tan cecs de ment, que cal que jo, el vostre germà petit, us hagi de parlar, sí, i de donar-vos exemple?

9. Com és que no heu escoltat la paraula del Senyor?

10. Com és que heu oblidat que heu [d]vist un àngel del Senyor?

11. Sí, com és que heu pogut oblidar quines coses més grans el Senyor ha fet per a nosaltres, en [e]deslliurar-nos de les mans de Laban, i també en què obtindríem els annals?

12. Sí, i com és que heu oblidat que el Senyor pot fer totes les coses, segons la seva voluntat, per als fills dels homes, si és que ells exerciten la fe en ell? Per tant, siguem-li fidels.

13. I si és que li som fidels, [f]obtindrem la terra de promissió. I sabreu, [g]temps a venir, que la paraula del Senyor es complirà pel que fa a la destrucció de Jerusalem. Perquè tot el que ha dit el Senyor sobre la destrucció de Jerusalem ha d'acomplir-se.

14. Perquè, heus aquí, l'Esperit del Senyor aviat deixarà d'esforçar-se amb ells; perquè han [h]rebutjat els profetes i a [i]Jeremies l'han empresonat. Han cercat de [j]llevar-li la vida al meu pare, fins a fer-li fugir del país.

15. Ara, us dic que si retornareu a Jerusalem, morireu junt amb ells. Doncs, si teniu d'escollir, pugeu-hi. I recordeu les paraules que us dic, que si hi aneu, també morireu. Perquè així em constreny a parlar l'Esperit del Senyor.

---

c, 1 Ne. 7-6, 19. *d*, 1 Ne. 3:29. *e*, 1 Ne. cap. 4. *f*, 1 Ne. 2:20. 18:22, 23. *g*, 2 Ne. 6:8, 9. 25:10. Om. 15. Hel. 8:20,21. *h*, Jer. 44:4-6. *i*, Jer. 37:15. *j*, 1 Ne. 2:1.

16. I succeí que quan jo, Nefí, vaig haver dit això als meus germans, s'enutjaren amb mi. S'apoderaren de mi, perquè s'havien enfutismat fora mida. I em lligaren amb cordes, perquè buscaven de llevar-me la vida, i pensaven deixar-me a l'erm perquè fos devorat per les feres.

17. Però, succeí que vaig invocar al Senyor, dient: Oh Senyor, segons la meva fe que hi ha en tu, deslliura'm de les mans dels meus germans. Sí, dóna'm forces perquè pugui trencar aquests lligams que em tenen fermats.

18. I succeí que quan vaig haver dit aquestes paraules, els lligams es desferen de les meves mans i peus. I em vaig posar davant dels meus germans, i els vaig parlar altra volta.

19. I succeí que s'enutjaren de nou, i intentaren apoderar-se de mi. Però una de les filles d'Ismael, i també la seva mare i un dels fills, pregaren als meus germans, en tant que els ablandiren el cor; i deixaren de buscar-me la vida.

20. I succeí que estaven apesarats de la seva dolenteria, de manera que es prosternaren davant meu, tot suplicant-me que els perdonés allò que havien fet contra meu.

21. I succeí que jo els vaig perdonar de tot cor el que havien fet, i els vaig exhortar que li demanessin al seu Déu i Senyor el perdó. I així ho feren. I després que hagueren acabat de pregar al Senyor, férem camí altra volta cap a la tenda del nostre pare.

22. I succeí que baixàrem a la tenda del nostre pare. I quan jo i els meus germans, i tota la casa d'Ismael, hi arribàrem, donaren gràcies al seu Déu i Senyor, i li oferiren sacrificis i holocaustos.

CAPÍTOL 8

El somni de Lehí de l'arbre, el riu i la barra de ferro. Laman i Lemuel no participen del fruit de l'arbre.

1. Succeí que havíem recollit tota mena de llavors, tant de gra com de tota mena de fruita.

2. I succeí que mentre el meu pare restava a l'erm, ens va parlar, dient: Heus aquí, he tingut un somni, o en altres paraules, he vist una visió.

3. I a causa de les coses que he vist, tinc motius d'alegrar-me en el Senyor quant a Nefí i a Sam. Perquè tinc raons de suposar que ells, i molts dels seus descendents, se salvaran.

4. Però, heus aquí, Laman i Lemuel, tinc gran temor quant a vosaltres. Perquè em va semblar que veia en el somni un desert fosc i tenebrós.

5. I succeí que vaig veure un home vestit amb robes blan-

---

a, 1 Ne. 18:24.

ques. I s'acostà i se'm posà al davant.

6. Em va parlar i em manà que el seguís.

7. I succeí que quan el seguia, vaig veure que em trobava en una estepa fosca i desolada.

8. I després d'haver caminat per espai de moltes hores dins la fosca, vaig començar a implorar al Senyor que tingués misericòrdia de mi, segons la munió de les seves tendres misericòrdies.

9. I succeí que un cop havia suplicat al Senyor, vaig veure un camp gran i espaiós.

10. I vaig [b]veure un arbre, amb un fruit tant desitjable per fer-li feliç un home.

11. I succeí que em vaig apropar i vaig menjar d'aquella fruita. I vaig comprovar que era molt dolça, més que totes les que jo havia tastat mai. I vaig veure que aquella fruita era blanca, més blanca que mai havia vist.

12. I tot menjant d'aquella fruita, la meva ànima s'omplí d'un goig immens. Per tant, vaig desitjar que la meva família en participés també, puix que sabia que era més preferible que totes les altres fruites.

13. I mentre esguardava al meu voltant, per si descobrís la meva família, vaig veure un [c]riu d'aigua, i corria vora l'arbre d'on jo menjava la fruita.

14. I mirava, tot buscant la seva procedència; i vaig veure la seva deu, no gaire lluny. I hi vaig veure la vostra mare, Saríah, i Sam i Nefí; i eren allí com si no sapiguessin on havien d'anar.

15. I succeí que els vaig fer senyals, i també els vaig parlar amb veu forta, que vinguessin i participessin d'aquella fruita que era preferible sobre totes les altres.

16. I se m'acostaren, i en menjaren també de la fruita.

17. I succeí que desitjava que Laman i Lemuel s'acostessin i participessin també d'aquella fruita. Per tant, vaig esguardar cap a la deu del riu, si per cas els percebia.

18. I succeí que els vaig veure, però [d]no volgueren venir cap a mi ni participar de la fruita.

19. I vaig esguardar una [e]barra de ferro, i s'estenia per la vora del riu i conduïa fins a l'arbre on era jo.

20. També vaig veure un senderó dret i estret que corria per la barra de ferro fins a l'arbre on em trobava. I passava per la deu del riu fins a un camp gran i espaiós, com si fos un món.

21. I vaig veure incontables munions de persones, moltes que s'apressaven cap endavant a fi d'aconseguir el senderó que conduïa fins a l'arbre on era jo.

---

b, 1 Ne. 8:15, 20, 24, 25, 30. 11:8, 9, 21-23, 25. *c*, 1 Ne. 8:19. 12:16, 18. 15:26-29. *d*, 2 Ne. 5:20. *e*, 1 Ne. 8:24, 30. 15:23, 24.

22. I succeí que s'avançaren i es posaren en el senderó que conduïa fins a l'arbre.

23. I succeí que es va aixecar una boira fosca, sí, una boira grandíssima de tenebres, de manera que els que havien entrat al senderó s'esgarriaren, que es desviaven i es perdien.

24. I succeí que vaig veure d'altres que s'apressaven endavant, i s'atansaven i agafaven de l'extrem de la barra de ferro. I s'apressaven endavant a través de les boires de tenebres, tot agafats de la barra de ferro, fins que arribaven i participaven del fruit de l'arbre.

25. I quan varen haver menjat del fruit de l'arbre, miraren al seu voltant com si se sentissin avergonyits.

26. I vaig mirar també pel meu voltant, i vaig veure al altre costat del riu [f]un edifici gran i espaiós; i semblava que estava enlaire, molt amunt de la terra.

27. Estava ple de gent, joves i velles, homes i dones, i la seva manera de vestir era molt fina. I estaven en actitud de mofa, i senyalaven amb el dit els qui havien arribat fins al fruit i en participaven.

28. I després d'haver-ne tastat la fruita, se sentiren avergonyits a causa dels qui es mofaven d'ells. I s'apartaren per camins prohibits i es perderen.

29. Ara, jo, Nefí, no em refereixo a totes les paraules del meu pare.

30. Però, per ésser breu en escriure, heus aquí, ell veié encara altres multituds que s'apressaven cap endavant. I s'atansaren i agafaren de l'extrem de la [g]barra de ferro. I seguiren apressant-se cap endavant, sempre agafats de la barra de ferro, fins que hi varen arribar. I prostrant-se, participaren del fruit de l'arbre.

31. Va veure també d'altres multituds, palpejant cap a aquell edifici gran i espaiós.

32. I succeí que molts es varen [h]ofegar dins les profunditats de la font. I molts desaparegueren de la seva vista, extraviats en sendes estranyes.

33. I era molt gran la multitud que entrà en aquell edifici [i]singular. I un cop hi havien entrat, m'apuntaren amb dit de mofa, i també als qui participaven del fruit; però no els en vàrem fer cas.

34. Aquestes són les paraules del meu pare: Tots els qui els feren cas es varen perdre.

35. I ni [j]Laman ni Lemuel participaren del fruit, va dir el meu pare.

36. I succeí que quan el meu pare digué totes les paraules del seu somni o visió, que foren moltes, ens va dir que a causa de les coses que havia vist en la visió, temia molt per Laman i Lemuel. Sí, temia que no fos-

---

f, vers. 31, 33. 1 Ne. 11:35, 36. 12:18. *g*, 1 Ne. 8:19. 15:23, 24. *h*, 1 Ne. 8:13, 14. 15:26-29. *i*, 1 Ne. 8:26. *j*, vers. 4, 17, 18.

sin [k]rebutjats de la presència del Senyor.

37. I llavors els va exhortar amb tot l'afecte d'un pare amorós, que fessin atenció a les seves paraules, a fi que el Senyor tal volta es compadís d'ells i no els rebutgés. Sí, el meu pare els va predicar.

38. I després d'haver-los predicat, i també profetitzat moltes coses, els pregà que guardessin els manaments del Senyor. I deixà de parlar-los.

CAPÍTOL 9

Quant a les planxes de Nefí. Dues menes de planxes, una del ministeri, l'altra dels dirigents, de les guerres, etc.

1. I totes aquestes coses el meu pare veia, oïa i deia mentre [a]sojornava en una tenda a la vall de Lemuel, així com de moltes altres coses que no es poden escriure damunt aquestes planxes.

2. Ara, com que he parlat [b]d'aquestes planxes, heus aquí, no són elles damunt les quals escric la història completa del meu poble. Car a les planxes on faig la relació completa del meu poble he donat el nom de Nefí. Per tant, aquelles s'anomenen les planxes de Nefí, pel meu nom. I aquestes planxes també es diuen les planxes de Nefí.

3. Així i tot, he rebut un mandament del Senyor de fer aquestes planxes, pel propòsit especial de què hi fos gravada una relació del ministeri del meu poble.

4. Damunt les altres planxes s'havia de grabar una relació dels regnats dels reis, i de les guerres i les baralles del meu poble. Per tant, aquestes planxes són més aviat del ministeri, mentre que les altres són més bé dels regnats dels reis, de les guerres i de les baralles del meu poble.

5. Per tant, el Senyor m'ha manat que fes aquestes planxes per algun [c]savi propòsit en ell, el qual no ho sé.

6. Però el Senyor tot ho sap des del començament, i ell prepara el camí perquè es compleixin totes les seves obres entre els fills dels homes. Perquè en ell hi ha tot poder fins al compliment de totes les seves paraules. Així és. Amén.

CAPÍTOL 10

Lehí prediu la captivitat a Babilònia i la vinguda de l'Anyell de Déu. La casa d'Israel es compara a una olivera. Simbolitzats una dispersió i el subsegüent aplegament.

1. Ara jo, Nefí, procedeixo a fer damunt aquestes planxes una relació dels meus fets, i del meu regnat i ministeri. Per tant, per a prosseguir el meu

k, 2 Ne. 5:20. Cap. 9: *a*, 1 Ne. 2:6, 15. *b*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *c*, P. Morm. 7. Al. 37:2, 12, 14, 18. D i A. 3:19. 10:34-42. 1 Ne. 19:3.

relat, he de dir alguna cosa del meu pare, i també dels meus germans.

2. Perquè succeí que quan el meu pare acabà de dir les paraules del seu somni, i també d'exhortar els meus germans a tota diligència, els parlà dels jueus, dient:

3. Que després d'ésser destruïts, àdhuc aquella gran ciutat de Jerusalem, i molts emportats captius a Babilònia, segons el seu propi i degut temps del Senyor tornarien altra vegada, sí, serien duts altra vegada de la captivitat. I després d'ésser [a]emmenats de la captivitat, posseirien altra volta la terra de la seva herència.

4. I [b]sis-cents anys després del temps en què el meu pare sortís de Jerusalem, [c]un profeta el Senyor Déu aixecaria d'entre els jueus, àdhuc un Messies, o en altres paraules, un Salvador del món.

5. També parlà dels profetes, de [d]quants varen donar testimoniatge d'aquestes coses, sobre aquest Messies del qual havia parlat, aquest Redemptor del món.

6. Per tant, tota la humanitat es trobava en un [e]estat perdut i caigut, i així estarien, mentre i tant no posessin la seva confiança en aquest Redemptor.

7. I els va parlar també d'un [f]profeta que havia d'anar davant del Messies, preparant-li el camí del Senyor.

8. Sí, que ell sortiria, clamant en el desert: Prepareu-vos el camí del Senyor, adreceu els seus senders. Car enmig de vosaltres hi ha un que no coneixeu. I és més poderós que jo, del qual no sóc digne de deslligar la corretja de la sandàlia. El meu pare va parlar molt d'aquesta cosa.

9. I va dir que batejaria en Betàbara, dellà el Jordà. I digué també, que batejaria amb aigua, àdhuc al mateix Messies li batejaria amb aigua.

10. I que després d'haver batejat el Messies amb aigua, veuria i donaria testimoniatge d'haver batejat l'Anyell de Déu, el qui treuria els pecats del món.

11. I succeí que després d'haver dit aquestes paraules, el meu pare parlà als meus germans sobre l'evangeli que seria predicat entre els jueus, i també del [g]decaïment dels jueus en la incredulitat. I que després, donarien mort al Messies que vendria, i després de mort, ressuscitaria d'entre els morts i es manifestaria per l'Esperit Sant als gentils.

12. Sí, àdhuc el meu pare parlà molt sobre els gentils i també sobre la casa d'Israel, que aquests s'assemblarien a una [h]olivera, les branques de la qual serien arrencades i espar-

a, 2 Ne. 6:8-11. Dan. 9:2. *b*, 1 Ne. 19-8. 2 Ne. 25:19. 3 Ne. 1:1. *c*, 1 Ne. 22:20, 21. 3 Ne. 20:23. *d*, 3 Ne. 20:24. *e*, 2 Ne. 2:5-8. 9:6-38. 25:20. 31:21. Mos. 16:4, 5. Al. 9:30, 32. 12:22. *f*, 1 Ne. 11:27. 2 Ne. 31:4-18. *g*, Rom. cap. 11. Jac. 4:15. 1 Ne. 4:13. 12:22. 13:35. Morm. 5:14. *h*, Jac, caps. 5, 6.

gides per tota la superfície de la terra.

13. Per tant, digué que calia que fóssim emmenats tot junts a la [i]terra de promissió, per tal que es complís la paraula del Senyor, de què seríem escampats per tota la faç de la terra.

14. I després que la casa d'Israel fos escampada, seria aplegada novament; o sigui, que després que els [j]gentils haguessin rebut la plenitud de l'evangeli, les branques naturals de l'olivera, o la resta de la casa d'Israel, hi serien empeltades, o arribarien a coneixença del veritable Messies, el seu Senyor i Redemptor.

15. Així fou com el meu pare profetitzà i parlà als meus germans, i també els va dir de moltes altres coses que no escric en aquest llibre. Perquè les he [k]escrites, totes que em semblaven convenient, en l'altre llibre meu.

16. Totes aquestes coses de què he parlat, es feien mentre el meu pare [l]sojornava en una tenda, a la vall de Lemuel.

17. I succeí que un cop vaig haver escoltat les paraules del meu pare sobre el que havia vist en una visió, i també les coses que havia dit pel poder de l'Esperit Sant, poder que va rebre per la fe que tenia en el Fill de Déu —i aquest era el Messies que havia de venir— jo, Nefí, vaig desitjar també de veure, oir i conèixer aquestes coses, pel poder de l'Esperit Sant, que és el [m]do de Déu a tot aquell que li cerca afanyosament, tant en els temps passats com quan es manifestaria als fills dels homes.

18. Perquè el Senyor és el mateix, ahir, avui i sempre. I el camí està preparat per a tots els homes des de la fundació del món, si és que es penedeixen i vénen a ell.

19. Perquè aquell que cerca amb diligència, trobarà. I els misteris de Déu li seran descoberts pel poder de l'Esperit Sant, tant en aquests dies com en els dies de l'antigor, i tant en els dies de l'antigor com en temps a venir. Per tant, el curs del Senyor és un girar etern.

20. Recorda, doncs, oh home, que per tots els teus fets seràs cridat a judici!

21. Així, doncs, si has buscat de fer el mal en els dies de la teva prova, seràs trobat immund davant el tribunal de Déu. I res del que sigui immund no pot habitar amb Déu. Per tant, hauràs d'ésser rebutjat per sempre.

22. L'Esperit Sant em dóna autoritat perquè jo declari aquestes coses, i que no les negui.

---

i, 1 Ne. 2:20. 18:23. *j*, Jac. cap. 5. 3 Ne. 16:4-7. 21:1-11. *k*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *l*, vegeu *a*, 1 Ne. 9. *m*, 2 Pe. 1:21.

CAPÍTOL 11

Nefí i l'Esperit del Senyor. Es interpretat el somni profètic de Lehi. La visió de Nefí sobre la Verge i el Fill de Déu. Es vaticinat el ministeri del Crist.

1. Succeí, després que jo havia desitjat de conèixer les coses que el meu pare havia vist, i creient que el Senyor tenia el poder de fer-me-les saber, mentre em trobava meditant en el cor, vaig ésser arrabassat en l'Esperit del Senyor, sí, fins a una muntanya molt alta que mai no havia vist, i damunt la qual mai no havia posat els peus.

2. I l'Esperit em digué: Què és el que desitges?

3. I li vaig dir: Desitjo esguardar les coses que va veure el meu pare.

4. I em digué l'Esperit: Creus que el teu pare va veure [a]l'arbre del qual ha parlat?

5. I li vaig dir: Sí, prou en saps que crec totes les paraules del meu pare.

6. I quan vaig dir aquestes paraules, l'Esperit cridà en veu alta, dient: Hosanna al Senyor, el Déu Altíssim! Perquè és Déu damunt tota la terra, sí, damunt totes les coses. I beneït siguis tu, Nefí, perquè creus en el Fill del Déu Altíssim! Per tant, esguardaràs tot allò que has desitjat.

7. I vet aquí, això et serà donat com a senyal: Després de veure l'arbre que donà el fruit que el teu pare va tastar, també esguardaràs un home que baixarà del cel, i d'ell seràs testimoni. I després d'ésser-li testimoni, donaràs testimoniatge que és el Fill de Déu.

8. I succeí que l'Esperit em digué: Mira! I vaig mirar, i vaig esguardar un arbre semblant al que havia vist el meu pare. I la seva bellesa sobrepujava de molt a tota altra bellesa, i la seva blancor excedia a la de la neu fresca.

9. I succeí que quan vaig haver vist l'arbre, vaig dir a l'Esperit: Veig que m'has mostrat l'arbre que és el més preciós de tots.

10. I em digué: I ara, què desitges?

11. Li vaig contestar: Desitjo saber la interpretació d'allò —perquè parlava amb ell com es parla amb un home. Perquè vaig veure que tenia la [b]forma d'un home. I així i tot, sabia que era l'Esperit del Senyor. I em parlava com quan un home parla amb un altre.

12. I succeí que em digué: Mira. I vaig mirar per a percebre'l, però ja no el vaig veure més, perquè se n'havia anat de la meva presència.

13. I succeí que tot mirant, vaig veure la gran ciutat de Jerusalem, i també d'altres ciutats. I vaig veure la ciutat de [c]Natzaret; i en ella vaig veure

a, 1 Ne. 8:10-12. 11:8, 9. 15:21, 22. *b*, Joan 14:16, 17. *c*, Lluc 1:26, 27.

una verge, i era molt formosa i blanca.

14. I succeí que vaig veure els cels oberts, i un àngel baixà i es posà davant meu. I em digué: Nefí, què veus?

15. I li vaig dir: Una verge, més bella i formosa que cap altra verge.

16. I em digué: Coneixes la condescendència de Déu?

17. I li vaig dir: Sé que estima els seus fills. Així i tot, no sé el significat de totes les coses.

18. I em digué: Vet aquí que la verge que tu esguardes, és la [d]mare del Fill de Déu, a faisó de la carn.

19. I succeí que vaig veure que fou emportada en l'esperit. I després que fou duta en l'esperit per una estona, l'àngel em va dir: Mira.

20. I vaig mirar, i vaig esguardar la verge altra vegada, que portava un nen als braços.

21. I l'àngel em digué: Vet aquí, l'Anyell de Déu, sí, àdhuc el Fill del Pare Etern. Comprens el significat de l'arbre que va veure el teu pare?

22. I li vaig contestar: Sí, és [e]l'amor de Déu que es vessa arreu en el cor dels fills dels homes. Per tant, és la més desitjable de totes les coses.

23. I ell em parlà, dient: Sí, i la de més goig per a l'ànima.

24. I quan hagué pronunciat aquestes paraules, em digué: Mira. I vaig mirar, i vaig esguardar el Fill de Déu que sortia entre els fills dels homes. I molts d'ells queien als seus peus i l'adoraven.

25. I succeí que vaig veure que la [f]barra de ferro, que havia vist el meu pare, era la paraula de Déu que conduïa a la font d'aigües vives, o a l'arbre de la vida; i que aquestes representaven l'amor de Déu. I també vaig veure que l'arbre de la vida fou representació de l'amor de Déu.

26. I l'àngel em digué novament: Mira i esguarda la condescendència de Déu!

27. I vaig mirar, i vaig esguardar el Redemptor del món, de qui havia parlat el meu pare. I també vaig veure el [g]profeta que prepararia el camí davant d'ell. I l'Anyell de Déu sortí i fou batejat per ell; i després de batejat, vaig esguardar els cels oberts, i l'Esperit Sant baixà del cel i reposà sobre ell en forma de colom.

28. I vaig esguardar que sortia ministrant al poble, en poder i gran glòria. I les multituds es reunien per a escoltarlo; i vaig veure que el varen rebutjar d'entre ells.

29. I també vaig veure [h]altres dotze que el seguien. I succeí que foren emportats en l'Esperit de la meva presència, i no els vaig veure més.

30. I succeí que l'àngel em

d, Lluc 1:31, 32. 1 Ne. 11:20, 21. Mos. 3:8. 15:2-5. Et. 3:9. *e*, 1 Ne. 11:25. Moro. 8:26. *f*, 1 Ne. 8:19. *g*, 1 Ne. 10:7-10. 2 Ne. 41:4-14. *h*, 1 Ne. 11:34, 35, 36. 12:9. 13:24-26, 40, 41. 14:20.

parlà de nou, dient: Mira. I vaig mirar, i vaig esguardar els cels oberts altra vegada, i que descendien àngels sobre els fills dels homes; i els exercien el seu ministeri.

31. I em va parlar de nou, dient: Mira. I vaig mirar, i vaig esguardar l'Anyell de Déu que anava entre els fills dels homes. I vaig veure munions de gent malalta i afligida de tota mena de malalties, i posseïda de dimonis i esperits immunds. I l'àngel em parlà i em mostrà totes aquestes coses. I foren guarits pel poder de l'Anyell de Déu. I els dimonis i els esperits immunds en foren expulsats.

32. I succeí que altra vegada l'àngel em parlà, dient: Mira. I vaig mirar i vaig esguardar l'Anyell de Déu, que fou agafat pel poble. Sí, el Fill del Déu Etern era jutjat del món. Ho vaig veure i en dono testimoniatge.

33. I jo, Nefí, vaig veure que fou alçat damunt la creu i mort pels pecats del món.

34. I després de mort, vaig veure que es reunien les multituds de la terra, per a combatre contra els apòstols de l'Anyell; perquè així els anomenà els dotze l'àngel del Senyor.

35. I les multituds de la terra s'havien aplegat. I vaig veure que es trobaven en un edifici gran i espaiós, semblant [a]l que havia vist el meu pare. I l'àngel del Senyor em parlà novament, dient: Esguarda el món i la seva saviesa. Sí, vet aquí, la casa d'Israel, que s'ha reunit per a combatre contra els dotze apòstols de l'Anyell!

36. I succeí que vaig veure, i en dono testimoniatge, que l'edifici gran i espaiós era l'orgull del món. I va caure, i grandiosa fou la seva caiguda. I em parlà l'àngel del Senyor altra vegada, dient: Així seran destruïdes totes les nacions, famílies, llengües i pobles que combatin contra els dotze apòstols de l'Anyell.

CAPÍTOL 12

Visió de Nefí sobre la terra de promissió. Futura visita del Salvador entre el poble de Nefí. Previsió de la rectitud, la dolenteria i la caiguda del poble de Nefí.

1. I succeí que l'àngel em digué: Mira i esguarda la teva semença, i també la dels teus germans. I vaig veure la terra de promissió. I vaig veure munions de pobles, sí, com si fossin tan nombrosos com la sorra de la mar.

2. I succeí que vaig veure les multituds, que s'aplegaven per tal de combatre els uns contra els altres; i vaig esguardar, que hi havia guerres i rumors de guerres, i grans destrosses amb l'espasa entre el meu poble.

3. I succeí que vaig veure passar moltes generacions en-

---

i, 1 Ne. 8:26-28.

tremig de guerres i de baralles en el país. I vaig veure moltes ciutats, tantes que ni les vaig comptar.

4. I succeí que vaig veure una boira de [a]tenebres damunt la terra de promissió. I vaig veure llampecs i vaig sentir tronades i terratrèmols, i tota mena de remors estrepitoses. Vaig veure que es fendien les roques i la terra, i que les muntanyes es desplomaven a trossos. I vaig veure les planes de la terra, que es trencaven; vaig veure moltes ciutats que s'enfonsaven, i moltes altres que eren abrusades pel foc. I moltes es desplomaven amb els terratrèmols.

5. I succeí que després d'haver vist aquestes coses, vaig veure el fum de tenebres, que s'esvaïa de damunt la faç de la terra. I heus aquí, vaig veure multituds que no havien caigut pels grans i terribles judicis del Senyor.

6. I vaig veure els cels oberts, i que [b]baixava l'Anyell de Déu del cel; i va baixar i se'ls va manifestar.

7. Vaig veure també, i en dono testimoniatge, que l'Esperit Sant va davallar damunt [c]d'altres dotze. I foren ordenats per Déu, i escollits.

8. L'àngel em parlà, dient: Esguarda els dotze deixebles de l'Anyell, que són escollits per a ministrar als teus descendents.

9. I em digué: Et recordes dels dotze apòstols de l'Anyell? Vet aquí que són els qui jutjaran les dotze tribus d'Israel. Per tant, els dotze ministres de la teva semença seran jutjats per ells, perquè sou de la casa d'Israel.

10. I aquests dotze ministres que tu veus, jutjaran la teva semença. Vet aquí que són justos per sempre, perquè a causa de la seva fe en l'Anyell de Deu, les seves vestidures són emblanquides en la seva sang.

11. I l'àngel em digué: Mira. I vaig veure que passaven [d]tres generacions de justícia, i les vestidures d'ells eren blanques, tal com les de l'Anyell de Déu. I l'àngel em digué: Aquests han estat emblanquits en la sang de l'Anyell, per la seva fe en ell.

12. Jo, Nefí, vaig veure també molts de la quarta generació, que morien en la rectitud.

13. I succeí que vaig veure aplegades les multituds de la terra.

14. I l'àngel em digué: Esguarda la teva semença, i també la dels teus germans.

15. I succeí que vaig mirar, i vaig esguardar [e]els de la meva semença, que s'aplegaven en munions contra la semença dels meus germans; i s'havien reunit per al combat.

16. I l'àngel em parlà, dient:

a, 1 Ne. 19:10-12. 2 Ne. 26:3-7. Hel. 14:20-27. 3 Ne. caps. 8-10. *b*, 2 Ne. 26:1, 9. Al. 16:20. 3 Ne. 11:3-17. *c*, 3 Ne. 11:22. 12:1. 13:25. 15:11. 18:37. 19:4-36. Caps. 27, 28. 4 Ne. 1-14. *d*, 2 Ne. 26:9, 10. Al. 45:10-14. Hel. 13:5, 6, 9, 10. 3 Ne. 27:31, 32. Morm. cap. 6. *e*, Morm. cap. 6.

Esguarda la deu de aigües brutes que va veure el teu pare, del [f]riu del que va parlar; i les profunditats són les de l'infern.

17. I les boires de tenebres són les temptacions del diable, que enceguen els ulls i endureixen els cors dels fills dels homes; i els porten per camins amples fins que es destrueixin i es perdin.

18. L'edifici gran i espaiós que va veure el teu pare, representa els vans pensaments i l'orgull dels fills dels homes. I un avenc gran i terrible els separa, sí, àdhuc la paraula de la justícia del Déu Etern, i del Messies que és l'Anyell de Déu, del qual l'Esperit Sant dóna testimoniatge des del començament del món, fins als nostres dies, i des d'ara i per sempre més.

19. I mentre l'àngel proferia aquestes coses, vaig veure que la semença dels meus germans combatia contra la meva, segons la paraula de l'àngel. I a causa de l'orgull de la meva semença, i de les temptacions del diable, vaig veure que la semença dels meus germans prevalia contra el poble de la meva semença.

20. I succeí que vaig veure que el poble de la semença dels meus germans havia prevalgut contra la meva, i s'escampava en multituds damunt la superfície de la terra.

21. I vaig veure que s'aplegaven en munions. I entre ells vaig veure guerres i rumors de guerres. I en guerres i rumors de guerres, vaig veure passar [g]moltes generacions.

22. L'àngel em digué: Vet aquí que tots aquests decauran en la incredulitat.

23. I succeí que vaig veure que després d'haver-hi decaigut, es varen convertir en [h]gent fosca, bruta i repulsiva, plena de peresa i de tota mena d'abominacions.

CAPITOL 13

Les nacions dels gentils. Una gran i abominable església. Es vaticinada la història d'Amèrica. La Bíblia i el Llibre de Mormó.

1. I succeí que l'àngel em parlà, dient: Mira. I vaig mirar, i vaig esguardar moltes nacions i regnes.

2. I l'àngel em digué: Què veus? I li vaig dir: Veig moltes nacions i regnes.

3. I em digué: Aquestes són les nacions i regnes dels gentils.

4. I succeí que vaig veure entre les nacions dels gentils, la formació d'una [a]gran església.

5. I l'àngel em va dir: Vet aquí, la formació d'una església, que és més abominable que totes les altres esglésies, que [b]mata els sants de Déu, sí, i els turmenta i els lliga, subjugant-

f. 1 Ne. 8:13, 14. 15:26-29. *g*, 1 Ne. 12:3. 2 Ne. 26:2. *h*, 2 Ne. 5:20-25. Al. 3:6-19. Morm. 5:15. Cap. 13: *a*; vers. 6, 26, 28, 32, 34. 1 Ne. 14:3, 9-17. *b*, ver. 9. 1 Ne. 14:13. Ap. 7:6. 18:24.

los amb un jou de ferro, i els abaixa fins a la captivitat.

6. I succeí que vaig esguardar aquesta gran i abominable església, i que el [c]diable era la seva fundació.

7. I vaig [d]veure també or, i plata, i sedes i escarlates, lli finíssim i tota mena de vestimentes precioses; i vaig veure moltes prostitutes.

8. I l'àngel em va dir: Esguarda l'or, la plata, les sedes i escarlates, els teixits finíssims i les vestimentes precioses, i les prostitutes, que són els afanys d'aquesta gran i abominable església.

9. I també, per les lloances del món, destrueixen els sants de Déu i els abaixen fins a la captivitat.

10. I succeí que vaig veure moltes aigües, i separaven els gentils de la semença dels meus germans.

11. I succeí que l'àngel em va dir: Vet aquí que la ira del Senyor davalla damunt de la semença dels teus germans.

12. I vaig mirar, i vaig esguardar un home d'entre els gentils, que estava separat de la semença dels meus germans per les moltes aigües. I vaig veure l'Esperit de Déu, que baixava i obrava sobre l'home. I sortí sobre les moltes aigües, fins a la semença dels meus germans que estaven a la terra de promissió.

13. I succeí que vaig veure l'Esperit de Déu, que obrava sobre altres gentils, i varen sortir de la captivitat, sobre les moltes aigües.

14. I succeí que vaig veure moltes munions de gentils sobre la terra de promissió. I vaig esguardar la ira de Déu, que queia damunt la semença dels meus germans, i foren espargits davant dels gentils, i colpejats.

15. I vaig esguardar l'Esperit del Senyor, que davallava sobre els gentils, i prosperaren i obtingueren el país per herència. I vaig veure que eren blancs, i molt bells i formosos, semblants als del meu [e]poble abans de la seva destrucció.

16. I succeí que jo, Nefí, vaig veure que els gentils que havien sortit de la captivitat, varen humiliar-se davant del Senyor, i el poder del Senyor els acompanyava.

17. I vaig veure que les mares pàtries dels gentils s'havien reunit damunt les aigües, i damunt la terra, per a combatre'ls.

18. I vaig veure que el poder de Déu estava amb ells, i també que la ira de Déu estava damunt tots aquells que s'aplegaven per a combatre'ls.

19. I succeí que jo, Nefí, vaig veure que els [f]gentils que havien sortit de la captivitat foren deslliurats pel poder de Déu de les mans de totes les altres nacions.

---

c, 1 Ne. 14:9, 10. 22:22, 23. *d*, Morm. 8:36-38. Ap. 18:10-17. *e*, Morm. 6:17-22. *f*, 2 Ne. 10:10-12.

20. I succeí que jo, Nefí, vaig veure que prosperaven en el país. I vaig veure un [g]llibre, que fou portat entre ells.

21. L'àngel em va dir: Saps què significa aquest llibre?

22. I li vaig respondre: No ho sé.

23. I em digué: Vet aquí que procedeix de la boca d'un jueu. I jo, Nefí, vaig esguardar el llibre. I l'àngel em digué: El llibre que tu mires és una relació dels jueus, on es troben les aliances del Senyor, que ell ha fet amb la casa d'Israel; i també conté moltes profecies dels sants profetes. Són annals semblants als que es troben damunt les [h]planxes de llautó, encara que no són tan nombrosos. Així i tot, contenen les aliances del Senyor que ell ha fet amb la casa d'Israel. Per tant, són de gran valor per als gentils.

24. I l'àngel del Senyor em va dir: Has vist que el llibre va eixir de la boca d'un jueu. I quan sortí de la seva boca, contenia la plenitud de l'evangeli del Senyor, del qual donen testimoniatge els dotze apòstols. I en donen testimoniatge segons la veritat que hi ha en l'Anyell de Déu.

25. Per tant, aquestes coses eixen dels jueus, en tota la seva puresa, cap als gentils, segons la veritat que hi ha en Déu.

26. I després que surten, per la mà dels dotze apòstols de l'Anyell, dels jueus cap als gentils, tu veus la formació d'una gran i abominable església, que és més abominable que totes les altres esglésies. Perquè ha [i]tret de l'evangeli de l'Anyell moltes parts que són clares i molt precioses, i també n'ha tret moltes de les aliances del Senyor.

27. I tot ho ha fet per a pervertir els camins rectes del Senyor, a fi d'encegar els ulls i endurir els cors dels fills dels homes.

28. Per tant, tu veus que després d'haver passat el llibre per les mans d'aquesta gran i abominable església, s'han tret moltes coses clares i molt precioses del llibre, que és el llibre de l'Anyell de Déu.

29. I després que hom li ha tret del llibre aquestes coses clares i precioses, va entre totes les nacions dels gentils. I quan ha anat a totes les nacions dels gentils, fins i tot travessant les moltes aigües que has vist, amb els gentils que han sortit de la captivitat, tu veus que per haver-se'n tret del llibre moltes coses clares i precioses, ben clares per a l'enteniment dels fills dels homes, segons la claredat de l'Anyell de Déu —a causa d'aquestes coses que s'han tret de l'evangeli de l'Anyell— moltíssims ensopeguen, sí, de manera que Satanàs té gran poder sobre ells.

30. Així i tot, tu esguardes els [j]gentils, els qui han sortit de la

---

g, vers 23, 28, 38, 40. *h*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. *i*, vers 28-32. *j*, 2 Ne. 10:10-14.

captivitat i que han estat elevats pel poder de Déu sobre totes les altres nacions damunt la faç de la terra que es escollida sobre totes les altres terres, la qual és la terra que el Senyor Déu ha pactat amb el teu pare que la seva semença tindria com a terra d'herència. Per tant, veus que el Senyor Déu no permetrà que els gentils destrueixin totalment la [k]mescla de la teva semença que es troba entre els teus germans.

31. Ni permetrà que els gentils destruexin la [l]semença dels teus germans.

32. Ni tampoc permetrà el Senyor Déu que els gentils romanguin per sempre en aquell terrible estat de ceguesa en què tu veus que es troben, a causa de les parts clares i molt precioses de l'evangeli de l'Anyell que han estat retingudes per aquella església abominable de la qual has vist la formació.

33. Per tant, diu l'Anyell de Déu: Tindré misericòrdia dels gentils fins a castigar la resta de la casa d'Israel amb greus judicis.

34. I succeí que l'àngel del Senyor em va dir: Vet aquí, que així diu l'Anyell de Déu: Després que hauré visitat la resta de la casa d'Israel —i aquesta resta de què parlo és la semença del teu pare— per tant, després que l'hagi visitada amb judicis i [m]l'hagi assotada per mitjà dels gentils, i després que aquests ensopeguin moltíssim a causa de les parts més clares i precioses de l'evangeli de l'Anyell que han estat retingudes per aquesta abominable església, que és la mare de les prostitutes — en aquell dia tindré misericòrdia dels gentils, de manera que els faré eixir, en el meu propi poder, moltes coses del meu evangeli que els seran clares i precioses, diu l'Anyell.

35. Perquè vet aquí, diu l'Anyell: Jo em manifestaré als de la teva semença, per tal que ells escriguin moltes de les coses que els ministraré, les quals seran clares i precioses. I quan la teva semença hagi estat destruïda i hagi decaigut en la incredulitat, com també la semença dels teus germans, aquelles coses [n]restaran amagades, per a sortir als gentils pel do i poder de l'Anyell.

36. En elles estarà escrit el meu evangeli, diu l'Anyell, i la meva roca i la meva salvació.

37. I beneïts [o]tots els qui cerquin de fer eixir la meva Sió en aquell dia, perquè tindran el do i el poder de l'Esperit Sant. I si perseveren fins a la fi, seran exaltats en l'últim dia, i salvats en el regne sempitern de l'Anyell. I tots aquells que proclamin la pau, sí, la bona nova de gran goig, que en seran de bells, sobre les muntanyes!

38. I succeí que vaig veure la resta de la semença dels meus germans, i també el [p]lli-

k, Al. 45:10-14. *l*, vers. 33, 34. Al. 45:14. 3 Ne. 16:7-10. 21:4. Morm. 5:19-21. *m*, vegeu *d*. *n*, 2 Ne. 27:6-26. 3 Ne. 16:4. Morm. 8:4. *o*, 2 Ne. 30:3. Jac. 5:70-75. 6:2, 3. *p*, ver. 40.

bre de l'Anyell de Déu, el qual havia provingut de la boca del jueu, que sortí a llum des dels gentils fins a la resta de la semença dels meus germans.

39. I després d'haver eixit fins a ells, vaig veure d'altres [q]llibres que sortiren pel poder de l'Anyell, des dels gentils fins a ells, a fi de convèncer els gentils i la resta de la semença dels meus germans, i també els jueus que estaven espargits damunt tota la superfície de la terra, que els escrits dels profetes i dels dotze apòstols de l'Anyell són veritables.

40. I l'àngel em parlà, dient: Aquests últims annals que has vist entre els gentils, establiran la veritat dels [r]primers, que són els dels dotze apòstols de l'Anyell, i donaran a conèixer les clares i precioses coses que s'han tret d'ells. I manifestaran a totes les famílies, llengües i pobles, que l'Anyell de Déu és el Fill del Pare Etern i el Salvador del món. I que tothom ha de venir a ell, altrament no podrà salvar-se.

41. I han de venir segons les paraules que seran establertes per boca de l'Anyell. I les paraules de l'Anyell es donaran a conèixer en els annals de la teva semença, així com en els annals dels dotze apòstols de l'Anyell. Per tant, seran aplegats [s]ambdós en un de sol, perquè hi ha un sol Déu i Pastor sobre tota la terra.

42. I s'acosta el temps en què ell es manifestarà a totes les nacions, tant als jueus com als gentils. I després de manifestar-se als jueus i també als gentils, llavors es manifestarà als gentils i als jueus. I els últims seran els primers, i els primers seran els últims.

CAPÍTOL 14

Benediccions i malediccions alternatives per als gentils. Dues esglésies solament. Destí de la mare de les prostitutes. Missió de Joan el Revelador. Final de la visió de Nefí.

1. I succeirà que si els gentils escoltaran l'Anyell de Déu, el dia que se'ls manifestarà, tant en paraula com en [a]poder, en veritat, per tal de treure'ls els seus entrebancs.

2. I si no endureixen els seus cors contra l'Anyell de Déu, seran [b]comptats entre la semença del teu pare, sí, seran comptats entre els de la casa d'Israél. I seran un poble beneït sobre la terra de promissió per sempre. Mai més [c]no seran abaixats a la captivitat, i la casa d'Israel ja mai més no serà confosa.

3. I aquella gran fossa que ha estat cavada per a ells, per aquesta gran i abominable església, que fou establerta pel

q, 3 Ne. 27:25, 26. *r*, ver. 38. *s*, 2 Ne. 3:12. 2 Ne. 29:13, 14. Ez. 37:15-23.
Cap. 14: *a*, ver. 14. 1 Ne. 13:37. Jac. 6:2, 3. *b*, 3 Ne. 21:6, 22-25. Cap. 30. Et. 13:10. *c*, 2 Ne. 10:10-14.

diable i pels seus fills, per tal de menar les ànimes dels homes fins a l'infern, sí, aquella gran fossa que ha estat cavada per a la destrucció dels homes, s'omplirà amb els mateixos que l'hauran cavada, fins a la seva destrucció total, diu l'Anyell de Déu; no pas la destrucció de l'ànima excepte de llençar-la a aquell infern que no té fi.

4. Perquè, heus aquí, això es segons la captivitat del diable, i també segons la justícia de Déu, per a tots els qui obrin iniquitats i abominacions davant ell.

5. I succeí que l'àngel em parlà a mí, Nefí, dient: Tu has vist que si els gentils es penedeixen, tot els anirà bé. També saps de les aliances que ha fet el Senyor amb la casa d'Israel; i a més, has sentit que tot aquell que no es penedeixi ha de morir.

6. Per això, [d]ai dels gentils si és que arribessin a endurir el cor contra l'Anyell de Déu!

7. Perquè vindrà el temps, diu l'Anyell, que faré [e]una obra gran i meravellosa entre els fills dels homes, una obra que serà sempiterna per a una part o per a l'altra, sia per a convèncer-los a la pau i a la vida eterna, sia per a lliurar-los a la duresa dels seus cors i a la ceguesa de les seves ments, fins que siguin portats a la captivitat i també a la destrucció, tant la temporal com l'espiritual, segons la captivitat del diable, de què ja he parlat.

8. I succeí que quan l'àngel hagué dit aquestes paraules, em digué: Recordes les aliances que el Pare ha fet amb la casa d'Israel? I jo li vaig dir: Sí.

9. I succeí que em va dir: Mira. Esguarda aquella gran i abominable església que és la mare de les abominacions, la que té per fundació el diable.

10. I em va dir: Vet aquí que no hi ha més que [f]dues esglésies: una és la de l'Anyell de Déu, l'altra, la del diable. Per tant, qui no pertany a l'església de l'Anyell de Déu, pertany a aquella gran església, que és la mare de les abominacions. I [g]ella és la prostituta de tota la terra.

11. I succeí que vaig mirar, i vaig esguardar la prostituta de tota la terra, i estava asseguda damunt de moltes aigües. I tenia domini sobre tota la terra, entre totes les nacions, famílies, llengües i pobles.

12. I succeí que vaig esguardar l'església de l'Anyell de Déu, i els seus nombres eren [h]pocs a causa de les malvestats i abominacions de la prostituta que estava asseguda sobre moltes aigües. Però tot i així, vaig veure que l'església de l'Anyell, que era la dels sants de Déu, s'estenia també sobre la superfície de tota la terra. I els seus dominis sobre la faç de la terra

---

d, 2 Ne. 28:32. 3 Ne. 16:7-15. 21:11-21. *e*, Is. 29:14. *f*, vers. 11-17. 1 Ne. 22:14, 22-26. *g*, vers. 11-17. Ap. 17:5, 15. *h*, 3 Ne. 14:14. Is. 24:6. Mat. 24:37.

eren petits a causa de la dolenteria de la gran prostituta que veia.

13. I succeí que vaig veure que la gran mare de les abominacions s'aplegava en munions sobre tota la faç de la terra, entre totes les nacions dels gentils, per a combatre l'Anyell de Déu.

14. I succeí que jo, Nefí, vaig esguardar el poder de l'Anyell de Déu, que davallava sobre els sants de l'església de l'Anyell, i damunt el poble de l'aliança del Senyor, escampats per tota la superfície de la terra. I tenien per armes, la justícia i el [i]poder de Déu, en gran glòria.

15. I succeí que vaig esguardar, que la ira de Déu es vessava sobre aquella gran i abominable església, de manera que hi havia guerres i rumors de guerres entre totes les nacions i famílies de la terra.

16. I quan varen començar les [j]guerres i rumors de guerres entre totes les nacions que eren de la mare de les abominacions, l'àngel em parlà, dient: Esguarda la ira de Déu, que està damunt la mare de les prostitutes. Esguarda tu totes aquestes coses.

17. I quan arribi el dia en què la [k]ira de Déu es vessi damunt la mare de les prostitutes, que és la gran i abominable església de tota la terra, que té per fundació el diable, llavors, en aquell dia, el Pare començarà la seva obra en preparar el camí per al compliment de les aliances que ell ha fet amb el seu poble, que és de la casa d'Israel.

18. I succeí que l'àngel em va parlar, dient: Mira.

19. I vaig mirar, i vaig esguardar un home vestit amb una roba blanca.

20. I l'àngel digué: Vet aquí, [l]un dels dotze apòstols de l'Anyell!

21. Aquest veurà i escriurà el que resti d'aquestes coses, i també de moltes que han succeït.

22. I escriurà també sobre la fi del món.

23. Per tant, les coses que ell escriurà són justes i veritables. Estan escrites en el [m]llibre que has vist que provenia de la boca del jueu. I al temps quan en proveniren, o quan el llibre va provenir de la boca del jueu, les coses que estaven escrites eren clares i pures, i molt precioses i fàcils per a l'enteniment de tots els homes.

24. Vet aquí que les coses que aquest apòstol de l'Anyell escriurà són moltes de les que ja has vist. I vet aquí, la resta ho veuràs.

25. Però les que veuràs d'aquí endavant, no les escriuràs, perquè el Senyor Déu ha ordenat que les ecrigui l'apòstol de l'Anyell de Déu.

---

i, 1 Ne. 13:37, 38. Jac. 6:2, 3. *j*, 1 Ne. 22:13, 14. Is. 66:15, 16. *k*, 1 Ne. 22:15, 16. 3 Ne. 20:20. 21:20, 21. Morm. 8:41. *l*, ver. 27. *m*, 1 Ne. 13:20, 38, 40.

26. I n'hi ha hagut d'altres també, als quals el Senyor ha mostrat totes les coses i [a]les han escrites. Són segellades per a eixir en la seva puresa, segons la veritat que hi ha en l'Anyell, en el propi i degut temps del Senyor, a la casa d'Israel.

27. Jo, Nefí, vaig sentir i dono testimoniatge que el nom de l'apòstol de l'Anyell era el de [c]Joan, segons la paraula de l'àngel.

28. I heus aquí que a mi, Nefí, m'és vedat d'escriure la resta de les coses que vaig veure i sentir. Per tant, n'hi ha prou amb això que he escrit; i no he escrit sinó una petita part del que vaig veure.

29. Dono testimoniatge d'haver vist les coses que va veure el meu [p]pare, i l'àngel del Senyor me les comunicà.

30. Ara, poso fi a les meves paraules sobre les coses que vaig veure mentre vaig ésser emportat en l'esperit. I si totes les coses que vaig veure no estan escrites, les que he escrit són veritables. Així és. Amén.

CAPÍTOL 15

Nefí interpreta els ensenyaments de Lehí. L'olivera. L'arbre de la vida. La paraula de Déu.

1. Succeí que després que jo, Nefí, vaig ésser emportat en l'esperit, i vaig haver vist totes aquestes coses, vaig tornar a la tenda del meu pare.

2. I succeí que vaig esguardar els meus germans, i es discutien, els uns amb els altres, sobre les coses que els havia dit el meu pare.

3. Perquè certament els havia dit moltes coses grans, difícils de comprendre, excepte que un home acudís al Senyor. I com que eren durs de cor, no miraven al Senyor, tal com ho devien fer.

4. Ara, jo, Nefí, em trobava molt apesarat per la duresa dels seus cors, i també per les coses que havia vist. I sabia que elles inevitablement haurien de succeir, per la gran perversitat dels fills dels homes.

5. I succeí que em trobava abatut a causa de les meves afliccions. Les considerava més grans que qualsevol altra cosa, a causa de la destrucció del [a]meu poble, perquè havia vist la seva caiguda.

6. I després d'haver recobrat les forces, vaig parlar als meus germans, perquè desitjava saber la causa de les seves discussions.

7. I em varen dir: No podem comprendre les paraules del [b]nostre pare sobre les branques naturals de l'olivera, ni tampoc pel que fa als gentils.

8. I jo els vaig dir: N'heu demanat al Senyor?

9. I em varen dir: No ho hem fet, perquè el Senyor no farà

n, 2 Ne. 27:6-23. Et. 3:21-27. 12:21. *o*, ver. 20. *p*, 1 Ne. 8:2. CAP. 15: *a*, Enós 13. Morm. cap. 6. *b*, 1 Ne. 9:1. 10:14. Entre l'any 600 i el 592.

conèixer una cosa tal a nosaltres.

10. Vet aquí —els vaig dir— com és que no guardeu els manaments del Senyor? Com és que voleu morir a causa de la duresa dels vostres cors?

11. No us recordeu que el Senyor ha dit: Si no us enduriu el cor, i em demaneu amb fe, tot creient que rebreu, i afanyant-vos en guardar els meus manaments, certament us serà divulgada aquesta cosa?

12. Heus aquí que us dic que la casa d'Israel fou comparada a una [c]olivera, per l'Esperit del Senyor que hi havia en el nostre pare. I no hem estat arrencats de la casa d'Israel? No som nosaltres una branca de la casa d'Israel?

13. Ara, allò que el nostre pare vol dir sobre l'empelt de les branques naturals per mitjà de la plenitud dels gentils, és que, en els darrers dies, quan la nostra [d]semença haurà decaigut en la incredulitat, sí, per espai de molts anys, i moltes generacions després que el Messies s'haurà manifestat en la carn als fills dels homes, llavors la plenitud de l'evangeli del Messies vindrà als gentils, i des dels gentils, a la resta de la nostra semença.

14. I en aquell dia, la resta de la nostra semença sabrà que ells són de la casa d'Israel, i que són el poble de l'aliança del Senyor. Aleshores en sabran i arribaran a coneixença dels seus avantpassats, i també a conèixer l'evangeli del seu Redemptor que ell va donar als seus pares. Per tant, arribaran a coneixença del seu Redemptor i dels veritables punts de la seva doctrina, perquè sàpiguen com han d'acostar-se a ell i salvar-se.

15. Llavors, en aquell dia no es gaubaran, i lloaran el seu Déu Etern, la seva roca i salvació? No rebran aquell dia la saba i el nodriment del veritable cep? No arribaran a la veritable cleda de Déu?

16. Heus aquí, jo us dic, sí; ells seran recordats altra vegada entre la casa d'Israel; seran empeltats en la veritable olivera — com que en són una branca natural.

17. I això és el que el nostre pare vol dir. I vol dir que no succeirà fins després que hagin estat espargits pels gentils. I vol dir que es farà per mitjà dels gentils, a fi que el Senyor manifesti el seu poder als gentils, precisament perquè ell serà rebutjat dels jueus o de la casa d'Israel.

18. Per tant, el nostre pare no ha parlat solament de la nostra semença, sinó també de tota la casa d'Israel, assenyalant cap a l'aliança que s'acompliria en els darrers dies, aliança que féu el Senyor amb el

---

c, vers. 13, 16. 2 Ne. 3:5. Jac. cap. 5. 6:1-4. *d*, 3 Ne. 21:4. Vers. 14-20. 1 Ne. 22:8-12. 3 Ne. 5:21-26. 16:10-12.

nostre pare Abraham, dient: En la teva semença seran beneïdes totes les famílies de la terra.

19. I succeí que jo, Nefí, els vaig parlar molt d'aquestes coses. Sí, els vaig parlar de la restauració dels [e]jueus en els darrers dies.

20. I els vaig repetir les paraules d'Isaïes que parla de la restauració dels jueus o de la casa d'Israel: que després d'ésser restaurats, mai més no tornarien a confondre's ni espargir-se altra vegada. I vaig dir moltes altres coses als meus germans, així que s'apaivagaren i s'humiliaren davant del Senyor.

21. I succeí que em varen parlar novament, dient: Què significa el que ha vist el nostre pare en un somni? Quin significat té l'arbre que va veure?

22. I els vaig contestar que això era una representació de l'arbre de la vida.

23. I em varen dir: Què significa la [f]barra de ferro que el nostre pare va veure, que conduïa fins a l'arbre?

24. I els vaig dir que representava la paraula de Déu. I que aquell que l'escoltés i s'hi mantingués ferm, mai no periria. Ni li podrien vèncer les temptacions i dards encesos de l'adversari, per encegar-lo i conduir-lo cap a la destrucció.

25. Per tant, jo, Nefí, els vaig exhortar a fer cas de la paraula del Senyor. Sí, els vaig exhortar amb totes les energies de la meva ànima, i amb totes les facultats que posseïa, que fessin cas de la paraula de Déu, i que es recordessin de guardar els seus manaments tostemps en totes les coses.

26. I em varen dir: Què significa el [h]riu d'aigua que va veure el nostre pare?

27. I els vaig dir, que l'aigua que veié el meu pare era la immundícia; i que tan preocupada tenia la seva ment en les altres coses, que no s'adonà de la seva brutícia.

28. I vaig dir que era un [i]terrible abisme que separava els malvats de l'arbre de la vida, i també dels sants de Déu.

29. I els vaig dir que era una representació d'aquell terrible infern que, segons em digué l'àngel, fou preparat per als malvats.

30. I els vaig dir que el nostre pare també havia vist que la justícia de Déu separava els malvats dels justos, i que l'esclat d'ella era com el d'una flama de foc, que puja eternament fins a Déu, i no té mai fi.

31. I em digueren: Vol dir això el turment del cos en els dies de la prova, o vol dir l'estat final de l'ànima després de

---

e, 1 Ne. 19:13-16. 22:11, 12. 2 Ne. 6:10-15. 9:1, 2. 10:5-9. 25:16, 17. 30:7, 8. 3 Ne. 5:21-26. 20:29-34. 21:26-29. 29:1, 8. Morm. 5:14. *f*, 1 Ne. 8:10-12. *g*, 1 Ne. 8:19. *h*, 1 Ne. 8:13. *i*, 1 Ne. 12:18. 2 Ne. 1:13. Al. 26:20. Hel. 3:29.

la mort del cos temporal? O parla de coses temporals?

32. I succeí que els vaig dir que allò era una representació de coses temporals i espirituals alhora. Perquè arribaria el dia en què haurien d'ésser jutjats segons les seves obres, sí, segons les obres fetes pel cos temporal en els seus dies de prova.

33. Per tant, si morien en la seva iniquitat, haurien d'ésser rebutjats també pel que fa a les coses espirituals, que pertanyen a la rectitud. Per tant, haurien d'ésser portats a estar-se davant Déu, per a ésser jutjats segons les seves obres. I si les seves obres han estat de [j]brutícia, ells han d'ésser bruts, i si són bruts, serà que no podran viure en el regne de Déu. Altrament el regne de Déu hauria d'ésser brut també.

34. Però, us dic, que el regne de Déu no és brut. I res que sigui immund no pot entrar en el regne de Déu. Per tant, cal que hi hagi un lloc de brutícia preparat per a tot allò que sigui brut.

35. I s'ha aparellat un lloc, sí, aquell [k]infern terrible del qual he parlat, i el diable és l'aparellador. Per tant, l'estat final de les ànimes dels homes és de viure en el regne de Déu, o d'ésser-ne foragitats a causa de la [l]justícia de què he parlat.

36. Així, doncs, els malvats són rebutjats dels justos, i també d'aquell arbre de la vida, el fruit del qual és el més preciós i el més desitjable de tots els altres; sí, i és el més gran de tots els dons de Déu. Es així com vaig parlar als meus germans. Amén.

CAPÍTOL 16

Es casen els fills de Lehí i les filles d'Ismael. La jornada continua. Es rebuda l'esfera o director. Mort d'Ismael.

1. Ara, succeí que quan jo, Nefí, vaig haver parlat als meus germans, em varen dir: Ens has declarat [a]coses dures, més del que podem suportar.

2. I els vaig contestar que jo sabia que havia dit coses dures contra els malvats, segons la veritat; i els justos havia justificat, i havia testificat que serien exaltats en el darrer dia. Per tant, els culpables troben dura la veritat, perquè els fereix fins al cor.

3. Ara, germans meus, si vosaltres fóssiu justos, i desitgéssiu escoltar la veritat i posar-li esment, per tal de caminar rectament davant Déu, llavors no rondinaríeu a causa de la veritat, ni diríeu: Ens has dit coses dures en contra.

4. I succeí que jo, Nefí, vaig exhortar els meus germans amb

j, 2 Ne. 9:16. Mos. 2:37. Al. 11:37. Morm. 9:4, 14. *k*, ver. 29. 2 Ne. 1:13. 2:29. 9:8-19, 26, 34, 36. 28:15, 21, 23. Jac. 6:10. Al. 12:16-18. 3 Ne. 27:11, 12. Moro. 8:13, 14, 21. *l*, ver. 30. D. i A. 29:37, 38. 86:36, 44, 84. Cap. 16: *a*, vers. 2, 3. 2 Ne. 1:26, 27. Enós 23. Moro. 9:4.

tota diligència, a guardar els manaments del Senyor.

5. I succeí que es varen humiliar davant el Senyor, de manera que vaig sentir goig i grans esperances d'ells, que caminarien per les sendes de la justícia.

6. Totes aquestes coses es feien i es deien mentre el meu pare sojornava en una tenda a la [b]vall que ell anomenà la vall de Lemuel.

7. Llavors jo, Nefí, vaig prendre muller d'una de les filles [c]d'Ismael. I també els meus germans prengueren per mullers de les filles d'Ismael; i Zoram prengué la més gran d'entre elles.

8. Així el meu pare va complir tots els manaments que el Senyor li havia donat. I jo, Nefí, també havia estat molt beneït del Senyor.

9. Succeí que la veu del Senyor parlà al meu pare de nit. I li manà que a l'endemà prengués el seu camí per l'erm.

10. I succeí que en llevar-se el meu pare al matí, i en sortir de la porta de la tenda, restà meravellat de veure damunt el sòl una [d]esfera rodona, d'elaboració acurada; i era de llautó fi. I en l'esfera hi havia dues agulles; i l'una senyalava el camí que havíem de seguir.

11. I succeí que vàrem recollir tot el que havíem d'emportar-nos a l'erm i la resta de les provisions que ens havia donat el Senyor. I prenguérem llavors de tota mena per emportar-nos-en.

12. I vàrem prendre les nostres tendes i marxàrem a l'erm, creuant el riu Laman.

13. Per espai de quatre dies fèiem camí gairebé cap al sud sud-est; i vàrem plantar les tendes altra volta. I donàrem al lloc el nom de Xàser.

14. I succeí que prenguérem els nostres arcs i sagetes, i eixírem a l'erm a caçar aliments per a les nostres famílies. Després de caçar-ne, vàrem retornar a les nostres famílies, al lloc de Xàser a l'erm. I sortírem altra vegada a l'erm seguint la mateixa direcció, restant pels paratges més fèrtils als marges vora el Mar Roig.

15. I succeí que viatjàrem per espai de molts dies, caçant pel camí amb els nostres arcs i fletges, i les nostres pedres i fones.

16. Seguíem les indicacions de l'esfera que ens dirigia pels paratges més fèrtils de l'erm.

17. I quan havíem viatjat molts dies, plantàrem les tendes per espai d'un temps, a fi de descansar altra vegada, i d'obtenir aliments per a les nostres famílies.

18. I succeí que jo, Nefí, en sortir de caça, vaig rompre el meu arc, que era [e]d'acer finíssim. Havent-lo romput, els meus

---

b, 1 Ne. 2:8, 14. 9:1. *c*, 1 Ne. 7:2-6, 19, 22. *d*, vers. 16, 26-30. 1 Ne. 18:12, 21. 2 Ne. 5:12. Al. 37:38-47. *e*, 1 Ne. 4:9. 2 Ne. 5:15. Jar. 8. Et. 7:9. Sal. 18:34.

germans es varen enutjar amb mi per la pèrdua de l'arc, car no obteníem de menjar.

19. I tornàrem sense aliments a les nostres famílies. I com que estaven molt fatigades de les jornades, varen sofrir molt per la manca d'aliments.

20. Llavors Laman i Lemuel, així com els fills d'Ismael, varen començar a rondinar molt a causa dels seus sofriments i afliccions en l'erm. I també el meu pare començà a murmurar contra el seu Déu i Senyor. Sí, i tots es trobaven molt entristits, fins que rondinaven contra el Senyor.

21. Jo, Nefí, havent estat afligit amb els meus germans per la pèrdua de l'arc, i com que els seus havien perdut la seva flexibilitat, es va posar tot molt difícil, sí, de manera que no podíem obtenir de menjar.

22. I succeí que jo, Nefí, vaig parlar molt amb els meus germans, perquè altra vegada s'havien endurit de cor, fins a queixar-se contra el seu Déu i Senyor.

23. I succeí que jo, Nefí, vaig fer de fusta un arc, i d'un pal recte, una sageta. Per tant, em vaig armar amb l'arc i una sageta, i una fona i pedres; i vaig dir al meu pare: On m'haig d'encaminar per trobar aliments?

24. I succeí que el meu pare va acudir al Senyor, puix que s'havien humiliat a causa de les meves paraules, doncs jo els havia dit moltes coses en l'energia de la meva ànima.

25. I succeí que la veu del Senyor arribà al meu pare i li renyà en veritat per les seves rondinades contra el Senyor, de manera que fou abaixat al fons de la tristor.

26. I la veu del Senyor li digué: Mira sobre [f]l'esfera i llegeix el que hi ha escrit.

27. I quan el meu pare va veure les coses escrites sobre l'esfera, s'espantà i tremolà tot, i també els meus germans i els fills d'Ismael, i les nostres mullers.

28. Per tant, jo, Nefí, vaig esguardar les agulles que hi havia a l'esfera, que [g]treballaven segons la fe, i diligència i cura que les donàvem nosaltres.

29. I també hi havia damunt elles una nova escriptura, fàcil de llegir, que ens donava enteniment quant als camins del Senyor. I s'escrivia i es canviava, de tant en tant, segons la fe i diligència que hi donàvem. Així veiem que per mitjans molt petits el Senyor pot realitzar coses grans.

30. I succeí que jo, Nefí, vaig pujar al cim de la muntanya, segons les directrius que és donaven sobre l'esfera.

31. I vaig matar animals salvatges, de manera que vaig obtenir de menjar per a les nostres famílies.

32. I succeí que vaig retornar

---

f. 1 Ne. 16:10. *g.* Al. 37:40.

a les tendes portant els animals que havia caçat, i quan vegueren que jo n'havia obtingut d'aliments, que n'era de gran la seva alegria! I succeí que s'humiliaren davant el Senyor i li donaren les gràcies.

33. I succeí que reprenguérem el camí, viatjant quasi el mateix curs com al principi. I després de viatjar molts dies vàrem plantar les nostres tendes altra vegada, per a romandre-hi algun temps.

34. I succeí que [h]Ismael va morir, i fou enterrat en un lloc anomenat Nahom.

35. I les filles d'Ismael ploraven amargament la pèrdua del seu pare, i a causa de les seves afliccions en l'erm. I rondinaven contra el meu pare per haver-les tret de la terra de Jerusalem, dient: El nostre pare ha mort, i nosaltres hem errat molt per l'erm, i hem patit moltes afliccions, fam, set i fatigues. I després de tots aquests sofriments, hem de morir de fam a l'erm.

36. I així rondinaven contra el meu pare, i també contra mi, i desitjaven retornar a Jerusalem.

37. I Laman digué a Lemuel, i també als fills d'Ismael: Heus aquí, matem el nostre pare, i també el nostre germà Nefí, el qual s'ha pres d'ésser cabdill i mestre de nosaltres, que som els germans grans.

38. Ara, diu que el Senyor ha parlat amb ell, i també que els àngels li han ministrat; però ens consta que menteix. I ens diu d'aquestes coses i ens fa de moltes, per les seves pràctiques enginyoses, a fi d'enganyar els nostres ulls, pensant, tal volta, que ens podrà conduir a algun desert estrany. I després que se'ns hi hagi emportat, de fer-se rei i cabdill nostre, per a tractar-nos segons la seva voluntat i plaer. I d'aquesta guisa el meu germà Laman suscitava els seus cors a la ira.

39. I succeí que el Senyor estava amb nosaltres. Sí, fins la veu del Senyor els venia i els parlava moltes paraules, i els reprovava fortament. I després d'ésser renyats per la veu del Senyor, varen toldre la seva ira i es penediren dels seus pecats, de manera que el Senyor ens beneí altra vegada amb aliments per tal que no moríssim.

CAPÍTOL 17

Irreàntum o moltes aigües. El Senyor mana a Nefí construir un vaixell. Els seus germans se l'oposen i són confosos.

1. Succeí que altra volta emprenguérem el camí per l'erm. I vàrem viatjar gairebé cap a l'est des de llavors. Vàrem feinejar i travessar moltes afliccions a l'erm, i les nostres esposes ens hi varen donar fills.

2. I eren tan grans les benediccions del Senyor damunt

---

h. 1 Ne. 7:2-6, 19.

nostre, que tot i haver-nos-hi alimentat amb carn crua, les nostres dones varen tenir mamellada abundosa per als seus fills. I eren fortes, tal com els homes, i començaren a suportar les jornades sense rondinar.

3. I així veiem que els manaments de Déu han d'ésser acomplerts. I si és que els fills dels homes guarden els seus manaments, ell els nodreix i fortifica, i els proveeix dels medis i mitjans pels quals poden acomplir la cosa que els ha manat. Per tant, el Senyor ens proporcionava els mitjans mentre sojornàvem a l'erm.

4. I hi vàrem sojornar molts anys, sí, àdhuc *vuit anys a l'erm.

5. I arribàrem a la terra que anomenàvem Abundància, per la seva molta fruita, i també pel mel silvestre. I totes aquestes coses foren preparades pel Senyor a fi que no hi moríssim. I vàrem esguardar el mar, que anomenàvem Irreàntum, que significa moltes aigües.

6. I succeí que vàrem plantar-hi les tendes a la vora del mar. I tot i d'haver sofert moltes afliccions i moltes dificultats, sí, tantes que no podem escriure-les totes, ens vàrem alegrar moltíssim en arribar a la vora del mar. I anomenàrem l'indret Abundància, per la seva molta fruita.

7. I succeí que després que jo, Nefí, havia estat a la terra d'Abundància per espai de molts dies, em va arribar la veu del Senyor, dient: Aixeca't i puja a la muntanya. I succeí que em vaig aixecar i pujar a la muntanya, i vaig clamar al Senyor.

8. I succeí que el Senyor em parlà, dient: Construiràs un vaixell a la faisó que jo et mostraré, per tal que jo porti el teu poble a través d'aquestes aigües.

9. I li vaig dir: Senyor, on aniré per a trobar el metall per fondre, per tal de fer eines a fi de construir el vaixell a la faisó que tu m'has mostrat?

10. I succeí que el Senyor em va dir on havia d'anar per trobar el metall per tal de fer eines.

11. I jo, Nefí, vaig fer una manxa de pells d'animals, per a reviscolar el foc. I després de fer-me'n, vaig colpejar dues pedres juntes, per treure'n foc.

12. Perquè fins llavors el Senyor no ens havia permès de fer molt de foc mentre fèiem camí per l'erm, ja que deia: Faré que el vostre aliment es torni dolç, per tal que no el cogueu.

13. I també seré la vostra llum a l'erm. Prepararé el camí al vostre davant, si és que guardeu els meus manaments. De manera que en tant que guardeu els meus manaments, sereu conduïts cap a la *terra promesa, i sabreu que és per mi que hi sou conduïts.

---

a, 1 Ne. 2:20. 18:23.

* L'any 592 a.C.

14. També va dir el Senyor: Quan haureu arribat a la terra promesa, sabreu que jo, el Senyor, sóc Déu. I que jo, el Senyor, us vaig deslliurar de la destrucció, sí, que jo us vaig treure de la terra de Jerusalem.

15. Per tant, jo, Nefí, m'esforçava a guardar els manaments del Senyor i exhortava els meus germans a la fidelitat i diligència.

16. I succeí que vaig fer [b]eines del metall que vaig fondre de la roca.

17. I quan els meus germans varen veure que estava per [c]construir un vaixell, començaren a rondinar contra meu, dient: El nostre germà és boig, perquè s'imagina que podrà construir un vaixell; i també es pensa que pot travessar aquestes grans aigües.

18. I així els meus germans rondinaven contra meu, i no desitjaven treballar, puix que no creien que jo podia construir un vaixell, ni volien creure que era instruït del Senyor.

19. Ara, succeí que jo, Nefí, m'entristia molt per la duresa del seu cor. I quan veien que em posava trist, s'alegraven en el cor, de manera que es gaubaven de mi, dient: Nosaltres sabíem que tu no podies construir un vaixell, car sabíem que et faltava seny. Per tant, no pots executar tan gran obra.

20. I t'assembles al nostre pare, que es deixa portar per les boges imaginacions del seu cor. Sí, ens ha tret de la terra de Jerusalem i hem errat per l'erm tots aquests anys. I les nostres dones han treballat, estant prenyades de fills, i han parit a l'erm; i tot ho han sofert menys la mort. Les hauria anat més bé de morir abans de marxar de Jerusalem, que no pas d'haver de sofrir aquestes afliccions.

21. Tots aquests anys hem patit a l'erm, quan haguéssim gaudit de les nostres possessions i de la terra de la nostra herència. Sí, i haguéssim estat feliços.

22. Sabem que la gent que es trobava a la terra de Jerusalem era un poble just, perquè guardava els estatuts i judicis del Senyor, i tots els seus manaments segons la llei de Moisès. Per tant, sabem que són un poble just. I el nostre pare els ha jutjat, i se'ns ha emportat, perquè voldríem fer cas de la seva paraula. I el nostre germà és igual que ell. I amb aquesta guisa de paraules els meus germans rondinaven i es queixaven contra nostre.

23. Llavors, succeí que jo, Nefí, els vaig parlar, dient: Creieu que els nostres pares, que eren fills d'Israel, haurien estat emmenats de les mans dels egipcis si no haguessin escoltat les paraules del Senyor?

b, vers. 9, 10. *c*, vers. 8, 49,51. 18:1-6. Vora l'any 591 a.C.

24. Us penseu que haurien estat emmenats de la esclavitud, si el Senyor no hagués manat a Moisès que se'ls hi emportés?

25. Ara, vosaltres sabeu que els fills d'Israel es trobaven en l'esclavitud, i sabeu que estaven carregats amb tasques penoses de suportar. Sabeu, per tant, que els hauria estat cosa desitjable que fossin emmenats de l'esclavitud.

26. També sabeu que Moisès rebé manament del Senyor de fer aquella gran obra. I que per la seva paraula es varen dividir les aigües del Mar Roig a un costat i l'altre, i passaren a peu eixut.

27. Però, sabeu que els egipcis, que eren dels exèrcits del Faraó, s'ofegaren al Mar Roig.

28. I també sabeu que els fills d'Israel estaven alimentats amb el mannà al desert.

29. Sí, i també que Moisès, amb la seva paraula, segons el poder de Déu que hi havia en ell, colpejà la roca i en sortia aigua, a fi que els fills d'Israel poguessin sadollar la seva set.

30. I per bé que fossin guiats, i que el Senyor, el seu Déu i Redemptor, els anés endavant, menant-los de dia i iluminant-los de nit, i fent per a ells tot el que li calia rebre un home, amb tot i això varen endurir el cor i encegar la ment, i vilipendiaren contra Moisès i contra el veritable Déu vivent.

31. I succeí que, segons la seva paraula ell els destruia; i segons la seva paraula els menava, i segons la seva paraula, els feia tot de coses. I no n'hi havia res que no es feia sinó per la seva paraula.

32. I després que havien creuat el riu Jordà, els féu poderosos fins a foragitar els habitants del país, sí, fins a escampar-los a la destrucció.

33. I ara, suposeu que els fills d'aquell país, els quals es trobaven a la terra de promissió, que foren foragitats pels nostres pares, us penseu que eren justos? Jo us dic que no.

34. Us penseu que els nostres pares haurien estat més escollits que ells, si aquests haguessin estat justos? Us dic que no.

35. Heus aquí, el Senyor estima igual tota carn. I aquell que és just és afavorit de Déu. Però aquell poble havia rebutjat tota paraula de Déu i estaven al punt de la iniquitat. I la plenitud de la ira de Déu davallava damunt d'ells. El Senyor va maleir la terra per a ells, i la va beneir per als nostres pares. Sí, la va maleir per a la seva destrucció, i la va beneir per als nostres pares a fi que se n'apoderessin.

36. Heus aquí, el Senyor ha creat la terra perquè sigui habitada. I ha creat els seus fills perquè l'ocupessin.

37. Aixeca una nació justa i destrueix les nacions dels malvats.

38. Mena els justos fins a terres riques, i destrueix els perversos, i maleeix la terra a causa d'ells.

39. Regna en l'altura dels cels, perquè és el seu tron, i aquesta terra és l'escambell dels seus peus.

40. I estima els qui el tindran per Déu. Heus aquí que va estimar els nostres pares i va fer aliança amb ells, sí, amb Abraham, Isaac i Jacob. I es recordava de les aliances que va fer amb ells. Per tant, els va treure del país d'Egipte.

41. I els va adreçar al desert amb la seva vara, puix que enduriren el cor, tal com vosaltres; i el Senyor els adreçà a causa de la seva iniquitat. I envià serpents voladores de foc enmig d'ells. I després que foren picats, els preparà un mitjà per tal que sanessin. I la tasca que havien de fer, era de mirar. I per la senzillesa del mitjà, o la seva facilitat, n'hi havia molts que varen morir.

42. I enduriren el cor de tant en tant, i vilipendiaren Moisès, i també Déu. I malgrat tot, sabeu que foren emmenats per l'incomparable poder de Déu, fins a la terra de promissió.

43. Ara, després de totes aquestes coses, el temps ha arribat en què s'han tornat malvats, sí, quasi estan al punt. I no sé si avui dia estan per ésser destruïts. Perquè sé que certament ha de venir el dia en què hauran d'esser destruïts, llevat d'uns quants que seran emportats a la captivitat.

44. Per tant, el Senyor va [d]manar al meu pare que sortís a l'erm. I els [e]jueus també provaren de llevar-li la vida, i [f]vosaltres també heu intentat matar-lo. Per tant, sou assassins en el vostre cor i us assembleu a ells.

45. Sou promptes a fer la iniquitat, però lents en recordar el vostre Déu i Senyor. [g]Heu vist un àngel i us ha parlat, sí, heu sentit la seva veu de tant en tant; i us ha parlat amb veu dolça i menuda, però vàreu passar de sentir, de manera que no podíeu percebre les seves paraules. Per tant, us ha parlat com si fos amb veu de tro, que féu tremolar la terra com si anés a partir-se.

46. I també sabeu que pel poder de la seva paraula omnipotent, ell [h]pot fer desaparèixer la terra. Sí, i sabeu que per la seva paraula pot fer que els [i]llocs escabrosos es tornin planers, i els planers escabrosos. Per què, doncs, podeu ésser tan durs de cor?

47. Heus aquí, la meva ànima està partida d'angoixa per causa vostra, i el meu cor adolorit. Temo que sereu rebutjats per sempre. Heus aquí, estic ple de l'Esperit de Déu, de ma-

---

d, 1 Ne. 2:2. *e*, 1 Ne. 2:1. *f*, 1 Ne. 16:37. *g*, 1 Ne. 3:29. *h*, 3 Ne. 26:3. *i*, 1 Ne. 12:4. 19:11, 12. 2 Ne. 26:4-6. Hel. 14:21-24. 3 Ne. 8:5-19.

nera que el meu cos ja no té força.

48. Ara, succeí que quan els havia dit aquestes paraules, s'enutjaren amb mi, i desitjaven llençar-me al fons de la mar. I quan s'acostaven per a agafar-me, els vaig parlar, dient: En nom del Déu Totpoderós, us mano que [j]no em toqueu, perquè estic ple del poder de Déu fins a la consumpció de la meva carn. I qualsevol que em posi les mans al damunt, s'assecarà com una herba. Serà com un no-res davant la potència de Déu, perquè Déu el colpejarà.

49. I succeí que jo, Nefí, els vaig dir que no havien de rondinar més contra el seu pare; ni havien de negar-me el seu treball, perquè Déu m'havia manat construir un vaixell.

50. Els vaig dir: [k]Si Déu m'hagués manat de fer totes les coses, jo podria fer-les. Si em manés que jo digués a aquesta aigua, Sigues terra, seria terra. I si així ho deia, així es faria.

51. Ara, si el Senyor té tant de poder, i ha fet tants miracles entre els fills dels homes, per què no em pot instruir, perquè faci un vaixell?

52. I succeí que jo, Nefí, vaig dir moltes coses als meus germans, de manera que quedaren confosos i no pogueren lluitar contra meu. Ni s'atreviren de posar-me les mans al damunt ni tocar-me amb els dits, fins per espai de molts dies. Ara, no s'atrevien de fer això, no fos que s'assequessin davant meu, tan poderós era l'Esperit de Déu. I així havia obrat sobre ells.

53. I succeí que el Senyor em va dir: Estén la mà altra vegada cap als teus germans, i [l]no s'assecaran pas davant teu, sinó que els batzegaré, diu el Senyor; i així faré perquè sàpiguen que jo sóc el seu Déu i Senyor.

54. I succeí que vaig estendre la mà cap als meus germans, i no s'assecaren davant meu. Però el Senyor els sacsejà, segons la paraula que havia dit.

55. I varen dir: Ara sabem amb certesa que el Senyor és amb tu, ja que sabem que és el poder de Déu el que ens ha sacsejat. I varen caure davant meu, per a adorar-me. Però jo no els ho vaig permetre, dient: Sóc el vostre germà, sí, el vostre germà petit. Per tant, adoreu el vostre Déu i Senyor, i honreu el vostre pare i la vostra mare, perquè tingueu llargs dies al país que el vostre Déu i Senyor us donarà.

CAPÍTOL 18

Es acabat el vaixell. Jacob i Josep. Es comença el viatge per mar. Xala i rebel·lió. Una tempesta al mar. Arriben a la terra de promissió.

---

j, vers. 52-55. 2 Ne. 1:26, 27. *k*, 1 Ne. 3:7. Jac. 4:6. Fil. 4:13. *l*, vers. 48, 54, 55.

1. I succeí que adoraren el Senyor i sortiren amb mi. Treballàvem fustes d'acurada elaboració, i el Senyor em mostrava de tant en tant com havia de treballar el fustam del vaixell.

2. Ara jo, Nefí, no el vaig [a]treballar a la faisó apresa de l'home, ni vaig construir el vaixell com fa l'home; sinó que el vaig construir a la manera que el Senyor m'havia ensenyat. Per tant, no fou a la faisó de l'home.

3. I jo, Nefí, pujava moltes vegades a la muntanya, i pregava sovint al Senyor. Per tant, ell em va manifestar coses grans.

4. I succeí que quan havia acabat el vaixell, segons la paraula del Senyor, els meus germans el varen esguardar, que era bo i que l'elaboració era molt fina. Per tant, varen humiliar-se altra vegada davant el Senyor.

5. I succeí que la veu del Senyor li arribà al meu pare, que ens aixequéssim i baixéssim al vaixell.

6. I succeí que a l'endemà, després d'haver preparat totes les coses, molta fruita i carn de l'erm, i mel en abundància, i altres provisions, tal com ens havia manat el Senyor, vàrem baixar al vaixell, amb tota la nostra càrrega i les nostres [b]llavors, i amb tot allò que ens havíem endut, cadascú segons la seva edat. Per tant, vàrem baixar tots al vaixell, amb les nostres mullers i fills.

7. Ara, el meu pare havia engendrat dos fills a l'erm; el més gran s'anomenava Jacob, i el petit, Josep.

8. I succeí que quan havíem baixat tots al vaixell, i hi havíem portat les nostres provisions i tot allò que se'ns havia manat, ens férem a la mar, i fórem empesos pel vent [c]cap a la terra promesa.

9. I després d'haver estat empesos pel vent per espai de molts dies, els meus germans i els fills d'Ismael, i també les seves dones, començaren a folgar, de tal manera que es posaren a ballar, i a cantar, i a parlar amb molta grosseria, sí, fins i tot, s'oblidaren per quin poder havien estat portats fins allí; sí, es varen elevar a molta grosseria.

10. I jo, Nefí, vaig començar a témer, no fos que el Senyor s'enutgés amb nosaltres i ens castigués per la nostra iniquitat, i que ens engolíssim a les fondàries de la mar. Per tant, jo, Nefí, vaig començar a parlar-los amb sobrietat, però s'enutjaren amb mi, dient: No volem pas que el nostre germà petit sigui [d]cabdill nostre.

11. I succeí que Laman i Lemuel s'apoderaren de mi i em lligaren amb cordes, i em trac-

a, 1 Ne. 17:8. *b*, 1 Ne. 8:1. 16:11. ver. 24. *c*, 1 Ne. 2:20. 5:5, 22. 7:13. 12:1, 4. 13:12, 14. 30. 14:2, 18:22, 23. *d*, 1 Ne. 2:22. 16:37, 38. 2 Ne. 1:25-27. 5:3, 19.

Vora l'any 590 a.C.

taren amb molta duresa. Així i tot, el Senyor ho va permetre per tal de mostrar el seu poder, fins a acomplir la seva paraula que havia parlat quant als malvats.

12. I succeí que quan em tenien ben lligat, que no em podia moure, la [e]brúixola, que ens havia estat preparada pel Senyor, cessà de funcionar.

13. Per tant, no sabien per on havien de comandar el vaixell, de manera que es va desencadenar una gran tempesta, sí, una tempestat molt gran i terrible, i fórem llançats enrera durant tres dies. I començaren a témer moltíssim, no fos que s'ofeguessin dins el mar. Però així i tot, no em varen deslligar.

14. I al quart dia d'ésser llançats enrera, la tempesta començà a agreujar-se.

15. I succeí que ja estàvem per engolir-nos en les fondàries del mar. I després d'ésser llançats enrera sobre les aigües per quatre dies, els meus germans començaren a comprendre que el judicis de Déu els davallaven al damunt, i que haurien de morir si no es penedien de les seves iniquitats. Per tant, se m'atansaren i em desferen les cordes dels monyons, i heus aquí, s'havien inflat moltíssim, i també els meus turmells, i fou gran l'adoloriment.

16. Però tot i així, confiava en el meu Déu i el lloava tot el dia; i no vaig rondinar contra el Senyor a causa de les meves afliccions.

17. Ara, el meu pare, Lehí, havia dit moltes coses als meus germans, i també als [f]fills d'Ismael. Però, heus aquí, aquests respiraven moltes amenaces contra tot aquell que parlés a favor meu. I els meus pares, estant carregats d'anys, i havent sofert molta angoixa a causa dels seus fills, foren abaixats, sí, fins a ajeure's.

18. I a causa de tanta angoixa i tristesa, i de la dolenteria dels meus germans, gairebé foren baixats a anar-se'n d'aquesta vida per a trobar el seu Déu. Sí, els seus caps grisos per poc no foren abaixats a jeure a la pols, sí, estaven gairebé per ésser llançats, amb tristesa, a un sepulcre al mar.

19. I [g]Jacob, i Josep també, molt joves i mancats de força nodriment, s'angoixaven per les afliccions de la seva mare. Ni la [h]meva esposa, amb llàgrimes i súpliques, ni els meus fills, no ablaniren el cor dels meus germans, per tal que em deslliguessin.

20. I no n'hi havia res, sinó el poder de Déu que els amenaçava amb la destrucció, que els podia ablanir el cor. Per tant, fins que veieren que estàven gairebé per engolir-se a les fondàries de la mar, no es varen penedir del que havien fet, i em deslligaren.

---

e, vegeu *d*, 1 Ne. 16. *f*, 1 Ne. 7:6. *g*, ver. 7. *h*, 1 Ne. 16:7.

21. I succeí que un cop m'havien deslligat, vaig prendre la [i]brúixola, i treballava com jo desitjava. I vaig pregar al Senyor, i després d'haver-li fet oració, cessaren els vents, la tempesta s'apaivagà, i hi havia una gran bonança.

22. I succeí que jo, Nefí, vaig [j]dirigir el vaixell, que una vegada més fèiem cap a la terra de promissió.

23. I succeí que després de navegar molts dies, vàrem *arribar a la [k]terra promesa. I vàrem sortir-ne sobre la terra, i hi plantàrem les nostres tendes. I l'anomenàrem terra de promissió.

24. I succeí que ens posàrem a conrear la terra i a sembrar. Sí, plantàrem a la terra totes les [l]llavors que havíem dut de la terra de Jerusalem. I succeí que hi creixien fora mida. Per tant, fórem beneïts en abundància.

25. I succeí que ens adonàrem, a la terra de promissió, mentre fèiem camí per l'erm, que hi havia [m]animals al bosc de tota espècie, tant de vaques i bous, com ases, cavalls, cabres i cabres salvatges, i tota mena d'animals salvatges útils per a l'home. I també hi trobàvem tota mena de [n]minerals, d'or, de plata i de coure.

CAPÍTOL 19

Registre de Nefí, del seu poble. Es mencionen diversos profetes. Zenós i les seves prediccions.

1. Succeí que el Senyor em manà, i vaig fer unes [a]planxes de metall per tal de gravar-hi el registre del meu poble. I damunt les planxes que vaig fer, vaig escriure el [b]registre del meu pare, i també les nostres jornades per l'erm, i les profecies del meu pare; i també moltes de les meves profecies hi he gravat.

2. I no sabia pas, quan vaig fer aquelles planxes, que seria manat pel Senyor de fer aquestes. Per tant, el registre del meu pare, i la genealogia dels seus pares, i la part més gran de tots els nostres fets per l'erm, quedaren gravats damunt d'aquelles primeres planxes de les quals he parlat. Per tant, les coses que passaren abans de fer aquestes, són esmentat, certament, més particularment sobre les primeres.

3. I després que havia acabat de fer [c]aquestes, per via de manament, jo, Nefí, vaig rebre un manament que el ministeri i les profecies, les parts més clares i precioses d'elles, s'hi escrivissin perquè es guardessin per a la instrucció del meu poble que posseiria el

i, ver. 12. *j*, ver. 13. *k*, 1 Ne. 2:20. *l*, 1 Ne. 8:1. *m*, Enós 21. Al. 18:9. 20:6. 3 Ne. 3:22. 4:4. 6:1. Et. 9:18, 19, 31-34. 10:19-21. *n*, 1 Ne. 19:1. 2 Ne. 5:14-16. Jac. 2:12, 13. Hel. 6:9-11. Et. 9-17. 10:7, 12, 23. CAP. 19: *a*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *b*, 1 Ne. 1:16, 17. 19:2. *c*, 1 Ne. 9:2. * Probablement l'any 589 a.C.

país, i també, per a altres propòsits savis, coneguts al Senyor.

4. Per tant, jo, Nefí, vaig fer una història damunt les [d]altres planxes, que dóna una relació, o relat més gran, de les guerres, i baralles i destruccions del meu poble. I així he fet, i he manat al meu poble que ho fessin, quan jo ja no hi estigués, i que aquestes planxes hagin d'esser transmeses d'una generació a l'altra, o d'un profeta a l'altre, fins a rebre's altres manaments del Senyor.

5. I una relació de la meva elaboració [e]d'aquestes planxes es farà més endavant. Aleshores, prossigueixo segons he dit. I ho faig per tal que les coses més sagrades es conservin pel coneixement del meu poble.

6. Però així i tot, no escric res damunt planxes, sinó el que jo consideri sagrat. Ara, si m'equivoco, també varen errar els de l'antigor. No és que vulgui excusar-me per causa d'altres homes, però per la feblesa que hi ha en mi, segons la carn, vull disculpar-me.

7. Perquè les coses que alguns homes consideren de gran valor, tant per al cos com per a l'ànima, els altres les tenen per no-res i les trepitgen sota peus. Sí, fins el mateix Déu d'Israel els homes li trepitgen sota peus. Dic que el peucalcigen, però m'expressaré amb altres paraules: el tenen per no-res i no paren atenció a la veu dels seus consells.

8. I heus aquí, ell vindrà, segons les paraules de l'àngel, [f]sis-cents anys després del temps que el meu pare va sortir de Jerusalem.

9. I el món, per la seva iniquitat, el jutjarà com a no-res. Per tant, l'assotarà, i ell ho permetrà. El colpejarà, i ho sofrirà; sí, l'escopirà, i ho suportarà, tot per la seva amorosa bondat i llarguesa envers els fills dels homes.

10. I el Déu dels nostres pares, els qui foren emmenats de la servitud d'Egipte, i també foren preservats en el desert per ell, sí, el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, es lliurarà, segons les paraules de l'àngel, com a home, a les mans d'homes malvats, per tal d'ésser alçat, segons les paraules de [g]Zenoc, i d'ésser crucificat, segons les paraules de Neum, i d'ésser enterrat en un sepulcre, segons les paraules de [h]Zenós, quan parlà dels [i]tres dies de tenebres que serien com senyal de la seva mort als qui habitessin les illes del mar, i més en particular, als qui són de la casa d'Israel.

11. Perquè així va dir el profeta: Déu el Senyor, certament visitarà tota la casa d'Israel en aquell dia, alguns amb la se-

d, 1 Ne. 9:4. *e*, 2 Ne. 5:30. D. i A. sec. 10. *f*, 1 Ne. 10:4. *g*, Al. 33:15. 34:7. Hel. 8:20. 3 Ne. 10:15, 17. *h*, vers. 12, 16. Jac. 5:1. 6:1. Al. 33:3, 13, 15. 34:7. Hel. 8:19. 15:11. 3 Ne. 10:16. *i*, Hel. 14:20, 27. 3 Ne. 8:19-23. 10:9.

va [j]veu, a causa de la seva rectitud, per a la seva gran alegria i salvació, i altres, [k]amb les tronades i els llampecs del seu poder, per tempesta i foc, i fum i vapor de tenebra, per fenedures de terra, i muntanyes que seran arrabassades.

12. I tot això certament ha de succeir, diu el profeta Zenós. Les [l]roques de la terra s'han de fendre. I a causa de la gemegor de la terra, molts dels reis de les illes de la mar es veuran commoguts a exclamar, per l'Esperit de Déu: El Déu de la natura pateix!

13. I pel que fa d'aquells que es troben a Jerusalem, diu el profeta, seran assotats per tots els pobles perquè crucifiquen el Déu d'Israel, i s'aparten el cor, rebutjant senyals i prodigis, i el poder i la glòria del Déu d'Israel.

14. I perquè s'aparten el cor, diu el profeta, i per menysprear el Sant d'Israel, vagarejaran en la carn, i periran; esdevindran un oprobi i escarni, i seran avorrits entre totes les nacions.

15. Malgrat tot, diu el profeta, quan arribi aquell dia que [m]no apartin més el cor del Sant d'Israel, llavors ell es recordarà de les aliances que va fer amb els seus pares.

16. Aleshores es recordarà de les illes de la mar. Sí, i tots els pobles que són de la casa d'Israel, els aplegaré, diu el Senyor, segons les paraules del profeta [n]Zenós, des dels quatre costats de la terra.

17. I tota la terra veurà la salvació del Senyor, diu el profeta; tota nació, família, llengua i poble serà beneït.

18. Jo, Nefí, he escrit aquestes coses al meu poble, si per cas els pogués persuadir que es recordessin del Senyor, el seu Redemptor.

19. Per tant, parlo a tota la casa d'Israel, si és que obtindrien aquestes coses.

20. Perquè he tingut efectes en l'esperit, que em fatiguen fins que tinc debilitades totes les conjuntures, per als qui són a Jerusalem. Doncs, no havia estat misericordiós el Senyor, de manifestar-me sobre ells, tal com feia als profetes de l'antigor?

21. Certament ell mostrà als antics profetes totes les coses que els pertocaven, així com va mostrar a molts d'ells el que feia de nosaltres. Per tant, cal que sapiguem sobre ells, puix que es troba [o]escrit damunt les planxes de llautó.

22. Ara, jo, Nefí, vaig ensenyar aquestes coses als meus germans, i els vaig llegir moltes coses que estaven gravades sobre les [p]planxes de llautó, a fi que sabessin concernent els fets del Senyor en altres països, entre els pobles de l'antigor.

23. I els vaig llegir moltes coses que hi havia en el llibre de

j, 3 Ne. cap. 9. *k*, Hel. 14:20-27. 3 Ne. 8:5-23. *l*, Hel. 14:21, 22. 3 Ne. 8:17, 18. *m*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *n*, vegeu *h*. *o*, 3 Ne. 10:16, 17. *p*, vegeu *a*, 1 Ne. 3.

Moisès. Però, per a persuadir-los més, a fi que creguessin en el seu Senyor i Redemptor, els vaig llegir el que escrivia el profeta Isaïes. Perquè vaig assemblar totes les escriptures a nosaltres, perquè ens servissin de profit i d'instrucció.

24. Per tant, els vaig dir: Escolteu les paraules del profeta, vosaltres que sou una resta de la casa d'Israel, una branca que ha estat arrencada. Escolteu les paraules del profeta, escrites per a tota la casa d'Israel, i assembleu-vos-les a vosaltres, a fi que tingueu esperances, així com els vostres germans dels quals heu estat arrencats. Perquè d'aquesta manera ha escrit el profeta.

CAPÍTOL 20

Profecies gravades damunt les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 48.)

1. Escolta i posa atenció, oh casa de Jacob, vosaltres que porteu el nom d'Israel i heu sortit [a]de les aigües de Judà, o de les aigües del baptisme, que [b]jureu pel nom del Senyor i fan menció del Déu d'Israel, amb tot no juren [c]ni en veritat ni en justícia.

2. Així i tot, es fan anomenar [d]de la ciutat santa, però [e]no recolzen en el Déu d'Israel, que es el Senyor dels exèrcits. El Senyor dels exèrcits és el seu nom.

3. [f]Heus aquí que jo he anunciat les coses anteriors des del principi. Varen sortir de la meva boca i les vaig mostrar. Les vaig mostrar de sobte.

4. Ho vaig fer perquè sabia que tu ets tossut, [g]nervi de ferro el teu coll, i el teu front de llautó.

5. [h]Des del principi t'he anunciat les coses. Abans de realitzar-se t'ho vaig fer saber. T'ho vaig mostrar perquè no diguessis: Es el meu ídol que ho ha fet. La meva estàtua i la meva fosa, ho ha ordenat!

6. Ho heu vist, i heu escoltat tot això. I no voleu testificar-ne? I que des d'ara us he mostrat coses noves, àdhuc les coses ocultes, i no les coneixíeu.

7. Es ara que són creades, i no des del principi. Et foren declarades encara abans del dia en què no les vares escoltar, perquè no diguessis: Ja les sabia!

8. No vares escoltar, ni ho has sabut. Des de llavors es va cloure la teva orella, ja que jo sabia que series ben infidel i que series anomenat [i]transgressor des del si de la mare.

9. Però tot i així, deturo la meva ira a causa del meu nom, i a causa del meu honor em continc envers tu, per no llençar-te.

10. Vet aquí que t'he purifi-

a, Is. 48:1. *b*, Deut. 6:13. Is. 65:16. Sof. 1:5. *c*, Jer. 4:2. 5:2. *d*, Is. 52:1. *e*, Mi. 3:9-11. *f*, Is. 41:22. 42:9. 43:9. 44:7, 8. 45:21. 46:9, 10. *g*, Ex. 32:9. Deut. 31:27. *h*, vegeu *f*. *i*, Sal. 58:3.

cat. T'he provat al gresol de l'aflicció.

11. Es a causa del meu nom, sí, per mi mateix, que ho faré. Perquè no permetré que sigui tacat el meu nom, i [j]no cediré la meva glòria a un altre.

12. Escolta'm, oh Jacob, i tu, Israel, el meu elegit, perquè sóc jo. Sóc el [k]primer i sóc també el darrer.

13. La meva [l]mà també ha posat els fonaments de la terra, i la meva dreta ha mesurat els cels. [m]Els faig només un crit i ja es presenten plegats.

14. [n]Reuniu-vos tots i escolteu. Qui d'entre ells els ha anunciat aquestes coses? El Senyor l'ha estimat i complirà la paraula que per a ells ha anunciat. [o]Executarà la seva voluntat contra Babilònia, i el seu braç caurà damunt els caldeus.

15. També diu el Senyor: Jo, el Senyor, he parlat, sí, l'he [p]cridat per tal que anunciï. Jo l'he portat, i ell farà prosperar el seu camí.

16. Acosteu-vos a mi. No he [q]parlat d'amagat. Des del principi, des del moment que fou anunciat, jo he parlat. M'han enviat Déu el Senyor i el seu Esperit.

17. Així diu el Senyor, el teu Redemptor, el Sant d'Israel: Jo l'he enviat, el teu Déu i Senyor que t'ensenya coses útils, que et fa caminar per la senda que has de seguir, ell ho ha fet.

18. Ah, si haguessis escoltat els meus preceptes! Llavors, com un riu hauria estat la teva pau, i la teva justícia com les ones del mar.

19. [r]La teva semença seria com la sorra, i els fruits de les teves estranyes, com els seus grans. Jamai el seu nom no hauria quedat exclòs ni esborrat de davant meu.

20. [s]Sortiu de Babilònia, fugiu dels caldeus! Clameu amb veu alegre, proclameu això, divulgueu-ho fins a la fi de la terra. Digueu: [t]El Senyor ha redimit el seu servent Jacob!

21. [u]No varen patir mai set. Els va portar pels deserts. Per ells va fer rajar aigua de la roca. Fendí la penya i brollaren les aigües.

22. A despit d'haver fet tot això i molt més, no hi ha pau per als impius, diu el Senyor.

CAPÍTOL 21

Continuen els escrits d'Isaïes, tal com es trobaven gravats damunt les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 49.)

1. I a més: Escolteu-me, oh casa d'Israel, tots vosaltres que heu estat arrencats i foragitats per causa de la dolenteria dels pastors del meu poble. Tots vosaltres que heu estat arrencats i

j, Is. 42:8. *k*, Is. 41:4. Ap. 1:17. 22:13. *l*, Sal. 102:25. *m*, Is. 40:26. *n*, vegeu *f*, *o*, Is. 44:28. *p*, Is. 45:1-4. *q*, Is. 45:19 *r*, Gèn. 22:17. Os. 1:10. *s*, Jer. 50:8. 51:6, 44, 45. Zac. 2:6, 7. *t*, Is. 44:22, 23. *u*, Sal. 107:35-38. Is. 35:6, 7. 41:17, 18.

espargits enfora, i que sou del meu poble, oh casa d'Israel! Escolteu-me, [a]illes de la mar! Pareu atenció, pobles llunyans! El Senyor m'ha cridat des del si de la mare, des del ventre matern ha pronunciat el meu nom.

2. Ha fet la meva boca una espasa afilada. M'ha amagat a l'ombra de la seva mà. Féu de mi una sageta agusada, en el seu buirac em desà.

3. M'ha dit: Tu ets el meu servent, oh Israel, en qui seré glorificat!

4. Llavors jo he dit: He treballat en va, es per no-res que gasto les meves forces. Certament la meva causa està a les mans del Senyor i la meva obra amb el meu Déu.

5. Ara, doncs, diu el Senyor, el qui em va formar al si de la mare perquè fos servent seu, per a retornar-li altra vegada Jacob: Encara que Israel no sigui recollida, seré amb tot estimat als ulls del Senyor. El meu Déu serà la meva fortalesa.

6. Ell va dir: Es poca cosa que siguis el meu servent, per a aixecar les tribus de Jacob i restaurar els preservats d'Israel. També et faré [b]llum dels gentils perquè siguis la meva salvació fins a la fi de la terra.

7. Així parla el Senyor, el Redemptor d'Israel, el seu Sant, al menyspreat dels homes, al qui les nacions avorreixen, al servent dels tirans: Quan ho vegin, els reis s'aixecaran, els prínceps també adoraran, a causa del Senyor qui és fidel.

8. Així parla el Senyor: Al temps de la gràcia us he escoltat, oh [c]illes de la mar. Us socorro en un dia de salvació. I us conservaré i us donaré el [d]meu servent com a aliança del poble, per a establir la terra, per fer heretar les herències desolades.

9. Per dir als presoners: Sortiu, i [e]als qui són en tenebres: Veniu a la llum. A la vora de tots els camins pasturaran i [f]a tot lloc alt tindran pastiu.

10. No patiran més ni la fam ni la set, no els afligirà el vent càlid ni el sol. Perquè aquell que se'n compadeix els guiarà i els menarà [g]als brolls d'aigua.

11. I de [h]tota muntanya jo en faré ruta, i els [i]meus camins rals seran exalçats.

12. Llavors, oh casa d'Israel, mireu, que [j]els uns vindran de lluny. I d'altres del nord i de l'occident, i d'altres de la terra de Sinim.

13. [k]Canteu, oh cels! Exulta, oh terra! Perquè seran asseguts els peus dels qui són a l'est. Esclateu en cants, oh muntanyes! Perquè ells ja mai més no seran colpejats. Perquè el Senyor ha conhortat el seu po-

---

a, ver. 8. Is. 51:5. 60:9. 66:19. 1 Ne. 22:4. 2 Ne. 10:20-22. *b*, 3 Ne. 21:11. *c*, vegeu *a*. *d*, vegeu e, 2 Ne. 3. *e*, 2 Ne. 3:5. *f*, Ez. 34:14. 1 Ne. 22:25. *g*, vegeu *u*, 1 Ne. 20. *h*, vegeu *f*. *i*, Is. 40:3. 62:10. *j*, Is. 43:5-7. *k*, Is. 44:23.

ble i es compadeix dels seus miseriosos.

14. Però Sió ha dit: El Senyor m'ha abandonat. S'ha oblidat de mi el meu Senyor. Mes ell demostrarà que no ho ha fet.

15. [l]Perquè, pot una dona oblidar el seu nadó, i no sentir compassió pel fill del seu ventre? Doncs, ni que elles l'oblidessin, jo no t'oblidaré a tu, oh casa d'Israel!

16. Vet aquí, que t'he gravat sobre les palmes de les mans; les teves muralles les tinc al davant tothora.

17. Els teus fills vindran corrents contra els teus destructors. Els qui t'han assolat se n'aniran de tu.

18. Alça els teus ulls i esguarda al teu voltant. [m]Tots aquests s'han aplegat i vindran fins a tu. I com jo visc, diu el Senyor, et vestiràs de tots ells, com d'un ornament, i te'n cenyiràs com una núvia.

19. Perquè els teus llocs deserts i desolats, i la terra de la teva destrucció, ara resultaran estrets per als que hi habiten, i [n]els qui et devoraren estaran lluny.

20. Els fills que tindràs, després que hauràs [o]perdut els primers, diran altra volta a les teves orelles: Massa estret és per a mi aquest indret. Dóna'm lloc on pugui habitar.

21. I tu diràs en el teu cor: Qui m'ha infantat aquests, si he perdut els meus fills i sóc desolada i captiva, i vaig errant d'un lloc a l'altre? Aquests, doncs, qui me'ls ha criat? Perquè vaig ésser abandonada. Aquests, on eren?

22. Així diu el Senyor Déu: Jo alçaré la [p]meva mà als gentils, i hissaré [q]la meva estendard als pobles. [r]Ells portaran en braços els teus fills, i aixecaran les teves filles a l'espatlla.

23. Els reis et faran de mainaderes, i les seves reines, de nodrisses. De cara a terra es prosternaran davant teu i lleparan la pols dels teus peus. I sabràs que sóc jo, el Senyor. Perquè els qui en mi esperen no seran avergonyits.

24. Així, doncs, [s]serà robada la presa al poderós? O el qui és vàlid captiu serà alliberat?

25. Però així diu el Senyor: Fins al poderós li seran llevats els captius, i serà alliberada la presa del tirà. Contra aquell que lluiti contra teu, jo lluitaré, i salvaré els teus fills.

26. [t]Als qui t'oprimeixin els faré menjar de la pròpia carn. I s'embriagaran de la seva sang com d'un vi dolç. I tota carn sabrà que jo, el Senyor, sóc el teu Salvador i Redemptor, el Poderós de Jacob.

---

l, Sal. 103:13. *m*, Mi. 4:11-13. *n*, ver. 17. *o*, ver. 21. *p*, Is. 66:18-20. *q*, Is. 62:10. Vegeu *p*, 2 Ne. 15. *r*, 1 Ne. 22:8. 2 Ne. 6:6, 7. 10:8, 9. *s*, 1 Ne. 22:12-14. *t*, 1 Ne. 14:15-17. 22:13. 2 Ne. 6:14-18.

CAPÍTOL 22

Nefí explica les profecies d'Isaïes. Predicció sobre una nació poderosa dels gentils a la terra de promissió. Els descendents de Lehí seran nodrits pels gentils. El final dels qui combatin contra Sió.

1. Succeí que després que jo, Nefí, vaig haver llegit aquestes coses que estaven gravades damunt les [a]planxes de llautó, varen venir els meus germans i em digueren: Què volen dir aquestes coses que has llegit? S'han d'entendre com a coses espirituals que seran verificades segons l'esperit i no segons la carn?

2. I jo, Nefí, els vaig respondre: Aquestes coses foren manifestades al profeta per la veu de l'Esperit. Perquè per l'Esperit són divulgades als profetes totes les coses que s'esdevindran als fills dels homes segons la carn.

3. Per tant, les coses que he llegit pertanyen tant a les coses temporals com a les espirituals. Perquè sembla que la casa d'Israel serà espargida, tard o aviat, sobre tota la faç de la terra, i també entre totes les nacions.

4. I n'hi ha molts ja que són perduts del coneixement dels qui són a Jerusalem. Sí, s'ha emportat la més gran part de totes les tribus; i es troben espargides d'ací d'allà damunt les [b]illes de la mar. I on són, ningú de nosaltres no ho sap; només sabem que se les han emportades.

5. I des que se les han endutes, aquestes coses s'han profetitzat sobre elles, i també sobre els qui més tard seran escampats i confosos a causa del Sant d'Israel; perquè contra ell s'enduriran de cor. Per tant, seran escampats entre totes les nacions, i avorrits de tots els homes.

6. Així i tot, després d'ésser nodrits pels gentils, i que el Senyor alci la mà als [c]gentils i els hissi com a estendard; i els seus fills siguin portats en braços, i les seves filles alçades a l'espatlla — heus aquí que aquestes coses de què hom parla són temporals, perquè així són les aliances del Senyor amb els nostres pares; i vol dir amb nosaltres en els dies a venir, i també amb tots els nostres germans que són de la casa d'Israel.

7. I vol dir que vindrà el dia, després que tota la casa d'Israel hagi estat escampada i confosa, que el Senyor Déu alçarà una [d]nació poderosa d'entre els gentils, i serà damunt la superfície d'aquesta terra, i per ells serà espargida la nostra [e]semença.

8. I després que la nostra semença hagi estat escampada, el Senyor Déu començarà a fer

---

a, vegeu *a*, 1 Ne. 3. *b*, 2 Ne. 10:20-22. *c*, 1 Ne. 21:22, 23. *d*, 3 Ne. 20:27. *e*, 1 Ne. 13:12-20. 2 Ne. 1:11. 3 Ne. 16:4.

una [f]obra meravellosa entre els gentils, que serà d'una gran vàlua per a la nostra semença. Per tant, es com si fossin nodrits pels gentils, i portats en els seus braços, i a les seves espatlles.

9. I també serà [g]molt valuosa per als gentils. I no solament per a ells, sinó per a [h]tota la casa d'Israel, fins a fer-los conèixer les aliances que el Pare Celestial ha fet amb Abraham, dient: En la teva semença seran beneïdes totes les famílies de la terra.

10. I ara, germans meus, voldria que entenguéssiu que no poden ésser beneïdes totes les famílies de la terra si el Senyor no s'arromangarà el braç a la vista de les nacions.

11. Per tant, el Senyor Déu començarà a arromangar-se el braç a la vista de totes les nacions en portar a terme les seves aliances i el seu evangeli als qui són de la casa d'Israel.

12. Per tant, ell els portarà de la captivitat, i seran aplegats a les terres de la seva primera herència, i seran trets de l'obscuritat i de la fosca. I sabran que el Senyor és el seu Salvador i el seu Redemptor, el Poderós d'Israel.

13. I la sang d'aquella gran i abominable església, que és la prostituta de tota la terra, tornarà a caure damunt el seu propi cap. Perquè, [i]es barallaran entre ells, i l'espasa de les seves pròpies mans li caurà sobre el propi cap; i s'embriagaran de la seva pròpia sang.

14. I totes les nacions que lluitin contra teu, oh casa d'Israel, es tornaran l'una contra l'altra, i cauran dins la fossa que varen cavar per a atrapar el poble del Senyor. I tots els qui [j]combatin contra Sió seran destruïts. I aquella gran prostituta, que ha pervertit els camins rectes del Senyor, sí, aquella gran i abominable església, es desplomarà fins a la pols. I grandiosa serà la seva caiguda.

15. Així diu el profeta: S'acosta de pressa el dia quan Satanàs [k]no tindrà més poder sobre el cor dels fills dels homes. Perquè s'acosta aviat el dia en què tots els superbiosos i els obradors d'iniquitat seran com el rostoll, i el dia ve en què hauran d'ésser [l]cremats.

16. S'acosta aviat el dia quan la plenitud de la ira de Déu es vessarà damunt tots els fills dels homes, perquè ell no consentirà que els malvats destrueixin els justos.

17. Per tant, preservarà els justos pel seu poder, encara que hagi de venir la plenitud de la seva còlera, i que els justos hagin d'ésser preservats, àdhuc fins a la destrucció dels seus

f, 1 Ne. 13:35. 14:7. 2 Ne. 25:17. 27:26. 29:1, 2. 3 Ne. 21:1-9. Et. 4:15. *g*, 1 Ne. 13:34-42. 14:1-5. 2 Ne. 28:2. 30:3. 3 Ne. 21:6. 23:4. *h*, 1 Ne. 13:39. 14:17. 2 Ne. 29:13, 14. 30:7. 8. 3 Ne. 5:23-26. 16:4. 5. 21:26-29. *i*, 1 Ne. 14:3, 15-17. 21:26. *j*, vers. 19, 20. 2 Ne. 27:2, 3. *k*, ver. 26. Jac. 5:76. *l*, vers. 17, 18.

enemics pel foc. Així, doncs, els justos no han de témer, perquè així diu el profeta: Seran salvats, encara que hagi d'ésser pel foc.

18. Us dic, per tant, germans meus, que aquestes coses han de venir molt aviat, sí, àdhuc sang, foc i vapors de fum. I ha de passar damunt la superfície d'aquesta terra. Vindrà damunt dels homes, segons la carn, si és que li endureixen el cor contra el Sant d'Israel.

19. Heus aquí, els justos no moriran, perquè certament ha de venir el dia en què tot aquell que combati contra Sió quedarà exclòs.

20. I el Senyor certament prepararà un camí per al seu poble a fi que es compleixin les paraules de Moisès, que va dir: Un [m]profeta el Senyor Déu vostre us alçarà com a jo. A ell heu d'escoltar en tot el que us digui. I succeirà que tot aquell que no escolti aquell profeta, serà exclòs d'entre el poble.

21. Ara jo, Nefí, us declaro que aquest profeta del qui parlà Moisès, era el Sant d'Israel. Per tant, jutjarà amb justícia.

22. I els [n]justos no hauran de témer, perquè no són ells que seran confosos, sinó el regne del diable que serà edificat entre els fills dels homes, i aquest regne és establert entre els qui viven en la carn.

23. Perquè arribarà de pressa el dia en què [o]totes les esglésies que s'han edificat per a obtenir guany, i totes les que s'han edificat per a tenir poder damunt la carn, i les que són edificades per a fer-se populars als ulls del món, i les que busquen les concupiscències de la carn i les coses del món, i de fer tota mena d'iniquitats — en fi, totes aquelles que pertanyen al regne del diable, són les que hauran de témer i estremir-se i tremolar. Són elles les que hauran d'ésser abaixades fins a la pols, les que hauran de consumir-se com el rostoll. Tot això segons les paraules del profeta.

24. I s'acosta de pressa el dia en què els justos han d'ésser portats com a [p]vedells de l'estable, i el Sant d'Israel ha de regnar amb potestat, força, poder i gran glòria.

25. Ell aplega els seus [q]fills dels quatre cantons de la terra. I compta les seves ovelles, i elles el coneixeran, i hi haurà un sol ramat i un sol pastor. I ell alimentarà les seves ovelles, i en ell trobaran pasturatge.

26. I a causa de la dretura del poble del Senyor, Satanàs no té poder. Per tant, no podrà quedar lliure durant molts anys, ja que no té poder sobre el cor del poble, perquè viuen en justícia i hi regna el Sant d'Israel.

---

m, ver. 21. 3 Ne. 20:23. 21:11. *n*, vers. 16, 17, 19, 24, 28. *o*, 1 Ne. 14:10, 15-17. 2 Ne. 28:3-32. 3 Ne. 27:7-12. 4 Ne. 25-29. Morm. 8:28, 32, 33, 36-38. *p*, 3 Ne. 25:2. *q*, Sal. 50:5. Is. 43:6, 7. Jer. 3:14. Ef. 1:10. Ap. 18:4, 5.

27. Ara, heus aquí, jo, Nefí, us dic que totes aquestes coses han de venir segons la carn.

28. Però totes les nacions, famílies, llengües i pobles viuran segurs en el Sant d'Israel, si és que es penedeixen.

29. Ara jo, Nefí, poso fi, perquè no m'atreveixo encara a estendre'm més sobre aquestes coses.

30. Per tant, germans meus, vull que considereu que les coses escrites en les [r]planxes de llautó són veritables. Testifiquen que l'home ha d'ésser obedient als manaments de Déu.

31. Per tant, no heu de suposar que el meu pare i jo siguem els únics que n'hem donat testimoniatge i n'hem ensenyat. Per tant, si obeïu els manaments i persevereu fins a la fi, sereu salvats en el darrer dia. Així és. Amén.

EL SEGON LLIBRE DE NEFÍ

Relació de la mort de Lehi. Els germans de Nefí es rebellen en contra d'ell. El Senyor avisa Nefí que surti cap a l'erm. Les seves jornades a l'erm, etc.

CAPÍTOL 1

Un país de llibertat, beneït per als justos, maleït per als malvats. L'exhortació de Lehi.

1. Ara, succeí que quan jo, Nefí, vaig acabar d'instruir els meus germans, el nostre pare Lehí els va dir també moltes coses i els repetí quines coses més grans que havia fet el Senyor per a ells en portar-los del país de Jerusalem.

2. I els va parlar de les seves [a]rebellions sobre les aigües i de les clemències de Déu en perdonar-los la vida, que no s'engolissin en el mar.

3. També els va parlar de la [b]terra de promissió que havien obtingut — que n'era de misericordiós el Senyor en avisar-nos que havíem de sortir-ne del país de Jerusalem.

4. Perquè he [c]vist una visió, digué, en què sé que Jerusalem ha estat destruïda. I si ens hi haguéssim quedat, també nosaltres hauríem mort.

5. Però, digué, a despit de les nostres afliccions, hem obtingut una terra de promissió, una terra escollida sobre totes les altres, la qual, segons l'aliança que el Senyor Déu ha fet amb mi, seria un país per a

---

r, vegeu a, 1 Ne. 3. CAP. 1: *a*, 1 Ne. 18:9-20. *b*, vers. 5-12. Vegeu a, 1 Ne. 2. *c*, 1 Ne. 17:14. Hel. 8:21, 22.

l'herència de la meva semença. Sí, el Senyor m'ha donat aquesta terra, per pacte, a mi i als meus fills, per sempre, i també a tots els qui la mà del Senyor hi porti d'altres països.

6. Per tant, jo, Lehí, profetitzo segons els efectes de l'Esperit en mi, que ningú no vindrà a aquesta terra si no hi és conduït per la mà del Senyor.

7. Per tant, aquesta terra és consagrada per a aquells que ell hi porti, i si és que el serveixen segons els manaments que ha donat, serà per a ells una terra de llibertat. Per tant, mai no seran emportats a la captivitat, altrament, serà a causa de la iniquitat; perquè si la iniquitat abundés, la terra [d]serà maleïda a causa d'ells. Però per als justos serà una terra beneïda per sempre.

8. Per tant, és saviesa que aquesta terra resti ignorada encara del coneixement d'altres nacions. Perquè moltes nacions la passarien per sobre, que no hi quedaria lloc per a una herència.

9. Per tant, jo, Lehí, he obtingut la promesa que en tant que aquells que el Senyor Déu hi porti des del país de Jerusalem obeeixin els seus manaments, prosperaran damunt la superfície d'aquest país. I restaran ignorats de totes les altres nacions, a fi que posseeixin aquesta terra per a ells mateixos. I si és que guardaran els seus manaments, seran beneïts sobre la superfície d'aquest país. I no hi haurà ningú que els molesti ni els prengui la terra de la seva herència, i hi habitaran segurs per sempre.

10. Però, heus aquí, quan arribi el dia en que decaiguin en la incredulitat, després d'haver rebut tan grans benediccions de la mà del Senyor — tenint un coneixement de la creació de la terra i de tots els homes, coneixent les grans i meravelloses obres que ha fet el Senyor des de la creació del món; havent-los estat donat poder de fer totes les coses per la fe; tenint tots els manaments des del principi; i havent estat conduïts per la seva infinita bondat fins a aquesta preciosa terra de promissió — heus aquí, us dic, que si arriba el dia que rebutgen el Sant d'Israel, el veritable Messies, el seu Déu i Redemptor, heus aquí que els judicis d'aquell que és just pesaran sobre ells.

11. Sí, els farà venir [e]altres nacions al damunt, i les donarà poder; i els prendrà les terres de les seves possessions, i farà que siguin espargits i colpejats.

12. Sí, com una generació passa a l'altra, hi haurà vessaments de sang i grans càstigs entre ells. Per tant, fills meus, voldria que ho recordéssiu, sí, que escoltéssiu les meves paraules.

---

d. Al. 45:10-14, 16. Morm. 1:17. 6:7-22. Et. 2:8-12. *e*. 1 Ne. 13:12-20. Morm. 5:19, 20.

13. Oh tant de bo que despertéssiu; que desvetlléssiu d'un son profund, sí, del son de l'infern, i us desferméssiu les terribles cadenes que us tenen lligats, cadenes que fermen els fills dels homes, i els porten captius fins a l'abisme etern de misèria i angoixa!

14. Desperteu-vos, i aixequeu-vos de la pols! Escolteu les paraules d'un pare tremolós, el cos del qual molt aviat haureu de jeure a la freda i silenciosa tomba, d'on cap viatger no pot retornar. Uns dies més i me'n vaig pel camí de tota la terra.

15. Però, heus aquí, el Senyor ha redimit la meva ànima de l'infern. He vist la seva glòria, i sóc embolcallat eternament en braços del seu amor.

16. I desitjo que us recordeu d'observar els estatuts i judicis del Senyor. Heus aquí, aquest ha estat l'anhel de la meva ànima des del principi.

17. El meu cor ha estat aclaparat de dolor, de tant en tant, perquè he tingut por, no fos que per la duresa dels vostres cors, el vostre Déu i Senyor no us [f]sortís a l'encontre, en la plenitud de la seva còlera, i fóssiu rebutjats i destruïts per sempre.

18. O que us vingués una maledicció per espai de [g]moltes generacions, i fóssiu castigats per l'espasa i per la fam, i avorrits i menats segons la voluntat i la captivitat del diable.

19. Oh, fills meus, que aquestes coses no us caiguessin al damunt, sinó que fóssiu un poble escollit i afavorit del Senyor! Però, heus aquí, que es faci la seva voluntat, perquè els seus camins són de justícia per sempre.

20. I ell ha dit: [h]En tant que guardareu els meus manaments, prosperareu en el país. Però en tant que no guardareu els meus manaments, sereu exclosos de la meva presència.

21. I ara, a fi que la meva ànima es complagués en vosaltres, i que el meu cor deixés aquest món amb alegria a causa vostra, per tal que no fos abaixat amb pena i dolor fins a la tomba, aixequeu-vos de la pols, fills meus, i feu-vos homes. I sigueu resoluts, amb un sol parer i un sol cor, units en totes les coses, perquè no caigueu en la captivitat.

22. Que no sigueu castigats amb greu maledicció; i a més, que no provoqueu el desgrat d'un Déu just damunt vostre, fins a la destrucció, sí, la destrucció eterna tant del cos com de l'ànima.

23. Desperteu, fills meus! Cenyiu-vos amb l'armadura de la justícia! Desfermeu-vos les cadenes que us tenen lligats! Sortiu de la fosca i aixequeu-vos de la pols!

---

f. 1 Ne. 2:23. 2 Ne. 5:21-24. Al. 3:6-19. Morm. 5:15. *g.* 1 Ne. 12:20-22. *h.* Jar. 9. Om. 6. Mos. 1:7. 2:22, 31. Al. 9:13, 14. 36:1, 30. 37:13. 38:1. 3 Ne. 5:22.

Entre l'any 588 i el 570 a.C.

24. No us rebeHeu més contra el vostre germà, les vistes del qual han estat [i]glorioses, i que ha guardat els manaments des que vàrem sortir de Jerusalem, i ha estat l'instrument a les mans de Déu en portar-nos fins a la terra de promissió. Perquè si no hagués estat per ell, hauríem mort de [j]fam a l'erm. Així i tot, vàreu provar de [k]matar-lo, sí, i ha sofert moltes angoixes per culpa vostra.

25. Temo moltíssim, i tremolo per vosaltres, no sigui que ell pateixi més. Perquè heus aquí, l'heu acusat de buscar poder i [l]autoritat sobre vosaltres. Però jo sé que ell no ha cercat ni poder ni autoritat damunt vostre, més aviat ha cercat la glòria de Déu i el vostre propi benestar etern.

26. Heu rondinat perquè ha estat franc amb vosaltres. Dieu que us ha emprat severitat; dieu que s'ha enutjat amb vosaltres. Però heus aquí que la seva severitat era [m]la del poder de la paraula de Déu que hi havia en ell. I això que anomeneu enuig era la veritat, segons la que hi ha en Déu, la qual ell no podia contenir, declarant-vos clarament les vostres iniquitats.

27. I cal que el poder de Déu estigui amb ell, fins a comandar-vos, perquè l'hàgiu d'obeir. Però no fou ell sinó l'Esperit del Senyor que hi havia en ell, el qual li feia obrir la boca i parlar, que no la podia cloure.

28. Ara, fill meu, Laman, i també Lemuel i Sam, i també vosaltres, fills meus, que sou fills d'Ismael, si escoltareu la veu de Nefí, no morireu. I si l'escoltareu, us deixaré una benedicció, sí, àdhuc la meva primera benedicció.

29. Però si no voldreu escoltar-lo, us trauré la meva primera benedicció, sí, la benedicció mateixa, i restarà sobre ell.

30. Ara, Zoram, et parlo a tu. Vet aquí, tu eres el [n]servent de Laban. Així i tot, has estat portat des de la terra de Jerusalem, i sé que ets un amic fidel per al meu fill Nefí per sempre.

31. Per tant, perquè has estat fidel, la teva semença serà beneïda amb la d'ell, que sojornaran en prosperitat llargament damunt la faç d'aquesta terra. I res, llevat de la iniquitat entre ells, no els farà cap mal o danyarà la seva prosperitat damunt la superfície d'aquest país, per sempre.

32. Per tant, si guardaràs els manaments del Senyor, ell ha consagrat aquesta terra per a la seguretat de la teva semença, amb la del meu fill.

CAPÍTOL 2

Lehi parla al seu fill Jacob. Cal una oposició en totes les coses. El fruit prohibit i l'arbre de la vida.

i, 1 Ne. cap. 11. 18:3. *j*, 1 Ne. 16:32. *k*, 1 Ne. 16:37. *l*, 1 Ne. 16:38. *m*, 1 Ne. 17-48. *n*, 1 Ne. 4:20, 35.

Adam va caure a fi que els homes existissin. El Messies, el gran Mitjancer, ha de redimir el gènere humà.

1. Ara, Jacob, parlo amb tu. Ets el meu [a]primer nascut, en els dies de la meva tribulació a l'erm. Vet aquí, en la teva infantesa has sofert afliccions i molta tristesa per la grosseria dels teus germans.

2. Així i tot, Jacob, fill meu, primer nascut a l'erm, tu coneixes la grandesa de Déu. I ell consagrarà les teves afliccions per al teu profit.

3. Per tant, la teva ànima serà beneïda i viuràs segur amb el teu germà, Nefí. Els teus dies seran emprats al servei del teu Déu. Per tant, sé que ets redimit per la justícia del teu Redemptor, ja que has vist que en la plenitud del temps ell vindrà per a portar la salvació als homes.

4. Has vist en la teva joventut la seva glòria. Per tant, beneït ets, tal com ho seran aquells per als quals ministrarà en la carn. Perquè l'Esperit és el mateix, ahir, avui i per sempre. I el camí està preparat des de la caiguda de l'home, i la salvació és lliure.

5. Els homes són prou instruïts, a fi que coneguin el bé del mal. I la llei és donada als homes. I per la llei cap carn no queda justificada; o, per la llei, els homes són exclosos. Sí, per la llei [b]temporal foren exclosos. I també per la llei [c]espiritual moren d'allò que és bo, i esdevenen miserables per sempre més.

6. Per tant, la redempció ve per i a través del Sant Messies, perquè ell està ple de gràcia i veritat.

7. Heus aquí, s'ofereix com a sacrifici pel pecat, a fi de respondre a les finalitats de la llei, per a tots aquells que tenen el cor trencat i l'esperit contrit. I per a ningú més poden respondre les finalitats de la llei.

8. Per tant, que n'és d'important de donar a conèixer aquestes coses als habitants de la terra, perquè coneguin que cap carn no pot viure a la presència de Déu, si no és pels mèrits, per la misericòrdia i per la gràcia del Messies Sant, el qual dóna la seva vida segons la carn, i la torna a prendre pel poder de l'Esperit, a fi que dugui a terme la [d]resurrecció dels morts, essent ell, el primer que s'ha d'alçar.

9. Per tant, és les primícies per a Déu, ja que [e]intercedirà per a tots els fills dels homes. I els qui creguin en ell se salvaran.

---

a, 1 Ne. 18:7, 19. *b*, 2 Ne. 9:4, 6, 7. Al. 11:42-45. 12:12, 16, 24, 27, 31, 36. 42:6-9. Hel. 14-16. *c*, 2 Ne. 9:8-15, 26. Mos. 16:4-10. Al. 11:40-45. 12:16-18, 32, 36, 37. 40:13, 14, 26. 42:6-11, 14. Hel. 14:15-18. *d*, 2 Ne. 9:4, 6-19, 22. Mos. 13:35. 15:8, 9, 20-27. 16:7-11. Al. 5:15. 7:12. 11:41-45. 12:12-18, 24. 25. 22:14. 33:22. Cap. 40. 41:2-5. 42-23. Hel. 14:15-17, 25. 3 Ne. 23:9-13. 26:5. Morm. 6:21. 7:6. 9:13. Moro. 7:41. 10:34. Ez. 37:3-10. Rom. 8:10. 1 Cor. 15:35-45. *e*, ver. 10. Mos. 14:12. 15:8. Moro. 7:27, 28.

10. I a causa de la intercessió per a tots, tothom s'acosta a Déu. Per tant, s'estaran a la seva presència, per a ésser jutjats d'ell, segons la veritat i santedat que hi ha en ell. Aquestes, doncs, són les finalitats de la llei que el Sant ha donat, per tal d'infligir el càstig que hi ha afegit; i aquest càstig que hi ha afegit, és en oposició al de la felicitat, que hi ha afegit per a respondre a les [f]finalitats de l'expiació.

11. Perquè cal que hi hagi una [g]oposició en totes les coses. Si no fos així, fill meu, primer nascut a l'erm, la justícia no es podria dur a terme, ni la iniquitat, ni santedat ni misèria, ni el bé ni el mal. Per tant, totes les coses haurien d'ésser un compost en un. Per tant, si fos un sol cos, hauria de romandre com mort, sense tenir vida ni mort, ni corrupció ni incorrupció, ni felicitat ni misèria, ni sensibilitat ni insensibilitat.

12. Així doncs, hauria hagut d'estar creat com a cosa de no-res. Per tant, no hi hauria hagut propòsit en la finalitat de la seva creació. Aleshores, aquesta cosa hauria de destruir la saviesa de Déu i els seus propòsits eterns, i també el poder, la misericòrdia i la justícia de Déu.

13. I si dius que no hi ha llei, diràs també que no hi ha pecat. I si dius que no n'hi ha pecat, també diràs que no hi ha justícia. I si no hi hagués justícia, no hi hauria felicitat. I si no hi hagués justícia ni felicitat, tampoc no hi hauria càstig ni misèria. I si no hi na d'aquestes coses, tampoc no hi ha Déu. I si no hi ha Déu tampoc no som nosaltres, ni la terra. Perquè no podria haver-hi cap creació de coses, ni per actuar ni per rebre l'acció. Per tant, tot hauria d'esvanir-se.

14. Ara, fill meu, et dic aquestes coses pel teu profit i instrucció. Perquè sí hi ha un Déu, i ell ha creat totes les coses, tant els cels com la terra, i tot el que hi ha en ells, tant les coses per actuar com les per rebre l'acció.

15. I per tal de portar a terme els seus designis eterns en el fi de l'home, una vegada que havia creat els nostres primers pares, i els animals del camp, i les aus del cel, en fi, totes les coses que han estat creades, calgué que fos una [h]oposició — àdhuc el fruit prohibit en oposició a l'abre de la vida, l'un dolç i l'altre amarg.

16. Per tant, el Senyor Déu li concedí a l'home d'actuar per a ell mateix. Així doncs, no podia actuar per a ell mateix si no fos atret per l'un o per l'altre.

---

f, 2 Ne. 9:7, 21, 22, 25, 26. 10:25. 25:16. Jac. 4:11, 12. Mos. 3:11. 15-19. 4:2, 6, 7. 13:28. 18:2. Al 5:27. 13:5. 11. 21:9. 22:14. 24:13. 30:17. 33:22. 34:8-16, 36. 36:17. 42:15, 23. Hel. 14:15, 16. 3 Ne. 11:11. 27:19. Morm. 9:13. Moro. 7:41. 8:20. 10:33. *g*, vers. 15, 16. *h*, ver. 11.

17. I jo, Lehí, pel que he llegit, he de suposar que un àngel de Déu hagué caigut del cel, [i]segons està escrit. Per tant, es tornà en diable, havent intentat allò que era mal davant Déu.

18. I per haver caigut del cel i haver esdevingut miserable per sempre, cercava igualment la misèria de tot el gènere humà. Per tant, digué a Eva, sí, aquell antic serpent, que és el diable, pare de tota mentida: Menja del fruit prohibit i no moriràs, sinó que seràs com Déu, coneixent el bé i el mal.

19. I quan Adam i Eva hagueren participat del fruit prohibit, foren foragitats del jardí d'Edèn, per a conrear la terra.

20. I han infantat fills, sí, àdhuc la família de tota la terra.

21. I els dies dels fills dels homes foren perllongats, segons la voluntat de Déu, per tal que es penedissin mentre en la carn. Per tant, el seu estat esdevingué una estada de prova, i el seu temps fou allargat, segons els manaments que el Senyor Déu donà als fills dels homes. Perquè ell manà que tothom hagués de penedir-se; car mostrà a tots els homes que eren perduts a causa de la transgressió dels seus pares.

22. Ara, si Adam no hagués transgredit, no hauria caigut, sinó que hauria romàs al jardí d'Edèn. I totes les coses que foren creades haurien de romandre en el mateix estat en què estaven quan foren creades. I així haurien de restar per sempre, sense tenir mai fi.

23. I [j]no haurien tingut fills. Per tant, s'haurien quedat en un estat d'innocència, sense sentir el goig, per no conèixer la misèria; sense fer el bé, per no conèixer el pecat.

24. Però, vet aquí que totes les coses s'han fet en la saviesa d'aquell que tot ho sap.

25. Adam [k]caigué perquè els homes fossin. I els homes són perquè tinguessin goig.

26. I el Messies ve en la plenitud del temps per tal de redimir els fills dels homes de la caiguda. I perquè són redimits de la caiguda, han quedat [l]lliures per sempre, coneixent el bé del mal, per a actuar ells mateixos i no per a rebre l'acció, excepte per la inflicció de la llei, en el gran i darrer dia, segons els manaments que Déu ha donat.

27. Per tant, els homes són lliures segons la carn. I els és donat tot allò que li convé a l'home. Són lliures d'escollir la llibertat i la vida eterna a través del gran Mitjancer de tots els homes, o d'escollir la captivitat i la mort, segons la captivitat i el poder del diable; perquè ell busca que tots els ho-

i, ver. 18. 2 Ne. 9:8. Mos. 16:3. P. de G. P., Moisès 4:3-4. Abraham 3:27, 28. Gèn. 3:1. Ap. 12:9. 20:2. *j*, ver. 25. P. de G. P., Moisès 5:11. *k*, ver. 23. *l*, vers. 27-29. Al. cap. 29. 41:7. 42:27. Hel. 14:30.

mes fossin miserables com ell.

28. Ara, fills meus, vull que mireu cap al gran Mitjancer i escolteu els seus grans manaments. Que sigueu fidels a les seves paraules, i escolliu la vida eterna, segons la voluntat del seu Sant Esperit.

29. I que no escolliu pas la mort eterna, segons la voluntat de la carn i del mal que hi ha en ella, la qual dóna a l'esperit del diable el poder de captivar, a fi de portar-vos a l'infern, per tal de regnar damunt vostre en els seus propis dominis.

30. Us he dit aquestes poques paraules a tots vosaltres, fills meus, en els darrers dies de la meva prova. I jo he escollit la bona part, segons les paraules del profeta. No tinc cap altre interès que el del benestar sempitern de les vostres ànimes. Amén.

CAPÍTOL 3

Lehí parla al seu fill Josep. Una profecia de Josep a Egipte. Es prediu un vident escollit. La missió de Moisès. Escriptures hebraiques i nefites.

1. Ara et parlo a tu, Josep, [a]el meu últim nascut. Tu vares néixer al desert de les meves afliccions. Sí, a l'època de les meves angoixes més grans la teva mare et donà a llum.

2. I que el Senyor et consagri també [b]aquesta terra, que és molt preciosa, per a herència teva i herència de la teva semença amb els teus germans, per a la vostra seguretat per sempre, si és que guardeu els manaments del Sant d'Israel.

3. Ara, Josep, l'últim dels meus fills, el qui he tret del desert de les meves afliccions, que el Senyor et beneeixi per sempre perquè la teva semença no serà destruïda [c]del tot.

4. Perquè, vet aquí que tu ets el fruit dels meus lloms. I jo sóc [d]descendent de Josep, el qui fou portat captiu a Egipte. I foren grans les aliances que el Senyor va fer amb Josep.

5. Per tant, Josep certament va veure el nostre dia. I obtingué una promesa del Senyor que d'entre el fruit dels seus lloms el Senyor Déu aixecaria una branca justa a la casa d'Israel — no el Messies, sinó una branca que anava a ésser arrencada. Així i tot, que seria recordada en les aliances del Senyor, que el Messies se'ls manifestaria en els darrers dies, en l'esperit de poder, a fi de treure'ls de les tenebres cap a la llum, sí, de la fosca amagada i la captivitat, fins a la llibertat.

6. Perquè Josep certament va donar testimoniatge dient: [e]Un vident, el meu Déu i Senyor aixecarà, que serà un vident escollit per als meus descendents.

---

a, 1 Ne. 18:7, 19. *b*, 1 Ne. 2:20. 18:22, 23. *c*, 1 Ne. 13:30. *d*, 1 Ne. 5:14-16. Al. 10:3. *e*, vers. 11, 14. Mos. 8:13-18. 3 Ne. 21:8-11. Morm. 8:16, 25. Et. 3:21-28.

7. Sí, Josep certament va dir: Així em diu el Senyor: Un vident escollit aixecaré d'entre el fruit dels teus lloms, i tindrà gran estima entre els dels teus lloms. I a ell manaré que faci una obra per al fruit dels teus lloms, germans seus, que els serà de gran valor, fins i tot, de portar-los al coneixement de les aliances que jo he fet amb els teus pares.

8. I li donaré el manament de no fer cap més obra, sinó aquella que jo li manaré; i li faré gran a la meva vista, perquè executarà la meva obra.

9. Serà gran com Moisès, el qui he dit que us alçaria per a alliberar el meu poble, oh casa d'Israel!

10. I a Moisès alçaré per a alliberar el teu poble de la terra d'Egipte.

11. Però un vident alçaré del fruit dels teus lloms. I a ell donaré el poder de fer eixir la meva paraula a la semença dels teus lloms. I no solament de fer-l'hi sortir, diu el Senyor, sinó de convèncer-la de la meva paraula que ja haurà sortit entre ella.

12. Per tant, el fruit dels meus lloms escriurà, i el fruit dels lloms de Judà escriurà. I el que escrigui el fruit dels meus lloms, i també el que escrigui el dels lloms de Judà, [f]creixeran junts fins a confondre les falses doctrines i aplanar les baralles i establir la pau entre el fruit dels meus lloms, i portar-los a [g]coneixença dels seus pares, en els darrers dies, i també al coneixement de les meves aliances, diu el Senyor.

13. I des de la feblesa ell es farà fort, en el dia que la meva obra comenci entre tot el meu poble, per a restaurar-te, oh casa d'Israel, diu el Senyor.

14. Així va profetitzar Josep, dient: Heus aquí, aquest vident, el Senyor beneirà, i els qui intentin destruir-lo seran confosos. Perquè aquesta promesa que he obtingut del Senyor, quant al fruit dels meus lloms, es complirà. Heus aquí, estic segur del compliment d'aquesta promesa.

15. I ell s'anomenarà [h]com jo, i serà com el nom del seu pare. I serà com a jo, perquè allò que el Senyor farà eixir per la seva mà, pel poder del Senyor, [i]portarà el meu poble fins a la salvació.

16. Sí, així va profetitzar Josep: Estic segur d'aquesta cosa, així com estic segur de la promesa de Moisès. Perquè el Senyor m'ha dit: Preservaré la teva semença per sempre.

17. I el Senyor ha dit: Aixecaré un Moisès i li donaré poder en una vara; i li donaré seny per a escriure. Amb tot, no li soltaré la llengua, que parli molt, perquè no li faré poderós en paraules. Però li escriuré la meva llei pel dit de

f, Ez. 37:16-20. *g*, 3 Ne. 5:23. Morm. 7:5, 10. *h*, ver. 14. *i*, 2 Ne. 27:6-26. Enós 12-18. Al. 37:1-20. 3 Ne. 16:10, 11. Morm. 7:8-10.

la meva pròpia mà. I faré un com a portaveu per a ell.

18. I el Senyor em va dir: També n'aixecaré un per al fruit dels teus lloms, i li faré un [j]portaveu. I li concediré que escrigui les paraules del fruit dels teus lloms, per al fruit dels teus lloms, i el portaveu dels teus lloms ho proclamarà.

19. I les paraules que ell escrigui seran les que són expedients, a la meva saviesa, que ixin fins al fruit dels teus lloms. I serà com si el fruit dels teus lloms els cridés des de la pols; perquè conec la seva fe.

20. I [k]cridaran des de la pols, sí, àdhuc el penediment als seus germans, fins després de passades moltes generacions. I succeirà que sortirà el seu crit, segons la simplicitat de les seves paraules.

21. I a causa de la seva fe, les seves paraules procediran de la meva boca fins als seus germans, que són el fruit dels teus lloms. I la feblesa de les seves paraules en faré fortes en la seva fe, fins a fer-los recordar l'aliança que jo vaig fer amb els teus pares.

22. Ara, vet aquí, fill meu Josep, d'aquesta manera va profetitzar el meu pare de l'antigor.

23. Per tant, a causa d'aquesta aliança, ets beneït. Perquè la teva semença no serà destruïda, ja que escoltarà les paraules del llibre.

24. I s'aixecarà un home poderós d'entre ells, que farà molt de bé, tant en paraules com en obres, essent instrument en les mans de Déu, amb gran fe, de fer prodigis poderosos i de realitzar el que és gran a la vista de Déu, fins a portar a terme molta restauració a la casa d'Israel i a la semença dels teus germans.

25. Ara, beneït ets, Josep. Vet aquí, ets petit; escolta, per tant, les paraules del teu germà, Nefí, i et serà fet tal com les paraules que t'he dit. Recorda les paraules del teu pare moribund. Amén.

CAPÍTOL 4

Lehí beneeix els fills i filles de Laman i Lemuel. Benediccions sobre la casa d'Ismael i sobre Sam i la seva posteritat. Mort de Lehí. Més rebellió.

1. Ara jo, Nefí, parlo sobre les profecies que el meu pare ha dit, quant a Josep que fou endut a Egipte.

2. Perquè, heus aquí, ell certament va profetitzar concernent a la seva semença. I de les profecies que va escriure, hi ha poques més grans. I profetitzà quant a nosaltres i les nostres futures generacions. I es troben escrites sobre [a]les planxes de llautó.

3. Per tant, després que el meu pare va acabar de parlar sobre les profecies de Josep,

j, D. i A. 100:9, 11. *k*, 2 Ne. 26:16. Morm. 8:14-16, 23, 25, 26. CAP. 4: *a*, vegeu *a*, 1 Ne. 3.

va cridar els fills i les filles de Laman, i els digué: Fills meus, vosaltres que sou fills i filles del meu primogènit, voldria que pareu atenció a les meves paraules.

4. Perquè el Senyor Déu ha dit: En tant que guardeu els meus manaments, prosperareu en el país. I en tant que no guardeu els meus manaments, quedareu exclosos de la meva presència.

5. Però, heus aquí, fills i filles meves, no puc baixar a la tomba sense deixar una benedicció sobre vosaltres. Perquè sé que si sou pujats en el camí que heu de seguir, no l'abandonareu.

6. Per tant, si sou maleïts, heus aquí que deixo la meva benedicció sobre vosaltres, a fi que la maledicció us sigui treta i recaigui damunt el cap dels vostres pares.

7. Per tant, a causa de la meva benedicció, el Senyor no us deixarà perir, sinó que [b]tindrà misericòrdia de vosaltres i de la vostra semença, per sempre.

8. Quan el meu pare hagué acabat de parlar als fills i filles de Laman, féu portar davant seu els fills i filles de Lemuel.

9. I els parlà, dient: Heus aquí, fills meus, vosaltres que sou els fills i les filles del meu fill segon, us deixo la [c]mateixa benedicció que he deixat als fills de Laman. Per tant, no sereu destruïts del tot, sinó que a la fi la vostra semença serà beneïda.

10. I succeí que quan el meu pare hagué acabat de parlar-los, parlà als [d]fills d'Ismael, a tots els de la seva casa.

11. I quan hagué acabat de parlar-los, parlà a Sam, dient: Beneït ets tu i la teva semença, perquè heretaràs el país a l'igual que el teu germà Nefí. I la teva semença serà [e]comptada amb la seva. Tu seràs com ell, i la teva semença com la seva. I en tots els vostres dies sereu beneïts.

12. I succeí que quan el meu pare, Lehí, hagué parlat a tota la seva casa, segons els sentiments del seu cor i l'Esperit del Senyor que hi havia en ell, va envellir. I succeí que morí i fou enterrat.

13. I succeí que pocs dies després de la seva mort, Laman, Lemuel i els fills d'Ismael es varen enfutismar amb mi a causa de les amonestacions del Senyor.

14. Perquè jo, Nefí, em veia constrenyit a parlar-los segons la paraula d'ell, ja que els havia parlat moltes coses, i el meu pare també, abans de morir; i moltes d'aquestes paraules són escrites damunt les [f]altres planxes meves. Perquè en

b, 1 Ne. 13:31. 2 Ne. 10:18, 19. Jac. 3:3-9. Hel. 7:23, 24. 15:10-17. 3 Ne. 20:22. Morm. 5:20, 21. Et. 13:6, 8-11. *c*, vers. 5-7. *d*, 1 Ne. 7:6. *e*, Jac. 1:12-14. *f*, 1 Ne. 9:4.

elles està escrita la part de més història.

15. I damunt [g]aquestes escric les coses de la meva ànima i moltes de les escriptures que són gravades damunt les planxes de llautó. Perquè la meva ànima es delecta en les escriptures; i el meu cor les medita, i les escric per a instrucció i benefici dels meus fills.

16. Heus aquí que la meva ànima es delecta en les coses del Senyor. El meu cor medita sense parar tot el que he vist i sentit.

17. Així i tot, malgrat la gran bondat del Senyor, en posar-me al davant les seves grans i meravelloses obres, el meu cor exclama: Oh home miserable que sóc! Sí, el meu cor s'entristeix a causa de la meva carn; la meva ànima s'afligeix a causa de les meves iniquitats.

18. Em trobo circumdat per les temptacions i pecats que m'assetgen tan fàcilment.

19. I quan desitjo alegrar-me, el meu cor gemega a causa dels meus pecats. Però així i tot, sé en qui he confiat.

20. El meu Déu ha estat el meu puntal; ell m'ha guiat a través de les meves afliccions per l'erm, i m'ha preservat damunt les aigües del gran mar.

21. M'ha sadollat amb el seu amor fins a la consumació de la meva carn.

22. Ha confós els meus enemics fins a fer-los tremolar davant meu.

23. Heus aquí, ell ha escoltat el meu clam de dia, i m'ha donat coneixença en visions durant la nit.

24. De dia m'he fet valent en poderosa oració davant d'ell. Sí, he aixecat la meva veu fins a les altures; i han baixat àngels i m'han ministrat.

25. En ales del seu Esperit ha estat transportat el meu cos fins a muntanyes molt altes. I els meus ulls han vist coses grans, massa grans per l'home; per tant, em fou vedat d'escriure-les.

26. Llavors, si he vist coses tan grans, si el Senyor en la seva condescendència als fills dels homes, m'ha visitat amb tanta misericòrdia, per què ha de plorar el meu cor i llanguir la meva ànima a la vall del dolor? Per què se'm dissipa la carn i em desfalleixen les forces a causa de les meves afliccions?

27. I per què he de cedir al pecat a causa de la meva carn? Per què sucumbir a les temptacions, per tal que el maligne tingui cabuda dintre el meu cor per a destruir la meva pau i afligir la meva ànima? Per què estic enfadat a causa del meu enemic?

28. Desperta, doncs, ànima meva; no romanguis en el pecat. Alegra't, oh cor meu! No

g. 1 Ne. 6:1-6.

deixis cabuda mai més a l'enemic de la meva ànima!

29. No t'enfadis més a causa dels meus enemics; no defalliu, forces meves, a causa de les meves afliccions!

30. Alegra't, oh cor! Clama al Senyor i digues-li: Oh Senyor, et lloaré per sempre! Sí, la meva ànima s'alegrarà en tu, Déu meu, roca de la meva salvació!

31. Oh Senyor, redimiràs la meva ànima? Em deslliuraràs de les mans dels meus enemics? Faràs que jo tremoli davant del pecat?

32. Que les portes de l'infern quedin sempre tancades davant meu, per tal com el meu cor és trencat i el meu esperit, contrit! Oh Senyor, que no es tanquin les portes de la teva justícia al meu davant, per tal que jo camini pel senderó de la vall baixa, i sigui exacte en el camí senzill!

33. Oh Senyor, que m'embolcallis amb el mantell de la teva justícia! Oh Senyor, que m'obris camí perquè em faci escàpol dels meus enemics! Que s'adreci la senda davant meu; i que no es posin entrebancs al meu camí, més aviat, que esbrossis el meu endavant. Que no em tanquis el camí, més bé les vies dels meus enemics.

34. Oh Senyor, en tu he posat la meva confiança i en tu confiaré per sempre! No posaré la confiança en el braç de la carn, perquè sé que maleït és tot aquell que confia en el braç de carn; sí, maleït tot aquell que posa la seva confiança en l'home o fa de la carn el seu braç!

35. Sí, sé que Déu donarà lliurement a aquell que li demani. Sí, el meu Déu me'n donarà si no li demano de més Per això alçaré fins a tu la meva veu. Sí, clamaré a tu, Déu meu, roca de la meva justícia. La meva veu pujarà sempre fins a tu, roca meva i el meu sempitern Déu. Amén.

CAPÍTOL 5

Nefí, avisat per Déu, se separa dels qui intenten matar-lo. Zoram, Sam, Jacob, Josep i altres l'acompanyen. L'espasa de Laban. S'edifica un temple. Nefí és designat rei o protector. Els rebels són castigats amb una pell fosca. Es consagren sacerdots i mestres.

1. Succeí que jo, Nefí, vaig clamar molt al meu Déu i Senyor a causa de la *còlera dels meus germans.

2. Però, heus aquí, la seva ira augmentà contra meu, fins que provaren de llevar-me la vida.

3. Sí, rondinaven contra meu, dient: El nostre germà petit pensa governar-nos. Hem patit moltes afliccions per culpa seva. Matem-lo, doncs, perquè les seves paraules no ens afligeixin més. Heus aquí, no li tindrem per cabdill nostre, ja que ens pertoca a nosaltres, els seus

a, 2 Ne. 4:13. Enós 20. Mos. 10:15.

germans gràns, de governar aquest poble.

4. Ara, no escric damunt aquestes planxes tot allò que rondinaven en contra meu. En tinc prou dient que provaren de matar-me.

5. I succeí que el Senyor em va avisar a mi, Nefí, que m'allunyés d'ells i fugís cap a l'erm, amb tots els que volien acompanyar-me.

6. Per tant, jo, Nefí, vaig prendre la meva família, i Zoram i la seva família, i Sam, el meu germà gran, i la seva família, i Jacob i Josep, els meus germans petits, i també les meves germanes i tots els qui volgueren venir amb mi. I tots aquells que volien anar-se'n amb mi, eren els qui creien en les amonestacions i revelacions de Déu; per això escoltaren les meves paraules.

7. Ens emportàrem les tendes i tot el que ens fou possible, i férem camí per l'erm per espai de molts dies; i a la fi vàrem fixar les tendes.

8. I el meu poble volgué que donéssim a aquell indret el nom de [b]Nefí; per tant, l'anomenaren Nefí.

9. I tots els qui es trobaven amb mi prengueren d'anomenar-se el poble de Nefí.

10. I miràvem de complir els judicis, els estatuts i els mandaments del Senyor en totes les coses, segons la llei de Moisès.

11. I el Senyor estava amb nosaltres i vàrem prosperar moltíssim; perquè plantàrem llavors i en collírem abundosament. I començàrem a criar ramats, i bestiar, i tota mena d'animals.

12. Jo, Nefí, també m'havia endut els annals que eren gravats damunt les [c]planxes de llautó; i també, [d]l'esfera o brúixola que la mà del Senyor havia preparat per al meu pare, segons el que ja queda escrit.

13. I succeí que començàrem a prosperar molt i a multiplicar-nos en el país.

14. Jo, Nefí, vaig prendre [e]l'espasa de Laban, i a la seva faisó vaig fer moltes espases, si de cas els del poble que ara es deien lamanites, queien damunt nostre per a destruir-nos. Perquè jo coneixia [f]l'odi que em tenien, a mi i als meus fills, i a tots aquells que s'anomenaven el meu poble.

15. I vaig ensenyar el meu poble a construir edificis i a treballar [g]tota mena de fusta, i de ferro, coure, llautó i acer, i d'or, i de plata i de metalls preciosos, que se'n trobaven en abundància.

16. I jo, Nefí, vaig edificar un [h]temple, i el vaig construir a la

b, Om. 12, 27. P. Morm. 13. Mos. 7:6, 7, 9, 21. 9:1, 3, 4, 14. 11:13, 19:15, 19, 22. 21:26. 23:35-38. 28:1, 5. 29:3. Al. 2:24. 5:3. 17:8. 20:1, 2. 22:1, 26-34. 25:13. 27:14. 47:1, 20. 50:8, 11. 54:6. Hel. 4:12. 5:20, 21. *c*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. *d*, vegeu *d*, 1 Ne. 16. *e*, vegeu *a*, 1 Ne. 4. *f*, vegeu *a*, 2 Ne. 5. *g*, Jar. 8. Et. 7:9. *h*, Jac. 1:17. Al. 16:13. 23:2. 26:29. Hel. 3:9, 14. 3 Ne. 11:1.

faisó del temple de Salomó, si bé no fou construït amb materials tan preciosos, ja que no se'n trobaven en el país. Per tant, no es podia edificar com el de Salomó; però la manera de la seva construcció n'era semblant, i la seva mà d'obra molt excellent.

17. I succeí que jo, Nefí, vaig fer que el meu poble fos laboriós i que treballés amb les seves pròpies mans.

18. I succeí que volien que fos el seu [i]rei. Però jo, Nefí, no desitjava que tinguessin rei. Així i tot, vaig fer per a ells tot el que estava al meu poder.

19. Heus aquí, que s'havien acomplert les paraules del Senyor als meus germans, les quals en parlà, que jo seria el seu [j]cabdill i mestre. Per tant, ho havia estat, segons els mandaments del Senyor, fins el dia que intentaren [k]llevar-me la vida.

20. Per tant, així s'acomplí la paraula que em va parlar el Senyor, dient: En tant que no escoltin les teves paraules, seran [l]exclosos de la presència del Senyor. I en veritat, que en foren exclosos.

21. El Senyor havia fet caure la [m]maledicció damunt d'ells, sí, àdhuc una maledicció greu, a casa de la seva iniquitat. Perquè tant havien endurit el cor en contra d'ell, que s'havien tornat com pedra foguera. I així com abans eren blancs, bellíssims i delitosos, per tal que no fossin atractius per al meu poble, Déu el Senyor féu que els cobrís una pell fosca.

22. Així diu el Senyor Déu: Faré que siguin repugnants per al teu poble si no es penedeixin de les seves iniquitats.

23. I maleïda sigui la semença d'aquell que es barregi amb la seva, car seran maleïts amb la mateixa maledicció. El Senyor ho digué, i així fou fet.

24. I a causa de la seva maledicció que els va caure al damunt, esdevingueren un poble gandul, ple d'estrafolleria i d'engany, que cercava les bèsties feres a l'erm.

25. I el Senyor Déu em digué: Seran un [n]flagell per als teus descendents a fi de moure'ls al record de mi. I en tant que no se'n recordin de mi ni escoltin les meves paraules, els flagellaran fins a la destrucció.

26. Succeí que jo, Nefí, vaig consagrar Jacob i Josep perquè fossin [o]sacerdots i mestres sobre el país del meu poble.

27. I succeí que vàrem viure d'una manera feliç.

28. *Ja havien transcorregut trenta anys des que havíem sortit de Jerusalem.

29. I jo, Nefí, havia guardat fins llavors els [p]annals del meu

---

i, 2 Ne. 6:2. Jac. 1:9, 11, 15. Jar. 7, 14. Om. 12, 19, 23, 24. Mos. 1:10. 6:4-7. *j*, vegeu *c*, 1 Ne. 2. *k*, vegeu ver. 2. *l*, vegeu *b*, 1 Ne. 2. *m*, vegeu *d*, 1 Ne. 2. *n*, 1 Ne. 2:24. 12:19. Al. 45:9-14. 46:24. Morm. cap. 6. *o*, 2 Ne. 6:2. Jac. 1:18, 19. *p*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. 1.

* L'any 569 a.C.

poble damunt les planxes que havia fet.

30. I succeí que el Senyor Déu em digué: Fes-te [q]d'altres planxes; i sobre elles gravaràs moltes coses que em són grates a la vista, pel profit del teu poble.

31. Per tant, jo, Nefí, per ésser obedient als manaments del Senyor, vaig fer aquestes planxes damunt les quals he gravat aquestes coses.

32. I vaig gravar allò que agrada a Déu. I si al meu poble li agraden les coses de Déu, li agradaran les meves inscripcions que hi ha sobre aquestes planxes.

33. I si el meu poble desitja saber la part més particular de la història del meu poble, haurà de cercar les meves altres planxes.

34. I tinc prou en dir que havien transcorregut *quaranta anys, i ja havíem tingut guerres i baralles amb els nostres germans.

CAPÍTOL 6

Exhortació de Jacob al poble. Cita les profecies d'Isaïes.

1. Paraules que Jacob, germà de Nefí, va parlar al poble de Nefí:

2. Estimats germans, jo, Jacob, havent estat cridat per Déu i *ordenat segons el seu sant orde, i havent estat consagrat pel meu germà, Nefí, al qui teniu per [b]rei o protector, i amb qui compteu per la seguretat, heus aquí que sabeu que fins ara us he parlat moltíssimes coses.

3. Però, així i tot, us parlo una altra vegada, perquè anhelo el benestar de les vostres ànimes. Sí, la meva ansietat per a vosaltres és gran, i us consta que sempre ha estat així. Us he exhortat amb tota diligència i us he ensenyat les paraules del meu pare; i us he parlat de totes les coses escrites des de la creació del món.

4. Ara, heus aquí, vull parlar-vos de coses que són i que seran; per tant, us llegiré les paraules d'Isaïes. I són paraules que el meu germà ha desitjat que us digui. Us les parlo pel vostre bé, a fi que apreneu i glorifiqueu el nom del vostre Déu.

5. Ara, les paraules que us llegiré són les que Isaïes parlà pel que fa a tota la casa d'Israel. Per tant, poden assemblar-se a vosaltres, ja que sou de la casa d'Israel. I hi ha moltes coses que va dir Isaïes que se us poden assemblar, perquè sou de la casa d'Israel.

6. Ara, aquestes són les paraules: [c]Així diu el Senyor Déu: Heus aquí, alçaré la meva mà als gentils i hissaré el meu estendard als pobles. I portaran en braços els teus fills, i alçaran les teves filles a l'espatlla.

---

q, vegeu c, 1 Ne. 9. CAP. 6: *a*, 2 Ne. 5:26. Jac. 1:18, 19. *b*, vegeu i, 2 Ne. 5. *c*, Is. 49:22, 23. 2 Ne. 10:9. * L'any 559 a.C.

7. Els reis et faran de mainaderes, i les seves reines, de nodrisses. De cara a terra es prosternaran davant teu, i lleparan la pols dels teus peus. I sabràs que sòc jo, el Senyor. Perquè els qui en mi esperen no seran avergonyits.

8. Ara jo, Jacob, vull parlarvos una mica d'aquestes paraules. Perquè el Senyor m'ha [d]manifestat que els qui es trobaven a Jerusalem, d'on hem vingut, han estat morts i portats a la captivitat.

9. Així i tot, el Senyor m'ha mostrat que tornaran altra vegada. I també m'ha revelat que el Senyor Déu, el Sant d'Israel, es manifestarà a ells en la carn; i després d'haver-se'ls manifestat, l'assotaran i el crucificaran, segons les paraules de l'àngel que m'ho declarà.

10. I després que hagin endurit el cor i entestat el coll contra el Sant d'Israel, heus aquí que els judicis del Sant d'Israel els cauran al damunt. I s'acosta el dia en què seran colpejats i afligits.

11. Per tant, després d'esser menat d'ací d'allà —perquè així diu l'àngel, molts seran afligits en la carn, i no se'ls deixarà perir, a causa de les oracions dels fidels— seran escampats, i colpejats i avorrits. Així i tot, el Senyor els tindrà compassió, [e]que quan arribin a coneixença del seu Redemptor, seran aplegats altra vegada a les terres de la seva herència.

12. I beneïts siguin els [f]gentils, dels quals ha escrit el profeta, perquè si és que es penedeixen i no combaten contra Sió, ni s'uneixen a aquella gran i [g]abominable església, se salvaran. Car el Senyor Déu complirà les aliances que ha fet amb els seus fills. I per aquesta raó el profeta ha escrit aquestes coses.

13. Per tant, [h]els qui combatin contra Sió i en contra del poble de l'aliança del Senyor, lleparan la pols dels seus peus. I el poble del Senyor no serà avergonyit. Doncs el poble del Senyor són tots aquells que l'esperen, perquè encara esperen la vinguda del Messies.

14. I, segons la paraula del profeta, el Messies es posarà per [i]segona vegada a recobrarlos. Per tant, se'ls manifestarà amb poder i gran glòria, fins a la destrucció dels seus enemics, quan arribi aquell dia en què creuran en ell. I cap dels qui creguin en ell no destruirà.

15. I els qui [j]no en creguin seran destruïts, tant pel foc, com per tempestes i terratrèmols, pels vessaments de sang, pestes i fam. Llavors coneixe-

d, 1 Ne. 7:13, 14. *e*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *f*, 1 Ne. 13:12-23, 30-35, 38-42. 14:1-5. 2 Ne. 10:8-14, 18, 19. 3 Ne. 16:6, 7. 20:27. 21:2-6, 22-25. Morm. 5:19. *g*, vegeu *a*, 1 Ne. 13. *h*, vegeu *j*, 1 Ne. 22. *i*, 2 Ne. 21:11. 25:17. 29:1. *j*, 1 Ne. 14:3, 15-17. 22:13-23. 2 Ne. 10:15, 16. 27:2-4. 28:15-32. 3 Ne. 16:8-15. 20:15-20. 21:11-21, 29. Morm. 5:22-24. Et. 2:8-11.

ran que el Senyor és Déu, el Sant d'Israel.

16. [k]Així doncs, serà robada la presa al poderós? O serà alliberat aquell que és vàlid captiu?

17. Així diu el Senyor: Fins al poderós li seran llevats els captius, i serà deslliurada la presa del tirà. Perquè el Déu Fort lliurarà el poble de la seva aliança. Així ho diu el Senyor: Jo lluitaré contra aquells que lluitin contra teu.

18. I als qui t'oprimeixin els faré menjar la pròpia carn; s'embriagaran de la seva sang com d'un vi dolç. I tota carn sabrà que jo, el Senyor, sóc el teu Salvador i el teu Redemptor, el Poderós de Jacob.

CAPÍTOL 7

Continuen els ensenyaments de Jacob. (Compareu-ho amb Isaïes 50.)

1. Perquè així diu el Senyor: [a]¿T'he repudiat o t'he rebutjat per sempre? Així parla el Senyor: On és [b]l'acta de repudi de la teva mare, amb la qual jo l'hagués repudiada? O bé, qui és dels meus [c]creditors al qual jo t'hagués venut? Sí, a qui t'he venut? Heus aquí que és per les vostres iniquitats que [d]us heu venut, i per les vostres transgressions ha estat repudiada la vostra mare.

2. ¿Per què, quan vaig venir, no hi havia ningú, [e]quan vaig cridar, ningú no em respongué? Oh casa d'Israel, la meva mà, ¿era massa curta per a redimir? ¿O no hi ha en mi poder per a alliberar? [f]Amb la meva repulsa eixugo el mar, canvio els [g]rius en un desert. Es podreixen els [h]seus peixos mancats d'aigua, i ells moren de set.

3. [i]Revesteixo els cels de negre, [j]i faig de sac el seu cobertor.

4. [k]El Senyor Déu m'ha donat llengua de savi perquè sàpiga reconfortar-te oportunament, oh casa d'Israel. Quan estàs cansada, em desperta de bon matí. Em desperta l'orella perquè escolti com el savi.

5. El Senyor Déu m'ha obert l'orella i no (m'he resistit ni m'he fet enrera.

6. Vaig parar l'esquena als qui em colpien i les galtes als qui m'arrencaven la barba. No he amagat la cara als qui m'insultaven i m'escopien.

7. Perquè el Senyor Déu m'ajudarà. Per això no seré confós. Per això m'he posat la cara com una pedra, i sé que no seré avergonyit.

8. El Senyor és a prop i em justifica. Qui contendrà amb mi? Posem-nos tots plegats. Qui és el meu adversari? Que se

---

k, Is. 49:24-26. Cap. 7: *a*, Mal. 2:16. Mt. 19-9. *b*, Deut. 24:1-4. Jer. 3:8. Os. 2:2. *c*, 2 R. 4:1. Mat. 18:25. *d*, Is. 52:3. *e*, Prov. 1:24-27. Is. 65:12. 66:4. Jer. 7:13. 35:15. D. i A. 133:67. *f*, Ex. 14:21. Sal. 106:9. Nah. 1:4. D. i A. 133:68. *g*, Jos. 3:15, 16. *h*, Ex. 7:18, 21. *i*, Ex. 10:21. *j*, Ap. 6:12. *k*, Ex. 4:11.

m'atansi, i [l]él feriré amb la força de la meva boca.

9. Perquè el Senyor Déu m'ajudarà. I tots els qui em condemnin, [m]tots es desfaran com un vestit. L'arna se'ls menjarà.

10. Qui d'entre vosaltres tem el Senyor, que escolti la veu del seu servent! Aquell que camina en les tenebres i no té cap claror.

11. Tots vosaltres, que enceneu el foc, que us rodegeu d'espurnes, aneu dins la flama del vostre foc, i entre les espurnes que heu abrandat. [a]Així rebreu de la meva mà: Amb tristesa us ajaureu!

CAPÍTOL 8

Continuen els ensenyaments de Jacob. (Compareu-ho amb Isaïes 51.)

1. Escolteu-me, els qui seguiu la justícia. Mireu a la roca d'on heu estat tallats, i a la cavitat d'on fóreu cavats.

2. Mireu a Abraham, el vostre pare, i a Sara, la que us infantà. Perquè sols a ell vaig cridar i beneir.

3. Perquè el Senyor [c]confortarà Sió. Conhortarà totes les seves [b]ruïnes. Farà el seu [c]erm com un Edèn, i el seu [d]desert com el jardí del Senyor. Allí hi haurà l'alegria i la joia, acció de gràcies i so de melodia.

4. Fes-me atenció, poble meu, i tu, nació meva, presteu-me l'orella. Perquè de mi eixirà una [e]llei, i faré el meu dret per llum dels pobles.

5. La meva justícia és a prop. Sortirà la meva salvació, i el meu braç jutjarà els pobles. [f]Les illes esperaran en mi i comptaran amb el meu braç.

6. [g]Alceu els ulls cap al cel, i mireu a baix cap a la terra. Perquè els cels desapareixeran com el fum, i la terra s'envellirà com un vestit. De la mateixa manera moriran els seus habitants. Però la meva salvació serà per sempre, i la meva justícia no tindrà fi.

7. Escolteu-me, els qui coneixeu la justícia, poble en el cor del qual he gravat la meva [h]llei: No temeu de les injúries dels homes, ni us espanteu dels seus ultratges.

8. [i]Ja que l'arna se'ls menjarà com un vestit, i com llana la tinya. Però la meva salut serà per sempre, i la meva salvació, de génera en génera.

9. [j]Desperta't, desperta't, [k]arma't de força, oh braç del Senyor! Desperta't [l]com en l'antigor! No ets tu que vas [m]partir Ràhab, que vas traspassar el drac?

10. No ets tu el qui eixugà el

l, Is. 11:4. 2 Tes. 2:8. *m*, Job 13:28. Sal. 102:26. Is. 51:6, 8. *n*, D. i A. 133:70. Cap. 8: *a*, ver. 12. Sal. 102:13. Is. 40:1. 52:9. *b*, Is. 35:1. *c*, Sal. 107:3, 4, 35-37. Is. 32:15-20. 35:1, 2, 6, 7. 43:19, 20. *d*, Is. 35:1, 2, 6, 7. 43:19, 20. *e*, Is. 2:3. Mi. 4:2. *f*, vegeu *a*, 1 Ne. 21. *g*, Sal. 102:25, 26. Mat. 24:35. 2 Pe. 3:10-12. *h*, vegeu *e*. *i*, vegeu *m*, 2 Ne. 7. *j*, Sal. 44:23. Is. 52:1. *k*, Sal. 93:1. Ap. 11:17. *l*, Sal. 44:1. *m*, Sal. 74:13, 14. 89:10. Is. 27:1. Ez. 29:3.

mar, les aigües del gran abisme, que vas fer dels fons del mar una via perquè hi passessin els rescatats?

11. [n]Per això els redimits del Senyor tornaran, vindran a Sió amb jubilança. Una alegria i santedat eternal coronarà els seus caps, tindran gaubança i joia. Fugiran les penes i gemecs.

12. Jo, jo sóc qui et conforta. Com pots tu témer l'home, que mor, i el fill de l'home, que serà com l'herba?

13. I que t'oblidis del Senyor, el teu Faedor, que desplegà el cel i fundà la terra? [o]I no paris de tremolar tostemps davant la fúria de l'opressor, com si ell et pogués destruir? [p]On és la fúria de l'opressor?

14. El [q]captiu desterrat s'apressa perquè se l'alliberi, i que no mori en la fossa ni li manqui el pa.

15. Però jo sóc el Senyor, el teu Déu, que faig bramular les ones. El meu nom es Senyor dels exèrcits.

16. He posat les meves paraules a la teva boca, i a l'ombra de la meva mà t'he amagat, [r]per desplegar els cels i fundar la terra, i per dir a Sió: Vet aquí, [s]tu ets el meu poble!

17. Desperta't, desperta't, aixeca't, oh Jerusalem, [t]tu que has begut de la mà del Senyor la copa de la seva còlera! Has begut l'amargor del calze de l'estordiment, l'has buidat.

18. Ningú no li féu de guia de tots els fills que havia infantat. I ningú no l'ha presa de la mà de tots els fills que havia criat.

19. Aquests [u]dos fills se t'acosten, que s'apiadaran de la teva devastació i ruïna, i la fam i l'espasa. I per qui et confortaré jo?

20. Els teus fills ajeuen defallits, a excepció d'aquests dos. Jeuen per totes les cantonades dels carrers. Com un antílop en la xarxa, foren plens de la fúria del Senyor, de la reprensió del teu Déu.

21. Per això, escolta ara, tu, afligida i borratxa, i no pas de vi.

22. Així parla el teu Senyor: El teu Senyor i Déu defensa el seu poble. Mira, prenc de la teva mà la copa de l'estordiment, l'amargor del calze de la meva còlera. Mai més no te'l beuràs.

23. Sinó que [v]jo el posaré a la mà dels teus opressors, dels qui deien a la teva ànima: Ajupte, perquè passem per sobre. I tu deixaves que la teva esquena fos com la terra, com una via per als passants.

24. [x]Desperta't, desperta't, posa't la teva força, oh Sió! Vesteix-te de les teves belles vestidures, oh Jerusalem, ciutat san-

---

n, Is. 35:8-10. Jer. 31:12, 13. *o*, 1 Ne. 22:17. *p*, vegeu *j*, 1 Ne. 22. *q*, ver. 25. 2 Ne. 9:12. Is. 60:15. Zac. 9:11. *r*, Is. 65:17. 66:22. *s*, ver. 3. Sal. 46:4-7. 48:1-3. 102:13-16. *t*, Jer. 25:15, 16. Lluc 21:22-24. *u*, ver. 20. Ap. 11:3-13. *v*, Jer. 25:17. Joel 3:9-16. Zac. 12:2, 3, 8, 9. 14:3, 12-15. *x*, vers. 9, 17. Is. 52:1, 2.

ta! [y]Car en tu no entrarà mai més l'incircumcís o impur.

25. Espolsa't, aixeca't i asseute, oh Jerusalem! [z]Desferma't els lligams del coll, captiva filla de Sió!

CAPÍTOL 9

Continuen els ensenyaments de Jacob. L'expiació infinita. Es preveuen els sofriments del Salvador. On no hi ha llei no hi ha càstig.

1. Ara, caríssims germans meus, us he llegit aquestes coses perquè coneguéssiu quant a les aliances del Senyor que ell ha fet amb tota la casa d'Israel.

2. Que ha declarat als jueus, per boca dels seus sants profetes, àdhuc des del principi, una gènera rera l'altra, fins al temps quan seran [a]restaurats a la veritable església i cleda de Déu, quan seran aplegats a les terres de la seva herència i seran establerts en totes les seves terres de promesa.

3. Heus aquí, estimats germans meus, us dic aquestes coses perquè us gaubeu i aixequeu el cap per sempre més, a causa de les benediccions que el Senyor Déu atorgarà als vostres fills.

4. Perquè sé que heu escodrinyat, molts de vosaltres, per a saber de les coses que han de venir. Per tant, sé que sabeu que la nostra carn ha de gastar-se i morir. Així i tot, en els nostres [b]cossos veurem Déu.

5. Sí, jo sé que sabeu que en la carn ell es manifestarà als de Jerusalem d'on hem eixit, perquè és expedient que sigui entre ells. Perquè li ateny al Gran Creador, que es deixi sotmetre a l'home en la carn i [c]morir per a tots els homes, a fi que tothom se sotmetés a ell.

6. Perquè com la mort ha passat sobre tots els homes, a fi de complir el pla misericordiós del Gran Creador, cal que hi hagi un poder de resurrecció; i la [d]resurrecció ha de venir a l'home per raó de la caiguda. I la caiguda vingué per raó de la transgressió. I per haver-se tornat caigut l'home, foren exclosos [e]de la presència del Senyor.

7. Per tant, cal que hi hagi una [f]expiació infinita — si no fos infinita, aquesta corrupció no podria revestir-se d'incorrupció. Per tant, el [g]primer judici que caigué sobre l'home hauria de romandre una durada sense fi. I si fos així, aquesta carn s'hauria d'ajeure, i podrir i engrunar a la seva terra materna, per no aixecar-ne mai més.

8. Oh, la saviesa de Déu! La

---

y, Joel 3:17. Zac. 14:21. *z*, vegeu *q*. CAP. 9: *a*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *b*, vers. 15, 22, 26, 38. Mos. 16:10. Al. 5:15, 22. 11:41-45. 12:12-18. 40:21. 42:23. Hel. 14:15-18. 3 Ne. 27:14, 15. Morm. 9:13. Moro. 10:34. *c*, vers. 21, 22. Hel. 14:15-18. 3 Ne. 27:14, 15. *d*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *e*, ver. 9. Al. 42:7, 9, 11, 14, 23. Hel. 14:16, 17. *f*, vegeu f, 2 Ne. 2. *g*, vers. 8-16. Mos. 3:26, 27. 16:4-11. Al. 11:45. 12:18, 26, 36. 42:6, 9, 14. Hel. 14:16, 17. Morm. 9:13.

seva misericòrdia i gràcia! Perquè heus aquí, si no s'aixequés més la carn, els nostres esperits haurien de sotmetre's a aquell [h]àngel que caigué de la presència del Déu Etern i es tornà diable, per a no aixecar-se mai més.

9. I els nostres esperits haurien de tornar-se [i]com ell, i nosaltres, d'esdevenir diables, àngels d'un diable, per a quedar exclosos de la presència del nostre Déu, i romandre amb el pare de les mentides, en la misèria com ell. Sí, amb aquell ésser que va enganyar els nostres primers pares, el qui es transforma gairebé en àngel de llum, i suscita els fills dels homes a combinacions secretes d'assassinats i a tota mena d'obres secretes de tenebres.

10. Oh, que n'és de gran la bondat del nostre Déu, que ens prepara un mitjà perquè escapem de la grapada d'aquest terrible monstre! Sí, aquest monstre, [j]mort i infern, que jo anomeno la mort del cos i també la mort de l'esperit.

11. I a causa del mitjà de deslliurança del nostre Déu, el Sant d'Israel, aquesta mort de la qual he parlat, que és la temporal, lliurarà els seus morts. Aquesta mort és la tomba.

12. I aqueixa mort, de la qual us he parlat, que és la mort espiritual, lliurarà els seus morts. Aqueixa mort espiritual és l'infern. Per tant, la [k]mort i l'infern han de lliurar els seus morts, i l'infern ha de lliurar els seus esperits captius, i la tomba, els seus cossos captius. I els cossos i els esperits dels homes seran restaurats l'un amb l'altre; i és pel poder de la resurrecció del Sant d'Israel.

13. Oh, que n'és de gran el pla del nostre Déu! Perquè, d'una banda, el [l]paradís de Déu ha de lliurar els esperits dels justos, i la tomba, els cossos dels justos. I l'esperit i el cos són [m]restaurats novament l'un amb l'altre. I tots els homes esdevenen incorruptibles i immortals, i són ànimes vivents, amb un coneixement perfecte, semblant al que tenim en la carn, però llavors el nostre coneixement serà perfecte.

14. Per tant, tindrem un [n]coneixement perfecte de tota la nostra culpa, de la nostra immundícia i de la nostra nuesa. I els justos tindran un coneixement perfecte de la seva gaubança i de la seva justícia, trobant-se vestits de puresa, àdhuc del mantell de la rectitud.

15. Aleshores, quan tots els homes hauran passat d'aquesta primera mort a la vida, de manera que s'hauran fet immortals, hauran de comparèixer

---

h, vegeu i, 2 Ne. 2. *i*, vers. 16, 26, 37, 46. 1 Ne. 14:3, 4, 7. 2 Ne. 28:20-23. Mos. 16:2-5, 11. 3 Ne. 29:7. *j*, vers. 11-13, 26. Mos. 16:7, 8, Al. 12:24-27. 40:23-26. 42:6-15. Hel. 14:15-19. Morm. 9:13. *k*, vegeu *j*. *l*, Al. 40:12, 14. 4 Ne. 14. Moro. 10:34. *m*, Al. 11:42-45. 40:21-24. Cap. 41. *n*, Mos. 3:25. Al. 11:43. 12:14.

davant el tribunal del Sant d'Israel. Llavors vindrà el judici, i hauran d'ésser jutjats segons el sant judici de Déu.

16. I tan cert com viu el Senyor, perquè el Senyor Déu ho ha dit, i és la seva paraula eterna que no pot passar, aquells que són justos restaran justos, i els qui són bruts [o]restaran bruts. Per tant, els qui són bruts són el diable i els seus àngels. I se n'aniran al foc sempitern que per a ells ha estat aparellat. El seu turment és com un llac de foc i sofre, les flames del qual pugen per sempre i no tenen mai fi.

17. Oh la grandesa i justícia del nostre Déu! Perquè ell executa totes les seves paraules, i han eixit de la seva boca, i la seva llei ha d'acomplir-se.

18. Però heus aquí, els justos, els sants del Sant d'Israel, els qui han cregut en el Sant d'Israel, aquests que han suportat les creus del món, i n'han menyspreat la vergonya, aquests heretaran el regne de Déu, que fou aparellat per a ells [p]des de la fundació del món. I el seu goig serà sadoll per sempre.

19. Oh la grandesa de la misericòrdia del nostre Déu, el Sant d'Israel! Perquè deslliura els seus sants d'aquell terrible [q]monstre, el diable, i de la mort, i l'infern i aquell llac de foc i sofre que és el turment sense fi.

20. Oh, que n'és de gran la santedat del nostre Déu! Perquè coneix totes les [r]coses i no hi ha res que no conegui.

21. I ve al món a fi de salvar tots els homes, si escoltaran la seva veu. Perquè ell sofreix les [s]penes de tots els homes, sí, les penes de tota criatura vivent, tant d'homes, dones i infants, que pertanyen a la família d'Adam.

22. I ho sofreix perquè la [t]resurrecció abastés tots els homes, que tothom s'estigués davant seu en el gran dia del judici.

23. I mana a tots els homes que es [u]penedeixin i es bategin en nom seu, tenint una fe perfecte en el Sant d'Israel, o no podran salvar-se en el regne de Déu.

24. I si no voldran penedir-se ni creure en el seu nom, ni batejar-se en nom seu, ni perseverar fins al final, hauran d'ésser condemnats. El Senyor Déu, el Sant d'Israel, ho ha dit.

25. Per tant, ell ha donat una llei. I on no s'ha donat cap llei, no n'hi ha cap càstig. I

---

o, 1 Ne. 15:33-35. Al. 7:21. Morm. 9:14. *p*, Al. 13:3, 5, 7-9. 22:13. 42:26. Hel. 5:47. 3 Ne. 26:5. Et. 3:14. 4:14, 15, 19. 12:32-34, 37. Moro: 8:12. *q*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *r*, Al. 7:13. 13:7. 18:32. 26:35. Hel. 9:41. 3 Ne. 27:26. Morm. 8:17. Moro. 7:22. *s*, vers. 5, 7. Mos. 3:7. 15:10. Al. 7:11-13. 11:40. 22:14. 34:8-15. Hel. 14:15-17. 3 Ne. 9:22. 11:11, 14, 15. 27:14, 15. Morm. 9:13, 14. *t*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *u*, Mat. 3:5, 6. Mar. 1:4. Lluc 3:3. Joan 3:5. Ac. 2:38. 2 Ne. 31:5. 9-13, 17. Mos. 18:8-17. Al. 15:12-14. 19:35. 62:45. Hel. 3:24-26. 5:17, 19. 3 Ne. 7:23-26 11:21-38. 12:1, 2. 18:5, 11, 30. 19:10-13. 23-5. 26:17, 21. 27:1, 16, 20. 28:18. Cap. 30. 4 Ne. 1. Morm. 7:8, 10. 9:23. Et. 4:18. Moro. 6:1-4. 8:5-26.

on no hi ha cap càstig, no n'hi ha cap condemnació. I on no hi ha cap condemnació, les misericòrdies del Sant d'Israel tenen dret sobre ells a causa de [v]l'expiació. Perquè pel poder d'ell són deslliurats.

26. Perquè l'expiació satisfà les exigències de la seva justícia sobre tots aquells als quals no s'ha donat cap llei, en què són deslliurats d'aquell terrible monstre, [w]mort i infern i diable, i el llac de foc i sofre, el qual és turment sense fi. I són restaurats a aquell Déu que els va donar l'alè, que és el Sant d'Israel.

27. Però, ai d'aquell al qui és donat la llei, sí, que té tots els manaments de Déu, com nosaltres, i els transgredeix i malgasta els dies de la seva prova! Perquè el seu estat serà terrible!

28. Oh aquest subtil pla del maligne! Oh les vanitats, i les flaqueses i les nicieses dels homes! Quan [x]són instruïts, es pensen savis i no fan cas del consell de Déu, perquè el deixen de banda i es creuen savis per a ells mateixos. La seva saviesa és folla, doncs, i no els serveix de res, i moriran.

29. Però d'ésser instruït és bo si hom escolta els consells de Déu.

30. Emperó, ai dels qui són rics segons les coses del món! Perquè per ésser rics menyspreen els pobres i persegueixen els mansuets, i tenen el cor en els seus tresors. Doncs, el seu tresor és el seu déu. Heus aquí que el seu tresor deperirà junt amb ells.

31. Ai dels sords que no volen escoltar! Perquè moriran.

32. Ai dels cecs que no volen veure! Perquè moriran també!

33. Ai dels incircumcisos de cor! Perquè la coneixença de les seves iniquitats els ferirà en el darrer dia.

34. Ai del mentider! Perquè serà llençat a l'infern.

35. Ai de l'assassí, que mata deliberadament! Perque morirà.

36. Ai dels qui cometen [y]prostitucions! Perquè seran llençats a l'infern.

37. Sí, ai d'aquells que adoren ídols! Perquè el diable de tots els diables es delecta en ells.

38. I finalment, ai de tots aquells que moren en els seus pecats! Perquè [z]tornaran a Déu i esguardaran el seu rostre, i romandran en els seus pecats.

39. Oh estimats germans, recordeu la terribilitat de transgredir contra aquest Déu sant, i també, la terribilitat de cedir a les temptacions d'aquell ésser arterós! Recordeu, tenir la ment carnal és la mort, i tenir la ment espiritual és la vida eterna.

40. Oh, estimats germans,

---

v, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *x*, vegeu *j*. *y*, vers. 29, 42. 2 Ne. 26:20. 27:15-26. 28:4, 15. *z*, 2 Ne. 28:15. Jac. 2:28. Al. 39:3, 9, 11. 3 Ne. 12:27-32. 2*a*, ver. 15. Al. 40:11.

pareu l'orella a les meves paraules. Recordeu la grandesa del Sant d'Israel. No digueu que us he parlat coses dures en contra, perquè si ho feu, vilipendieu contra la veritat; car, us he dit les paraules del vostre Faedor. Sé que les paraules de veritat són dures contra tota impuresa, però els justos no les temen, perquè estimen la veritat i no en són remoguts.

41. Aleshores, oh estimats germans meus, atanseu-vos al Senyor, el Sant. Recordeu que les seves sendes són rectes. Heus aquí, el camí per a l'home és [2b]estret, però el té ben recte davant seu. I el guardià de la porta és el Sant d'Israel, i allí no empra cap servent. I no hi ha cap altre camí sinó per la porta, perquè ell no pot ésser enganyat, car Déu el Senyor és el seu nom.

42. I aquell que truqui, a ell obrirà. I els [2c]savis, i els instruïts i els rics — els qui són fatus a causa del seu saber i de la seva saviesa i riqueses— aquests són els qui avorreix. I si no rebutgen aquestes coses, i no es consideren insensats davant Déu, i no s'abaixen amb la més profunda humilitat, no els obrirà.

43. Però les coses del savi i del prudent els restaran ocultes per sempre, sí, aquella felicitat que està preparada per als sants.

44. Oh, estimats germans, recordeu les meves paraules. Heus aquí que em trec les vestidures i les espolso davant vostre. Prego el Déu de la meva salvació que m'esguardi amb el seu ull tot escorcollador. Per tant, sabreu, en el darrer dia quan tots els homes siguin jutjats per les seves obres, que el Déu d'Israel em féu testimoni, que vaig espolsar les vostres iniquitats de la meva ànima, i que m'estaré resplendent davant ell, exempte de la vostra sang.

45. Oh, estimats germans, aparteu-vos dels vostres pecats! Desfermeu-vos les cadenes d'aquell que us voldria lligar ferms. Acosteu-vos a aquest Déu, que és la roca de la vostra salvació.

46. Prepareu les vostres ànimes per aquell dia gloriós, quan la justícia serà administrada al just, àdhuc el dia del judici, a fi que no us encongiu amb por afrontosa, ni remembreu la vostra terrible culpa amb [2d]perfecció, i us vegeu constrenyits a exclamar: Sants, sants són els teus judicis, oh Senyor, Déu Totpoderós! Però reconec la meva culpa; vaig transgredir la teva llei, i meves són les transgressions. I el diable m'ha [2e]obtingut, que sóc presa de la seva terrible misèria.

2b, 2 Ne. 31:9, 17, 18. 33:9. Al., 37:44, 45. Hel. 3:29, 30. 3 Ne. 14:13, 14. *2c*, ver. 29. 2 Ne. 28:4, 15. *2d*, vegeu *n*. *2e*, vegeu *i*.

47. Però, heus aquí, germans meus, ¿cal que us desperti a la terrible realitat d'aquestes coses? Esgarrifaria la vostra ànima si la vostra ment fos pura? Parlaria clar amb vosaltres, segons la claredat de la veritat, si fóssiu lliures del pecat?

48. Heus aquí, si fóssiu sants us parlaria de la santedat. Però com que no ho sou i em teniu com a mestre, cal que us ensenyi les conseqüències del pecat.

49. Heus aquí, la meva ànima avorreix el pecat i el meu cor es delecta en la justícia. I lloaré el sant nom del meu Déu.

50. Veniu, germans meus, [2f]tots els qui teniu set, veniu a les aigües. I aquell que no té diners, vina, i compra i menja. Sí, veniu, compreu vi i llet, sense diners i sense preu.

51. Per tant, no gasteu els diners en allò que no té valor, ni el vostre esforç en el que no pot satisfer. Escolteu-me atentament, i recordeu les paraules que us he dit. Veniu al Sant d'Israel i feu festí en allò que no depereix ni pot corrompre's; i que la vostra ànima es delecti en les coses grasses.

52. Heus aquí, estimats germans, recordeu les paraules del vostre Déu. Pregueu-li constantment de dia, i doneu-li gràcies al seu sant nom de nit. Que es gaubin els vostres cors!

53. Heus aquí, que en són de grans les aliances del Senyor, i que en són de grans les seves condescendències envers els fills dels homes! Per la seva grandesa, per la seva gràcia i misericòrdia, ens ha promès que la nostra semença [2g]no serà totalment destruïda segons la carn, sinó que en preservarà. I en generacions futures arribarà a ésser una branca justa per a la casa d'Israel.

54. I ara, germans meus, voldria parlar-vos més, però l'endemà us declararé la resta de les meves paraules. Amén.

CAPÍTOL 10

Continuen els ensenyaments de Jacob. La vinguda del Crist. No ha d'haver-hi reis a la terra de promissió. Els qui lluitin contra Sió, seran destruïts.

1. Ara jo, Jacob, us parlo altra vegada, estimats germans, sobre aquesta [a]branca justa a la qual m'he referit.

2. Perquè les promeses que hem obtingut són promeses per a nosaltres segons la carn. Per tant, tal com m'ha estat manifestat, que [b]molts dels nostres fills moriran en la carn a causa de la incredulitat, així i tot, Déu tindrà misericòrdia de molts. I els nostres fills seran restaurats per tal que arribin a allò que els donarà la veritable coneixença del seu Redemptor.

2f, Is. 55:1, 2. *2g*, vegeu *k*, 1 Ne. 13, y ver. 31. CAP. 10: *a*, 1 Ne. 15:12-17. 2 Ne. 3:5. 9:53. Jac. 5:25, 43-45. Al. 46:24, 25. *b*, vegeu *d*, 1 Ne. 15.

3. Per tant, com us ho he dit, cal que el Crist —perquè anit em digué l'àngel que aquest seria el seu nom— vingués entre els jueus, entre aquells que són de la part més perversa del món. I ells el crucificaran — perquè així li ateny al nostre Déu; i no hi ha cap altra nació damunt la terra que crucificaria el seu Déu.

4. Perquè si aquests grans miracles es realitzessin entre altres nacions, es penedirien, i reconeixerien que ell fóra el seu Déu.

5. Però, per les intrigues sacerdotals i les iniquitats, aquells a Jerusalem entestaran el coll contra ell, perquè sigui crucificat.

6. Per tant, a causa de les seves iniquitats, els cauran al damunt destruccions, fam, pestes i vessament de sang. I aquells que no seran destruïts, seran escampats entre totes les nacions.

7. Però, així diu Déu el Senyor: Quan arribi el dia en què creuran en mi, que jo sóc el Crist, llavors he fet aliança amb els seus pares que seran [c]restaurats en la carn, sobre la terra, fins a les terres de la seva herència.

8. I succeirà que seran aplegats de la seva llarga dispersió, des de les illes de la mar i des de les quatre parts de la terra. I les nacions dels gentils seran grans als meus ulls, diu Déu, en emportar-los fins a les terres de la seva herència.

9. Sí, [d]els reis dels gentils els faran de mainaderes, i les seves reines, de nodrisses. Per tant, són grans les promeses del Senyor als gentils. Perquè ell ho ha dit, i qui li'n pot disputar?

10. Però heus aquí, digué Déu: Aquest país serà una terra de la vostra [e]herència. I damunt ella [f]seran beneïts els gentils.

11. I aquesta terra serà per als gentils un país de llibertat. No hi haurà cap rei sobre el país, que s'aixequi per als gentils.

12. I fortificaré aquesta terra [g]contra totes les altres nacions.

13. Qui [h]lluiti contra Sió serà destruït, diu Déu.

14. Perquè el qui aixequi rei contra mi serà destruït, puix que jo, el Senyor, el Rei dels cels, seré el seu rei, i els seré de llum eternament per a aquells que escoltin les meves paraules.

15. Per tant, per aquest motiu, perquè les meves aliances s'acompleixin amb els fills dels homes, del que faré per a ells mentre estan en la carn, em

---

c, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *d*, 1 Ne. 13:35, 39. 15:17, 18. 22:5-9. 2 Ne. 6:6, 7. *e*, vegeu *a*, 1 Ne. 2. *f*, 1 Ne. 13:15, 19. 34-42. 14:1-7. 15:13, 17. 22:6-10. 3 Ne. 16:4-7. 21:2-6, 22-25. Morm. 5:19. Et. 2:12. *g*, 1 Ne. 13:19. *h*, ver. 16. 1 Ne. 22:14, 19. 2 Ne. 27:2, 3.

Entre l'any 559 i el 545 a.C.

cal destruir [i]les obres secretes de tenebres, i d'assassinats i d'abominacions.

16. Per tant, aquell que [j]combati contra Sió, tant jueu com gentil, tant esclau com lliure, tant home com dona, morirà. Car són els qui són la [k]prostituta de tota la terra. Perquè aquells que no estan per a mi, estan contra mi, diu el nostre Déu.

17. Perquè jo compliré les promeses que he fet als fills dels homes, del que els faré mentre estan en la carn.

18. Per tant, estimats germans, així diu el nostre Déu: Afligiré la teva semença per [l]mà dels gentils. Així i tot, ablaniré el cor dels gentils, que els seran com a pare; per tant, els gentils seran beneïts i comptats entre els de la casa d'Israel.

19. Així doncs, consagraré [m]aquesta terra per a la teva semença, i per a tots aquells que siguin comptats entre els de la teva semença, per sempre, com a terra d'herència; perquè és un país escollit, em diu el Senyor, sobre tots els altres països. Per tant, faré que tots els qui hi habitin m'adorin, diu Déu.

20. I ara, estimats germans, veient que el nostre Déu misericordiós ens ha donat una coneixença tan gran d'aquestes coses, recordem-nos d'ell. Deixem de banda els nostres pecats i no acotem el cap, perquè no som rebutjats. Així i tot, hem estat foragitats de la terra de la nostra herència, però fórem conduïts a una terra més bona, doncs, el Senyor ha fet del mar el nostre camí i ens trobem en una illa del mar.

21. Però grans són les promeses del Senyor pels qui es troben en les [n]illes del mar. Per tant, com es diuen illes, hi ha d'haver d'altres a més d'aquesta; i també les habiten els nostres germans.

22. Heus aquí, que el Senyor Déu s'ha [o]emportat, de tant en tant, d'entre la casa d'Israel, segons la seva voluntat i plaer. Ara, heus aquí, el Senyor es recorda de tots els qui han estat arrencats, per tant, també es recorda de nosaltres.

23. Per això, alegreu-vos el cor, i recordeu que sou lliures d'actuar per a vosaltres mateixos — d'escollir el camí de la mort sense fi, o el de la vida eterna.

24. Així doncs, estimats germans, reconcilieu-vos a la voluntat de Déu i no a la del diable i de la carn. I recordeu, una vegada que sou reconciliats per a Déu, que és sols en i mitjançant la gràcia de Déu que us salveu.

---

i, 2 Ne. 9:9. 26:22. 27:27. Al. 37:21-32. Hel. 1:11, 12. 2:3-14. 3:23. 6:17-30, 37-41. 7:4, 5. 20, 21, 5, 8:1, 4, 27, 28. 9:6. 10:3. 11:2, 10, 25-33. 3 Ne. 1:27-30. 2:10-19. Caps. 3, 4. 5:4-6. 6:28-30. 7:6, 9-12. 9:9. 4 Ne. 42, 46. Morm. 1:18. 2:8, 10, 27. 8:27, 40. Et. 8:9-25. 9:1, 5, 6, 26. 10:33. 11:15, 22. 13:15, 18. 14:8-10. *j*, vegeu *h*. *k*, vegeu *g*. 1 Ne. 14. *l*, vegeu *k* i *l*, 1 Ne. 13; també vers. 14, 15. *m*, 1 Ne. 13:15. Vegeu *a*, 1 Ne. 2. *n*, 1 Ne. 19:16. 22:3-5. Is. 49:1. 51:5. 60:9. 66:19. *o*, 1 Ne. 22:4, 5.

25. Per tant, que Déu us alci de la mort, pel poder de la [p]resurrecció, i també de la mort sense fi, pel poder de [q]l'expiació, a fi que sigueu rebuts dins el regne etern de Déu, perquè l'hi lloeu mitjançant la grácia divina. Amén.

CAPÍTOL 11

Continuen els ensenyaments de Nefí. Testimonis de la paraula de Déu. Tipus del Redemptor.

1. Ara, Jacob encara va parlar moltes altres coses al meu poble en aquell temps. Així i tot, sols he fet escriure aquestes, perquè amb el que he escrit me n'és prou.

2. I ara jo, Nefí, escriuré més de les paraules d'Isaïes, perquè la meva ànima es delecta en les seves paraules. Les assemblaré al meu poble i les comunicaré entre tots els meus fills; ja que aquell, en veritat, va [a]veure el meu Redemptor, com jo l'he vist.

3. I com l'he vist jo, el meu germà Jacob també l'ha [b]vist. Per tant, comunicaré les paraules d'ells entre els meus fills, a fi de provar-los que les meves són veritables. Ja que per boca de [c]tres, ha dit Déu, establiré la meva paraula. Així i tot, ell envia [d]més testimonis i confirma totes les seves paraules.

4. Heus aquí, la meva ànima es delecta en provar al meu poble la veritat de la vinguda del Crist; perquè per aquesta finalitat la llei de Moisès ha estat donada. I totes les coses que han estat donades als homes per Déu, des del principi del món, són com a tipus d'ell.

5. La meva ànima també es delecta en les aliances del Senyor que ell ha fet amb els nostres pares. Sí, la meva ànima es delecta en la seva gràcia, i en la seva justícia, i poder i misericòrdia en el gran i etern pla de la [e]deslliurança de la mort.

6. I la meva ànima es delecta en provar al meu poble que excepte el Crist vingui, tothom ha de morir.

7. Perquè si no hi hagués Crist, [f]no hi hauria Déu; i si no hi hagués Déu, no som nosaltres, perquè no n'hi hauria pogut haver creació. Però hi ha un Déu, i ell és Crist; i vindrà en la plenitud del seu propi temps.

8. Ara, escriuré algunes de les [g]paraules d'Isaïes a fi que tot aquell del meu poble que les vegi, alci el cor i s'alegri per a tothom. Ara, aquestes són les paraules, i podeu assemblar-les a vosaltres mateixos i a tothom

---

p, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *q*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. CAP. 11: *a*, 2 Ne. 16:1. Is. 6:1, 5. *b*, 2 Ne. 2:3,4. *c*, 2 Ne. 27:12, Et. 5:3, 4. D. i A. 5:11, 15. Vegeu la Testificació dels Tres Testimonis, al començament del llibre. *d*, 2 Ne. 27:13, 14. Et. 5:2. Vegeu la Testificació dels Vuit Testimonis, al començament del llibre. *e*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *f*, 2 Ne. 2:13, 14. Al. 42:22, 23. Morm. 9:19. *g*, vegeu Is. cap. 2 al 14 inclusius, tal com ho cita Nefí en els següents tretzè capítols que va prendre de les planxes de llautó.

CAPÍTOL 12

Profecies que eren gravades damunt les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 2.)

1. Paraula que veié Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem:

2. I [a]s'esdevindrà als darrers dies, quan la muntanya de la [b]casa del Senyor serà establerta al cim de les muntanyes, i serà exalçada per damunt dels puigs. I totes les nacions hi afluiran.

3. I hi vindran pobles nombrosos, i diran: Anem, pugem a la [c]muntanya del Senyor, a la casa del Déu de Jacob, perquè ens instrueixi en els seus camins, i caminem per les seves sendes. Car de Sió sortirà la llei, i de Jerusalem, la paraula del Senyor.

4. I ell [d]jutjarà entre les nacions, i reprovarà molts pobles. [e]I ells forjaran les seves espases per relles, i les seves llances per falçs. Les nacions no alçaran l'espasa l'una contra l'altra, ni aprendran mai més la guerra.

5. Oh casa de Jacob, veniu i caminem a la llum del Senyor. [f]Veniu, perquè tots us heu esgarriat, cadascú per les seves sendes de la malvestat.

6. Per això, oh Senyor, has abandonat el teu poble, la casa de Jacob, perquè són farcits [g]per l'orient, i [h]consulten endevins, com els filisteus. I es complauen en els fills dels estrangers.

7. [i]La seva terra s'ha emplenat d'argent i d'or, i els seus tresors no tenen fi. I la seva terra s'ha emplenat de cavalls, i els seus carros no tenen fi.

8. [j]La seva terra també és plena d'ídols. Adoren l'obra de les seves mans, allò que han fet els seus dits.

9. I l'home plebeu [k]no s'humilia pas, i l'home notable no s'abaixa. Per això, no els perdonis.

10. [l]Oh malvats, fiqueu-vos en les roques i escondiu-vos en la pols! Perquè el temor del Senyor i l'esclat de la seva majestat us ferirà.

11. Llavors [m]l'altivesa dels homes serà abaixada, i l'orgull dels barons, humiliat. I el Senyor serà exalçat, ell sol, en aquell dia.

12. Perquè el [n]dia del Senyor dels exèrcits vindrà prompte sobre totes les nacions, sí, sobre [o]l'orgullós i l'enlairat, i sobre tot el que s'alça. I seran abaixats.

13. I el dia del Senyor vindrà sobre tots els [p]cedres del Líban, perquè són alts i enlairats, i sobre totes les alzines de Basan.

---

a, Mi. 4:1-3. *b*, ver. 3. 3 Ne. 24:1. *c*, D. i A. 133:13. *d*, 2 Ne. 21:2-5. *e*, 2 Ne. 21:9. *f*, Is. 53:6. 1 Ne. 13. 2 Ne. 28:14. Mos. 14:6. Al. 5:37. *g*, Nom. 23:7. *h*, Deut. 18:14. *i*, Deut. 17:16, 17. *j*, Jer. 2:28. *k*, Is. 2:9. *l*, vers. 19, 21. Ap. 6:15, 16. *m*, ver. 17. 2 Ne. 15:15, 16. *n*, Sof. 1:14-18. *o*, Mal. 4:1. *p*, Is. 14:8. 37:24. Ez. 31:3. Zac. 11:1, 2.

14. Sobre totes les [q]muntanyes altes, i tots els puigs, i sobre totes les nacions que són enlairades, i sobre tots els pobles.

15. Sobre tota [r]torre elevada i tot mur fortificat.

16. Sobre tots els vaixells de la mar i [s]totes les naus de Tarsís, i sobre qualsevol imatge preada.

17. Llavors [t]l'altivesa del home serà abaixada, i el seu orgull serà humiliat. El Senyor serà exalçat, ell sol, en aquell dia.

18. I [u]abolirà completament tots els ídols.

19. [v]I els homes es ficaran en les balmes de les roques i en els forats de la terra, perquè el temor del Senyor els caurà al damunt. L'esclat de la seva majestat els ferirà, quan ell s'aixequi per fer tremolar terriblement la terra.

20. En aquell dia, l'home [w]llençarà els seus ídols de plata i els seus ídols d'or, que s'havia fet per adorar-los, als talps i muriacs.

21. Per a [x]ficar-se en les clivelles de les roques i en les esquerdes de les penyes, perquè el temor del Senyor els caurà al damunt, i la majestat de la seva glòria els ferirà quan ell s'aixequi per fer tremolar terriblement la terra.

22. Deixeu-vos de l'home, que té l'alè al nas. Car, de què se li ha de tenir en compte?

CAPÍTOL 13

Continuen les escriptures tretes de les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 3.)

1. Perquè, vet aquí, que el Senyor dels exèrcits, lleva de Jerusalem i de Judà, el suport i el puntal, tot l'aguant de pa i l'aguant d'aigua,

2. El [a]valent i el guerrer, el jutge i el profeta, i el prudent i l'ancià.

3. El capità de cinquanta i l'home notable, el conseller, l'artesà curós i l'hàbil orador.

4. Aleshores per prínceps [b]els donaré minyons, i els governaran criatures de pit.

5. El poble serà oprimit, l'home a l'home, i l'un a l'altre. I es llançarà el jove sobre el vell, i el plebeu sobre el noble.

6. Quan un home agafarà al seu germà a casa del seu pare, i li dirà: Un mantell tens! Tu seràs el nostre cabdill. I que no passi aquesta ruïna sota la teva mà!

7. En aquell dia el cridarà: No seré pas el vostre remeier. A casa meva no hi ha pa ni mantell. No em faceu pas cabdill del poble.

8. Perquè [c]Jerusalem està arruïnada, i Judà caiguda. Car la seva llengua i les seves obres

---

q, Is. 30:25. *r*, Is. 33:18. 3 Ne. 21:15, 18. *s*, 1 R. 10.22 t, ver. 11. *u*, ver. 20. v, vegeu l. x, ver. 18. y, vegeu l. CAP. 13: *a*, 2 R. 24:14. *b*, Ecl. 10:16. *c*, Mi. 3:12.

són contra el Senyor, per a irritar els ulls de la seva glòria.

9. L'aparença dels seus rostres testifica contra ells, i proclama que el seu pecat és com [d]Sodoma, i no ho poden amagar. Ai de la seva ànima, perquè s'han atret el mal sobre ells mateixos!

10. Digueu als justos que tot els anirà bé, perquè menjaran el fruit de les seves obres.

11. Ai dels impius, perquè moriran. Perquè la paga de les seves mans els caurà al damunt!

12. Pel que fa al meu poble, els seus opressors són [e]nois, i són dones les que senyoregen sobre ell. Poble meu, [f]els teus conduïdors et menen a l'error i embrollen els teus camins.

13. El Senyor s'aixeca per a [g]pledejar. Es posa dret a jutjar el poble.

14. El Senyor entrarà en judici amb els ancians del seu poble i els seus caps. Perquè heu brostejat la [h]vinya i a casa vostra hi ha les despulles del pobre.

15. ¿Què teniu, que [i]esclafeu el meu poble, i moleu la faç dels pobres?, diu el Senyor Déu dels exèrcits.

16. El Senyor diu encara: Per tal com són orgulloses les filles de Sió, que van amb coll tibat i mirant al gairó, i caminen saltironant, i fent dringar els anells dels peus,

17. El Senyor farà [j]tinyós el coronell de les filles de Sió, i els [k]descobrirà les seves vergonyes.

18. En aquell dia, el Senyor llevarà l'ornament dels anells dels peus, i els sols i llunetes.

19. Les cadenetes, i braçalets i vels.

20. Les còfies i ornaments de les cames, els turbants, amulets i arrecades.

21. Les tumbagues i anells del nas.

22. Els vestits de gala i mantells, els xals i bosses.

23. Els miralls, i llenços de llí finíssim, les gires i mantellines.

24. I s'esdevindrà que en lloc de perfums hi haurà podridura. En lloc de cinyell, una corda. En lloc de trenes, [l]la calbesa. I en lloc de roba sumptuosa, un cenyidor de sac. Cremada en lloc de bellesa.

25. Els teus homes cauran per l'espasa, els teus braus en la guerra.

26. [m]Gemegaran les seves portes, i es planyeran. I ella, desolada, [n]s'asseurà per terra.

CAPÍTOL 14

Continuen les escriptures tretes de les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 4.)

---

d, Gèn. 13:13. 18:20, 21. 19:5. *e*, ver. 4. *f*, Is. 9:16. *g*, Mi. 6:2. *h*, Is. 5:7. *i*, Is. 58:4. Mi. 3:2, 3. *j*, Deut. 28:27. *k*, Jer. 13:22. Neh. 3:5. *l*, Is. 22:12. Mi. 1:16. *m*, Jer. 14:2. Lam. 1:4. *n*, Lam. 2:10.

1. I en aquell dia, set dones s'arraparan d'un home, dient: Ens menjarem el nostre pa, i ens vestirem de roba nostra. Solament que puguem portar el teu nom a fi de treure'ns l'oprobi.

2. En aquell dia, [a]la branca del Senyor serà per a esplendor i glòria. I el fruit de la terra serà excellent i formós per als escàpols d'Israel.

3. I el que romandrà a Sió i el que [b]restarà a Jerusalem, serà anomenat sant, tot el que s'inscriu entre els vius a Jerusalem.

4. Quan el Senyor haurà [c]rentat la brutícia de les filles de Sió, i haurà netejat la sang de Jerusalem d'enmig d'ella, amb l'esperit de judici i [d]l'esperit de cremada.

5. [e]I el Senyor crearà sobre tota llar de la muntanya de Sió i sobre les seves assemblees, un [f]núvol i fum de dia, i esplendor de foc flamejant de nit. Car sobre tota glòria de Sió hi haurà una defensa.

6. I hi haurà un tabernacle d'ombra contra la calor del dia, i [g]de refugi i recer contra la tempesta i la pluja.

CAPÍTOL 15

Continuen les escriptures tretes de les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 5.)

1. Llavors cantaré al meu amat, un càntic del meu benamat, de [a]la seva vinya: El meu estimat té una vinya en un fèrtil coster.

2. I ell la cavà, en tragué les pedres, i la plantà dels ceps més escollits. Enmig hi edificà una torre, i hi buidà també un cup. I esperà que fes raïms, però féu [b]agrassots.

3. I ara, habitants de Jerusalem i homes de Judà, jutgeu, doncs, entre jo i la meva vinya!

4. Què calia fer per a la meva vinya, que jo no li havia fet? Per què, quan n'esperava raïms, ha fet de silvestres?

5. Doncs, ara us faré saber el que faré a la meva vinya: [c]Li llevaré la seva tanca perquè se la mengi. Li tiraré a terra el seu mur, perquè sigui trepitjada.

6. I l'assolaré. No serà podada ni cavada. I hi creixeran les [d]espines i cards! I [e]faré manament als núvols de no ploure damunt d'ella.

7. Perquè la vinya del Senyor dels exèrcits és la casa d'Israel, i els homes de Judà en són el plançó preferit. N'esperava dretura, i no es veu més que opressió. N'esperava justícia, i vet ací, un xiscle.

8. Ai dels que arrenglen [f]casa amb casa, fins que no hi deixin lloc, perquè habitin sols enmig de la terra!

---

a, 2 Ne. 3-5. Is. 60:21. 61:3. 2 Ne. 10:1. Jac. 2:25. *b*, Mat. 13:41-43, 47-50. 25:1-12. *c*, 2 Ne. 13:16-26. *d*, Ez. 20:37, 38. Mal. 3:2. 4:1-3. *e*, Is. 33:14, 15. 60:1-3, 19-21. Mal. 3:2, 3. *f*, Ex. 13:21. Zac. 2:5. *g*, Is. 25:4. CAP. 15: *a*, Sal. 80:8. Is. 27:2. Jer. 2:21. Mat. 21:33. Mar. 12:1 Lluc 20:9. D. i A. 101:44-62. *b* Jac. cap. 5. *c*, Sal. 80:12. *d*, Is. 7:23, 24. 32:13. *e*, Jer. 3:3. *f*, Mic. 2:2.

9. El Senyor dels exèrcits m'ha dit a l'orella: Moltes cases, ho juro, seran assolades, i grans i formoses ciutats, sense habitant.

10. Ja que deu jovades de vinya faran [g]un bath sol, i un hòmer de grana, un afà.

11. [h]Ai dels que, llevant-se de bon matí, corren darrera els licors! Que, atardant-se de part de vespre, el vi els caldeja!

12. [i]I és cítara i arpa, timbal i flauta, i vi, el seu banquet. Però [j]no reparen en l'obra del Senyor, ni veuen l'execució de les seves mans!

13. Per això, el meu poble va a la captivitat, per [k]manca de coneixement. Els seus homes honrats són morts de fam, i la seva multitud, abrusada de set.

14. Per això l'Infern eixampla la seva aviditat, i bada la seva gola sense mesura. I hi davalla el seu esplendor, la seva multitud, el seu renou i el qui hi exulta.

15. [l]L'home plebeu serà abaixat, el baró serà humiliat, i els ulls dels superbs humiliats.

16. Però el Senyor dels exèrcits [m]serà exalçat pel judici, i el Déu sant serà santificat per la justícia.

17. Llavors els anyells pasturaran com al seu pastiu, i als llocs desolats dels [n]rics, menjaran els forasters.

18. Ai dels qui tiren la iniquitat amb cordes de vanitat, i, com amb tirant de carro, el pecat!

19. Que diuen: Que cuiti, [o]que apressi la seva obra, perquè la vegem! Que s'atansi, que vingui el consell del Sant d'Israel, perquè el coneguem!

20. Ai dels qui diuen bé al mal, i mal al bé; que fan de les tenebres llum, i de la llum tenebres. Que de l'amarg fan dolç, i del dolç, amarg.

21. Ai dels qui són savis als seus propis ulls, i prudents davant d'ells mateixos!

22. Ai dels valents en el beure vi, i dels poderosos en el mesclar licors!

23. Que, per diners, donen raó al culpable, i li lleven el dret al just!

24. Per això, com el foc devora la palla i el fenc s'acala en la flama, l'arrel d'ells serà com podridura, i el seu tany pujarà com pols. Perquè han rebutjat la llei del Senyor dels exèrcits, i han avorrit la paraula del Sant d'Israel.

25. Per això, la còlera del Senyor s'arbora contra el seu poble. Ha alçat la mà contra ell i el colpeix. S'estremiren els pujols i els cossos foren destrossats enmig dels carrers. Amb tot això la seva còlera no s'apaivagà, i la seva mà encara està estesa.

26. I alçarà [p]senyera per a les nacions llunyanes, els xiularà [q]des de l'extrem de la ter-

g. Ez. 45:11. *h*. ver. 22. Prov. 23:29-32. Ecl. 10:17. *i*. Amós 6:5, 6. *j*. Job 34:27. Sal. 28:5. *k*. Is. 1:3. Os. 4:6. Lluc 19:44. *l*. Is. 2:9, 17. *m*. Is. 2:11. *n*. Is 10:16. *o*. Jer. 17:15. *p*. Is. 11:10, 12. 13:2. 18:3. 49:22. 66:19. Zac. 9:16. *q*. 2 Ne. 29:2. Moro. 10:28.

ra. I vet ací, cuitosos, lleugers, hi arribaran. Entre ells no hi haurà ningú cansat ni el que ensopegui.

27. Ningú no dorm ni dormita. No se li deslliga el cinyell dels lloms, ni se li trenca la corretja del calçat.

28. Les seves sagetes seran agusades, i tots els seus arcs, ben tibants. Els cascos dels seus cavalls seran com pedra foguera, i les seves rodes, com l'huracà. Rugit té com de lleó.

29. Rugiran com lleons joves. Sí, faran un ronc i arraparan de la presa. Se l'emportaran segura, i ningú no la salvarà.

30. Bramularan contra ells, en aquell dia, com el bramul de la mar. I si esguardaran vers la terra, vet ací, tenebres, tràngol. I la llum s'haurà enfosquit en els cels.

CAPÍTOL 16

Continuen les escriptures tretes de les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 6.)

1. L'any de la mort del rei Ozies, vaig [a]veure el Senyor assegut sobre un tron alt i elevat, i els seus ròssecs emplenaven el temple.

2. Al davant d'ell hi havia uns serafins; sis ales tenia cadascú. Amb dues es cobria la faç i amb dues es cobria els peus, i amb dues volava.

3. I cridava l'un a l'altre, i deia: Sant, sant, sant és el Senyor dels exèrcits! Es la seva glòria que omple [b]tota la terra.

4. Aleshores els muntants de les llindes trontollaren de la veu del qui cridava, i el temple s'omplí de fum.

5. Llavors jo vaig dir: Ai de mi, que estic perdut. Car sóc home de llavis impurs i habito enmig d'un poble de llavis impurs. Perquè els meus ulls han vist el Rei, el Senyor dels exèrcits!

6. Llavors volà cap a mi un dels serafins, tenint a la mà una brasa que havia pres amb uns molls de sobre l'altar.

7. Em tocà la boca, i digué: Mira, això t'ha tocat els llavis, i la teva culpa està llevada, i el teu pecat, esborrat.

8. Llavors vaig sentir la veu del Senyor que deia: Qui enviaré, qui ens hi anirà? Llavors jo vaig dir: Heus-me ací, envieu-m'hi!

9. I digué: Vés, digues a aquest poble: [c]Escolteu sempre, i no entengueu. Vegeu sempre, i no comprengueu.

10. Engordeix el cor d'aquest poble i endureix les seves orelles, i encega els seus ulls — perquè no hi vegi amb els ulls, i hi senti amb les orelles, i el seu cor entengui, i es converteixi i sigui guarit!

11. I jo vaig dir: ¿Fins a quan, Senyor? I digué: [d]Fins que siguin desertes les ciutats sense habitant, i les cases sen-

---

a, ver. 5. 1 R. 22:19. Joan 12:1. *b*, Sal. 72:19. *c*, Mat. 13:14, 15. Joan 12:40. *d*, Mi. 3:12.

se homes, i la terra feta un desert!

12. Fins que el Senyor hagi portat [e]lluny els homes, i que hi hagi un gran abandó enmig de la terra.

13. Però encara en quedarà un desè, i tornarà. I serà menjat, com el terebint, i com l'alzina que, quan li cauen les fulles, en guarden la substància. Així la [f]santa semença li serà la seva substància.

CAPÍTOL 17

Continuen les escriptures tretes de les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 7.)

1. I s'esdevingué en els dies [a]d'Acaz, fill de Joatam, fill d'Ozies, rei de Judà, Rasín, rei de Síria, pujà amb Pegah, fill de Romelies, rei d'Israel, cap a Jerusalem per a l'assalt. Però no pogueren contra ella.

2. I hom anuncià a la casa de David, dient: Síria s'ha aliat amb Efraïm. I el cor del rei i el cor del poble tremolà com tremolen els arbres del bosc davant del vent.

3. Aleshores el Senyor digué a Isaïes: Vés a trobar Acaz, tu i el teu fill Saar-Jassub, a l'extrem del [b]canal de la piscina superior, sobre el camí del camp del bataner.

4. I digues-li: Guarda't i estigues tranquil. No temis, i no defalleixi el teu cor davant aquestes dues cues de tió que treuen fum, per l'ardor de la ira de Rasín, de Síria, i del fill de Romelies.

5. Perquè Síria, Efraïm i el fill de Romalies han conspirat de fer-te mal, dient:

6. Pugem contra Judà i estrenyem-lo. Obrim-lo per a nosaltres i posem de rei enmig d'ell el fill de Tabel!

7. Així parlà el Senyor Déu: [c]Això no reeixirà i no serà.

8. Perquè el [d]cap de Síria és Damasc, i el cap de Damasc, Rasín. D'aquí a seixanta-cinc anys Efraïm, esclafat, que no serà més poble.

9. I el cap d'Efraïm és Samària, i el cap de Samària, el fill de Romelies. [e]Si no creieu, no durareu.

10. El Senyor parlà encara a Acaz dient:

11. [f]Demana per a tu un senyal del Senyor el teu Déu. Tria-te'ls, de fins a les fondalades dels abismes o les altures dels cels.

12. Però Acaz digué: No demanaré ni temptaré el Senyor.

13. Aleshores digué: Escolteu, doncs, casa de David: Que es poc per a vosaltres de fatigar els homes, que fatigueu encara el meu Déu?

14. Per això, el Senyor mateix us donarà un senyal: Heus aquí que una [g]verge concebrà i donarà a llum un fill, i li posarà per nom [h]Emmanuel.

e, 2 R. 25:21. *f*, Esd. 9:2. CAP. 12: *a*, 2 R. 16:5. 2 P. 28:5, 6. *b*, 2 R. 18:17. Is. 36:2. *c*, Prov. 21:30. Is. 8:10. *d*, 2 Sam. 8:6. *e*, 2 P. 20:20. *f*, Jut. 6:36-40 Mat. 12:38-40. *g*, Mat. 1:23. Lluc 1:31, 34. Vegeu *f*, Al. 7. *h*. Is. 8:8.

Entre l'any 559 i el 545 a.C.

15. Quallada i mel menjarà perquè sàpiga rebutjar el mal i escollir el bé.

16. Perquè, [i]abans que el noi no sàpiga rebutjar el mal i escollir el bé, el país que tu avorreixes, serà devastat dels seus [j]dos reis.

17. [k]El Senyor farà venir sobre tu, sobre el teu poble, i sobre la casa del teu pare, uns dies com no n'havien vingut d'ençà del dia que [l]Efraïm se separà de Judà, àdhuc el rei d'Assíria.

18. I s'esdevindrà en aquell dia, el Senyor xiularà a la mosca que és a la fi d'Egipte, i a l'abella del país d'Assíria.

19. I vindran a posar-se a les fondalades desertes i a les escletxes de les roques, sobre totes les bardisses i tots els abeuradors.

20. En aquell dia, el Senyor raurà, amb el [m]raor llogat dellà el riu, amb el rei d'Assíria, el cap i el pèl dels peus; i la barba i tot llevarà.

21. I s'esdevindrà en aquell dia, hom criarà una jònega i dues ovelles.

22. I de tanta llet que faran, menjarà quallada. Menjarà quallada i mel tot el qui restarà en el país.

23. Aquell dia, tot lloc on hi havia mil ceps per mil peces de plata, serà per als [n]cards i les espines.

24. I entraran els homes amb arcs i sagetes, perquè tot el país serà cards i espines.

25. I a totes les muntanyes que són cavades amb l'aixada, no hi pujarà la por dels cards i les espines. Sinó que serà per a aviar-hi els bous i trepitjar-ho les ovelles.

CAPÍTOL 18

Continuen les escriptures tretes de les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 8.)

1. El Senyor a més em digué: Pren-te una tauleta gran i escriu-hi al damunt amb ploma d'home, [a]tot el que pertoca a Maher-salal-has-baz.

2. Després vaig trobar-me uns testimonis fefaents, el sacerdot Uries i Zacaries, fill de Jeberequies.

3. Vaig atansar-me a la profetessa. I va concebre i infantà un fill. Aleshores el Senyor em digué: Posa-li el nom de Maher-salal-has-baz.

4. [b]Que abans que el noi no sàpiga dir pare meu i mare meva, [c]les riqueses de Damasc i el botí de Samària seran duts davant el rei d'Assíria.

5. El Senyor continuà a parlar-me encara, dient:

6. Per tal com ha menyspreat aquest poble les aigües de [d]Siloè, les que corren quie-

---

i, Is. 8:4. *j*, 2 R. 15:30. 16:9. *k*, 2 P. 28:19-21. *l*, 1 R. 12:16-19. *m*, 2 R. 16:7, 8. 2 P. 28:20, 21. *n*, vegeu *d*, 2 Ne. 15. CAP. 18: *a* = per a apressar-se al botí, ell apressa la presa. Ver. 3. *b*, Is. 7:16. *c*, 2 R. 15:29, 30. *d*, Neh. 3:15. Joan 9:7.

tament, i s'alegren en [e]Rasín i el fill de Romelies,

7. El Senyor farà pujar contra ells les aigües del riu, poderoses i abundants, és a dir, el rei [f]d'Assíria i tota la seva glòria. Desbordarà fora de totes les seves lleres, i anirà per damunt de totes les seves ribes.

8. Regolfarà sobre Judà, inundant i submergint, i [g]arribarà fins al coll. Les seves ales desplegades emplenaran tota l'amplària del teu país, oh [h]Emmanuel!

9. [i]Alieu-vos, oh pobles, i sereu esmicolats! Escolteu, vosaltres dels països llunyans. Cenyiu-vos i sereu esmicolats. Cenyiu-vos i sereu esbocinats.

10. Reuniu-vos en consell, que fracassarà! Parleu de la cosa, que no reeixirà! Perquè Déu és amb nosaltres.

11. Perquè així em digué el Senyor amb mà ferma, i m'advertí que no anés pel camí d'aquest poble, dient:

12. No digues confederació, a tot el que en diu confederació aquest poble. Ni tingues por del que els fa por.

13. Santifiqueu el Senyor dels exèrcits, que sigui ell el vostre temor i el vostre espant!

14. Ell us serà per santuari. Però serà per [j]pedra d'ensopec i roc d'escàndol per a ambdues cases d'Israel, i filat i parany per als habitants de Jerusalem.

15. I molts d'entre ells [k]ensòpegaran, i cauran i es trencaran. I s'enxarxaran i seran agafats.

16. Lliga el testimoniatge, segella la llei entre els meus deixebles.

17. I jo m'esperaré en el Senyor, que [l]amaga la seva faç a la casa de Jacob. I en ell confiaré.

18. Vet aquí que jo i els fills que el Senyor m'ha donat, són senyals i presagis en Israel de part del Senyor dels exèrcits que habita sobre la muntanya de Sió.

19. I quan us diguin: [m]Consulteu els encantadors i els endevins, els qui clissen i barbotegen — no ha de [n]consultar un poble el seu Déu, perquè els vius tinguin notícies dels morts?

20. A [o]la llei i al testimoniatge! I si no parlessin segons aquesta paraula, és perquè en ells no hi ha llum.

21. Passaran per enmig, aclaparats i famolencs. I quan tindran fam, s'enfurismaran i maleiran el seu rei i el seu Déu. I es giraran cap a dalt.

22. I miraran vers la terra, i no hi haurà sinó angoixa i tenebres, la [p]foscor de basarda, i seran menats cap a les tenebres.

---

e, Is. 7:1-6. *f*, Is. 10:12. *g*, Is. 30:28. *h*, Is. 7:14. *i*, Joel 3:9-14. *j*, Is. 28:16. Lluc 2:34. Rom. 9:33. 1 Pe. 2:8. *k*, Mat. 21:44. Lluc 20:18. Rom. 9:32. *l*, Is. 54:8. *m*, 1 Sam. 28:8. Is. 19:3 *n*, Is. cap. 29. Vegeu c, 2 Ne. 27. *o*, Lluc 16:29-31. *p*, Is. 5:30. 9:1.

CAPÍTOL 19

Continuen les escriptures tretes de les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 9.)

1. Així i tot, la [a]fosca no serà tanta com ho fou en temps del càstig, quan al principi ell va afligir lleugerament la [b]terra de Zabuló i la de Neftalí, i quan després els va afligir més penosament per la costa del Mar Roig, a l'altra banda del Jordà, a Galilea de les nacions.

2. El poble que caminava a les fosques ha vist una gran llum. Sobre els qui habitaven en la terra de l'ombra de la mort ha brillat la llum.

3. Has multiplicat la nació i has augmentat la seva joia. S'alegren davant teu com amb la joia en la collita, igual com exulten els homes quan es parteixen el botí.

4. Perquè el jou que portava a sobre, el bastó de la seva espatlla i la verga del seu opressor, els has trencat.

5. Perquè tot combat de guerrer va acompanyat de soroll confús, i de mantell rebolcat en la sang. Però aquest serà amb cremada i pàbul de foc.

6. Perquè [c]ens és nat un infant, un fill ens ha estat donat. I el [d]principat portarà sobre l'espatlla. I s'anomenarà: Admirable, Conseller, [e]Déu Poderós, Pare Etern, [f]Príncep de Pau.

7. De l'augment del principat i de la pau [g]no hi haurà fi, sobre el tron de David i sobre el seu reialme, a fi d'ordenar-lo i establir-lo amb el dret i la justícia, des d'ara i per sempre. El zel del Senyor dels exèrcits farà tot això.

8. El Senyor envià la seva paraula a Jacob i s'ha posat sobre Israel.

9. I tot el poble la coneixerà, àdhuc Efraïm i els habitants de Samària, que diuen amb orgull i inflor de cor:

10. Si cauen maons, doncs edificarem amb carreus. Si tallen els sicòmors, doncs posarem cedres en lloc d'ells.

11. El Senyor, doncs, farà la lleva dels adversaris de Rasín en contra d'ell, i ajuntarà els seus enemics.

12. Els siris davant i els filisteus darrera, i devoraran Israel a boca plena. [h]Amb tot això no s'apaivaga la seva còlera, i la seva mà està encara estesa.

13. Perquè el poble no torna al qui li donava els cops, ni busca el Senyor dels exèrcits.

14. Per això el Senyor tallarà d'Israel el [i]cap i la cua, branca i jonc, [j]en un dia.

15. [k]L'ancià és el cap, i el profeta que ensenya mentides és la cua.

16. [l]Perquè els caps d'aquest

---

a, Is. 8:22. *b*, Mat. 4:15, 16. *c*, Is. 7:14. Lluc 2:11. *d*, Mat. 28:18. 1 Cor. 15:25-28. *e*, Tit. 2:13. Vegeu 2*c*, Mos. 7. *f*, Ef. 2:14-17. *g*, Dan. 2:44. *h*, vers. 17, 21. Is. 5:25. 10:4. Jer. 4:8. *i*, ver. 15. *j*, Is. 10:17. *k*, ver. 14. *l*, Is. 3:12.

poble, els fan esgarriar, i els qui eren guiats per ells són destruïts.

17. Per això el Senyor [m]no es complaurà en els seus joves, ni tindrà pietat dels seus orfes i les seves vídues. Perquè [n]tots són uns hipòcrates i malfactors, i tota boca parla follia. [o]Amb tot això no s'apaivaga la seva còlera, i la seva mà està encara estesa.

18. Perquè la iniquitat [p]crema com un foc. Devorarà les espines i els cards, i incendiarà la brossa dels boscos. Pujaran com remolins de gran fumera.

19. Per la còlera del Senyor dels exèrcits s'enfosca la [q]terra. El poble esdevindrà com menja del foc, i [r]ningú no tindrà pietat del seu germà.

20. [s]L'home furtarà a la dreta, i es quedarà amb fam. Menjarà a esquerra i no és saciat. Cadascú es menjarà la carn del seu propi braç.

21. Manasés a Efraïm, i Efraïm a Manasés. I els dos plegats contra Judà. [t]Amb tot això no s'ha apaivagat la seva còlera, i la seva mà està encara estesa.

CAPÍTOL 20

Continuen les escriptures tretes de les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 10.)

1. Ai d'aquells que [a]proclamen decrets injustos i escriuen les dolenteries que ells mateixos han prescrit!

2. A fi d'apartar els necessitats del judici, i arrabassar el dret dels pobres del meu poble, per tal de fer de les vídues la seva presa i de despullar els orfes.

3. Però [b]què fareu en el [c]dia del càstig i el dia de la desolació que vindrà de lluny? Vers qui fugireu per socors? On deixareu la vostra glòria?

4. Sense mi s'inclinaran sota els captius i cauran entre els occits. Però [d]amb tot això no s'apaivaga la seva còlera, i la seva mà està encara estesa.

5. Oh assiri, la verga de la meva còlera, i el bastó de la meva mà, és la seva indignació.

6. L'enviaré contra [e]una nació hipòcrita. Contra el poble de la meva ira li encarregaré per a pillar pillatge i depredar presa, i perquè li trepitgen com si fos el fang dels carrers.

7. Però encara que ell no ho entén pas així, i el seu cor no ho creu pas així, té en el seu cor el destruir i l'exterminar pobles no pocs.

8. Ja que diu: [f]No són els meus prínceps alhora reis?

9. No és [g]Calané com [h]Carquemís? O Hemat, no és com Arpad? O Samària, [i]com Damasc?

10. Així com la meva mà ha

---

m. Sal. 147:10, 11. *n*, Mi. 7:2, 3. *o*, vegeu *h*. *p*, Is. 10:17. Mal. 4:1. *q*, Is. 8:22. *r*, Mi. 7:2-6. *s*, Lev. 26:26. *t*, vegeu *h*. CAP. 20: *a*, Sal. 58:2. 94:20. *b*, Job 31:14. *c*, Os 9:7. *d*, vegeu *h*, 2 Ne. 19. *e*, Jer. 34:22. *f*, 2 R. 18:24, 33-35. 19:10-13. *g*, Amos 6:2. *h*, 2 P. 35:20. *i*, 2 R. 16:9.

trobat els reialmes dels ídols, per bé que fossin més les seves imatges que les de Jerusalem i de Samària —

11. No ho faré també a Jerusalem i a les seves imatges, tal com vaig fer amb Samària i els seus ídols?

12. Per tant, s'esdevindrà que quan el Senyor haurà acabat tota la seva obra [j]sobre la muntanya de Sió i a Jerusalem, [k]castigaré el fruit del cor orgullós del rei d'Assíria i l'arrogant altivesa dels seus ulls.

13. Ja que ha dit: [l]Amb la força de la meva mà ho he fet, i amb la meva saviesa. Sí, sóc intel·ligent! He fet recular les fronteres dels pobles, i he saquejat els seus tresors. He enderrocat, com un home valent, els seus habitants.

14. La meva mà ha trobat, com un niu, les riqueses dels pobles. I, com qui recull ous abandonats, tota la terra he recullit. Ningú no hi havia que batés les ales o que obrís el bec i piulés.

15. ¿Es vana la destral contra qui amb ella talla, o es gloria la serra contra qui la maneja? Com si brandés la verga contra aquell que l'alça, o com si el bastó es pogués aixecar sols, com si no fos fusta!

16. Per això, el Senyor, el Senyor dels exèrcits, enviarà la magresa contra els seus grassos. Sota la seva glòria s'arbo-rarà un incendi com un foc.

17. La [l]llum d'Israel es tornarà un foc, i el seu Sant, una flama. I en un sol dia [m]abrusarà i devorarà els seus cards i espines.

18. Consumirà la glòria del seu bosc i del seu camp fèrtil, tant l'ànima com el cos. Seran com quan s'abat un portaestendard.

19. I seran tan pocs els arbres que restin del seu bosc, que un nen podrà comptar-los.

20. En aquell dia, s'esdevindrà que la resta d'Israel i els escàpols de la casa de Jacob [n]pararan de recolzar-se en el qui els colpejà. I es recolzaran, en fidelitat, en el Senyor, el Sant d'Israel.

21. [o]La resta, sí, la resta de Jacob, tornarà al Déu poderós.

22. Perquè [p]encara que el teu poble, Israel, fos tan nombrós com la sorra de la mar, [q]una part d'ella retornarà; la [r]consumació decretada curullarà amb justícia.

23. Perquè el Senyor Déu dels exèrcits acomplirà en tota la terra una consumació ja determinada.

24. Per això, així diu el Senyor Déu dels exèrcits: Poble meu que habites a Sió, [s]no tinguis por de l'assiri. Et pegarà cops de bastó, i aixecarà contra

---

j, 2 R. 19:31. *k*, Jer. 50:18. *l*, Is. 37:24-38. *m*, Is. 9:18, 19. 37:36. *n*, 2 R. 16:7-9. 2 P. 28:20, 21. *o*, Is. 11:11. Joel 2:32. *p*, Rom. 9:27. *q*, Is. 6:13. *r*, Is. 28:22. *s*, Is. 37:6, 7.

tu la seva verga, [t]a la faisó d'Egipte.

25. D'aquí una mica, un poc, i el [u]furor s'haurà acabat, i la meva còlera amb la seva destrucció.

26. Aleshores el Senyor dels exèrcits [v]brandarà sobre ell un flagell, com la matança de [w]Madian a la roca d'Oreb. I així com [y]la seva verga sobre la mar, l'aixecarà igualment a la faisó d'Egipte.

27. En aquell dia, la seva càrrega et serà [z]llevada de sobre l'espatlla i el seu jou et desapareixerà del teu coll. I el jou serà destruït a causa de la [2a]unció.

28. Ve sobre Aiat, passa a Magron. Confia a Macmàs el seu bagatge.

29. [2b]Travessen el Pas; a Gabé allotgen. Ramat queda esglaiada; fuig [2c]Gabaà de Saül.

30. Xiscla fort, oh filla de [2d]Galim! Fes que s'escolti fins a [2e]Laisà, oh pobre [2f]Anatot!

31. [2g]Medemenà es posa en fuita; els habitants de Gabim s'apleguen per fugir.

32. Aquell dia, ell s'atura a [2h]Nob. [2i]Abranda la mà contra la muntanya de la filla de Sió, el puig de Jerusalem.

33. Mira, el Senyor, el Senyor dels exèrcits, esbranca la corona amb terror. [2j]Els cimals elevats seran tallats, i els alterosos abaixats.

34. Amb el ferro escombrarà la brossa del bosc, i el Líban caurà per mà d'un poderós.

CAPÍTOL 21

Continuen les escriptures tretes de les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 11.)

1. [a]I eixirà un tany de la soca d'Isaí, i un plançó creixerà de les seves arrels.

2. [b]Sobre ell reposarà l'Esperit del Senyor, l'esperit de saviesa i d'intel·ligència, l'esperit de consell i de força, l'esperit de coneixement i de temor del Senyor.

3. Li atorgarà enteniment viu en el temor del Senyor. No jutjarà segons vegin els seus ulls ni reprovarà segons el que senti dir.

4. Ans, [c]amb justícia jutjarà els pobres, i amb dretura decidirà per als mansuets de la terra. [d]Colpirà la terra amb la vara de la seva boca, amb el buf dels seus llavis farà morir l'impiu.

5. La [e]justícia serà la cingla dels seus lloms, i la fidelitat, el cinyell dels seus flancs.

6. [f]El llop també habitarà amb l'anyell, el lleopard jaurà

t, Ex. 14. *u*, Dan. 11:36. *v*, 2 R. 19:35. *x*, Ju. 7:25. Is. 9:4. *y*, Ex. 14:26, 27. *z*, Is. 14:25. *2a*, Sal. 105:15. *2b*, 1 Sam. 13:23. *2c*, 1 Sam. 11:4. *2d*, 1 Sam. 25:4. *2e*, Ju. 18:7. *2f*, Jos. 21:18. *2g*, Jos. 15:31. *2h*, 1 Sam. 21:1. 22:19. Neh. 11:32. *2i*, Is. 13:2. *2j*, Amós 2:9. Cap. 21: *a*, ver. 10. Is. 53:2. Jer. 23:5, 6. Ac. 13:23. Ap. 5:5. *b*, Is. 61:1-3. *c*, Sal. 72:2, 4. Ap. 19:11. *d*, Job 4:9. Mal. 4:6. 2 Tes. 2:8. Ap. 1:16. 2:16. 19:15. *e*, Ef. 6:14. *f*, Is. 65:25. Ez. 34:25. Os. 2:18.

amb el cabrit; i el vedellet, el lleó jove i el porquet menjaran junts. I els podrà menar un nen petit.

7. La vaca i l'óssa pasturaran, els seus petits jauran plegats; i el lleó menjarà palla com el bou.

8. L'infantó jugarà en el forat de l'àspid, i el deslletat estendrà la mà cap al cau del basilisc.

9. [g]No faran el mal ni destruiran sobre tota la meva muntanya santa, perquè [h]la terra estarà plena de la coneixença del Senyor, tal com les aigües cobreixen el mar.

10. En aquell dia [i]hi haurà una arrel d'Isaí que [j]s'alçarà per senyera dels pobles. Els gentils hi [k]buscaran, i el seu repòs serà gloriós.

11. S'esdevindrà en aquell dia que el Senyor tornarà a alçar la mà, per [l]segona vegada, per a rescatar la resta del seu poble, que romandrà, [m]d'Assíria, d'Egipte, de Patrós, de Cus, d'Elam, de Senaar, d'Hemat i de les illes del mar.

12. I [n]alçarà una senyera per a les nacions, reunirà els [o]expulsats d'Israel, i [p]recollirà els dispersats de Judà, dels quatre caps de la terra.

13. Aleshores [q]l'enveja d'Efraïm cessarà i els adversaris de Judà seran exclosos. Efraïm no tindrà gelosia de Judà ni Judà no turmentarà Efraïm.

14. Sinó que volaran sobre l'espatlla dels filisteus cap a l'occident. Plegats saquejaran els de l'orient. Posaran la mà sobre Edom i Moab, i els fills d'Ammon els obeiran.

15. I el Senyor [r]destruirà totalment la llengua del mar d'Egipte. Amb el seu vent poderós brandarà la mà contra el riu, i el fendirà en set torrents, i hi farà [s]passar els homes a peu eixut.

16. Aleshores [t]hi haurà camí ral per a la resta del seu poble que hagi quedat, d'Assíria, com n'hi va haver un per a Israel, el dia que pujà del país d'Egipte.

CAPÍTOL 22

Continuen les escriptures tretes de les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 12.)

1. [a]En aquell dia diràs: Oh Senyor, et lloaré! Encara que eres enutjat amb mi, s'ha apaivagat la teva ira i m'has conhortat.

2. Vet aquí que Déu és la meva salvació. Confiaré i no temeré, perquè el Senyor [b]JEHOVA és la meva [c]força i el meu cant; i també ha esdevingut la meva salvació.

---

g, Job 5:23. Is. 2:4. 35:9. *h*, Hab. 2:14. *i*, ver. 1. Rom. 15:12. *j*, ver. 12. Vegeu *p*, 2 Ne. 15. *k*, D. i A. 45:9, 10. *l*, vegeu *i*, 2 Ne. 6. *m*, Zac. 10:10. *n*, vegeu *p*, 2 Ne. 15. *o*, vegeu *p*, 3 Ne. 15. *p*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *q*, Jer. 3:18. *r*, Zac. 10:11. *s*, Ap. 16:12. *t*, D. i A. 133:27. Zac. 10:11. Is. 35:8-10. *u*, Ex. 14:29. Is. 51:10. 63:12, 13. CAP. 22: *a*, Is. 2:11.

3. Per això, tots contents [d]pouareu aigua de les fonts de la salvació.

4. Aquell dia direu: [e]Lloeu el Senyor! Invoqueu el seu nom! Feu conèixer les seves obres entre els pobles! Feu-los memòria que el seu nom és exaltat!

5. Canteu al Senyor, [f]perquè ha fet coses glorioses! Que ho sàpiga tota la terra!

6. [g]Oh tu, habitant de Sió, crida i jubila! Perquè és gran enmig de vosaltres el Sant d'Israel.

CAPITOL 23

Continuen les escriptures tretes de les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 13.)

1. Oracle sobre Babilònia, que veié Isaïes, fill d'Amós.

2. [a]Sobre la muntanya alta hisseu bandera. Alceu la veu envers ells, [b]sacsegeu la mà, perquè entrin per les portes dels nobles!

3. He donat ordres als [c]meus santificats, he cridat els meus homes valents, perquè el meu enuig no és per als qui s'alegren de la meva glòria.

4. Rumor en les muntanyes, com els d'un gran poble, tumult de [d]reialmes de nacions aplegades; el Senyor dels exèrcits passa en revista l'exèrcit de batalla.

5. Vénen d'un país llunyà, de la darreria del cel, tant el [e]Senyor com els instruments de la seva indignació, per assolar tota la terra.

6. Udoleu, perquè és a prop el [f]dia del Senyor! Vindrà com una devastació des del Totpoderós.

7. Per això, totes les mans defalliran, tot cor d'home es fondrà.

8. S'esglaiaran, els agafaran espasmes i dolors. Es miraran l'un a l'altre astorats, les galtes se'ls posaran enceses.

9. Mira, que el dia del Senyor s'apropa, implacable, amb còlera i ardor d'ira, per assolar la terra. I ell n'exterminarà els pecadors.

10. [g]Perquè ni els astres del cel, ni les constellacions no faran claror. El sol s'enfosquirà a la seva eixida, i la lluna no farà brillar la seva llum.

11. [h]Castigaré el món per la seva dolenteria i els impius per la seva maldat. Posaré fi a l'orgull dels presumptuosos i humiliaré l'arrogància dels terribles.

12. [i]Faré l'home més preciós que l'or fi, li faré encara més rar que l'or d'Ofir.

13. Per això, [j]faré tremolar

---

d, Joan 4:10, 14. 7:37, 38. *e*, 1 P. 16:8. Sal. 105:1-5. 145:4-6. *f*, Sal. 68:32-35. *g*, Is. 54:1. Sof. 3:14-20. Zac. 2:10-13. CAP. 23: *a*, vegeu *p*, 2 Ne. 15. *b*. Is. 10:32. *c*, Joel 3:11. *d*, Joel 3:14. Sof. 3:8. Zac. 12:2-9. 14:2, 3. *e*, Joel 3:11. Sof. 3:8. Zac. 12:4, 8, 9. 14:3, 5, 9. *f*, ver. 9. Sof. 1:14-18. Zac. 14:1, 5. *g*, Is. 24:23. Ez. 32:7, 8. Joel 2:31. 3:15. Mat. 24:29. Mar. 13:24. Lluc 21:25. Ap. 6:12. *h*, Is. 2:17. 24:6. Mal. 4:1. *i*, Is. 4:1-4. *j*, Is. 24:17-20. Ag. 2:6, 7. Heb. 12:26. Vegeu *c*, 3 Ne. 26.

els cels, i la terra es mourà del seu lloc, en la còlera del Senyor dels exèrcits, en el dia de la seva fúria.

14. Aleshores, serà com una gasela esfereïda, com ramat sense qui l'aplegui; i [k]cadascú es tornarà al seu poble, fugirà cap a la seva pàtria.

15. Tot el qui sigui orgullós serà travessat, i tot aquell que s'hagi ajuntat amb els impius caurà per l'espasa.

16. Eis seus infants seran [l]esclafats davant els propis ulls. Les seves cases seran saquejades, deshonrades les seves dones.

17. Vet aquí que [m]incitaré contra ells els medes, que no tenen cap estima per la plata i que no es complauen en l'or.

18. Els seus arcs esclafaran els nois, no s'apiadaran del fruit de les entranyes; el seu ull no perdonarà els infants.

19. [n]I Babilònia, la glòria dels reialmes, el superb adreç dels caldeus, serà com quan Déu va destruir [o]Sodoma i Gomorra.

20. [p]No serà mai més habitada ni poblada, de gènera en gènera. L'àrab no hi plantarà la tenda, ni servirà de pleta als pastors.

21. [q]Les bèsties salvatges del desert s'hi ajaçaran, els mussols n'ompliran les cases. Els estruços hi habitaran, i els sàtirs hi dansaran.

22. Els udoladors cantaran en les seves cases desolades, els xacals en els seus palaus de plaer. Està a punt d'arribar [r]la seva hora, el seu dia no s'allargarà. Perquè la destruiré en un instant. Sí, tindré compassió del meu poble, però els impius moriran.

CAPÍTOL 24

Continuen les escriptures tretes de les planxes de llautó. (Compareu-ho amb Isaïes 14.)

1. Perquè el Senyor es [a]compadirà de Jacob i escollirà encara Israel, i els establirà en la seva terra. Els [b]forasters s'ajuntaran a ells, i s'aferraran a la casa de Jacob.

2. Els pobles els agafaran i els portaran al seu lloc, sí, d'una part a l'altra dels caps de la terra; i retornaran a les seves terres de promissió. La casa d'Israel les posseirà, i la terra del Senyor serà [c]per a servents i serventes. I seran captivadors dels seus captivadors, i s'ensenyoriran dels seus opressors.

3. Aquell dia, el Senyor et donarà repòs, després del teu neguit, dels teus temors i de la dura servitud a què fores asservit.

4. Succeirà, aquell dia, que [d]entonaràs aquesta dita sobre el rei de Babilònia: Com ha

k, Jer 50:16. 51:9. *l*, Sal. 137:8, 9. Nah. 3:10. *m*, Is. 21:2. *n*, Is. 14:4-27. *o*, Gèn. 19:24, 25. Deut. 29:23. Jer. 49:18. 50:40. *p*, Jer. 50:3, 39. 51:29, 62. *q*, Is. 34:11-15. Ap. 18:2. *r*, Jer. 51:33. CAP. 24: *a*, Zac. 1:17. 2:12. *b*, Is. 60:4, 5, 10. *c*, Is. 60:10-12, 14. 61:5. *d*, Is. 13:19. Hab. 2:6-8. Ap. 18:15-17.

Entre l'any 559 i el 545 a.C.

acabat l'opressor! La ciutat de l'or ja no existeix!

5. El Senyor ha trencat la [e]verga dels impius i el ceptre dels qui dominaven!

6. Aquell que pegava rabiosament als pobles amb cops sense parar, aquell que governava, tot encolerit, les nacions, està perseguit; i ningú no ho impedeix.

7. Tota la terra reposa, tranquil·la; tothom esclata en jubilança.

8. Sí, [f]fins els avets s'alegren de tu, també els cedres del Líban. I diuen: D'ençà que t'has ajagut, no ens puja cap més tallador.

9. Sota terra, [g]l'infern s'avalota per tu, et surt a l'encontre. En honor teu desperta els morts, fins i tot els cabdills de la terra. Ha fet aixecar dels seus tions tots els reis de les nacions.

10. Tots es posaran a parlar per dir-te: També tu t'has tornat feble com nosaltres? Tu t'has fet semblant a nosaltres?

11. La teva pompa és abaixada al sepulcre. Ja no s'escolta el fresseig de les teves arpes. Sota teu, s'estenen els cucs, els verms són el teu cobertor.

12. [h]Oh, com has caigut del cel, oh Lucifer, fill de l'aurora! T'han abatut fins a terra, tu que abaties nacions!

13. Perquè tu deies en el teu cor: Pujaré al cel. Per damunt dels estels de Déu elevaré el meu tron. Seuré jo en la muntanya de l'assemblea, [i]a l'extrem del nord.

14. Pujaré per damunt de les altures dels núvols! [j]M'igualaré a l'Altíssim!

15. Amb tot, seràs precipitat [k]a l'infern, al fons de la fossa.

16. Els qui et veuen t'esguardaran, et consideraran, i diran: ¿Es aquest l'home que feia tremolar la terra, que feia trontollar els regnes?

17. Que posava la terra com un desert i n'arrasava les ciutats? Que no obria mai la presó als seus captius?

18. Tots els reis de les nacions, tots descansen amb honor, cadascú a casa seva.

19. Però tu ets llençat del teu sepulcre com una branca abominable, com la roba dels que són morts, traspassats per l'espasa, que davallen a les pedres de la fossa; com carronya trepitjada.

20. No t'uniràs amb ells al sepulcre, perquè has arruïnat la teva terra, has matat el teu poble. [l]La semença del malvat jamai no serà reconeguda.

21. Aparelleu la matança per als seus fills [m]per la iniquitat del seu pare, que no s'aixequin més i conquereixin la terra, ni omplin de ciutats la superfície del món.

22. Perquè jo m'alçaré contra ells, diu el Senyor dels exèrcits,

---

e, Sal. 125:3. *f*, Is. 55:12, 13. Ez. 31:16. *g*, Ez. 32:21. *h*, D. i A. 76:26. *i*, Sal. 48:2. *j*, Is. 47:8. 2 Tes. 2:4.. *k*, ver. 9. *l*, Job 18:16-21. Sal. 21:10. 37:28. 109:13. *m*, Ex. 20:5. Mat. 23:35.

i esborraré de Babilònia [n]el nom i la resta, [o]progènie i descendència, diu el Senyor.

23. [p]I en faré l'heretatge de l'eriçó, i pantans d'aigua. L'escombraré amb l'escombra de la destrucció, diu el Senyor dels exèrcits.

24. El Senyor dels exèrcits ha jurat, dient: Cert, com ho he pensat, així passarà, i com ho he decidit, això s'acomplirà:

25. Que trencaré l'assiri al meu país, i el trepitjaré sobre les meves muntanyes. Aleshores [q]s'apartarà d'ells el seu jou, el seu pes de la seva espatlla.

26. Aquest és el pla que hi ha [r]planejat sobre tota la terra, i aquesta és la mà estesa sobre totes les nacions.

27. Perquè el Senyor dels exèrcits ho ha planejat, i qui ho desbaratarà? La seva mà està estesa, i qui la farà tornar enrera?

28. En l'any de la mort del [s]rei Acaz hi hagué aquest oracle:

29. No t'alegris tu, Palestina tota, [t]que s'hagi trencat la verga que et pegava. Perquè de la soca de la serp sortirà un basilisc, i el [u]seu fruit serà un drac volador.

30. Els primogènits dels pobres menjaran, i els necessitats jauran en seguretat. Faré morir de fam la teva soca, i ell exterminarà el que de tu queda.

31. Lamenta't, oh portal! Crida, ciutat! Tu, Palestina tota, jaus desfeta. Perquè del nord vindrà una fumera, i ningú no quedarà sol en el temps que li és assignat.

32. Què s'ha de respondre llavors als missatgers de les nacions? Que [v]el Senyor ha fundat Sió, i que hi confiaran els pobres del seu poble.

CAPÍTOL 25

Observacions de Nefí. Les seves prediccions sobre la dispersió d'Israel i l'aplegament subsegüent. Prediu el temps de la vinguda del Messies.

1. Ara jo, Nefí, explico alguna cosa sobre les paraules que he escrit, que han estat dites per boca de Isaïes. Perquè Isaïes va dir moltes coses que a molts del meu poble els eren [a]difícils de comprendre, ja que no coneixen la manera de profetitzar entre els jueus.

2. Car jo, Nefí, no els he ensenyat moltes coses sobre la manera dels jueus, perquè les seves obres eren tenebroses i els seus fets, abominables.

3. Per tant, escric al meu poble, a tots els qui rebran endavant aquestes coses que escric, a fi que coneguin els judicis de Déu, que cauen sobre totes les nacions, segons la seva paraula.

---

n, Prov. 10:7. Jer. 51:62. *o*, Job 18:19. *p*, Is. 34:11-15. *q*, Is. 10:27. *r*, Is. 13:4-13. *s*, 2 R. 16:20. *t*, 2 P. 26:6. *u*, 2 R. 18:8. *v*. Sal. 87:1, 5. 102:16. Sof. 3:12. Zac. 11:11. CAP. 25: *a*, Jac. 4:14.

4. Escolta, per tant, oh poble meu, que és de la casa d'Israel, i para l'orella a les meves paraules. Perquè encara que les paraules d'Isaïes no us siguin clares, així i tot, ho són per a tots els qui estiguen plens de l'esperit de profecia. Però jo us dono una profecia, segons l'esperit que hi ha en mi. Us profetitzaré, doncs, segons la [b]claredat que ha estat amb mi des que vaig sortir de Jerusalem amb el meu pare. Heus aquí que la meva ànima es delecta en la claredat per al meu poble, per tal que aprengui.

5. Sí, i la meva ànima es delecta en les paraules d'Isaïes, perquè vaig eixir de Jerusalem i els meus ulls han vist les coses dels jueus, i sé que ells entenen les coses dels profetes. No hi ha cap més poble que entengui el que s'ha dit als jueus com ells, si no ha estat instruït a la faisó de les coses dels jueus.

6. Però jo, Nefí, no he ensenyat els meus fills a la faisó dels jueus. Emperò jo mateix he habitat a Jerusalem, per tant conec quant als encontorns. I he fet esment als meus fills dels judicis de Déu que s'han realitzat entre els jueus, segons tot el que Isaïes ha dit, però que no n'escric.

7. Sinó que prossegueixo amb la meva pròpia profecia, segons la meva claredat, en la que sé que ningú no pot equivocar. Així i tot, quan arribin els dies en què s'acompliran les profecies d'Isaïes, els homes ho sabran del cert, als temps quan succeiran.

8. Per tant, elles són de valor per als fills dels homes. I el qui es pensi que no ho són, a el parlaré més particularment, i limitaré les meves paraules als del meu poble; perquè sé que els seran de gran valor en els darrers dies, ja que llavors les entendran. Per tant, es pel seu bé que les he escrites.

9. I així com una generació ha quedat destruïda d'entre els jueus a causa de la iniquitat, així mateix han estat destruïts de gènera en gènera, segons les seves malvestats. I mai no ha estat destruït cap d'ells, si no els era anunciat abans pels profetes del Senyor.

10. Per tant, se'ls ha dit de la destrucció que els cauria al damunt, tot seguit que el meu pare sortí de Jerusalem. Però així i tot, varen endurir el cor; i segons la meva profecia, han estat destruïts, menys aquells que són emportats [c]captius a Babilònia.

11. Parlo així per l'esperit que hi ha en mi. I encara que haguessin estat enduts, tornaran altra vegada i posseiran la terra de Jerusalem. Per tant, seran establerts altra vegada a les terres de la seva herència.

12. Però tindran guerres i rumors de guerres. I quan arribi

b, vers. 7, 8. Jac. 4:13. *c*, 1 Ne. 1:13. 10:3. Vegeu *g*, 1 Ne. 7.

el dia en què l'Unigènit del Pare, sí, el mateix Pare del cel i de la terra, es manifestarà a ells en la carn, heus aquí, el rebutjaran, a causa de les seves iniquitats, i la duresa del seu cor i la testarrudesa del seu coll.

13. Heus aquí, el crucificaran; i després de jaure tres dies en un sepulcre, s'aixecarà d'entre els morts, amb ales de guariment. I tots els qui creguin en el seu nom se salvaran en el regne de Déu. Per tant, la meva ànima es gauba en profetitzar d'ell, perquè he [d]vist el seu dia i el meu cor exalça el seu sant nom.

14. I heus aquí, s'esdevindrà que quan el Messies hagi ressuscitat d'entre els morts i s'hagi manifestat al seu poble, a tots els qui creuran en el seu nom, llavors Jerusalem tornarà a ésser destruïda. Perquè ai d'aquells que combatin contra Déu i contra el poble de la seva església!

15. Per tant, els jueus seran [e]escampats entre totes les nacions. I Babilònia també serà destruïda; així doncs, altres nacions dispersaran els jueus.

16. I després que hagin estat escampats, i el Senyor Déu els hagi flagel·lat per mitjà d'altres pobles, per espai de moltes generacions, sí, de gènera en gènera, fins que siguin persuadits de [f]creure en Crist, el Fill de Déu, i en [g]l'expiació que és infinita per a tot el gènere humà — quan arribi aquell dia, que creuran en Crist i adoraran el Pare en nom seu, amb el cor pur i les mans netes, i no miraran endavant més per cap altre Messies — llavors arribarà el dia en què caldrà que creguin aquestes coses.

17. I el Senyor posarà la mà per [h]segona vegada per a restablir el seu poble del seu estat perdut i caigut. Per tant, procedirà a fer [i]una obra meravellosa i un prodigi entre els fills dels homes.

18. Per tant, farà eixir les [j]seves paraules a ells, les quals els jutjaran en el darrer dia, perquè els seran donades per tal de [k]convèncer-los del veritable Messies, el qui varen rebutjar, i per a convèncer-los que ja no han de mirar endavant més per un Messies, ja que no vindria cap altre, si no fos un fals messies que enganyés el poble; perquè sols hi ha un Messies del qual han parlat els profetes, i és aquell que seria rebutjat dels jueus.

19. Perquè, segons les paraules dels profetes, el Messies ve [l]sis-cents anys després que el meu pare eixí de Jerusalem. I segons les paraules dels profetes, i també de l'àngel de Déu,

d, 1 Ne. 11:13-34. *e*, 1 Ne. 10:12. 19:13, 14. 22:5. 2 Ne. 10:6. *f*, 1 Ne. 10:14. 19:15-17. 2 Ne. 6:11, 14. 10:7-9. 25:18. 26:12. 30:7. 3 Ne. 5:26. 20:30-33. Morm. 3:21. 5:14. *g*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *h*, 2 Ne. 6:14. 21:11. 29:1. Jac. 6:2. *i*, 1 Ne. 14:7. 1 Ne. 22:8. 2 Ne. 27:26. 29:1. 3 Ne. 21:9. 28:31-33. Morm. 8:34. *j*, 1 Ne. 13:34, 35, 39, 40. 2 Ne. 27:6-26. 3 Ne. 16:4. Morm. 8:14-16, 25-34. *k*, 1 Ne. 13:39-42. 2 Ne. 25:16, 17. 26:12. Morm. 3:21. 5:12-15. *l*, vegeu *b*, 1 Ne. 10.

s'anomenarà Jesucrist, el Fill de Déu.

20. Ara, germans meus, he parlat [m]clarament perquè no us equivoqueu. I com viu el Senyor Déu, que emmenà Israel de la terra d'Egipte, i donà poder a Moisès de guarir les nacions després d'ésser picades per serps verinoses, si esguardaven la serp que alçà davant ells, i també li donà poder perquè fendís la roca i que brotessin les aigües; sí, us dic que així com aquestes coses són veritables, i com viu el Senyor Déu, no hi ha cap altre nom sota el cel, sinó el d'aquest Jesucrist, de qui us he parlat, pel qual l'home pot salvar-se.

21. Per tant, per aquest motiu, el Senyor Déu m'ha promès que aquestes coses que escric seran guardades i preservades, i transmeses fins a la meva semença, de generació en generació, a fi que es compleixi la promesa feta a Josep, que la seva semença no deixaria d'existir mai, mentre durés la terra.

22. Per tant, aquestes coses aniran de generació en generació, mentre duri la terra; i hi aniran, d'acord amb la voluntat i el plaer de Déu. I les nacions que les posseeixin seran [n]jutjades per elles, segons les paraules que s'han escrit.

23. Perquè nosaltres ens afanyem molt en escriure, per tal de persuadir els nostres fills, i també els nostres germans, a creure en Crist i a reconciliar-se amb Déu. Doncs, sabem que és per la gràcia que estem salvats, després d'haver fet tot el que podem.

24. I [o]malgrat que nosaltres creiem en Crist, observem la llei de Moisès i mirem fermament endavant fins al Crist, fins que la llei s'acompleixi.

25. Perquè per aquesta finalitat fou donada la llei. Per tant, per a nosaltres la llei ens ha esdevingut morta, i sóm vivificats en Crist per la nostra fe. Amb tot, guardem la llei a causa dels manaments.

26. Parlem del Crist i ens gaubem del Crist. Prediquem del Crist, profetitzem del Crist, i escrivim segons les nostres profecies, perquè els nostres fills sàpiguen fins a quina font poden mirar per a la remissió dels seus pecats.

27. Per tant, parlem de la llei perquè els nostres fills sàpiguen del mortal de la llei; i que ells, coneixent el mortal de la llei, mirin endavant fins a aquella vida que està en Crist, i sàpiguen amb quina finalitat fou donada la llei. I que quan la llei s'hagi acomplert en el Crist, no hagin d'endurir el cor contra ell, quan la llei deurà ésser abolida.

---

m, vegeu *b*. *n*, ver. 18. 2 Ne. 33:10-15. 3 Ne. 27:23-27. 28:29-34. Et. 4:8-10. *o*, vers 25-30. 1 Ne. 5:9. 2 Ne. 5:10. 26:1. Jac. 4:4, 5. Jar. 5. Mos. 2:3. 3:14-16. 12:28, 29, 31-37. 13:27-35. 16:14, 15. Al. 25:14-16. 30:3. 31:9. 34:13, 14. Hel. 15:5. 3 Ne. 1:24, 25. 9:17-19. 12:17, 18. 15:2-10.

28. Ara, poble meu, sou gent testarruda; per tant, us he parlat clarament, perquè no us pugueu equivocar. I les paraules que us he dit quedaran com a testimoni contra vosaltres, perquè són prou per a ensenyar el veritable camí a qualsevol. Perquè el veritable camí és de creure en Crist i no negar-lo; perquè en negar-lo, també negueu els profetes i la llei.

29. Ara, us dic que el veritable camí és el de creure en Crist i no negar-lo. I Crist és el Sant d'Israel. Per tant, heu de prosternar-vos davant ell i adorar-lo amb tot el vostre poder, enteniment i força, i amb tota la vostra ànima; i si ho feu així, no sereu rebutjats de cap manera.

30. I fins on us calgui, heu d'observar els ritus i ordenances de Déu, fins que la llei sigui acomplida, que fou donada a Moisès.

CAPITOL 26

Continuen les prediccions de Nefi. Crist ha d'arribar entre els nefites. La destrucció final dels nefites. Els dies dels gentils.

1. I després que el Crist haurà ressuscitat d'entre els morts, es [a]mostrarà a vosaltres, fills meus i caríssims germans, i les paraules que ell us digui, serà la llei que haureu d'observar.

2. Perquè, heus aquí, us dic, que he vist que moltes generacions passaran i hi haurà grans guerres i baralles entre el meu poble.

3. I quan vingui el Messies, hi haurà [b]senyals entre el meu poble del seu naixement, i també de la seva mort i resurrecció. I serà gran i terrible aquell dia per als malvats, perquè periran. I pereixen perquè rebutgen els profetes i els sants, i els apedreguen i els maten. Per tant, el [c]clam de la sang dels sants pujarà fins a Déu des de la terra contra ells.

4. Així doncs, tots aquells que són orgullosos i obren impiament, el dia vindrà que els cremarà, diu el Senyor dels exèrcits, perquè seran com el rostoll.

5. Els qui maten els profetes i els sants, les fondàries de la terra els engoliran, diu el Senyor dels exèrcits; les muntanyes els colgaran, les remolinades els arrabassaran, i els edificis els cauran al damunt, i els esclafaran i els moleran en pols.

6. I els fulminaran les tronades, els llampecs i terratrèmols, i tota mena de destruccions, perquè el foc de la còlera del Senyor s'arborarà contra ells, i seran com el rostoll. I el dia que ve, els consumirà, diu el Senyor dels exèrcits.

7. Oh, el dolor i l'angoixa de la meva ànima per la pèrdua dels occits del meu poble! Per-

a, ver. 9. 1 Ne. 11:7, 12:6. Vegeu *b*, 1 Ne. 12. *b*, vegeu *a*, 1 Ne. 12. *c*, vegeu *f*, 2 Ne. 28. 3 Ne. 6:23, 25. 7:10, 14, 19.

què jo, Nefí, ho he vist, i gairebé em consumeixo davant la presència del Senyor. Mes, he d'exclamar al meu Déu: Els teus camins són justos!

8. Però heus aquí, els justos que escolten les paraules dels profetes i no els destrueixen, sinó que miren endavant al Crist amb fermesa, cap als senyals que seran donats, malgrat totes les persecucions — heus aquí, aquests són els qui [d]no moriran.

9. Emperò el Fill de la justícia se'ls [e]apareixerà, i els guarirà. I tindran pau amb ell, fins que hauran transcorregut tres generacions, i que molts encara de la [f]quarta generació hauran passat els seus dies en justícia.

10. I quan aquestes coses hagin passat, una ràpida destrucció sobrevindrà al meu poble. L'he vista, malgrat el dolor de la meva ànima; per tant, sé que succeirà. I ells es venen per un no-res, ja que com a paga del seu orgull i niciesa, recolliran la destrucció; perquè es donen al diable i escullen les obres de tenebra més aviat que de llum. Per això, hauran d'anar a l'infern.

11. Perquè l'Esperit del Senyor no sempre s'esforçarà amb l'home. I quan l'Esperit deixa d'esforçar-se, llavors ve una ràpida destrucció; i això m'afligeix l'ànima.

12. I tal com vaig parlar de [g]convèncer els jueus, que Jesús és el veritable Crist, cal que els gentils es [h]persuadeixin també que Jesús és el Crist, el Déu Etern.

13. I que es manifesta, pel poder de l'Esperit Sant, a tots els qui creuen en ell, sí, a tota nació, tribu, llengua i poble, obrant poderosos miracles, senyals i meravelles entre els fills dels homes, segons la seva fe.

14. Però, heus aquí, us profetitzo sobre els darrers dies, quant als dies que el Senyor Déu [i]farà eixir aquestes coses entre els fills dels homes.

15. Després que la meva semença i la dels meus germans [j]hagin decaigut en la incredulitat, i hagin estat colpejades pels gentils; després que [k]el Senyor Déu hagi acampat contra ells al seu voltant, i els hagi assetjat amb un munt, i els hagi aixecat fortificacions en contra; i després que hagin estat abatuts baix a la pols, fins que no hi són — així i tot, les paraules dels justos seran escrites, i les pregàries dels fidels, escoltades, i cap dels qui hagin decaigut en la incredulitat no serà oblidat.

16. Perquè aquells que seran destruïts els [l]parlaran des de

d, 3 Ne. 9:13. 10:12, 13. *e*, vegeu *b*, 1 Ne. 12. *f*, 1 Ne. 12:12. Al. 45:10, 12. Hel. 13:5, 9, 10. 3 Ne. 27:32. Morm. 6:5-22. *g*, vegeu *f*, 2 Ne. 25. *h*, vegeu *n*, 1 Ne. 13. Vegeu 1 Ne. 13:34-38, 42. 14:1-3. Morm. 3:21. *i*, vegeu *j*, 2 Ne. 25. *j*, 1 Ne. 12:22, 23. 15:13. Morm. 5:15, 20. 8:27. *k*, Is. 29:3. *l*, Is. 29:4.

la terra, i la seva parla serà baixa, des de la pols, i la seva veu serà com a un que té un esperit familiar. Car el Senyor Déu li donarà poder perquè xiuxiuegi quant a ells, com si fos de la terra. I la seva parla xiuxiuejarà des de la pols.

17. Així diu el Senyor Déu: Escriuran les coses que seran fetes entre ells, i quedaran escrites i segellades en un llibre. I els qui hauran decaigut en la incredulitat [m]no les tindran, perquè cerquen de destruir les coses de Déu.

18. Per tant, com que aquells que han estat destruïts ho foren sobtadament — sí, la [n]munió dels seus terribles serà com el boll que s'esvaneix — sí, així diu el Senyor Déu, serà en un instant, sobtadament.

19. I succeirà que aquells que hauran [o]decaigut en la incredulitat seran colpejats per la mà dels gentils.

20. I els gentils són enlairats en l'orgull dels seus ulls, i han [p]ensopegat, a causa de la grandària del seu entrebanc, en què s'han edificat [q]moltes esglésies. Però, així i tot, denigren el [r]poder i els miracles de Déu, i es prediquen la seva [s]pròpia saviesa i el propi saber, per tal [t]d'obtenir guany i moler la cara dels pobres.

21. I hi ha moltes esglésies bastides, que causen enveges, i discòrdies i malícies.

22. També hi ha [u]combinacions secretes, com en els temps de l'antigor, segons les combinacions del diable, perquè ell és el fonament de totes aquestes coses, sí, és fonament de l'assassinat i de les obres tenebroses. I els porta pel coll amb corda fluixa fins que els lliga per sempre amb els seus llibants.

23. Perquè heus aquí, estimats germans meus, us dic que el Senyor Déu no obra pas en les tenebres.

24. No fa res que no sigui per al benefici del món, perquè estima el món, fins que dóna la seva pròpia vida per a [v]atraure's tots els homes. Per tant, no mana a ningú que no participi de la seva salvació.

25. Heus aquí, és que ell crida a algú: Aparta't de mi? Heus aquí, us dic que no; més aviat diu: Veniu a mi, vosaltres, els de tots els confins de la terra; [w]compreu llet i mel, sense diners i sense preu.

26. Es que ha manat a algú que se'n vagi de les sinagogues o de les cases d'adoració? Heus aquí que us dic que no.

27. Ha manat a algú que no participi de la seva salvació? Heus aquí que us dic que no, més aviat l'ha donada lliure a tothom. I ha manat al seu po-

m, Enós 14. Morm. 6:6. *n*, Is. 29:5. Morm. 6:6-15. *o*, vegeu *j*. *p*, 1 Ne. 13:29, 34. 14:1-3. *q*, 1 Ne. 14:9, 10. 22:23. 2 Ne. 28. Morm. 8:25-41. *r*, 2 Ne. 28:5, 6. Morm. 8:26. 9:7-26. Moro. 7:33-38. *s*, 2 Ne. 28:4. *t*, 1 Ne. 22:23. 2 Ne. 28:12, 13. Morm. 8:28, 32, 33, 36-39. *u*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *v*, vegeu c, 2 Ne. 9. *x*, Is. 55:1.

ble que persuadís tots els homes al penediment.

28. Ha manat el Senyor a algú que no participi de la seva bondat? Heus aquí, us dic que no. Perquè tothom té el mateix privilegi, l'un com l'altre, i a ningú no li és vedat.

29. Ell mana que no hi hagi intrigues sacerdotals, perquè les [y]intrigues sacerdotals són que els homes es prediquen i es posen com a llum del món, per tal d'obtenir el guany i els elogis del món; però no cerquen el benestar de Sió.

30. Heus aquí, aquesta cosa el Senyor ha vedat. Per tant, el Senyor Déu ha donat un manament que tots els homes tinguin caritat, i [z]aquesta caritat és l'amor. I si no tenen caritat, no són res. Per tant, si tinguessin caritat, no deixarien morir el treballador a Sió.

31. Però el treballador a Sió treballarà per a Sió, perquè si treballa per a diners morirà.

32. I a més, el Senyor Déu ha manat als homes que no assassinessin, que no mentissin ni robessin; que no prenguessin el nom del seu Déu i Senyor en va; que no tinguessin enveja; que no tinguessin malícia; que no es barallessin els uns amb els altres; que no cometessin prostitucions; i que no fessin res de tot això, perquè aquells que ho fan, moriran.

33. Perquè cap d'aquestes iniquitats no ve del Senyor, ja que ell fa el que és bo entre els fills dels homes, i no fa res que no sigui [2a]clar per a ells. Convida a tots a venir a ell i a participar de la seva bondat. I no nega cap dels qui se li acosten, negres i blancs, esclaus i lliures, homes i dones, i es recorda dels pagans. Tots són iguals davant Déu, tant els jueus com els gentils.

CAPÍTOL 27

Continuen les prediccions de Nefí. Els judicis de Déu sobre els malvats. El llibre segellat. L'home sense instrucció. Els tres testimonis. Una obra meravellosa i un prodigi.

1. Però heus aquí, en els darrers dies, o en els dies dels gentils, totes les nacions dels gentils, i també els jueus, tant els qui vindran a aquesta terra com aquells que seran a altres països, sí, àdhuc a tots els països del món, seran [a]embriacs d'iniquitats i de tota mena d'abominacions.

2. I quan arribi aquell dia, seran [b]visitats pel Senyor dels exèrcits amb trons i terratrèmols, amb gran soroll, i amb huracans i tempesta, i la flama d'un foc devorador.

3. I totes les nacions que lluitin contra Sió i l'oprimeixin, se-

---

y, 3 Ne. 16:10. 21:19-21. Cap. 30. *z*. Moro. 7:47, 48. 8:26. *2a* vers. 23, 24.
Cap. 27: *a*, Is. 29:9. *b*, Is. 29:6-10. Entre l'any 559 i el 545 a.C.

ran com a somni d'una visió de nit. Sí, els serà com a l'home famolenc que somia, i vet aquí que menja, però es desperta i la seva ànima està buida. O com l'assedegat que somia, i beu, però es desperta i vet aquí que defalleix, i la seva ànima sedeja. Així serà amb la munió de totes les nacions que combaten contra la muntanya de Sió.

4. Perquè, heus aquí, vosaltres, tots els qui obreu iniquitat, atureu-vos i astoreu, perquè exclamareu i clamareu. Sí, estareu embriacs, però no del vi. Titubareu, però no pas del licor.

5. Perquè heus aquí, el Senyor ha vessat sobre vosaltres l'esperit d'un son profund. Heu tancat els vostres ulls, i heu rebutjat els profetes; i els vostres príncepts i vidents ell ha cobert, a causa de la vostra iniquitat.

6. I succeirà que el Senyor Déu farà eixir a vosaltres les paraules d'un [c]llibre, i seran les paraules dels qui han dormit.

7. Heus aquí, que el llibre estarà [d]segellat. I en ell hi haurà una [e]revelació de Déu, des del començament del món fins a la fi.

8. Per tant, a causa de les coses que hi ha segellades, aquestes no els seran lliurades en el [f]dia de les perversitats i abominacions del poble. Per tant, el llibre serà retingut d'ells.

9. Però el llibre serà lliurat a un home, i les paraules del llibre — que són les paraules dels qui han dormit en la pols — ell les lliurarà a un altre.

10. Però les paraules que hi ha segellades no les lliurarà, ni tampoc el llibre. Perquè el llibre serà segellat pel poder de Déu, i la revelació que fou segellada hi romandrà fins al [g]propi i degut temps del Senyor, per tal que surti. Perquè, heus aquí, [h]revelen totes les coses des de la fundació del món fins a la seva fi.

11. I el dia vindrà en què les paraules del llibre, que eren segellades, seran llegides sobre els terrats de les cases; i seran llegides pel poder del Crist. I totes les coses [i]seran revelades als fills dels homes, les que hi ha hagut entre ells i que encara hi haurà fins a la fi de la terra.

12. Per tant, en el dia quan es lliuri el llibre a l'home del qual us he parlat, el llibre quedarà amagat dels ulls del món, que no el veurà ningú, sinó [j]tres testimonis que l'esguardaran, pel poder de Déu, a més d'aquell a qui serà lliurat. I aquests testificaran de la veracitat del llibre i de les coses que conté.

---

c, 1 Ne. 13:34, 35, 39-42. 2 Ne. 3:6-23. 26:16, 17. 29:11. Enós 13-18. Morm. 5:12, 13. 8:14-16, 25-32. *d*, Is. 29:11. *e*, Et. 4:1-7. *f*, Et. 4:6, 7. *g*, Et. 4:7, 15. *h*, Et. 4:15. *i*, Et. 4:6, 7, 13-17. *j*, vegeu *c*, 2 Ne. 11.

13. I ningun altre no el veurà, sinó [k]uns quants, segons la voluntat de Déu, per a testificar de la seva paraula als fills dels homes. Perquè el Senyor Déu ha dit que les paraules dels fidels parlarien com si fos dels [l]morts.

14. Per tant, el Senyor Déu procedirà a fer eixir les paraules del llibre. I per boca de [m]tants testimonis li sembli bo, establirà la seva paraula. I ai d'aquell que [n]rebutgi la paraula de Déu!

15. Però, s'esdevindrà que el Senyor Déu dirà a [o]aquell a qui hagi lliurat el llibre: Pren aquestes paraules que no són segellades, i dóna-les a un [p]altre, perquè les mostri [q]al qui és instruït, dient: [r]Llegeix això, et prego. I l'home instruït dirà: Porta'm el llibre aquí, i te les llegiré.

16. Ara, per la glòria del món, i per obtenir-se un guany, ho diran, i no per la glòria de Déu.

17. I l'home dirà: No puc portar-hi el llibre, perquè està segellat.

18. Aleshores, el que és instruït dirà: No puc llegir-lo.

19. Per tant, s'esdevindrà que el Senyor Déu li lliurarà altra vegada el llibre i les seves paraules a [s]aquell que no és instruït, i aquest dirà: No sóc instruït.

20. Aleshores el Senyor Déu li dirà: Els qui són instruïts no les llegiran, perquè les han rebutjades, i jo podré executar la meva pròpia obra. Per tant, tu llegiràs les paraules que jo et donaré.

21. [t]No toquis pas les coses que són segellades, ja que les faré eixir en el meu propi i degut temps. Perquè mostraré als fills dels homes que puc executar la meva pròpia obra.

22. Per tant, quan hagis llegit les paraules que t'he manat, i hagis obtingut els [u]testimonis que t'he promès, llavors segellaràs altra vegada el llibre i l'amagaràs per a mi, a fi que jo preservi les paraules que no has llegit, fins que em sembli oportú, en la meva saviesa, [v]revelar totes les coses als fills dels homes.

23. Vet aquí que jo sóc Déu. I sóc un Déu de miracles. I manifestaré al món que sóc el mateix, ahir, avui i per sempre. I no obro pas entre els fills dels homes sinó segons la seva fe.

24. Succeirà, a més, que el Senyor dirà [w]al qui llegirà les paraules que li seran lliurades:

25. [x]Ja que aquest poble se m'atansa amb la boca, i amb els llavis m'honra, però ha allunyat de mi el cor, i el seu temor envers mi és ensenyat per precepte dels homes.

---

k, vegeu la Testificació dels Testimonis, al començament del llibre. *l*, 2 Ne. 3:19, 20. 26:16, 17. 27:6. 33:13-15. Morm. 9:30. Moro. 10:27. Is. 29:4. *m*, vegeu *d*, 2 Ne. 11. *n*, 2 Ne. 28:29, 30. 33:13-15. Et. 4:8. *o*, vers. 12, 19, 24. *p*, ver. 9. *q*, 1 Cor. 1:19-21. *History of the Church*, tomo 1, p. 20. *r*, Is. 29:11. *s*, vers. 12, 15, 24. *t*, Et. 5:1. *u*, vegeu *c*, 2 Ne. 11. *v*, 2 Ne. 27:7, 8. Et. 4:6, 7. *x*, vers. 12, 15, 19. *y*, Is. 29:13-24.

26. Per això, procediré a [z]fer una obra meravellosa entre aquest poble, sí, una obra meravellosa i un prodigi. Perquè la saviesa dels seus savis i instruïts deperirà, i la intel·ligència dels seus homes prudents s'amagarà.

27. I ai d'aquells que cavillen d'ocultar el seu parer del Senyor! I fan a la fosca les seves obres, i diuen: ¿Qui ens veu, i qui ens coneix? I diuen també: Certament la teva obra de trastornar les coses de dalt a baix, serà considerada com el fang del terrissaire. Però heus aquí, diu el Senyor dels exèrcits: Els mostraré que conec totes les seves obres. Perquè, dirà l'obra del qui l'ha feta: No m'ha fet? O la cosa afaiçonada dirà del seu afaiçonador: No té enteniment?

28. Emperò heus aquí, diu el Senyor dels exèrcits: Mostraré als fills dels homes que encara un petit moment, i el Líban es convertirà en un verger, i el verger serà tingut per bosc.

29. [2a]I en aquell dia, els sords oiran les paraules del llibre, i els ulls dels cecs veuran des de la fosca i les tenebres.

30. Els mansuets també augmentaran, i el seu goig serà en el Senyor. I els pobres d'entre els homes s'alegraran en el Sant d'Israel.

31. [2b]Perquè, tan cert com viu el Senyor, veuran que l'home terrible és abaixat al no-res, i és consumit el mofador. I que tots els qui sotgen iniquitat són exclosos,

32. I aquells que fan culpable al home per una paraula, i paren paranys al qui reprotxa al portal, i fan fora el just per un no-res.

33. Per això, així diu el Senyor, el qui va redimir Abraham, del que fa de la casa de Jacob: D'ara endavant Jacob [2c]no s'avergonyirà, ni es posarà pàl·lid el seu rostre.

34. Però, quan vegi els seus fills, obra de les meves mans, enmig d'ell, aquests santificaran el meu nom i santificaran el Sant de Jacob, i temeran el Déu d'Israel.

25. [2d]I aquells que s'han equivocat en esperit arribaran al seny, i els qui murmuren aprendran la doctrina.

CAPÍTOL 28

Continuen les prediccions de Nefí. Esglésies i estat de les coses en els darrers dies. El regne del diable serà sacsejat. Els preceptes desorientadors dels homes.

1. Ara, germans meus, heus aquí, us he parlat segons m'ha constrenyit l'Esperit. Per això sé que certament s'han d'acomplir totes aquestes coses.

2. Les coses que s'escriuran des del llibre seran de gran

---

z, vegeu *i*, 2 Ne. 25. *2a*, vegeu *c*. *2b*, vegeu *j*, 1 Ne. 22. *2c*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *2d*, 1 Ne. 13:35-38. 14:1-3. CAP. 28: *a*, vegeu *c*, 2 Ne. 27.

valor per als fills dels homes, i particularment per a la nostra semença, que és una resta de la casa d'Israel.

3. Perquè succeirà en aquell dia, que les [b]esglésies que s'hagin edificat, i no al Senyor, es diran l'una a l'altra: Aquí em teniu, que jo sóc la del Senyor. I les altres diran: Jo, jo sóc la del Senyor! I així diran tots els qui s'hagin edificat esglésies, i no al Senyor.

4. I es barallaran les unes amb les altres. Els seus sacerdots es discutiran entre ells, i s'instruiran, segons la seva [c]saviesa, i negaran l'Esperit Sant, el qual dóna expressió.

5. Neguen el [d]poder de Déu, el Sant d'Israel. I diuen al poble: Posa atenció a nosaltres i escolta el nostre precepte! Car avui dia no hi ha Déu, perquè el Senyor i Redemptor ja ha executat la seva obra i ha atorgat el seu poder als homes.

6. Heus aquí, escolteu el meu precepte. Si us diran que algun miracle s'ha fet per la mà del Senyor, no ho cregueu. Avui dia ell no és Déu de miracles; ha fet la seva obra.

7. Sí, i n'hi haurà molts que diran: Mengeu, beveu i divertiu-vos, perquè demà morirem; i tot anirà bé amb nosaltres.

8. N'hi haurà molts també que diran: Mengeu, beveu i divertiu-vos. Però així i tot, temeu Déu — ell us [e]justificarà en cometre una mica de pecat. Sí, mentiu una mica, preneu-li l'avantatge d'algú per les seves paraules, caveu-li una fossa per al proïsme — que en això no n'hi ha cap mal. I feu totes aquestes coses, que demà morirem. I si és que som culpables, Déu ens fuetejarà una mica, i a la fi ens salvarem en el regne de Déu.

9. Sí, i n'hi haurà molts que ensenyaran d'aquesta manera, falses, i vanes, i folles doctrines. I seran fatus de cor, i cavilaran d'ocultar del Senyor el seu parer; i les seves obres seran a les tenebres.

10. I la [f]sang dels sants clamarà des de la terra contra ells.

11. Sí, tots s'han desviat; han esdevingut corruptes.

12. Per l'orgull, i pels falsos mestres i les falses doctrines, les seves [g]esglésies s'han corromput i són enlairades; per l'orgull són fàtues.

13. Roben els pobres a causa dels seus bells santuaris; roben els pobres per les seves fines vestimentes. I persegueixen els mansuets i els pobres de cor, perquè pel seu orgull són fatus.

14. Porten test el coll i altiu el cap. Sí, i per l'orgull, les malvestats, les abominacions i prostitucions, s'han esgarriat

---

b, vegeu *q*, 2 Ne. 26. *c*, 2 Ne. 26:20. *d*, vegeu *r*, 2 Ne. 26. *e*, vers. 21, 25, 26. Morm. 8:31. *f*, 1 Ne. 14:13. 22:14. 2 Ne. 5:16. Morm. 8:27, 40, 41. Et. 8:22-24. D. i A. 58:53. 63:28-31. Ap. 6:9-11. 18:24. 19:2. *g*, vegeu *q*, 2 Ne. 26.

tots, llevat d'uns quants que són humils seguidors del Crist. Però així i tot, aquests són menats, que en molts casos s'equivoquen, perquè han estat [h]ensenyats pels preceptes dels homes.

15. Oh els savis, els instruïts i els rics, que són fatus en l'orgull del seu cor! I tots aquells que prediquen falses doctrines, i tots els qui cometen prostitucions i perverteixen el recte camí del Senyor! [i]Ai, ai, ai d'aquells, diu el Senyor Déu Totpoderós, perquè seran llençats a baix a l'infern!

16. Ai d'aquells que [j]rebutgen el just com un no-res, i menysprean el que és bo, i diuen que no val res! Perquè el dia vindrà en què el Senyor Déu visitarà sobtadament els habitants de la terra. I en aquell dia, quan estiguin [k]al punt en la iniquitat, moriran.

17. Però si els habitants de la terra es penedeixen de les seves iniquitats i abominacions, no seran destruïts, diu el Senyor dels exèrcits.

18. Però heus aquí, aquella gran i abominable església, la prostituta de tota la terra, haurà de [l]desplomar-se. I grandiosa haurà d'ésser la seva caiguda!

19. Perquè el regne del diable [m]s'ha d'estremir, i aquells que li pertanyen han d'ésser moguts al penediment; altrament el diable s'arraparà d'ells amb les seves sempiternes cadenes, i seran excitats a la ira, i moriran.

20. Perquè en aquell dia ell [n]s'enrabiarà en els cors dels fills dels homes, i els excitarà a la ira contra allò que és bó.

21. I a altres els pacificarà, i els [o]endormiscarà fins a la seguretat carnal, que diran! Tot va bé a Sió, sí, Sió prospera, tot va bé. I així el diable defrauda les seves ànimes i astutament els va conduint fins a l'infern.

22. I heus aquí, a altres els llagoteja i els diu que no hi ha infern. I els diu: No sóc cap diable, perquè no n'hi ha. I així els botzina a l'orella, fins que s'agafa d'ells amb les seves terribles [p]cadenes de les quals no hi ha deslliurança.

23. Sí, són [q]agafats amb la mort i l'infern. I la mort, l'infern i el diable, i tots els qui han estat arrapats per ells hauran de comparèixer davant el tron de Déu i ésser jutjats segons les seves obres, d'on hauran d'anar al lloc que els ha estat aparellat, un [r]llac de foc i de sofre, que és turment sense fi.

24. Per això, ai del qui està folgant a Sió!

25. Ai del qui crida: Tot va bé!

---

h, 2 Ne. 27:35. *i*, 1 Ne. 22:23. 2 Ne. 26:20-22, 32. Al. 39:5. 3 Ne. 29:4-9. Morm. 8:41. 9:26. *j*, 2 Ne. 27:32. *k*, 1 Ne. 2:16-23. Et. 2:8-11. Morm. 8:41. *l*, 1 Ne. 14:3, 4, 6, 7, 15-17. Vegeu k, 1 Ne. 14. *m*, 1 Ne. 22:22, 23. 2 Ne. 28:20-32. *n*, ver. 28. *o*, 2 Ne. 26:29. 28:7-14, 25. Morm. 8:31. *p*, 2 Ne. 1:13, 23. 9:45. Ver. 19. Al. 12:11, 17, 36:18. *q*, vegeu *j*, 2 Ne. 9. *r*, vegeu *k*, 1 Ne. 15.

26. Sí, ai d'aquell que [s]escolta els preceptes dels homes i nega el poder de Déu, i el do de l'Esperit Sant.

27. Sí, ai d'aquell que diu: Ja hem rebut, i no en [t]necessitem més!

28. I, finalment, ai de tots aquells que tremolen i [u]s'enutgen a causa de la veritat de Déu! Perquè, heus aquí, el qui està edificat damunt la roca, en rep amb goig; i el qui té els fonaments damunt la sorra, tremola de por de caure.

29. Ai d'aquell que digui: Hem rebut la paraula de Déu, i ja [v]no necessitem més de la seva paraula, perquè en tenim prou!

30. Heus aquí, així diu el Senyor Déu: Donaré als fills dels homes [w]línia sobre línia, precepte sobre precepte, una mica aquí i una mica allà. I beneïts els qui escoltin els meus preceptes i parin l'orella als meus consells, perquè aprendran saviesa; [x]perquè a aquell que rebi li'n donaré més. I dels qui diguin: Ja en tenim prou, els en serà tret fins allò que ja tenen.

31. Maleït sigui aquell que posa la seva confiança en l'home, o fa de la carn el seu braç; o escolta els [y]preceptes dels homes, excepte aquests preceptes siguin donats pel poder de l'Esperit Sant!

32. [2a]Ai dels gentils, diu el Senyor Déu dels exèrcits, perquè encara que jo els allargui el braç de dia en dia, em negaran! Així i tot, seré misericordiós amb ells, diu el Senyor Déu, si es penediran i vindran a mi; perquè el meu braç s'allarga tot el dia, diu el Senyor Déu dels exèrcits.

CAPÍTOL 29

Continuen les prediccions de Nefí. Els gentils i la Bíblia. Altres annals. Totes les paraules de Déu seran recollides en una de sola.

1. Però n'hi haurà molts — aquell dia quan jo procediré a fer [a]una obra meravellosa entre ells, per a recordar les aliances que he fet amb els fills dels homes, per tal de posar la meva mà per [b]segona vegada a fi de rescatar el meu poble, que és de la casa d'Israel;

2. I també, per a recordar les promeses que t'he fet a tu, Nefí, i també al teu pare, que em recordaria de la teva semença; i que les [c]paraules de la teva semença eixirien de la meva boca fins a la teva semença. I les meves paraules [d]xiuxiuejaran fins a la fi de la terra, com a [e]estendard per al meu poble, que és de la casa d'Israel.

---

s, vegeu *r*, 2 Ne. 26. 2 Ne. 28:31. *t*, vers. 29, 30. Al. 12:10, 11. 3 Ne. 26:9, 10. Et 4:8. *u*, ver. 20. *v*, ver. 27. Vegeu també *t*. *x*, Is. 28:10. *y*, Al. 12:10, 11. *z*, vers. 3-14. 2 Ne. 27:25. *2a*, vegeu *d*, 1 Ne. 14. Cap. 29: *a*, vegeu 1, 2 Ne. 25. *b*, vegeu *i*, 2 Ne. 6. *c*, 2 Ne. 3:21. Vegeu 1, 2 Ne. 26. *d*, Is. 5:26. Moro. 10:28. *e*, Is. 5:26. 18:3. 49:22. 62:10. D. i A. 45:9. 64:42.

3. I perquè les meves paraules xiuxiuejaran, molts dels gentils diran: Una [f]Bíblia, una Bíblia! Tenim una Bíblia! I no pot haver-hi cap més Bíblia!

4. Però així diu el Senyor Déu: Insensats! Tindran una Bíblia, i provindrà dels jueus, el meu poble de l'antiga aliança. I què els agraiexen als jueus per la Bíblia que reben d'ells? Sí, què volen dir els gentils? Es que es recorden dels fatics, i les labors, i les penes dels jueus, i la seva diligència a mi, en fer eixir la salvació als gentils?

5. Oh gentils, us heu recordat dels jueus, el meu poble de l'antiga aliança? No, sinó que els heu maleït, i els heu avorrit, i no heu buscat de rescatar-los. Però heus aquí, jo tornaré totes aquestes coses sobre el vostre propi cap, perquè jo, el Senyor, no he oblidat el meu poble.

6. Oh [g]insensats, vosaltres que dieu: Una Bíblia, tenim una Bíblia i no en necessitem de cap més Bíblia! Tindríeu una Bíblia si no fos pels jueus?

7. No sabeu que hi ha més d'una nació? No sabeu que jo, el Senyor Déu vostre, he creat tots els homes, i que em recordo dels qui són a les illes de la mar? Que governo dalt en el cel i baix a la terra, i faig eixir la meva paraula als fills dels homes, sí, fins a totes les nacions de la terra?

8. Per què rondineu, doncs, de què rebreu més de les meves paraules? No sabeu que el testimoniatge de dues nacions us és testimoni de què jo sóc Déu, que em recordo tant d'una nació com d'una altra? Per tant, dic les mateixes paraules a una nació com a l'altra. I quan les [h]dues nacions vagin plegades, el testimoniatge de les dues nacions va plegat també.

9. I faig això a fi de provar a molts que sóc el mateix ahir, avui i per sempre; i que declaro les meves paraules segons el meu plaer. I perquè he dit una paraula, no heu de suposar que no puc dir-ne una altra. Perquè la meva obra no ha acabat encara, ni acabarà fins a la fi de l'home, ni després d'aquell dia enllà, ni mai més.

10. Per tant, perquè teniu una Bíblia, no heu de suposar que conté totes les meves paraules, ni tampoc heu de pensar que no n'he fet escriure d'altres.

11. Perquè jo mano a tots els homes, tant a l'est com a l'oest, al nord com al sud, i a les illes de la mar, que escriguin el que jo els digui. Perquè des dels [i]llibres que s'hagin escrit, [j]jutjaré el món, cadascú segons les seves obres, conforme amb el que s'hagi escrit.

12. Heus aquí que parlaré als

f, vers. 4, 6-14. *g*, ver. 3. *h*, 2 Ne. 3:12. Ez. 37:15-20. *i*, vegeu *c*, 2 Ne. 27. *j*, 2 Ne. 25:18, 22. 29:12-14. 3 Ne. 27:23-26. Ap. 20:12.

Entre l'any 559 i el 545 a.C.

[k]jueus, i n'escriuran. I parlaré també als [l]nefites, i n'escriuran. També [m]parlaré a les altres tribus de la casa d'Israel que he emmenat fora, i n'escriuran. I també parlaré a [n]totes les nacions de la terra, i n'escriuran.

13. I succeirà que [o]els jueus tindran les paraules dels nefites, i els nefites, les dels jueus. I els nefites i els jueus tindran les paraules de les tribus perdudes d'Israel, i les tribus perdudes d'Israel tindran les dels nefites i dels jueus.

14. I succeirà que el meu poble, que és de la casa d'Israel, serà recollit a casa, a les terres de les seves possessions; i la meva paraula també serà [p]recollida en una de sola. I mostraré als qui lluitin contra la meva paraula i contra el meu poble, que és de la casa d'Israel, que jo sóc Déu i que vaig fer pacte amb Abraham de recordar-me de la seva semença per sempre.

CAPÍTOL 30

Les prediccions de Nefí continuen. Els gentils convertits seran comptats entre el poble de l'aliança. Els jueus i els lamanites creuran. Els malvats seran destruïts.

1. Ara, estimats germans, voldria parlar-vos, perquè jo, Nefí, no vull que us penseu que sou més justos del que ho seran els gentils. Perquè si no guardeu els manaments de Déu, morireu tots igualment. I a causa del que us he dit, tampoc heu de suposar que els gentils seran totalment destruïts.

2. Heus aquí, us dic, tots els gentils que es penedeixin són del poble de l'aliança del Senyor, i tots els jueus que no es penedeixin seran rebutjats; perquè el Senyor no fa aliança amb ningú, sinó amb aquells que es penedeixen i creuen en el seu Fill, que és el Sant d'Israel.

3. Ara, profetitzaré una mica més sobre els jueus i els gentils. Perquè després que surti a llum el [a]llibre del qual us he parlat, i quedi escrit per als gentils, i segellat novament per al Senyor, n'hi haurà [b]molts que creuran en les paraules que estaran escrites; i les portaran fins a la [c]resta de la nostra semença.

4. Aleshores la resta de la nostra semença coneixerà sobre nosaltres, com és que vàrem sortir de Jerusalem, i que ells descendeixen dels jueus.

5. I l'evangeli de Jesucrist serà declarat [d]entre ells. Per tant, seran restaurats al [e]coneixement dels seus pares, i també a la coneixença de Jesucrist,

---

k, 1 Ne. 13:23-28. 2 Ne. 3:12. *l*, 1 Ne. 13:39-42. 2 Ne. 3:12, 18-21. 26:16, 17. 27:6-26. *m*, 3 Ne. 16:1-3. 17:4. *n*, vers. 7-11. 2 Ne. 26:33. *o*, 2 Ne. 3:12. 29:8. Morm. 5:13, 14. *p*, vegeu *o*, Joan 11:52. Cap. 30: *a*, vegeu *c*, 2 Ne. 27. *b*, 1 Ne. 13:34-42. 14:1, 2, 5, 12-14. 22:8, 9. 3 Ne. 16:6, 10, 11. 26:8. *c*, 1 Ne. 10:14. 15:13-18. 22:8-12. 3 Ne. 16:6-13. *d*, 1 Ne. 13:38-42. 15:13-18. 3 Ne. 16:11, 12. 21:3-7, 24-26. Morm. 5:15. *e*, 1 Ne. 15:14. 2 Ne. 3:12. Morm. 7:1, 9, 10.

que hi havia entre els seus pares.

6. Llavors s'alegraran, perquè sabran que els és una benedicció de la mà de Déu. I les escates de tenebres començaran a caure dels seus ulls, i abans no passin moltes generacions entre ells, es convertiran en [f]gent blanca i delitosa.

7. I succeirà que els jueus que estan escampats també [g]començaran a creure en Crist, i a aplegar-se sobre la faç de la terra. I tots els qui creuran en Crist també esdevindran una gent delitosa.

8. I succeirà que el Senyor Déu començarà la seva obra entre totes les nacions, tribus, llengües i pobles, a fi de portar a terme la [h]restauració del seu poble sobre la terra.

9. [i]Amb justícia el Senyor Déu jutjarà els pobres, i amb dretura decidirà per als mansuets de la terra. Colpirà la terra amb la verga de la seva boca; amb el buf dels seus llavis farà morir l'impiu.

10. Perquè s'apropa aviat el temps en què el Senyor Déu causarà una [j]gran divisió entre el poble, i destruirà els malvats. I perdonarà el seu poble, sí, encara que hagi de destruir als malvats pel foc.

11. [k]La justícia serà la cingla dels seus lloms, i la fidelitat, el cinyell dels seus flancs.

12. Llavors el llop habitarà amb l'anyell, el lleopard jaurà amb el cabrit; i el vedellet, el lleó jove i el porquet menjaran junts. I els podrà menar un nen petit.

13. La vaca i l'óssa pasturaran, els seus petits jauran plegats; i el lleó menjarà palla com el bou.

14. L'infantó jugarà en el forat de l'àspid, i el deslletat estendrà la mà cap al cau del basilisc.

15. No faran el mal ni destruiran sobre tota la meva muntanya santa, perquè la terra estarà plena de la coneixença del Senyor, tal com les aigües cobreixen el mar.

16. [l]Per tant, les coses de totes les nacions seran descobertes, sí, totes les coses seran divulgades als fills dels homes.

17. No hi ha res secret que no serà revelat. No hi ha obra tenebrosa, que no serà posada de manifest a la llum. I no hi ha res [m]segellat damunt la terra que no serà desfet.

18. Per tant, totes les coses que han estat revelades als fills dels homes seran divulgades en aquell dia. I Satanàs [n]no tindrà més poder sobre el cor dels fills dels homes, per molt de temps. Ara, estimats germans, he de posar fi a les meves paraules.

---

f, 2 Ne. 5:21. Jac. 3:8. Al. 23:18. 3 Ne. 2:14-16. *g*, vegeu f, 2 Ne. 25. *h*, vegeu e, 1 Ne. 15. *i*, Is. 11:4. *j*, 1 Ne. 14:7. 22:16, 17. *k*, Is. 11:5-9. *l*, 2 Ne. 29:6-14. Et. 4:6, 7, 13-17. *m*, 1 Ne. 14:26. *n*, 1 Ne. 22:15, 26. Jac. 5:76. Et. 8:26.

CAPÍTOL 31

Continuen les prediccions de Nefí. El perquè el Senyor hauria de batejar-se. El camí dret i estret.

1. Ara, jo, Nefí, poso fi a la meva profecia a vosaltres, estimats germans meus, i no puc escriure sinó unes quantes coses que sé del cert han de succeir. Tampoc no puc escriure sinó unes poques paraules del meu germà Jacob.

2. Per tant, les coses que he escrit em són prou, excepte d'unes quantes que he de dir sobre la doctrina del Crist. Així, us parlaré clarament segons la claredat de les meves profecies.

3. Perquè la meva ànima es delecta en la [a]claredat, car és així com el Senyor Déu obra entre els fills dels homes. Perquè ell dóna llum a l'enteniment, ja que parla als homes segons la seva llengua, per a la seva comprensió.

4. Per tant, voldria que recordéssiu que us he parlat [b]d'aquell profeta que el Senyor m'ha mostrat, que batejarà l'Anyell de Déu, el qual traurà el pecat del món.

5. Ara si a l'Anyell de Déu, que és sant, li cal batejar-se amb aigua per a [c]complir tota justícia, llavors, oh quant més nosaltres, que som impurs, ens cal batejar-nos, sí, àdhuc per l'aigua!

6. Ara voldria demanar-vos, estimats germans meus, com va complir l'Anyell de Déu tota justícia, en fer-se batejar per l'aigua?

7. No sabeu que ell era sant? Però, malgrat tot i ésser sant, demostra als fills dels homes que, segons la carn, s'humilia davant el Pare, i testifica al Pare que li seria obedient en guardar els seus manaments.

8. Per tant, després que fou batejat en l'aigua, l'Esperit Sant davallà sobre ell en forma de [d]colom.

9. A més, demostra als fills dels homes la [e]dretor del camí i l'estretor de la porta per on han de passar, havent-los posat ell l'exemple.

10. I digué als fills dels homes: Seguiu-me. Per tant, estimats germans meus, podem seguir Jesús si no estem disposats a guardar els manaments del Pare?

11. I el Pare digué: Penediu-vos, penediu-vos, i [f]bategeu-vos en el nom del meu Fill Benamat.

12. També la veu del Fill m'arribà, dient: El qui es batégi en nom meu, a ell el Pare donarà l'Esperit Sant, com a mi. Per tant, seguiu-me i feu les coses que m'heu vist fer a mi.

13. Per tant, estimats germans, sé que si seguiu el Fill, amb ple propòsit de cor, actuant sense hipocresia i sense

---

a, vegeu b, 2 Ne. 25. *b*, vegeu *f*, 1 Ne. 10. *c*, vers. 6, 7. *d*, 1 Ne. 11:27. Lluc 3:22 Joan 1:32. D i A. 93:15. *e*, vegeu *2b*, 2 Ne. 9. *f*, vegeu u, 2 Ne. 9.

ficció davant Déu, ans amb veritable intenció, penedint-vos dels vostres pecats, testificant al Pare que esteu disposats a prendre damunt vostre el nom de Crist pel baptisme, sí, a seguir el vostre Senyor i Salvador dins l'aigua, segons la seva paraula, heus aquí, llavors rebreu l'Esperit Sant. Aleshores ve el baptisme de foc i de l'Esperit Sant; i llavors podreu parlar amb [g]llengua d'àngels i prorrompre en lloances al Sant d'Israel.

14. Però, heus aquí, estimats germans meus, així em va parlar la veu del Fill, dient: Després d'haver-vos penedit dels vostres pecats i d'haver testificat al Pare, que esteu disposats a guardar els meus manaments, pel baptisme d'aigua, i d'haver rebut el baptisme de foc i de l'Esperit Sant, i que podeu parlar amb nova llengua, sí, àdhuc amb llengua d'àngels; i si després de tot això em neguéssiu, us hauria valgut més que no m'haguéssiu conegut.

15. I vaig sentir la veu del Pare que deia: Sí, les paraules del meu Benamat són veres i fidels. [h]Aquell que perseveri fins a la fi, se salvarà.

16. Ara, estimats germans meus, sé per això que si un home no persevera fins a la fi, en seguir l'exemple del Fill del Déu vivent, no podrà salvar-se.

17. Per tant, feu les coses que us he dit que he vist que faria el vostre Senyor i Redemptor, perquè per aquest motiu m'han estat mostrades, a fi que conegueu la porta per la qual heu d'entrar. Perquè la [i]porta per on heu d'entrar és el penediment i el baptisme per l'aigua. Aleshores ve una remissió dels vostres pecats pel foc i per l'Esperit Sant.

18. Llavors us trobeu en aquest camí dret i estret que mena a la vida eterna; sí, heu entrat per la porta. Heu fet d'acord amb els manaments del Pare i del Fill. I heu rebut l'Esperit Sant, que testifica del Pare i del Fill, tot complint la promesa que ell ha fet, que si entràveu pel camí, en rebríeu.

19. Ara, estimats germans, després d'haver-vos posat en aquest camí dret i estret, us demanaria si tot està fet? Heus aquí, us ho dic: No; perquè no heu arribat fins aquí sinó per la paraula del Crist, amb fe immutable en ell, tot confiant en els mèrits d'aquell que és poderós per a salvar.

20. Per tant, heu d'apressar-vos cap endavant, amb una fermesa en Crist, tenint una perfecta resplendor d'esperança i un amor a Déu i a tothom. Per tant, si us apressareu cap endavant, fent festí en la paraula de Crist, i perseverareu fins a

---

g, vers. 14. 2 Ne. 32:2, 3. *h*, vers. 15, 16. Jac. 6:7-11. Mos. 5:11. 15:26, 27. Al. 24:30. 39:6. 3 Ne. 27:17. Morm. 1:16, 17. Heb. 6:4-6. 2 Pe. 2:21. D. i A. 132:27.
i, vegeu *e*.

la fi, heus aquí, així diu el Pare: Tindreu la vida eterna.

21. Ara, heus aquí, estimats germans meus, aquest és el [j]camí. I no n'hi ha cap altre camí ni nom, sota el cel, pel qual l'home pugui salvar-se en el regne de Déu. Ara, heus aquí, aquesta és la doctrina de Crist, i l'única i veritable doctrina del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant, que són [k]un sol Déu, sense fi. Amén.

CAPÍTOL 32

Les prediccions de Nefí continuen. La llengua d'àngels. L'ofici de l'Esperit Sant.

1. Ara, estimats germans meus, suposo que mediteu quelcom en el vostre cor sobre el que heu de fer després d'haver entrat en el camí. Però, per què mediteu aquestes coses en el cor?

2. No us recordeu que us vaig dir, que després d'haver rebut l'Esperit Sant, podríeu parlar amb [a]llengua d'àngels? I ara, com podríeu parlar amb llengua d'àngels sinó per l'Esperit Sant?

3. Els àngels parlen pel poder de l'Esperit Sant. Així doncs, parlen les paraules del Crist. Per tant, us he dit: Feu festí en les paraules del Crist, perquè aquestes us diran tot el que heu de fer.

4. Per tant, si després que us he parlat aquestes paraules, no les podeu comprendre, serà perquè no demaneu ni truqueu. Així doncs, no sou duts fins a la llum, sinó que heu de morir a les fosques.

5. Perquè us dic altra vegada, que si entrareu pel camí i rebreu l'Esperit Sant, aquest us mostrarà [b]tot el que heu de fer.

6. Heus aquí, aquesta és la doctrina del Crist; i no se'n donarà més, fins que ell se us manifesti [c]en la carn. I quan se us manifestarà en la carn, les coses que us digui, vosaltres les mirareu de fer.

7. Ara jo, Nefí, no puc dir més. L'Esperit detura la meva expressió, i sols em resta doldre per motiu de la incredulitat, i la dolenteria, i la ignorància, i la testarrudesa dels homes; perquè no volen buscar coneixement ni comprendre grans coneixements quan se'ls donen amb [d]claredat, tan clara com ho pot ésser la paraula.

8. Ara, estimats germans, percibo que mediteu encara en el vostre cor, i em dol d'haver de

---

j, vegeu *e*. *k*, Al. 11:44. 3 Ne. 11:27, 28, 36. 28:10. Morm. 7:7. Deut. 6:4. Gàl. 3:20. Et. 4:5, 6. Cap. 32: *a*, vegeu *g*, 2 Ne. 31. *b*, 1 Ne. 10:17-19. 13:37. 2 Ne. 31:13. Jar 4. Al. 5:46-48. 3 Ne. 12:1, 2. 16:6. Cap. 30. Et. 4:11, 12. Moro. 10:4-7. *c*, vegeu b, 1 Ne. 12. *d*, vegeu *b*, 2 Ne. 25. *e*, 1 Ne. 1:5. 6:21. 8:8. 15:8-11. 17:7. 18:3, 21. 2 Ne. 4:23, 24, 28-35. Jac. 7:22. Enós 4, 11, 15-18. Mos. 3:4. 4:1-3, 11, 19-22. 9:17-18. 21:14. 26:39. Al. 6:6. 17:3. 18:41-43. 19:14-16. 22:16. 27:11, 12. 31:10. 26:35. 33:4-11. 34:39. 38:8. 43:49, 50. 45:1. 46:13, 16. 58:10. 62:51. Hel. 11:3, 4, 10-16. 3 Ne. 1:11-14. 13:5-13. 14:7-11. 17:3, 15-17, 21. 18:15-24, 30. 19:6-10, 17-36. 20:1. 27:1, 2, 7, 9, 28, 29. 28:1-9, 30. Morm. 9:6, 21, 28, 36, 37. Et. 1:34-43. 2:14, 15, 18-22. 3:1-5. Moro. 6:4, 5, 9. 9:6-10, 26, 48. 8:3, 26. 10:4, 5.

parlar-vos d'això; perquè si escoltéssiu l'Esperit, que ensenya als homes a [1]pregar, sabríeu que heu d'orar. Car l'esperit del mal no ensenya a l'home a pregar, sinó que no ha d'orar.

9. Però heus aquí, jo us dic que heu d'orar sempre, i no defallir; que mai no heu d'executar res per al Senyor sense pregar abans al Pare, en el nom de Crist, que ell us consagri la vostra acció, per tal que la vostra execució sigui pel benestar de la vostra ànima.

CAPÍTOL 33

El testimoniatge de comiat de Nefí. No era tan poderós en escriure com en parlar. La seva gran ansietat pel seu poble.

1. Ara jo, Nefí, no puc escriure tot el que s'ensenyà entre el meu poble. Ni sóc tan [a]poderós en escriure com per a parlar; perquè quan un home parla pel poder de l'Esperit Sant, el poder de l'Esperit Sant ho duu fins al cor dels fills dels homes.

2. Però hi ha molts que endureixen el cor contra l'Esperit Sant, perquè no tingui cabuda en ells. Per tant, llençen moltes coses que han estat escrites i les consideren com un no-res.

3. Però jo, Nefí, he escrit el que he escrit, i l'estimo de gran valor, particularment per al meu poble. Perquè prego tothora per a ells de dia, i les meves llàgrimes mullen el coixí de nit, a causa seva; i clamo al meu Déu amb fe, i sé que escoltarà la meva pregària.

4. Sé que el Senyor Déu em consagrarà les meves oracions per al benefici del meu poble. I les paraules que he escrit en feblesa, ell les farà fortes per a ells, perquè els persuadeixen a fer el bé. Els fan conèixer dels [b]seus pares; i els parlen de Jesús, i els persuadeixen a creure en ell i a perseverar fins a la fi, que és la vida eterna.

5. I parlen [c]durament contra el pecat, segons la claredat de la veritat. Per tant, ningú no s'enfadarà amb les paraules que he escrit, excepte que sigui de l'esperit del diable.

6. Em glorio en la [d]claredat. Em glorio en la veritat. Em glorio en el meu Jesús, perquè ha redimit la meva ànima de [e]l'infern.

7. Tinc caritat per al meu poble, i gran fe en Crist, que trobaré moltes ànimes immaculades davant el seu tribunal.

8. Tinc caritat per al jueu — dic jueu, perquè vull dir aquells d'on he vingut.

9. També tinc caritat per als gentils. Però, heus aquí, per cap d'aquests no puc tenir esperança, excepte que es reconciliïn amb Crist, i entrin per la [f]porta estreta, i caminin pel ca-

a, Et. 12:23-27. *b*, vegeu g, 2 Ne. 3. Vegeu també *e*, 2 Ne. 30. *c*, 1 Ne. 16:1-3. 17:48. 2 Ne. 1:25-27. Enós 23. Jar. 12. P. Morm. 17. Moro. 9:4. *d*, vegeu *b*, 2 Ne. 25. *e*, vegeu *k*, 1 Ne. 15 *f*. vegeu *2b*, 2 Ne. 9.

mí dret que mena a la vida, i prossegueixin per la senda fins a la fi del dia de prova.

10. Ara, estimats germans, i també el jueu, i vosaltres de tots els confins de la terra, escolteu aquestes paraules i creieu en Crist. I si no creieu en aquestes paraules, creieu en Crist. I si creureu en Crist, creureu en aquestes paraules, perquè són del Crist, i ell me les ha donades. I ensenyen a tothom que ha de fer el bé.

11. Si no són les paraules del Crist, jutgeu-ho vosaltres. Perquè Crist us mostrarà [g]amb poder i gran glòria, que són les seves paraules, en el darrer dia. I vosaltres i jo ens estarem cara a cara davant el seu tribunal; i sabreu que he estat manat per ell d'escriure aquestes coses, malgrat la meva feblesa.

12. I prego al Pare, en nom del Crist, que molts de nosaltres, si no tots, siguem salvats en el seu regne en el gran i darrer dia.

13. I ara, estimats germans meus, tots els qui són de la casa d'Israel, i tots vosaltres dels confins de la terra, us parlo com a veu del qui [h]clama des de la pols: Adéu-siau, fins que arribi aquell gran dia.

14. I vosaltres, que no voleu participar de la bondat de Déu, ni respectar les paraules dels jueus, ni tampoc les meves, ni les que eixiran de la boca de l'Anyell de Déu, heus aquí que us faig un adéu etern, perquè [i]aquestes paraules us condemnaran en el darrer dia.

15. Perquè tot allò que jo [j]segello a la terra, us serà presentat en contra davant el tribunal del judici. Així m'ho ha manat el Senyor, i jo he d'obeir. Amén.

EL LLIBRE DE JACOB

GERMÀ DE NEFÍ

Paraules que Jacob va predicar als seus germans. Deixa confós un home que cercava d'enderrocar la doctrina del Crist. Algunes paraules sobre la història del poble de Nefí.

CAPÍTOL 1

Nefites i lamanites. Mort de Nefí, fill de Lehí. Duresa de cor i pràctiques iniqües.

1. Succeí que havien passat *cinquanta-cinc anys des que Lehí havia sortit de Jerusalem. Per tant, Nefí donà a mi, Jacob, un manament quant a les

g. Et 4:8-10. 5:4-6. Moro 7:35. 10:27. h. vegeu l. 2 Ne. 26. i. vegeu n. 2 Ne. 27. j. Hel. 10:5-11. Vegeu n. 2 Ne. 27.

* L'any 544 a.C.

[a]planxes petites, damunt les quals s'han gravat aquestes coses.

2. I em va donar a mi, Jacob, un manament que escrivís sobre aquestes planxes unes quantes de les coses que jo considerés més precioses; que no tractés, sinó lleugerament, sobre la història d'aquest poble, que es diu el poble de Nefí.

3. Perquè va dir que la història del seu poble hauria de gravar-se damunt les seves [b]altres planxes, i que jo hauria de preservar aquestes planxes, i transmetre'ls a la meva semença, de generació en generació.

4. I que si hi havia predicció que era sagrada, o revelació que era gran, o profecia, jo n'havia de gravar els caps damunt [c]aquestes planxes, i tractar d'aquestes coses tant com fos possible, per amor del Crist i pel bé del nostre poble.

5. Perquè a causa de fe i gran anhel, ens havien estat manifestades verament quant al nostre poble, [d]quines coses l'havien de passar.

6. També vàrem tenir moltes revelacions i l'esperit de molta profecia. Per tant, sabíem del Crist i del seu regne que havia de venir.

7. Per tant, ens afanyàvem entre el nostre poble, per tal de persuadir-los a venir cap al Crist i a participar de la bondat de Déu, a fi que entressin en el seu repós, no fos cas que ell jurés, en la seva ira, que no hi entressin, com en la provocació, en els dies de temptació, mentre els fills d'Israel anaven pel desert.

8. Oh, tant de bo, doncs, que poguéssim convèncer tothom de no rebellar-se contra Déu per no provocar-lo a la ira, sinó que tots creguessin en el Crist, i que reparessin la seva mort, i patissin la seva creu, i suportessin la vergonya del món. Per tant, jo, Jacob, prenc damunt meu d'acomplir el [e]manament del meu germà Nefí.

9. Ara, Nefí començà a fer-se vell, i veié que aviat havia de morir. Per tant, ungí un home com a rei i cabdill sobre el seu poble, segons els regnats dels reis.

10. I el poble havia estimat molt Nefí, havent estat per a ells un gran protector, havent manejat l'espasa de Laban en defensa seva, i havent treballat durant tots els seus dies pel benestar d'ells.

11. Per tant, el poble desitjava guardar en record el seu nom. I tots aquells que havien de regnar en lloc d'ell, el poble els anomenava [f]segon Nefí, tercer Nefí, i així endavant, segons els regnats dels reis. Així els deia el poble, fos el nom que fos.

---

a, vegeu b, 1 Ne. 6. *b*, vegeu f, 1 Ne. 1. *c*, ver. 1. Vegeu *b*, 1 Ne. 6. *d*, 1 Ne. caps. 12-14. 15:1-18. 19: 10-17. 22:7, 8. 2 Ne. 1:5-12. 2:3. Cap. 3. 4:1-11. Caps. 10, 25-27. 29:11-14. 30:1-6 *e*, vers. 1-4. *f*, vers. 9, 14, 15. 2 Ne. 5:18.

Entre l'any 544 i el 421 a.C.

12. I succeí que Nefí morí.

13. Ara, els pobles que no eren lamanites eren nefites. Però així i tot, se'ls anomenaven nefites, jacobites, josepites, zoramites, lamanites, lemuelites i ismaelites.

14. Però jo, Jacob, no els distingiré d'ací endavant per aquests noms, sinó que en diré lamanites a tots aquells que cerquin la destrucció del poble de Nefí, i aquells que són amigables a Nefí, els en diré nefites, o poble de Nefí, segons els regnats dels reis.

15. Ara, succeí que el poble de Nefí, sota el regnat del [g]segon rei, començà a endurir el cor i a abandonar-se quelcom a pràctiques iniqües, tal com va fer David de l'antigor, desitjant moltes dones i concubines, i també Salomó, el seu fill.

16. I també començaren a cercar molt d'or i molta plata i a exalçar-se una mica en l'orgull.

17. Per això, jo, Jacob, els vaig donar aquestes paraules mentre e's ensenyava en el [h]temple, havent obtingut abans, la meva comesa del Senyor.

18. Perquè jo, Jacob, i el meu germà Josep, [i]havíem estat consagrats sacerdots i mestres d'aquest poble per la mà de Nefí.

19. I nosaltres exaltàvem el nostre ofici per al Senyor, fent-nos-en responsables, responent-nos dels pecats del poble damunt el propi cap, si no li ensenyàvem la paraula de Déu amb tota diligència. Per tant, treballant amb totes les nostres forces, la seva [j]sang no cauria damunt les nostres vestidures; altrament la seva sang hi cauria, i en el darrer dia no ens trobaríem pas sense màcula.

CAPÍTOL 2

Jacob denuncia la falta de castedat i altres pecats. Queda vedada la pluralitat d'esposes per causa de la iniquitat.

1. Paraules que Jacob, germà de Nefí, parlà al poble de Nefí, després de la mort d'aquest:

2. Ara, estimats germans, jo, Jacob, d'acord amb la responsabilitat que tinc davant Déu, d'exaltar el meu ofici amb sobrietat, i a fi de [a]lliurar les meves vestidures dels vostres pecats, pujo avui al temple per tal de predicar-vos la paraula de Déu.

3. I vosaltres mateixos sabeu que fins ara he estat diligent en l'ofici de la meva crida. Però avui dia estic aclaparat amb molt més anhel i angoixa que abans, pel bé de les vostres ànimes.

4. Perquè fins ara heu estat obedients a la paraula del Senyor que us he donat.

5. Però, heus aquí, escolteume, i sapigueu que, amb l'ajut del Creador Omnipotent del cel

g. ver. 11. *h*. vegeu *h*, 2 Ne. 5. *i*. 2 Ne. 5:26. *j*. 2 Ne. 9:44. Jac. 2:2.
CAP. 2: *a*. vegeu *j*, Jac. 1.

i de la terra, jo us puc dir els vostres pensaments, de com comenceu a obrar en el pecat, i aquest pecat vostre em sembla molt abominable a mi, sí, i molt abominable a Déu.

6. Sí, i m'afligeix l'ànima i em fa encongir de vergonya davant el meu Faedor, que hagi de testificar-vos de la iniquitat del vostre cor.

7. M'afligeix també que hagi de parlar-vos tan clarament, davant les vostres dones i fills, ja que els [b]sentiments de molts d'ells són summament tendres, casts i delicats davant Déu, cosa que li és molt agradable.

8. I suposo que ells hauran vingut fins aquí per a escoltar la paraula agradable de Déu, sí, la paraula que guareix l'ànima ferida.

9. Per tant, m'oprimeix l'esperit que em vegi constrenyit, pel manament estricte que he rebut de Déu, de renyar-vos segons els vostres crims, per a engrandir les ferides dels qui ja han estat ferits, en lloc de consolar i guarir les seves nafres. I als qui no han estat ferits, en lloc de fer festí en la paraula agradable de Déu, de tenir-hi col·locats punyals per a penetrar-los l'ànima i ferir-los la ment delicada.

10. Però, malgrat la grandària de la tasca, he de fer segons les ordres estrictes de Déu, i de dir-vos de les vostres dolenteries i abominacions en presència dels purs de cor i els de cor trencat, tot sota la [c]mirada penetrant del Déu Totpoderós.

11. Per tant, he de dir-vos la veritat, segons la [d]claredat de la paraula de Déu. Perquè mentre jo demanava al Senyor, m'arribà així la seva paraula dient: Jacob, puja al [e]temple demà, i declara a aquest poble la paraula que jo et donaré.

12. Ara, heus aquí, germans meus, aquesta és la paraula que us dic: Que molts d'entre vosaltres heu començat a cercar l'or i l'argent, i tota mena de minerals preciosos, en els quals [f]aquest país, que es una terra de promissió per a vosaltres i per a la vostra semença, [g]abunda tan copiosament.

13. I la mà de la providència us ha somrigut amb molta complaença, de manera que heu obtingut moltes riqueses. I perquè alguns de vosaltres n'heu obtingut amb més abundància que els vostres germans, us eleveu en l'orgull del vostre cor, i [h]porteu test el coll i altiu el cap per la sumptuositat dels vostres vestits. I perseguiu els vostres germans perquè us penseu més bons que ells.

14. Ara, germans meus, vosaltres suposeu que Déu us justifica en això? Us dic que no,

---

b, vers. 9, 28, 33, 35. Jac. 3:7. Moro 9:9, 10. *c*, 2 Ne. 9:44. Jac. 2:15. Mos. 27:31. *d*, vegeu *d*, 2 Ne. 33. *e*, vegeu *h*, 2 Ne. 5 *f*, vegeu *g*, 2 Ne. 5. *g*, 1 Ne. 2:20. 4:14. 5:22. 12:1, 4. 13:12, 14, 30. 17:13, 14. 18:8, 23, 25. *h*, 2 Ne. 28:14. Morm. 8:36-40.

sinó que ell us condemna. I si persistiu en aquestes coses, els seus judicis hauran de recaure sobre vosaltres molt aviat.

15. Oh, que ell us mostrés que pot penetrar-vos, i amb un sol [i]cop d'ull us pot ferir fins a la pols!

16. Oh, que ell us llevés aquesta iniquitat i abominació! Oh, que escoltéssiu la paraula dels seus manaments i que no deixéssiu que aquest orgull dels vostres cors destruïs les vostres ànimes.

17. Penseu dels vostres germans, tant com de vosaltres mateixos. Sigueu familiars amb tothom, i liberals amb els vostres béns, per tal que ells [j]siguin rics com vosaltres.

18. Però abans de cercar les riqueses, busqueu el regne de Déu.

19. I quan haureu obtingut una esperança en Crist, tindreu les riqueses, si és que les cerqueu. I les cercareu amb l'intent de fer el bé, de vestir el despullat, d'alimentar el famolenc, d'alliberar el captiu, i donar socors al malalt i a l'afligit.

20. Ara, germans meus, us he parlat de l'orgull. I aquells de vosaltres que heu afligit el vostre proïsme i l'heu perseguit, perquè teníeu orgull en el vostre cor de les coses que Déu us ha donat, què me'n dieu?

21. Es que no penseu que una cosa tal li és abominable a aquell que ha creat tota carn? I que l'un ésser li és tan preciós als seus ulls com l'altre? I tota carn és de la pols; i per la mateixa finalitat ell ha creat tots, perquè guardin els seus manaments i el glorifiquin per sempre.

22. Ara, acabo de parlar-vos d'aquest orgull. I si no us hagués de parlar d'un crim més gros, el meu cor s'alegraria moltíssim a causa vostra.

23. Però la paraula de Déu m'oprimeix pels vostres crims més grossos. Heus aquí, així ho diu el Senyor: Aquest poble comença a créixer en la iniquitat. No comprenen pas les escriptures, perquè miren d'excusar-se en cometre prostitucions, per les coses que foren escrites de David i de Salomó, el seu fill.

24. David i Salomó certament tenien [k]moltes dones i concubines, cosa molt [l]abominable als meus ulls, diu el Senyor.

25. Per tant, així diu el Senyor, he emmenat aquest poble del país de Jerusalem pel poder del meu braç, a fi d'aixecar per a mi una [m]branca justa del fruit dels lloms de Josep.

26. Així doncs, jo, el Senyor Déu, no suportaré que aquest poble faci com els de l'antigor.

---

i, vegeu *c*. *j*, Mos. 4:16, 22, 26. Al 1:26-30. 4 Ne. 3, 24-26. *k*, 1 R. 11:1-3. 2 Sam. 3:2-5, 14. 5:13 11:26, 27. 12:7-12, 24. 15:16. 16:21, 22. 19:5. 20:3. 1 R. 1:1-4. *l*, 1 R. 11:9-11. Deut. 7:1-4. 17:14-17. Esd. 9:1, 2. Neh. 13:23-27. *m*, 2 Ne. 3:5.

27. Per tant, germans meus, escolteu i pareu atenció a la paraula del Senyor: Que ningun home d'entre vosaltres tingui més [n]d'una esposa, i concubina no tindrà cap.

28. Perquè jo, el Senyor Déu, em delecto en la castedat de les dones. I les [o]prostitucions són una abominació davant meu: Així diu el Senyor dels exèrcits.

29. Per tant, aquest poble guardarà els meus manaments, diu el Senyor dels exèrcits, o [p]maleït sigui el país per culpa seva.

30. Perquè, diu el Senyor dels exèrcits, si és que jo vull aixecar-me una semença per a mi, així ho [q]manaré al meu poble; altrament ells posaran esment en [r]aquestes coses.

31. Heus aquí, jo, el Senyor, he vist la tristesa i he sentit el dol de les filles del meu poble en el país de Jerusalem, sí, i en tots els països del meu poble, a causa de la dolenteria i les abominacions dels [s]seus marits.

32. I no suportaré, diu el Senyor dels exèrcits, que els clams de les belles filles d'aquest poble que he emmenat de Jerusalem, pugin a mi contra els homes del meu poble.

33. Perquè no s'emportaran captives les filles del meu poble, a causa de la seva tendresa, sinó que jo els castigui amb [t]penosa maledicció fins a la destrucció; perquè no [u]cometran prostitucions com aquells de l'antigor, diu el Senyor dels exèrcits.

34. Ara, heus aquí, germans meus, vosaltres sabeu que aquests manaments foren [v]donats al nostre pare Lehí; per tant, els heu conegut abans. I heu caigut sota gran condemnació, ja que heu fet allò que no devíeu fer.

35. Heu fet iniquitat més gran que els lamanites, els nostres germans. Les heu trencat el cor a les vostres tendres esposes, i heu perdut la confiança dels vostres fills, pels vostres mals exemples davant ells. I els sanglots dels seus cors pugen fins a Déu contra vostre. I per la severitat de la paraula de Déu, que baixa contra vosaltres, molts cors han mort, punxats amb ferides profundes.

CAPÍTOL 3

Les denúncies de Jacob continuen. Els lamanites són més justos que els nefites. Elogia aquells per la seva fidelitat en el matrimoni. Els nefites són amonestats novament.

1. Però heus aquí, jo, Jacob, voldria parlar a vosaltres que sou purs de cor: Mireu a Déu amb fermesa de ment, i [a]pre-

---

n, ver. 34. Jac. 3:5-7. *o*, vegeu *i*, 2 Ne. 28. *p*, Jac. 3:3. Al. 45:16. Et. 2:7-12. *q*, D. i A. 132. *r*, vers. 27, 34. Jac. 3-5. *s*, Ez. 16:22-43. *t*, vegeu *p*. *u*, vegeu *i*, 2 Ne. 28. *v*, 1 Ne. 1:16, 17. 6:1. *x*, Jac. 2:27, 34. 3:5. CAP. 3: *a*, vegeu *e*, 2 Ne. 32.

gueu-li amb moltíssima fe, i ell us consolarà en les vostres afliccions. Pledejarà la vostra causa i farà baixar la justícia sobre els qui cerquen la vostra destrucció.

2. Oh, tots vosaltres, els qui sou purs de cor, aixequeu el cap, i rebeu la paraula agradable de Déu. Feu festí en el seu amor, perquè ho podreu fer per sempre més, si teniu la ment ferma.

3. Mes ai, ai de vosaltres, els qui no teniu el cor pur, que sou bruts davant Déu avui dia; perquè si no us penediu, el país serà [b]maleït per causa vostra. I els lamanites, que no són bruts com vosaltres, encara que siguin [c]castigats amb penosa maledicció, us fuetejaran fins a la destrucció.

4. I prompte s'acosta el dia, que si no us penediu, aquests [d]posseiran la terra de la vostra herència, i el Senyor Déu emmenarà els justos d'entre vosaltres.

5. Heus aquí, els lamanites, els vostres germans, als qui odieu per la seva brutícia i la [e]maledicció que els ha caigut sobre la pell, són més justos que vosaltres; puix que no han oblidat el manament del Senyor que es donà als nostres pares, de no tenir més que [f]una esposa, i cap concubina, i que no n'hi havia de haver prostitucions entre ells.

6. Ara, ells miren de guardar aquest manament. I per aquesta obediència en guardar aquest manament, el Senyor Déu no els destruirà, sinó que els serà misericordiós; i un dia [g]esdevindran un poble beneït.

7. Heus aquí, els seus marits estimen les mullers, i les esposes, els esposos; i marits i mullers estimen els seus fills. I la seva incredulitat i el seu odi envers vosaltres, és a causa de la iniquitat dels seus pares. Per tant, quant més bons sou vosaltres que ells, a la vista del vostre Gran Creador?

8. Oh germans meus, jo em temo que si no us penediu dels vostres pecats, la pell d'ells serà més blanca que la vostra, quan sereu portats amb ells davant el tron de Déu.

9. Per tant, us dono un manament, que és paraula de Déu, de no injuriar-los més a causa de la [h]foscor de la pell, ni tampoc de vilipendiar-los més per la seva brutícia; ans, que us recordeu de la vostra pròpia brutícia, i que us feu memòria que la brutícia d'ells ha vingut a causa dels seus pares.

10. Per tant, us recordareu dels vostres fills, com els heu afligit el cor amb l'exemple que els heu posat al davant; i recordeu també, que per la vostra brutícia, podreu dur els vostres fills fins a la destrucció, i que els seus pecats siguin api-

---

b, vegeu p. Jac. 2. *c*, vegeu *d*, 1 Ne. 2. *d*, Om. 5-7, 12, 13. *e*, vegeu *d*, 1 Ne. 2. *f*, vegeu *n* Jac. 2. *g*, 1 Ne. 15:13-18. 22:8. Vegeu *i*, 2 Ne. 3. *h*, vegeu *d*, 1 Ne. 2.

lats damunt el vostre cap en el darrer dia.

11. Oh germans meus, escolteu les meves paraules! Desvetlleu les facultats de la vostra ànima; sacsegeu-vos, perquè us desperteu del son de la mort! Desfermeu-vos de les angoixes de l'infern, perquè no esdevingueu [i]àngels del diable, per a ésser llençats a aquell llac de [j]foc i de sofre, que és la segona mort.

12. Ara jo, Jacob, encara vaig dir moltes altres coses al poble de Nefí, tot advertint-los contra la fornicació, la lascívia i tota mena de pecats, i explicant-los-en de les terribles conseqüències.

13. I no es pot escriure damunt [k]aquestes planxes ni la centèsima part dels procediments d'aquest poble, que ja començava a ésser nombrós. Però molts dels seus fets es troben escrits sobre les [l]planxes més grans, i les seves guerres i les seves baralles i els regnats dels seus reis.

14. Aquestes planxes es diuen les planxes de Jacob, i foren fetes per la [m]mà de Nefí. Jo ara poso fi a aquestes paraules.

CAPÍTOL 4

Continuació dels ensenyaments de Jacob. La llei de Moisès entre els nefites, els assenyala cap al Crist. Jacob anuncia que el Crist serà rebutjat pels jueus.

1. Ara succeí que jo, Jacob, vaig ministrar molt al meu poble amb paraules. (I només n'hi puc escriure una mica per la [a]dificultat de gravar les nostres paraules damunt les planxes.) I nosaltres sabem que les coses que escrivim sobre planxes han de romandre.

2. Emperò, tot allò que sigui escrit damunt altra cosa que no sigui planxes, haurà de desaparèixer i esvanir-se. Però podrem escriure sobre planxes algunes paraules, les quals donaran als nostres fills, i també als nostres estimats germans, algun grau de coneixement pel que fa a nosaltres, o als seus pares.

3. Ara, d'aquesta cosa ens alegrem. I ens afanyem per tal de gravar aquestes paraules damunt les planxes, tot esperant que els nostres estimats germans i els nostres fills les rebin amb el cor reconegut; i que les mirin a fi d'aprendre amb goig i no pas amb tristesa ni menyspreu, el que fa dels seus primers pares.

4. Doncs, amb aquest intent hem escrit aquestes coses, perquè ells sàpiguen que nosaltres coneixíem del Crist, i teníem esperança de la seva glòria, molts segles abans de la seva vinguda. I que no tan sols nosaltres mateixos en teníem, sinó també tots els sants profe-

i, vegeu *i*, 2 Ne. 9. *j*, vegeu k, 1 Ne. 15. *k*, vegeu b, 1 Ne. 6. *l*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *m*, 1 Ne. 19:2, 3. 2 Ne. 5:30-32. Cap. 4: *a*, Et. 12:23-26.

Entre l'any 544 i el 421 a.C.

tes que hi havia abans de nosaltres.

5. Heus aquí, aquests varen creure en el Crist i varen adorar el Pare en nom seu; i nosaltres també adorem el Pare en nom seu. I per aquest intent [b]observem la llei de Moisès, que assenyala la nostra ànima cap a ell. I per aquesta raó ens és santificada per a justícia, tal com li fou comptat per a justícia a Abraham d'obeir els manaments de Déu, en oferir-li el seu fill Isaac, el qual és una similitud de Déu i del seu Fill Unigènit.

6. Per tant, escodrinyem els profetes, i tenim moltes revelacions i l'esperit de profecia. I tenint tots aquests testimonis, obtenim una esperança, i la nostra fe es fa immutable, de manera que verament podem [c]comandar en nom de Jesús, i els mateixos arbres ens obeeixen, o les muntanyes o les onades de la mar.

7. Així i tot, el Senyor Déu ens demostra la nostra feblesa, perquè sapiguem que és per la seva gràcia i les seves grans condescendències per als fills dels homes, que tenim poder de fer aquestes coses.

8. Heus aquí, grans i meravelloses són les obres del Senyor! Que en són d'inescrutables les profunditats dels seus misteris! I es impossible a l'home de descobrir tot els seus camins. I ningú no els coneix, si no els hi són revelats; per això, germans, no menyspreu les revelacions de Déu.

9. Perquè, heus aquí, pel [d]poder de la seva paraula l'home vingué damunt la faç de la terra, la qual fou creada pel poder de la seva paraula. Per tant, si Déu, havent pogut parlar i el món fou, i de parlar, i l'home fou creat, llavors, per què no pot comandar la terra, o l'obradura de les seves mans damunt la superfície d'ella, segons la seva voluntat i plaer?

10. Per tant, germans, no cerqueu d'aconsellar al Senyor, més aviat, de prendre consells de la seva mà. Perquè, heus aquí, vosaltres mateixos sabeu que ell s'aconsella en seny, en justícia i en gran misericòrdia, sobre totes les seves creacions.

11. Per tant, estimats germans, esteu reconciliats amb ell, mitjançant [e]l'expiació de Crist, el seu Fill Unigènit, i podreu obtenir una [f]resurrecció, segons el poder de la resurrecció que és en Crist, i presentar-vos com les [g]primícies del Crist per a Déu, tenint fe, i obtenir una bona esperança de glòria en ell, abans que es manifesti en la carn.

12. Ara, estimats meus, no us estranyeu que jo us digui aquestes coses. Per què, doncs,

---

b. vegeu *o*, 2 Ne. 25. *c*, 1 Ne. 7:17, 18. 17:48, 50, 53-55. Jac. 7:13-19. Mos. 13:3-6. Al. 14:26-29. Hel. 10:5-11. 3 Ne. 28:19-22. Morm. 8:24. Et. 12:30. *d*, 2 Ne. 2:14, 15. Mos. 2:25. Morm. 9:17. *e*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *f*, vegeu d, 2 Ne. 2. *g*. Mos. 15:21-23. Al 40:16-21. Hel. 14:25. 3 Ne. 23:9-13. 1 Cor. 15:20. 1 Tes. 4:16. Ap. 20:4, 5.

no parlar de [h]l'expiació de Crist i arribar a una coneixença perfecta d'ell, tant com a coneixença [i]d'una resurrecció i del món a venir?

13. Heus aquí, germans meus, aquell que profetitzi, que ho faci a l'enteniment dels homes; perquè l'Esperit diu la veritat i no menteix. Per això parla de les coses tal com són en veritat, i com seran en veritat. Per tant, aquestes coses ens són manifestades [j]clarament, per a la salvació de les nostres ànimes; però no som pas nosaltres els únics testimonis d'aquestes coses, perquè Déu també les va parlar als profetes de l'antigor.

14. Però els jueus eren un [k]poble testarrut; i menyspreaven les paraules de claredat, i mataven els profetes, i cercaven les coses que no podien comprendre. Per tant, a causa de la seva ceguesa, la qual provenia de buscar més enllà del punt marcat, els calia caure; ja que Déu els hi ha tret la seva [l]claredat, i els ha donat moltes coses que no poden comprendre, perquè així ho desitjaven. I perquè ho desitjaven, Déu els ho ha fet, perquè ensopeguin.

15. Ara, jo, Jacob, sóc endut per l'Esperit fins a profetitzar. Perquè percibo pels efectes de l'Esperit que hi ha en mi, que per ensopegar els jueus, [m]rebutjaran la pedra damunt la qual podrien edificar i tenir un fonament segur.

16. Però, heus aquí, segons les [n]escriptures, aquesta pedra esdevindrà el gran, el darrer i l'únic fonament segur, sobre el qual els jueus podran edificar.

17. Ara, estimats germans meus, com és possible que aquests, després d'haver rebutjat el fonament segur, puguin mai més edificar-hi, perquè els esdevingui [o]la pedra angular principal?

18. Heus aquí, estimats germans meus, jo us descobriré aquest misteri, si no sóc remogut, per alguna raó, de la meva fermesa en l'Esperit, i ensopego a causa de la meva sobre ansietat per a vosaltres.

CAPÍTOL 5

Jacob cita el profeta Zenós. L'allegoria de l'olivera cultivada i l'olivera silvestre. Israel i els gentils.

1. Heus aquí, germans meus, no us recordeu d'haver llegit les paraules del profeta [a]Zenós, en què parlà a la casa d'Israel, dient:

2. Escolta, oh casa d'Israel, i para atenció a les meves paraules, que sóc un profeta del Senyor!

3. Heus aquí, així diu el Senyor: Jo t'assemblaré, oh casa d'Israel, a una olivera [b]cultivada, que un home agafà i

h, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *i*, vegeu d, 2 Ne. 2. *j*, vegeu *b*, 2 Ne. 25. *k*, 2 Ne. 25:2. Jac. 6:4. *l*, vegeu *b*, 2 Ne. 25. *m*, 2 Ne. 18:14, 15. Is. 8:14, 15. *n*, Sal. 118:22, 23. Sal. 118:22, 23. Cap. 5: *a*, vegeu *h*, 1 Ne. 19. *b*, 1 Ne. 10:12, 14. 15:7, 12, 13, 16.

nodrí a la seva vinya. I creixé, i envellí i començà a podrir-se.

4. I succeí que l'amo de la vinya sortí i veié que l'olivera començava a podrir-se. I digué: La podaré, cavaré al seu voltant, i la nodriré, que tal volta tregui nous i tendres branquillons, i no es mori.

5. I succeí que la podà, i cavà al seu voltant i la nodrí segons la seva paraula.

6. I després de molts dies començà a treure alguns pocs branquillons nous i tendres, però la copa principal començà a morir.

7. I succeí que l'amo de la vinya ho veié, i digué al seu servent: Em sap greu que perdi aquest arbre. Vés, doncs, i agafa les branques d'una olivera [c]silvestre, i porta-me-les aquí. Arrencarem aquelles branques principals que comencen a assecar-se i les tirarem al foc perquè siguin cremades.

8. I el Senyor de la vinya digué: M'emportaré molts d'aquests [d]branquillons nous i tendres, i els empeltaré onsevulga em sembli. Tant em fa si per cas l'arrel d'aquest arbre es mori, si és que puc preservar del seu fruit per a mi. Per tant, prendré d'aquests branquillons nous i tendres, i els empeltaré onsevulga em sembli.

9. Pren tu les branques de l'olivera [e]silvestre, i empelta-les-hi, al seu lloc. I les que he arrencat, les llençaré al foc i les cremaré, perquè no m'embrossin el terreny de la meva vinya.

10. I succeí que el servent del Senyor de la vinya féu segons la paraula del Senyor de la vinya, i hi empeltà les branques de l'olivera [f]silvestre.

11. I el Senyor de la vinya la féu cavar, i esporgar i nodrir, tot dient al seu servent: Em sap greu que hagi de perdre aquest arbre; per tant, perquè tal volta preservi les seves arrels que no es morin, a fi de preservar-me'n per a mi, he fet això.

12. Per tant, vés pel teu camí; tingues cura de l'arbre i nodreix-lo, com t'he dit.

13. Posaré [g]aquestes a la part més baixa de la meva vinya, onsevulga em sembli, no t'importa a tu. I ho faig per tal de preservar-me de les branques naturals de l'arbre, i també, de guardar-me'n del seu fruit per a la temporada. Perquè em sap greu que perdi aquest arbre i el seu fruit.

14. I succeí que el Senyor de la vinya se'n va anar pel seu camí, i amagà les branques naturals de l'olivera cultivada a [h]la part més baixa de la vinya, unes a un lloc, i d'altres a un altre, segons la seva voluntat i plaer.

---

c, vers. 9, 10, 17, 18, 30-37, 46, 57, 65, 73. Rom. 11:17, 24. *d*, vers. 5, 13, 14, 19-27, 38-40, 43-46, 52, 54, 67, 68. *e*, vegeu *c*. *f*, vegeu *c*. *g*, vegeu *d*. *h*, vers 13, 19, 38, 39, 52.

15. I succeí que transcorregué [i]molt de temps, i el Senyor de la vinya digué al seu servent: Vine, baixem a la vinya a treballar-hi.

16. I el Senyor de la vinya, i el seu servent també, varen baixar a la vinya a treballar-hi. I succeí que el servent digué al seu amo: Vet aquí, mira ací. Esguarda l'arbre.

17. I succeí que el Senyor de la vinya mirà, i esguardà l'arbre on havien empeltat les branques de l'olivera silvestre. Havia brotat i [j]començava a fruitar. I va veure que el fruit era bo i que s'assemblava al fruit natural.

18. I li va dir al servent: Vet aquí que les branques de l'arbre [k]silvestre han agafat la saba de la seva arrel, que li ha donat molt força. I per la molta força de l'arrel, les branques silvestres han donat fruit cultivat. Ara, si no les hi haguéssim empeltades, l'arbre s'hauria mort. I vet aquí, em guardaré molt del fruit que l'arbre ha donat, i me'n guardaré per a la temporada per a mi.

19. I succeí que el Senyor de la vinya digué al servent: Vine, anem a les parts més baixes de la vinya. Veurem si les branques naturals no han tret molt de fruit també, per tal que me'n pugui guardar per a la temporada per a mi.

20. I succeí que varen anar-hi on l'amo havia amagat les branques naturals de l'arbre, i digué al servent: Esguarda aquestes. I va veure que la primera havia tret molt de fruit i que també era bo. I li va dir al servent: Agafa del fruit aquest, i guarda-te'n per a la temporada, a fi que me'l pugui preservar per a mi; mira, diu, perquè l'he nodrit tot aquest temps i m'ha donat molt de fruit.

21. I succeí que el servent li digué al seu amo: Com és que vares venir aquí a plantar aquest arbre o aquesta branca de l'arbre? Perquè, vet aquí, que era el [l]terreny més pobre de tota la vinya.

22. I el Senyor de la vinya li digué: No m'aconsellis. Ja sabia que era pobre el tros de terreny. Per això t'he dit que l'he nodrit tot aquest temps, i ja veus que ha donat molt de fruit.

23. I succeí que el Senyor de la vinya digué al seu servent: Mira cap allà. També hi vaig plantar una altra branca de l'arbre. I ja saps que [m]aquell tros de terreny era més pobre que el primer. Però mira l'arbre. L'he nodrit tot aquest temps i ha tret molt de fruit; per tant, reculla'l i guarda-te'n per a la temporada, perquè me'l pugui preservar per a mi.

24. I succeí que el Senyor de la vinya digué novament al seu servent: Mira cap allà i es-

---

i, vers. 25, 29, 76. *j*, Mat. 12:33. Joan 15:16. Rom. 11:16. *k*, vegeu *c*. *l*, vers 22. *m*, vers. 21, 22, 25, 43 44.

guarda una [n]altra branca que vaig plantar. Mira que l'he nodrida també, i ha donat fruit.

25. I digué al servent: Mira cap allà, i esguarda l'última. Aquella la vaig plantar en un [o]bon tros de terreny i l'he nodrida tot aquest temps; i només una [p]part de l'arbre ha donat fruit cultivat, i [q]l'altra silvestre. Vet aquí, que he nodrit aquest arbre igual que els altres.

26. I succeí que el Senyor de la vinya digué al servent: Arrenca-li [r]les branques que no han tret bon fruit, i llença-les al foc.

27. Però el servent li va dir: Podem-lo, i cavem tot al voltant, i nodrim-lo una mica més, que potser et doni encara bon fruit, perquè te'n puguis guardar per a la temporada.

28. I succeí que el Senyor de la vinya i el seu servent varen nodrir tot el fruit de la vinya.

29. I succeí que va passar [s]molt de temps, i el Senyor de la vinya digué al seu [t]servent: Anem-hi, baixem a la vinya a treballar-hi novament. Perquè, vet aquí, s'acosta el temps i [u]el final és a prop; per tant, he de guardar-me'n del fruit per a la temporada.

30. I s'esdevingué que el Senyor de la vinya i el servent baixaren a la vinya. I s'atansaren a l'arbre del qual s'havien arrencat les branques naturals, i s'havien empeltat les silvestres; i heus aquí, que [v]tota mena de fruit embrossava l'arbre.

31. I el Senyor de la vinya va tastar-ne, de cadascuna segons el nombre. I digué: Mira que tot aquest temps hem nodrit aquest arbre, i me n'he guardat molt de fruit per a la temporada.

32. Però vet aquí que aquesta vegada ha donat molt de fruit, i [w]no hi ha cap que sigui bo. I mira, que hi ha [x]tota mena de fruit dolent; i no em serveix de res, malgrat tota la nostra feinada. Ara, em sap greu que perdi aquest arbre.

33. I el Senyor de la vinya digué al servent: Què podrem fer per a l'arbre, perquè jo me'l pugui preservar novament bon fruit per a mi?

34. I el servent digué al seu amo: Mira, perquè li has empeltat les branques de l'olivera silvestre, aquestes han nodrit les arrels, que són vives i no s'han mort. Per tant, tu veus que encara són bones.

35. I el Senyor de la vinya digué al seu servent: No em serveix de res l'arbre, ni tampoc les seves arrels, mentre em doni fruit dolent.

36. Malgrat tot, sé que les arrels són bones i les he preservades per al meu propi propòsit. I per la seva molta força

---

n, Al. 16:17. *o*, ver. 43. 1 Ne. 2:20. *p*, Hel. 15:3. *q*, Hel. 15:4. *r*, ver. 25. *s*, vers 15, 23, 76. *t*, 2 Ne. 27:9. D. i A. 101:55. 103:21. *u*, 1 Ne. 22:15-26. 2 Ne. 27:1-3. 30:10. Vers 47, 62-64, 69, 71, 75, 76. 6:2. 3 Ne. 29:4. Morm. 8:41. Et. 4:16. *v*, ver. 32. 4 Ne. 26. *x*, vers. 30, 35, 37, 42, 46. *y*, vegeu *x*.

han donat fins ara bon fruit, de les branques [2z]silvestres.

37. Però les branques silvestres han crescut i han passat per sobre les arrels. I perquè les branques silvestres s'han ensenyorit de les arrels, l'arbre ha llevat [2a]molt de fruit dolent. I perquè ha donat tant de fruit dolent, veus que comença a morir. Ben aviat estarà a punt, perquè es llenci al foc, si no fem quelcom per a preservar-lo.

38. I succeí que el Senyor de la vinya digué al seu servent: Baixem als [2b]paratges més baixos de la vinya per veure si les branques naturals també han donat fruit dolent.

39. I succeí que varen anar-hi, i varen veure que el fruit de les branques naturals també s'havia corromput, sí, el [2c]primer, i el [2d]segon, i també [2e]l'últim; i tots s'havien corromput.

40. I el fruit [2f]silvestre de l'últim s'havia ensenyorit d'aquella [2g]part de l'arbre que havia donat bon fruit, fins que la branca s'havia assecat i havia mort.

41. I succeí que el Senyor de la vinya va [2h]plorar i digué al servent: Què podia haver fet més per a la meva vinya?

42. Jo sabia que tot el fruit de la vinya, fora d'aquests, s'havia corromput. I ara, aquests, que una vegada havien donat bon fruit, també s'han corromput. Així, tots els arbres de la meva vinya ja no serveixen de [2i]res, sinó per a ésser tallats i llençats al foc.

43. Esguarda aquest últim, del qual s'ha assecat la [2j]branca; el vaig plantar en un bon [2k]tros de terra, sí, àdhuc aquest que per a mi era el més escollit de tots els de la meva vinya.

44. I tu has vist que també vaig [2l]esbrossar aquest tros de terra, per tal de plantar-hi aquest arbre al seu lloc.

45. I has vist que [2m]una part d'aquest arbre va donar bon fruit i [2n]l'altre, fruit silvestre. I perquè no li vaig arrencar les branques per a llençar-les al foc, vet aquí, que s'han ensenyorit de la branca bona, i s'ha assecat.

46. Ara, malgrat tot i que ens hem atrafegat tant a la vinya, els arbres s'han corromput, que [2o]no donen bon fruit. I d'aquests jo n'havia esperat de preservar, i d'haver-me guardat del fruit per a la temporada. Però, vet aquí que s'han tornat com l'olivera silvestre, i ja [2p]no valen sinó per ésser tallats i llençats al foc. I em sap greu que els perdi.

47. Però, [2q]què més podia haver fet a la meva vinya? He deixat mai de nodrir-la? No,

---

2z, vegeu *c*. *2a*, vegeu *x*. *2b*, vegeu *h*. *2c*, ver. 20. *2d*, ver. 23. *2e*, ver. 25. *2f*, ver 25. Hel. 15:4. *2g*, ver. 25. Hel. 15:8. *2h*, Is. 5:4. *2i*, vegeu *x*. *2j*, vegeu *p*. *2k*, ver. 25. *2l*, Moro. 9:23. *2m*, vegeu *p*. *2n*, vegeu *q*. *2o*, vegeu *x*. *2p*, 2 Ne. 20:33. Al. 5:52. 3 Ne. 27:11. *2q*, vers. 41, 49.

sinó que l'he cavada, l'he podada i l'he femada; i he estès la mà gairebé tot el dia, [2r]i la fi s'acosta. I em sap greu d'haver de tallar tots els arbres de la meva vinya, i llençar-los al foc perquè siguin cremats. Qui és el qui ha corromput la meva vinya?

48. I succeí que el servent digué al seu amo: No serà pas per l'enlairament de la teva vinya? Les branques, no s'hauran ensenyorit pas de les arrels, que són bones? I perquè les branques s'han ensenyorit de les arrels, vet aquí que aquelles varen créixer més de pressa que la saba de les arrels, agafant-ne la força. Et dic, doncs, no serà aquesta la causa perquè els arbres de la teva vinya s'han corromput?

49. I succeí que el Senyor de la vinya digué al servent: Anemhi, i tallem els arbres de la vinya, i llencem-los al foc, perquè no esbrossin el terreny de la meva vinya, perquè jo ja he fet tot. [2s]Què més podia haver fet per a la meva vinya?

50. Però el servent digué al Senyor de la vinya: Perdona'l una mica més.

51. I el Senyor digué: Sí, la perdonaré una mica més, perquè em sap greu que perdi els arbres de la meva vinya.

52. Prenguem, doncs, de les [2t]branques d'aquestes que vaig plantar a les parts més baixes de la meva vinya, i empeltemles a [2u]l'arbre d'on procedien. I arrenquem de l'arbre [2v]aquelles branques amb el fruit més amarg, i en lloc seu empeltemhi les branques naturals de l'arbre.

53. I àixò faré a fi que l'arbre no es mori, perquè tal vegada encara pugui preservar les arrels per al meu propi propòsit.

54. Esguarda les [2x]arrels de les branques naturals de l'arbre que vaig plantar onsevulga em semblava, que encara són vives. Així, doncs, per tal que les preservi també per al meu propòsit, agafaré de les [2y]branques d'aquest arbre i les empeltaré en [2z]aquelles. Sí, hi empeltaré les branques de l'arbre mare, a fi que preservi també les [3a]arrels per a mi mateix, que quan siguin prou fortes, tal volta em treguin bon fruit i encara em glorii del fruit de la meva vinya.

55. I succeí que varen [3b]agafar-ne de l'arbre natural, que s'havia tornat silvestre, i empeltaren als arbres naturals que també s'havien tornat silvestres.

56. També [3c]agafaren dels arbres naturals que s'havien tornat silvestres, i n'empeltaren a l'arbre original.

57. I el Senyor de la vinya va dir al servent: No arrenquis les branques silvestres

---

2r, vegeu *u*. *2s*, vers. 41, 49. *2t*, vegeu *d*. *2u*, vegeu *b*. *2v*, vers 57, 65. *2x*, vers. 11, 35, 37, 48, 54, 60. *2y*, 3 Ne. 21:5, 6. Morm. 5:15. *2z*, vegeu *2x*. *3a*, vegeu *2x*. *3b*, vegeu *2y*. *3c*, vegeu *2x*.

Entre l'any 544 i el 421 a.C.

dels arbres, sinó [3d]les més amargues. I en aquelles empeltaràs d'acord amb allò que t'he dit.

58. I nodrirem altra vegada els arbres de la vinya, i en podarem les branques; arrencarem aquelles branques que [3e]estan a punt, i que han de morir, i les llençarem al foc.

59. Així ho faré perquè tal vegada les arrels en prenguin força per la seva virtut; i a causa del canvi de branques, que les bones s'ensenyoreixin de les dolentes;

60. I, per haver-me preservat les branques naturals i les seves arrels, i per haver-hi empeltat novament les branques naturals a l'arbre original, i preservat les arrels de l'arbre original, que potser els arbres de la meva vinya treguin novament bon fruit. I que jo gaudeixi altra vegada del fruit de la meva vinya, i tal volta m'alegri moltíssim d'haver preservat les [3f]arrels i les branques del primer fruit.

61. Així doncs, vés-hi, crida alguns [3g]servents perquè ens afanyem nosaltres a la vinya, amb la nostra força, per tal que preparem el camí, a fi que jo tregui altra vegada el fruit natural, el qual és bo i el més preciós de tot altre fruit.

62. Així doncs, anem-hi. Treballem amb la nostra força aquesta [3h]darrera vegada, perquè heus aquí, s'apropa la fi, i és per última vegada que jo podaré la meva vinya.

63. Empelteu-hi les branques. Comenceu amb les [3i]últimes, perquè siguin les primeres, i que les [3j]primeres siguin les últimes. I caveu tot al voltant dels arbres, tant dels vells com dels novells, dels primers com dels últims; i dels últims i dels primers, perquè tots siguin nodrits novament, per [3k]última vegada.

64. Caveu al seu voltant, doncs, podeu-los i femeu-los novament, per última vegada, perquè ja s'apropa la fi. I si és que aquests últims empelts creixen i donen fruit natural, llavors els hi prepareu el camí perquè creixin.

65. I quan comencin a créixer, esporgareu les branques que donen fruit [3l]amarg, segons la força i el tamany de les bones. I no esporgareu pas d'un sol cop les dolentes, no fos cas que les seves arrels siguin massa fortes per a l'empelt, i que aquest mori, i jo perdi els arbres de la meva vinya.

66. Perquè em sap greu perdre els arbres de la meva vinya. Per tant, esporgareu les dolentes segons creixin les bones, per tal que l'arrel i la copa siguin iguals de força, fins que les branques bones s'ensenyoreixin de les dolentes, i les dolentes siguin tallades i llençades al foc, a fi que no esbrossin el

---

3d, vers. 58, 65, 66, 73, 74. *3e*, vegeu *3d*. *3f*, vegeu *2x*. *3g*, vers. 70, 72, 74, 75. Jac. 6:2. *3h*, vegeu *u*. *3i*, Mat. 20:16. 11:25, 26. *3j*, D. i A. 88:51-62. 1 Ne. 13:42. *3k*, vegeu *u*. *3l*, vegeu *3d*.

terreny de la meva vinya. Així jo escombraré la dolenteria de la meva vinya.

67. I les [3m]branques de l'arbre natural empeltaré altra vegada a l'arbre natural.

68. I els [3n]branquillons de l'arbre natural empeltaré a les branques naturals de l'arbre. I així els ajuntaré altra vegada perquè donin fruit natural, i seran [3o]un de sol.

69. I els dolents seran llençats, sí, àdhuc fora [3p] de tota la feixa de la meva vinya, perquè vet aquí que només aquesta vegada podaré la meva vinya.

70. I succeí que el Senyor de la vinya envià el seu [3q]servent, i aquest va fer el que el Senyor li havia manat. I hi va portar [3r]d'altres servents, i eren [3s]pocs.

71. I el Senyor de la vinya els digué: Aneu-hi, [3t]treballeu a la vinya amb les vostres forces. Heus aquí que aquesta és la darrera vegada que jo nodriré la meva vinya; perquè la [3u]fi s'acosta i la temporada ve de pressa. Si treballeu junt amb mi amb les vostres forces [3v]gaudireu del fruit que jo em guardaré per al temps que ve aviat.

72. I succeí que els [3w]servents hi anaren i treballaren amb les seves forces. També treballà amb ells el Senyor de la vinya. I obeïren en tot, els manaments del Senyor de la vinya.

73. I començà a eixir novament el fruit natural a la vinya. I les branques naturals començaren a créixer i a fruitar abundosament. I les silvestres començaren a ésser arrencades i [3y]llençades; i mantenien [3z]iguals les arrels i les copes dels arbres, segons la seva força.

74. Així varen treballar amb tota diligència, d'acord amb els manaments del Senyor de la vinya, fins que les branques [4a]dolentes foren llençades fora de la vinya i el Senyor hagué aconseguit que els arbres esdevinguessin altra vegada el fruit natural. I varen esdevenir com [4b]un sol cos, i els fruits foren iguals; i el Senyor de la vinya s'havia preservat el fruit natural que per a ell era el més preciós des del principi.

75. I succeí que quan el Senyor de la vinya va veure que el seu fruit era bo i que la vinya ja [4c]no era corrompuda, cridà els servents i els digué: Heus aquí que per darrera vegada hem nodrit la meva vinya, i ja veieu que he obrat segons la meva voluntat. He preservat el fruit natural, que és bo, tant com ho era al principi. I beneïts sou; perquè per ésser diligents en treballar amb mi a la meva vinya, i guardar els meus manaments, i portar-me novament el fruit natural, que la meva vinya ja no és corrom-

---

3m, ver. 56 *3n*, ver. 55. *3o*, vers. 66, 73, 74. *3p*, vers. 66, 74, 75. 1 Ne. 22:15-17. 2 Ne. 30:9, 10. *3q*, D. i A. 101:55, 60. 103:21. 2 Ne. 27:9. *3r*, vegeu D. i A. *3s*, 1 Ne 14:12. *3t*, D. i A 6:3, 4. 11:3. 21:9. 24:19. 31:4, 5. 33:3, 4. 39:17. 43:28. *3u*, vegeu *u*. *3v*, ver. 75 1 Ne. 13:37, 38. Jac. 6:3. *3x*, vegeu *3r*. *3y*, vegeu *3d*. *3z*, vegeu *3o*. *4a*, vegeu *3p*. *4b*, vegeu *3o*. *4c*, vegeu *3p*.

puda, i la [4d]dolenteria n'ha estat llençada, heus aquí, [4e]gaudireu amb mi, a causa del fruit de la meva vinya.

76. Perquè, heus aquí, per [4f]molt de temps em guardaré del fruit de la meva vinya per a la temporada, que ve de pressa. I per [4g]darrera vegada he nodrit la meva vinya, l'he podada, l'he cavada al voltant i l'he femada. Per tant, em guardaré del fruit per molt de temps, tal com ho he dit.

77. I quan arribi el dia en què [4h]novament eixirà fruit dolent a la meva vinya, llavors faré aplegar el bo i el dolent; i el bo me'l guardaré, i el dolent llençaré al seu lloc. Llavors vindrà la temporada i la fi; i la meva vinya la faré [4i]cremar amb foc.

CAPÍTOL 6

Jacob explica l'allegoria de l'olivera. La poda de la vinya.

1. Ara, germans, com us he dit que profetitzaria, heus aquí que aquesta és la meva profecia: Que les coses que parlà aquest profeta [a]Zenós sobre la casa d'Israel, quan l'assemblava a una olivera [b]cultivada, certament han de succeir.

2. I el dia que el Senyor torni a estendre la seva mà per [c]segona vegada, per a restablir el seu poble, serà el dia, sí, àdhuc [d]l'última vegada, que els servents del Senyor sortiran amb el seu [e]poder, per a nodrir i podar la seva vinya. I després d'això la [f]fi vindrà aviat.

3. I que en són de beneïts [g]aquells que s'han afanyat a la seva vinya! I que en són de [h]maleïts els qui seran llençats al seu propi lloc! I el món serà [i]cremat amb foc.

4. I que n'és de misericordiós el nostre Déu per a nosaltres! Perquè es recorda de la casa d'Israel, tant d'arrels com de branques; i els allarga les mans tot el dia. Es un poble [j]testarrut i contenciós, però tots aquells que no li endureixin el cor, se salvaran en el regne de Déu.

5. Per tant, estimats germans, us suplico amb paraules de sobrietat, que us penediu i veniu amb ple propòsit de cor. Aferreu-vos a Déu tal com ell s'aferra a nosaltres. I mentre el braç de la seva misericòrdia s'estén envers vosaltres a la llum de dia, no li empedreïu el cor.

6. Sí, si avui mateix voleu sentir la seva veu, no li enduriu el cor; o per què voleu morir?

7. Què, després d'haver estat nodrits amb la bona paraula de Déu tot el dia, voleu donar fruit dolent, per tal que hàgiu d'ésser tallats i llençats al foc?

8. Rebutjareu aquestes paraules? Voleu rebutjar les parau-

4d, vegeu *3p*. *4e*, vegeu *3v*. *4f*, D. i A. 101:62. 1 Ne. 22:26. Vegeu *n*, 2 Ne. 30. *4g*, vegeu *u*. *4h*, Ap. 20:7, 8. *4i*, Ap. 20:14, 15. Jac. 6:3. 3 Ne. 26:3, 4. D. i A. 29:23. Cap. 6: *a*, vegeu *h*, 1 Ne. 19. *b*, vegeu *b*, Jac. 5. *c*, vegeu *i*, 2 Ne. 6. *d*, vegeu *u*, Jac. 5. *e*, vegeu *o*, 1 Ne. 13. *f*, vegeu *u*, Jac. 5. D. i A. 43:17-20, 28. *g*, vegeu *o*, 1 Ne. 13. *h*, vers. 7-10. D. i A. 41:1. *i*, Jac. 5:77. 3 Ne. 26:3. *j*, vegeu *k*, Jac. 4.

les dels profetes, i totes les paraules que s'han dit del Crist, després que tants han parlat d'ell; i negar la bona paraula de Crist, i el poder de Déu i el do de l'Esperit Sant; i apagar l'Esperit Sant, i fer mofa del gran pla de redempció que s'ha establert per a vosaltres?

9. No sabeu que si fareu aquestes coses, el poder de la redempció i de la resurrecció, que és en Crist, us portarà a estar-vos amb vergonya i [k]terrible culpabilitat davant el tribunal de Déu.

10. I segons el poder de la justícia, perquè la justícia no pot negar-se, haureu d'anar fins a aquell [l]llac de foc i de sofre, les flames del qual són inapagables, i el seu fum puja per sempre més, el qual llac és turment [m]sense fi.

11. Aleshores, oh estimats germans, penediu-vos! Entreu per la porta [n]estreta, i continueu pel camí que és estret, fins que assoliu la vida eterna.

12. Oh, sigueu assenyats! Què més us puc dir?

13. Finalment, m'acomiado de vosaltres, fins que us torni a veure davant el tribunal [o]plaent de Déu, el que colpeja terriblement als malvats amb horrible espant i paüra. Amén.

CAPÍTOL 7

Sherem nega el Crist. Demana un senyal i és castigat. Confessa el seu pecat i es mor. Comença una reforma. Odi dels lamanites per als nefites. Jacob lliura les planxes al seu fill Enós.

1. Ara, succeí que després de passar alguns anys, arribà un home entre el poble de Nefí que s'anomenava Sherem.

2. I començà a predicar entre el poble, declarant que no hi hauria cap Crist. Va predicar moltes coses que afalagaven el poble, i ho feia a fi d'enderrocar la doctrina del Crist.

3. I s'afanyava molt per tal d'emportar-se el cor del poble, de manera que menava molts cors. I ell, sabent que jo, Jacob, tenia fe en el Crist que havia de venir, buscava molt l'ocasió d'atansar-se a mi.

4. Era instruït, en què tenia un coneixement perfecte del llenguatge del poble. Per tant, podria emprar molta llagoteria i molta eloqüència de paraula, segons el poder del diable.

5. I tenia l'esperança de remoure'm de la fe, malgrat les moltes revelacions i moltes coses que jo havia [p]vist concernent tot això; perquè jo veritablement havia vist àngels i m'havien ministrat. I també, havia sentit la veu del Senyor que de tant en tant m'havia parlat les seves paraules. Així doncs, no podria ésser trontollat.

---

k, Jac. 7:19. Mos. 15:26. Al. 39:5, 6. 3 Ne. 29:7. *l*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *m*, D. i A. 19:10-12. Mos. 3:25, 27. 28:3. 1 Ne. 15:29, 30, 35. 2 Ne. 9:16, 19, 26. 28:23. Al. 12:17. 3 Ne. 27:11, 17. 29:7. Moro. 8:21. *n*, vegeu *2b*, 2 Ne. 9. *o*, Moro. 10:34. Cap. 7: *a*, 2 Ne. 2:3, 4. 10:3. 11:3. Jac. 1:17. 2:11. 7:12. Al. 19:34. 24:14. Hel. 5:11. 13:37. 16:14. Moro. 7:22.

6. I succeí que se m'atansà, i em parlà d'aquesta guisa: Germà Jacob, he buscat molt l'ocasió de parlar amb tu, perquè he sentit, i també sé, que recorres molt, predicant el que tu en dius l'evangeli o la doctrina de Crist.

7. I has menat molts d'aquest poble, que perverteixen el recte camí de Déu i no guarden la llei de Moisès, que és el recte camí. Converteixen la llei de Moisès en l'adoració d'un ésser que tu dius vindrà d'aquí a molts segles. I ara jo, Sherem, et dic que això és una blasfèmia, ja que ningú no sap semblants coses. Perquè ningú no pot dir de coses que han de venir. I d'aquesta guisa Sherem discutia en contra meu.

8. Però heus aquí, el Senyor Déu va vessar el seu Esperit dins la meva ànima, de tal manera que el vaig confondre en totes les seves paraules.

9. Li vaig dir: Negues tu el Crist que ha de venir? I em digué: Si hi hagués d'haver un Crist, no el negaria. Però sé que no n'hi ha un Crist, ni mai no hi hagut, ni mai no hi haurà.

10. I li vaig dir: Creus les escriptures? I em digué: Sí.

11. I li vaig dir: Doncs, no les entens. Perqué veritablement testifiquen del Crist. Vet aquí, et dic que ni un sol dels profetes ha escrit ni profetitzat, sense haver parlat d'aquest Crist.

12. I això no és tot —se m'ha manifestat— perquè ho he sentit i he vist, i també el poder de l'Esperit Sant m'ho ha manifestat. Per tant, sé que si no s'hagués fet cap [b]expiació, tot el gènere humà s'hauria de perdre.

13. Aleshores em digué: Mostra'm un senyal per aquest poder de l'Esperit Sant del qual saps tant.

14. I li vaig respondre: Qui sóc jo que temptés Déu, perquè et donés un senyal del que tu saps és veritat? Amb tot, el negaràs perquè [c]ets del diable! Així i tot, que no es faci la meva voluntat, però si Déu et castiga, que et serveixi de senyal que ell té poder, tant en el cel com en la terra. I també que el Crist vindrà. Que sigui feta, oh Senyor, la teva voluntat i no la meva.

15. I succeí que quan jo, Jacob, vaig [d]acabar de dir aquestes paraules, el poder del Senyor agafà d'ell, de manera que va caure a terra. I hom el nodrí per espai de molts dies.

16. I succeí que va dir al poble: Reuniu-vos demà [e]perquè em moriré; per tant, desitjo parlar al poble abans de morir.

17. S'esdevingué que l'endemà la multitud es va aplegar; i els parlà clarament, i negà les coses que els havia ensenyat. I confessà el Crist, i el poder de l'Esperit Sant i el ministeri d'àngels.

b, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *c*, vers. 4, 18. *d*, vegeu *c*, Jac. 4. *e*, ver. 20.

18. I els digue clarament que havia estat enganyat pel [f]poder del diable. I parlà de [g]l'infern, i de l'eternitat i del [h]càstig etern.

19. Digué: Temo, no fos que hagi comès el pecat [i]imperdonable, ja que he mentit a Déu. Perquè vaig negar Crist i vaig dir que creia les escriptures, les quals veritablement testifiquen d'ell. I perquè he mentit així a Déu, temo molt, no sigui que el meu cas sigui terrible; però jo em confesso a Déu.

20. I succeí que després d'haver dit aquestes paraules, ja no pogué parlar més, i [j]lliurà l'esperit.

21. I quan la [k]multitud fou testimoni que hagué dit aquestes coses, quan estava per lliurar l'esperit, restà molt meravellada, en tant que el poder de Déu va caure damunt ells. I foren abatuts, que varen caure a terra.

22. Ara, a mi, Jacob, allò em va agradar, ja que ho havia demanat al meu Pare Celestial. I ell havia escoltat la meva súplica, i contestat la meva oració.

23. I succeí que la pau i l'amor de Déu es varen restablir entre el poble. Escodrinyaren les [l]escriptures i no varen fer més cas de les paraules d'aquell home pervers.

24. I succeí que es varen idear molts mitjans de [m]reformar els lamanites i retornar-los al coneixement de la veritat. Però tot fou en va, car es delectaven en les guerres i el vessament de sang. I tenien un [n]odi etern envers nosaltres, els seus germans; i cercaven de destruïrnos a tot moment, per la força de les armes.

25. Per tant, el poble de Nefí es va fortificar contra ells, amb les seves armes, i amb tota la seva força, confiant en el Déu i la roca de la seva salvació. Es feren, doncs, fins llavors, conqueridors dels seus enemics.

26. I succeí que jo, Jacob, vaig començar a envellir. I la història d'aquest poble es guarda sobre les [o]altres planxes de Nefí; per tant, acabo aquest relat, declarant que l'he escrit segons el millor dels meus coneixements, tot dient que el temps ens ha passat, i també les nostres vides, com un somni, essent nosaltres un poble solitari i solemne, errants, rebutjats de Jerusalem, nascuts en la tribulació a un ermàs, i [p]avorrits dels nostres germans, el que ens ha costat guerres i baralles. Per tant, passàvem deplorant els nostres dies.

27. Jo, Jacob, vaig veure que molt aviat hauria de baixar a la tomba. Per tant, vaig dir al meu fill Enós: Pren aquestes [q]planxes. I li vaig explicar [r]el que m'havia manat el meu ger-

f, vers. 4, 14. *g*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *h*, vegeu *m*, Jac. 6. *i*, vegeu *k*, Jac. 6. *j*, ver. 16. *k*, ver. 17. *l*, Al. 63:12. *m*, Enós 14, 20. *n*, ver. 26. Enós 14,20. Jar. 6. Mos. 10:11-18. 28:2 Al. 26:23-25. *o*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *p*, vegeu *n*. *q*, vegeu b, 1 Ne. 6. *r*, Jac. 1:1-4.

mà Nefí, i em prometé d'obeir els manaments. Ara acabo d'escriure damunt 'aquestes planxes, si bé hi he escrit molt poc. M'acomiado del lector, tot esperant que molts dels meus germans llegeixin les meves paraules. Germans, adéu.

EL LLIBRE D'ENÓS

La promesa del Senyor que els annals nefites eixiran als lamanites. Caràcter, condicions i guerres dels dos pobles.

1. Succeí que jo, [a]Enós, coneixent el meu pare, que fou home just — perquè va instruir-me en la seva llengua i també en el nodriment i advertiment del Senyor — i beneït sigui el nom del meu Déu per allò.

2. I us diré de la lluita que vaig sostenir davant Déu, abans de rebre una remissió dels meus pecats.

3. Heus aquí, vaig sortir a caçar feres al bosc, i les paraules que moltes vegades havia sentit parlar el meu pare sobre la vida eterna i el goig dels sants, varen penetrar profundament dins el meu cor.

4. I la meva ànima sentí fam. I em vaig prosternar davant el meu Faedor, tot pregant-li amb poderoses oracions i súpliques per la meva pròpia alma. Tot el dia li vaig clamar, i a entrada de nit, encara elevava la meva veu a dalt, fins que arribà als cels.

5. I em va venir una veu, dient: Enós, els teus pecats et són perdonats, i seràs beneït.

6. Jo, Enós, sabia que Déu no podia mentir; per tant, la meva culpabilitat fou esborrada.

7. I vaig dir: Senyor, com s'ha fet això?

8. I em digué: Per la teva fe en Crist, el qui no has oït ni has vist mai; i passaran molts anys abans que es manifesti en la carn. Vés-te'n, doncs, la teva fe t'ha fet bo.

9. Ara, succeí que quan vaig haver sentit aquestes paraules, vaig començar a desitjar el benestar dels meus germans, els nefites. Per tant, li vaig vessar l'ànima entera a Déu per a ells.

10. I mentre m'esforçava així en l'esperit, heus aquí, la veu del Senyor arribà novament a la ment, dient: Visitaré els teus germans segons la seva diligència en guardar els meus manaments. Els he [b]donat aquest país, i és una terra santa, i no la maleiré sinó per causa de la iniquitat. Per tant, visitaré els teus germans segons ho he dit,

---

s, vegeu *b*, 1 Ne. 6. EL LLIBRE D'ENÓS: *a*, Jac. 2:27. *b*, vegeu *a*, 1 Ne. 2.

i les seves transgressions faré caure amb dolor damunt el seu propi cap.

11. I quan jo, Enós, vaig haver sentit aquestes paraules, la meva fe començà a fer-se immutable en el Senyor; i li vaig pregar amb molts llargs esforços pels meus germans, els lamanites.

12. I succeí que després d'haver pregat i obrat amb tota diligència, el Senyor em va dir: Et concediré segons el que desitges, a causa de la teva fe.

13. Ara, aquest era el desig que anhelava d'ell — que si per cas el meu poble, els nefites, queia en transgressió i d'alguna manera era destruït, i els lamanites no ho eren, que el Senyor Déu [c]preservés una història del meu poble, els nefites, encara que fos pel poder del seu braç sant, per tal que algun dia futur eixís fins als lamanites, a fi que, tal volta, fossin portats a la salvació.

14. Perquè fins llavors els nostres esforços foren [d]vans en restablir-los a la veritable fe. I juraven en la seva còlera que, si fos possible, destruirien els nostres annals, i nosaltres, i també totes les tradicions dels nostres pares.

15. Per tant, jo, coneixent que el Senyor Déu podia preservar els nostres annals, li suplicava sense parar, ja que m'havia dit: Qualsevol cosa que demanis amb fe, creient que la rebràs en el nom de Crist, l'obtindràs.

16. I vaig tenir fe, i vaig clamar a Déu que [e]preservés els annals. I ell va pactar amb mi que els [f]faria eixir als lamanites al seu propi i degut temps.

17. I jo, Enós, sabia que es faria segons el pacte que havia fet. Per tant, la meva ànima reposà.

18. I el Senyor em digué: Els teus pares també em varen reclamar el mateix, i els serà concedit segons la seva fe, perquè la d'ells fou semblant a la teva.

19. Ara, succeí que jo, Enós, vaig anar entre el poble de Nefí, profetitzant de coses que vindrien, i testificant de tot el que havia sentit i vist.

20. I dono testimoniatge que el poble de Nefí s'afanyà en [g]restablir els lamanites a la veritable fe en Déu. Però les nostres feinades foren vanes; el seu [h]odi era implacable, i es deixaven portar per la seva naturalesa perversa, que esdevingueren una gent salvatge, ferotge i sanguinària, plena d'idolatria i d'immundícia. S'alimentaven d'animals de rapinya; vivien en tendes, vagant arreu per l'erm, amb una curta faixa de pell al voltant dels lloms i el cap afeitat. I la seva destresa fou amb l'arc, i amb la simitarra i la destral. Molts d'ells

c, vers. 15-18 Vegeu *c*, 2, 2 Ne. 27. *d*, ver. 20. Jac. 7:24. *e*, ver. 13. *f*, vegeu *c*, 2 Ne. 27. D. i A. 3:18-20. 10:48-51. *g*, ver. 14. Jac. 7:24. *h*, vegeu *n*, Jac. 7.

només menjaven carn crua; i tothora cercaven de destruir-nos.

21. I succeí que el poble de Nefí conreava la terra i [i]criava tota mena de gra i de fruita, i ramats de bestiar i tota mena de vaques, i cabres, i cabres salvatges, i també molts cavalls.

22. I hi havia molts profetes entre nosaltres. Però era una gent testarruda, dura d'enteniment.

23. I si no fos amb una extrema [j]severitat, amb la predicació i profecies de guerres, i baralles i destruccions, fent-los memòria constantment de la mort, la durada de l'eternitat, i els judicis i el poder de Déu, i totes aquestes coses —suscitant-los tothora per a mantenir-los en el temor del Senyor— us dic que només amb aquestes coses, i amb una claredat de paraules fora mida, s'evità que no davallessin ràpidament fins a la destrucció. D'aquesta faisó escric sobre ells.

24. I vaig veure guerres entre els nefites i els lamanites en el transcurs de la meva vida.

25. I succeí que vaig començar a envellir. Ja havien transcorregut *cent setanta-nou anys, des que el nostre pare Lehí [k]eixí de Jerusalem.

26. I vaig veure que aviat hauria de baixar a la tomba, havent obrat en mi el poder de Déu perquè prediqués i profetitzés a aquest poble, i els declarés la paraula segons la veritat que és en Crist. I ho he fet tots els meus dies, i m'he alegrat més en allò que en les coses del món.

27. Aviat aniré al lloc del meu repòs, que és amb el meu Redemptor, perquè sé que en ell trobaré repòs. I m'alegro en el dia quan el meu cos mortal es revesteixi [l]d'immortalitat, i m'estigui davant ell. Llavors veuré la seva faç amb plaer, i ell em dirà: Acosta't a mi, tu, beneït; hi ha un lloc preparat per a tu en les [m]mansions del meu Pare. Amén.

EL LLIBRE DE JAROM

Jarom, fill d'Enós, guarda els annals. Els nefites serveixen el Senyor i són prosperats.

1. Ara jo, Jarom, escric algunes paraules d'acord amb el [a]manament del meu pare Enós, per tal que sigui conservada la nostra genealogia.

2. I com que [b]aquestes planxes són petites, i que s'escriuen

---

i, 1 Ne. 18:25. *j*, vegeu *a*, 1 Ne. 16. *k*, 1 Ne. 1:4. 2:2, 3. *l*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. 1 Cor. 15:53. 2 Tim. 1:10. *m*, Et. 12:32-34. D. i A. 72:4. 98:18. Joan 14:2, 3.
EL LLIBRE DE JAROM: *a*, vegeu *b*, 2 Tim. 1:10. * L'any 420 a.C.

aquestes coses amb l'intent de beneficar els nostres germans, els [b]lamanites, per tant, cal que jo escrigui una mica. Però no escriuré sobre les meves profecies ni les meves revelacions; doncs, què més podria escriure que no hagin escrit els meus pares? Es que no han revelat ells el pla de salvació? Us dic que sí, i amb això ja en tinc prou.

3. Heus aquí, és precís que es treballi molt entre aquest poble, [c]a causa de la duresa del seu cor i la sordesa de la seva orella, i la ceguesa de la seva ment, i la testarrudesa del seu coll. Malgrat tot, Déu els és misericordiós fora mida, i fins ara no els ha escombrat de la faç de la terra.

4. I hi ha molts d'entre nosaltres que tenim moltes revelacions, perquè no tots són testarruts. I tots aquells que no en són, i tenen fe, tenen comunió amb l'Esperit Sant, el qual es manifesta als fills dels homes, segons la seva fe.

5. Ara, havien passat *doscents anys, i el poble de Nefí s'havia fet fort en el país. Miraven de [d]guardar la llei de Moisès i de santificar el dia del sàbat per al Senyor, i no profanaven ni blasfemaven. I les lleis del país eren summament estrictes.

6. Estaven espargits damunt una gran part de la superfície de la terra, i els lamanites també. I aquests eren molt més nombrosos que els nefites, i [e]estimaven l'assassinat, i beurien la sang dels animals.

7. I succeí que varen venir moltes vegades contra nosaltres, els nefites, a fer-nos la guerra. Però els nostres reis i cabdills eren homes poderosos en la fe del Senyor, i ensenyaven al poble els camins del Senyor. Per tant, vàrem resistir els lamanites i els foragitàrem de les nostres terres; i ens posàrem a fortificar les nostres ciutats o qualsevol indret de la nostra herència.

8. Ens vàrem multiplicar moltíssim, espargint-nos damunt la superfície de la terra, i esdevinguérem molt [f]rics en l'or i la plata, i les coses precioses, i en obres mestres de fusta, en edificis i en maquinària, i també en ferro i coure, llautó i acer. I fèiem eines de tota mena per a conrear la terra, i armes de guerra — la sageta punxeguda, el buirac, el dard, la jabalina i tots els preparatius per a la guerra.

9. I així, preparats per fer front als lamanites, aquests no varen prosperar contra nostre. Però es verificà la paraula que el Senyor proferí als nostres pares, dient: [g]En tant que guardeu els meus manaments, prosperareu en el país.

10. I succeí que els profetes

---

b, vegeu *c*, 2 Ne. 27. *c*, Enós 23. *d*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *e*, vegeu *n*, Jac. 7. Enós 20. *f*, vegeu *n*, 1 Ne. 18. *g*, vegeu *h*, 2 Ne. 1. * L'any 399 a.C.

del Senyor amonestaven el poble de Nefí, segons la paraula de Déu, que si no guardaven els manaments, ans queien en transgressió, serien [h]destruïts de la faç de la terra.

11. Per tant, els profetes, i els sacerdots i els mestres s'afanyaven, exhortant amb tota longanimitat el poble a la diligència; ensenyant-los la [i]llei de Moisès i l'intent pel qual fou donada; persuadint-los a mirar endavant fins al Messies i a creure que vendria, com si ja hi estigués. I d'aquesta manera els ensenyaven.

12. I succeí que obrant així, evitaren que fossin destruïts de la faç de la terra, perquè els punxaven el cor amb la paraula, estimulant-los tothora al penediment.

13. I succeí que ja havien transcorregut *dos-cents trentavuit anys — a la faisó de guerres, baralles i dissensions per espai de molt del temps.

14. I jo, Jarom, no escric més perquè les planxes són petites. Però, germans meus, podreu recórrer a les [j]altres planxes de Nefí, perquè allí està gravada la història de les nostres guerres, segons els escrits dels reis o els que aquests feien escriure.

15. I poso aquestes planxes a mans del meu fill, Omní, per tal que siguin guardades segons els manaments dels meus pares.

EL LLIBRE D'OMNÍ

Compost dels annals d'Omní, Amaron, Quemis, Abinadom i Amalequi. Mossiah surt del país de Nefí i descobreix el país de Zarahemla, poblat per una altra colònia de Jerusalem. Mossiah és proclamat rei. Coriàntumr, l'últim dels jaredites. El rei Benjamí. Altres migracions.

1. Heus aquí, succeí que jo, Omní, manat pel meu pare, Jarom, d'escriure una mica damunt [a]aquestes planxes, per a conservar la nostra genealogia,

2. Vull que sapigueu, doncs, que en la meva vida he lluitat molt amb l'espasa a fi de guardar el meu poble, els nefites, de caure en mans dels seus enemics, els lamanites. Però jo mateix sóc home malvat, i no he guardat els estatuts i manaments del Senyor, om devia fer.

3. Succeí que ja havien transcorregut dos-cents setanta-sis anys, i teníem moltes èpoques de pau, i d'altres de guerres

---

h, 1 Ne. 12:19, 20. Al. 45:10-14. Hel. 13:5-10. 3 Ne. 27:32. Morm. 6. *i*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *j*, vegeu *b*, 1 Ne. 6; també *f*, 1 Ne. 1. EL LLIBRE D'OMNÍ: *a*, vegeu *b*, 1 Ne. 6.

* L'any 361 a.C.

serioses i de vessament de sang. Finalment varen passar doscents vuitanta-dos anys, i jo havia guardat aquestes planxes segons els [b]manaments dels meus pares; i les vaig conferir al meu fill Amaron. I hi poso fi.

4. Ara jo, Amaron, escric les coses que escrigui, que són poques, en el llibre del meu pare.

5. Succeí que havien passat *tres-cents vint anys. I els més [c]perversos d'entre els nefites foren destruïts.

6. Perquè el Senyor no consentiria que després d'haver-los emmenat del país de Jerusalem, i d'haver-los guardat i preservat de les mans dels seus enemics, sí, no permetria que no es verifiquessin les paraules que va dir als nostres pares: [d]En tant que no guardeu els meus manaments, no prosperareu en el país.

7. Per tant, el Senyor els castigà amb greus judicis. Però, amb tot, va perdonar els justos perquè no morissin, i els deslliurà de les mans dels seus enemics.

8. I succeí que vaig lliurar les planxes al meu germà, Quemis.

9. Ara jo, Quemis, escric el poc que faig [e]al mateix llibre que el meu germà; perquè he vist que l'última cosa que va escriure, fou escrita de la seva pròpia mà, i ho féu en el mateix dia que me'l va lliurar. I d'aquesta manera guardem els [f]annals, perquè és segons els manaments dels nostres pares. I hi poso terme.

10. Heus aquí que jo, Abinadom, sóc fill de Quemis. Succeí que vaig veure moltes guerres i baralles entre el meu poble, els nefites, i els lamanites. I jo, amb la meva pròpia espasa, he llevat la vida a molts lamanites en defensa dels meus germans.

11. I la història d'aquest poble està gravada sobre planxes que guarden els reis, segons les generacions. I no sé de cap revelació o profecia que no hagi quedat escrita. Així, amb el que està escrit n'hi ha prou. I hi poso terme.

12. Heus aquí que sóc Amalequí, fill de Abinadom. Us diré alguna cosa sobre Mossíah que fou declarat rei del país de Zarahemla. El Senyor el va avisar que sortís de la terra de [g]Nefí cap a l'erm, i que tots els qui volguessin escoltar la veu del Senyor se n'anessin amb ell.

13. Succeí que ho féu segons el que el Senyor li manà. I ell i tots els qui volgueren escoltar la veu del Senyor, varen marxar cap a l'erm, i foren conduïts per molta prèdica i profecia. Foren amonestats tothora per la paraula de Déu, i guiats pel poder del seu braç a través de l'erm, fins que varen arribar a

---

b, Jac. 1:1-4. 7:27. Jar. 1, 2, 15. *c*, Jar. 10. *d*, vegeu *h*, 2 Ne. 1. *e*, vegeu *b*. *f*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *g*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. * L'any 279 a.C.

la terra que es diu el país de [h]Zarahemla.

14. I varen descobrir un poble que es deia el [i]poble de Zarahemla. Ara, hi hagué gran gaubança entre el poble de Zarahemla, i també Zarahemla mateix s'alegrà molt, perquè el Senyor els havia enviat el poble de Mossíah amb les [j]planxes de llautó que contenien els annals dels jueus.

15. I succeí que Mossíah va descobrir que el poble de Zarahemla eixí de Jerusalem a [k]l'època que Sedequies, rei de Judà, fou portat captiu a Babilònia.

16. Varen fer camí per l'erm, i la mà del Senyor els conduí a través de les grans aigües fins al país on Mossíah els va [l]trobar; i allí sojornaren des de llavors.

17. I al temps quan Mossíah els va descobrir, havien arribat a ésser molt nombrosos. Així i tot, havien sofert moltes guerres i greus baralles, i de tant en tant havien sucumbit per l'espasa. El seu idioma s'havia [m]corromput, i no havien portat annals amb ells. Negaven l'existència del seu Creador; i ni Mossíah ni el poble de Mossíah els podien entendre.

18. Però succeí que Mossíah els féu instruir en l'idioma d'ell. I després que els hi varen instruir, Zarahemla donà la genealogia dels seus pares, segons la seva memòria. Aquesta s'ha quedat escrita, però [n]no pas sobre aquestes planxes.

19. I succeí que el poble de Zarahemla i el de Mossíah varen unir-se, i Mossíah fou nomenat el seu [o]rei.

20. Succeí, en els dies de Mossíah, que li van portar una gran pedra [p]amb inscripcions, i ell les va [q]interpretar pel do i poder de Déu.

21. Donaven la relació d'un tal [r]Coriàntumr i la matança del seu poble. I Coriàntumr fou [s]descobert pel [t]poble de Zarahemla, i va viure amb ells per espai de nou llunes.

22. També parlava algunes paraules sobre els pares d'ell. I els seus primers pares eixiren de la [u]torre, quan el Senyor va confondre la llengua dels pobles. I la severitat del Senyor els va caure al damunt segons els seus judicis, que són justos. I els seus [v]ossos jauen espargits en la terra al nord.

23. Heus aquí, jo, Amalequí, vaig néixer en els dies de Mossíah, i he viscut fins a veure la seva mort; i Benjamí, el seu fill, regna en lloc seu.

24. He vist en els dies del rei Benjamí, una guerra seriosa i molta sang vessada entre nefites i lamanites. Però els nefites avantatjaren molt els lamanites, sí, en tant que el rei Benjamí els féu fora de la [x]terra de Zarahemla.

---

h, Al. 2:15. *i*, vers. 15-19. Mos. 25:2-4. Al. 22:30-32. Hel. 6:10. 8:21. *j*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. *k*, 2 R. 25:1-7. Vegeu *i*. *l*, vers. 14. *m*, ver. 18. *n*, vegeu *j*. *o*, ver. 12. *p*, ver. 21. *q*, Mos. 8:13-18. *r*, Et. 12:1-3. 13:1, 2, 13-31. Caps. 14, 15. *s*, vegeu *i*. *t*, Et. 11:20, 21. 13:21. *u*, Mos. 28:17. Et. 1:1-6. Gèn. 11:1-9. *v*, Mos. 8:8-12. Vegeu *q*. *x*, vegeu *h*.

25. Ara, he començat a envellir; i com que no tinc descendència, i sé que el rei Benjamí és un home just davant del Senyor, li lliuraré [y]aquestes planxes, tot exhortant els homes a que vinguin a Déu, el Sant d'Israel, i creguin en la profecia, i en les revelacions, en el ministeri d'àngels, i el do de parlar amb llengües, i el do d'interpretar llengües, i en totes les coses que són bones. Perquè no n'hi ha res que sigui bo, que no ve del Senyor; i tot allò que és dolent ve del diable.

26. Ara, estimats germans, voldria que vinguéssiu al Crist, el Sant d'Israel, i participéssiu de la seva salvació i el poder de la seva redempció. Sí, veniu a ell i oferiu-li l'ànima entera com a ofrena. Prosseguiu en el dejuni y la [z]pregària, i persevereu fins a la fi; i tan cert com viu el Senyor, sereu salvats.

27. Ara, voldria dir quelcom d'un cert nombre de gent que pujà a l'erm per retornar a la terra de [2a]Nefí; perquè hi havia molts que desitjaven posseir la terra de la seva herència.

28. Per tant, se n'anaren a l'erm. I el seu cabdill, que era un home fort i poderós, i home testarrut, per tant, va provocar una baralla entre ells. [2b]I tots foren matats a l'erm, menys cinquanta que varen retornar a la [2c]terra de Zarahemla.

29. I succeí que també s'emportaren [2d]d'altres, en nombre, i altra vegada emprengueren el camí per l'erm.

30. Jo, Amalequí, tenia un germà que també se'n va anar amb ells; i des de llavors no n'he sabut res més. Ja estic a punt d'ajaure'm al sepulcre, i aquestes planxes ja són [2e]plenes. I poso terme a la meva narració.

LES PARAULES DE MORMÓ

El compendi de Mormó i les planxes petites de Nefí. Relació entre la part anterior del Llibre de Mormó i la que segueix.

1. Ara jo, Mormó, estant per lliurar els [a]annals que he estat fent a mans del meu fill Moroni, heus aquí que he vist quasi tota la destrucció del meu poble, els nefites.

2. Ja són [b]molts segles després de la vinguda de Crist que faig *lliurament d'aquests annals a mans del meu [c]fill. I suposo que ell presenciarà la destrucció total del meu poble.

---

y, vegeu *b*, 1 Ne. 6. *z*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *2a*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *2b*, Mos. 9:1, 2, 4. *2c*, vegeu *h*. *2d*, Mos. 9:3, 4. *2e*, vers. 11, 19. PARAULES DE MORMÓ: *a*, 3 Ne. 5:10. Morm. 1:1-4, 2:17, 18. 5:9. 6:1, 6. 8:1, 4, 5, 14-16. 9:32-36. Moro. 9:23, 24. 10:1-5. *b*, Morm. 6:5. *c*, Morm. 6:6. * Vora l'any 385 d.C.

Però que Déu li concedeixi que els sobrevisqui, per tal [d]d'escriure quelcom d'ells, i alguna cosa del Crist, a fi que algun dia, tal vegada, els faci servir.

3. Ara parlo una mica sobre el que he escrit. Perquè després d'haver fet un [e]compendi de les [f]planxes de Nefí, fins al [g]regnat d'aquest rei Benjamí de qui Amalequí parlà, vaig buscar entre els [h]annals que m'havien estat lliurats a les mans, i vaig trobar [i]aquestes planxes que contenien aquesta narració petita dels profetes, des de Jacob fins al regnat d'aquest rei Benjamí, i també [j]moltes de les paraules de Nefí.

4. I les coses que es troben en aquestes planxes m'agraden, a causa de les profecies sobre la vinguda del Crist. Els meus pares saben que moltes d'elles ja s'han acomplert, sí, i jo també sé que s'han acomplert totes que foren profetitzades sobre nosaltres fins ara, i les que passin més enllà d'avui, certament han d'acomplir-se.

5. Per tant, [k]he escollit aquestes coses per tal d'acabar el meu relat sobre elles, i el que resta de la meva [l]narració trauré de les [m]planxes de Nefí; i no puc escriure ni la [n]centèsima part de les coses del meu poble.

6. Però prendré [o]aquestes planxes que contenen aquestes profecies i revelacions, i les posaré amb la resta de la meva [p]història, perquè són precioses per a mi, i sé que també ho seran per als meus germans.

7. I ho faig per un [q]savi propòsit, perquè així m'ho xiuxiueja, pels efectes de l'Esperit del Senyor que hi ha en mi. Ara, no sé totes les coses, però el Senyor sap tot el que ha de succeir; per tant, ell obra en mi perquè jo faci segons la seva voluntat.

8. I la meva súplica a Déu, pel que fa als meus germans, és que altra vegada tornin a coneixença de Déu, sí, a la redempció del Crist, a fi que novament siguin un [r]poble delitós.

9. Ara jo, Mormó, *prossegueixo a posar terme al meu [s]relat, que he tret de les planxes de Nefí; i ho faig segons els coneixements i l'enteniment que Déu m'ha donat.

10. Per tant, succeí que després que Amalequí va lliurar [t]aquestes planxes a mans del rei Benjamí, aquest les prengué i les posà amb les [u]altres planxes que contenien annals que foren transmesos pels reis de generació en generació, fins al temps del rei Benjamí.

11. I eren transmesos de generació en generació, des del

d, Morm. 8:1-8. *e*, Morm. 5:9. *f*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *g*, Om. 23-25. *h*, Morm. 4:23. *i*, vegeu *b*, 1 Ne. 6. *j*, vegeu 1 i 2 Ne. *k*, ver. 6. *l*, 1 Ne. 9:2. Vegeu *f*. Vegeu ver. 3; també *f*, 1 Ne. 1. *m*, 3 Ne. 5:14-18. Morm. 1:1. *n*, ver. 3. 3 Ne. 5:8-11. 26:6-12. Morm. 5:9. *o*, ver. 5. *p*, vegeu *c*. *q*, D. i A. secs. 3, 10. *r*, 2 Ne. 30:6. *s*, ver. 3. *t*, vegeu *o*. *u*, vegeu f.

* Vora l'any 385 d.C.

rei Benjamí fins que varen caure a les [v]meves mans. I jo, Mormó, prego a Déu que es conservin d'ara endavant. I sé que seran preservades, perquè en elles hi ha escrites coses grans, d'acord amb les quals el [v]meu poble i els [v]seus germans seran [v]jutjats en el gran i últim dia, segons la paraula de Déu que està escrita.

12. Ara, d'aquest rei Benjamí — ell tenia unes quantes baralles entre els del seu poble.

13. I va succeir també que els exèrcits dels lamanites baixaren de la [2a]terra de Nefí per a guerrejar contra el poble del rei. Però el rei Benjamí va reunir els seus exèrcits i va plantar cara als lamanites; i ell mateix lluità amb la força del seu propi braç, amb [2b]l'espasa de Laban.

14. I en la força del Senyor lluitaren contra els seus enemics fins a matar molts milers de lamanites. I succeí que encara lluitaren contra ells fins que els foragitaren de totes les terres de la seva herència.

15. I succeí que després varen aparèixer falsos Crists, i les seves boques foren tancades, i ells, castigats segons els seus crims;

16. Després varen aparèixer falsos profetes, i falsos predicadors i mestres entre el poble, i tots foren castigats segons els seus crims; i després va haver-hi moltes baralles, i molts dissidents que varen passar als lamanites. I succeí que el rei Benjamí, ajudat dels sants profetes que hi havia entre el poble—

17. Perquè, heus aquí, el rei Benjamí era un home sant, i governava el seu poble en justícia. I hi havia molts homes sants en el país que predicaven la paraula de Déu amb poder i autoritat; i empraven molta [2c]severitat, per causa de la testarrudesa del poble—

18. Així doncs, amb l'ajut d'aquests, el rei Benjamí, treballant amb totes les forces del seu cos i les facultats de la seva ànima tota, i igualment els profetes, restabliren novament la pau en el país.

EL LLIBRE DE MOSSÍAH

CAPÍTOL 1

Exhortació del rei Benjamí als seus fills. Mossiah és escollit successor del seu pare. Rep els annals, etc.

1. Ara, no hi va haver més

---

v, 3 Ne. 5:8-11. Morm. 4:23. *x*, Hel. 15:3. Vegeu *p*, Jac. 5. *y*, Hel. 15:4. Vegeu *q*, Jac. 5. *x*, 2 Ne. 25:18. 29:11. 33:11, 14, 15. 3 Ne. 27:23-27. Et. 4:8-10. 5:4. *2a*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *2b*, vegeu *a*, 1 Ne. 4. *2c*, vegeu *a*, 1 Ne. 16.

baralles en tota la [a]terra de Zarahemla, entre tot el poble que era del rei Benjamí, de tal manera que aquest va gaudir de pau contínua tot el restant dels seus dies.

2. I succeí que tenia tres fills, i els anomenava Mossíah, Helorum i Helaman. I els feia instruir en [b]tot l'idioma dels seus pares perquè així poguessin arribar a ésser homes de seny, i que coneguessin les profecies que els seus pares havien proferit, profecies que els havien estat donades per la mà del Senyor.

3. També els va instruir sobre els annals que estaven gravats damunt les [c]planxes de llautó, dient-los: Fills meus, voldria que us recordéssiu de què si no fos per aquestes planxes, que contenen aquests annals, i aquests manaments, nosaltres hauríem romàs en la ignorància, fins aquest temps, sense conèixer els misteris de Déu.

4. Perquè no era possible que el nostre pare Lehí es recordés de totes aquestes coses per a ensenyar-les als seus fills, sense l'ajut d'aquestes planxes; ja que, havent estat [d]instruït en l'idioma dels egipcis, ell podia llegir aquests gravats i ensenyar-los als seus fills, a fi que aquests els poguessin ensenyar als seus, tot complint els manaments de Déu, fins als nostres dies.

5. Us dic, fills meus, que si no fos per aquestes coses que s'han guardat i preservat per la mà de Déu per tal que nosaltres llegíssim i entenguéssim dels seus misteris, i tinguéssim sempre els seu manaments davant els nostres ulls, fins els nostres pares haurien decaigut en la incredulitat, i nosaltres hauríem estat com els nostres germans, els lamanites, que no saben res d'aquestes coses, o no les creuen quan els són ensenyades, a causa de les [e]tradicions dels seus pares, que no són correctes.

6. Oh fills meus, voldria que recordéssiu que aquestes paraules són veritables, i també que aquests annals són vertaders. I esguardeu també les planxes de Nefí, les quals contenen els annals i les paraules dels nostres pares, des del temps que eixiren de Jerusalem fins ara, i són veritables; i podem saber que són certes perquè les tenim davant dels nostres ulls.

7. Ara, fills meus, voldria que us recordéssiu d'escodrinyar-les amb diligència, perquè us servissin de profit. I voldria que guardéssiu els manaments de Déu perquè prosperéssiu en el país, d'acord amb les [f]promeses que el Senyor va fer als nostres pares.

8. I moltes altres coses el rei Benjamí va ensenyar als seus

---

a, Om. 13. *b*, ver. 4. 1 Ne. 1:2. Morm. 9:32. *c*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. *d*, vegeu *b*. *e*, vegeu *n*, Jac. 7. Al. 19:14 *f*, vegeu *h*, 2 Ne. 1. Vora l'any 130 a. C.

fills, que no queden escrites en aquest llibre.

9. I succeí que quan va acabar d'instruir els seus fills, s'envellí, i coneixent que ben aviat hauria de fer el camí de tota la terra, cregué oportú de conferir el seu regne a un dels seus fills.

10. Per això, *féu portar Mossíah a la seva presència, i aquestes són les paraules que li parlà, dient: Fill meu, voldria que fessis una crida per tot el país, entre tota aquesta gent, o el [g]poble de Zarahemla, i [h]el de Mossíah que hi habita, a fi que es reuneixin. Perquè demà proclamaré a aquest poble meu, per la meva pròpia boca, que [i]tu seràs el rei i cabdill d'aquest poble que ens ha donat el Senyor Déu nostre.

11. I a més, donaré un [j]nom a aquest poble, per tal que es distingeixi d'entre tots els pobles que el Senyor ha tret de la terra de Jerusalem. I ho faig perquè s'ha afanyat en guardar els manaments del Senyor.

12. I li donaré un nom que mai més no serà esborrat, si no fos per la transgressió.

13. Sí, i encara et dic, que si aquest poble tan altament afavorit del Senyor caigués en la transgressió, i esdevingués un poble malvat i adúlter, el Senyor es lliurarà d'ells, de manera que es tornaran febles com els seus germans. I no els preservarà més pel seu incomparable i meravellós poder, com fins ara ha preservat els nostres pares.

14. Perquè et dic, que si Déu no hagués estès el seu braç en preservar els nostres pares, haurien caigut en mans dels lamanites i estat víctimes del seu odi.

15. I succeí que quan el rei Benjamí hagué acabat de parlar aquestes paraules al seu fill, li donà càrrec de tots els afers del regnat.

16. I a més li donà càrrec dels annals gravats damunt les [k]planxes de llautó, així com [l]les de Nefí, i també [m]l'espasa de Laban, i [n]l'esfera o director que va conduir els nostres pares per l'erm, el qual fou preparat per la mà del Senyor perquè així hi fossin dirigits, cadascú segons la cura i diligència que li donaven.

17. Per tant, mentre no es mantenien fidels, no prosperaven ni avançaven en el seu camí, sinó que foren [o]foragitats i incorregueren l'enuig de Déu al seu damunt. Per tant, foren castigats amb fam i greus afliccions, per tal de moure'ls al record del seu deure.

18. Així doncs, succeí que Mossíah sortí i féu el que el seu pare li havia [p]manat. Cridà tots els qui vivien al [q]país de Zarahemla, perquè es reunissin i pugessin al [r]temple per tal

g, Om. 14. *h*, vegeu *p*. Mos. 27:35. 28:18. 29:40. Hel. 15:3. *i*, Mos. 2:30. 6:3, 4. *j*, ver. 12. Mos 5:11. *k*, vegeu *a*, 1 Ne 3. *l*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *m*, vegeu *a*, 1 Ne. 4. *n*, vegeu *d*, 1 Ne. 16. *o*, 1 Ne. 18:12, 13. *p*, ver. 10. Mos. 2:1. *q*, Om. 13. *r*, vegeu *h*, 2 Ne. 5.

* Vora l'any 124 a.C.

d'escoltar les paraules que els digués el seu pare.

CAPÍTOL 2

El rei Benjamí edifica una torre des de la qual parla al seu poble. El regnat just d'un rei temerós de Déu.

1. I succeí que després que Mossíah havia fet el que el seu pare li havia [a]manat, i havia fet una crida per tot el país, es va reunir el poble de totes bandes perquè pugessin al [b]temple a escoltar les paraules que el rei Benjamí els havia de dir.

2. I fou gran el nombre, tants que no els comptaven, perquè el poble s'havia multiplicat molt i s'havia fet nombrós en el país.

3. També varen portar-n'hi dels primogènits dels seus ramats, perquè oferissin sacrificis i holocaustos, segons la [c]llei de Moisès.

4. I també perquè així donessin gràcies al seu Déu i Senyor, que els havia emmenat des de la terra de Jerusalem i alliberat de les mans dels seus enemics, i els havia designat homes justos com a mestres; i també un home just com a rei, el qual havia establert la pau en la [d]terra de Zarahemla, i els havia ensenyat a guardar els manaments de Déu, a fi que s'alegressin i fossin plens d'amor envers Déu i tots els homes.

5. I succeí que quan varen pujar al [e]temple, hi plantaren les tendes tot al voltant, cada home segons la seva família, que eren l'esposa, els fills i filles, i els fills i filles d'aquests, des del més gran fins al més petit, cada família per separada, l'una de l'altra.

6. I plantaren les tendes al voltant del [f]temple, cadascú amb la seva tenda de tal manera que la porta donava al temple, que així podien romandre-hi i escoltar les paraules que el rei Benjamí els parlés.

7. Perquè fou tan gran la multitud que el rei Benjamí no els podia instruir tots dintre els murs del temple, per tant va fer construir una [g]torre, perquè així el poble li sentís tot allò que el digués.

8. I succeí que començà a parlar al seu poble des de la torre; i tothom no podia sentir les seves paraules, per causa de la multitud tan crescuda. Així doncs, féu que les paraules que deia fossin escrites i comunicades a aquells que no restaven a l'abast de la seva veu, a fi que també les rebessin.

9. I aquestes són les paraules que parlà i féu escriure, dient: Germans meus, tots els qui us heu congregat, vosaltres que podeu sentir les meves paraules que us diré avui — perquè no us he manat de pu-

---

a, Mos. 1:10, 18. *b*, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *c*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *d*, Om. 13. *e*, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *f*, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *g*, ver. 8.

jar-hi a fi de jugar amb les paraules que us diré avui dia, sinó que em poséssiu atenció, i que obriu les vostres orelles perquè escolteu, i el vostre cor perquè entengueu, i la vostra ment perquè els misteris de Déu siguin desplegats davant la vostra vista.

10. No us he manat de venir aquí perquè em teméssiu, ni perquè us penséssiu que jo, de mi mateix, sóc més que un mortal.

11. Emperò sóc com vosaltres, subjecte a tota mena de malalties de cos i de ment. Amb tot, he estat escollit per aquest poble, i consagrat pel [h]meu pare, i la mà del Senyor ha deixat que jo fos cabdill i rei sobre aquest poble; i he estat guardat i preservat pel seu incomparable poder, per a [i]servir-vos amb tota la potència, seny i força que el Senyor m'ha concedit.

12. Us dic que com m'ha estat permès de despendre els meus dies al vostre servei, fins al dia d'avui, i no he cercat l'or, ni la plata, ni qualsevol altra riquesa de vosaltres;

13. Ni he permès que estiguéssiu tancats en masmorres, o que us esclavitzéssiu els uns als altres, ni que assassinéssiu, o pilléssiu, o robéssiu o adulteréssiu; ni tampoc us he permès que cometéssiu cap mena d'iniquitat, sinó que us he ensenyat a guardar els manaments del Senyor en tot allò que ell us ha manat.

14. I àdhuc jo mateix he treballat amb les meves mans a fi de servir-vos, i perquè no fóssiu carregats d'impostos, i que no us caigués al damunt cap cosa dura de portar. I de tot això que us parlo, vosaltres mateixos avui dia en sou testimonis.

15. Amb tot, germans meus, no he fet aquestes coses per a vanagloriar-me, ni us ho dic per a acusar-vos, sinó us dic aquestes coses perquè sapigueu que puc correspondre una consciència neta davant Déu avui dia.

16. Heus aquí, us dic que perquè vaig dir que havia despès els meus dies al vostre [j]servei, no vull gloriejar-me, ja que sols he estat al servei de Déu.

17. Heus aquí, us dic aquestes coses perquè aprengueu la saviesa, perquè aprengueu que quan us trobeu al servei dels vostres semblants, només esteu al servei del vostre Déu.

18. Heus aquí, vosaltres m'haveu designat rei vostre. I si jo, el qui anomeneu el vostre rei, treballo per a servir-vos, no deuríeu treballar vosaltres per a servir-vos l'un a l'altre?

19. A més, si jo — el qui anomeneu rei vostre, que he despès els meus dies al [k]vostre servei, i amb tot, he estat al servei de Déu — mereixo al-

---

h. Om. 23. 24. *i.* vers. 14, 16-19. *j.* vers. 11,17-19. *k.* vers. 11, 16-18.

gun agraïment de vosaltres, oh com no deuríeu agrair-li al vostre Rei celestial!

20. Us dic, germans meus, si donéssiu tot l'agraïment i les lloances que la vostra ànima tota té poder de posseir, a aquest Déu que us ha creat, i us ha guardat i preservat, i ha fet que us alegréssiu, i us ha concedit de viure en pau els uns amb els altres.

21. Us dic que si servíssiu aquell que us ha creat des del principi, i que us està preservant de dia en dia, prestant-vos alè perquè visqueu i mogueu, i obreu segons la vostra pròpia voluntat, i àdhuc, sostentant-vos d'un moment a l'altre — us dic que si el servíssiu amb tota la vostra ànima, encara seríeu servidors inútils.

22. I heus aquí, tot el que us demana de vosaltres és que guardeu els seus manaments; i us ha [l]promès que si els guardéssiu, prosperaríeu en la terra. I ell no varia mai del que ha dit; per tant, si guardeu els seus manaments, us beneeix i us prospera.

23. Ara, en primer lloc, ell us ha creat i us ha concedit les vostres vides, pel que li esteu endeudats.

24. I en segon lloc, requereix que feu el que us ha manat; pel que, si ho feu, us beneeix encontinent. I així, ja us ha pagat. I encara li esteu endeudats, i ho esteu, i ho estareu, sempre i per sempre més. De què, doncs, heu de gloriejar-vos?

25. I ara us pregunto: Podeu dir alguna cosa de vosaltres mateixos? Jo us contesto: No, no podeu dir ni que sou tant com la pols de la terra. Amb tot, fóreu creats de la [m]pols, però, heus aquí, que aquesta pertany al qui us va crear.

26. I jo, àdhuc jo, el qui vosaltres anomeneu rei vostre, no sóc més bo que vosaltres, perquè també sóc de la pols. I heus aquí, sóc vell, i estic per lliurar aquesta còrpora mortal a la seva mare terra.

27. Per això, tal com us he dit que us havia [n]servit, caminant amb la consciència neta davant Déu, així us he fet congregar ara, per tal de trobar-me exempte de culpa, i que la vostra sang no em recaigui al damunt, quan m'estigui per a ésser jutjat de Déu, del que m'ha manat de vosaltres.

28. Us dic que us he fet congregar perquè pogués treure de les meves vestidures la vostra sang, ara que estic per baixar a la tomba, per tal que baixés en pau, i que el meu esperit immortal s'ajuntés amb els [o]cors de dalt, cantant lloances a un Déu just.

29. A més, us dic, que us he fet congregar per tal de decla-

---

l, vegeu *h*, 2 Ne. 1. *m*, 2 Ne. 2:15. 29:7. Jac. 2:21. 4:9. Mos. 4:21. 7:27. 28:17. Al. 18:28, 34, 36. 22:10-13. 42:2. Morm. 6:15. 9:11, 12, 17. Et. 3:15, 16. Moro. 10:3. Gèn. 2:7. 3:19. *n*, vers. 11, 12, 14-19. *o*, Morm. 7:7.

rar-vos que ja no podré ésser el vostre mestre ni rei vostre.

30. Perquè encara en aquest moment, tot el meu cos tremola fortament, mentre intento parlar-vos; però el Senyor Déu em sosté i ha permès que us parlés, i m'ha manat que us declarés avui, que el meu fill Mossíah us serà per [p]rei i cabdill.

31. Ara, germans meus, voldria que féssiu tal com ho heu fet fins ara. Així com heu guardat els meus manaments, i també els del meu pare, i heu prosperat i heu estat preservats de no caure en mans dels vostres enemics, de la mateixa manera, si guardeu els manaments del meu fill, o els de Déu que us seran comunicats per ell, prosperareu en la terra, i els vostres enemics no tindran poder damunt vostre.

32. Però, oh poble meu, tingueu cura, que no sorgissin baralles entre vosaltres, i que no escollíssiu d'obeir [q]l'esperit del mal, del qual va parlar el meu pare Mossíah.

33. Perque, heus aquí, ha estat decretada una maledicció damunt tot aquell que esculli d'obeir aquest esperit; ja que si ho fa, i roman i mor en els seus pecats, ell mateix es beu la condemnació per a la pròpia ànima. Perquè rep com a paga un [r]càstig etern, havent transgredit la llei de Déu contra un coneixement propi.

34. Us dic que no n'hi ha un entre vosaltres, exceptuant els vostres fillets, que no hagi estat instruït en aquestes coses, sinó que sap que està endeudat eternament al seu Pare Celestial, de retre'l tot el que té i és. I també, que no hagi estat instruït quant als [s]annals que contenen les profecies anunciades pels sants profetes, fins aquell temps quan el nostre pare Lehí eixí de Jerusalem;

35. Així com també, tot el que els nostres pares han declarat fins ara. I heus aquí, també aquests parlaven el que el Senyor els manava; per això són justos i veritables.

36. I ara us dic, germans meus, que si després d'haver conegut totes aquestes coses, i d'haver-vos-les estat instruïts, si trangredíssiu i obréssiu contrari al que se us ha dit, que us retiréssiu de l'Esperit del Senyor, que no tingui cabuda dintre vostre, per a guiar-vos per les sendes de la saviesa, per tal que sigueu beneïts, prosperats i preservats —

37. Us dic que l'home que fa això, aquell es rebella plenament contra Déu; per tant, escull d'obeir [t]l'esperit del mal, i es fa enemic de tota rectitud. Així doncs, el Senyor no té ca-

---

p, Mos. 1:10. 6:3, 4. *q*, vegeu *i*, 2 Ne. 2. 9:39. 18:19. 28:20-22. 32:8. Mos. 2:37. 3:6. 4:14. 16:3. Al. 3:26, 27. 5:20, 39-42. 30:42, 53. 34:34, 35, 39. 40:13, 14. Hel. 7:15, 16. 13:37. 3 Ne. 27:11, 32. Morm. 1:19. 5:18. Moro. 7:11-14, 17. 10:30. *r*, vegeu *m*, Jac 6. *s*, 1 Ne. 3:24. 5:14. *t*, vegeu *q*.

buda en ell, perquè no habita pas en temples impurs.

38. Per tant, si aquest home no es penedeix pas, i roman i mor un enemic de Déu, les exigències de la justícia divina desperten en la seva ànima immortal un sentit viu de la pròpia culpa, que el fa recular de la presència del Senyor i li omple el cor de culpabilitat, i dolor i angoixa, que és [u]com un foc inapagable, les flames del qual pugen per sempre més.

39. Ara, us dic, que la misericòrdia no té cap dret sobre aquell home. Així que el seu destí final és el de sofrir [v]un turment sense fi.

40. Oh tots vosaltres, vells i també joves, i vosaltres, els infants, que podeu entendre les meves paràules — ja que us he parlat clarament perquè comprengueu — prego que us desperteu al record de la terrible situació dels que han caigut en la transgressió.

41. I a més, voldria que rumiéssiu el benеït i feliç estat d'aquells que guarden els manaments de Déu. Perquè heus aquí, són benеïts en totes les coses, tant temporals com espirituals; i si resten fidels fins a la fi, seran rebuts en els cels per tal que habitin amb Déu en un estat de felicitat eterna. Recordeu, recordeu, que aquestes coses són veritables; perquè el Senyor Déu les ha dites.

CAPÍTOL 3

El discurs del rei Benjamí continua. Una altra profecia sobre el Crist. Més detalls sobre l'expiació.

1. I altra volta, germans meus, us voldria cridar l'atenció, puix que encara tinc quelcom més a dir-vos; perquè, tinc alguna cosa a dir-vos sobre el que ha de venir.

2. I les coses que us diré m'han estat revelades per un àngel de Déu. Em digué: Desperta't; i em vaig despertar, i ell estava davant meu.

3. Em digué: Desperta't i escolta el que et diré. Vet aquí que vinc a anunciar-te la bona nova de gran goig.

4. Perquè el Senyor ha oït les teves pregàries i ha jutjat de la teva rectitud; i m'ha enviat a anunciar-te el que t'alegrarà. I que hò podràs anunciar al teu poble, a fi que també s'empleni de goig.

5. Perquè vet aquí, el temps s'acosta, i no és gaire lluny, en què amb poder, el Senyor Omnipotent que regna, que ha estat i que [a]és, d'eternitat en eternitat, baixarà des del cel entre els fills dels homes, i habitarà un [b]tabernacle d'argila; i

u, vegeu *m*, Jac. 6. *v*, vegeu *m*, Jac. 6. CAP. 3: *a*, 2 Ne. 19:6. 26:12. Mos. 15:1-5. Al. 11:38, 39, 44. 13:7-9. Hel. 14:12. Moro. 7:22. 8:18. D. i A 29:33, 39:1. 76:4. *b*, 2 Ne. 9:18-21. 2 Ne. 2:4. 6:9. 9:5, 21. 25:12. 32:6. Mos. 7:27. 15:1-7. Al. 7:9-13. 19:13. Hel. 14:4. 3 Ne. 1:14. 9:15, 16. 10:18, 19. Caps. 11-28. Morm. 3:21.

sortirà entre els homes, tot obrant [c]poderosos miracles, tal com guarir els malalts, ressuscitar els morts, fer caminar els coixos, donar vista als cecs, tornar l'oïda als sords, i remeiant tota mena de malalties.

6. I expulsarà dimonis, o els [d]esperits malignes que habiten en el cor dels fills dels homes.

7. Vet aquí que sofrirà temptacions i [e]dolor de cos, fam, set i fatiga, més enllà que l'home pot suportar, excepte que fos a mort; perquè, vet aquí, que la sang li sortirà de cada porus, tan gran serà la seva angoixa per les malvestats i les abominacions del seu poble.

8. I s'anomenarà Jesucrist, el Fill de Déu, el Pare del cel i de la terra, el Creador de totes les coses des del principi; i la seva mare s'anomenarà [f]Maria.

9. Vet aquí que vindrà als seus, perquè la salvació arribés als fills dels homes mitjançant la fe en el seu nom. I encara després de tot això, el tindran com a home, i diran que té un dimoni, i l'assotaran i el [g]crucificaran.

10. I el [h]tercer dia ressuscitarà d'entre els morts. Vet aquí que s'aixeca per a jutjar el món. I totes aquestes coses es fan perquè un judici recte recaigués sobre els fills dels homes.

11. Perquè vet aquí, així mateix la seva sang [i]expia els pecats d'aquells que han caigut per la transgressió d'Adam, que han mort sense conèixer la voluntat de Déu quant a ells, o que han [j]pecat per ignorància.

12. Però, ai, ai d'aquell que, sabent-ho, es rebella contra Déu! Perquè la salvació no ve a cap d'aquests, si no és a través del penediment i de la fe en el Senyor Jesucrist.

13. I el Senyor Déu ha enviat els seus sants profetes entre tots els fills dels homes per a anunciar aquestes coses a tota família, nació i llengua, per tal que tots els qui creguessin que el Crist vindria, obtinguessin la remissió dels seus pecats, i s'alegressin amb molt gran goig, com si ell ja hagués vingut entre ells.

14. Amb tot, el Senyor Déu va veure que el seu poble era gent testarruda, i els va assenyalar una llei, àdhuc la [k]llei de Moisès.

15. I molts senyals i prodigis, tipus i ombres els va mostrar, quant al seu adveniment, i també profetes sants els en parlaven de la seva vinguda. I amb tot, es varen endurir de cor, i no comprengueren que la llei de Moisès no serveix de res, si no fos mitjançant [l]l'expiació de la sang del Crist.

---

c, 1 Ne. 11:31. 2 Ne. 10:4. 26:13. Al. 7:11. *d*, vegeu *q*, Mos. 2. *e*, vegeu *s*, 2 Ne. 9. *f*, Al. 7:10. *g*, 1 Ne. 11:33. 19:10, 13. 2 Ne. 6:9. 10:3 25:13. Mos. 15:7. 3 Ne. 11:14, 15. *h*, 1 Ne. 19:10. 2 Ne. 25:13. Hel. 14:20, 27. 3 Ne. 10:9. *i*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *j*, 2 Ne. 9:25, 26. Mos. 3:20-22. 15:24, 25. Al. 9:15, 16. 29:5. 42:21. Hel. 15:14, 15. Moro. 8:22. *k*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *l*, vegeu *f*, 2 Ne. 2.

16. I encara que fos possible que els infants pequessin, no podrien salvar-se. Però jo us dic que són beneïts, perquè així com en Adam, o per naturalesa, han caigut, igualment la sang de Crist els expia els [m]pecats.

17. I a més, us dic que no es donarà cap altre nom, ni cap altra senda ni mitjà, pel qual la salvació pot arribar als fills dels homes, sinó en i mitjançant el nom del Crist, el Senyor Omnipotent.

18. Perquè ell judica, i el seu judici és just; i [n]l'infant no deixa d'existir que mor en la seva infància. Però els homes beuen la condemnació a les seves ànimes si no s'humilien i no es tornen com nens petits, i no creuen que la salvació fou, i és, i serà per i mitjançant la [o]sang expiatòria de Crist, el Senyor Omnipotent.

19. Perquè l'home natural es enemic de Déu, i ho ha estat des de la caiguda d'Adam. I ho serà per sempre més, si no es dóna a les persuasions del Sant Esperit, i es despulla de l'home natural, i es fa sant mitjançant l'expiació de Crist el Senyor, i es torna com un nen, submís, mansuet, humil, pacient, ple d'amor, disposat a sotmetre's a tot allò que el Senyor jutgi bo d'imposar-li, així com un nen se sotmet al seu pare.

20. A més, us dic que vindrà el dia en què la coneixença del Salvador s'estendrà entre totes les nacions, famílies, llengües i pobles.

21. I heus aquí, quan arribi aquest temps, ningú no es trobarà sense culpa davant Déu, excepte els [p]infants, si no és mitjançant el penediment i la fe en el nom del Senyor Déu Omnipotent.

22. I àdhuc en aquest temps quan hagis ensenyat al teu poble el que el teu Déu i Senyor t'ha manat, aleshores no es troben més sense culpa als ulls de Déu, sinó d'acord amb les paraules que t'he dit.

23. Ara, he dit les paraules que el Senyor Déu m'ha manat.

24. I així diu el Senyor: Aquestes seran com a un testimoniatge resplendent contra aquest poble en el dia del judici, pel qual seran jutjats, cadascú segons les seves obres, sia bones o dolentes.

25. I si fossin dolentes, són destinats a una vista terrible de la seva pròpia culpa i abominacions, la qual els fa recular de la presència del Senyor a una estada de misèria i [q]turment sense fi, de la qual no podran retornar; per tant, hauran begut condemnació a les seves pròpies ànimes.

26. De manera que han begut de la copa de la fúria de Déu, la qual la justícia ja no els podria negar, com tampoc no po-

---

m, vers. 18, 19. Mos. 15:25. Moro. 8:8, 12, 22. *n*, vegeu *m*. *o*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *p*, vegeu *m*. *q*, vegeu *m*. Jac. 6.

* Vora l'any 124 a.C.

gué negar que Adam no caigués per haver participat del fruit prohibit; per conseqüent, la misericòrdia no podria tener dret damunt d'ells, per un mai més.

27. I el seu turment és [r]com un llac de foc i de sofre, les flames del qual són inapagables, i el seu fum puja per sempre més. Així m'ho ha manat el Senyor. Amén.

CAPÍTOL 4

Conclusió del discurs del rei Benjamí. Les condicions de la salvació. L'home depèn de Déu. Exhortació a la liberalitat, la saviesa i la diligència.

1. I ara, succeí que quan el rei Benjamí hagué acabat de dir les paraules que li havia lliurat [a]l'àngel del Senyor, esguardà al voltant a la multitud, i heus aquí que havia caigut a terra perquè el temor del Senyor s'havia apoderat d'ells.

2. I s'havien vist en la seva pròpia condició carnal, encara menys que la mateixa pols de [b]la terra. I tots varen cridar, a una sola veu: Oh, tingues misericòrdia! Aplica'ns la [b]sang expiatòria del Crist a fi que puguem rebre el perdó dels nostres pecats, i els nostres cors ens siguin purificats. Perquè creiem en Jesucrist, el Fill de Déu, que va crear els cels i la terra, i totes les coses, aquell que baixarà entre els fills dels homes.

3. I succeí que després d'haver dit aquestes paraules, l'Esperit del Senyor davallà damunt d'ells; i es varen omplir de goig, havent rebut la remissió dels seus pecats, i tenint pau de consciència, per la immensa fe que tingueren en Jesucrist, el que havia de venir, segons les paraules que el rei Benjamí els havia dit.

4. I el rei Benjamí obrí novament la boca i es posà a parlar-los, dient: Amics i germans meus, parents i poble meu, voldria que altra vegada prestéssiu atenció perquè escoltéssiu i comprenguéssiu la resta de les meves paraules que us diré.

5. Perquè, heus aquí, que si el coneixement de la bondat de Déu us ha despertat ara a un sentit de la vostra nul·litat i del vostre estat abjecte i caigut —

6. Us dic que si heu arribat a coneixença de la bondat de Déu, i del seu incomparable poder, i la seva saviesa, la seva paciència i llarguesa envers els fills dels homes; i també de [c]l'expiació que ha estat preparada des de la [d]fundació del món, perquè així la salvació vingués a tot aquell que posés la seva confiança en el Senyor, i fos diligent en guardar els seus manaments, i perseverés en la fe fins a la fi de la seva

---

r, vegeu *m*, Jac. 6. Cap. 4: *a*, ver. 11. Mos. 3:2. *b*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *c*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *d*, ver. 7. Mos. 18:13. Al. 12:25, 30. 13:3, 5, 7, 8. 18:39. 22:13. 42:26. Hel. 5:47. 3 Ne. 1:14 26:5. Et. 3:14.

vida, vull dir del cos mortal —

7. Us dic, que aquest és l'home que rep la salvació, mitjançant [e]l'expiació que fou preparada des de la fundació del món per a tot el gènere humà que ha estat des de la caiguda d'Adam, o que és o que mai serà, fins a la fi del món.

8. I aquest és el mitjà pel qual ve la salvació. I no n'hi ha altra salvació sinó aquesta de la que s'ha parlat; ni hi ha d'altres condicions per les quals l'home pot salvar-se sinó de les que us he dit.

9. Creieu en Déu; creieu que ell és i que creà totes les coses, tant en els cels com en la terra. Creiu que té tota saviesa i tot poder, així en els cels com en la terra. Creieu que l'home no comprèn totes les coses que el Senyor pot comprendre.

10. A més, creieu que heu de penedir-vos dels vostres pecats i abandonar-los, i humiliar-vos davant Déu, i demanar-li amb sinceritat de cor que ell us perdoni. I ara, si creieu totes aquestes coses, mireu de ferles.

11. Altra vegada us dic, tal com he dit abans, que així com heu arribat a coneixença de la glòria de Déu, o si heu conegut de la seva bondat i provat del seu amor, i si heu rebut la remissió dels vostres pecats, que produeix un goig tan gran en les vostres ànimes, així també voldria que recordéssiu i retinguéssiu sempre a la memòria, la grandesa de Déu i la vostra pròpia nullitat, i la seva bonesa i llarguesa envers vosaltres, indignes criatures. I que us humiliéssiu fins al fons de la humilitat, invocant cada dia el nom del Senyor, i estant-vos ferms en la fe del que ha de venir, el qual fou anunciat per boca de [f]l'àngel.

12. Heus aquí, us dic, que si feu això, us alegrareu sempre i sereu plens de l'amor de Déu, i retindreu sempre la remissió dels vostres pecats; i augmentareu en el coneixement de la glòria d'aquell que us va crear, o a coneixença d'allò que és just i veritable.

13. I no tindreu el parer d'injuriar-vos els uns als altres, sinó de viure en pau, i de retre a cadascú segons li és degut.

14. I no deixareu que els vostres fills vagin famolencs o despullats, ni que transgredeixin les lleis de Déu, ni que es barallin o es renyeixin els uns amb els altres, i serveixin el [g]diable, que és el mestre del pecat, o l'esperit maligne del qual els nostres pares han parlat, essent ell l'enemic de tota justícia.

15. Sinó que els ensenyareu a caminar pels camins de la veritat i la sobrietat; els ensenyareu a estimar-se i a servir-se els uns als altres.

---

e, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *f*, vegeu *a*. *g*. vegeu *q*, Mos. 2.

16. I a més, vosaltres mateixos socorrereu als qui tinguin necessitat del vostre socors; repartireu de la vostra substància a aquell que en té necessitat. I no deixareu que el [h]mendicant us faci la petició en va, i el foragiteu perquè es mori.

17. Tal vegada diràs: L'home s'ha atret la pròpia misèria; per tant, retindré la meva mà, i no li donaré ni del meu menjar, ni dels meus béns, perquè no sofreixi, que els seus càstigs són justos.

18. Però, jo et dic, oh home, que el qui faci això, ell mateix té grans motius per a penedir-se. I si no es penedeix del que ha fet, morirà per sempre i no tindrà part en el regne de Déu.

19. Perquè heus aquí, que no som tots de [i]mendicants? No depenem tots del mateix Ésser, sí, àdhuc Déu, de tot el que posseïm, tant d'aliment i vestit, com d'or, de plata, i de totes les riqueses que tenim?

20. I àdhuc, ara mateix heu estat invocant el seu nom i pidolant la remissió dels vostres pecats. I és que ell us ha deixat pidolar en va? No; ha vessat el seu Esperit damunt vostre, i ha fet que els vostres cors curullessin d'alegria, i que les vostres boques s'emmudissin fins a no trobar expressió, de tant gran goig que teníeu.

21. Ara, si Déu, que us ha creat i del qual depeneu per les vostres vides i per tot el que teniu i sou, us concedeix [j]tota cosa que li demaneu, que és recta, amb fe, tot creient que ho rebreu, oh com no deuríeu impartir-vos els béns que teniu l'un a l'altre.

22. I si jutgeu l'home que us fa petició pels vostres béns perquè no mori, i si el condemneu, quant justa no haurà d'ésser la vostra condemna, per haver-li retingut els vostres béns, que no són pas vostres sinó de Déu, de qui també és la vostra vida! I malgrat tot, a ell no li feu cap petició, ni us penediu del que heu fet.

23. Us dic, ai d'aquell home, perquè els seus béns moriran amb ell! Ara, dic aquestes coses a tots aquells que són rics, quant a les coses d'aquest món.

24. A més, els dic als pobres, a vosaltres que no en teniu, i amb tot teniu prou per a restar de dia en dia — vull dir, vosaltres que [k]negueu el mendicant perquè no en teniu — voldria que us diguéssiu dintre el cor: No dono perquè no en tinc, però si tingués, en donaria.

25. Ara, si dieu això en el cor, sou lliures de culpa; d'altra manera sou condemnats. I la vostra condemna és justa, perquè cobegeu el que no heu rebut.

26. Ara, per amor d'aquestes coses que us he dit, és a dir, per tal de retenir de dia

---

h, vers. 19, 20, 22-25. *i*, vegeu *h*. *j*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *k*, vegeu *h*.

en dia la remissió dels vostres pecats a fi que camineu sense culpa davant Déu, voldria que donéssiu dels vostres béns als pobres, cadascú segons el que té, tal com [l]alimentant els famolencs, vestint els despullats, visitant els malalts, i ministrant-los els socors, tant espiritualment com temporalment, segons les seves manques.

27. I mireu que es facin totes aquestes coses amb seny i amb ordre, perquè no cal que un home corri més de pressa que les seves forces. I a més, cal que fos diligent perquè així es guanyés el guardó; per tant, tot s'ha de fer amb ordre.

28. I voldria que recordéssiu que aquell que d'entre vosaltres [m]demana préstec al seu proïsme, li ha de retornar la cosa manllevada, segons ha acordat, o altrament cometreu pecat. I potser fareu que el vostre proïsme també pequi.

29. Finalment, no us puc dir pas totes les coses per les quals podríeu pecar, perquè hi ha diverses maneres i mitjans, tants que no us en puc nombrar.

30. Però, sí que us puc dir que si no vigileu vosaltres mateixos i els vostres pensaments, i les vostres paraules i obres, i observeu els manaments de Déu, i continueu en la fe del que heu oït sobre la vinguda del nostre Senyor, fins a la fi de la vostra vida, heu de morir. I ara, oh home, recorda't, i no moris.

CAPÍTOL 5

Ressò del discurs del rei Benjamí. El poble es penedeix, fan aliança amb Crist i són anomenats pel seu nom.

1. Ara, succeí que quan el rei Benjamí hagué parlat així al seu poble, interrogué entre ells per a saber del poble si creien les paraules que els havia dit.

2. I tots clamaren a una veu, dient: Sí, creiem totes les paraules que ens has dit, i a més, sabem que són certes i veritables, per l'Esperit del Senyor Omnipotent que ha obrat un gran canvi en nosaltres, o dins el nostre cor, que ja no tenim més disposició de fer el mal, sinó de fer el bé sense parar.

3. I nosaltres mateixos, a més, per la infinita bondat de Déu i les manifestacions del seu Esperit, tenim grans vistes del que ha de venir; i si convingués, podríem profetitzar de totes les coses.

4. I és la fe que hem tingut en les coses que ens ha dit el nostre rei, que ens ha portat fins a aquest gran coneixement, pel qual ens alegrem amb tan gran goig.

5. I estem disposats a fer pacte amb el nostre Déu, de com-

---

l, 2 Ne. 26:30. Jac. 2:19. Mos. 18:27-29. 21:17. Al. 1:27, 30. 4:12, 13. 34:28, 29. 3 Ne. 12:42. 13:1-4. 4 Ne. 3. Morm. 8:37, 39. Moro. 7:6-8. *m*, 3 Ne. 12:42.

plir la seva voluntat i d'ésser obedient als seus manaments en tot allò que ell ens mani, tota la resta de la nostra vida, per tal de no fer baixar damunt nostre un [a]turment sense fi, com ha dit [b]l'àngel, perquè no beguem de la copa de la ira de Déu.

6. Ara, eren aquestes les paraules que desitjava d'ells el rei Benjamí. Per això els digué: Heu pronunciat les paraules que jo desitjava, i l'aliança que heu fet és justa.

7. I ara, a causa de l'aliança que heu fet, sereu anomenats fills de Crist, fills i filles seves, perquè heus aquí, que avui ell us ha engendrat espiritualment. Perquè dieu que els vostres cors són canviats per la fe en el seu nom; per això heu [c]nascut d'ell i heu esdevingut fills i filles seves.

8. I sota aquest cap sou fets lliures, i no n'hi ha altre cap sota el qual podeu fer-vos lliures. No s'ha donat [d]cap altre nom pel que ve la salvació. Així doncs, voldria que [e]prenguéssiu damunt vostre el nom de Crist, tots aquells que heu fet aliança amb Déu, d'ésser-li obedients fins a la fi de la vostra vida.

9. I s'esdevindrà que tot aquell que faci això es trobarà a la dreta de Déu, perquè coneixerà el nom pel qual és anomenat; perquè serà anomenat pel [f]nom de Crist.

10. I succeirà que el qui no prengui damunt seu el nom de Crist haurà d'esser nomenat amb algun altre nom; de manera que es trobarà a l'esquerra de Déu.

11. Voldria que recordéssiu també, que aquest és el nom que us he dit que us donaria, el qual [g]mai més no serà esborrat si no és per transgressió. Per tant, tingueu cura de no transgredir, perquè el nom no us sigui esborrat del cor.

12. Jo us dic: Voldria que us recordéssiu sempre de retenir escrit el [h]nom al cor, perquè no us trobéssiu [i]a l'esquerra de Déu sinó que oíssiu i coneguéssiu la veu per la que sereu cridats, i també el nom pel qual ell us cridarà.

13. Perquè com coneix un home l'amo al qual no ha servit, i que li és un estrany, i que es troba lluny dels pensaments i dels intents del seu cor?

14. A més, pren un home un ase que pertany al seu veí, i se'l queda? Jo us dic que no. Ni tan sols deixarà que pasturi entre els seus ramats, sinó que el farà fora i l'airarà. Us dic que així serà entre vosaltres si no coneixeu el [j]nom pel qual sou anomenats.

15. Per això, voldria que fóssiu ferms i immutables, sem-

a, vegeu *m*, Jac. 6. *b*, Mos. 3:2, 3. 4:1. *c*, Mos. 27:24-27. Al. 5:14, 49. 22:15. 36:23, 26. 38:6. Joan 1:13. 3:3. Tit 3:5. *d*, 1 Ne. 10:6. 2 Ne. 2:8. 11:6. 25:20. 31:21. Mos. 4:8 13:28. 15:19. 16:4. Al 21:9. 34:9. 38:9. Ac. 4:12. *e*, vers. 9-14. Mos. 26:18, 24 Al. 1:19. 5:38. 34:38. 3 Ne. 27:5-9. Morm. 8:38. *f*, vegeu *e*. *g*, Mos. 1:11, 12. *h*, vegeu *e*. *i*, ver. 10. *j*, vegeu *e*.

pre plens de bones obres, per tal que Crist, el [k]Senyor Déu Omnipotent, us segelli com a seus, a fi que sigueu portats al cel i gaudiu de la salvació sense fi, i de la vida eterna, mitjançant la saviesa, i el poder, i la justícia i misericòrdia d'Aquell que [l]creà totes les coses, tant en el cel com en la terra, que és Déu, damunt de tot. Amén.

CAPÍTOL 6

S'inscriuen els noms dels del poble. Són designats sacerdots. Principi del regnat de Mossíah. Mort del rei Benjamí.

1. Ara, li va semblar bo al rei Benjamí, després d'haver parlat al poble, d'inscriure els noms de tots aquells que hagueren fet aliança amb Déu de guardar els seus manaments.

2. I succeí que no n'hi va haver ni una sola ànima, excepte els infants, que no havia fet aliança i no havia pres damunt seu el [a]nom de Crist.

3. A més, succeí que una vegada que el rei Benjamí havia acabat totes aquestes coses, i havia [b]consagrat el seu fill Mossíah com a cabdill i rei del seu poble, havent-li donat tots els càrrecs del reialme, i també havia designat [c]sacerdots per a instruir el poble, perquè escoltessin i coneguessin els manaments de Déu, i que els moguessin al record del [d]jurament que havien fet, acomiadà la gent. I tots hi tornaren, cadascú amb la seva família, cap a casa seva.

4. I Mossíah començà a [e]regnar en lloc del seu pare. *Inicià el seu regnat als trenta anys; i en total havien transcorregut uns quatre-cents setanta-sis anys [f]des que Lehí havia sortit de Jerusalem.

5. El rei Benjamí va viure tres anys més, i morí.

6. I succeí que el rei Mossíah caminà per les sendes del Senyor, tot observant els seus judicis i estatuts, i guardà els seus manaments en totes les coses que el Senyor li va manar.

7. I el rei Mossíah va fer que el seu poble cultivés la terra. I ell mateix conreava la terra a fi de no ésser-li carregós al seu poble, i de fer igual que el seu pare en totes les coses. I durant tres anys no hi va haver baralles entre tot el seu poble.

CAPÍTOL 7

Expedició a la terra de Lehi-Nefí. Ammon i el rei Limhi. El poble de Lehi-Nefí sotmès als lamanites.

---

k, Mos. 3:5, 17, 18, 21. *l*, Mos. 3:8. 4:2. Al. 11:39. 3 Ne. 9:15. Morm. 9:17. Et. 3:14-16. 4:7. Col. 1:16. CAP. 6: *a*, vegeu *e*, Mos. 5. *b*, vegeu *i*, Mos. 1. *c*, vegeu *o*, 2 Ne. 5. Mos. 18:18, 24, 28. 21:33. 23:16, 17. 25:19, 21. 26:7. 27:1, 5, 22. 29:42. Al. 1:3, 26. 4:7, 16, 18, 20, 5:3. 6:1, 8, 8:11, 23. 13:1-20. 15:13. 16:5, 18. 18:34. 23:4, 16. 24:7. 29:13. 30:20-23, 29, 31. 43:2. 46:38. 49:30. 3 Ne. 6:21, 22, 27. 11:21, 22. 12:1. 18:36, 37. 4 Ne. 14. Moro. 2:1-3. Caps. 3, 4. 6:1, 7. 7:2. 8:1, 2, 28. *d*, vers. 1, 2. Mos. 5:5-7. *e*, Mos. 1:10, 15. *f*, 1 Ne. 1:4. 2:4.

* Vora l'any 124 a.C.

1. Ara, succeí que després que el rei Mossíah gaudí de pau contínua per espai de tres anys, volgué saber dels que havien anat a sojornar a la terra de Lehí-Nefí, o la ciutat de [a]Lehi-Nefí; perquè la seva gent no n'havia sabut res d'ells des que havien deixat el país de [b]Zarahemla. Per això el poble li fatigava amb els seus precs.

2. I succeí que el rei Mossíah concedí que setze dels seus homes forts pugessin a la [c]terra de Lehí-Nefí, per tal d'indagar sobre els seus germans.

3. Succeí que l'endemà varen començar la jornada, i hi havia amb ells un tal Ammon, home fort i robust, que era [d]descendent de Zarahemla, i també era el seu cabdill.

4. Ara, no sabien el curs que havien de prendre per l'erm per a arribar a la [e]terra de Lehí-Nefí. Això féu que hi erressin molts dies, fins quaranta dies hi andarejaren.

5. I després de quaranta dies, varen arribàr a un pujol que és al nord del país de [f]Shilom, i hi plantaren les seves tendes.

6. I Ammon va prendre tres dels seus germans, que s'anomenaven Amalequí, Hèlem i Hem, i varen baixar dins la [g]terra de Nefí.

7. Varen trobar-se amb el rei del poble que vivia a la terra de Nefí i al país de Shilom. I foren rodejats per la guàrdia dei rei, i els varen lligar i els ficaren a la presó.

8. I després d'haver estat dos dies a la presó, els conduïren altra vegada davant el rei, i foren desfets els seus lligams. I s'estaven davant el rei, i foren permès, o més bé, se'ls va manar, que responguessin a les preguntes que aquest els faria.

9. I els digué: [h]Jo sóc Limhi, fill de Noè, que era fill de Zenif, el qual va pujar del [i]país de Zarahemla a fi d'heretar aquesta terra, que era dels seus pares, i el qui [j]la veu del poble ha nomenat rei.

10. I ara desitjo saber perquè us heu [k]atrevit a apropar-vos a les muralles de la ciutat quan jo mateix em trobava amb la meva guàrdia fora de la porta.

11. Ara, per aquest motiu he permès que fóssiu salvats, perquè vull interrogar-vos. Altrament, hauria manat als meus guardes que us [l]matessin; se us deixa parlar.

12. Ara, quan Ammon va veure que se li permetia de parlar, es va [m]inclinar davant del rei, i redreçant-se, digué: Oh rei, estic molt agraït davant Déu, avui dia, de trobar-me encara en vida i que em sigui permès de parlar; i miraré de parlar cla.

---

a, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *b*, Om. 13. *c*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *d*, Om. 14. *e*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *f*, vers. 7, 16, 21. Mos. 9:6, 8, 14. 10:8. 11:12, 13. 22:8, 11. 24:1. Al. 23:12. *g*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *h*, Mos. 11:1. 19:16. *i*, Om. 13. *j*, Mos. 19:26. *k*, Mos. 21:23, 24. *l*, Mos. 21:23. *m*, Al. 47:22, 23.

13. Perquè estic segur que si m'haguessis conegut no hauries permès que portés aquests lligams. Jo sóc Ammon, [n]descendent de Zarahemla, i he pujat del [o]país de Zarahemla per tal d'indagar sobre els nostres germans que [p]Zenif va portar d'aquell país.

14. I succeí que quan Limhi va sentir el que deia Ammon, s'alegrà molt, i digué: Ara sé del cert que els meus germans que es trobaven a la terra de Zarahemla encara [q]viuen. M'alegraré ara, i demà faré que el meu poble s'alegri també.

15. Perquè, vet aquí, nosaltres ens trobem en servitud als lamanites, i som [r]tributats amb un impost dur de portar. I ara veiem que els nostres germans ens deslliuraran de la nostra servitud, o de les mans dels lamanites, i serem els seus esclaus. Perquè, més val que siguem esclaus dels nefites que pagar tribut al rei dels lamanites.

16. I el rei Limhi va manar als seus guardes que desfermessin Ammon i els seus germans, i que anessin al [s]pujol que es trobava al nord de Shilom, i portessin els seus germans a la ciutat, perquè mengessin, beguessin i descansessin de les feinades del seu camí, perquè havien [t]sofert moltes coses, fam, set i l'esgotament.

17. I succeí que l'endemà el rei Limhi envià una crida entre tot el seu poble perquè es congregués al [u]temple per tal d'escoltar allò que els diria.

18. I quan el poble s'hagué reunit els parlà d'aquesta guisa: Oh poble meu, aixeca el cap i pren conhort! Perquè vet aquí que s'apropa el temps, o no és gaire lluny, en què no estarem més subjectes als nostres enemics, tot i les nostres moltes lluites, que han estat en va; amb tot, confio que encara ens queda una lluita reeixida.

19. Per això, aixequeu el vostre cap i alegreu-vos. Poseu la vostra confiança en Déu, en aquell que fou el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, el mateix que va treure els fills d'Israel de la terra d'Egipte, i féu que passessin el Mar Roig a peu eixut, i els alimentà amb mannà perquè no morissin pel desert; i moltes altres coses va fer per a ells.

20. I a més, aquest mateix Déu ha emmenat els nostres pares de la terra de Jerusalem, i ha sostingut i preservat el seu poble fins ara. I heus aquí que és per culpa de les nostres iniquitats i abominacions que ell ens ha reduït a la servitud.

21. Vosaltres tots sou testimonis avui dia que [v]Zenif, el qui fou elegit rei d'aquest poble, estant [x]sobre zelós d'heretar el país dels seus pares, per

---

n, Om. 14. *o*, Om. 13. *p*, Mos. 9:1. *q*, Mos. 21:25, 26. *r*, ver. 22. Mos. 19:15. *s*, ver. 5. *t*, ver. 4. *u*, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *v*, Mos. 9:1. *x*, Mos. 9:3.

tant, fou enganyat per l'astúcia i enginy del rei Laman, el qual li féu pacte amb el rei Zenif, i lliurà a les seves mans una part del país, o sigui, la ciutat de [y]Lehí-Nefí, i la de [z]Shilom, i la terra al seu entorn —

22. I tot ho féu amb el sol propòsit de subjectar o asservir aquest poble. I ara paguem tribut al rei dels lamanites, a la mesura de la [2a]meitat del nostre blat de moro i civada, i de tota espècie del nostre gra, i la meitat de l'augment dels nostres ramats i bestiar. I el rei dels lamanites ens exigeix fins la meitat de tot el que posseïm, o les nostres vides.

23. Ara, no és dur el que hem de suportar? No és greu la nostra aflicció? Heus aquí, que en són de grans les raons que tenim de lamentar-nos!

24. Sí, jo us dic, són grans les raons que tenim de lamentar-nos; perquè quants dels nostres germans no han estat assassinats i la seva sang s'ha vessat en va, i tot per culpa de la iniquitat.

25. Perquè si aquest poble no hagués caigut en transgressió, el Senyor no hauria permès que els caigués al damunt aquest gran mal. Però no volgueren escoltar les seves paraules, sinó que sorgiren baralles entre ells, tantes que es vessaren la sang entre ells mateixos.

26. I un [2b]profeta del Senyor feren morir, sí, un home escollit de Déu, que els reprotxava les seves dolenteries i abominacions, i els profetitzava de moltes coses futures, fins i tot, de la vinguda del Crist.

27. I perquè els va dir que Crist [2c]era el Déu, el Pare de totes les coses, i que prendria damunt seu l'imatge de l'home, i que seria l'imatge a la qual l'home fou [2d]creat al principi; o dit d'altra manera, va dir que l'home fou creat a imatge de Déu i que Déu baixaria entre els fills dels homes, i es [2e]prendria carn i sang, i sortiria sobre la faç de la terra —

28. I perquè va dir això, li [2f]donaren mort, i varen cometre moltes altres coses que feren caure la ira de Déu damunt ells. Per això, què, és de sorprendre que restin en la servitud i siguin castigats amb greus afliccions?

29. Perquè heus aquí que el Senyor ha dit: No socorreré el meu poble en el dia de la seva transgressió, sinó que li barraré el pas a fi que no prosperi. I els seus fets li seran com a entrebanc davant seu.

30. També diu: Si el meu poble sembra la immundícia, en recollirà les seves despulles en la tempesta; i l'efecte n'és metzina.

31. I diu encara: Si el meu

---

y, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *z*, vegeu *f*. *2a*, vegeu *r*. *2b*, Mos. 17:12:20. *2c*, 1 Ne. 19:7, 10. 2 Ne. 2:14, 15. 10:3. 25:12. 26:12. Mos. 3:5, 8. 15:1-5. 16:15. 27:30, 31. Al. 11:38, 39. 3 Ne. 9:15. 11:14. Morm. 3:21. 9:11, 12. Et. 4-7. *2d*, Al. 18:34. Et. 3:15, 16. *2e*, vegeu *b*, Mos. 3. *2f*, vegeu *2b*.

poble sembra la immundícia, recollirà [2g]el vent de llevant que porta una destrucció sobtada.

32. Heus aquí que la promesa del Senyor s'ha acomplert, i vosaltres sou castigats i afligits.

33. Però si retorneu al Senyor amb ple propòsit de cor, i en ell poseu la vostra confiança i el serviu amb tot l'afany de la ment, si feu així, ell, segons la seva voluntat i plaer, us deslliurarà de la servitud.

CAPÍTOL 8

Ammon s'assabenta del descobriment de vint-i-quatre planxes d'or amb gravats. Proposa que siguin presentades al rei Mossíah, profeta i vident.

1. Succeí que després que el rei Limhi hagué acabat de parlar al seu poble, perquè els va parlar moltes coses de les quals solament unes poques he escrit en aquest llibre, els explicà tot el que feia dels seus germans que vivien al [a]país de Zarahemla.

2. I va fer que Ammon es presentés davant de la multitud i que li repetís tot el que havia succeït als seus germans, des de l'època que [b]Zenif havia sortit del país fins al temps en què [c]ell mateix pujà d'allí.

3. Ammon també els va repetir les [d]últimes paraules que el rei Benjamí els havia ensenyat, i les explicà al poble del rei Limhi a fi que pogués comprendre totes les coses que havia dit el rei.

4. I després d'haver fet això, el rei Limhi acomiadà la multitud i féu que cadascú retornés a casa seva.

5. I succeí que va manar que les [e]planxes que contenien els annals del seu poble, des del temps que sortí del [f]país de Zarahemla, es portessin davant Ammon, perquè els llegís.

6. I tan aviat com Ammon els hagué llegit, el rei li preguntà si podia interpretar llengües, i Ammon li respongué que no.

7. I el rei li digué: Estant apesarat per les afliccions del meu poble, vaig fer que [g]quaranta-tres dels meus homes fessin camí per l'erm per tal de trobar el [h]país de Zarahemla, perquè cridéssim els nostres germans per a alliberar-nos de la servitud.

8. I es perderen a l'erm durant molt dies. Amb tot, eren diligents, i no trobaren el país de Zarahemla, sinó que varen retornar a aquest país, després d'haver fet camí per una terra entre [i]moltes aigües, i d'haver descobert una regió coberta [j]d'ossos d'homes i de bèsties, i també de ruïnes d'edificis de tota mena. I havien descobert una terra que va estar poblada

---

2g, Mos. 12:6. CAP. 8: *a*, Om. 13. *b*, vegeu *p*, Mos. 7. *c*, Mos. 7:3. *d*, Mos. caps. 3-5. *e*, vegeu la relació de Zenif, Mos. cap. 9. *f*, Om. 13. *g*, Mos. 21:25. *h*, Om. 13. *i*, Al. 50:29. Hel. 3:3, 4. Morm. 6:4. *j*, Mos. 21:26, 27. Heb. 3:3-12. Vegeu el Llibre d'Eter.

amb una gent tan nombrosa com les hostes d'Israel.

9. I com a testimoniatge de què les coses que digueren són vertaderes, varen portar [k]vint-i-quatre planxes plenes de gravats, i són d'or pur.

10. Vet aquí que també varen portar [l]cuirasses de bona talla, i són de [m]llautó i de coure, i perfectament bones.

11. I a més, varen portar espases que tenen les guarnicions desaparegudes i les fulles corcades de rovell. I no hi ha ningú al país que pugui interpretar el llenguatge ni els gravats de les planxes. Per això t'he preguntat si podies traduir.

12. I et dic també: Saps d'algú que pugui traduir? Perquè desitjo que aquests annals siguin traduïts al nostre idioma. Tal vegada ens donaran coneixença d'una resta del poble que fou destruït, d'on procedeixen aquests annals. O tal volta ens donaran coneixement sobre aquest mateix poble que ha estat destruït; i desitjo saber la causa de la seva destrucció.

13. Llavors Ammon li respongué: Et puc dir amb certesa, oh rei, d'un home que pot traduir els annals. Perquè ell posseeix allò amb el que pot mirar i traduir tots els annals de dates antigues; i és un do de Déu. Aquestes coses s'anomenen [n]intèrprets. I ningú no pot mirar per ells si no li és manat, no sigui que cerqui allò que no deu, i mori. I aquell que és manat de mirar per ells és anomenat vident,

14. Vet aquí, que el rei del poble que es troba al país de Zarahemla és [o]l'home que és manat de fer aquestes coses, i és el que té aquest alt do de Déu.

15. I el rei digué que un vident és [p]més gran que un profeta.

16. Ammon explicà que un vident és revelador i profeta alhora, i que més gran do cap home no pot tenir, excepte que poseeix el poder de Déu, que ningú pot tenir. Amb tot, un home pot rebre gran poder de Déu.

17. Però, un vident pot saber de coses passades, i també de les que han de venir. I per ells totes les coses seran revelades, o més bé, les coses secretes seran manifestades i les ocultes vindran cap a la llum. I allò que no és conegut es farà divulgar per ells, i també les coses es faran conèixer per ells, que altrament no es coneixerien.

18. Així Déu ha disposat un mitjà perquè l'home, a través de la fe, faci grans miracles; per això, esdevé un gran benefactor per als seus semblants.

19. Ara, quan Ammon va acabar de dir aquestes paraules, el rei s'alegrà molt, i donà grà-

k, Mos. 21:27. 28:11. Al. 37:21-31. Hel. 6:26. Et. 1:1-5. 15:33. *l*, Et. 15:15, 24. *m*, Et. 10:23. *n*, vers. 14:19. Om. 20-22. Mos. 21:27, 28. 28:11-19. Al. 10:2, 37:21-26. Et. 3:23, 28. 4:5. D. i A. 17:1. *o*, Mos. 21:28, 28:17. *p*, vers. 16-19, D. i A. 21:1.

cies a Déu, dient: Sens dubte, algun [a]gran misteri es conté dins aquestes planxes, i aquests intèrprets foren preparats per tal d'aclarir tot misteri semblant als fills dels homes.

20. Que en són de meravelloses les obres del Senyor! I quant de temps no sofreix amb el seu poble! Sí, i que en són de cecs i impenetrables els enteniments dels fills dels homes, puix que ni volen cercar saviesa ni desitgen governar-se per ella!

21. Sí, són com un ramat salvatge, que fuig del pastor i s'escampa, i és perseguit i devorat pels animals del bosc.

ELS ANNALS DE ZENIF. — *Història del seu poble, des del temps en què eixí de Zarahemla fins que fou alliberat de les mans dels lamanites.*

Comprenen des del capítol 9 al 22, inclusius.

CAPÍTOL 9

Zenif surt a prendre possessió de la terra de Lehí-Nefi. Un espia entre els lamanites. Els artificis del rei Laman.

1. Jo, Zenif, havent estat instruït en tot el que fa de la llengua dels nefites i havent tingut coneixement de la [a]terra de Nefí, o de la terra de la primera herència dels nostres pares; *i havent estat enviat com a' espia entre els lamanites per tal de sotjar les seves forces, a fi que el nostre exèrcit els caigués al damunt, i els destruís — però quan veia el que era bo entre ells, vaig voler que no fossin destruïts.

2. Per això vaig discutir amb els meus germans a l'erm, perquè volia que el nostre cabdill fes un tractat amb els lamanites; però, com que era un home sever i sanguinari, va manar que em matessin. Però, em varen rescatar pel vessament de molta sang, perquè pare lluitava contra pare, i germà contra germà, fins que la [b]part més gran del nostre exèrcit quedà destruïda a l'erm. I els que érem salvats vàrem tornar al país de Zarahemla, a relatar la història a les esposes i fills.

3. Amb tot, jo, sobre [c]zelós d'heretar la terra dels nostres pares, vaig ajuntar tots aquells que volgueren pujar a posseir el país, i de nou vàrem emprendre camí dins l'erm per a pujar-hi; però fórem castigats amb fam i greus afliccions, perquè érem lents en recordar-nos del Senyor Déu nostre.

4. Malgrat tot, després d'haver caminat errants per l'erm durant molts dies, vàrem plantar les tendes al lloc on els nostres germans [d]havien mort, prop de la [e]terra dels nostres pares.

---

q, 2 Ne. 27:7, 8, 10, 11. Et. 3:21-28. 4:1-8. 5:1. CAP. 9: *a*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *b*, Om. 28. *c*, Mos. 7:21. Om. 29. *d*, ver. 2. Om. 28. *e*, vegeu *b*, 2 Ne. 5.

* Vora l'any 200 a.C.

5. I succeí que amb quatre dels meus homes vaig anar altra vegada dins la ciutat, fins al rei, per tal de conèixer la seva disposició, i saber si jo pogués entrar amb el meu poble i posseir el país en pau.

6. Vaig entrar al rei, i aquest pactà amb mi que jo podia posseir la terra de [f]Lehí-Nefí i la terra de [g]Shilom.

7. També va manar que la seva gent marxés d'aquesta terra. I jo i el meu poble hi vàrem entrar per fer-la nostra.

8. Vàrem començar a aixecar edificis i a reparar els murs de la ciutat, sí, els mateixos murs de la ciutat de Lehí-Nefí i de Shilom.

9. I començàrem a conrear la terra i a sembrar [h]tota mena de llavors, blat de moro, blat, civada, i neàs i sheum, i llavors de tota mena de fruits. I començàrem a multiplicar-nos i a prosperar en el país.

10. Ara, era per [i]l'astúcia i el mal enginy del rei Laman, de portar el meu poble a la servitud, que ens va cedir el terreny perquè l'ocupéssim.

11. Per això va succeir que després de sojornar a aquell país durant *dotze anys, el rei Laman va començar a inquietar-se, no fos que el meu poble s'hi fes fort i que [j]no poguessin vèncer-lo i reduir-lo a la captivitat.

12. Ara, els lamanites eren un poble [k]mandrós i idòlatra. Per això desitjaven portar-nos a la [l]captivitat, a fi d'atipar-se amb el treball de les nostres mans, sí, i que es folguessin amb els ramats dels nostres camps.

13. Per tant, succeí que el rei Laman es posà a agitar el seu poble perquè es barallés amb el meu; i així es començaren guerres i baralles al país.

14. En l'any tretzè del meu regnat a la terra de Nefí, cap a la banda del sud del país de [m]Shilom, mentre el meu poble abeurava i pasturava els ramats, i conreava les seves terres, una nombrosa host de lamanites els va caure al damunt, i es posà a matar-los i a emportar-se dels seus ramats i del gra dels seus camps.

15. I succeí que varen fugir, tots els qui no foren atrapats, fins a la [n]ciutat de Nefí, tot invocant la meva protecció.

16. Llavors jo els vaig armar amb arcs i sagetes, amb espases i simitarres, i bastons i fones, i amb totes les armes que poguérem inventar; i jo i el meu poble sortírem contra els lamanites a combatre'ls.

17. Sí, en la força del Senyor sortírem a guerrejar contra els lamanites; perquè jo i el meu poble clamàrem ferventment al Senyor que ens deslliurés de les mans dels nostres enemics, puix que fórem despertats al re-

---

f, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *g*, vegeu *f*, Mos. 7. *h*, 1 Ne. 8:1. 18:24. Enós 21. *i*, vers. 11, 12. Mos. 7:22. 10:18. 19:26, 28. 21:3, 13. *j*, vegeu *i*. *k*, Enós 20. *l*, vegeu *i*. *m*, vegeu f, Mos. 7. *n*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. * Vora l'any 188 a.C.

cord de la deslliurança dels nostres pares.

18. I Déu escoltà el nostre clam i respongué a les nostres pregàries. Vàrem sortir en la força d'ell, sí, eixírem contra els lamanites, i en un dia i una nit en vàrem matar tres mil quaranta-tres; els vàrem matar fins a fer-los fora de la nostra terra.

19. Jo, mateix, amb les pròpies mans, vaig ajudar a enterrar els seus morts. I amb gran tristesa i lamentacions, vàrem comprovar que dos-cents setanta-nou dels nostres germans eren morts.

CAPÍTOL 10

Mort del rei Laman. Zenif i el seu poble triomfen dels seus opressors.

1. Succeí que vàrem començar de nou a establir el regne i a ocupar altra vegada el país en pau. I vaig manar que fessin armes de guerra de totes menes, per tal que així tingués armes pel meu poble en el dia que els lamanites tornessin a fer-los la guerra.

2. I vaig posar guardes al voltant del país, perquè els lamanites no caiguessin al nostre damunt de desprevingut i ens destruïssin. Així vaig protegir el meu poble i els ramats, i vaig evitar que caiguessin en mans dels nostres enemics.

3. I va succeir que vàrem posseir el [a]país dels nostres pares durant molts anys, sí, *per espai de vint-i-dos anys.

4. I vaig fer que els homes conreessin la terra i [b]produïssin cereals i fruits de tota mena.

5. I vaig fer que les dones filessin i fossin laborioses, i treballessin, i teixissen [c]tota mena de lli fi, sí, i teles de totes classes, a fi de cobrir la nostra nuesa. Així vàrem prosperar al país, i així vàrem gaudir de pau contínua en la terra durant vint-i-dos anys.

6. I succeí que el rei Laman morí, i el seu fill començà a regnar en lloc seu. I aquest es posà a suscitar a la rebel·lió el seu poble contra el meu. Així doncs, començaren a preparar-se per a la guerra, i a pujar a la batalla contra el meu poble.

7. Però jo havia enviat els meus espies pels voltants del país de [d]Shemlon, a fi de descobrir els seus preparatius i prevenir-me'n, perquè no caiguessin sobre el meu poble i el destruïssin.

8. I succeí que varen venir amb els seus estols d'homes pel costat del nord de la terra de [e]Shilom, homes [f]armats amb arcs i sagetes, i amb espases i simitarres, i pedres i fones. Portaven el cap afaitat i anaven nus de cos, amb només un cinturó de cuir al voltant dels lloms.

---

a, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *b*, vegeu *h*, Mos. 9. *c*, Al. 1:29. Hel. 6:13. *d*, Mos. 11:12. 19:6. 20:1. 24:1. Al. 23:12. *e*, vegeu *f*, Mos. 7. *f*, Enós 20. Al. 3:4, 5. 17:14, 15. 43:18-21.

* Vora l'any 178 a.C.

9. I vaig manar que les dones i les criatures del meu poble fossin amagats a l'erm. Vaig fer també que tots els homes vells que podien portar armes, i els joves també, que s'apleguessin per tal d'anar a la batalla contra el lamanites; i els vaig col·locar en fileres, cadascú segons l'edat.

10. I succeí que vàrem sortir a combatre contra els lamanites, i jo mateix, en la meva vellesa, vaig anar a la batalla contra el lamanites; i hi vàrem anar en la força del Senyor.

11. Ara, els lamanites no en sabien res del Senyor, ni de la força d'ell, per tant, es confiaven en la pròpia. Amb tot, era una gent forta, segons la força dels homes.

12. Era un poble inculte, ferotge i sanguinari, tot creient en la [g]tradició dels seus pares, que era aquesta: Creien que havien estat foragitats de la terra de Jerusalem a causa de les iniquitats dels seus pares, i que foren agreujats pels seus germans a l'erm, i altra vegada mentre creuaven el mar.

13. I a més, que foren agreujats mentre eren a la terra de la seva [h]primera herència, després d'haver travessat el mar. I tot, perquè Nefí fou més fidel en guardar els manaments del Senyor. Per això fou afavorit del Senyor, puix que el Senyor escoltà les seves oracions i les respongué; i [i]Nefí va prendre la direcció de les seves jornades per l'erm.

14. I els seus germans s'enfadaren amb ell perquè no entenien els tractes del Senyor. També s'enfuriaren amb ell damunt les aigües, perquè enduriren el cor contra el Senyor.

15. A més, s'enfutismaren amb ell quan arribaren a la terra promesa, perquè deien que ell els havia pres el [j]govern del poble de les mans; i cercaven de matar-lo.

16. També es varen enfadar amb ell perquè va marxar a l'erm, tal com li havia manat el Senyor, [k]emportant-se els annals que estaven gravats en les planxes de llautó; car deien que els hi havia robat.

17. I així han ensenyat als seus fills que han d'avorrir-los, i assassinar-los, i de robar i desposseir-los, i de fer tot el que poguessin per destruir-los. Per tant, senten [l]un odi etern envers els fills de Nefí.

18. Per aquest mateix motiu el rei Laman, amb la seva [m]astúcia i mal enginy, i les seves afalagadores promeses, m'ha enganyat que he portat aquest poble meu fins a aquesta terra, perquè el destruïssin; sí, i hem patit aquests molts anys en el país.

19. Ara jo, Zenif, després d'haver dit totes aquestes coses al meu poble sobre els la-

---

g, vegeu n, Jac. 7. *h*, 1 Ne. 18:23. *i*, 2 Ne. 5:5-9. *j*, 2 Ne. 5:1-4. *k*, 2 Ne. 5:12. *l*, vegeu *n*, Jac. 7. *m*, vegeu *i*, Mos. 9.

manites, els vaig animar per tal que anessin a la batalla amb força, posant la seva confiança en el Senyor; per tant, vàrem lluitar amb els lamanites cara a cara.

20. I succeí que els vàrem foragitar altra vegada de la nostra terra, i en férem una matança tan grossa que ni els vàrem comptar.

21. I tornàrem novament a la nostra pròpia terra, i el meu poble [n]començà altra vegada a vetllar els seus ramats i a conrear les terres.

22. Ara jo, essent vell, vaig *conferir el regne sobre un dels meus fills. Per això no dic res més. Que el Senyor beneeixi el meu poble. Amén.

CAPÍTOL 11

Noè, rei malvat, i els seus sacerdots. El profeta Abinadi condemna la maldat que regna arreu. El rei Noè cerca de matar-lo.

1. Succeí que Zenif conferí el seu regne a Noè, un dels seus fills. Així, aquest començà a regnar en lloc seu; i no va seguir pas els camins del seu pare.

2. No guardava els manaments de Déu, sinó que caminava segons els desigs del seu cor. I va tenir *moltes dones i concubines; i féu que el seu poble pequés i fes allò que era abominable als ulls del Senyor. Sí, es lliuraren a [b]prostitucions i a tota mena d'iniquitats.

3. I els imposà com a contribució la cinquena part del que posseïen, la cinquena part de l'or i de la plata, una cinquena del zif i del coure, i del llautó i del ferro; i una cinquena dels seus ramats, i també una cinquena de tot el seu gra.

4. Tot això ho feia per tal de sostenir-se ell mateix, i de sostenir les seves dones i concubines, i també els seus sacerdots amb les [c]seves dones i concubines; i així havia canviat els afers del regne.

5. Perquè va abaixar tots els [d]sacerdots que el seu pare havia consagrat, i al seu lloc en va consagrar [e]d'altres, uns que estaven inflats en l'orgull de cor.

6. Sí, i així es mantenien en la mandra i en la idolatria i en les seves prostitucions, pels [f]impostos que el rei Noè imposava al seu poble; així el poble s'afanyava per a mantenir la iniquitat.

7. I el mateix poble es tornà idòlatra, perquè foren enganyats per les paraules vanes i afalagadores del rei i dels [g]sacerdots, car els deien afalagadures.

8. I succeí que el rei Noè féu construir molts edificis ele-

---

n, Mos. 9:9, 14. CAP. 11: *a*, vegeu *n*, Jac. 2. *b*, vegeu *i*, 2 Ne. 28. *c*, vegeu *n*, Jac. 2. *d*, vegeu *c*, Mos. 6. *e*, vers. 7, 11, 14. Mos. 12:17, 25. 13:1. 17:1, 6, 12-18. 19:21, 23. 20:3, 18, 23. 21:20, 23. 23:9, 12, 31-35, 39. 24:1-6, 8-11. *f*, ver. 3. *g*, vegeu *e*.

* Probablement vora l'any 160 a.C.

gants i espaiosos. I els ornà amb obres fines de fusta, i de tota mena de coses precioses, d'or, de plata i de ferro, llautó, zif i coure.

9. També es va construir un palau espaiós amb un tron al mig, tot de fusta fina, i ornat amb or i plata, i coses precioses.

10. També va fer que els seus artesans elaboressin tota mena de treballs, dins els murs del [h]temple, de fusta fina, i coure i llautó.

11. I els seients reservats per als [i]alts sacerdots, que eren més elevats que tots els altres, els ornà amb or pur. I hi féu construir una balaustrada al davant, perquè hi descansessin el cos i els braços mentre parlaven paraules mentideres i vanes al seu poble.

12. I succeí que construí una [j]torre prop del [k]temple, sí, una torre molt alta, tant així, que des del cim podia dominar la terra de [l]Shilom, i també la de [m]Shemlon, que ocupaven els lamanites. I fins i tot, podia esguardar tota la regió al voltant.

13. I manà construir molts edificis al país de Shilom, i una [n]gran torre damunt el pujol al nord de la terra de Shilom, que havia estat un paratge dels fills de Nefí quan van [o]fugir del país. Tot ho va fer amb les riqueses que obtenia dels impostos del seu poble.

14. I succeí que es donà el cor a les riqueses, i passava el temps a la disbauxa amb [p]les seves dones i concubines; i així mateix, els seus [q]sacerdots ho passaven amb prostitutes.

15. I plantà vinyes arreu del país, i construí trulls, i féu vi en abundància; i per això es va convertir en bevedor de vi, i el seu poble també.

16. I succeí que els lamanites començaren a caure sobre el seu poble, a grups petits, matant-los en els seus camps i mentre pasturaven els ramats.

17. I el rei Noè va posar guardes al voltant del país per fer-los fora; però no en va posar suficients, i els lamanites els varen caure al damunt i els varen matar, i menaren molts dels ramats fora del país; així els lamanites començaren a destruir-los i a exercir sobre ells el seu odi.

18. I succeí que el rei Noè envià les seves tropes contra ells, i els lamanites foren rebutjats, o els feren recular per una estona; per tant, tornaren joiosos amb el botí.

19. I ara, a causa d'aquesta gran victòria, s'exalçaren en l'orgull del seu cor; es vanaren de les seves forces, tot dient que cinquanta d'ells podien contra milers dels lamanites. Així es vanagloriaven i es de-

h, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *i*, vegeu *e*. *j*, Mos. 19:5, 6. *k*, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *l*, vegeu *f*, Mos. 7. *m*, vegeu *d*, Mos. 10. *n*, Mos. 7:5. *o*, Om. 12, 13. *p*, vegeu *n*, Jac. 2. *q*, vegeu *e*.

lectaven en la sang, i de vessarne dels seus germans. I tot per la iniquitat del seu rei i dels seus [r]sacerdots.

20. I succeí que hi havia entre ells un home anomenat *Abinadí. Sortí entre el poble i es posà a profetitzar, dient: Així diu el Senyor, i així m'ho ha manat: Vés, i digues a aquesta gent — així ho diu el Senyor — Ai d'aquest poble! Perquè he vist les seves abominacions, i les seves iniquitats i prostitucions. I si no es penedeix, el castigaré amb la meva ira.

21. I si no es penedeixen i retornen al seu Déu i Senyor, jo els posaré en mans dels seus enemics, sí, i seran portats a [s]l'esclavitud; i es veuran afligits per la mà dels seus enemics.

22. Llavors ells sabran que sóc el seu Déu i Senyor, i que sóc un Déu gelós, que castigo les iniquitats del meu poble.

23. I succeirà que si aquest poble no es penedeix i no retorna al seu Déu i Senyor, serà portat [t]a l'esclavitud, i ningú no el deslliurarà, sinó el Senyor, el Déu Totpoderós.

24. I succeirà que quan m'implorin, seré [u]lent en escoltar els seus clams; sí, i deixaré que els seus enemics els colpegin.

25. I si no es penedeixen amb cilicis i cendres, i no clamen al seu Déu i Senyor amb força, no escoltaré les seves pregàries ni els deslliuraré de les seves afliccions. Així ho ha dit el Senyor, i això és el que m'ha manat.

26. Ara succeí que quan Abinadí els va haver parlat d'aquesta manera, es varen enfadar amb ell i cercaren de matar-lo; però el Senyor l'alliberà de les seves mans.

27. I quan el rei Noè s'assabentà del que Abinadí havia dit al poble, també s'enfurismà i digué: Qui és Abinadí, que jo i el meu poble siguem jutjats per ell? O qui és el Senyor que faci baixar sobre el meu poble tan grans afliccions?

28. Us mano que m'hi porteu Abinadí perquè el mati. Perquè ha dit aquestes coses per tal d'incitar el meu poble a enfurismar-se els uns amb els altres, i a aixecar baralles entre ells; per això el mataré.

29. Ara els ulls del poble estaven encegats. Per això enduriren el cor contra les paraules d'Abinadí i cercaren d'agafar-lo des d'aquell moment. I el rei Noè endurí el cor contra la paraula del Senyor i no es penedí de les seves malvestats.

CAPÍTOL 12

Abinadí, ficat a la presó per haver reprotxat els malfactors. Els falsos sacerdots li fan judici i en resten confosos.

---

r, vegeu *e*. *s*, ver. 23. Vegeu i, Mos. 9. 12:2. *t*, vegeu *s*. *u*, ver. 25. Mos. 21:14, 15.

* Vora l'any 150 a.C.

1. Succeí que *després de dos anys, Abinadí retornà entre ells disfressat, que no el varen reconèixer. I començà altra vegada a profetitzar entre ells, dient: Així m'ho ha manat el Senyor: Abinadí, vés i profetitza a aquest poble meu, perquè han endurit el cor contra les meves paraules. No s'han penedit de les seves malvestats; per això, els castigaré en la meva ira, sí, en la meva furiosa ira els castigaré per les seves dolenteries i abominacions.

2. Sí, ai d'aquesta generació! I el Senyor m'ha dit: Estén la teva mà i profetitza, dient: Així diu el Senyor: S'esdevindrà que aquesta generació, a causa de les seves iniquitats, seran fets [a]captius i [b]bufetejats, sí, i seran [c]menats pels homes, i matats. I els voltors de l'aire, i els gossos, sí, i les feres, menjaran de la seva carn.

3. I succeirà que la vida del rei Noè valdrà el d'un [d]vestit en un forn ardent. Llavors ell sabrà que jo sóc el Senyor.

4. I colpiré aquest poble meu amb penosa aflicció, amb fam i pestes. I faré que [e]udolin tot el dia.

5. Faré que els hi [f]amarrin càrregues damunt les espatlles, i seran menats com ases muts.

6. I succeirà que enviaré pedregada entre ells, i els afligirà. I seran castigats pel [g]vent de llevant, i els insectes infestaran les seves terres, i en devoraran el gra.

7. I seran afligits amb una gran pestilència. I tot això a causa de les seves dolenteries i abominacions.

8. I succeirà que excepte es penedeixen, els [h]exterminaré totalment de la faç de la terra. Amb tot, [i]deixaran darrera seu una història, que jo preservaré per a [j]altres nacions que posseiran el país. Sí, tot això faré a fi de descobrir-los les seves abominacions a altres nacions. Moltes coses va profetitzar Abinadí contra aquest poble.

9. I succeí que es varen enfadar amb ell. I l'agafaren i el portaren lligat davant el rei, tot dient-li: Ve-te'l, t'hem portat un home al davant que ha profetitzat desgràcies contra el teu poble, i diu que Déu el destruirà.

10. I també profetitza desgràcies sobre la teva vida, i diu que la teva vida serà com d'un [k]vestit dins un forn roent.

11. I a més, diu que seràs com una canya, àdhuc una canya seca del camp, sobre la que passen les bèsties, i la calciguen amb les potes.

12. A més diu que seràs com la flor del card, que quan està al punt, si bufa el vent, és espargida arreu damunt la faç de

a, vegeu *s*, Mos. 11. *b*, Mos. 21:3. *c*, ver. 5. Mos. 21:3, 4, 13. *d*, Mos. 19:20. *e*, Mos. 21:1-15. *f*, Mos. 21:3. *g*, Mos. 7:31. *h*, 1 Ne. 12:19. 2 Ne. 26:10, 11. Al. 45:9-14. Hel. 13:5, 6. 3 Ne. 27:32. Morm. 6. *i*, Morm. 8:14-16. Vegeu *c*, 2 Ne. 27. *j*, vegeu *n*, 1 Ne. 13. *k*, ver. 3. * Vora l'any 148 a.C.

la terra. I pretén que és el Senyor el qui ho ha dit; i que tot això t'esdevindrà si no et penedeixes, i tot, a causa de les teves iniquitats.

13. Ara, oh rei, quin gran mal has fet? O quins greus pecats ha comès el teu poble perquè Déu ens hagi de condemnar, o aquest home ens hagi de judicar?

14. Ara, oh rei, vet aquí, no tenim cap culpa, i tu, oh rei, no has pecat. Per tant, aquest home ha mentit sobre tu i ha profetitzat en va.

15. I vet aquí que nosaltres som forts; no anirem a l'esclavitud, ni ens portaran captius els nostres enemics. I tu has prosperat en el país, i encara prosperaràs.

16. Ve-te'l, aquí està l'home. Te'l lliuem a les teves mans. Fes-ne el que et sembli bé.

17. I succeí que el rei Noè féu que tanquessin Abinadí a la presó. I ordenà que es reunissin els [l]sacerdots per tal d'aconsellar-se amb ells del que li havia de fer.

18. I els sacerdots varen dir al rei: Envia'l a buscar perquè l'interroguem; i el rei li manà portar davant d'ells.

19. I varen començar a interrogar-lo, per tal d'enxamparlo, que així tinguessin de què acusar-lo. Ell, però, els respongué clarament, i resistí totes les seves preguntes, a l'astorament d'ells; perquè els resistí en totes les seves preguntes i els confongué en totes les seves paraules.

20. I succeí que un d'ells li digué: Què signifiquen les paraules que són escrites, i que ensenyaven els nostres pares, dient:

21. [m]Que en són de bells, sobre les muntanyes, els peus d'aquell que porta bones noves, que proclama la pau, que porta la bona nova del bé; que anuncia la salvació, que diu a Sió: El teu Déu regna!

22. Els teus sentinelles aixecaran la veu unànimes; cantaran de joia tots a l'una, perquè es veuran cara a cara quan el Senyor farà retornar Sió!

23. Esclateu en crits de joia! Canteu tots junts, llocs desolats de Jerusalem! Perquè el Senyor ha conhortat el seu poble, ha redimit Jerusalem!

24. El Senyor s'ha arromangat el seu braç sant als ulls de totes les nacions, i d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació del nostre Déu?

25. Llavors Abinadí els digué: Vosaltres sou [n]sacerdots, i preteneu ensenyar aquest poble, i d'entendre l'esperit de la profecia, i amb tot, voleu saber de mi el que signifiquen aquestes coses?

26. Jo us dic: Ai de vosaltres per pervertir els camins del Senyor! Perquè si és que enteneu

---

l, vegeu *e*, Mos. 11. *m*, Is. 52:7-10. *n*, vegeu *e*, Mos. 11.

aquestes coses, no les heu ensenyades pas; per això, heu pervertit els camins del Senyor.

27. No heu aplicat el vostre cor per entendre. Per tant, no heu estat assenyats. Què és, doncs, el que ensenyeu a aquest poble?

28. I li digueren: Ensenyem la llei de Moisès.

29. I de nou els digué: Si ensenyeu la [o]llei de Moisès, per què no la guardeu? Per què teniu posat el cor en les riqueses? Per què [p]forniqueu i us dissipeu el vigor amb prostitutes, i feu que aquest poble pequi, que el Senyor tingui motius per a enviar-me a profetitzar contra aquest poble, sí, àdhuc un gran mal contra ells?

30. No sabeu que dic la veritat? Sí, sabeu que ho dic; i deveu tremolar davant Déu.

31. S'esdevindrà que sereu castigats per les vostres iniquitats, perquè heu dit que ensenyeu la llei de Moisès. I què en sabeu d'aquesta llei? La salvació ve per la llei de Moisès? Què en dieu?

32. I varen respondre i digueren que la salvació sí venia per la [q]llei de Moisès.

33. Però Abinadí els digué: Sé que si guardeu els manaments de Déu, us salvareu. Sí, si guardeu els manaments que el Senyor donà a Moisès a la muntanya del Sinaí, dient:

34. [r]Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'ha fet eixir de la terra d'Egipte, de la casa d'esclavitud.

35. No tindràs altres déus fora de mi.

36. No et faràs escultura ni cap imatge de res que hi ha dalt del cel ni a baix a la terra.

37. Ara els digué Abinadí: Heu fet tot això? Us dic que no; no ho heu fet. I heu ensenyat a aquest poble que han de fer totes aquestes coses? Us dic que no; no ho heu fet.

CAPÍTOL 13

El profeta Abinadí, protegit per poder diví, resisteix els sacerdots i els cita la Llei i l'Evangeli.

1. I ara quan el rei hagué escoltat aquestes paraules, digué als [a]seus sacerdots: Emporteu-vos aquest home i mateu-lo. Què hem d'haver-se-les amb ell, perquè és boig.

2. I s'atansaren i intentaren posar-li les mans al damunt, però els resistí i digué:

3. No em toqueu, perquè Déu us ferirà si em poseu les mans al damunt, ja que encara no he comunicat el missatge que el Senyor em donà; ni us he dit el que em vàreu [b]demanar. Per tant, Déu no deixarà que jo sigui destruït en aquest temps.

4. Però, he de complir els manaments amb què Déu m'ha encomanat. I perquè us he dit

---

o, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *p*, vegeu *i*, 2 Ne. 28. *q*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *r*, Ex. 20:2-4. CAP. 13: *a*, vegeu *e*, Mos. 11. *b*, Mos. 12:20-24.

la veritat, esteu enutjats amb mi. I encara més, perquè he dit la paraula de Déu, m'heu jutjat de [c]boig.

5. I succeí que després que Abinadí hagué dit aquestes paraules, el poble del rei Noè no s'atreví a agafar-lo, perquè l'Esperit del Senyor restava sobre ell, i el seu rostre resplendia amb gran llustre, com el de [d]Moisès a la muntanya del Sinaí, mentre parlava amb el Senyor.

6. I Abinadí cls parlava amb poder i autoritat de Déu; i continuà les seves paraules, dient:

7. Vosaltres veieu que no teniu poder de matar-me. Així doncs, acabaré el meu missatge. Sí, i veig que us corseca el cor, perquè us dic la veritat sobre les vostres dolenteries.

8. I les meves paraules us emplenen de sorpresa i d'astorament, i d'ira.

9. Però jo acabaré el meu missatge, i llavors no té importància on vagi, si és que em salvo.

10. Però això us dic, el que feu amb mi, després d'això, serà com a [e]tipus i ombra de les coses que han de venir.

11. I ara us llegiré la resta dels manaments de Déu, perquè veig que no es troben escrits al vostre cor. Percibo que heu estudiat i ensenyat la dolenteria la més gran part de la vostra vida.

12. Ara, recordeu que [f]us ho he dit: No et faràs escultura, ni cap imatge de res que hi ha dalt del cel ni a baix a la terra, ni del que hi ha a les aigües dessota.

13. A més: [g]No et prostraràs davant elles, ni les serviràs, car jo, el teu Déu i Senyor, sóc Déu gelós que castigo les iniquitats dels pares en els fills, fins a la tercera i la quarta generació dels qui m'odien.

14. I manifesto misericòrdia a milers dels qui m'estimen i guarden els meus manaments.

15. No proferiràs el nom del Senyor, el teu Déu, en va, perquè ell no tindrà per innocent el qui profereix el seu nom en va.

16. Recorda't del dia del sàbat, per santificar-lo.

17. Sis dies treballaràs i tota la feina faràs.

18. Però el dia setè, el sàbat del teu Déu i Senyor, no faràs cap feina, ni tu, ni el teu fill, ni la teva filla, ni el teu servent, ni la teva serventa, ni el teu animal, ni el teu foraster que està a les teves portes.

19. Perquè en sis dies el Senyor féu el cel, la terra, la mar, i tot el que és en ells; per tant el Senyor beneí el dia sàbat i el santificà.

20. Honra el teu pare i la teva mare, per tal que siguin llargues els teus dies damunt la terra que el teu Déu i Senyor va donar-te.

---

c, ver. 1. *d*, Ex. 34:29-35. *e*. Mos. 17:13-19. 19:20. Al. 25:7-12. *f*, Mos. 12:36. *g*, Ex. 20:5-17.

21. No mataràs.

22. No adulteraràs. No furtaràs.

23. No llevaràs fals testimoni contra el teu proïsme.

24. No cobejaràs la casa del teu proïsme. No cobejaràs la muller del teu proïsme, ni el seu servent, ni la seva serventa, ni el seu bou, ni el seu ase, ni res que sigui del teu proïsme.

25. I després que Abinadí hagué acabat de dir aquestes coses, els va demanar: Heu instruït aquest poble que han d'observar totes aquestes coses, per tal de guardar aquests manaments?

26. Jo us dic que no. Perquè si ho haguéssiu fet, el Senyor no m'hauria fet sortir i profetitzar desgràcies sobre aquest poble.

27. Ara, vosaltres heu dit que la salvació ve per la llei de Moisès. Jo us dic que cal que [h]guardeu encara la llei de Moisès, però també us dic que vindrà el temps en què ja [i]no caldrà guardar-la.

28. I a més us dic que la salvació no ve solament per la llei. I si no fos per [j]l'expiació que Déu mateix farà pels pecats i per les iniquitats del seu poble, aquests inevitablement haurien de morir, malgrat la llei de Moisès.

29. Ara, us dic que calgué que es donés una llei als fills d'Israel, àdhuc una llei molt estricta. Perquè era un poble obstinat, prompte en fer la dolenteria, però lent en recordar-se del seu Déu i Senyor.

30. Per això els fou donada una llei, sí, una llei de ritus i d'ordenances, [k]una que havien d'observar estrictament, de dia en dia, per tal de guardar-los en el record de Déu i dels seus deures envers ell.

31. Però heus aquí, us dic que totes aquestes coses eren com a tipus de coses a venir.

32. Ara bé, entengueren la llei? Us dic que no. No tots l'entengueren. I això a causa de la duresa del seu cor; perquè no entengueren que ningú no es podia salvar si no era mitjançant la redempció de Déu.

33. No els profetitzà Moisès, doncs, sobre la vinguda del Messies, i que Déu redimiria el seu poble? Sí, i tots els profetes que han profetitzat des del principi del món, no han parlat, més o menys, d'aquestes coses?

34. No han dit que [l]Déu mateix baixaria entre els homes, i que prendria forma d'home, i que sortiria amb gran poder damunt la faç de la terra?

35. Sí, i no han dit també que ell duria a terme la [m]resurrecció dels morts i que ell, ell mateix, seria oprimit i afligit?

---

h, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *i*, 3 Ne. 9:19, 20. 15:2-10. *j*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *k*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *l*, vegeu *b*, Mos. 3. *m*, vegeu *d*, 2 Ne. 2.

CAPÍTOL 14

Abinadí cita les paraules d'Isaïes als sacerdots del rei Noè. (Compareu-ho amb Isaïes 53.)

1. Sí, així no diu Isaïes: Qui ha cregut el nostre missatge, i el braç del Senyor, a qui ha estat revelat?

2. Perquè creixerà davant seu com un tendre rebrot, i com una arrel d'una terra àrida. Forma no té, ni formosor; i cap bellesa no ens atreu, quan el veurem, perquè l'estiméssim.

3. Menyspreat i rebutjat pels homes, baró de dolors, familiar amb la sofrença, i nosaltres li hem amagat la cara. Fou menyspreat i no hem tingut per ell cap estima.

4. Certament ell ha portat al damunt les nostres sofrences, i s'ha carregat els nostres dolors. Amb tot, nosaltres li preníem per un castigat, colpejat de Déu i humiliat.

5. Però fou ferit per les nostres transgressions, capolat per les nostres iniquitats. Sobre ell queia la pena de la nostra pau, i amb les seves nafres som guarits.

6. Tots nosaltres, com ovelles, anàvem esgarriats, ens hem desviat, cadascú pel seu camí. I el Senyor ha fet recaure damunt d'ell les iniquitats de tots nosaltres.

7. Fou maltractat i afligit, però no obrí la boca. Es portat com un anyell menat a l'escorxador, i com l'ovella que emmudeix davant dels esquiladors, així ell no obrí la boca.

8. Fou emportat de la presó i del judici. I qui declararà la seva generació? Perquè fou tallat de la terra dels vivents; per les transgressions del meu poble fou colpit.

9. Va disposar la seva sepultura entre els malvats, i amb els rics a l'hora de la seva mort. Perquè no havia fet cap mal, cap engany no havia eixit de la seva boca.

10. Amb tot, va plaure al Senyor de capolar-lo; ell li ha subjectat al dolor. Quan tu faràs per a la seva ànima ofrena del pecat, ell veurà la seva semença; allargarà els seus dies, i el designi del Senyor reeixirà a la seva mà.

11. Veurà els fatics de la seva ànima i en quedarà satisfet. Pel seu saber, el meu recte servent justificarà molts, perquè els carregarà les seves iniquitats.

12. Per això tindrà la seva part entre els grans, i amb els poderosos es partirà el botí. Perquè ha vessat la seva ànima fins a la mort, i fou comptat entre els transgressors. Es carregà els pecats de molts, i intercedí pels transgressors.

CAPÍTOL 15

La profecia d'Abinadí. Déu mateix baixarà a redimir el seu poble. Perquè Jesucrist és anomenat el Pare i el Fill.

1. Ara, Abinadí els va dir: Voldria que entenguéssiu que [a]Déu mateix baixarà entre els fills dels homes, i redimirà el seu poble.

2. I perquè [b]habitarà en la carn, serà anomenat el Fill de Déu, i per haver subjectat la carn a la voluntat del Pare [w]és el Pare i el Fill —

3. El Pare, perquè fou [c]concebut pel poder de Déu; i el Fill, [d]per causa de la carn. Així ell esdevé el Pare i el Fill.

4. I són [e]un sol Déu, sí, el veritable [f]Pare Etern, del cel i de la terra.

5. I així la carn, [g]subjectant-se a l'Esperit, o el Fill al Pare, essent un [h]sol Déu, [i]sofreix temptacions, però no hi cedeix, sinó que es deixa mofar i assotar, i és rebutjat i repudiat pel seu poble.

6. I després de tot, després d'haver fet molts i [j]grans miracles entre els fills dels homes, serà portat, tal com digué Isaïes, [k]com l'ovella que davant de l'esquilador emmudeix, així ell no obrí la boca.

7. Sí, així mateix serà emportat, i [l]crucificat i mort, la carn [m]subjectant-se fins a la mort, la voluntat del Fill sumida en la del Pare.

8. I així Déu trenca els [n]lligams de la mort, havent obtingut la victòria sobre ella; donant al Fill el poder [o]d'intercedir pels fills dels homes —

9. Havent pujat al cel, les entranyes commogudes de misericòrdia; emplenat de compassió envers els fills dels homes; interposant-se entre ells i la justícia; havent [p]trencat els lligams de la mort, prenent [q]damunt seu la iniquitat i les transgressions dels homes; havent-los redimit, tot satisfent les exigències de la justícia.

10. I ara us pregunto: Qui [r]declararà la seva generació? Heus aquí que us dic, que quan s'hagi fet per a la seva ànima [s]ofrena del pecat, ell veurà la seva semença. I què en dieu? Qui serà la [t]seva semença?

11. Heus aquí que jo us dic, que aquells que han escoltat les paraules dels profetes, sí, de tots els sants profetes que han profetitzat sobre la vinguda del Senyor — us dic que tot aquell que ha fet esment de les seves paraules i ha cregut que el Senyor redimirà el seu poble, i ha mirat endavant fins aquell dia per a la remissió dels seus pecats, tots aquests, us ho dic, són la seva semença o són els hereus del regne de Déu.

12. Perquè són aquells dels quals ell s'ha [u]carregat els pe-

---

a, vegeu 2*c*, Mos. 7. *b*, vegeu *b*, Mos. 3. *w*, D. i A. 93:1-4. *c*, 1 Ne. 11:13-21. Mos. 3:8, 9. Al. 7:10. 19:13. 3 Ne. 1:14. Morm. 9:12. *d*, vegeu *b*, Mos. 3. *e*, vegeu *k*, 2 Ne. 31. *f*, vegeu *a*, Mos. 3. *g*, ver. 2. *h*, vegeu *k*, 2 Ne. 31. *i*, vegeu *s*, 2 Ne. 9. *j*, vegeu *c*, Mos. 3. *k*, Mos. 14:7. Is. 53:7. *l*, vegeu *g*, Mos. 3. *m*, vers. 2, 5. *n*, vegeu *g*, i *j*, 2 Ne. 9. *o*, vegeu *e*, 2 Ne. 2. *p*, vegeu *g* i *j*, 2 Ne. 9. *q*, Mos: 14:5-8, 11, 12. *r*, Mos. 14:8. *s*, Mos. 14:10, *t*, vers. 11-13. *u*, Mos. 14-12.

cats; són els pels quals ha mort, per a redimir-los de les seves transgressions. Llavors, no són ells la seva semença?

13. Sí, i no ho són els profetes, tot aquell que ha obert la boca per a profetitzar, que no hagi caigut en transgressió? I vull dir tots els sants profetes que hi ha hagut des del començament del món. Jo us dic que ells són la seva semença.

14. Aquests són [v]els qui han proclamat la pau, que han portat la bona nova del bé, que han anunciat la salvació, i han dit a Sió: El teu Déu regna!

15. I, que n'eren de bells, sobre les muntanyes, els seus peus!

16. I també, que en són de bells, sobre les muntanyes, els peus d'aquells que encara estan proclamant la pau!

17. I encara més, que en seran de bells, sobre les muntanyes, els peus d'aquells que en endavant proclamaran la pau, sí, d'avui en endavant i per sempre!

18. Heus aquí que us dic que això no és tot. Perquè, que en són de bells, sobre les muntanyes, els peus d'Aquell que porta la bona nova, que és el qui estableix la pau, sí, el mateix Senyor, que ha redimit el seu poble; sí, Aquell que ha concedit la salvació al seu poble!

19. Perquè si no fos per la redempció que ha fet per al seu poble, la qual fou preparada des de la [x]fundació del món, us dic que si no fos per això, [y]tot el gènere humà hauria de morir.

20. Mes heus aquí que els lligams de la mort [z]seran trencats, i el Fill regna, i té poder sobre els morts. Per això duu a terme la [2a]resurrecció dels morts.

21. I ve una resurrecció, àdhuc una [2b]primera resurrecció, sí, una resurrecció de tots aquells que han estat, que són i que seran fins a la resurrecció del Crist — perquè així serà anomenat.

22. Ara, la resurrecció de tots els profetes, i de tots aquells que han cregut en les seves paraules, o de tots aquells que han guardat els manaments de Déu, es realitza en la primera resurrecció. Per això ells són la primera resurrecció.

23. Aquests són alçats per a viure amb Déu, que els ha redimit; per tant, tenen vida eterna per mitjà del Crist, el qui els ha trencat els lligams de la mort.

24. I són els qui tenen part en la primera resurrecció; són aquells que varen morir abans que vingués el Crist, [2c]en la seva ignorància, no havent-se-los declarat la salvació. Així el Senyor acompleix la restauració d'aquests, i tenen part en la primera resurrecció, o tenen vi-

---

v, Mos. 12:21-24. Is. 52:7-10. *x*, vegeu *d*, Mos. 4. *y*, vegeu *e* i *g*, 2 Ne. 9. *z*, vegeu *g* i *j*, 2 Ne. 9. *2a*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *2b*, vegeu g, Jac. 4. *2c*, vegeu *j*, Mos. 3.

* Vora l'any 148 a.C.

da eterna, perquè el Senyor els ha redimit.

25. I els infants [2d]també tenen vida eterna.

26. Però vosaltres, temeu i tremoleu davant Déu, perquè deveu tremolar, ja que el Senyor no redimeix cap dels qui es rebellen contra ell i moren en els seus pecats. Sí, tots aquells que han mort en els seus pecats des del començament del món, els quals [2e]voluntàriament han rebellat contra Déu, que han conegut els seus manaments i no els volien observar. Aquests són els qui [2f]no tenen part en la primera resurrecció.

27. No deveu tremolar doncs? Perquè cap d'aquests no assoleix la salvació, puix que el Senyor no ha redimit tal, ni pot redimir-lo. Perquè ell no pot contradir-se, ni pot [2g]negar a la justícia quan té el seu dret.

28. Ara us dic que vindrà hora quan la salvació del Senyor serà predicada a tota nació, tribu, llengua i poble.

29. Sí, oh Senyor, els [2h]teus sentinelles aixecaran la veu unànimes! Cantaran de joia tots a l'una, perquè es veuran cara a cara quan el Senyor farà retornar Sió.

30. Esclateu en crits de joia! Canteu tots junts, llocs desolats de Jerusalem! Perquè el Senyor ha conhortat el seu poble, ha redimit Jerusalem!

31. El Senyor s'ha arromangat el seu braç sant a la vista de totes les nacions, i d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació del nostre Déu!

CAPÍTOL 16

Abinadí continua la seva profecia. Crist, l'únic Redemptor. Resurrecció i judici.

1. Ara, succeí que després que Abinadí hagué dit aquestes paraules, estengué les mans i digué: Vindrà l'hora quan tots veuran la salvació del Senyor, [a]quan totes les nacions, tribus, llengües i pobles es veuran cara a cara, i confessaran davant Déu que els seus judicis són justos.

2. Llavors els malvats seran foragitats i [b]tindran motius per a udolar i plorar, i lamentar-se i cruixir de dents. I tot perquè no volgueren escoltar la veu del Senyor; per això el Senyor no els redimeix.

3. Perquè són carnals i diabòlics, i el diable [c]té poder sobre ells; sí, aquella [d]antiga serpent que va enganyar els nostres primers pares, que fou la causa de la seva caiguda, i que fou motiu que tota la humanitat esdevingués carnal, sensual, diabòlica, coneixent el mal del bé, i subjectant-se al diable.

2d, vegeu *m*, Mos. 3. *2e*, vegeu *k*, Jac. 6. *2f*, ver. 24. *2g*, Al. 42:1-26. *2h*, Is. 52:8-10. Mos. 12:22-24. Cap. 16: *a*, Mos. 3:20, 21. 15:28, 31. *b*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. Mat. 13:42. *c*, vegeu *i*, 2 Ne. 9. *d*, vegeu *i*, 2 Ne. 2.

4. Així, [e]tota la humanitat era perduda, i heus aquí, s'hauria romàs perduda per sempre, si Déu no hagués redimit el seu poble del seu estat caigut i perdut.

5. Però recordeu que aquell que persisteix en la seva naturalesa carnal, i continua per les sendes del pecat i la rebel·lió contra Déu, romandrà en el seu estat perdut, i el diable tindrà [f]tot poder sobre ell. Per tant, es queda com si no hi hagués hagut redempció, essent enemic de Déu. I també el diable és enemic de Déu.

6. I si Crist no hagués vingut al món — i parlo de les coses a venir com si ja haguessin passat — no podria haver-hi redempció.

7. I si Crist no hagués ressuscitat d'entre els morts, o no hagués [g]trencat els lligams de la mort, que el sepulcre [h]no tingués victòria, i que la mort [i]no tingués fibló, no podria haver-hi cap resurrecció.

8. Però hi ha una [j]resurrecció, per tant, el sepulcre [k]no té victòria, i el [l]fibló de la mort està sumit en el Crist.

9. Ell és la [m]llum i la vida del món, sí, una llum sense fi que mai no es pot enfosquir. I també una vida que és sense fi, que ja no pot haver-hi més mort.

10. Fins [n]aquest cos mortal es revestirà d'immortalitat, i aquest corruptible es revestirà d'incorruptibilitat. I seran portats a comparèixer davant el tribunal de Déu per tal d'ésser jutjats d'ell segons les seves obres, sia bones o dolentes.

11. Si fossin bones, aniran a la resurrecció de la vida eterna i la felicitat. I si fossin dolentes, a la resurrecció de la condemnació sense fi, lliurats [o]al diable, el qui els ha subjectat, el qual és la condemnació —

12. Havent prosseguit segons les seves pròpies voluntats i desigs carnals; no havent mai invocat el Senyor mentre els hi tenia estesos els braços de la misericòrdia, perquè sí els els tenia estesos, i no volien; estant amonestats ells de les seves dolenteries, i amb tot, no les volien deixar; foren manats al penediment, però no volien penedir-se —

13. Ara, no deveu tremolar i penedir-vos dels vostres pecats, i recordar que només en Crist, i per mitjà d'ell, podeu salvar-vos?

14. Així doncs, si ensenyeu la [p]llei de Moisès, ensenyeu també que és una ombra d'aquelles coses que vindran —

15. Ensenyeu-los que la redempció ve per mitjà de Crist el Senyor, que és el [q]veritable Pare Etern. Amén.

---

e, vegeu *e* i *g*, 2 Ne. 9. *f*, vegeu *i*, 2 Ne. 9. *g*, vegeu *g* i *n*, Mos. 15. *h*, Mos. 15:8, 20. Al. 22:14. 27:28. *i*, ver. 8. Al. 22:14. 24:23. Morm. 7:5. *j*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *k*, ver. 7. *l*, ver. 7. *m*, Al. 38:9. 3 Ne. 9:18. 15:9. 18:16, 24. Et. 3:14. 4:12. Moro. 7:18. Joan 8:12. 9:5. 14:6. D i A. 84:45. 88:7-13. *n*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. També *j* i *m*, 2 Ne. 9. *o*, vegeu *i*, 2 Ne. 9. *p*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *q*, vegeu *a*, Mos. 3.

CAPÍTOL 17

Martiri d'Abinadí. Tot morint a la foguera, prediu el càstig que caurà sobre els seus botxins. Conversió d'Alma.

1. Ara, succeí que quan Abinadí hagué acabat de parlar, el rei manà als [a]sacerdots que se l'emportessin i el fessin morir.

2. Però n'hi havia un entre ells que s'anomenava Alma, que també era descendent de Nefí. Era jove, i cregué les paraules que Abinadí havia parlat, perquè coneixia la iniquitat que Abinadí havia testificat contra ells. Per això, començà a suplicar al rei que no s'enfadés amb Abinadí, sinó que el deixés marxar en pau.

3. Però el rei s'enfutismà més, i manà que fessin fora Alma d'entre ells. I envià els seus servents al darrera perquè el matessin.

4. Però ell s'escapolí i s'escondí que no el trobaven. I estant amagat molts dies, va escriure tot el que Abinadí havia dit.

5. I succeí que el rei manà que els seus guardes encerclessin Abinadí i l'agafessin. I el varen lligar i el ficaren a la presó.

6. I al cap de tres dies, havent pres consell dels seus [b]sacerdots, el rei féu que l'hi portessin novament.

7. I li digué: Abinadí, hem trobat una acusació contra teu, i mereixes la mort.

8. Perquè has dit que el mateix [c]Déu baixaria entre els fills dels homes. I ara, per raó d'això, seràs castigat a mort, si és que no et retractes de totes les paraules que has parlat de mal sobre mi i el meu poble.

9. I Abinadí li digué: Et dic que no em retractaré de les paraules que t'he dit sobre aquest poble, perquè són certes. I perquè sàpigues que són veritables, m'he deixat caure a les teves mans.

10. Sí, i sofriré fins a la mort, i no em retractaré de les meves paraules. Et seran com a testimoniatge en contra. I si em fas matar, vessaràs sang innocent; i això també quedarà com a testimoniatge contra teu, en el darrer dia.

11. Ara, el rei Noè estava gairebé per deixar-lo anar, perquè temia la seva paraula, puix que temia que els judicis de Déu li caiguessin al damunt.

12. Però els [d]sacerdots alçaren la veu contra Abinadí, i es posaren a acusar-lo, tot dient: Ha vilipendiat el rei. Per tant, el rei s'excità a la ira contra Abinadí i els el lliurà perquè el matessin.

13. I succeí que se'l varen emportar, i el lligaren i l'assotaren amb teies enceses, fins a la [e]mort.

---

a, vegeu *e*, Mos. 11. *b*, vegeu *e*, Mos. 11. *c*, Mos. 7:27. 13:34. *d*, vegeu *e*, Mos. 11. *e*, vers. 18-20. Mos. 7:28.

14. I quan les flames començaren a cremar-lo, els cridà dient:

15. Heus aquí que tal com heu fet amb mi, així succeirà que la [1]vostra posteritat patirà els dolors que jo pateixo ara, àdhuc els sofriments de la mort pel foc. I això perquè creuran en la salvació del seu Déu i Senyor.

16. I s'esdevindrà que vosaltres sereu afligits amb tota mena de malalties per causa de les vostres iniquitats.

17. Sí, i sereu colpejats per tots costats. I sereu menats i escampats d'ací d'allà, com un ramat silvestre quan és envestit per feres ferotges.

18. I en aquell dia us [g]caçaran, i caureu a les mans dels vostres enemics; llavors patireu tal com jo pateixo, els sofriments de la mort pel foc.

19. Així Déu exerceix la seva venjança damunt d'aquells que destrueixen el seu poble. Oh Déu, rep la meva ànima!

20. I quan Abinadí hagué dit aquestes paraules, caigué, havent patit la [h]mort pel foc. Sí, havent-se-li donat la mort per no negar els manaments de Déu, tot segellant la veritat de les seves paraules amb la mort.

CAPÍTOL 18

Les aigües de Mormó. Alma bateja Hèlam i altres. L'Església de Crist. El rei Noè envia un exèrcit per a destruir Alma i els seus seguidors.

1. Ara, succeí que Alma, havent-se fet escàpol dels servents del rei Noè, es va penedir dels seus pecats i iniquitats. I anava en secret entre el poble, i començava a ensenyar les paraules d'Abinadí.

2. Sí, concernent el que havia de venir, i també, de la [a]resurrecció dels morts, i la redempció del poble, que es realitzaria mitjançant el poder, els sofriments i la mort del Crist, i la seva resurrecció i ascensió al cel.

3. I a tots aquells que el volien escoltar, ensenyava. I els instruia en secret perquè no arribés al coneixement del rei. I foren molts els qui varen creure en les seves paraules.

4. I succeí que tots els qui li creien, sortien a un lloc anomenat [b]Mormó, nom que li havia donat el rei, que es trobava a les fronteres del país. I havia estat infestat a vegades, o a certes estones, de feres.

5. Ara, hi havia a [c]Mormó una font d'aigua pura. I Alma hi acudia, perquè hi havia prop de l'aigua un bosquet d'arbissons on s'amagava de dia dels percaçaments del rei.

6. I succeí que tots els qui li creien hi anaven per a escoltar les seves paraules.

---

f, Mos. 13:10. Al. 25:7-12. *g*, Al. 25:8, 9. *h*, vegeu *e*. CAP. 18: *a*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *b*, vers. 5, 8, 16, 30. Al. 5:3. 3 Ne. 5:12. Morm. 1:5. *c*, ver. 4.

7. I succeí que després de molts dies, un gran nombre es trobava reunit en aquell paratge de Mormó, per a escoltar les paraules d'Alma. Sí, tots els qui creien en la seva paraula s'hi havien aplegat per a escoltar-lo. I ell els instruia, i els predicava el penediment, la redempció i la fe en el Senyor.

8. I succeí que els digué: Ací teniu les [d]aigües de Mormó (perquè s'anomenaven així), i ara, com que desitgeu d'entrar en el ramat de Déu, i d'ésser anomenats poble seu, i esteu disposats a suportar-vos les càrregues els uns als altres perquè us siguin lleugeres;

9. I esteu disposats a plorar amb els qui ploren, i a conhortar els qui manquen de conhort, i a ésser testimonis de Déu en tot moment, i en totes les coses, i en tot lloc que estigueu, fins a la mort, perquè sigueu redimits de Déu i comptats amb els de la [e]primera resurrecció, a fi que tingueu la vida eterna —

10. Ara, us dic, que si aquest és el desig del vostre cor, ¿què us impedeix d'ésser [f]batejats en el nom del Senyor, com a testimoni davant ell que heu fet aliança amb ell, que el servireu i guardareu els seus manaments, perquè us vessi més abundosament el seu Esperit al damunt?

11. I quan el poble hagué escoltat aquestes paraules, picaren de mans de goig, i cridaren: Aquest és el desig del nostre cor!

12. I llavors, succeí que Alma prengué Hèlam, que era un dels primers, i sortí i es posà dins l'aigua. I cridà: Oh Senyor, vessa el teu Esperit damunt el teu servent, perquè faci aquesta obra amb santedat de cor!

13. I quan hagué dit aquestes paraules, l'Esperit del Senyor davallà damunt ell i digué: Hèlam, jo et batejo, [g]tenint l'autoritat del Déu Totpoderós, com a testimoniatge que has fet aliança de servir-lo fins a la mort, quant al cos mortal. I que l'Esperit del Senyor es vessi damunt teu, i que ell et concedeixi la vida eterna mitjançant la redempció del Crist, el qual ell ha preparat des de la [h]fundació del món.

14. I quan Alma hagué pronunciat aquestes paraules, ambdós ell i Hèlam se sepultaren dins l'aigua. I es dreçaren i en sortiren, tot joiosos, plens de l'Esperit.

15. Novament Alma va prendre d'un altre, i per segona vegada anà dins l'aigua. I el va batejar tal com el primer, sols que ell mateix no se sepultà altra vegada dins l'aigua.

16. D'aquesta manera batejà tots els qui hi anaven al [i]paratge de Mormó. I foren en nombre unes dues-centes quatre àni-

d, ver. 5. *e*, vegeu *g*, Jac. 4. *f*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *g*, Al. 5:3. 3 Ne. 11:25. *h*, vegeu *d*, Mos. 4. *i*, vegeu *b*. Vora l'any 147 a.C.

mes, sí, i tots foren batejats a les [j]aigües de Mormó, i foren plens de la gràcia de Déu.

17. I s'anomenaren l'església de Déu, o l'església de Crist, des de llavors. I succeí que qualsevol que fou [k]batejat pel poder i per l'autoritat de Déu fou agregat a la seva església.

18. I succeí que Alma, tenint autoritat de Déu, [l]ordenà sacerdots, un per a cada cinquanta persones, per a predicar-los i instruir-los sobre les coses del regne de Déu.

19. I els manà que no ensenyessin res, sinó allò del que els havia instruït, i que havia estat anunciat per boca dels sants profetes.

20. Sí, els manà que no prediquessin res sinó el penediment i la fe en el Senyor, el qui havia redimit el seu poble.

21. I els manà que no hi hagués baralles entre ells, sinó que miressin endavant amb una sola mirada, tenint una sola fe i un sol baptisme, els seus cors entrellaçats amb unitat i amor els uns envers els altres.

22. I així els manà que prediquessin. Així esdevingueren fills de Déu.

23. I els manà que observessin el dia del [m]sàbat, i que el santifiquessin. I també, que cada dia donessin gràcies al seu Déu i Senyor.

24. També manà que els [n]sacerdots, els qui havia ordenat, treballessin amb les [o]pròpies mans per al sosteniment.

25. I hom va apartar [p]un dia a la setmana perquè es reunissin per tal d'instruir el poble i d'adorar el seu Déu i Senyor, i també, tan sovint com fos al seu poder, de congregar-se tots junts.

26. I els sacerdots no devien dependre del poble per al [q]sosteniment, sinó que per la seva labor, devien rebre la gràcia de Déu, perquè es fessin forts en l'Esperit; tenint el coneixement de Déu perquè poguessin ensenyar amb poder i autoritat de Déu.

27. A més, Alma manà que els membres de l'església impartessin dels seus béns, [r]cadascú segons el que tingués; si tingués més abundosament, més havia de donar, i del qui tingués poc, poc se li havia de demanar. I aquell que no en tingués, a ell se li havia de donar.

28. I així havien d'impartir dels seus béns, per pròpia i lliure voluntat, i els seus bons sentiments envers Déu, a aquells sacerdots que visquessin en estretor, sí, i a tota ànima despullada i necessitada.

29. I això, ell els deia, havent estat manat per Déu. I caminaven en dretura davant Déu, impartint els uns als altres, tant temporalment com espiri-

---

j, vers. 5, 8. *k*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *l*, vegeu *c*, Mos. 6. *m*, Mos. 13:16-19. Mar. 2:27, 28. D. i A. 59:9, 10. 68:29. *n*, vegeu *c*, Mos. 6. *o*, vers. 26, 28. *p*, Al. 32:11. *q*, ver. 24. *r*, vegeu *j*, Jac. 2.

tualment, segons les seves necessitats i manques.

30. Ara, tot això es féu a [s]Mormó, sí, vora les [t]aigües de Mormó, en el [u]bosc prop de les aigües de Mormó; sí, l'indret de Mormó, les aigües de Mormó, el bosc de Mormó, que en són de bells als ulls d'aquells que hi arribaren a coneixença del seu Redemptor! I que en són de beneïts, perquè cantaran les seves lloances per sempre.

31. Aquestes coses es feren a les [v]fronteres del país, perquè no arribessin al coneixement del rei.

32. Però heus aquí, succeí que el rei, havent descobert un moviment entre el poble, envià servents a vigilar-los. Per tant, el dia que s'aplegaven per tal d'escoltar la paraula del Senyor, foren descoberts al rei.

33. Ara, el rei deia que Alma suscitava el poble a rebellar-se contra ell. Per això envià el seu exèrcit per a destruir-los.

34. I succeí que Alma i el poble del Senyor [x]foren avisats de l'arribada de l'exèrcit del rei; per tant, prengueren les tendes i famílies, i marxaren cap a l'erm.

35. Eren en nombre unes quatre-centes cinquanta ànimes.

CAPÍTOL 19

Recerca inútil. Insurrecció de Gedeó. Invasió lamanita. El rei Noè pateix la mort pel foc. El seu fill, Limhi, esdevé monarca tributari.

1. Succeí que [a]l'exèrcit del rei tornà, havent cercat en va el poble del Senyor.

2. Ara, les forces del rei eren petites, perquè havien estat reduïdes, i començava a haver-hi divisió entre la resta del poble.

3. La menys part es posà a respirar amenaces contra el rei, i entre ells començà una gran baralla.

4. Ara, hi havia un home entre ells, que s'anomenava Gedeó. I com que era fort, i enemic del rei, per tant es va treure l'espasa i jurà tot irat que el mataria.

5. I succeí que lluità amb el rei. I quan el rei veié que estava per vèncer-lo, se li escapolà, i pujà a la [b]torre que hi havia prop del [c]temple.

6. Gedeó el perseguí, i ja estava a punt de pujar a la torre per tal de matar-lo, quan el rei esguardà cap a la terra de [d]Shemlon, i heus aquí que l'exèrcit dels lamanites ja era dins les fronteres del país.

7. Llavors el rei cridà amb l'ànima angoixada, dient: Gedeó, perdona'm, que els lamanites ja els tenim al damunt, i ens destruiran; sí, destruiran el meu poble.

8. Ara, al rei no li preocupava tant el seu poble com la se-

---

s, vegeu *b*, Mos. 18. *t*, vers. 5, 8. Mos. 26:15. *u*, ver. 5. *v*, ver. 4. *x*, Mos. 23:1. CAP. 19: *a*, Mos. 18:33, 34. *b*, Mos. 11:12. *c*, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *d*, vegeu *d*, Mos. 10.

va pròpia vida. Així i tot, Gedeó li perdonà la vida.

9. I el rei manà al poble que fugís davant els lamanites, i ell mateix es posà al davant, i fugiren a l'erm amb les seves mullers i fills.

10. I succeí que els lamanites els perseguiren, i els atraparen i començaren a matar-los.

11. Llavors el rei manà que tots els homes [e]deixessin les seves mullers i fills, i fugissin davant els lamanites.

12. Però n'hi havia molts que no els volgueren abandonar, ans preferien restar i morir amb ells. I els altres deixaren les seves mullers i fills, i s'escapolaren.

13. I succeí que aquells que romangueren amb les mullers i els fills, feren que les seves [f]filles boniques s'avancessin, i que els supliquessin als lamanites que no els matessin.

14. I succeí que els lamanites es compadiren d'ells, perquè es captivaren amb la [g]formosor de les seves mullers.

15. Així fou que els lamanites els perdonaren la vida, i els feren captius i els portaren altra vegada a la [h]terra de Nefí. I els permeteren posseir el país, sota condició que els lliuressin el rei Noé, i també dels seus béns, fins la [i]meitat de tot el que ells posseïen, la meitat de l'or, de la plata i de totes les coses precioses. I així havien de pagar tribut al rei dels lamanites d'any en any.

16. Ara, hi havia un dels fills del rei, entre els qui es feren captius, que s'anomenava [j]Limhi.

17. I Limhi no volia que matessin el seu pare. I tot i que no ignorava les perversitats del seu pare, ell era un home just.

18. I succeí que Gedeó envià homes a l'erm secretament a cercar el rei i els qui estaven amb ell. I varen trobar el poble a l'erm, tots menys el rei i els seus [k]sacerdots.

19. Ara, aquells havien jurat en el cor que tornarien a la terra de Nefí, i que si les [l]seves mullers i fills fossin morts, així com [m]els qui havien romàs amb ells, buscarien venjança i moririen junt amb ells.

20. I el rei els va manar que no tornessin. I s'enfutismaren amb el rei, i li feren patir, àdhuc fins la mort [n]pel foc.

21. I estaven a punt d'agafar els [o]sacerdots també, i ferlos morir, però se'ls escapolaren.

22. I succeí que feien per tornar a la terra de Nefí, quan es trobaren amb els homes de Gedeó. Aquests els digueren tot el que havia [p]succeït a les seves esposes i fills, i que els lamanites els havien concedit de

e, vers. 19, 21. *f*, vers. 14. *g*, ver. 13. *h*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *i*, vegeu *i*, Mos. 9. *j*, vegeu *h*, Mos. 7. *k*, vegeu *e*, Mos. 11. *l*, vers. 11, 12. *m*, ver. 12. *n*, Mos. 12:3, 10-12. *o*, vegeu *e*, Mos. 11. *p*, vers. 14, 15.

posseir el país, pagant-los com a tribut la [q]meitat de tot el que tenien.

23. I el poble informà els homes de Gedeó que havia [r]matat el rei, i que els [s]seus sacerdots els havien fugit més enllà dins l'erm.

24. I succeí que quan acabà la cerimònia, varen tornar a la terra de Nefí, tot joiosos perquè les [t]seves esposes i fills no havien estat assassinats. I varen dir a Gedeó el que havien [u]fet amb el rei.

25. Succeí que el rei dels lamanites els féu jurament que el seu poble no els mataria.

26. I també Limhi, fill del rei, havent-se-li conferit el regne pel poble, jurà al rei dels lamanites que el seu poble li pagaria tribut, fins la [v]meitat del que posseïen.

27. I succeí que Limhi començà a establir el regne i a restablir la pau entre el seu poble.

28. I el rei dels lamanites posà [w]guardes a l'entorn del país per tal de retenir el poble de Limhi dins del país, perquè no marxessin a l'erm. I sostenia els seus guardes del [x]tribut que rebia dels nefites.

29. Ara, el rei Limhi va tenir pau contínua al seu regne durant dos anys, en què els lamanites no els varen molestar ni els cercaren de destruir.

CAPÍTOL 20

Els sacerdots del rei Noè rapten les filles dels lamanites. Aquests intenten venjar-se del rei Limhi i del seu poble. Són rebutjats i apaivagats.

1. Hi havia un paratge a [a]Shemlon on les filles dels lamanites es reunien a cantar, i a ballar i divertir-se.

2. I succeí que un dia s'hi havia aplegat un petit grup d'elles per a cantar i ballar.

3. I els [b]sacerdots del rei Noè, avergonyits de tornar a la [c]ciutat de Nefí, i temerosos també que el poble no els [d]matés, no s'atrevien a tornar amb les seves esposes i fills.

4. I com que havien romàs a l'erm, i hi havien descobert les filles dels lamanites, s'amagaven a esguardar-les.

5. I quan n'hi havia només unes quantes reunides a ballar, aquells sortiren dels seus amagatalls i les agafaren, i se les emportaren a l'erm; sí, se n'endugueren [e]vint-i-quatre.

6. I succeí que quan els lamanites trobaren a mancar les filles, s'enfadaren amb el poble de Limhi, puix que pensaren que ells n'eren els culpables.

7. Per això feren sortir els seus exèrcits, sí, el mateix rei anava davant del seu poble. I es dirigiren a la terra de Nefí

q, vegeu *i*, Mos. 9. *r*, ver. 20. *s*, vegeu *e*, Mos. 11. *t*, vers 14, 15, 19, 22. *u*, vers. 20, 23. *v*, vegeu *i*, Mos. 9. *x*, Mos. 21:5. 22:6-10. *y*, vegeu *i*, Mos. 9. CAP. 20: *a*, vegeu *d*, Mos. 10. *b*, vegeu *e*, Mos. 11. *c*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *d*, Mos. 19:21. *e*, vers 6, 7, 15, 23. Mos. 23:30-35.

per tal d'acabar amb el poble de Limhi.

8. I Limhi els havia descobert des de la [1]torre, fins tots els seus preparatius de guerra descobrí. Així doncs, reuní el seu poble, i els feren emboscades als camps i als boscos.

9. I succeí que quan els lamanites hi arribaven, el poble de Limhi es posà a caure al seu damunt, des dels seus amagatalls, i els començà a matar.

10. La batalla esdevingué molt violenta, car lluitaven com ho fan els lleons per la seva presa.

11. I succeí que el poble de Limhi començà a foragitar els lamanites, a despit que no n'eren ni la meitat dels lamanites. Però aquells lluitaven per les seves vides i per les seves mullers i fills; per tant, maldaren i lluitaren com a feres.

12. I succeí que varen trobar el rei dels lamanites entre el nombre dels seus morts. Però no era mort, només ferit i abandonat a terra, tan precipitada havia estat la fugida del seu poble.

13. I l'agafaren i embenaren les seves ferides, i el portaren davant de Limhi. I digueren: Ve-te'l, aquí tens el rei dels lamanites, que ha rebut una ferida i ha caigut entre els seus morts, i l'han abandonat. Vet aquí que te l'hem portat davant teu. I ara, deixa'ns matar-lo.

14. Però Limhi els digué: No el matareu, sinó me l'acostareu aquí perquè jo el vegi. I l'hi portaren. I Limhi li digué: Quins motius teniu, per a pujar a la guerra contra el meu poble? Perquè el meu poble [2]no ha trencat pas el jurament que et vaig fer. Per què, doncs, has trencat el jurament que feres amb el meu poble?

15. Llavors el rei digué: He trencat el jurament perquè el teu poble se [3]n'emportà les filles del meu poble. Per això, en la meva ira, vaig fer que el meu poble pugés a la batalla contra el teu.

16. Ara, Limhi no havia sentit res de l'assumpte. Així que digué: Buscaré entre la meva gent, i qualsevol que hagi comès aquesta cosa morirà. I féu buscar entre el seu poble.

17. Ara quan Gedeó, que era el capità del rei, va sentir aquestes coses, es presentà al rei i li digué: Atura't, t'ho prego. No busquis entre el teu poble, i no li tinguis culpable.

18. No et recordes dels [1]sacerdots del teu pare, que aquest poble intentà matar? I no són ells a l'erm? No seran ells que han [2]robat les filles dels lamanites?

19. Ara, vés, digues al rei d'aquestes coses perquè ell digui al seu poble, i que s'apaivaguin envers nosaltres. Perquè, vet aquí, que s'estan preparant ja

f, Mos. 11:12. *g*, Mos. 19:25, 26. *h*, vers. 1-6. *i*, vegeu *e*, Mos. 11. *j*, ver. 5.

a escometre'ns; i vet aquí, que nosaltres som pocs.

20. Mira, que vénen amb les seves hostes. I si el rei no els hi apaivaga, morirem.

21. Doncs, no s'han [k]acomplert les paraules que Abinadí profetitzà contra nostre? I tot, perquè no volíem escoltar les paraules del Senyor i deixar les nostres iniquitats.

22. Ara, apaivaguem el rei i complim el [l]jurament que li vàrem fer. Perquè val més estar en l'esclavitud que no pas perdre la vida; cessem, per tant, de vessar tanta sang.

23. Llavors Limhi li explicà al rei tot el que feia al seu pare i als [m]sacerdots que havien fugit a l'erm, i els culpà d'haver-se emportat les seves [n]filles.

24. I succeí que el rei s'apaivagà envers el poble, i els digué: Anem a l'encontre del meu poble sense armes; i et juro amb jurament, que el meu poble no matarà el teu.

25. I succeí que seguiren el rei. Sortiren sense armes a l'encontre dels lamanites; i els trobaren, i el rei dels lamanites s'inclinà davant d'ells i pregà a favor del poble de Limhi.

26. I quan els lamanites veieren el poble de Limhi, que venien sense armes, s'apiadaren d'ells i s'apaivagaren envers ells, i tornaren amb el seu rei en pau cap al seu propi país.

CAPÍTOL 21

La profecia d'Abinadí s'acompleix encara més. Els nefites pateixen grans afliccions en l'esclavitud. El Senyor ablaneix el cor dels seus enemics. Altres detalls sobre les vint-i-quatre planxes.

1. Succeí que Limhi i el seu poble tornaren a la ciutat de Nefí, i començaren novament a habitar el país en pau.

2. I succeí que passats molts dies, els lamanites tornaren a incitar-se a la ira contra els nefites, i s'introduïren pels voltants de les fronteres del país.

3. Ara, no s'atrevien a matar-los a causa del [a]jurament que el seu rei havia fet a Limhi, però els pegaven a les [b]galtes i exercien domini sobre ells; i començaven a posar-los [c]càrregues pesades a les espatlles, tot [d]menant-los com si fossin ases muts.

4. Sí, tot això es feia perquè [e]s'acomplís la paraula del Senyor.

5. I eren grans les afliccions del nefites, i no n'hi havia cap mitjà de deslliurar-se de les mans dels lamanites, perquè els tenien [f]rodejats per tots costats.

6. I succeí que el poble començà a queixar-se amb el rei per les seves afliccions, i desitjaren anar a la lluita altra vegada en contra dels lamanites.

k, Mos. 12:1-8. *l*, Mos. 19:26. *m*, vegeu *e*, Mos. 11. *n*, ver. 5. Cap. 21: *a*, Mos. 19:25. *b*, Mos. 12:2. *c*, ver. 13. Mos. 12:5. *d*, ver. 13. Mos. 12:5. *e*, Mos. 12:2-7. 20:21. *f*, vegeu *x*, Mos. 19.

Afligiren el rei amb les seves queixes; per tant, els permeté d'obrar segons els seus desigs.

7. I es varen aplegar altra volta, i es posaren les seves armadures, i sortiren en contra dels lamanites, per fer-los fora del país.

8. I succeí que els lamanites els venceren, i els feren recular, i en mataren molts.

9. Ara, hi havia gran dol i lamentacions entre el poble de Limhi, la vídua plorava el marit, el fill i la filla el seu pare, i els germans els seus germans.

10. I hi havia moltes vídues al país, i ploraven amargament d'un cap de dia a l'altre, perquè un gran temor dels lamanites se'ls havia pres.

11. I succeí que els seus clams continus mogueren a ira la resta del poble contra els lamanites. I altra vegada sortiren a lluitar, i altra vegada foren rebutjats, sofrint moltes baixes.

12. I encara per tercera vegada sortiren, i sofriren la mateixa sort; i els qui no varen morir tornaren a la ciutat de Nefí.

13. I s'humiliaren fins a la pols, tot subjectant-se al [g]jou de la servitud, sotmetent-se a ésser colpejats i menats d'un costat a l'altre, i a ésser carregats, segons el voler dels seus enemics.

14. I s'abaixaren fins al fons de la humilitat; i clamaren a Déu fortament, sí, tot el dia imploraven Déu que els deslliurés de tantes afliccions.

15. Però el Senyor fou [h]lent en sentir-los el clam, a causa de les seves iniquitats. I tot i així, va escoltar els seus clams, i començà a ablanir el cor dels lamanites, perquè els alleugerissin les seves càrregues. Amb tot, el Senyor no veia bo d'alliberar-los de la servitud.

16. I succeí que començaren a prosperar per graus en el país, i a cultivar gra més abundosament, i ramats i bestiar, que ja no patien de fam.

17. Ara bé, hi havia molt [i]més dones que homes; per tant, el rei Limhi manà que [j]cada home impartís per al sosteniment de les vídues i dels seus fills, per tal que no morissin de fam. Així ho feren, a causa del gran nombre d'homes que havien mort.

18. Ara, els del poble de Limhi restaven junts fins els era possible, i asseguraven els seus ramats i el seu gra.

19. Ni tan sols el rei s'arriscava a sortir fora de les muralles de la ciutat, sens [k]portar-se dels seus guardes, de por que no caigués, d'alguna manera, a les mans dels lamanites.

20. I féu que el seu poble vi-

g, Mos. 12:2-8. *h*, Mos. 11:24-25. *i*, vers. 10, 11. *j*, vegeu *j*, Jac. 2. *k*, Mos. 7:7, 10.

gilés els encontorns del país, per cas si d'alguna manera poguessin agafar aquells [l]sacerdots que havien fugit a l'erm, i que havien robat les [m]filles dels lamanites, causa de la gran destrucció que els havia caigut al damunt.

21. Perquè desitjaven prendre'ls a fi de [n]castigar-los, ja que havien entrat de nit a la terra de Nefí, emportant-se del seu gra i moltes de les seves coses precioses; així doncs, els esperaven a l'aguait.

22. I succeí que no hi havia més disturbis entre els lamanites i el poble de *Limhi, fins que [o]Ammon i els seus germans arribaren al país.

23. I, havent estat el rei fora de les portes de la ciutat amb la seva guàrdia, descobrí Ammon i els seus germans. I suposant que eren sacerdots de Noè, féu que els prenguessin i lliguessin, i els tanquessin a la presó. I si haguessin estat sacerdots de Noè, els haurien fet matar.

24. Però quan s'assabentà que no ho eren, sinó que eren els seus germans, i que havien vingut [p]del país de Zarahemla, es va omplir de [q]gran goig.

25. Ara, abans de l'arribada d'Ammon, el rei Limhi havia enviat [r]uns quants homes a buscar la terra de Zarahemla; però no pogueren trobar-la i es varen [s]perdre a l'erm.

26. Així i tot, varen trobar un país que havia estat poblat, sí, una terra [t]coberta d'ossos secs, un país que havia estat habitat i destruït. I ells, [u]suposant que era la terra de Zarahemla, varen tornar a la terra de Nefí, arribant a les fronteres del país, pocs dies abans de [v]l'arribada d'Ammon.

27. I dugueren uns [x]annals amb ells, que eren la història d'aquells dels quals els havien trobat els ossos, i eren gravats sobre planxes de metall.

28. Ara, Limhi novament s'omplí de goig, en saber de llavis d'Ammon que el rei Mossíah tenia un [y]do de Déu pel qual podia interpretar tals gravats; i Ammon també s'alegrà.

29. Amb tot, Ammon i els seus germans s'ompliren de dolor perquè tants dels seus germans s'havien mort.

30. I també, perquè el rei Noè i els [z]seus sacerdots havien causat que el poble cometés tants pecats i tantes iniquitats contra Déu. I també lamentaren la [2a]mort d'Abinadí, així com la [2b]partida d'Alma i d'aquells que se n'anaren amb ell, els quals havien format una església de Déu, mitjançant la força i el poder de Déu, i la fe en les paraules que Abinadí havia parlat.

---

l, vegeu *e*, Mos. 11. *m*, Mos. 20:5. *n*, ver. 23. Mos. 7:7-11. *o*, Mos. 7:6-13. *p*, Om. 13. *q*, Mos. 7:14. *r*, Mos. 8:7. *s*, Mos. 8:8. *t*, Mos. 8:7-11. *u*, Mos. 8:7, 8. *v*, Mos. 7:6-11. *x*, vegeu *k*, Mos. 8. *y*, vegeu *n*, Mos. 8. *z*, vegeu *e*, Mos. 11. *2a*, Mos. 17:12-20. *2b*, Mos. 18:34, 35.

* Vora l'any 122 a.C.

31. Sí, deploraren la seva partida perquè no sabien cap on s'havien dirigit: i s'haurien ajuntat amb ells amb gust, ja que ells mateixos havien fet aliança amb Déu de servir-lo i de guardar els seus manaments.

32. I després de l'arribada d'Ammon, el rei Limhi també havia fet aliança amb Déu, així com molts del seu poble, de servir-lo i de guardar els seus manaments.

33. I succeí que el rei Limhi i molts del seu poble desitjaven batejar-se, però al país no n'hi havia cap que tingués [2c]l'autoritat de Déu; i Ammon declinà de fer-ho, ja que es considerava un servent indigne.

34. Per això, en aquell moment no es varen organitzar com església, tot [2d]esperant l'Esperit del Senyor. I desitjaven fer-se com Alma i els seus germans que havien fugit a l'erm.

35. Desitjaven [2e]batejar-se com a testimoni i testimoniatge de què estaven disposats a servir Déu amb tot cor. Però, així i tot, perllongaren el moment; i una [2f]relació del seu baptisme serà donada més endavant.

36. Ara, tot l'estudi d'Ammon i dels [2g]seus homes, i del rei Limhi i del seu poble, era de deslliurar-se de les mans dels lamanites i de la [2h]servitud.

CAPÍTOL 22

Pla d'alliberament del jou dels lamanites. Proposta de Gedeó. Emborratxen els lamanites. El poble captiu s'escapa i retorna a Zarahemla. Final dels annals de Zenif.

1. Ara, succeí que Ammon i el rei Limhi començaren a consultar amb el poble, de com podrien alliberar-se de la servitud; i fins i tot, feren aplegar tot el poble. I això, per tal de tenir el seu parer sobre l'assumpte.

2. Però succeí que no pogueren trobar cap manera d'alliberar-se de la servitud, que no fos de prendre les mullers i els fills, i els ramats, i bestiar i tendes, i marxar cap a l'erm; perquè, els lamanites eren tan nombrosos, que fou impossible que el poble de Limhi lluités contra ells, pensant d'alliberar-se de la servitud per l'espasa.

3. Llavors [a]Gedeó es presentà davant el rei i li digué: Oh rei, fins ara has escoltat moltes vegades la meva paraula quan hem combatut els nostres germans els lamanites.

4. I ara, oh rei, si és que no m'has trobat un servent inútil, o si fins ara has escoltat en algun grau les meves paraules, i d'alguna manera t'han [b]servit, encara així desitjo que m'escoltis el que et vull dir avui; i seré

2c, Mos. 18:13, 17. 3 Ne. 11:25. Ex. 28:1. Heb. 5:4. *2d*, ver. 35. *2e*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *2f*, Mos. 25:17, 18. *2g*, Mos. 7:2, 3. *2h*, Mos. 21:13. Cap. 22: *a*, Mos. 20:17. Al. 1:8, 9. *b*, Mos. 20:17-22.

el teu servent, i alliberaré aquest poble de la servitud.

5. I el rei li donà permís de parlar. I Gedeó li digué:

6. Ve-te'l, el [c]pas del fons, que travessa la muralla posterior, darrera la ciutat. Els lamanites, o els seus guardes, s'embriaguen de nit. Enviem, doncs, una crida entre tot aquest poble per tal que apleguin els ramats i el bestiar perquè els arriïn cap a l'erm de nit.

7. I jo aniré segons les teves ordres, i pagaré [d]l'últim tribut de vi als lamanites. I [e]s'embriagaran, i nosaltres travessarem pel [f]pas secret, a la esquerra del seu camp, quan ells estiguin embriagats i adormits.

8. Així marxarem amb les nostres mullers i fills, i amb els nostres ramats i bestiar, cap a l'erm; i [g]farem marrada del país de Shilom.

9. I succeí que el rei escoltà les paraules de Gedeó.

10. El rei Limhi manà al seu poble que aplegués els ramats; i envià el [h]tribut de vi als lamanites, i també els n'envià amb escreix com obsequi, i begueren [i]copiosament del vi que el rei Limhi els envià.

11. I succeí que el poble del rei Limhi marxà de nit cap a l'erm amb els seus ramats i bestiar. [j]Feren marrada del país de Shilom a l'erm, i prengueren camí cap al [k]país de Zarahemla, guiats per Ammon i els [l]seus germans.

12. I s'emportaren a l'erm tot l'or, i la plata, i les seves coses precioses que es poguessin endur, i també provisions; i prosseguiren el seu camí.

13. I després d'estar a l'erm molts dies, varen arribar al [m]país de Zarahemla, i s'uniren al poble de Mossíah i se'n feren súbdits.

14. I Mossíah els rebé amb goig. També va rebre els seus [n]annals, i [o]els que el poble de Limhi havia trobat.

15. I succeí que quan els lamanites descobriren que el poble de Limhi se'ls n'havia anat del país de nit, varen enviar un [p]exèrcit a l'erm per a aconseguir-los.

16. I havent-los perseguit dos dies, ja no en seguien el rastre, per tant, es [q]perderen dins l'erm.

Relació d'Alma i del poble del Senyor, llançats a l'erm pel poble del rei Noè.

Comprèn els capítols 23 i 24.

CAPÍTOL 23

Alma refusa d'ésser rei. Els lamanites conquereixen la terra d'Hèlam. Amuló, cabdill dels sacerdots malvats del rei Noè, els governa sota el monarca lamanita.

---

c, ver. 7. *d*, Mos. 19:26. *e*, vers. 6-10. *f*, ver. 6. *g*, ver. 11. Vegeu *f*, Mos. 7. *h*, ver. 7. *i*, vers. 6, 7. *j*, ver. 8. Vegeu *f*, Mos. 7. *k*, Om. 13. *l*, Mos. 7:2, 3. *m*, Om. 18. *n*, La relació de Zenif, Mos. 9. *o*, vegeu *k*, Mos. 8. *p*, Mos. 23:30-39. *q*, Mos. 23:30, 36, 37.

1. Ara, Alma, [a]avisat pel Senyor que els [b]exèrcits del rei Noè els caurien al damunt, i havent-lo fet saber al seu poble, per tant, aplegaren els ramats i prengueren del seu gra, i sortiren cap a l'erm davant d'ells.

2. I el Senyor els enfortí, que els homes del rei Noè no els pogueren aconseguir per a destruir-los.

3. Fugiren vuit dies de jornada dins l'erm.

4. I varen arribar a un país, sí, un país molt bell i agradable, una terra d'aigües pures.

5. Hi plantaren les tendes i començaren a conrear la terra i a edificar edificis; sí, foren laboriosos i s'afanyaren molt.

6. I la gent desitjava que Alma fos el seu rei, perquè fou estimat del seu poble.

7. Però ell els digué: No és prudent que tinguem un rei; perquè així diu el Senyor: [c]No estimareu una carn més que l'altra, ni un home es pensarà més que un altre. Per tant, us dic que no és prudent que tingueu un rei.

8. Així i tot, si fos possible que sempre tinguéssiu homes justos per reis, us seria bo tenir rei.

9. Però recordeu-vos de la [d]iniquitat del rei Noè i dels seus sacerdots. I jo mateix [e]m'enxarxava i feia moltes coses abominables a la vista del Senyor, cosa que m'ha causat [f]greu penediment.

10. Així i tot, després de molta tribulació, el Senyor escoltà els meus clams, i em respongué les meves pregàries, i m'ha fet instrument a les seves mans de portar [g]tants de vosaltres a coneixença de la seva veritat.

11. Malgrat tot, d'això no m'envaneixo, perquè sóc indigne de vanagloriar-me de mi mateix.

12. I ara us dic, heu estat oprimits pel rei Noè i [h]asservits a ell i als seus sacerdots, i heu estat portats a la iniquitat per ells. Per això, us trobàveu fermats amb els lligams de la iniquitat.

13. I ara, així com heu estat alliberats d'aquests lligams pel poder de Déu, sí, de les [i]mans del rei Noè i del seu poble, i també dels lligams de la iniquitat, així desitjo que us mantingueu ferms en aquesta llibertat per la qual us heu fet lliures, i que no us fieu de [j]ningú perquè sigui el vostre rei.

14. I no fieu tampoc que [k]ningú sigui el vostre mestre o ministre, a menys que sigui un home de Déu, caminant per les seves sendes i guardant els seus manaments.

---

a, Mos. 18:34, 35. *b*, Mos. 18:33, 34. 19:1. *c*, vers. 8-15. Mos. 18:21-29. 27:3-5. Vegeu *j*, Jac. 2. *d*, Mos. 11:1-15. *e*, Mos. 17:1-4. 24:8-12. *f*, Mos. 18:1. *g*, Mos. 18:35. *h*, Mos. 11:2-15. *i*, vers. 1-3. *j*, vers. 6-9. Mos. 29:5-36. *k*, Mos. 18:18-29.

15. Així va instruir Alma al seu poble, que cadascú estimés el seu proïsme [l]com a si mateix, i que no hi hagués baralles entre ells.

16. Ara Alma era el seu [m]alt sacerdot, fundador de la seva església.

17. I succeí que ningú no rebia autoritat de predicar o d'ensenyar, si no fos per ell, de Déu. Així doncs, ell consagrava tots els seus sacerdots i tots els seus mestres; i ningú no era consagrat que no fos home just.

18. Per tant, vetllaven pel seu poble i el nodrien amb les coses que pertanyien a la justícia.

19. I succeí que començaren a prosperar molt en el país, i l'anomenaven el país [n]d'Hèlam.

20. I succeí que es multiplicaren i prosperaren moltíssim en el país, i aixecaren una ciutat que anomenaren la ciutat d'Hèlam.

21. Així i tot, el Senyor jutja bo de renyar el seu poble, sí, ell prova la seva paciència i la seva fe.

22. Amb tot, qui confia en ell serà [o]exaltat el darrer dia; i així va passar amb aquest poble.

23. Perquè jo us mostraré que fou portat a la servitud, i que ningú no l'hagués deslliurat, sinó el seu Déu i Senyor, sí, el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob.

24. I succeí que ell sí els va alliberar, i els manifestà el seu gran poder, i fou gran la seva gaubança.

25. Perquè heus aquí, succeí que mentre eren a la terra d'Hèlam, sí, en la ciutat [p]d'Hèlam, mentre conreaven les terres dels encontorns, un exèrcit lamanita estava en les fronteres del país.

26. Ara, succeí que els germans d'Alma fugiren dels camps i s'aplegaren a la ciutat d'Hèlam; i estaven espaordits de l'arribada dels lamanites.

27. Però Alma sortí entre ells, i els exhortà, tot dient que no temessin, sinó que es recordessin del seu Déu i Senyor, i ell els alliberaria.

28. Per això, emmudiren els seus temors i començaren a suplicar-li al Senyor, que ablanís el cor dels lamanites perquè els perdonessin a ells i les seves esposes i fills.

29. I el Senyor entendrí el cor dels lamanites. I Alma i els seus germans sortiren i es lliuraren a les seves mans, i els lamanites ocuparen la [q]terra d'Hèlam.

30. Ara, els exèrcits lamanites que havien perseguit el poble del rei Limhi s'havien [r]perdut dins l'erm per molts dies.

31. I havien trobat aquells [s]sacerdots del rei Noè en un

---

l, 18:21. 3 Ne. 14:12. *m*, 18:18. Vegeu *c*, Mos. 6. *n*, vers. 20, 25, 26, 29, 35, 38, 39. 27:16. Al. 24:1. *o*, 1 Ne. 13:37. 16:2. Al. 26:7. 36:28. 38:5. 3 Ne. 15:1. 27:14, 15, 22. Morm. 2:19. Et. 4:19. Joan 12:32. *p*, vegeu *n*. *q*, vegeu *n*. *r*, Mos. 22:16. *s*, vegeu *e*, Mos. 11.

paratge que anomenaven 'Amuló, i ja l'havien començat a ocupar, i a conrear la terra.

32. El nom del cabdill d'aquests sacerdots era Amuló.

33. Succeí que Amuló implorà els lamanites, i també els envià les mullers d'ells, que eren [u]filles dels lamanites, perquè demanessin als seus germans que no els destruïssin els marits.

34. I els lamanites es compadiren d'Amuló i dels seus germans; i no els mataren a causa de les 'seves mullers.

35. I Amuló i els seus germans s'ajuntaren amb els lamanites, i caminaven per l'erm buscant la terra de Nefí quan varen descobrir la terra [x]d'Hèlam, la qual ocupava Alma i els seus germans.

36. I succeí que els lamanites varen prometre a Alma i els seus germans, que si els mostraven el camí que conduïa a [y]la terra de Nefí, els concedirien la vida i la llibertat.

37. Però després que Alma els hagué mostrat el camí a la terra de Nefí, els lamanites no volien complir la promesa, sinó que posaren [z]guardes al voltant del país d'Hèlam sobre Alma i els seus germans.

38. I la resta de l'exèrcit tornà a la terra de Nefí. I una part retornà a la terra d'Hèlam, duent també les esposes i els fills dels guardes que havien deixat al país.

39. I el rei dels lamanites havia concedit a [2a]Amuló d'ésser rei i cabdill del seu poble, dels que estaven a la terra d'Hèlam. Així i tot, no tendria poder de fer res contrari a la voluntat del rei dels lamanites.

CAPÍTOL 24

Amuló persegueix Alma i els seus seguidors. El Senyor alleugereix les seves càrregues i els deslliura de la servitud. Tornen a Zarahemla.

1. Succeí que Amuló trobà gràcia als ulls del rei dels lamanites. Per això, aquest li concedí a ell i als seus germans, d'ésser nomenats [a]mestres del seu poble, sí, del poble que vivia al país de [b]Shemlon, i a la terra de [c]Shilom i [d]d'Amuló.

2. Perquè els lamanites havien pres possessió de totes aquestes terres. Per això el rei dels lamanites hi havia nomenat reis.

3. Ara, el rei dels lamanites es deia Laman, i portava el nom del seu pare. Així doncs, l'anomenaven rei [e]Laman; i era rei d'un poble molt nombrós.

4. I designà [f]mestres d'entre els germans d'Amuló per a to-

---

t, vers. 32, 35, 39. Mos. 24:1, 4, 5, 8-11. 25:12. Al. 21:2-4. 23:14. 24:1, 28-30. 25:4-12. 43:13, 14. *u*, Mos. 20:5, 6, 18. *v*, ver. 33. *x*, vegeu *n*. *y*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *z*, ver. 38. *2a*, vegeu *t*. CAP. 24: *a*, vers. 4-6. *b*, vegeu *d*, Mos. 10. *c*, vegeu *f*, Mos. 7. *d*, vegeu *t*, Mos. 23. *e*, Mos. 9:10, 11. 10:6. *f*, ver. 1.

tes les terres ocupades pel seu poble. Així fou com començà a ensenyar-se la llengua de Nefí entre tots els pobles lamanites.

5. Era una gent amigable els uns amb els altres. Així i tot, no coneixien Déu, i els [g]germans d'Amuló tampoc no els ensenyaven res sobre el seu Déu i Senyor, ni sobre la llei de Moisès, ni tampoc els ensenyaven les paraules d'Abinadí.

6. Però sí els instruïen que havien de guardar els seus annals, i que podien escriure's els uns als altres.

7. I així els lamanites començaven a augmentar en riqueses, i a negociar els uns amb els altres, i a fer-se grans. Començaven a ésser gent astuta i savia, segons la saviesa del món, sí, una gent molt astuta, que es delectava en tota mena de malvestats i pillatges, excepte entre els seus propis germans.

8. Ara, succeí que [h]Amuló començava a exercir l'autoritat sobre Alma i els seus germans, i a perseguir-los, i fer que els seus fills perseguissin els fills d'ells.

9. Perquè Amuló coneixia Alma, que havia estat [i]un dels sacerdots del rei, i que era el qui havia cregut les paraules d'Abinadí i fou foragitat davant del rei; per això estava enutjat amb ell. Doncs, Amuló estava subjecte al rei Laman, amb tot, exercia l'autoritat sobre ells i els imposava tasques i capatassos.

10. I succeí que foren tan grans les seves afliccions que començaren a implorar a Déu poderosament.

11. I Amuló els manà que cessessin els seus clams; i els posà guardes per vigilar-los, que qualsevol que descobrissin clamant a Déu, li infligirien la mort.

12. I Alma i el seu poble no alçaren més la veu al seu Déu i Senyor, però sí li vessaren el cor. I ell els en conegué els pensaments.

13. I s'esdevingué que la veu del Senyor els arribà en les seves afliccions, dient: Alceu el cap i conhorteu-vos, perquè sé de l'aliança que heu fet amb mi. I jo pactaré amb el meu poble i el deslliuraré de la servitud.

14. També us [j]alleugeriré les càrregues que us posen a les espatlles, de manera que ni tan sols en sentireu el pes a la esquena mentre esteu en la servitud. I això faré perquè em sigueu testimonis d'ací endavant, i perquè sapigueu del cert, que jo, el Senyor Déu, visito el meu poble en les seves afliccions.

15. I succeí que les càrregues que imposaven damunt Alma i els seus germans se les feien [k]lleugeres, sí, el Senyor els donà fortalesa perquè les suportessin fàcilment. I es varen sot-

g, vegeu *e*, Mos. 11. *h*, Mos. 23:32. *i*, Mos. 17:2-4. *j*, vers. 9, 15. *k*, vers. 9, 14.

metre gustosos i pacients a tota la voluntat del Senyor.

16. I succeí que fou tan gran la seva fe i paciència, que la veu del Senyor els arribà novament, dient: Conhorteu-vos, perquè demà us deslliuraré de la servitud.

17. I a Alma li digué: Sortiràs davant d'aquest poble, i jo aniré amb tu i el deslliuraré de la [l]servitud.

18. Ara, succeí que Alma i el seu poble en la nit recolliren els seus ramats i també del seu gra; sí, fins tota la nit aplegaven els seus ramats.

19. I al matí, el Senyor féu caure un son [m]profund sobre els lamanites, i tots els capatassos quedaren profundament adormits.

20. I Alma i el seu poble partiren cap a l'erm; i quan havien viatjat tot el dia, plantaren les tendes en una vall, i l'anomenaren la vall d'Alma, perquè ell els mostrava el camí per l'erm.

21. I un cop a la vall d'Alma, desfogaren l'agraïment a Déu per haver estat misericordiós amb ells, i per haver-los alleugerit les càrregues i deslliurat de la [n]captivitat. Perquè es trobaven en la servitud, i ningú no podia alliberar-los, sinó el seu Déu i Senyor.

22. I donaren gràcies a Déu; sí, tots els homes i dones i nens petits que podien parlar, alçaren la veu lloant Déu.

23. Llavors el Senyor digué a Alma: Dóna't pressa. Surt, tu i el teu poble, d'aquesta terra, perquè els lamanites han [o]despertat i us persegueixen. Sortiu, per tant, d'aquesta terra, i jo aturaré els lamanites en aquesta [p]vall, que no avancin més a la percaça d'aquest poble.

24. I succeí que en sortiren, i emprengueren camí per l'erm.

25. I després de dotze dies dins l'erm, *arribaren a la [q]terra de Zarahemla, i el rei Mossíah els va rebre [r]també amb goig.

CAPÍTOL 25

Zarahemla, descendent de Mulek. Els annals de Zenif i la relació d'Alma són llegits al poble. Alma, autoritzat d'establir l'Església de Crist per tot el país.

1. Llavors el rei Mossíah va manar que es congregués tot el poble.

2. Ara, no n'hi havia tants dels fills de Nefí o dels seus descendents, com dels del poble de Zarahemla, el qui era [a]descendent de Mulek, i d'aquells que sortiren amb ell cap a l'erm.

3. I no n'hi havia tants del poble de Nefí i de Zarahemla, com dels lamanites, sí, no n'hi havia ni la meitat.

---

l, vers. 13:21. Mos. 25:10. 27:16 Al. 5:5, 6. 29:11, 12. 36:2, 29. *m*, ver. 23. *n*, vegeu *l*. *o*, ver. 19. *p*, vers. 20, 21. *q*, Om. 13. *r*, Mos. 22:14. CAP. 25: *a*, Om. 14.

* Vora l'any 122 a.C.

4. Ara, tot el poble de Nefí s'havia aplegat, i també tot el poble de Zarahemla, i [b]estaven congregats en dos grups.

5. I s'esdevingué que Mossíah llegí i féu llegir els [c]annals de Zenif al seu poble. Sí, va llegir els annals del poble de Zenif des del dia que [d]sortiren de Zarahemla fins hi varen [e]tornar.

6. I també llegí la relació d'Alma i dels seus germans, i de totes les seves afliccions, des del dia que [f]deixaren la terra de Zarahemla fins que hi [g]retornaren.

7. I quan Mossíah hagué acabat de llegir aquells annals, el seu poble, els que havien romàs al país, quedà ple d'estupor i d'astorament.

8. Perquè no sabia què pensar. Quan veia aquells que havien estat alliberats [h]de la esclavitud, s'emplenà de gran alegria.

9. A més, quan pensava en els seus germans, que foren morts pels lamanites, s'omplí de pena, fins a vessar moltes llàgrimes de tristor.

10. I a més, quan pensaven en la propera bondat de Déu i el seu poder de [i]deslliurar Alma i els seus germans de les mans dels lamanites i de l'esclavitud, alçaren la veu donant gràcies a Déu.

11. I encara, quan pensaven en els lamanites, germans seus, i en el seu estat de pecat i de pollució, s'ompliren de dolor i d'angoixa pel benestar de les seves ànimes.

12. I succeí que els qui [j]eren fills d'Amuló i dels seus germans, aquells que s'havien casat amb les [k]filles dels lamanites, es varen ofendre per la conducta dels seus pares, i ja no volien anomenar-se més amb els noms d'ells. Per això es prengueren el nom de Nefí, per tal d'anomenar-se fills de Nefí i d'ésser comptats entre els qui es deien nefites.

13. Ara, [l]tot el poble de Zarahemla es comptava com nefites, i això perquè el regnat s'havia conferit només a aquells que eren descendents de Nefí.

14. I succeí que quan Mossíah acabà de parlar i de [m]llegir al poble, desitjà que Alma també els parlés.

15. I Alma els va parlar, quan es trobaven aplegats en grups grans. I anava d'un grup a l'altre, predicant al poble el penediment i la fe en el Senyor.

16. I exhortà el poble de Limhi i els seus germans, tots els qui havien estat [n]alliberats de la servitud, que es recordessin que fou el Senyor el qui els deslliurà.

17. I succeí que després que Alma havia ensenyat al seu poble moltes coses i havia acabat de parlar-los, el rei Limhi

---

b, ver. 13. *c*, vegeu l'encapçalament de Mos. 9. *d*, Mos. 9:3, 4. *e*, Mos. 22:13. *f*, Mos. 9:3, 4. *g*, Mos. 24:25. *h*, Mos. 22:11, 13. *i*, Mos. 24:16-25. *j*, Mos. 20:3-5. *k*, Mos. 20:5. 23:33. *l*, Om. 19. *m*, vers. 5-7. *n*, Mos. 22:11-13. 24:16-25.

desitjà batejar-se. I tot el seu poble desitjà batejar-se també.

18. Per tant, Alma entrà dins l'aigua i els batejà. Sí, els va [o]batejar a la faisó que ho feia als seus [p]germans a les aigües de Mormó. I tots els qui batejava, es feien membres de l'església de Déu, tot, per creure en les paraules d'Alma.

19. I succeí que el rei Mossíah atorgà a Alma que establís esglésies per tot el país de Zarahemla, i li donà poder [q]d'ordenar sacerdots i mestres sobre cadascuna d'elles.

20. Això es féu, perquè era tanta la gent, que un sol mestre no podia governar-los, ni podien oir tots la paraula de Déu en una sola assemblea.

21. Es reunien, doncs, en diversos grups anomenats esglésies. Cada església tenia els seus sacerdots i mestres, i cada sacerdot predicava la paraula segons la rebia de boca d'Alma.

22. I així, tot i haver-hi moltes esglésies, no eren sinó una de sola, sí, la mateixa església de Déu; perquè no es predicava altra cosa en totes elles més que el penediment i la fe en Déu.

23. Ara, hi havia set esglésies en el país de Zarahemla. I succeí que tots els qui desitjaven prendre damunt seu el [r]nom de Crist, o de Déu, s'unien a les esglésies de Déu.

24. I foren anomenats el poble de Déu; i el Senyor vessà el seu Esperit sobre ells, i foren beneïts i prosperaren en el país.

CAPÍTOL 26

Sobre els incrèduls i malfactors. El Senyor ensenya a Alma la manera de tractar-los.

1. Ara, succeí que n'hi havia molts de la generació creixent que no podien comprendre les [a]paraules del rei Benjamí, estant petits quan ell parlà al seu poble; i tampoc creien la tradició dels seus pares.

2. No creien el que s'havia dit de la [b]resurrecció dels morts, ni tampoc de la vinguda del Crist.

3. I per la seva incredulitat, no podien comprendre la paraula de Déu; i el seu cor se'ls havia endurit.

4. No volien [c]batejar-se ni [d]unir-se a l'església. I foren un poble separat respecte de la seva fe, i així quedaren per sempre, àdhuc en el seu estat carnal i pecaminós, ja que no volien invocar el seu Déu i Senyor.

5. I durant el regnat de Mossíah no eren ni la meitat del poble de Déu; però a causa de

---

o, vegeu *u*, 2 Ne. 9. Mos. 21:32-35. *p*, Mos. 18:8-17. *q*, vegeu *c*, Mos. 6. *r*, vegeu *e*, Mos. 5. Cap. 26: *a*, Mos. caps. 2-5. *b*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *c*, vegeu 2 Ne. 9. *d*, Mos. 18:17. 25:18-23. Al. 4:4, 5. 3 Ne. 26:21.

les dissensions entre els germans, es feren més nombrosos.

6. Perquè va passar, que amb les seves paraules afalagadores enganyaven molts que eren de l'església i els feren [e]cometre molts pecats. Així, calgué que els qui cometien pecat i que eren de l'església, fossin amonestats per l'església.

7. I foren portats davant dels sacerdots, estant lliurats a [f]aquests pels mestres. I els sacerdots els portaren davant de Alma, que era [g]l'alt sacerdot.

8. Ara, el rei Mossíah havia donat a Alma l'autoritat sobre l'església.

9. I succeí que Alma no sabia d'ells, però hi havia molts testimonis en contra seu; sí, el poble es presentà i testimonià llargament de les seves iniquitats.

10. Fins llavors tal cosa mai no havia succeït dins l'església. Així doncs, Alma es torbà d'esperit, i manà que els portessin davant del rei.

11. I digué al rei: Mira, aquí n'hi ha molts que portem davant teu, que són acusats dels seus germans; sí, i els han agafat en diverses iniquitats. I no se'n penedeixen, per tant, els portem davant teu perquè els jutgis segons els seus crims.

12. Però el rei Mossíah respongué a Alma: Vet aquí que jo no els jutjo pas; per tant, els deixo a les teves mans perquè siguin jutjats.

13. Ara l'esperit d'Alma es torbà novament; i demanà al Senyor què havia de fer sobre l'assumpte, perquè temia obrar mal a la vista de Déu.

14. I succeí que després d'haver-li vessat tota l'ànima a Déu, la veu del Senyor li arribà, dient:

15. Beneït siguis, Alma; i beneïts els qui foren [h]batejats a les [i]aigües de Mormó. Beneït ets per la teva molta fe en la paraula sols del meu servent Abinadí.

16. I beneïts són ells a causa de la seva molta fe en les paraules sols que els has anunciat.

17. I beneït ets per haver establert una [j]església entre aquest poble. Ells seran establerts i seran el meu poble.

18. Sí, beneït sigui aquest poble, tots que estan disposats a portar el meu [k]nom, perquè pel meu nom seran anomenats, i són meus.

19. I perquè has acudit a mi respecte del [l]transgressor, ets beneït.

20. Tu ets el meu servent; i jo faig pacte amb tu que tindràs la vida eterna. Serviràs a mi i sortiràs en nom meu, i aplegaràs les meves ovelles.

21. El qui escolti la meva veu, serà la meva ovella. I el rebràs

---

e, vers. 7-13, 19, 25-36. Al. 5:57, 58. 6:3. *f*, vegeu *c*, Mos. 6. *g*, Mos. 23:16. 29:42. Al. 4:4, 18, 20. 5:3, 44, 49. 6:8. 8:11, 23. 13:1-20. 16:5. 30:21, 22, 23, 29. 43:2. 46:6, 38. 49:30. Hel. 3:25. *h*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *i*, vegeu *t*, Mos. 18. *j*, 25:19-24. *k*, vegeu *e*, Mos. 5. *l*, vegeu *e*.

en l'església, i jo també el rebré.

22. Perquè, vet aquí, aquesta és la meva [m]església. Qualsevol que es [n]bategi, serà batejat al penediment. I aquell que tu rebis creurà en el meu nom; i el perdonaré lliurement.

23. Perquè jo sóc el qui prenc damunt meu els pecats del món; sóc jo que els ha [o]creat, i sóc el qui concedeix a tot aquell que creu fins a la fi, un lloc a la meva dreta.

24. Perquè vet aquí, [p]en nom meu ells són anomenats. I si em coneixen, sortiran i tindran un lloc eternament a la meva dreta.

25. I succeirà que quan soni la segona trompeta, llavors els qui mai no m'han conegut s'alcen, i s'estaran davant meu.

26. Llavors sabran que jo sóc el seu Déu i Senyor, que sóc el seu Redemptor; però ells no volgueren redimir-se.

27. Llavors els confessaré que mai no els he conegut; i aniran al [q]foc etern, aparellat per al diable i als seus àngels.

28. Per tant, et dic que el qui no vulgui escoltar la meva veu, aquest [r]no el rebràs dins la meva església, perquè jo tampoc no el rebré l'últim dia.

29. Et dic, per tant: Vés, i el qui [s]transgredeixi contra mi, el jutjaràs d'acord amb els pecats que hagi comès. I si confessa els seus pecats davant teu i meu, i es penedeix amb sinceritat de cor, el perdonaràs i jo també el perdonaré.

30. I tantes vegades que el meu poble es penedeixi, els perdonaré les seves transgressions en contra meu.

31. I també us perdonareu les ofenses els [t]uns als altres; perquè en veritat us dic, que el qui no perdona pas les ofenses del seu proïsme quan diu que es penedeix, aquell mateix s'ha posat sota condemna.

32. I ara et dic: Vés, i el qui no es penedeixi dels seus pecats, [u]no serà comptat entre el meu poble; i això s'observarà des d'ara endavant.

33. I succeí que quan Alma hagué escoltat aquestes paraules, les escrigué per tal de conservar-les, i per a jutjar el poble de la església segons els [v]manaments de Déu.

34. I succeí que, d'acord amb la paraula del Senyor, Alma anà i jutjà aquells que havien estat presos en la iniquitat.

35. Qualsevol que es penedia dels seus pecats i els [x]confessava, els comptava entre el poble de l'església.

36. I els qui no volien confessar els seus pecats, ni penedir-se de la seva dolenteria, [y]no eren comptats entre el poble de l'església; i els seus noms n'eren esborrats.

---

m, vegeu *d*, *n*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *o*, vegeu *l*, Mos. 5. *p*, vegeu *e*, Mos. 5. *q*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *r*, vegeu *d*. *s*, vegeu *e*. *t*, 3 Ne. 13:14, 15. *u*, vers. 34-36. Al. 1:24. *v*, vers. 28-32. *x*, vers. 29, 30. *y*, ver. 32.

37. I succeí que Alma posà en ordre tots els afers de l'església. I novament començaven a tenir pau i a prosperar moltíssim en els afers de l'església , i obraven amb circumspecció davant Déu, admetent molts i [z]batejant molts.

38. Totes aquestes coses feien Alma i els seus collaboradors que eren sobre l'església, caminant en tota diligència, ensenyant la paraula de Déu en totes les coses, patint tota mena d'afliccions i sofrint persecució de tots els que no pertanyien a l'església de Déu.

39. I amonestaven els seus germans, i també en rebien amonestació, cadascú per la paraula de Déu, segons els seus pecats que havia comès, havent rebut el manament de Déu de pregar sense [2a]parar i de donar gràcies en totes les coses.

CAPÍTOL 27

Es prohibeix la persecució i es proclama la igualtat. El fill d'Alma i els quatre fills de Mossiah, entre els incrèduls. La seva miraculosa conversió. Es posen a predicar la justícia.

1. Ara, succeí que les persecucions que els incrèduls infligien sobre l'església es feien tan grans que l'església començà a murmurar i a queixar-se als seus dirigents sobre l'assumpte. I es queixaren a Alma; i aquest presentà el cas davant el rei Mossíah. I Mossíah es consultà amb els seus sacerdots.

2. I succeí que el rei Mossíah envià una crida per tot arreu del país, que cap incrèdul no havia de perseguir els qui pertanyien a l'església de Déu.

3. I hi havia un manament estricte entre totes les esglésies, que no hi hagués persecucions entre ells, i que hi hagués una [c]igualtat entre tothom.

4. Que no deixessin que l'orgull o la supèrbia alteressin la seva pau; que cadascú estimés el seu proïsme [b]com a si mateix, treballant amb les pròpies mans per al seu sosteniment.

5. Sí, i tots els seus [c]sacerdots i mestres havien de treballar amb les [d]seves mans per al sosteniment, en tots els casos excepte la malaltia o gran necessitat. I fent-ho així, abundaven en la gràcia de Déu.

6. I novament hi havia molta pau en el país. La gent començà a fer-se nombrosa, i a espargir-se per tota la superfície de la terra, sí, cap al nord i cap al sud, a l'est i a l'oest, edificant grans ciutats i viles per tots els cantons del país.

7. I el Senyor els visità i els féu pròspers, i esdevingueren un poble nombrós i ric.

8. Ara, els [e]fills de Mossíah

---

z, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *2a*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. Cap. 27: *a*, vegeu *j*, Jac. 2. Mos. 29:32. Al. 30:11. *b*, vegeu *l*, Mos. 4. Vegeu també *l*, Mos. 23. *c*, vegeu *c*, Mos. 6. *d*, Mos. 18:24, 26. *e*, vers. 10:34.

es comptaven entre els incrèduls, i també un dels fills d'Alma, que s'anomenava com el seu pare. Així i tot, però, es va tornar molt malvat i idòlatra. Era home de moltes paraules i deia moltes afalagadures al poble. Per tant, menava a molts perquè fessin a la faisó de les seves iniquitats.

9. I ell esdevingué un gran destorb a la prosperitat de l'església de Déu, robant-se el cor del poble; i causava molta dissensió entre el poble, donant oportunitat a l'enemic de Déu d'exercir el seu poder damunt ells.

10. I succeí que mentre anava arreu per a destruir l'església de Déu — perquè anava voltant secretament amb els fills de Mossíah, [f]cercant de destruir-la i de desencaminar el poble del Senyor, contrari als manaments de Déu, o del mateix rei —

11. Mentre anaven arreu, com us he dit, rebellant-se contra Déu, heus aquí que se'ls [g]aparegué l'àngel del Senyor. Descendí com si fos en un núvol, i els parlà com si fos amb veu de tro, que féu tremolar el [h]lloc on es trobaven.

12. I restaren tan astorats, que caigueren a terra i no entengueren res de les paraules que els deia.

13. Així i tot, cridà altra vegada, dient: Alma, aixeca't i posa't dret. Doncs, per què persegueixes l'església de Déu? Perquè el Senyor ha dit: [i]Aquesta és la meva església i jo l'establiré, i res no l'enderrocarà sinó la transgressió del meu poble.

14. I a més, l'àngel digué: El Senyor ha sentit les pregàries del seu poble, i també les del seu servent, Alma, el teu pare, car ha pregat amb molta fe per tu, perquè fossis conduït al coneixement de la veritat. Per tant, per aquest propòsit he vingut, per a convèncer-te del poder i de l'autoritat de Déu, a fi que les pregàries del seu poble, i també l'oració del seu servent, siguin contestades, segons la seva fe.

15. Ara, vet aquí, pots disputar el poder de Déu? Car la meva veu, no [j]sacsejà la terra? I no em pots [k]veure també davant teu? I jo sóc enviat de Déu.

16. I ara et dic: Vés-te, i recorda't de la servitud dels teus pares a la terra [l]d'Hèlam i a la [m]terra de Nefí; recorda't de quines coses més grans ell ha fet per a ells. Perquè estaven en la servitud i ell els [n]deslliurà. I ara et dic, Alma, vés pel teu camí, i no cerquis més de destruir l'església, perquè les pregàries d'ells siguin contestades; i això, encara que

---

f, Mos. 28:3, 4. Al. 26:17, 18. 36:6, 9, 11. 38:7. *g*, vers. 15, 18. Al. 36:5-11. 38:7. *h*, vers. 15, 18. Al. 36:7. 38:7. *i*, Mos. 26:22. *j*, vegeu *h*. *k*, vegeu *g*. *l*. vegeu n, Mos. 23. *m*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *n*, Mos. 18:34. 23:1-4. 24:17-21.

tu vulguis de tu mateix ésser rebutjat.

17. Aquestes foren les últimes paraules que l'àngel digué a Alma; i se'n va anar.

18. Ara, Alma i els qui eren amb ell, caigueren a terra [o]altra vegada, tan astorats restaren, perquè amb els propis ulls havien [p]vist un àngel del Senyor. I la seva veu era com un tro que [q]sacsejà la terra. I sabien que res, fora del poder de Déu, podia sacsejar la terra i fer-la tremolar com si hagués de partir per la meitat.

19. Ara, l'esbalaïment d'Alma fou tan gran que quedà [r]mut, que no podia obrir la boca. Sí, i restà afeblit, que no podia moure les mans. Per tant, els qui eren amb ell l'aixecaren i el portaren defallit, fins que el jagueren davant el seu pare.

20. I li explicaren tot el que els havia ocorregut; i el seu pare se n'alegrà, perquè sabia que allò era el poder de Déu.

21. I féu aplegar una multitud perquè testifiquessin el que el Senyor havia fet pel seu fill, i també pels qui anaven amb ell.

22. I va fer reunir els [s]sacerdots, i es posaren a [t]dejunar i a pregar al seu Déu i Senyor per tal que [u]obrís la boca d'Alma, que pogués parlar, i que els seus [v]membres recobressin la força — per tal que els ulls del poble s'obrissin per veure i conèixer la bondat i la glòria de Déu.

23. I succeí que després d'haver [w]dejunat i pregat per espai de dos dies i dues nits, els membres d'Alma recobraren les forces, i es posà dempeus, i començà a parlar-los, pregant que prenguessin conhort.

24. Perquè, va dir, m'he penedit dels meus pecats, i he estat redimit del Senyor; heus aquí, he [x]nascut de l'Esperit.

25. El Senyor em digué: No et meravellis, que tot el gènere humà, sí, tant homes com dones, tota nació, família, llengua i poble, hagi de [y]néixer altra vegada; sí, de néixer de Déu, canviats del seu estat carnal i caigut, a un estat de rectitud, essent redimits de Déu, convertits en els seus fills i filles.

26. I així es fan noves criatures; i a menys que fan així, de cap manera no podran heretar el regne de Déu.

27. Us dic, que si no és així el cas, han d'ésser rebutjats; i jo ho sé perquè estava ja a punt d'ésser rebutjat.

28. Però així i tot, després de passar moltes tribulacions, penedint-me ja gairebé a la mort, el Senyor, en la seva clemència, ha jutjat bo d'arrabassar-me d'un [z]foc sempitern. I he nascut de Déu.

---

o, ver. 12. *p*, vegeu *g*. *q*, vegeu *h*. *r*, ver. 22. *s*, vegeu *c*, Mos. 6. *t*, ver. 23. Al. 5:46. 6:6. 8:26. 10:7. 17:3, 9. 28:6. 30:2. Hel. 3:35. 3 Ne. 13:16-18. 27:1. 4 Ne. 12. Moro. 6:5. *u*, vers. 19, 23. *v*, 19, 23. *x*, ver. 22. Vegeu *t*. *v*, vegeu *c*, Mos. 5. *z*, vegeu *c*, Mos. 5. *2a*, vegeu *k*, 1 Ne. 15.

29. La meva ànima ha estat rescatada de la fel de l'amargura i dels lligams de la iniquitat. Em trobava dins l'abisme més fosc, però ara veig la llum meravellosa de Déu. [2b]Un turment etern torturava la meva ànima, però en sóc arrabassat, i la meva ànima ja no sent més el dolor.

30. Vaig rebutjar el meu Redemptor i negar el que havien dit els nostres pares. Però ara, per tal que els homes prevegin que ell vindrà, i que es recordi de tota criatura de la seva creació, es manifestarà a tots.

31. Sí, [2c]tot genoll es doblegarà i tota llengua confessarà davant d'ell. Sí, àdhuc en l'últim dia, quan tots els homes es presentin per tal d'ésser jutjats per ell, aleshores confessaran que és Déu. Llavors, confessaran, aquells que hagin viscut sense Déu en el món, que la condemna [2d]d'un càstig sense fi, és just al seu damunt. I s'estremiran i tremolaran, i s'encongiran sota la [2e]mirada del seu ull tot escodrinyador.

32. I succeí que des aquell dia endavant, Alma i els qui eren amb ell quan l'àngel els aparegué, es posaren a instruir el poble, recorrent per tot el país, donant a conèixer a tot el poble les coses que havien sentit i vist, i predicant la paraula de Déu enmig de molta tribulació, perseguits en gran manera pels incrèduls, i ferits per molts d'ells.

33. Però malgrat tot això, impartiren un gran doll de consol als de l'església, confirmant-los en la fe i exhortant-los amb llarguesa i molts treballs a guardar els manaments de Déu.

34. [2f]Quatre d'entre ells eren fills de Mossíah, i s'anomenaven Ammon, Aaron, Omner i Himni. Aquests eren els noms dels fills de Mossíah.

35. I recorregueren per tota la [2g]terra de Zarahemla, i entre tota la gent sota el regnat del rei Mossíah, esforçant-se zelosament a reparar totes les injúries que havien fet a l'església, confessant tots els seus pecats, i anunciant totes les [2h]coses que havien vist, i explicant les profecies i les escriptures a tot aquell que els desitjava escoltar.

36. I així foren instruments a les mans de Déu de portar molts al coneixement de la veritat, sí, a coneixença del seu Redemptor.

37. I que en són de beneïts! Perquè [2i]anunciaren la pau; proclamaren la bona nova del bé, i declararen al poble que el Senyor regna.

CAPÍTOL 28

Mossíah permet que els seus fills vagin a predicar als lamanites.

2b, vegeu *m*, Jac. 6. *2c*, Mos. 16:1, 2. D i A. 88:104. *2d*, vegeu *m*, Jac. 6. *2e*, vegeu *c*, Jac. 2. *2f*, ver. 10. *2g*, Om. 13. *2h*, vers. 10-17. *2i*, Mos. 15:14-17.

Són traduïdes les vint-i-quatre planxes. Alma, fill, és designat custodi dels annals.

1. Ara, succeí que després que els [a]fills de Mossíah havien fet totes aquestes coses, *s'emportaren uns quants homes amb ells, i tornaren al seu pare, el rei; i li desitjaren que els concedís, junt amb els qui havien escollit, d'anar a la [b]terra de Nefí, perquè hi prediquessin les coses que havien oït, i que comuniquessin la paraula de Déu als seus germans, els lamanites —

2. Que tal vegada els podrien portar a coneixença del seu Déu i Senyor, i convèncer-los de la iniquitat dels seus pares. I potser podrien curar-los [c]l'odi que sentien envers els nefites, per tal que també els portessin a alegrar en el seu Déu i Senyor. I que esdevinguessin amigables, els uns amb els altres, i que no hi hagués més baralles en tot el país que el seu Déu i Senyor els havia donat.

3. Ara, desitjaven que la salvació fos predicada a tota criatura, perquè no podien suportar que cap ànima morís; sí, fins el pensament mateix, de què una sola ànima hagués de sofrir un [d]turment sense fi, els feia estremir i tremolar.

4. Així obrava en ells l'Esperit del Senyor, perquè havien estat [e]els més vils dels pecadors; i el Senyor, amb la seva infinita clemència, va jutjar bo de perdonar-los. Però així i tot, patiren moltes angoixes d'ànima per les seves iniquitats, sofrint molt i tement d'ésser rebutjats per sempre.

5. I succeí que suplicaren al seu pare molts dies que els deixés pujar a la [f]terra de Nefí.

6. I el rei Mossíah anà i demanà al Senyor, si hauria de deixar pujar els seus fills entre els lamanites per a predicar-hi la paraula.

7. I el Senyor digué a Mossíah: Deixa'ls que hi vagin, perquè molts creuran les seves paraules, i tindran vida eterna. I jo [g]deslliuraré els teus fills de les mans dels lamanites.

8. I succeí que Mossíah els va concedir que anessin i fessin tal com la seva petició.

9. Emprengueren camí per l'erm per tal de pujar a predicar la paraula entre els lamanites. I més endavant faré una [h]relació del seu procedir.

10. Ara, el rei Mossíah no tenia ningú a qui conferir el regnat, perquè no n'hi havia cap d'entre els seus fills que volgués acceptar-lo.

11. Per tant, prengué els annals que estaven gravats damunt les [i]planxes de llautó, i també les [j]planxes de Nefí, i

---

a, Mos. 27:34. *b*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *c*, vegeu *n*, Jac. 7. *d*, vegeu *m*, Jac. 6. *e*, Mos. 27:8-11. *f*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *g*, Al. 17:35. 19:22, 23. *h*, Al. caps. 17-28. *i*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. *j*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. * Vora l'any 92 a.C.

tot el que havia guardat i conservat, d'acord amb els manaments de Déu, després d'haver traduït i fet escriure la història que hi havia damunt les [k]planxes d'or, les que trobà el poble de Limhi i que aquest li havia lliurat —

12. I això va fer pel gran anhel del seu poble, perquè desitjava fora mida de saber d'aquella gent [l]que havia estat destruïda.

13. I les va traduir per mitjà d'aquelles [m]dues pedres que estaven col·locades en les dues anelles d'un arc.

14. Aquestes coses foren preparades des del principi i transmeses de generació en generació per al propòsit d'interpretar idiomes.

15. I han estat guardades i preservades pel Senyor, perquè descobrís a tota criatura que posseís el país, les iniquitats i abominacions del seu poble.

16. I el qui té aquests objectes és anomenat [n]vident, a la faisó de l'antigor.

17. Ara, quan Mossíah hagué acabat de traduir aquests annals, donaven una relació del poble [o]que havia estat destruït, des de l'època que foren destruïts enrera, fins a la construcció de la [p]gran torre, quan el Senyor va confondre la llengua del poble, i que foren espargits per [q]tota la superfície de la terra, sí, i des d'aquella època fins a la [r]creació d'Adam.

18. Aquesta narració causà que el poble de Mossíah dolgués en gran manera. Sí, s'emplenaren de tristesa, però amb tot, els donà molts coneixements i d'allò s'alegraren.

19. Més endavant serà [s]escrita aquesta narració; perquè convé que tothom conegui les coses que són escrites en aquell relat —

20. I tal com us tinc dit, després que el rei Mossíah havia fet aquestes coses, prengué les [t]planxes de llautó, i totes les coses que havia guardat, i les lliurà a Alma, fill d'Alma; sí, [u]tots els annals i també els [v]intèrprets, els hi va conferir. I li manà que els guardés i els preservés, i també que escrivís una història del poble, transmetent-ho tot plegat, de generació en generació, tal com s'havia fet des del temps en què Lehí sortí de Jerusalem.

CAPÍTOL 29

Discurs del rei Mossíah sobre l'art de regnar. Recomana un govern representatiu. L'elecció de jutges. Mort d'Alma, pare. Amb la mort de Mossíah acaba el regnat dels reis nefites.

1. Ara, quan Mossíah hagué fet això, es notificà entre tot el poble, per tot el país, per tal

---

k, vegeu *k*, Mos. 8. *l*, vegeu *j*, Mos. 8. *m*, vegeu *n*, Mos. 8. *n*, Mos. 8:13-18. *o*, vegeu *j*, Mos. 8. *p*, Torre de Babel. Om. 20-22. Et. 1:1-5. *q*, Et. 1:33. *r*, vegeu *m*, Mos. 2. *s*, Llibre d'Eter. *t*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. *u*, ver. 11. Vegeu també *k*, *l*, *m*, y *n*, Mos. 8. *v*, vegeu *n*, Mos. 8.

de saber el seu parer sobre qui havia d'ésser el seu rei.

2. I succeí que la veu del poble s'expressà, dient: Desitgem que el teu fill Aaron sigui el nostre rei i cabdill.

3. Ara, Aaron havia marxat cap a la [a]terra de Nefí, així que el rei no li podia conferir el regnat; i Aaron tampoc no es prendria el regnat, ni cap altre dels [b]fills de Mossíah no volia prendre-se'l.

4. Per això el rei Mossíah es notificà altra vegada entre el poble. Sí, àdhuc un escrit els envià, i aquestes són les paraules que s'escrivien, dient:

5. Oh poble meu, o germans meus, que com a tals us tinc, desitjo que rumieu el cas que sou cridats a considerar, ja que voleu un rei.

6. Ara, us dic que aquell a qui el regnat [c]per dret pertany, l'ha rebutjat, i no el vol prendre.

7. I si s'anomenés un altre al seu lloc, temo que sorgissin baralles entre vosaltres. I qui sap si el meu fill, a qui [d]pertany el regnat, no es tornés airat i no se l'emportés una part del poble, el que ocasionaria guerres i baralles entre vosaltres, que podrien fer causa de vessar molta sang, i malbaratar els camins del Senyor, sí, i destruir les ànimes de molts.

8. Us dic, doncs, que siguem assenyats i rumiem aquestes coses, perquè no tenim el dret de destruir el meu fill, ni tendríem dret de destruir cap altre si fos nomenat en lloc seu.

9. I si el meu fill tornés al seu orgull i a les coses vanes, es retractaria del que havia dit i reclamaria el seu dret al regnat, el qual faria que ell, i també aquest poble, cometessin molt pecat.

10. Siguem assenyats, doncs, i anticipem aquestes coses, i fem el que assegurarà la pau d'aquest poble.

11. Per tant, jo seré el vostre rei la resta dels meus dies. Però, així i tot, [e]nomenem jutges per a jutgar aquest poble segons la nostra llei. I arranjarem novament els afers d'aquest poble; perquè nomenarem homes savis per ésser jutges, que judicaran aquest poble segons els manaments de Déu.

12. Ara, val més que un home sigui jutjat de Déu que no pas de l'home, perquè els judicis de Déu són sempre justos, emperò els judicis de l'home no sempre ho són.

13. Per tant, si fos possible que poguéssiu tenir homes justos per reis, que establissin les lleis de Déu i jutgessin aquest poble segons els seus mana-

---

a, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *b*, Mos. 27:34. *c*, vers. 2, 3, 7, 9. *d*, vers. 2, 3, 6, 9. *e*, vers. 25-27, 34, 38, 39, 41. Al. 2:3-7. 4:16, 17. 50:39. Hel. 1:3-5, 13. 2:2. 3:37. 5:1, 2, 4. 6:15, 19, 39. 7:4. 8:27, 28. Cap. 9. 3 Ne. 1:1. 3:1. 6:19, 21-30. 7:1-3.

ments, sí, si poguéssiu tenir per reis, homes que fessin com el meu pare [f]Benjamí feia per a aquest poble — us dic que si així fos sempre el cas, aleshores caldria que tostemps tinguéssiu reis per governar-vos.

14. I jo mateix he obrat amb tot el poder i les facultats que he posseït per tal d'ensenyar-vos els manaments de Déu i establir la pau per tot el país, a fi que no hi hagués ni guerres ni baralles, ni robatoris ni pillatges, ni assassinats ni cap mena d'iniquitat.

15. I qualsevol que ha comès iniquitat, l'he castigat d'acord amb el crim que ha comès, segons la llei que ens donaren els nostres pares.

16. Ara, us dic que ja que no tots els homes són justos, no convé que tingueu rei o reis per a regnar sobre vosaltres.

17. Perquè certament, quanta inquitat fa cometre un sol rei dolent! Sí, i quina destrucció més gran!

18. Recordeu-vos del [g]rei Noè, de la seva dolenteria i abominacions, i també de les dolenteries i abominacions del seu poble. I quina gran destrucció no els va caure al damunt! I també, a causa de les seves iniquitats foren reduïts [h]a la servitud.

19. I si no hagués estat per la interposició del seu Creador Omniscient, i això per causa del seu penediment sincer, haurien romàs inevitablement en la servitud fins ara.

20. Però heus aquí, que ell els deslliurà perquè [i]s'humiliaren davant d'ell; i perquè l'invocaren poderosament, els alliberà de la servitud. I així, el Senyor obra amb el seu poder en tots els casos entre els fills dels homes, estenent el seu braç de misericòrdia envers aquells que posen la confiança en ell.

21. Heus aquí, us dic que no podeu destronar un rei malvat si no és amb molta brega i el vessament de molta sang.

22. Perquè ell té els seus còmplices en la iniquitat, i manté els seus guardes al voltant. I trosseja les lleis dels qui han regnat amb justícia abans d'ell, i trepitja amb els seus peus els manaments de Déu.

23. I decreta lleis i les envia entre el seu poble, sí, lleis a la faisó de la seva dolenteria. I qualsevol que no les obeeix, el fa destruir; o qualsevol que es rebella contra ell, li envia els seus exèrcits en contra per combatre'l; i si pot, els destrueix. I així un rei injust perverteix els camins de tota justícia.

24. I ara us dic, que no convé que us caiguin al damunt abominacions semblants.

25. Per tant, escolliu, per [j]la veu d'aquest poble, jutges per-

---

f, Om. 23-25. P. Morm. 3:10-18. Mos. caps. 1-6. *g*, Mos. 11:1-15. 12:17-19. 17:1-20. *h*, Mos. 12:2-8. *i*, Mos. 21:14. 22:5-14. *j*, vegeu *e*.

què sigueu jutjats d'acord amb les lleis que els nostres pares us han donat, les quals són correctes i les que els foren donades per la mà del Senyor.

26. Ara, no és comú que la veu del poble desitgi alguna cosa contrària al que és just, però sí és comú que la menys part del poble desitja el que no és just. Per tant, així observareu, i ho fareu la vostra llei — de tramitar el vostre negoci per la veu del poble.

27. I si arriba el dia en què la veu del poble [k]escull la iniquitat, llavors serà quan els judicis de Déu us cauran al damunt. Sí, aleshores serà quan ell us visitarà amb grans destruccions, igual com ho ha fet fins ara en aquest país.

28. I si teniu jutges, i no us jutgen segons la llei que ha estat donada, podreu fer que siguin jutjats d'un jutge més alt.

29. I si els vostres jutges més alts no jutgen judicis rectes, fareu aplegar un petit nombre dels vostres jutges menors, i aquests jutjaran els vostres jutges més alts, segons la [l]veu del poble.

30. I us mano que feu això en el temor del Senyor. I us mano que feu aquestes coses, i que no tingueu rei; que si aquest poble comet pecats i iniquitats, seran respostos sobre el seu propi cap.

31. Perquè, heus aquí, us dic que els pecats de molts pobles han estat per causa de les iniquitats dels seus reis. Per tant, les seves perversitats són respostes sobre el cap dels seus reis.

32. I ara, desitjo que aquesta desigualtat no existeixi més en aquest país, sobretot entre aquest, el meu poble; ans, que aquest sigui un [m]país de llibertat, i que tothom gaudeixi dels mateixos drets i privilegis, mentre el Senyor vegi bo que habitem i heretem el país, sí, mentre quedi algun de la nostra descendència sobre la superfície del país.

33. I moltes més coses els escrigué el rei Mossíah, desplegant-los totes les proves i problemes d'un rei just, sí, tots els treballs d'ànima pel seu poble, així com també totes les queixes del poble al seu rei. I els ho va explicar tot.

34. I els deia que aquestes cosas no devien ésser, sinó que les càrregues havien de recaure sobre tot el poble perquè [n]cadascú portés la seva part.

35. I també els desplegà tots els desavantatges que els atrafegarien, en tenir un rei injust per a regnar sobre ells.

36. Sí, totes les seves iniquitats i abominacions, totes les guerres i baralles, el vessament de sang, els furts, els pillatges, les prostitucions, i tota mena

k, Al. 2:3-7. 10:19. Hel. 5:2. 6:38-40. *l*, vegeu *e*. *m*, 2 Ne. 1:7. Al. 46:10-28, 34-36. *n*, vegeu *e*.

d'iniquitats que no es poden enumerar, fent-los veure que tot això no devia ésser, que eren expressament repugnants als manaments de Déu.

37. I succeí que quan el rei Mossíah hagué comunicat aquestes coses entre el poble, restaren convençuts de la veritat de les seves paraules.

38. Per això renunciaren els seus desigs d'un rei, i es donaren ànsia que tothom tingués la [o]mateixa oportunitat per tot el país; i cadascú expressà la disposició de respondre pels seus propis pecats.

39. Succeí, doncs, que es varen aplegar en grups per tot el país, per tal de donar el parer sobre els qui haurien d'ésser els seus jutges, de jutjar-los segons la llei que els havia estat donada. I es varen alegrar moltíssim de la [p]llibertat que se'ls havia concedit.

40. I els creixé molt l'estima que li tenien a Mossíah; sí, l'estimaven més que cap altre home. Perquè no el veien com a un tirà que buscava el guany, sí, aquest lucre que corromp l'ànima, ja que no els havia exigit riqueses, ni s'havia delectat en el vessament de sang; sinó que els havia establert la pau en el país, i li havia concedit al seu poble que es deslliurés de tota mena de servitud. Per això l'estimaven molt, fora mida.

41. I succeí que [q]nomenaren jutges perquè els governessin, o els jutgessin, segons la llei; i ho feren així en tot el país.

42. I succeí que Alma fou nomenat jutge superior. També era [r]l'alt sacerdot, ofici que li havia conferit el seu pare, i li havia donat el càrrec de tots els afers de l'església.

43. I succeí que Alma seguí els camins del Senyor, i guardà els seus manaments i jutjà rectament. I hi havia pau contínua per tot el país.

44. Així *començà el [s]govern dels jutges per tot el [t]país de Zarahemla, entre tots els qui es deien nefites. I Alma fou el primer jutge superior.

45. I succeí que el seu pare morí als seus vuitanta-dos anys, després d'haver viscut per a complir els manaments de Déu.

46. També morí Mossíah, a l'any trenta-tres del seu regnat, a l'edat de [u]seixanta-tres anys. En feia, en total, cinccents nou anys des que Lehí eixí de Jerusalem.

47. Així acabà el [v]regnat dels reis damunt el poble de Nefí. I així varen [x]acabar els dies d'Alma, fundador de la seva església.

---

o, vegeu *e*. *p*, vegeu *m*. *q*, vegeu *e*. *r*, vegeu *g*, Mos. 26. *s*, vegeu *e*. *t*, Om. 13. *u*, Mos. 6:4. *v*, vers. 41, 42. *x*, ver. 45. * L'any 91 a.C.

EL LLIBRE D'ALMA

FILL D'ALMA

Relat d'Alma, fill d'Alma, i primer jutge superior del poble de Nefí, i també l'alt sacerdot sobre l'església. Relació del govern dels jutges i de les guerres i baralles entre el poble. També la descripció d'una guerra entre els nefites i els lamanites, segons el registre d'Alma, primer jutge superior.

CAPÍTOL 1

Nehor, enemic de l'església, mata Gedeó i és jutjat i executat. Intriga sacerdotal i persecucions. Milloren les condicions. Igualtat entre el poble i els sacerdots.

1. Succeí que el primer any del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, des d'aquest temps endavant, el rei Mossíah, havent [a]anat el camí de tota la terra, havent fet el bon combat, caminant rectament davant Déu, no havent deixat a ningú per a regnar en lloc seu — havia, però, establert lleis, i aquestes foren reconegudes pel poble. Per tant, tenien l'obligació de [b]sotmetre's a les lleis que ell havia fet.

2. I succeí que en el primer any del govern d'Alma al seient judicial, li portaren perquè el jutgés, un [c]home de molta talla, remarcat per la seva força.

3. I aquest havia anat entre el poble, predicant el que en deia la paraula de Déu, denigrant l'església; dient al poble que tot sacerdot i mestre devia esdevenir popular; i que [d]no devien treballar amb les pròpies mans, sinó ésser mantinguts pel poble.

4. I també testimoniava al poble que [e]tot el gènere humà seria salvat al darrer dia, i que no havien de témer ni tremolar, sinó que alcessin el cap i s'alegressin, perquè el Senyor havia creat tots els homes, i també els havia redimit tots; i que al final, tots tendrien la vida eterna.

5. I succeí que ensenyava tant aquestes coses, que molts varen creure en les seves paraules, així que començaren a mantenir-lo i a donar-li diners.

6. I ell començà a inflar-se de l'orgull del seu cor, i a vestir roba molt costosa, sí, i fins i tot començà a establir una església a la faisó de la seva prèdica.

7. I mentre sortia per a predicar a aquells que creien en la seva paraula, es trobà amb un home que era de l'església de

a, Mos. 29:46. *b*, vers. 14, 18. *c*, ver. 15. *d*, Mos. 18:24, 26. 27:3-5. *e*, Al. 15:15. 21:6.

Déu, sí, un dels seus mestres. Es posà a discutir amb ell vehementment, per tal de desencaminar el poble de l'església. Però l'home el resistí, tot amonestant-lo amb les paraules de Déu.

8. Ara, aquest home s'anomenava Gedeó, i era el qui fou instrument a les mans de Déu en [f]deslliurar el poble de Limhi de la servitud.

9. Ara, com que Gedeó el resistí amb les paraules de Déu, s'enfutismà amb ell, i li tragué l'espasa i es posà a colpejar-lo. I Gedeó, prostrat de molts anys, no pogué resistir els cops, i morí per l'espasa.

10. I l'home que el matà fou pres pel poble de l'església, i el portà davant Alma perquè el jutgés segons els crims que havia comès.

11. I succeí que s'estava davant Alma, i es defensà amb molta audàcia.

12. Però Alma li digué: Vet aquí, és la primera vegada que s'ha introduït l'intriga sacerdotal entre aquest poble. I no solament ets culpable de l'intriga sacerdotal, sinó que has intentat d'imposar-la per l'espasa; i si l'intriga sacerdotal s'imposés entre aquest poble, es provaria d'ésser la seva completa destrucció.

13. Tu has vessat la sang d'un home [g]just, sí, d'un home que ha fet molt de bé entre aquest poble; i si et perdonéssim, la seva sang ens cauria al damunt per a la venjança.

14. Per això, ets [h]condemnat a morir, segons la llei que ens ha donat Mossíah, el nostre últim rei, llei que ha estat reconeguda per aquest poble; per tant, aquest poble s'hi ha de subjectar.

15. I succeí que se'l varen endur — i l'home es deia [i]Nehor — i el portaren al cim del turó de Mantí. I allí li feren reconèixer, o més bé, ell reconegué, entre el cel i la terra, que el que havia ensenyat al poble era contrari a la paraula de Déu; i allí va patir una mort ignominiosa.

16. Així i tot, això no acabà la difusió de [j]l'intriga sacerdotal en el país. Perquè hi havia molts entre ells que estimaven les coses vanes del món, i sortien predicant doctrines falses; i ho feien per [k]l'amor de les riqueses i els honors.

17. Així i tot, però, no s'atrevien a mentir, si se sabés, de por de la llei, perquè els mentiders eren castigats; per tant, pretenien predicar segons la seva creença; car la llei no podia tenir força sobre cap home [l]per la seva creença.

18. I [m]no s'atrevien a furtar de por de la llei, perquè tots semblants eren castigats, ni

---

f, Mos. 22:3-16. *g*, ver. 9. *h*, vers. 1, 18. *i*, Al. 2:1, 20. 16:11. 24:28-30. *j*, vers. 5, 6, 12. *k*, vers. 5 6. *l*, Al. 30:7-12. *m*, Al. 30:10.

s'atrevien a robar, ni assassinar, perquè el qui assassinava era castigat amb la mort.

19. Però succeí que aquells que no pertanyien a l'església de Déu es posaren a perseguir els qui n'eren membres, i que havien pres damunt seu el [n]nom de Crist.

20. Sí, els perseguien i els afligien amb tota mena de paraules, i això per la seva humilitat, perquè no eren orgullosos a la seva pròpia vista, i perquè es comunicaven la paraula de Déu, l'un a l'altre, sense diners i sense preu.

21. Ara, hi havia una llei molt estricta entre el poble de l'església, que ningú dels qui hi pertanyien no s'alcés a [o]perseguir aquells que no eren de l'església, i que no n'hi hagués persecució entre ells mateixos.

22. Malgrat tot, n'hi havia molts entre ells que començaren a enorgullir-se, i es posaren a discutir acaloradament amb els seus adversaris, fins a cops; sí, [p]es pegaven els uns als altres a cops de puny.

23. Tot això succeí en el *segon any del govern d'Alma, i era causa de molta aflicció per a l'església; sí, n'era causa de molta prova.

24. Perquè els cors de molts es varen endurir, i els seus noms foren [q]esborrats, que ja no es recordava més d'ells entre el poble de Déu; i també molts d'altres es retiraren d'entre ells.

25. Tot això era una gran prova per als qui es varen mantenir ferms en la fe. Així i tot, però, eren constants i immutables en guardar els manaments de Déu, i suportaven amb paciència la persecució que els apilaven.

26. I quan els [r]sacerdots deixaven el seu [s]treball per a comunicar la paraula de Déu entre el poble, la gent també deixava les seves feines per a escoltar-la. I una vegada el sacerdot els havia comunicat la paraula de Déu, tots tornaven amb diligència als seus treballs. I el sacerdot no s'estimava més que els seus oïents, perquè el predicador no era més bo que l'oïdor, ni el mestre que l'aprenent; i així eren tots iguals, i treballaven tots, cadascú segons la seva força.

27. [t]I segons el que cadascú tenia, repartien dels seus béns als pobres i als necessitats, i als malalts i afligits; i no vestien robes costoses, amb tot, eren pulcres i formosos.

28. Així establiren els afers de l'església, i així començaren a gaudir de pau contínua altra vegada, malgrat totes les seves persecucions.

29. I per la fermesa de l'església, començaren a fer-se molt rics, tenint una abundàn-

n, vegeu *e*, Mos. 5. *o*, vers. 22-25. *p*, vers. 21, 23. *q*, Mos. 26:32, 36. *r*, vegeu *c*, Mos. 6. *s*, Mos. 18:24, 26. 27:4, 5. *t*, vegeu *j*, Jac. 2.

* Vora l'any 90 a.C.

cia de tot el que podrien necessitar, una abundor de ramats i bestiar, i animals de tota espècie, i també d'or i de plata i objectes preciosos, i de [u]seda, de lli retort, i de tota mena de bones teles de casa.

30. I així, en les seves circumstàncies pròsperes, no foragitaven [v]cap que estava despullat, o que tenia fam, o sed, o que estava malalt, o que no havia estat nodrit; i no posaven el cor en les riqueses. Per tant, eren liberals amb tothom, vells i joves, esclaus i lliures, homes i dones, fossin o no de l'església, sense fer excepció de persones de les que mancaven.

31. Així prosperaven i es feien molt més rics que els qui no pertanyien a la seva església.

32. Perquè els qui no eren de l'església s'abandonaven a les fetilleries, i a la idolatria o la peresa, i a les xafarderies, i enveges i baralles. I vestien robes costoses, estant exalçats en el seu orgull; perseguien, mentien, furtaven, robaven, i adulteraven i assassinaven, i feien tota mena de malvestats. Malgrat tot, la llei [x]era aplicada contra tots els qui la transgredien, en tant que fos possible.

33. I succeí que en exercir-los així la llei, cadascú patint d'acord amb el que havia fet, s'apaivagaren i no s'atreviren a cometre cap iniquitat, si ho era sabut. Per tant, hi havia molta pau entre el poble de Nefí fins al cinquè any del govern dels jutges.

CAPÍTOL 2

Amlici busca de fer-se rei. Rebutjat per la majoria, encara és nomenat rei. Es vençut en la batalla. S'ajunta amb els lamanites. Alma mata Amlici i foragita les seves forces.

1. I succeí que al començament del *cinquè any del govern dels jutges, sorgí una disputa entre el poble. Perquè un cert home, que s'anomenava Amlici, home molt astut, sí, de molta saviesa segons la saviesa del món, el qual era del mateix orde [a]d'aquell que va assassinar [b]Gedeó amb l'espasa, i que fou [c]executat segons la llei —

2. Aquest Amlici, per la seva astúcia, s'havia atret molta gent, tants així que començaren a ésser molt poderosos. I miraven d'establir Amlici com a rei sobre el poble.

3. Ara, això alarmà molt la gent de l'església, i també tots aquells que no s'havien atret per les persuasions d'Amlici, perquè sabien que, segons la llei, coses semblants s'havien d'establir per la [d]veu del poble.

4. Per tant, si fos possible que Amlici es guanyés la veu del poble, com que era home malvat, els en privaria dels seus drets i privilegis de l'església,

---

u, Mos. 10:5. Al. 4:6. Hel. 6:13. *v*, vegeu *j*, Jac. 2. *x*, vers. 14, 17, 18, 33. Mos. 29:15, 41. Cap. 2: *a*, Al. 1:15. *b*, Al. 1:8. *c*, Al. 1:15. *d*, vegeu *e*, Mos. 29.

* L'any 87 a.C.

car la seva intenció era la de destruir l'església de Déu.

5. I succeí que el poble es va aplegar arreu del país, cadascú segons el seu parer, ja fos per a Amlici o en contra, en grups separats, havent-hi així molta disputa i grans baralles entre ells.

6. I així es reuniren per a donar el parer quant al cas, i ho presentaren davant els jutges.

7. I succeí que la [e]veu del poble vingué contra Amlici, que no es féu rei del poble.

8. Això ocasionà molta alegria al cor dels qui estaven contra ell; però Amlici mogué a ira aquells que anaven al seu favor, en contra dels qui no ho eren.

9. I succeí que es reuniren i consagraren Amlici el seu rei.

10. I quan li feren rei, Amlici els manà que prenguessin les armes contra els seus germans; i això féu per a subjectar-los a ell.

11. Ara, la gent d'Amlici es distingia pel nom d'Amlici, i es deien amlicites; i els altres s'anomenaven nefites o poble de Déu.

12. Per tant, els nefites s'adonaren de l'intent dels amlicites i es prepararen per a afrontar-los. Sí, [f]s'armaren amb espases i simitarres, amb arcs i fletxes, i pedres i fones, i amb tota mena d'armes de guerra, de tota espècie.

13. I així estaven preparats per a fer front als amlicites a l'hora de la seva arribada. I designaren capitans, capitans superiors i capitans en cap, segons els seus nombres.

14. I succeí que Amlici armà els seus homes amb tota mena d'armes de guerra de tota espècie. I també designà cabdills i caps sobre el seu poble, per tal de conduir-los a la guerra contra els seus germans.

15. I succeí que els amlicites varen pujar al turó d'Amnihú, a l'est del [g]riu Sidó, que travessava el [h]país de Zarahemla, i allí es posaren a lluitar amb els nefites.

16. I Alma, que era [i]jutge superior i governador del poble de Nefí, pujà amb el seu poble, els [j]seus capitans i capitans en cap, al front dels seus exèrcits, contra els amlicites per batre'ls.

17. I començaren a matar els amlicites sobre el [k]turó a l'est del [l]Sidó; i els amlicites varen lluitar amb gran força contra els nefites, de manera que molts d'aquests caigueren al seu davant.

18. Així i tot, el Senyor fortificà la mà dels nefites, que mataren els amlicites amb grans estralls, fins que empren-

---

e, vegeu *e*, Mos. 29. Mos. 29:25-27. *f*, 2 Ne. 5:14. Enós 20. Jar. 8. Mos. 10:8. Al. 3:5. 43:18-20. Hel. 1:14. 3 Ne. 3:26. Morm. 6:9. *g*, vers. 17, 27, 34, 35. Al. 3:3. 4:4. 6:7. 8:3. 16:6, 7. 22:27. 43:22, 27, 32, 35, 39-41, 50-53. 44:22. 49:16. 50:11. 56:25. Morm. 1:10. *h*, Om. 13. *i*, Mos. 29:42. *j*, vers. 13, 14. *k*, ver. 15. *l*, vegeu *g*.

gueren la fugida davant seu.

19. I succeí que els nefites perseguiren els amlicites tot aquell dia i els mataren amb grans estralls, de manera que en varen caure morts dotze mil cinc-centes trenta-dues ànimes, i dels nefites en varen morir sis mil cinc-centes seixanta-dues.

20. I succeí que quan Alma ja no pogué perseguir més els amlicites, féu que la seva gent plantés les tendes a la [m]vall de Gedeó, que s'anomenava per aquell que fou mort per la mà de [n]Nehor amb l'espasa; i en aquesta vall els nefites plantaren les tendes per a la nit.

21. I Alma envià espies perquè seguissin els altres amlicites, a fi de saber els seus plans i conspiracions, per tal de guardar-se d'ells i preservar el seu poble d'ésser destruït.

22. Ara, els qui havia enviat a espiar el camp dels amlicites es deien Zeram, Amnor, Mantí i Limher. Foren aquests els que anaren amb els seus homes a vigilar el camp dels amlicites.

23. I l'endemà tornaren molt apressats al camp dels nefites, tot astorats i atemorits, i digueren:

24. Vet aquí que vàrem seguir el camp dels [o]amlicites, i amb gran sorpresa vàrem veure a la terra de Minon un exèrcit nombrós de lamanites, més amunt del [p]país de Zarahemla, en direcció a la [q]terra de Nefí; i heus aquí, els amlicites s'han ajuntat amb ells.

25. Ja han caigut sobre els nostres germans en aquell país; i fugen davant seu amb els seus ramats, i les seves esposes i fills, cap a la nostra ciutat. I si no ens apressem, se [r]n'apoderaran, i els nostres pares, i les nostres esposes i fills seran assassinats.

26. I succeí que els nefites plegaren les seves tendes, i marxaren de la [s]vall de Gedeó cap a la seva ciutat, la de Zarahemla.

27. I mentre passaven el [t]riu Sidó, els lamanites i els amlicites, quasi tan nombrosos com la sorra del mar, els varen caure al damunt per a destruïrlos.

28. Així i tot, els nefites foren fortificats per la mà del Senyor, havent-li pregat poderosasament que els deslliurés de les mans dels seus enemics. Per tant, el Senyor escoltà els seus clams i els enfortí, i els lamanites i els amlicites caigueren davant seu.

29. I succeí que Alma lluità amb Amlici amb l'espasa, cara a cara; i lluitaren fortament l'un contra l'altre.

30. I Alma, com que era un home de Déu, i exercitant mol-

---

m, ver. 26. Mos. 22:3-16. Al. 1:8, 9. 6:7. 8:1. *n*, vegeu *i*, Al. 1. *o*, vers. 1, 11. 3:4, 13-18. *p*, Om. 13. *q*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *r*, Zarahemla. *s*, vegeu *m*. *t*, vegeu *g*.

ta fe, exclamà: Oh Senyor, tingues misericòrdia i perdona la meva vida, perquè sigui instrument a les teves mans de salvar i preservar aquest poble!

31. I quan Alma hagué dit aquestes paraules, reprengué la lluita contra Amlici; i fou enfortit, de manera que matà Amlici amb l'espasa.

32. I també contengué amb el rei dels lamanites, però aquest s'escapolà de davant Alma, i envià els seus guardes a lluitar amb ell.

33. Però Alma amb els seus, va combatre els guardes del rei dels lamanites, fins que els matà i foragità.

34. I així netejà el terreny, o més bé, la ribera que era a l'oest del [u]riu Sidó, llençant els cossos dels lamanites morts a les aigües, per tal que la seva gent tingués lloc per a passar i lluitar amb els lamanites i amlicites a la banda occidental del riu.

35. I succeí que quan tots hagueren creuat el riu Sidó, els lamanites i els amlicites es posaren a fugir davant seu, a despit que fossin tants que no els podien comptar.

36. I fugiren davant dels nefites cap a l'erm que estava a l'oest i al nord, més enllà de les fronteres del país; i els nefites els perseguiren amb la seva força, i els mataren.

37. Sí, els trobaren per tots costats, i foren morts i foragitats, fins que foren escampats cap a l'oest i cap al nord, fins què hagueren arribat a l'erm anomenat Hermounts. Era aquella part que estava infestada de feres rapaces.

38. I succeí que molts hi moriren a conseqüència de les ferides, i foren devorats per aquelles feres i també pels voltors de l'aire; i els seus ossos els han trobat, i apilat sobre la terra.

CAPÍTOL 3

La marca dels amlicites, i la maledicció sobre els lamanites. Una altra victòria nefita.

1. Succeí que els nefites que no foren morts per les armes de guerra, després d'haver sepultat els qui foren matats — ara, el nombre de morts no es comptà per la quantia — quan hagueren acabat de sepultar els seus morts, tornaren a les seves terres i cases, i a les seves esposes i fills.

2. Ara, moltes dones i nens havien mort per l'espasa, i també molts dels seus ramats i bestiar; també molts dels seus camps de gra quedaren destrossats, trepitjats pels estols dels homes.

3. I tots els lamanites i amlicites que havien mort sobre la [a]ribera del riu Sidó, foren llençats a les [b]aigües del riu; i els seus ossos es troben al fons del [c]mar, i n'hi havia molts.

u, vegeu *g*. CAP. 3: *a*, Al. 2:34. *b*, vegeu *g*, Al. 2. *c*, Al. 44:22.

4. Els amlicites es distingien dels nefites, perquè s'havien pintat de [d]vermell el front, a la faisó dels lamanites; però, així i tot, no s'havien [e]afaitat el cap, tal com aquells.

5. Els lamanites portaven afaitat el cap, i anaven [f]despullats, amb només una faixa de pell que els cenyia els lloms, i també [g]l'armadura que se cenyien, i els arcs i fletxes, i les seves pedres, i fones, i d'altres.

6. I la pell dels lamanites era [h]fosca, segons la marca que els fou imposada als seus pares com a maledicció per la seva transgressió i rebel·lió contra els seus germans, Nefí, Jacob, Josep i Sam, els quals eren homes justos i sants.

7. I els seus germans cercaven de matar-los; per això foren maleïts, i el Senyor Déu els posà una [i]marca, sí, sobre Laman i Lemuel, i també sobre els fills d'Ismael i les dones ismaelites.

8. Això es va fer per a distingir la seva semença de la dels seus germans, per tal que així el Senyor Déu preservés el seu poble, perquè no es barregués ni cregués en falses tradicions que provarien d'ésser la seva destrucció.

9. I succeí que tot aquell que barrejava la seva semença amb la dels lamanites, s'atreia la maledicció sobre la seva.

10. Per tant, tot aquell que es deixava portar pels lamanites, s'anomenava amb aquell nom, i li era imposada una marca.

11. I succeí que aquell que no creia en la tradició dels lamanites, sinó que creia en aquells annals que foren emportats del país de Jerusalem, així com en la tradició dels seus pares, que era correcta, aquells que creien en els manaments de Déu i els guardaven, s'anomenaven nefites, o poble de Nefí, des de llavors.

12. I són els qui han guardat els [j]annals que són vertaders del seu poble, i també del poble dels lamanites.

13. Ara tornarem altra vegada als amlicites, perquè també els fou imposada una marca, sí, ells mateixos es posaren la marca, una [k]marca vermella sobre el front.

14. Així s'acompleix la paraula de Déu, perquè aquestes són les paraules que digué a Nefí: Vet aquí, els lamanites he maleït, i els posaré una marca per tal que ells i la seva semença quedin separats de tu i la teva, des d'ara i per sempre, a menys que es penedeixin de les seves malvestats i tornin a mi, perquè jo tingui misericòrdia d'ells.

15. I a més: Posaré una marca sobre tot aquell que barregi la seva semença amb els teus

d, vers. 13, 15, 16, 18, 19. *e*, ver. 5. Enós 20. *f*, Enós 20. Al. 43:20. *g*, vegeu *f*, Al. 2. *h*, vegeu *d*, 1 Ne. 2. *i*, vegeu *d*, 1 Ne. 2. *j*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *k*, vegeu *d*.

germans, perquè també sigui maleït.

16. I encara més: Posaré una [l]marca sobre el qui lluiti contra tu i la teva semença.

17. I a més, et dic, que aquell que se separi de tu, no serà anomenat més semença teva. I et beneiré a tu, i als qui siguin anomenats semença teva, des d'ara i per sempre més. Aquestes foren les promeses del Senyor a Nefí i a la seva semença.

18. Ara, els amlicites no sabien que complien les paraules de Déu quan començaven a [m]marcar-se el front, així i tot s'havien rebellat obertament contra Déu; per tant, calia que la maledicció els caigués al damunt.

19. Voldria que entenguéssiu que ells mateixos s'atragueren damunt seu la pròpia maledicció; i així mateix, cada home que és maleït, s'atreu la seva pròpia condemna.

20. Ara, succeí que no gaires dies després de la batalla que es lluità al país de Zarahemla contra els lamanites i amlicites, un altre exèrcit dels lamanites va entrar sobre el poble de Nefí, al [n]mateix indret on el primer exèrcit s'havia ajuntat amb els amlicites.

21. I succeí que fou enviat un exèrcit per a foragitar-los del país.

22. Ara, Alma, havent estat ferit, no sortí ell mateix aquesta vegada a lluitar contra els lamanites;

23. Sinó que envià contra ells un exèrcit nombrós, el qual pujà i en matà molts, i foragità els altres fora de les fronteres del país.

24. Llavors tornaren, i començaren a establir la pau en el país, sense que els molestessin més els seus enemics per una estona.

25. I *totes aquestes coses, aquestes guerres i lluites, començaren i acabaren en el cinquè any del govern dels jutges.

26. I en un any, milers i desenes de milers d'ànimes passaren al món etern per tal de recollir les recompenses de les seves obres, ja fossin bones o dolentes, per a recollir la felicitat eterna o la [o]misèria eterna, d'acord amb [p]l'esperit que volguessin escoltar, ja fos bo o dolent.

27. Perquè cadascú rep la paga d'aquell a qui esculli d'obeir, i això segons les paraules de l'esperit de profecia; per tant, que esculli segons la veritat. I així acabà el cinquè any del govern dels jutges.

CAPÍTOL 4

Creixement de l'església. Prosperitat, orgull i iniquitat. Nefiah és nomenat jutge superior.

---

l, vegeu *d*. *m*, ver. 4. *n*, Al. 2:24. *o*, vegeu *m*, Jac. 6. *p*, vegeu *o* Mos. 2.

* L'any 87 a.C.

1. Succeí que el *sisè any del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, no hi va haver baralles ni guerres a la [a]terra de Zarahemla.

2. Però el poble estava afligit, sí, fora mida, per la [b]pèrdua dels seus germans i també la [c]pèrdua dels ramats i bestiar, així com dels camps de cereals, que foren trepitjats i destrossats pels lamanites.

3. I tan grans foren les seves afliccions, que cada ànima tenia motius per a lamentar-se. I creien que foren els judicis de Déu, enviats al seu damunt per les seves dolenteries i abominacions; per tant, foren despertats al record del seu deure.

4. I es posaren a establir l'església més plenament; sí, i molts es [d]batejaren a les aigües del [e]Sidó, i [f]s'uniren a l'església de Déu. Foren batejats per la mà d'Alma, que havia estat consagrat [g]l'alt sacerdot sobre el poble de l'església per la mà del seu pare Alma.

5. I succeí que l'any setè del govern dels jutges hi va haver unes tres mil cinc-centes ànimes que s'uniren a l'església de Déu, i foren [h]batejats. I així acabà el setè any del govern dels jutges sobre el poble de Nefí. I hi havia pau contínua durant tot aquell temps.

6. En l'any vuitè del govern dels jutges, els de l'església començaren a inflar-se d'orgull a causa de les seves grans riqueses, i les [i]sedes delicades i lli retort, i dels molts ramats i bestiar, i de l'or, plata i tota mena de coses precioses que havien obtingut per la seva laboriositat. I amb totes aquestes coses, s'enlairaren en el propi orgull, ja que començaren a portar robes molt luxoses.

7. Això era causa de molta aflicció a Alma, sí, i a molts dels que ell havia [j]consagrat com a mestres, sacerdots i èlders sobre l'església; sí, molts d'ells foren afligits greument per la iniquitat que havien vist sorgir entre el seu poble.

8. Perquè veieren, i s'adonaren amb molta pena, que els de l'església començaven a enlairar-se del seu propi orgull, i a [k]posar el cor en les riqueses i vanitats del món; que es posaven a menystenir els uns als altres, i a perseguir aquells que no creien segons el seu voler i parer.

9. I així, en el vuitè any del govern dels jutges, sorgiren grans baralles entre els de l'església; sí, n'hi havia enveges, i lluites, malícia i persecucions, i un [l]orgull encara més gran que l'orgull dels qui no eren de l'església de Déu.

10. Així acabà l'any vuitè del govern dels jutges. I la dolenteria de l'església fou un gran

---

a, Om. 13. *b*, Al. 2:19. 3:1, 26. *c*, Al. 3:2. *d*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *e*, vegeu *g*, Al. 2. *f*, vegeu *d*, Mos. 26. *g*, vegeu *g*, Mos. 26. *h*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *i*, vegeu *u*, Al. 1. *j*, vegeu *c*, Mos. 6. *k*, vers. 6, 9-12. *l*, vegeu *k*.

* L'any 86 a.C.

entrebanc per a aquells que no eren d'ella; i així l'església començà a fallir en el seu progrés.

11. I succeí que al *començament de l'any novè, Alma veié la [m]dolenteria de l'església, i també, que l'exemple d'ella portava els no creients de una peça d'iniquitat a l'altra, atraient-se així la destrucció del poble.

12. Sí, s'adonà de gran desigualtat entre el poble, els uns exalçant-se amb el seu orgull, menyspreant els altres, donant l'esquena [n]als necessitats, i als despullats i famolencs, i als assedegats i els que estaven malalts i afligits.

13. Tot això fou motiu de lamentacions entre el poble, mentre d'altres s'abaixaven i socorrien els que mancaven del seu socors, [o]tal com impartint dels seus béns als pobres i necessitats; alimentant als famolencs i sofrint tota mena d'afliccions per l'amor del Crist que vindria, segons l'esperit de profecia;

14. Mirant endavant, fins aquell dia, retenint així la remissió dels seus pecats; estant plens d'una gran alegria a causa de la [p]resurrecció dels morts, segons la voluntat, el poder i la deslliurança de Jesucrist dels [q]lligams de la mort.

15. I succeí que Alma, havent vist les afliccions dels humils seguidors de Déu, i les persecucions amb què els aclaparaven els altres del poble, i adonant-se de [r]tanta desigualtat, s'angoixà molt. Així i tot, l'Esperit del Senyor no li fallava.

16. I escollí un home savi d'entre els [s]èlders de l'església, i li donà facultat d'acord amb la [t]veu del poble, que tingués poder de decretar lleis segons [u]les que s'havien donat, i posar-les en vigència segons la iniquitat i els crims del poble.

17. I aquest home s'anomenava Nefíah, i fou designat jutge superior. Va seure al seient judicial per a jutjar i governar el poble.

18. Ara Alma no li concedí l'ofici d'ésser [v]l'alt sacerdot de l'església, sinó que retingué per a ell mateix l'ofici d'alt sacerdot; però lliurà a Nefíah el seient judicial.

19. I això féu, a fi d'anar ell mateix entre el seu poble, o entre el poble de Nefí, per tal de predicar-los la paraula de Déu, i moure'ls al record del seu deure; i per a enderrocar amb la paraula de Déu, tot l'orgull i artimanyes, i totes les baralles que hi havia entre el seu poble. Perquè no va veure altra manera de recobrar-los excepte d'aclaparar-los amb un testimoniatge pur.

20. I així, al principi de l'any novè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, Alma lliu-

---

m, vegeu *k*. *n*, vegeu *j*, Jac. 2. *o*, vegeu *j*, Jac. 2. *p*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *q*, vegeu *g* y *j*, 2 Ne. 9. *r*, vers. 6-12. *s*, ver. 7. *t*, vegeu *e*, Mos. 29. *u*, Al. 1:1, 14, 18. *v*, vegeu *g*, Mos. 26. * L'any 83 a.C.

rà el seient judicial a [x]Nefíah, i ell es limità totalment a [y]l'alt sacerdoci del sant orde de Déu, al testimoniatge de la paraula, segons l'esperit de revelació i profecia.

Paraules que Alma, l'alt sacerdot segons el sant orde de Déu, proclamà al poble per les ciutats i viles de tot el país.

CAPÍTOL 5

Els recorda l'experiència de l'església. Denuncia la iniquitat. Crida el poble al penediment.

1. Succeí que *Alma es posà a declarar la paraula de Déu al poble, primer a la [a]terra de Zarahemla, i des d'allí per tot el país.

2. Aquestes són les paraules que dirigí al poble de l'església que era a la ciutat de Zarahemla, segons el seu propi registre, dient:

3. Jo, Alma, havent estat consagrat pel meu pare, Alma, d'ésser [b]l'alt sacerdot sobre l'església de Déu, havent rebut ell [c]poder i autoritat de Déu per fer aquestes coses, us dic que ell començà a establir una església a la terra que es trobava a les fronteres del país de Nefí, terra que s'anomenava el [d]país de Mormó; sí, i [e]batejà els seus germans en les aigües de Mormó.

4. Heus aquí, us dic que foren [f]alliberats de la mà del poble del rei Noè per la clemència i el poder de Déu.

5. I després d'això, foren reduïts a la servitud a mans dels lamanites [g]a l'erm; sí, us dic que estaven en la captivitat, i altra volta el Senyor els [h]alliberà de la servitud pel poder de la seva paraula. I nosaltres fórem portats a aquesta terra, i aquí, començàrem a establir l'església de Déu per tot [i]aquest país també.

6. I ara, germans meus, vosaltres que sou membres d'aquesta església, us pregunto: Us heu recordat prou de la [j]servitud dels vostres pares? Sí, i heu recordat prou la clemència i llarguesa de Déu envers ells? I més encara, heu fet prou memòria que ell ha lliurat les seves ànimes de [k]l'infern?

7. Heus aquí, ell els canvià el cor; sí, els despertà d'un son profund, i despertaren per a Déu. Heus aquí, es trobaven enmig de les tenebres; així i tot, els foren il·luminades les ànimes per la llum de la paraula sempiterna. Sí, estaven en cerclats amb els [l]lligams de la mort i les [m]cadenes de l'infern, i una destrucció eterna els esperava.

---

x, vers. 17, 18. Al. 8:12. *y*, vegeu *g*, Mos. 26. CAP. 5: *a*, Om. 13. *b*, vegeu *g*, Mos. 26. *c*, vegeu *g*, Mos. 18. *d*, vegeu *b*, Mos. 18. *e*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *f*, Mos. 23:1-3. *g*, Mos. 23:37-39. 24:8-15. *h*, Mos. 24:17-25. *i*, ver. 1. *j*, vegeu *f* i *g*. *k*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *l*, vegeu *g*, i *j*, 2 Ne. 9. *m*, vegeu *p*, 2 Ne. 28.

* Vora l'any 83 a.C.

8. I ara us pregunto, germans: Foren destruïts? Heus aquí, jo us dic que no, no ho foren pas.

9. A més, pregunto: Foren trencats els [n]lligams de la mort, i desfermades les [o]cadenes de l'infern, que els tenien encerclats? Us dic que sí. Foren desfermats, i les seves ànimes s'eixamplaren, i cantaren l'amor redemptor. I us dic que són salvats.

10. Ara us pregunto: Sobre quines condicions s'han salvat? Sí, quins fonaments tenien per a esperar la salvació? Per quin motiu foren alliberats dels [p]lligams de la mort i de les [q]cadenes de l'infern?

11. Heus aquí que us ho puc dir. No cregué el meu pare Alma en les paraules pronunciades per [r]boca d'Abinadí? I no fou ell un sant profeta? No anuncià les paraules de Déu, i no les va creure el meu pare Alma?

12. I d'acord amb la seva fe, es realitzà un canvi poderós en el seu cor. Heus aquí, us dic que això és tot veritable.

13. I predicà la paraula [s]als vostres pares, i es realitzà un canvi poderós en el seu cor també; i s'humiliaren i posaren la seva confiança en el Déu veritable i vivent. I heus aquí, foren fidels [t]fins a la fi; per tant, foren salvats.

14. Ara, germans meus de l'església, us demano: Heu [u]nascut espiritualment de Déu? Heu rebut la seva imatge en el vostre propi rostre? Heu experimentat aquest canvi poderós en el vostre cor?

15. Exerciteu fe en la redempció d'aquell que us [v]creà? Mireu endavant amb l'ull de la fe, i veieu aquest cos mortal [w]aixecat a la immortalitat, i aquesta corrupció alçada a incorrupció, per tal d'estar-vos davant Déu per a ésser jutjats segons els actes que s'han fet en el cos mortal?

16. Us pregunto: Podeu imaginar que escolteu la veu del Senyor en aquell dia, dient-vos: Veniu a mi, vosaltres beneïts, perquè heus aquí, les vostres obres han estat les de justícia sobre la faç de la terra?

17. O us penseu que podreu mentir al Senyor en aquell dia, dient-li: Senyor, les nostres obres han estat justes sobre la faç de la terra — i que ell us salvarà?

18. O altrament, podeu imaginar-vos emportats davant el tribunal de Déu amb les vostres ànimes plenes de culpa i de remordiment, tenint un [x]record de tota la vostra culpa, àdhuc un record perfecte de tota la vostra dolenteria, sí, el record que heu fet desafiament dels manaments de Déu?

---

n, vegeu *g* i *j*, 2 Ne. 9. *o*, vegeu *p*, 2 Ne. 28. *p*, vegeu *g* i *j*, 2 Ne. 9. *q* vegeu p, 2 Ne. 28. *r*, Mos. 17:2-4. *s*, Mos. 18:1-31. *t*, 2 Ne. 31:15. *u*, vegeu *c*, Mos. 5. *v*, vegeu *l*, Mos. 5. *x*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. També *j* i *m*, 2 Ne. 9. *y*, vegeu *n*, 2 Ne. 9.

19. Us pregunto: Podríeu alçar la mirada a Déu en aquell dia, amb el cor pur i les mans netes? Us dic: Podríeu alçar-li la mirada, tenint la imatge de Déu gravada al vostre rostre?

20. Us dic, podreu pensar de salvar-vos, quan us heu deixat [z]subjectar al diable?

21. Us dic, en aquell dia sabreu que no podeu salvar-vos; perquè cap no pot salvar-se excepte que les seves vestidures quedin emblanquides. Sí, les seves vestidures han d'ésser purificades, fins que quedin netejades de tota taca, [2a]mitjançant la sang d'aquell del qual han parlat els nostres pares, que vindria per a redimir el seu poble dels seus pecats.

22. I ara, us pregunto, germans meus: Com sentireu, qualsevol de vosaltres, si us trobeu davant el tribunal de Déu, amb les vestidures tacades de sang i de tota mena d'immundícies? Heus aquí, què testificaran aquestes coses de vosaltres?

23. No testificaran que sou assassins, i que sou culpables també de tota mena d'iniquitats?

24. Heus aquí, germans meus, us penseu que un ésser tal tindrà lloc d'asseure's en el regne de Déu, amb Abraham, Isaac i Jacob, i també amb tots els sants profetes, les vestidures dels quals són netejades i sense taca, pures i blanques?

25. Us dic que no. A menys que no feu del nostre Creador un mentider des del principi, o us penseu que és mentider des del principi, no podeu pas suposar que un home així pugui tenir lloc en el regne del cel, sinó que seran foragitats, perquè són [2b]fills del regne del diable.

26. Ara, us dic, germans meus: Si heu experimentat un canvi de cor, i heu sentit de cantar el càntic de l'amor redemptor, us preguntaria, podeu sentir així ara?

27. Heu caminat, guardant-vos sense culpa davant Déu? Si ara mateix fóssiu cridats per a morir, podríeu dir dintre vostre que heu estat prou humils? Que les vostres vestidures han estat netejades i emblanquides per la [2c]sang del Crist, el qui vindrà a redimir el seu poble dels seus pecats?

28. Heus aquí, esteu despullats de l'orgull? Us dic, si no en sou, no esteu preparats per a trobar-se amb Déu. Heus aquí, heu de preparar-vos aviat, perquè el regne dels cels està a prop, i un home tal no tindrà vida eterna.

29. Heus aquí, us dic, hi ha algú entre vosaltres que no estigui despullat de l'enveja? Us dic que un home tal no està preparat, i jo voldria que es preparés aviat, perquè l'hora

---

z, vegeu *q*, Mos. 2. *2a*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *2b*, vegeu *i*, 2 Ne. 9. *2c*, vegeu *f*, 2 Ne. 2.

és a prop, i no sap quan arribarà el moment; perquè un home tal no es troba sense culpa.

30. I a més us dic: Hi ha algú entre vosaltres que es mofi del seu germà o que li aclapari de persecucions?

31. Ai d'un home així, perquè no està preparat! I el temps és a prop en què ha de penedir-se, o no podrà salvar-se.

32. Sí, fins i tot, ai de tots vosaltres, fautors de la iniquitat! Penediu-vos, penediu-vos, perquè el Senyor Déu ho ha dit!

33. Heus aquí, ell envia invitació a tothom, perquè té estesos els braços de la misericòrdia envers ells, i els diu: Penediu-vos, i us rebré.

34. Sí, ell diu: Veniu a mi, i participareu del [24d]fruit de l'arbre de la vida. Sí, menjareu i beureu del pa i de les aigües de la vida lliurement.

35. Sí, veniu a mi i doneu obres de justícia, i no sereu tallats i [24e]llençats al foc.

36. Perquè heus aquí, és a prop el temps en què tot aquell que no doni bon fruit, o aquell que no faci les obres de justícia, tindrà motius per a gemegar i lamentar.

37. Oh vosaltres, fautors d'iniquitat, vosaltres que sou fatus de les coses vanes del món, que heu professat d'haver conegut les sendes de la rectitud, però, amb tot, us heu esgarriat com ovelles sense pastor, malgrat que un pastor us hagi estat cridant, i encara us crida, però no voleu escoltar la seva veu!

38. Heus aquí, us dic, que el [2f]bon pastor us crida; sí, i en nom seu us crida, que és el nom de Crist. I si no voleu escoltar la veu del bon pastor, al nom pel qual sou cridats, heus aquí, no sou les ovelles del bon pastor.

39. I ara, si no sou ovelles del [2g]bon pastor, de quin ramat sou? Heus aquí, us dic que el diable és el vostre pastor, i vosaltres sou del seu ramat. Ara, qui pot negar això? Us dic que tot aquell que ho negui, és mentider i [2h]fill del diable.

40. Perquè us dic que [2i]tot allò que és bo, ve de Déu, i tot allò que és dolent, ve del diable.

41. Per tant, si un home dóna [2j]bones obres, escolta la veu del [2k]bon pastor, i el segueix. Però el qui en doni de [2l]dolentes, es fa [2m]fill del diable, car li escolta la veu i el segueix.

42. I tot aquell que faci així ha de rebre la seva paga d'ell; per tant, com a recompensa rep la mort, [2n]quant a les coses de justícia, estant mort per a tota bona obra.

43. I ara, germans meus, vol-

2d, vegeu *b*, 1 Ne. 8. *2e*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *2f*, vers. 39, 41, 57, 59, 60. Hel. 7:18. 3 Ne. 15:24. 16:1-5. 18:31. *2g*, vegeu *2f*. *2h*, vegeu *i*, 2 Ne. 9. *2i*, Om, 25. Et. 4:12. Moro. 7:12-19. 10:6. *2j*, 3 Ne. 14:16-20. *2k*, vegeu *2f*. *2l*, 3 Ne. 14:16-20. *2m*, vegeu *i*, 2 Ne. 9. *2n*, vegeu *c*, 2 Ne. 2.

dria que m'escoltéssiu, perquè us parlo amb l'energia de la meva ànima; puix que us he parlat clarament, a fi que no us pogueu equivocar, o he parlat segons els manaments de Déu.

44. Perquè he estat cridat per a parlar-vos d'aquesta manera, segons el [2o]sant orde de Déu, que és en Jesús el Crist. Sí, tinc el manament d'aixecar-me i testificar a aquest poble del que els nostres pares han parlat sobre les coses que han de venir.

45. I això no és tot. Us penseu què sé d'aquestes coses de mi mateix? Heus aquí, us testifico que sé que aquestes coses de les quals us he parlat són veritables. I com suposeu que sé que són certes?

46. Us dic que el Sant Esperit de Déu me les ha fet saber. Heus aquí, he [2p]dejunat i pregat molts dies a fi de saber aquestes coses de mi mateix. I ara en sé que són vertaderes, perquè el Senyor Déu me les ha manifestades pel seu Sant Esperit; i aquest és l'esperit de revelació que hi ha en mi.

47. I a més us dic que així m'ha estat revelat, que les paraules que els nostres pares han dit són veritables, àdhuc conforme a l'esperit de profecia que hi ha en mí, el qual també és per la manifestació de l'Esperit de Déu.

48. Us dic, que sé de mi mateix que tot el que us diré quant al que ha de venir, és veritat. I us dic que sé que Jesucrist vindrà, sí, el Fill, l'Unigènit del Pare, ple de gràcia, i misericòrdia i veritat. I és ell que vindrà per a [2q]treure els pecats del món, sí, els pecats de tot aquell que cregui fermament en el seu nom.

49. I ara us dic que aquest és [2r]l'orde segons el qual he estat cridat, sí, per tal de predicar als meus estimats germans, i a tots els qui habiten en el país; sí, a predicar a tothom, tant vells com joves, esclaus com lliures; sí, us parlo a vosaltres, els vells, i també als de mitjà edat, i als de la generació creixent, cridant-vos que heu de penedir-vos, i [2s]néixer de nou.

50. Sí, així diu l'Esperit: Penediu-vos, tots els confins de la terra, perquè és a prop el regne dels cels. Sí, el Fill de Déu ve en la seva glòria, en la seva força, majestat, poder i domini. Sí, estimats germans meus, us dic que l'Esperit diu: Mireu, la glòria del Rei de tota la terra, i també el Rei dels cels, molt aviat brillarà enmig de tots els fills dels homes.

51. També em diu l'Esperit, sí, em crida amb veu potent: Vés i digues a aquest poble: Penediu-vos, perquè excepte que us penediu, de cap manera no podreu heretar el regne dels cels.

52. I a més us dic, l'Esperit

2o, vegeu *g*, Mos. 26. *2p*, vegeu *t*, Mos. 27. *2g*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *2r*, vegeu *g*, Mos. 26. *2s*, vegeu *c*, Mos. 5.

diu: Heus aquí que la destral està posada a l'arrel de l'arbre. Per tant, tot arbre que no doni bon fruit, serà [2t]tallat i llençat al foc, sí, un foc que no es consumeix, un foc inextingible. Heus aquí, i recordeu que el Sant ho ha dit!

53. I ara, estimats germans, us dic: Podeu resistir aquestes paraules? Sí, podeu deixar de banda aquestes coses i trepitjar el Sant d'Israel? Sí, podeu ésser fatus en l'orgull del vostre cor? Persistireu encara en vestir [2u]robes luxoses i en posar el vostre cor en les vanitats del món, en les vostres riqueses?

54. Sí, encara persistireu en suposar que sou més bons uns que els altres? Persistireu en la persecució dels vostres germans, els quals s'humilien i caminen segons el sant orde de Déu pel qual han estat portats a entrar en aquesta església, havent estat santificats pel Sant Esperit; i donen obres que són dignes del penediment.

55. Sí, i persistireu en [2v]donar l'esquena als pobres, i als necessitats, i en negar-los els vostres béns.

56. I finalment, tots els qui persistireu en les vostres iniquitats, us dic que són aquests que seran [2x]tallats i llençats al foc, si és que no es penedeixen aviat.

57. I ara us dic a vosaltres, tots els qui desitgeu seguir la veu del [2y]bon pastor: Sortiu d'enmig dels malvats; separeu-vos-en, i no toqueu les seves coses immundes. Heus aquí que els seus noms seran [2z]esborrats, perquè els noms dels malvats no seran comptats entre els dels justos, a fi que es compleixi la paraula de Déu que diu: Els noms dels malfactors no seran barrejats amb els del meu poble.

58. Perquè els noms dels justos seran inscrits en el llibre de la vida, i a ells concediré una herència a la meva dreta. Ara, germans meus, què dieu contra tot això? Us dic que si ho parleu en contra, no té cap importància, ja que la paraula de Déu s'ha d'acomplir.

59. Perquè quin pastor hi ha entre vosaltres, tenint moltes ovelles, que no vetlla sobre elles, perquè no entrin els llops i devorin el seu ramat? I si un llop entre al ramat, no el farà fora? Sí, i al final, si pot, el destruirà.

60. I ara us dic que el [3a]bon pastor us crida. I si escoltareu la seva veu, us conduirà a la seva cleda i sereu les seves ovelles. I ell us mana que no deixeu entrar cap llop rapaç entre vosaltres, perquè no sigueu destruïts.

61. Ara jo, Alma, us mano, en el llenguatge d'aquell que

2t, vers. 35, 56. Jac. 6:7. 3 Ne. 27:11, 12. *2u*, 2 Ne. 28:11-14. Morm. 8:36-39. *2v*, vegeu *j*, Jac. 2. *2x*, vegeu *2t*. *2y*, vegeu *2f*. *2z*, Mos. 26:32-36. *3a*, vegeu *2f*.

Vora l'any 83 a.C.

m'ha manat a mi, que mireu de fer tot el que us he dit.

62. Parlo per via de manament als qui són de l'església, i als qui no en sou, us parlo per via d'invitació, dient: Veniu i [3b]bategeu-vos al penediment, perquè també sigueu partícipes del fruit de [3c]l'arbre de la vida.

CAPÍTOL 6

El moviment de reforma, iniciat a Zarahemla, s'estèn a la ciutat de Gedeó.

1. Ara, succeí que després que Alma hagué acabat de parlar als de l'església que estava establerta a la ciutat de Zarahemla, [a]ordenà sacerdots i èlders, per la imposició de les seves mans, segons l'orde de Déu, per a presidir i tenir cura de l'església.

2. I succeí que tots aquells que no eren de l'església, que es penedien dels seus pecats, foren [b]batejats al penediment i rebuts en l'església.

3. I també succeí que aquells que eren de l'església, que no es penedien de les seves dolenteries ni s'humiliaven davant de Déu — vull dir aquells que s'havien exalçat en l'orgull del seu cor — aquests foren rebutjats, i els seus noms [c]esborrats per tal que no fossin nombrats entre els dels justos.

4. I així començaren a establir l'orde de l'església a la ciutat de [d]Zarahemla.

5. Ara, voldria que entenguéssiu que la paraula de Déu era lliure per a tothom, que ningú no era privat del privilegi de congregar-se per a escoltar la paraula de Déu.

6. Així i tot, es manava als fills de Déu, que s'apleguessin sovint i que s'unissin amb [e]dejuni i poderoses oracions per al benestar de les ànimes d'aquells que no coneixien Déu.

7. I succeí que quan Alma hagué fet aquestes disposicions, se'n va anar, sí, de l'església que era a la ciutat de Zarahemla, i creuà a l'est del [f]riu Sidó, fins a la [g]vall de Gedeó, on s'havia edificat una ciutat que s'anomenava Gedeó, la qual era a la vall que es deia Gedeó, anomenada per a aquell que fou [h]matat per la mà de [i]Nehor amb l'espasa.

8. I Alma hi féu cap i es posà a predicar la paraula de Déu a l'església que estava establerta a la [j]vall de Gedeó, d'acord amb la revelació de la veritat de la paraula que els seus pares havien anunciat, i segons l'esperit de profecia que hi havia en ell, conforme al testimoniatge de Jesucrist, el Fill de Déu, que vendria a redimir el seu poble dels seus pecats, i al [k]sant orde pel qual havia

---

3b, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *3c*, vegeu *b*, 1 Ne. 8. CAP. 6: *a*, vegeu *c*, Mos. 6. *b*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *c*, Mos. 26:32-36. Al. 5:57, 58. *d*, Om. 13. Al. 2:26. *e*, vegeu *t*, Mos. 27. *f*, vegeu *g*, Al. 2. *g*, vegeu *m*, Al. 2. *h*, Al. 1:15. *i*, Al. 1:9, 15. *j*, vegeu *m*, Al. 2. *k*, vegeu *g*, Mos. 26.

estat cridat. I així està escrit. Amén.

Paraules que Alma dirigí al poble de Gedeó, segons el seu propi registre.

CAPÍTOL 7

El seu testimoniatge del Redemptor. Encomia el poble per la seva rectitud.

1. Heus aquí, estimats germans, com que m'és permès de venir a vosaltres, per tant, miraré de parlar-vos en la meva llengua, sí, per la meva pròpia boca, ja que és per primera vegada que us parlo amb les meves paraules, havent-me trobat [a]limitat del tot al seient judicial, tenint molt de negoci, que no podìa pas venir a vosaltres.

2. I no hauria pogut venir encara, si no fos que s'ha [b]cedit el seient judicial a un altre, perquè governés en lloc meu; i el Senyor, amb molta clemència, m'ha concedit que vingués a vosaltres.

3. He vingut amb grans esperances i molt anhel, que trobaria que us havíeu humiliat davant Déu i continuat en la súplica de la seva gràcia. I que us trobaria sense culpa davant ell, i no en el terrible dilema en que estaven els nostres german a Zarahemla —

4. Però beneït sigui el nom de Déu, que m'ha deixat saber, sí, m'ha concedit l'immens goig de saber, que s'han restablert a la senda de la seva rectitud.

5. I confio, segons l'Esperit de Déu que hi ha en mi, que també tindré goig en vosaltres. Així i tot, però, no desitjo pas que el meu goig en vosaltres arribi per causa de tantes afliccions i dolor com els que he passat per als germans a [c]Zarahemla, perquè, heus aquí, el meu goig en ells ha arribat després d'haver travessat molta angoixa i dolor.

6. Però confio en què no us trobeu en un estat de tanta incredulitat com estaven els vostres germans. Confio que no us heu exalçat en l'orgull del vostre cor, que no heu posat el vostre cor [d]en les riqueses i vanitats del món. Sí, que no adoreu els ídols, sinó el veritable Déu vivent, i que mireu endavant per a la remissió dels vostres pecats, amb una fe perdurable en el qui ha de venir.

7. Perquè heus aquí, us dic, que hi ha moltes coses que han de venir, i heus aquí, hi ha una que és més important que totes — perquè heus aquí, no és gaire lluny que el Redemptor viurà i vindrà entre el seu poble.

8. No us dic pas que vindrà entre vosaltres mentre habiti el seu cos mortal, perquè l'Esperit no m'ha dit que així seria.

---

a, Mos. 29:42. *b*, Al. 4:16-18. *c*, Om. 13. *d*, vegeu 2u, Al. 5.

Ara, quant a això, no ho sé; però el que sí sé, és que el Senyor Déu té poder de fer totes les coses que són segons la seva paraula.

9. Però heus aquí, l'Esperit m'ha dit fins aquí: Crida a aquest poble, dient: Penediu-vos, penediu-vos, i prepareu el camí del Senyor, i camineu per les seves sendes, que són rectes, perquè heus aquí que el regne del cel és a prop, i el Fill de Déu ve sobre la faç de la terra.

10. Heus aquí que naixerà de [e]Maria, a Jerusalem, que és la terra dels nostres avantpassats. I ella serà [f]verge, un vas preciós i escollit, que serà ombrada i concebrà pel poder de l'Esperit Sant, i donarà a llum un fill, sí, àdhuc el Fill de Déu.

11. I ell sortirà, sofrint dolors i afliccions i temptacions de tota mena, tot, perquè s'acompleixi la paraula que diu que [g]es carregarà els dolors i les malalties del seu poble.

12. I prendrà damunt seu la mort, per tal de desfer els [h]lligams de la mort que lliguen el seu poble. I es prendrà damunt seu les malalties d'ells per tal que les seves entranyes s'omplin de misericòrdia, segons la carn, a fi que sàpiga, segons la carn, com socórrer el seu poble conforme a les seves malalties.

13. Ara, l'Esperit [i]coneix totes les coses. Així i tot, el Fill de Déu pateix segons la carn, per tal que es [j]carregui els pecats del seu poble, a fi d'esborrar les seves transgressions, d'acord amb el poder de la seva deslliurança. Heus aquí, aquest és el testimoniatge que hi ha en mi.

14. Ara, us dic que heu de penedir-vos i [k]néixer de nou, perquè l'Esperit diu que si no naixeu altra vegada, no podeu heretar el regne del cel. Per tant, veniu i [l]bategeu-vos al penediment, a fi de rentar-vos dels vostres pecats, perquè tingueu fe en l'Anyell de Déu, que [m]treu els pecats del món, el qual és poderós per a salvar i netejar de tota injustícia.

15. Sí, us ho dic: Veniu i no temeu, i deixeu de banda cada pecat que fàcilment us assetja, que us lliga fins a la destrucció. Sí, veniu, i sortiu, i manifesteu al vostre Déu que esteu disposats a penedir-vos dels vostres pecats i fer aliança amb ell de guardar els seus manaments, i de testificar-li'n avui, entrant a les [n]aigües del baptisme.

16. I tot aquell que faci així, i guardi els manaments de Déu des de llavors, es recordarà del que li dic, sí, recordarà que li

---

e, Mos. 3:8. *f*, 1 Ne. 11:13-21. Mos. 3:8. *g*, Mos. 14:3-5. *h*, vegeu *g* i *j*. 2 Ne. 9. *i*, vegeu *r*, 2 Ne. 9. *j*, Mos. 14:5, 8, 12. 15:12. *k*, vegeu *c*, Mos. 5. *l*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *m*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *n*, vegeu *u*, 2 Ne. 9.

he dit: Tindrà la vida eterna, segons el testimoniatge del Sant Esperit que testifica en mi.

17. Ara, estimats germans, creieu aquestes coses? Heus aquí que us dic: Sí, sé que les creieu. I ho sé per les manifestacions de l'Esperit que hi ha en mi. Ara, ja que la vostra fe és gran quant a allò, sí, concernent a les coses que us he parlat, gran és el meu goig.

18. Perquè tal com us he dit des del començament, que anhelava molt que no us trobéssiu en el mateix dilema [o]que els vostres germans, així mateix he vist recompensats els meus anhels.

19. Perquè veig que camineu per les sendes de la rectitud. Percibo que us trobeu en el camí que condueix al regne de Déu, sí, percibo que esteu [p]adreçant els seus senders.

20. Percibo que heu arribat a saber, pel testimoniatge de la seva paraula, que ell no pot caminar per senders tortuosos, ni tampoc varia del que ha dit; ni té cap ombra de desviar de la dreta a l'esquerra, o del que és just al que és injust; per tant, el seu curs és [q]un girar etern.

21. I no habita pas en [r]temples impurs; ni tampoc pot la brutícia, ni cap cosa immunda, rebre's en el regne de Déu. Per tant, us dic, que l'hora vindrà, i serà en l'últim dia, en què el qui és brut [s]romandrà en la seva brutícia.

22. Ara, estimats germans, us he dit aquestes coses a fi de despertar-vos al sentiment del vostre deure davant Déu, perquè camineu sense culpa davant d'ell, seguint conforme al sant orde de Déu, pel qual heu estat rebuts.

23. I voldria que fóssiu humils, i submisos i dòcils; fàcils de suplicar, plens de paciència i de llarguesa; moderats en totes les coses; diligents en guardar els manaments de Déu tostemps; [t]demanant qualsevol cosa que us manqui, tant espiritual com temporal; sempre retornant-li les gràcies a Déu per tot el que en rebeu.

24. I mireu de [u]tenir fe, esperança i caritat. Llavors, sempre abundareu en bones obres.

25. I que el Senyor us beneeixi, i us guardi les vostres vestidures sense taca, perquè a la fi sigueu portats a asseurevos amb Abraham, Isaac i Jacob, i amb els sants profetes que han estat des del començament del món, havent conservat les vostres vestidures sense taca, tal com les d'ells, en el regne del cel, per a no sortir-ne més.

26. I ara, estimats germans, us he parlat aquestes paraules, segons l'Esperit que testifica en mi. I la meva ànima s'ale-

o, vers. 3-6. *p*, vegeu 2*b*, 2 Ne. 9. *q*, 1 Ne. 10:19. Al. 37:12. *r*, Mos. 2:37. Al. 34:36. Hel. 4:24. *s*, vegeu *o*, 2 Ne. 9. *t*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *u*, Al. 13:29. Et. 12:31-34. Moro. 7.

gra fora mida per la gran diligència i cura que heu donat a la meva paraula.

27. I ara, que la pau de Déu resti sobre vosaltres, i sobre les vostres cases, i terrenys, i sobre els vostres ramats i bestiar, i tot allò que posseïu, les vostres mullers i fills, segons la vostra fe i bones obres, des d'ara i per sempre. I així he parlat. Amén.

CAPÍTOL 8

Reeixida d'Alma a Melek. El poble d'Ammoníah el rebutja. Un àngel el reconforta i hi retorna. Amulek s'ajunta amb ell en el ministeri. Els és atorgat gran poder.

1. Ara, succeí que Alma tornà del [a]país de Gedeó, després d'haver ensenyat al poble moltes coses que no poden escriure's, havent-hi establert l'orde de l'església, tal com ho havia fet abans al [b]país de Zarahemla. Sí, retornà a casa seva a Zarahemla per a descansar de les labors que havia realitzat.

2. I així acabà l'any novè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

3. I succeí que en començar *l'any desè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, Alma partí d'allí i féu camí a la [c]terra de Melek, a l'oest del [d]riu Sidó, cap a l'occident per les fronteres de l'erm.

4. I hi començà a ensenyar al poble a la terra de Melek, d'acord amb el [e]sant orde de Déu pel qual havia estat cridat; i començà a ensenyar el poble per tota la [f]terra de Melek.

5. I succeí que se li acostava la gent de totes les fronteres de la terra pel costat de l'erm; i foren [g]batejats per tot el país.

6. Així que quan havia acabat la seva obra a [h]Melek, en partí, i féu jornada de tres dies cap al nord de la terra de Melek. I arribà a una ciutat que s'anomenava [i]Ammoníah.

7. Ara, era costum entre el poble de Nefí de donar nom a les seves terres, i les ciutats i pobles, sí, i fins als seus vilatges petits, del qui primer els posseia; i així passà amb el país [j]d'Ammoníah.

8. I succeí que en arribar Alma a la ciutat d'Ammoníah, es posà a predicar al poble la paraula de Déu.

9. Ara, Satanàs tenia ben arrapat el cor del poble de la ciutat d'Ammoníah; per tant, no volgueren escoltar les paraules d'Alma.

10. Així i tot, Alma treballà molt en l'esperit, lluitant-se amb Déu amb [k]poderoses oracions, que vessés el seu Esperit sobre els qui estaven a la ciutat; i que també li concedís que els [l]bategés al penediment.

---

a, vegeu *m*, Al. 2. *b*, Om. 13. *c*, vers. 4-6. Al. 31:6. 35:13. 45:18. *d*, vegeu *g*, Al. 2. *e*, vegeu *g*, Mos. 26. *f*, vegeu *c*. *g*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *h*, vegeu *c*. *i*, vers. 7-9, 14, 16, 18, 19. Al. 9:1. 14:23. 15:1, 15, 16. 16:2, 3, 9, 11. 25:2. 49:1, 3, 10, 11, 14, 15. Hel. 5:10. *j*, vegeu *i*. *k*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *l*, vegeu *u*, 2 Ne. 9.

* L'any 82 a.C.

11. Així i tot, s'enduriren de cor i li digueren: Vet aquí, sabem que ets Alma. I sabem que ets [m]l'alt sacerdot sobre l'església que has establert en molts indrets del país, segons la teva tradició. Però nosaltres no som pas de la teva església, i no creiem en aquestes boges tradicions.

12. I sabem que per no ésser de la teva església, no tens cap poder damunt nostre. I has lliurat el [n]seient judicial a Nefíah, per tant, ja no ets jutge superior damunt nostre.

13. Ara, quan el poble hagué dit això i hagué resistit totes les seves paraules, i li hagueren vilipendiat, i escopit, i fet fora de la seva ciutat, se n'anà, i prengué camí cap a la ciutat que s'anomenava Aaron.

14. I succeí que mentre s'hi encaminava, aclaparat d'angoixa, travessant molta tribulació i angústia d'ànima per la iniquitat del poble que estava a la [o]ciutat d'Ammoníah, succeí que mentre que Alma es trobava així, aclaparat d'angoixa, se li aparegué un àngel del Senyor, dient:

15. Beneït sigues, Alma. Per tant, aixeca el cap i alegra't. Perquè tens grans motius per a alegrar-te, ja que has estat fidel en guardar els manaments de Déu, des que vares rebre d'ell el teu primer missatge. Vet aquí, jo sóc el qui te'l va [p]comunicar.

16. I sóc enviat per a manar-te que tornis a la ciutat d'Ammoníah, i prediquis altra vegada al poble de la ciutat. Sí, predica'ls i digues-los que si no es penedeixen, el Senyor Déu els [q]destruirà.

17. Perquè ara mateix conspiren per a destruir la llibertat del teu poble (així diu el Senyor), que és contrari als estatuts, i judicis i manaments que ell ha donat al seu poble.

18. I succeí que després d'haver rebut el seu missatge de l'àngel del Senyor, Alma tornà de pressa al país d'Ammoníah. I entrà a la ciutat per un altre camí, sí, pel camí que queda al sud de la [r]ciutat.

19. I en entrar-hi, sentí fam i digué a un home: Donaràs a un humil servent de Déu alguna cosa de menjar?

20. I l'home li digué: Sóc nefita i sé que tu ets un sant profeta de Déu, car ets l'home del qual un [s]àngel m'ha dit en visió: Tu el rebràs. Per tant, vine amb mi a casa i et donaré del meu menjar; i sé que seràs una [t]benedicció per a mi i per a la meva família.

21. I succeí que l'home el va rebre a casa seva. I l'home es deia Amulek; i tragué pa i carn, i en posà davant Alma.

22. I succeí que Alma menjà del pa i en quedà satisfet. I be-

m, vegeu *g*, Mos. 26. *n*, Al 4:16, 17. *o*, vegeu *i*. *p*, Mos. 27:11-16. *q*, ver. 29. Al. 9:4, 12, 18, 24. 10:19, 23, 27. 16:2, 3, 9-11. *r*, vegeu *i*. *s*, Al. 10:7-9. *t*, vers. 22, 26. Al. 10:7, 11.

neí Amulek i la seva casa, i donà gràcies a Déu.

23. I després de menjar i quedar-ne satisfet, digué a Amulek: Sóc Alma, i sóc [u]l'alt sacerdot sobre les esglésies de Déu per tot el país.

24. I he estat cridat a predicar la paraula de Déu entre tot aquest poble, segons l'esperit de revelació i de profecia. Vaig estar aquí en aquest país, i no em volgueren rebre, sinó que em [v]feren fora, i ja estava per donar l'esquena a aquest país per sempre més.

25. Però se m'ha manat de tornar altra vegada i de [x]profetitzar a aquest poble, sí, de testificar contra ells quant a les seves dolenteries.

26. Ara, Amulek, per haverme alimentat i allotjat, ets [y]beneït, perquè tenia fam, ja que havia [z]dejunat molts dies.

27. I Alma romangué molts dies amb Amulek abans de començar a predicar al poble.

28. I succeí que el poble va créixer en les seves iniquitats.

29. I la paraula arribà a Alma, dient: Vés, i digues també al meu servent, Amulek, que surti i profetitzi a aquest poble, dient: Penediu-vos, perquè així ho diu el Senyor: Si no us penediu, visitaré aquest poble en la meva ira, sí, i [2a]no els apartaré la meva furiosa còlera.

30. I Alma sortí entre el poble, i Amulek també, per a declarar-los les paraules de Déu. I estaven plens de l'Esperit Sant.

31. I els fou donat poder, de manera que no els pogueren tancar en presons, ni fou possible que cap home els matés. Però així i tot, no exercien el seu poder fins que estaven [2b]lligats i tancats a la presó. Ara, es feia així perquè el Senyor manifestés el seu poder en ells.

32. I succeí que hi sortiren, i es posaren a predicar i a profetitzar al poble, segons l'esperit i el poder que el Senyor els havia donat.

Paraules d'Alma, i també d'Amulek, que varen anunciar al poble que estava al país d'Ammoníah. Els ficen a la presó, i són alliberats pel miraculós poder de Déu que hi havia en ells, tot segons el registre d'Alma.

Comprèn el capítol 17 al 26, inclusiu.

CAPÍTOL 9

Alma predica al poble d'Ammoníah i el crida al penediment. El seu testimoniatge és rebutjat.

1. I a més, jo, Alma, havent estat manat de Déu que [a]m'endugués Amulek i anés i tornés a predicar a aquest poble, o sigui al poble que estava a la

---

u, vegeu *g*, Mos. 26. *v*, ver. 13. *x*, ver. 16. *y*, vegeu *t*. *z*, vegeu *t*, Mos. 27. *2a*, vegeu *q*. *2b*, Al. 14:17-29. Cap. 9: *a*, Al. 8:29.

[b]ciutat d'Ammoníah, succeí que quan vaig començar a predicar-los, es posaren a discutir amb mi, dient:

2. Tu, qui ets? Que et penses que creurem el testimoniatge d'un sol home, encara que ens prediqui que la terra hagi de desaparèixer?

3. Ara, no entenien gens el que deien, ja que ignoraven que la terra desapareixeria.

4. I també deien: No creurem en les teves paraules, tot i que ens profetitzissis que aquesta gran ciutat fóra destruïda en [c]un dia.

5. Ara, no entenien pas que Déu podia fer obres tan meravelloses, perquè era poble dur de cor i testarrut.

6. I deien: Qui és Déu, que no envia entre aquest poble cap més autoritat que la d'un sol home per a declarar-li la veritat de coses tan grans i meravelloses?

7. I s'atansaren per a agafarme, però, heus aquí, no ho feren. I em vaig estar amb coratge per a proclamar-los-en, sí, amb coratgia els vaig testificar, dient:

8. Heus aquí, generació malvada i perversa! Com heu oblidat de la tradició dels vostres pares? Sí, que prompte us heu oblidat dels manaments de Déu!

9. No recordeu que el nostre pare Lehí fou emmenat de Jerusalem per la mà de Déu? No recordeu que tots aquells foren guiats per ell a través de l'erm?

10. I heu oblidat tan aviat quantes vegades va deslliurar els nostres pares de les mans dels seus enemics, i els va preservar d'ésser destruïts, àdhuc a les mans dels seus propis germans?

11. Sí, i si no hagués estat pel seu incomparable poder, i per la seva misericòrdia i llarguesa envers nosaltres, hauríem quedat inevitablement exclosos de la faç de la terra, molt abans d'ara. I potser hauríem estat destinats a un estat [d]d'interminable misèria i angoixa.

12. Ara, us dic que ell us mana penedir-vos. I si no us penediu, de cap manera podreu heretar el regne de Déu. Però això no és tot — ha manat que us penediu, o [e]us destruirà totalment de la faç de la terra. Sí, us visitarà en la seva ira, i en la seva furiosa [f]còlera no s'apartarà.

13. No us recordeu de les paraules que parlà a Lehí, dient: En tant que guardeu els meus manaments, prosperareu en el país? I a més diu: [g]En tant que no guardeu els meus manaments, sereu exclosos de la presència del Senyor.

14. Ara, voldria que recordéssiu que ja que els lamanites

---

b, vegeu *i*, Al. 8. *c*, Al. 16:9, 10. *d*, vegeu *m*, Jac. 6. *e*, vegeu *q*, Al. 8. *f*, Al. 8:29. *g*, 2 Ne. 1:9. 4:4. Vegeu *b*, 1 Ne. 2.

no han guardat els manaments de Déu, han quedat exclosos de la presència del Senyor. Ara veiem que la paraula del Senyor s'ha acomplert en aquesta cosa, i que els [h]lamanites han quedat exclosos de la seva presència des del principi de les seves transgressions en el país.

15. Així i tot, us dic, que en el dia del judici els serà més tolerable per a ells que no pas per a vosaltres, si romaneu en els vostres pecats, sí, i fins i tot més tolerable per a ells en aquesta vida que per a vosaltres, excepte que us penediu.

16. Perquè hi ha moltes promeses que són esteses als lamanites, ja que és per motiu de les [i]tradicions dels seus pares que romanen en el seu estat de ignorància. Per tant, el Senyor els serà misericordiós, i [j]perllongarà la seva existència en el país.

17. I dia vindrà en què seran conduïts a creure en la paraula del Senyor, i a saber de l'incorrecte de les tradicions dels seus pares; i molts d'ells seran salvats, perquè el Senyor serà misericordiós per a tots aquells que invoquin el seu nom.

18. Però heus aquí, us dic, que si persistiu en la vostra iniquitat, els vostres dies no seran perllongats en el país, perquè els lamanites us seran enviats al damunt, i si no us penediu, vindran en una hora que no espereu, i sereu castigats amb [k]destrucció total; i serà conforme a la [l]furiosa còlera del Senyor.

19. Perquè ell no permetrà que visqueu en les vostres iniquitats, per a destruir el seu poble. Us dic que no; més aviat permetria que els lamanites destruïssin [m]tot el seu poble, que s'anomena el poble de Nefí, si és que aquests arribessin a caure en pecats i transgressions, després que el seu Déu i Senyor els ha donat tanta llum i tanta coneixença.

20. Sí, després d'haver estat un poble tan altament afavorit del Senyor; després d'haver estat afavorit més que qualsevol altra nació, família, llengua o poble; després d'haver-se'ls fet saber totes les coses — d'acord amb els seus desigs, i la seva fe i oracions — d'allò que ha estat, i que és, i que ha de venir;

21. Havent estat visitats per l'Esperit de Déu; havent conversat amb àngels, i haventse'ls parlat la veu del Senyor; havent tingut l'esperit de profecia i l'esperit de revelació, i també molts dons, el do de parlar amb llengües, el do de predicar, el do de l'Esperit Sant i el do [n]d'interpretar;

22. Sí, després d'haver estat alliberats del país de Jerusalem per la mà del Senyor; des-

h, vegeu b, 1 Ne. 2. *i*, Mos. 10:11-17. *j*, Enós 13. Vegeu *c*, 2 Ne. 27. Hel. 15:10-16. *k*, Al. 16:2, 3, 9-11. *l*, Al. 8:29. 9:12. *m*, 1 Ne. 12:15, 19. 20. 15:5. Al. 45:10-14. Hel. 13:5-10. 15:17. Morm. 6. *n*, Om. 20-22. Mos. 8:13-19. 28:11-17.

prés d'haver estat preservats de la fam, i dels mals i de tota mena de malalties, i fortificats en els combats per tal que no fossin destruïts; després d'haver estat [o]emmenats de la servitud, una i altra volta, i d'haver estat preservats fins ara. I s'han fet pròspers fins a ésser rics en totes les coses.

23. Ara, heus aquí, us dic, que si aquest poble que ha rebut tantes benediccions de la mà del Senyor, transgredís contra la llum i els coneixements que tenen, us dic que si així fos el cas, que si caiguessin en transgressió, els seria molt més tolerable per als lamanites que no pas per a ells.

24. Perquè les promeses del Senyor [p]s'estenen als lamanites, però no a vosaltres si transgrediu; car no ha promès expressament el Senyor, i decretat fermament, que si us rebelleu contra ell, sereu [q]totalment destruïts de la faç de la terra?

25. Ara, per aquest motiu, per tal que no hàgiu d'ésser destruïts, el Senyor ha enviat el seu àngel a visitar molts del seu poble, declarant-los que han de sortir i predicar amb poder a aquest poble, dient: Penediu-vos, penediu-vos, perquè el regne del cel és a prop.

26. I d'aquí a no masses dies el Fill de Déu vindrà en la seva glòria; i la seva glòria serà la de l'Unigènit del Pare, ple de gràcia, equitat i veritat, ple de paciència, misericòrdia i llarguesa, prompte en escoltar els clams del seu poble, i en contestar les seves pregàries.

27. I heus aquí, ell ve per a redimir aquells que seran [r]batejats al penediment, per mitjà de la fe en el seu nom.

28. Per tant, prepareu els camins del Senyor, perquè és a prop l'hora en què tots els homes recolliran la paga de les seves obres, segons les que hagin estat; si han estat justes recolliran la salvació de la seva ànima, segons el poder i la deslliurança de Jesucrist; si han estat dolentes, recolliran la condemnació de la seva ànima, segons el [s]poder i la captivitat del diable.

29. Heus aquí, aquesta és la veu de l'àngel cridant al poble.

30. Ara, estimats germans meus, perquè sou germans meus, i deveu ésser estimats, i deveu donar obres dignes de penediment, ja que els vostres cors s'han endurit greument contra la paraula de Déu i ja que sou un [t]poble perdut i caigut —

31. Ara, quan jo, Alma, vaig dir aquestes paraules, el poble s'enfutismà amb mi perquè els havia dit que era un [u]poble de cor dur i testarrut;

32. I també perquè els vaig dir que eren un [v]poble perdut

---

o, Mos. 22:11-13. 24:17-20. *p*, vegeu *j*. *q*, vegeu *m*. *r*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *s*, vegeu i, 2 Ne. 9. *t*, ver. 32. Al. 12:22. *u*, ver. 5. 2 Ne. 25:28. Mos. 3:14. *v*, ver. 30.

i caigut; i buscaren d'agafar-me per a ficar-me a la presó.

33. Però succeí que el Senyor no va permetre que em prenguessin llavors, i que em fiquessin a la presó.

34. I succeí que Amulek es posà també, i començà a predicar-los. Ara, les paraules d'Amulek no estan escrites totes, així i tot, algunes d'elles es troben escrites en aquest llibre.

CAPÍTOL 10

Llinatge d'Amulek. Lehí és descendent de Josep per Manasés. Amulek relata la seva conversió. El seu testimoniatge. Denuncia els advocats i els jutges arterosos. Zeezrom.

1. Ara, aquestes són les paraules que Amulek predicà al poble que es trobava al [a]país d'Ammoníah:

2. Sóc Amulek, fill de Giddona, fill d'Ismael, que era descendent d'Aminadí; i era aquell mateix Aminadí que va interpretar l'escriptura que era sobre la muralla del temple, escrita pel dit de Déu.

3. I Aminadí era descendent de Nefí, fill de Lehí, el qui eixí de la terra de Jerusalem. I Lehí era descendent de Manasés, fill de [b]Josep, el qual fou venut a Egipte pels seus germans.

4. I sóc també persona de no poca reputació entre tots els qui em coneixen. Sí, tinc [c]molts parents i amics; i també he adquirit moltes riqueses per la mà de la meva laboriositat.

5. De totes maneres, a pesar de tot això, mai no he sabut molt dels camins del Senyor ni dels seus misteris, ni del seu meravellós poder. He dit que mai no havia sabut molt d'aquestes coses, però m'equivoco, car he vist molt dels seus misteris i del seu miraculós poder, sí, àdhuc en la preservació de les vides d'aquest poble.

6. Però així i tot, em vaig endurir de cor, perquè estava cridat moltes vegades, i no vaig voler escoltar. Per tant, coneixia d'aquestes coses, i amb tot, no vaig voler conèixer. Així doncs, vaig seguir rebellant-me contra Déu, en la malícia del meu cor, fins al quart dia d'aquest setè mes que és en el desè any del govern dels nostres jutges.

7. Mentre feia camí per a visitar un parent molt allegat, se'm va [d]aparèixer un àngel del Senyor i em va dir: Amulek, torna a casa teva, perquè donaràs de menjar a un profeta del Senyor, sí, a un home sant, que és un home escollit de Déu, perquè ell ha [e]dejunat molts dies a causa dels pecats d'aquest poble, i està famolenc. I el rebràs a casa teva i l'alimentaràs; i et [f]beneirà a tu i la teva família, i la benedicció del Se-

---

a, vegeu *i*, Al. 8. *b*, 1 Ne. 5:14. *c*, ver. 11. *d*, vers. 8, 9. Al. 8:20. *e*, vegeu *t*, Mos. 27. *f*. vegeu *t*, Al. 8.

nyor reposarà damunt teu i damunt la teva casa.

8. I succeí que vaig obeir la [g]veu de l'àngel, i tornava cap a casa. I mentre hi anava, vaig trobar [h]l'home de qui l'àngel m'havia dit: El rebràs a casa teva. I heus aquí, era aquest mateix home que us ha estat parlant de les coses de Déu.

9. I l'àngel em va dir: Es un [i]home sant. Per tant, jo sé que és home sant, puix que així m'ho va dir un àngel de Déu.

10. I a més, sé que les coses de les quals ha testificat són vertaderes, perquè us dic, tan cert com viu el Senyor, així ha enviat el seu àngel per a manifestar-me-les. I això ha fet mentre aquest Alma ha [j]estat a casa meva.

11. Heus aquí, ell ha beneït la meva llar; m'ha [k]beneït a mi, i les meves dones, i els meus fills, i el meu pare i els meus parents. Sí, ha beneït tota la meva família; i la benedicció del Senyor ha reposat sobre nosaltres, d'acord amb les paraules que va dir.

12. Ara quan Amulek havia dit aquestes paraules, el poble començà a meravellar-se, veient que hi havia [l]més d'un testimoni que testifiqués de les coses de què foren acusats, i també de les coses que havien de venir, segons l'esperit de profecia que hi havia en ells.

13. Així i tot, n'hi havia alguns entre ells que pensaven d'interrogar-los, per si amb les seves trampes enganyoses els poguessin enxarxar en les seves paraules, per tal que trobessin testimoniatge contra ells, perquè els poguessin lliurar als jutges, a fi que fossin jutjats segons la llei, i que fossin executats o ficats a la presó, segons el crim que podrien fingir o testificar contra ells.

14. Ara, aquests homes que cercaven de destruir-los eren [m]advocats, que el poble llogava o nomenava per a administrar la llei a les seves estones de judicis o en els judicis dels crims del poble davant els jutges.

15. I aquests advocats eren instruïts en totes les arts i astúcies de la gent; i això fou a fi de facultar-los perquè fossin destres en la seva professió.

16. I succeí que es posaren a interrogar Amulek, que per cas així li fessin embrollar en les seves paraules, o contradir les paraules que digués.

17. Ara, aquests ignoraven que Amulek podia saber del seu designi. Però quan començaren a interrogar-lo, endevinà els seus pensaments, i els digué: Oh generació malvada i perversa, vosaltres, [n]advocats i hipòcrates, esteu posant els fonaments del diable, perquè pareu trampes i paranyes per a enxarxar els sants de Déu!

---

g, Al. 8:20. *h*, Al. 8:20. *i*, ver. 7. *j*, Al. 8:27. *k*, vegeu *t*, Al. 8. *l*, Al. 9:6. *m*, vers. 15-18, 24, 27, 29:32. Al. 11:20-37. 14:18, 23-28. *n*, véase *m*.

Vora l'any 82 a.C.

18. Esteu tramant plans per a pervertir els camins dels justos, i abaixar la ira de Déu damunt el vostre cap, fins a la destrucció total d'aquest poble.

19. Sí, bé va dir Mossíah, el nostre últim rei, quan estava per lliurar el regne, no tenint a qui conferir-lo, i disposant que aquest poble es governés per la seva pròpia veu, sí, bé va dir ell, que si arribés el temps en què la [o]veu d'aquest poble escollís la iniquitat, o sigui, si arribava el dia en què aquest poble caigués en transgressió, llavors estaria a punt per a la destrucció.

20. I ara us dic, que el Senyor bé jutja de les vostres iniquitats, i bé crida a aquest poble per la veu dels seus àngels: Penediu-vos, penediu-vos, perquè el regne del cel és a prop!

21. Sí, bé crida ell, per la veu dels seus àngels: Baixaré enmig del meu poble, amb l'equitat i la justícia a les meves mans.

22. Sí, i us dic, que si no fos per les pregàries dels justos, que ara són al país, seríeu castigats ara mateix amb la destrucció total; amb tot, no seria pel diluvi, com amb el poble en els dies de Noè, sinó per la fam, i per la pestilència i l'espasa.

23. Emperò és per les [p]oracions dels justos que sou perdonats. Per tant, si rebutgeu els justos d'enmig de vosaltres, llavors el Senyor no deturarà la seva mà, sinó que amb [q]l'ardor de la seva ira, us sortirà a l'encontre. Llavors sereu afligits per la fam, i per la pestilència i l'espasa; i el temps és a prop, si no us penediu.

24. Ara, succeí que el poble s'enfadà encara més amb Amulek, i cridà, dient: Aquest home blasma les nostres lleis, que són justes, i els nostres savis [r]advocats, que nosaltres hem escollit.

25. Però Amulek estengué la mà i els cridà encara més fort: Oh generació malvada i perversa, com és que Satanàs us té tan bé arrapat el cor? Perquè us doneu a ell, perquè tingui poder damunt vostre, d'encegarvos els ulls, que no comprengueu les paraules que se us diuen, segons la seva veritat?

26. O ¿és que he testificat contra la vostra llei? No enteneu; dieu que he parlat contra la vostra llei, però no ho he fet pas, sinó que he parlat a favor de la vostra llei, per a la vostra condemnació.

27. I us dic que els fonaments de la [s]destrucció d'aquest poble es comencen a posar, per la injustícia dels vostres [t]advocats i jutges.

28. Ara, succeí que quan Amulek hagué dit aquestes paraules, el poble cridà contra ell, dient: Ara sabem que aquest home és fill del diable, perquè ens ha mentit; perquè ha di-

---

o, Mos. 29:27. *p*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *q*, vegeu *q*, Al. 8. *r*, vegeu *m*. *s*, vegeu *m*. *t*, vegeu *g*, Al. 8.

tamat la nostra llei. I diu que no n'ha parlat en contra.

29. I a més, ha vilipendiat els nostres advocats i els nostres jutges.

30. I succeí que els advocats els hi posaven al cor, que es recordessin d'aquestes coses contra ell.

31. I hi havia entre ells un que s'anomenava Zeezrom. Era el principal en acusar Amulek i Alma, essent ell un dels més destres entre ells, traficant molt entre el poble.

32. Ara, l'objecte d'aquests advocats era de fer [u]guany; i en feien [v]segons la seva feina.

CAPÍTOL 11

Els jutges i el seu salari. Monedes i mesures dels nefites. Amulek confon Zeezrom.

1. Ara, hi havia en la llei de Mossíah, que tot jutge de la llei, o tots els qui fossin nomenats d'ésser jutges, havien de rebre el salari [a]segons el temps esmerçat per a jutjar els qui els fossin presentats.

2. Ara, si un home devia a un altre i no volia pagar-li el que devia, era presentada la queixa al jutge, i aquest executava autoritat, i enviava oficials per tal que li duguessin al davant. I el jutjava segons la llei i les evidències presentades contra ell. I així l'home es veia obligat a pagar el que devia, o ésser assotat, o foragitat d'entre el poble com furtador i lladre.

3. I el jutge rebia el seu salari segons el seu [b]temps: un [c]senine d'or per dia, o un [d]senum de plata, que equivala a un senine d'or. Això era segons la llei que s'havia donat.

4. Ara, aquests són els noms de les diverses monedes del seu or i de la seva plata, segons el seu valor. I els noms les són donats pels nefites, perquè no comptaven a la faisó dels jueus que estaven a Jerusalem; ni mesuraven a la faisó d'ells, sinó que canviaven la seva manera de comptar i de mesurar, segons la ment i les circumstàncies del poble, en cada generació, fins al govern dels jutges; i foren establerts pel [e]rei Mossíah.

5. Ara, la seva manera de comptar és aquesta: un [f]senine d'or, un seon d'or, un shum d'or i un limna d'or.

6. Un [g]senum de plata, un amnor de plata, un ezrom de plata i un onti de plata.

7. Un senum de plata [h]equivalia a un senine d'or, i qualsevol per una mesura d'ordi, i també per una mesura de tota espècie de gra.

8. Ara la cantitat d'un seon d'or era el doble del valor d'un senine.

---

u, Al. 11:20. *v*, Al. 11:3, 20. Cap. 11: *a*, vers. 3, 20. Al. 10:31, 32. *b*, ver. 20. Al. 10:31, 32. *c*, vers. 5, 7, 8. Al. 30:33. 3 Ne. 12:26. *d*, vers. 6, 7, 11, 12, 15. *e*, Mos. 29. *f*, vegeu *c*. *g*, vegeu *d*. *h*, ver. 3.

9. I un shum d'or era el doble del d'un seon.

10. I un limna d'or equivalia al valor de tots ells.

11. I un amnor de plata valia dos senums.

12. I un ezrom de plata valia quatre senums.

13. I un 'onti tenia el valor de tots ells.

14. Ara, aquest és el valor dels nombres més petits de la seva manera de comptar —

15. Un shiblon és la meitat d'un senum; per tant, un shiblon per mitja mesura d'ordi.

16. I un shiblum és la meitat d'un shiblon.

17. I un léah es la meitat d'un shiblum.

18. Ara, aquest és el seu nombre, segons la seva manera de comptar.

19. Un ention d'or equivala a tres shiblons.

20. Ara, era amb l'únic propòsit de fer un guany, ja que percebien el salari [j]segons la seva feina. Per això, incitaven el poble a barallar-se, i a tota mena de desordres i malvestats, per tal de tenir més feina perquè tinguessin més diners, d'acord amb els litigis que els presentessin; per tant, incitaven el poble contra Alma i Amulek.

21. I aquest Zeezrom començà a interrogar Amulek, dient: Em contestaràs algunes preguntes que et faré? Ara, Zeezrom era un home destre en els artificis del diable, per tal de destruir el que era bo. Per això va dir a Amulek: Em contestaràs les preguntes que et faré?

22. I Amulek li digué: Sí, ho faré, si és segons l'Esperit del Senyor que hi ha en mi, perquè no diré res que sigui contrari a l'Esperit del Senyor. I Zeezrom li va dir: Mira-te'ls, ací hi ha sis 'ontis de plata. Te'ls donaré tots si negaràs l'existència d'un Esser Suprem.

23. I Amulek li contestà: Oh fill de l'infern, per què em temptes? No saps que els justos no cedeixen davant temptacions semblants

24. Creus que no hi ha un Déu? Jo et dic que no; tu saps que n'hi ha; però estimes més aquest lucre que no pas ell.

25. M'has mentit davant Déu. M'has dit: Mira't aquests sis 'ontis, que són de gran valor; te'ls donaré — quan en el cor tenies de guardar-te'ls. I el teu únic desig era que jo negués el veritable Déu vivent, per tal que tinguessis motius per a destruir-me. I ara, per aquest gran mal rebràs la teva paga.

26. Zeezrom li digué: Tu dius que hi ha un veritable Déu vivent?

27. I Amulek li digué: Sí, hi ha un veritable Déu vivent.

28. Llavors Zeezrom li digué: Hi ha més d'un Déu?

29. I ell respongué: No.

30. I Zeezrom li digué nova-

---

i, vers. 6, 22, 25. *j*, vers. 1, 3. Al. 10:32. *k*, vegeu *i*. *l*, vegeu *i*.

ment: Com és que saps aquestes coses?

31. I ell digué: Un [m]àngel me les ha fet saber.

32. I Zeezrom digué novament: Qui és el que vindrà? Serà el Fill de Déu?

33. I ell digué: Sí.

34. I Zeezrom digué altra vegada: Salvarà el seu poble [n]en els seus pecats? I Amulek li respongué, dient: Et dic que no ho farà, perquè li és impossible negar la seva paraula.

35. Ara Zeezrom digué al poble: Mireu de recordar aquestes coses, perquè ha dit que no hi ha més de un Déu; amb tot ha dit que el Fill de Déu vindrà, però que no salvarà el seu poble — com si ell tingués [o]autoritat de manar a Déu.

36. I Amulek li digué altra vegada: Vet aquí que tu has mentit, perquè dius que he parlat com si tingués autoritat per a manar a Déu, perquè he dit que no salvaria el seu poble en els seus pecats.

37. I et torno a dir que no el pot salvar en els seus pecats, perquè no puc negar la seva paraula. I ell ha dit que res que sigui immund no pot heretar el regne dels cels. Així doncs, com podeu salvar-vos si no hereteu el regne dels cels? Per tant, no podeu salvar-vos en els vostres pecats.

38. Llavors, Zeezrom li tornà a dir: Es el Fill de Déu el [p]vertader Pare Etern?

39. I Amulek li digué: Sí, ell és el [q]vertader Pare Etern del cel i de la terra, i de totes les coses que hi ha en ells. Es el principi i la fi, el primer i l'últim.

40. I vindrà al món per a redimir el seu poble. Prendrà damunt seu les [r]transgressions de tots aquells que creuen en el seu nom. I aquests són els qui tindran la vida eterna, i la salvació no ve a ningun altre.

41. Per tant, els malvats romanen com si [s]no n'hi hagués redempció, [t]excepte que els queden desfermats els lligams de la mort. I heus aquí, s'acosta el dia en què tothom s'aixecarà dels morts i s'estarà davant Déu, i serà jutjat segons les seves obres.

42. Ara, hi ha una mort que s'anomena la mort temporal, i la mort del Crist [u]desfarà els lligams d'aquesta mort temporal, que tots se n'aixecaran.

43. L'esperit i el cos seran reunits altra vegada a la seva perfecta forma; [v]tant membres com juntures seran restablerts al seu propi cos, tal com ens trobem ara. I serem portats a estar-nos davant Déu, coneixent tal com coneixem ara, i tindrem un [x]viu record de tota la nostra culpa.

44. Ara, aquesta [y]restauració

m, Al. 10:10. *n*, vers. 36, 37. Hel. 5:10, 11. *o*, ver. 36. *p*, ver. 39. Vegeu *a*, Mos. 3. *q*, Mos. 15:4. *r*, Mos. 14:5, 8. *s*, Al. 12:18. *t*, vegeu *g* i *j*, 2 Ne. 9. *u*, vegeu *g* i *j*, 2 Ne. 9. *v*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *x*, vegeu *n*, 2 Ne. 9. *y*, vegeu *d*, 2 Ne. 2.

ens vindrà a tots, tant joves com vells, esclaus com lliures, homes i dones, malvats i justos. I no es perdrà ni un sol cabell del cap, sinó que tot serà restaurat a la seva perfecta forma, tal com ho és ara, o en el cos. I seran portats i citats davant el tribunal del Crist el Fill, i de Déu el Pare, i de l'Esperit Sant, que són un sol [z]Déu Etern, per a ésser jutjats segons les seves obres, sia bones o dolentes.

45. Heus aquí que us he parlat de la mort del cos mortal, i també de la resurrecció del cos mortal. Us dic, que aquest cos mortal és [2a]aixecat en un cos immortal, és a dir, de la mort, sí, àdhuc de la primera mort, a la vida, per a [2b]no morir mai més, els seus esperits units amb els seus cossos per a no separar-se'n mai més. Així ambdós es tornen espirituals i immortals, que no podran veure mai més la corrupció.

46. Ara, quan Amulek acabà aquestes paraules, el poble començà a meravellar-se altra vegada, i Zeezrom es posà també a tremolar. I així acabaren les paraules d'Amulek, o això és tot el que tinc escrit.

CAPÍTOL 12

Alma confirma el testimoniatge d'Amulek. La doctrina de l'arbre de la vida. El pla de redempció és explicat.

1. Ara, Alma, veient que les paraules d'Amulek havien fet callar Zeezrom, puix que s'adonà que Amulek l'havia enxarxat en les seves [a]mentides i enganys de destruir-lo, i veient que aquest es posà a [b]tremolar sota la consciència de la seva culpabilitat, Alma obrí la boca i començà a parlar-li, i a confirmar les paraules d'Amulek i ampliar les coses o desplegar les escriptures més enllà del que havia fet Amulek.

2. Ara, les paraules que Alma va dir a Zeezrom, les escoltava la gent al seu voltant, ja que era gran la multitud. I parlà així:

3. Zeezrom, t'has agafat en les teves mentides i artificis, perquè no sols has mentit als homes sinó a Déu; puix que ell coneix [c]tots els teus pensaments, i tu veus que aquests ens són descoberts pel seu Esperit.

4. I veus que ens adonem que el teu pla era [d]subtilíssim, pel que fa de la subtilesa del diable, per tal de mentir, i d'enganyar aquest poble, a fi de posar-lo contra nostre, per a vilipendiar-nos i fer-nos fora —

5. Ara, aquest era un pla del teu adversari, i ell ha exercit el seu poder en tu — ara, vull

---

z, vegeu *k*, 2 Ne. 31. *2a*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *2b*, Al. 12:18, 20. CAP. 12: *a*, Al. 11:20-38. *b*, Al. 11:46. *c*, vegeu *r*, 2 Ne. 9. *d*, Al. 11:20-38.

que recordis que el que et dic a tu, ho dic a tots —

6. I heus aquí, us dic a tots, que aquesta era una paranya de l'adversari que parà per a enxarxar aquest poble, per tal de subjectar-vos a ell, a fi d'encerclar-vos amb les seves [e]cadenes, i fermar-vos fins a la [f]destrucció eterna, segons el poder de la seva captivitat.

7. Ara, quan Alma hagué dit aquestes paraules, Zeezrom es posà a tremolar més fortament, perquè es convencia més i més del poder de Déu. I també es persuadia que Alma i Amulek tenien coneixença d'ell, perquè es convencia que [g]coneixien els pensaments i els intents del seu cor; ja que se'ls havia donat poder perquè sabessin d'aquestes coses segons l'esperit de profecia.

8. I Zeezrom començà a interrogar-los afanyadament, a fi de saber més sobre el regne de Déu. I digué a Alma: Què vol dir el que ha dit Amulek quant a la [h]resurrecció dels morts, que tothom s'aixecarà dels morts, tant justos com injustos, i seran portats davant Déu per a ésser jutjats segons les seves obres?

9. Ara Alma es posà a explicar-li aquestes coses, dient: A molts els és concedit de conèixer els [i]misteris de Déu, però així i tot, se'ls imposa un manament estricte, que no n'imparteixin [j]sols d'acord amb aquella porció de la seva paraula que ell concedeix als fills dels homes, segons la cura i la diligència que li manifestin.

10. Per tant, aquell que endureixi el seu cor, rep la [k]porció més petita de la paraula, i el qui no endurirà el cor, a ell li és donada la [l]porció més gran de la paraula, fins que li sigui concedit de conèixer els misteris de Déu, àdhuc a conèixer-los tots.

11. I a aquells que endureixin el cor, els és donada la porció més petita de la paraula, fins que no sàpiguen res quant als seus misteris. Aleshores són [m]captivats pel diable, i emportats per la seva voluntat fins a la destrucció. Això és el que signifiquen les [n]cadenes de l'infern.

12. I Amulek ha parlat clarament [o]de la mort, i d'ésser [p]aixecats d'aquesta mortalitat a un estat d'immortalitat, i d'ésser portats davant el tribunal de Déu, per a ésser jutjats segons les nostres obres.

13. Llavors, si el nostre cor s'ha endurit, o si hem endurit el nostre cor contra la paraula, de manera que aquesta ja no s'ha trobat en nosaltres, doncs, la nostra condició serà terrible, perquè aleshores serem condemnats.

14. Perquè les nostres paraules ens condemnaran, sí, totes

e, vegeu *p*, 2 Ne. 28. *f*, vegeu *m*, Jac. 6. *g*, ver. 3. *h*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *i*, vers. 10, 11. Al. 26:22. *j*, 3 Ne. 26:6-11. Et. 4:1-7. *k*, vegeu *j*. *l*, vegeu *j*. *m*, vegeu *j*, 2 Ne. 9. *n*, vegeu *p*, 2 Ne. 28. *o*, Al. 11:45. *p*, vegeu *d*, 2 Ne. 2.

les nostres obres ens condemnaran. No ens trobarem sense màcula; i els nostres pensaments també ens condemnaran. I en aquesta terrible condició no ens atrevirem a mirar amunt al nostre Déu, sinó que ja ens donaríem per feliços si podíem comandar les pedres i muntanyes que ens caiguessin al damunt, per a amagar-nos de la seva presència.

15. Però això no es pot fer. Hem de sortir i estar-nos davant d'ell, en la seva glòria, i en el seu poder, i en la seva força, majestat i domini, i reconèixer, per a la nostra vergonya sempiterna, que tots els seus judicis són justos; que ell és just en totes les seves obres, i que és misericordiós per als fills dels homes, i que té tot poder per a salvar tot aquell que creu en el seu nom i dóna fruit digne de penediment.

16. Heus aquí, us dic, que llavors ve una mort, àdhuc una segona mort, que és una [s]mort espiritual. Aleshores és quan el qui mor en els seus pecats, quant a la mort temporal, també sofrirà una mort espiritual. Sí, [t]morirà a tot allò que pertany a la justícia.

17. Llavors és quan els seus turments seran com un [u]llac de foc i de sofre, la flama del qual puja per sempre més. Llavors és quan seran [v]fermats a una destrucció sempiterna, segons el poder i la captivitat de Satanàs, ja que ell els haurà subjectat segons la seva voluntat.

18. Llavors, us dic, es trobaran com si no s'hagués fet cap redempció, perquè no poden ésser redimits segons la justícia de Déu; i no poden morir, veient que ja no hi ha més corrupció.

19. I succeí que quan Alma acabà de dir aquestes paraules, la gent es posà a meravellar encara més.

20. Però hi havia un tal Antiona, un dels cabdills principals entre ells, que s'avançà i li digué: Què és això que has dit que l'home ressuscitarà d'entre els morts i serà canviat d'aquest mortal a un estat immortal, que l'ànima no pot morir mai?

21. Què vol dir aquesta escriptura, que diu que [w]Déu collocà querubins i una espasa flamejant a l'orient del jardí de l'Edèn, no fos que els nostres primers pares hi entressin i participessin del fruit de l'arbre de la vida, i visquessin per sempre més? Així veiem, doncs, que no hi havia cap possibilitat que visquessin per sempre més.

22. I Alma li digué: Això és el que estava per explicar. Ara veiem que Adam va caure per haver participat del fruit prohibit, segons la paraula de Déu. Així veiem que per la seva cai-

---

q, ver. 32. Al. 13:30. Vegeu *o*, 2 Ne. 9. Vegeu també *k*, 1 Ne. 15. Jac. 3:11. *r*, ver. 32. 1 Ne. 15:33. Al. 40:26. Hel. 14:18. *s*, vegeu *l*, Jac. 6. *t*, vegeu *p*, 2 Ne. 28. *u*, ver. 20. Al. 11:45. Vora l'any 82 a.C.

guda, tota la humanitat esdevingué un [v]poble perdut i caigut.

23. Ara, heus aquí, us dic que si a Adam li hagués estat possible de [w]participar del fruit de l'arbre de la vida en aquell moment, no hi hauria hagut mort, i la paraula hauria estat nulla, fent-li mentider de Déu, ja que ell havia dit: [x]Si en menges, certament moriràs.

24. I veiem que la mort ve sobre el gènere humà, sí, la mort de la qual ha [y]parlat Amulek, que és la mort temporal. Així i tot, se li va concedir una estona a l'home en què es pogués penedir. Així doncs, aquesta vida esdevingué una [2a]estada de prova, un temps de preparar-se per a trobar Déu, un temps de preparar-se per aquell estat sense fi del qual hem parlat, que ve després de la [2b]resurrecció dels morts.

25. Ara, si no hagués estat pel pla de redempció, que fou posat des de la fundació del món, no podria haver-hi resurrecció dels morts. Emperò es fixà un pla de redempció, el que portarà a terme la [2c]resurrecció dels morts, de la qual s'ha parlat.

26. Ara, heus aquí, si hagués estat possible que els nostres primers pares podrien haver anat i [2d]participat de l'arbre de la vida, haurien estat miserables per sempre, no havent tingut cap estat preparatori. I així, el pla de redempció s'hauria frustrat, i la paraula de Déu hauria estat nulla, sense efecte.

27. Però, heus aquí, no era així, sinó que els fou assenyalat als homes que havien de morir. I després de la mort, que havien de venir al judici, àdhuc aquell mateix judici del qual hem parlat, que és la fi.

28. I després d'haver assenyalat Déu que aquestes coses vinguessin als homes, llavors, veié que li calia a l'home conèixer de les coses que li havia assenyalat.

29. Per això envià àngels per a [2e]conversar amb ells, els quals feren que els homes esguardessin la seva glòria.

30. I des de llavors els homes es posaren a invocar el seu nom. Per tant, Déu [2f]conversà amb els homes, i els féu saber el pla de redempció, que havia estat preparat [2g]des de la fundació del món. I tot allò els feia conèixer, segons la seva fe i penediment, i les seves santes obres.

31. Per tant, donà manaments als homes, havent transgredit ells els [2h]primers manaments quant a les coses que eren temporals, i havent esdevingut com

---

v, vers. 12-18. *x*, Gèn. 3:24. *y*, Al. 9:30, 32. Vegeu *e* i *g*, 2 Ne. 9. *z*, ver. 26. Al. 42:2-9. *2a*, Gèn. 2:17. *2b*, Al. 11:41-45. *2c*, Al. 34:32-35. 42:4, 13. *2d*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *2e*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *2f*, ver. 23. Al. 42:2-9. *2g*, P. de G. P., Moisès 5:6. *2h*, P. de G. P., Moisès 5:4, 5.

Déus, coneixent el bé del mal; collocant-se en un estat per a actuar, o veient-se collocats en un estat per a actuar, [2i]segons el seu voler i parer, sia per fer el mal o per fer el bé.

32. Per això, Déu els donà manaments, després d'haver-los fet [2j]conèixer el pla de redempció, que no haguessin de cometre el mal, el càstig del qual seria una [2k]segona mort, que era una mort sense fi quant a les [2l]coses que pertanyen a la justícia. Perquè sobre tal el pla de redempció no podria tenir cap poder, ja que les obres de la [2m]justícia no podrien ésser destruïdes, segons la suprema bonesa de Déu.

33. Però Déu cridà als homes, en nom del seu Fill (i aquest era el pla de redempció que s'havia fixat), dient: [2n]Si us penediu, i no endurìu el vostre cor, llavors us tindré misericòrdia, mitjançant el meu Fill Unigènit.

34. Per això, tot aquell que es penedirà i no endurirà el cor, tindrà dret a la misericòrdia mitjançant el meu Fill Unigènit, per a la remissió dels seus pecats. I aquests entraran en el meu repòs.

35. I tot aquell que [2o]endureixi el cor i cometi iniquitat, heus aquí, juro en la meva còlera, que no hi entrarà.

36. I ara, germans, heus aquí us dic que si enduriu el cor no entrareu en el repòs del Senyor. Per tant, la vostra iniquitat li provoca que envïi la seva ira damunt vostre, com en la [2p]primera provocació, sí, segons la seva paraula, en la [2q]última provocació tal com en la primera, per a [2r]l'eterna destrucció de les vostres ànimes. Per tant, segons la seva paraula, fins a la [2s]darrera mort, tal com la [2t]primera.

37. Ara, germans meus, ja que sabem aquestes coses, i són veritables, penedim-nos i no endurim-li el cor, a fi que no provoquem que el Senyor Déu nostre ens faci baixar la seva còlera damunt nostre, en aquests, els seus [2u]segons manaments que ens ha donat, sinó que entrem en el [2v]repòs de Déu, que està preparat segons la seva paraula.

CAPÍTOL 13

Continuació del discurs d'Alma. El sant orde del Fill de Déu. Alts sacerdots. El perquè de la seva ordenació. Melquisedec i Abraham.

1. A més, germans meus, us voldria fixar la ment cap al temps en què el Senyor Déu donà aquests manaments als seus fills. I voldria que recordéssiu que el Senyor Déu or-

---

2i, vegeu *d*, Mos. 4. *2j*, 2 Ne. 2:18, 19. Gèn. 2:16, 17. *2k*, 2 Ne. 2:16. *2l*, P. de G. P., Moisès 5:4-9. *2m*, vers. 16, 36. Jac. 3:11. Al. 13:30. Vegeu *o*, 2 Ne. 9. Vegeu *k*, 1 Ne. 15. *2n*, vegeu *r*. *2o*, Mos. 15:27. Al. 34:15, 16. 42:13-25. *2p*, P. de G. P., Moisès 5:8. *2q*, P. de G. P., Moisès 5:15. *2r*, ver. 31. *2s*, ver. 35. *2t*, vegeu *2m*. *2u*, vegeu *2m*. *2v*, ver. 23.

denà [a]sacerdots, segons el seu sant orde, que era segons l'orde del seu Fill, per a ensenyar aquestes coses al poble.

2. I aquells sacerdots foren ordenats segons [b]l'orde del seu Fill de tal forma que el poble pogués saber de quina manera havia de mirar endavant fins al seu Fill per a la redempció.

3. I aquesta és la manera en la qual foren ordenats — estant cridats i preparats [c]des de la fundació del món, segons la [d]presciència de Déu, per causa de la seva immensa fe i bones obres; en primer lloc, haventse'ls deixat lliures [e]d'escollir el bé o el mal, per tant, havent escollit ells el bé, i exercint una fe molt gran, són cridats amb una crida santa, sí, amb aquella crida santa que fou preparada amb i segons, una redempció preparatòria per a tots semblants.

4. I així han estat cridats a aquesta [f]crida santa per causa de la seva fe, mentre que altres rebutjarien l'Esperit de Déu a causa de la duresa del seu cor i la ceguesa del seu enteniment, quan, si no hagués estat per això, haurien tingut tan gran privilegi com els seus germans.

5. O en fi, en primer lloc estaven a la mateixa altura que els seus germans. Així, aquesta santa crida, estant preparada [g]des de la fundació del món per a tots aquells que no endurissin el cor, essent en i mitjançant [h]l'expiació del Fill Unigènit, el qui estava preparat —

6. I així, estant cridats per aquesta crida santa, i ordenats a [i]l'alt sacerdoci del sant orde de Déu, per tal d'ensenyar els seus manaments als fills dels homes, a fi que aquests també entressin en el seu [j]repòs —

7. Aquest [k]alt sacerdoci, essent [l]segons l'orde del seu Fill, orde que existia [m]des de la fundació del món, o en altres paraules, essent [n]sense principi de dies o fi d'anys, estant preparat [o]d'eternitat a tota eternitat, segons la [p]presciència de Déu de totes les coses —

8. Ara, foren ordenats d'aquesta manera: Estant cridats amb una santa crida, i ordenats amb una santa ordenança, i prenent damunt seu [q]l'alt sacerdoci del sant orde, i aquesta crida, i ordenança i alt sacerdoci són [r]sense principi o fi.

9. Així esdevenen [s]alts sacerdots per sempre, segons l'orde del Fill, l'Unigènit del Pare, que és [t]sense principi de dies o fi d'anys, el qual és ple de gràcia, equitat i veritat. I així és. Amén.

10. Ara, com deia quant al sant orde d'aquest [u]alt sacerdo-

---

a, P. de G. P., Moisès 6:7. 8:19. D. i A. 84:2-28, 107. *b*, vegeu *a*. *c*, ver. 7. *d*, vegeu *d*, Mos. 4. *e*, 2 Ne. 2:16. Al 12:31. *f*, vegeu *a*. *g*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *h*, vegeu *d*, Mos. 4. *i*, vegeu g, Mos. 26. *j*, vegeu 2y, Al. 12. *k*, vegeu *g*, Mos. 26. *l*, vegeu *d*, Mos. 4. *m*, P. de G. P., Abraham 1:2-4. *n*, vegeu *a*, Mos. 3. *o*, ver. 3. Vegeu *r*, 2 Ne. 9. *p*, vegeu *g*, Mos. 26. *q*, vegeu *a*, Mos. 3. *r*, vegeu *g*, Mos. 26. *s*, vegeu *a*, Mos. 3. *t*, vegeu *g*, Mos. 26.

ci, n'hi havia molts que foren ordenats i esdevingueren [u]alts sacerdots de Déu. I era per motiu de la seva immensa fe i penediment, i la seva rectitud davant Déu, preferint ells penedir-se i obrar justícia que no pas morir.

11. Per tant, foren cridats segons aquest sant orde, i foren santificats, i les seves vestidures foren emblanquides mitjançant la [v]sang de l'Anyell.

12. Ara, ells, després d'haver estat santificats per l'Esperit Sant, havent estat emblanquides les seves vestidures, essent purs i sense màcula davant Déu, no podien contemplar el pecat sinó amb aversió. I n'hi va haver molts, moltíssims, que foren purificats, i entraren en el [w]repòs del seu Déu i Senyor.

13. Ara, germans meus, voldria que us humiliéssiu davant Déu i que donéssiu fruit digne de penediment, a fi que vosaltres també entreu en aquell repòs.

14. Sí, humilieu-vos, així com el poble en els dies de [y]Melquisedec, que també era alt sacerdot segons aquest mateix orde del qual us he parlat, el qui també va prendre damunt seu l'alt sacerdoci [z]per sempre.

15. I era aquest mateix Melquisedec al qual Abraham pagà el delme, sí, fins el nostre pare Abraham va pagar el delme d'una [2a]desena part de tot el que posseïa.

16. Ara, aquestes ordenances foren donades d'aquesta manera, per tal que el poble mirés endavant fins al Fill de Déu, essent allò un tipus del seu orde, o era el seu orde. I això per tal que miressin endavant fins a ell per a una remissió dels seus pecats, a fi que entressin en el [2b]repòs del Senyor.

17. Ara, aquest Melquisedec era rei sobre el país de Salem. I el seu poble havia crescut en la iniquitat i l'abominació. Sí, tots s'havien esgarriat, tots foren plens de tota mena de dolenteries.

18. Però Melquisedec, havent exercit poderosa fe i rebut l'ofici de [2c]l'alt sacerdoci segons el sant orde de Déu, predicà el penediment al seu poble. I heus aquí, es penedí. I Melquisedec establí la pau en el país en els seus dies; per això fou anomenat el príncep de la pau, perquè era rei de Salem. I regnava sota el seu pare.

19. Ara hi va haver [2d]molts abans que ell, i també n'hi va haver [2e]molts després, però cap no era més gran; per això, d'ell li han fet esment particular.

20. Ara, no cal repetir l'assumpte; amb el que he dit n'hi ha prou. Heus aquí, que teniu

---

u, D. i A. 107:40-55. 84:6-22. *v*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *x*, vegeu *2y*, Al. 12. *y*, vers. 15-18. *z*, vers. 7-9. Vegeu *m*. *2a*, Gèn. 14:20. *2b*, vegeu *2y*, Al. 12. *2c*, vegeu *g*, Mos. 26. *2d*, D. i A. 107:40-55. *2e*, D. i A. 84:6-22.

les [2f]escriptures al vostre davant; si les voleu tergiversar, serà per a la vostra destrucció.

21. I succeí que quan Alma els hagué dit aquestes paraules, estengué la mà cap a ells, i cridà amb veu potent, dient: Ara és el temps per a penedir-vos, perquè el dia de salvació s'acosta.

22. I la veu del Senyor, per [2g]boca d'àngels, ho proclama a totes les nacions. Sí, ho proclama perquè tinguin la bona nova de gran goig. I fa sonar aquestes bones noves entre tot el seu poble, sí, fins als qui són escampats arreu sobre la faç de la terra; per tant, han arribat fins a nosaltres.

23. I ens són divulgades en termes clars perquè [2h]entenquem. I això, perquè som errants en un país estrany; per tant, som així altament afavorits, ja que aquestes bones noves ens són declarades en cada indret de la nostra vinya.

24. Perquè heus aquí, els àngels les estan proclamant a molts, ara mateix, en el nostre país, i és amb el propòsit de preparar el cor dels fills dels homes per a rebre la seva paraula a l'hora de la seva vinguda en glòria.

25. I només esperem sentir les joioses noves anunciades a nosaltres per boca d'àngels, de la seva vinguda; perquè el dia s'acosta, no sabem quant aviat serà. Tant de bo que fos en el meu dia! Però, sia tard o aviat, en allò m'alegraré.

26. I serà divulgat a homes justos i sants per [2i]boca d'àngels, a l'hora de la seva vinguda, perquè s'acompleixin les paraules dels nostres pares segons el que varen parlar sobre ell, conforme a l'esperit de profecia que hi havia en ells.

27. I ara, germans meus, desitjo, des del més recòndit del meu cor, sí, amb gran anhel, fins amb dolor, que escolteu les meves paraules, i rebutgeu els vostres pecats, i no perllongueu el dia del vostre penediment.

28. Ans, que us humilieu davant el Senyor, i invoqueu el seu sant nom, i vetlleu i [2j]pregueu sense parar, a fi que no sigueu temptats més enllà que podeu resistir. I així, que sigueu conduïts per l'Esperit Sant, esdevenint humils, mansuets, sumisos, pacients, plens d'amor i de tota llarguesa;

29. [2k]Tenint fe en el Senyor, tenint una esperança que rebreu la vida eterna; tenint l'amor de Déu sempre dins el vostre cor, perquè sigueu [2l] exaltats en el darrer dia i entreu en el seu [2m]repòs.

30. I que el Senyor us con-

2f, Al. 14:1, 8, 14. *2g*, ver. 24. Mos. 3:3-37. Al. 8:14-17, 20. 10:7-10, 20. 11:31. *2h*, vegeu *b*, 2 Ne. 25. *2i*, Hel. 13:7. 14:26, 28. 3 Ne. 7:18. *2j*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *2k*, vegeu, Al. 7. *2l*, vegeu o, Mos. 23. *2m*, vegeu *2y*, Al. 12.

cedeixi el penediment, per tal que no feu baixar la seva còlera damunt vostre, a fi que no sigueu fermats amb les [2n]cadenes de l'infern, perquè no sofriu la [2o]segona mort.

31. I Alma parlà moltes altres coses al poble, que no es troben escrites en aquest llibre.

CAPÍTOL 14

Alma i Amulek, empresonats. Els seus adeptes són perseguits. Execucions pel foc. Zeezrom, penedit, defensa la seva causa i és rebutjat. Els profetes són deslliurats, i els seus enemics, morts.

1. I succeí que després que Alma acabà de parlar al poble, molts cregueren en les seves paraules, i començaren a penedir-se i a escodrinyar les [a]escriptures.

2. Però els més tenien l'afany d'acabar amb Alma i Amulek, perquè estaven enfadats amb Alma per la [b]claredat de les seves paraules a Zeezrom. I deien també que [c]Amulek els havia mentit, i havia vilipendiat la seva llei, i també els seus advocats i jutges.

3. També estaven enfutismats amb Alma i Amulek. I per haver-los testificat tan clarament contra les seves maleses, buscaven de desfer-se'n secretament.

4. Però succeí que no ho feren, sinó que els agafaren i els lligaren amb fortes cordes, i els portaren davant el jutge superior del país.

5. I el poble sortí i testificà contra ells, tot testimoniant que havien denigrat la llei, i els advocats i els jutges del país, i també tota la gent del país; i que havien [d]testificat que sols hi havia un Déu, i que enviaria el seu Fill entre el poble, però que [e]no els salvaria. I moltes coses semblants va testificar el poble contra Alma i Amulek. Això es féu davant del jutge superior del país.

6. I succeí que Zeezrom restà astorat de les paraules que hagueren parlat. I també sabia de la ceguesa de ment que ell mateix havia ocasionat entre el poble amb les seves [f]paraules mentideres. I la seva ànima es començà a turmentar sota una consciència de la seva pròpia culpabilitat; sí, li començaven a encerclar els dolors de l'infern.

7. I succeí que es posà a clamar al poble, dient: Heus aquí, jo sóc culpable, i aquests homes són sense màcula davant Déu. I des d'aquell moment es posà a suplicar per a ells; però el poble el vilipendià, dient: Ets tu també posseït del diable? I l'escopiren, i [g]l'expulsaren d'entre ells, i també tots aquells que havien cregut les paraules que Alma i Amulek havien dit; i els foragitaren i

---

2n, vegeu *p*, 2 Ne. 28. *2o*, vegeu *q*, Al. 12. Cap. 14: *a*, vers. 8, 14. Al. 13:20. *b*, Al. 12:3-7. *c*, Al. 10:24-32. *d*, ver. 2. *e*, Al. 11:33-37. *f*, Al. 10:31. 11:21-38. *g*, Al. 15:1.

enviaren homes perquè els apedreguessin.

8. I aplegaren les seves esposes i fills; i tot aquell que creia o que havia estat ensenyat a creure en la paraula de Déu, els feren [h]llençar al foc. I també hi dugueren els seus annals, que contenien les [i]sagrades escriptures, i els llençaren al foc, perquè fossin cremats i destruïts pel foc.

9. I succeí que prengueren Alma i Amulek, i els portaren al lloc de martiri, perquè presenciessin la mort dels qui es [j]consumien pel foc.

10. I quan Amulek va veure el sofriment de les dones i dels infants que es cremaven a la foguera, es dolgué també, i digué a Alma: Com podem testificar aquesta horrorosa escena? Estenem les mans, doncs, i exercim el [k]poder de Déu que hi ha en nosaltres, i salvem-los de les flames.

11. Emperò Alma li digué: L'Esperit em constreny que no he d'estendre la mà; vet aquí, que el Senyor mateix els rep per a ell en glòria. I ell deixa que facin aquesta cosa, o que el poble els faci aquesta cosa, conforme a la duresa del seu cor, perquè els [l]judicis que executarà sobre ells en la seva còlera, siguin justos. I la sang de l'innocent servirà de testimoni contra ells, sí, i clamarà fortament contra ells, en el darrer dia.

12. Llavors Amulek digué a Alma: Potser també ens cremaran a nosaltres.

13. I Alma li contestà: Que es faci segons la voluntat del Senyor. Però, vet aquí que la nostra obra encara no està acabada; així doncs, no ens cremaran.

14. Ara, succeí que quan els cossos dels qui havien llençat al foc ja quedaren [m]consumits, així com també els [n]annals que hi foren llençats amb ells, arribà el jutge superior del país, i es posà davant d'Alma i Amulek, mentre estaven lligats. I els pegà [o]a les galtes amb la mà, i els digué: Després del que heu vist, predicareu altra vegada a aquest poble que serà llençat a un [p]llac de foc i de sofre?

15. Heus aquí, veieu que no heu tingut el poder de salvar els qui han estat llençats al foc. Ni Déu tampoc no els ha salvat per ésser de la vostra fe. I el jutge els tornà a pegar [q]a les galtes i els preguntà: Què dieu de vosaltres mateixos?

16. Aquest jutge era de l'orde i la fe de [r]Nehor, aquell que va [s]matar Gedeó.

17. I succeí que Alma i Amulek no li contestaren. I els va [t]bufetejar altra vegada, i els

---

h, vers. 9-15. Al. 15:2. *i*, vers 1, 14. Al 13:20. *j*, vegeu *h*. *k*, vers. 26-29. Al. 8:30, 31. *l*, vers. 26-29. Al. 16:2, 3, 9-11. *m*, vegeu *h*. *n*, vegeu *i*. *o*, vers. 15, 17, 20, 24, 25. *p*, Al. 12:17. *q*, vegeu *o*. *r*, Al. 1:15. *s*, Al. 1:7-14. 2:20. *t*, vegeu *o*.

lliurà als oficials perquè els fiquessin a la presó.

18. I després d'estar tres dies a la presó, varen arribar molts advocats, i jutges, i sacerdots i mestres, que eren de la fe de [u]Nehor. I entraren a la presó per a veure'ls, i els hi feren preguntes sobre moltes paraules. Però ells no els respongueren.

19. I el jutge es posà al seu davant, i digué: Per què no contesteu les paraules d'aquesta gent? No sabeu que tinc el poder de lliurar-vos a les flames? I [v]els manà que parlessin, però no respongueren.

20. I aquells sortiren i se n'anaren pels seus camins, però tornaren a l'endemà; i el jutge els bufetejà altra volta. I molts també s'hi atansaren i els [w]colpejaren, tot dient: Us posareu altra vegada a jutgar aquest poble i a condemnar la [x]nostra llei? Si tan gran poder teniu, perquè no us [y]deslliureu vosaltres mateixos?

21. I moltes coses semblants els deien, cruixint de dents contra ells i escopint-los, i dient: Com ens veurem quan som condemnats?

22. I moltes coses així, sí, tota mena de coses semblants els deien; i així es mofaven d'ells durant molts dies. I els privaven d'aliments per tal que patissin fam, i d'aigua perquè patissin set. I també els treien la roba perquè fossin nus; i així els tenien lligats amb [z]fortes cordes i tancats a la presó.

23. I succeí que després d'haver patit així molts dies (i era el dotzè dia del desè mes del *desè any del govern dels jutges sobre el poble de Nefí), el jutge superior del país d'Ammoníah, i molts dels mestres i advocats del poble entraren a la presó on Alma i Amulek es trobaven lligats amb cordes.

24. I el jutge superior es posà davant d'ells i els pegà altra vegada, i els digué: Si teniu el poder de Déu, [2a]deslliureu-vos d'aquests lligams, i aleshores creurem que el Senyor destruirà aquest poble, segons les vostres paraules.

25. I succeí que tots s'avançaren i els pegaren, dient les mateixes paraules, fins a l'últim. I quan l'últim els hagué parlat, el [2b]poder de Déu davallà sobre Alma i Amulek, i s'aixecaren i es posaren dempeus.

26. I Alma exclamà, dient: Quant de temps hem de sofrir aquestes grans afliccions, oh Senyor? Oh Senyor, dóna'ns força segons la nostra fe, que és en el Crist, fins a la deslliurança! I trencaren les [2c]cordes amb les quals estaven lligats. I quan el poble veié això, començaren a fugir, perquè la

---

u, Al. 1:15. *v*, vegeu *o*. *x*, vers. 2, 5. *y*, ver. 24. *z*, vers. 4, 23, 26. Al. 8:31. *2a*, ver. 20. *2b*, Al. 8:30, 31. *2c*, vegeu *z*. * L'any 81 a.C.

[2d]por de la destrucció els havia caigut al damunt.

27. I succeí que tan gran fou el seu temor, que caigueren a terra i no aconseguiren la porta de sortida de la presó. I la terra tremolà fortament, i els murs de la presó s'esqueixaren així que s'ensorraren. I el [2e]jutge superior, i els advocats, i els sacerdots i mestres que havien pegat Alma i Amulek, foren morts per l'ensorrament aquell.

28. I Alma i Amulek sortiren de la presó, i no foren danyats, perquè el Senyor els havia concedit poder, segons la seva fe que era en Crist. I sortiren de la presó tot seguit, i foren [2f]desfermats dels seus lligams. I la presó s'havia [2g]ensorrat, i [2h]tota ànima que es trobava dins els seus murs quedà morta, excepte Alma i Amulek; i ells tot seguit entraren en la ciutat.

29. Ara, el poble, havent sentit un gran soroll, corregué a munions per a saber-ne la causa. I quan veieren sortir Alma i Amulek de la presó, i els murs tot [2i]ensorrats a terra, els agafà una gran paüra, i fugiren de la presència d'Alma i d'Amulek, tal com una cabra fuig amb els seus cabrits de dos lleons; així fugiren de la presència d'Alma i d'Amulek.

CAPÍTOL 15

Zeezrom, miraculosament guarit, s'uneix a l'església i predica. Molta gent és batejada. Alma i Amulek tornen a Zarahemla.

1. Succeí que Alma i Amulek foren ordenats d'anar-se'n d'aquella ciutat, i partiren, i arribaren fins al país de [a]Sidom. I hi trobaren tots els qui se n'havien anat del país d'Ammoníah, que havien estat [b]expulsats i apedregats per creure en les paraules d'Alma.

2. I els contaren tot allò que havia passat a [c]les seves esposes i fills, i tot el que feia d'ellos mateixos, i del [d]seu poder de deslliurança.

3. També Zeezrom jeia malalt a Sidom, amb una febre ardent, causada per les grans tribulacions de la seva ment, per motiu de la [e]seva iniquitat, perquè creia que Alma i Amulek ja no vivien. I es pensava que havien estat morts per causa de la iniquitat d'ell; i aquest gran pecat, i els seus molts altres pecats, li turmentaven la ment fins que s'esdevingué molt greu, sense trobar remei. Per tant, s'abrusava amb una calor ardent.

4. Ara, quan sentí que Alma i Amulek eren al [f]país de Sidom, el seu cor començà a prendre ànims, i de seguida els

---

2d, ver. 27. *2e*, ver. 23. *2f*, ver. 26. *2g*, ver. 27. *2h*, ver. 27. *2i*, vers. 27, 28. Cap. 15: *a*, vers. 3, 4, 11, 13, 14, 17. *b*, Al. 14:7. *c*, Al. 14:8-14. *d*, Al. 14:26-29. *e*, Al. 10:31. 11:21-38. 14:6, 7. *f*, vegeu *a*.

envià un missatge demanant que li acudissin.

5. I succeí que hi varen anar a l'acte, atenent el missatge que els havia fet. Entraren a la casa fins a Zeezrom, i el trobaren al llit, malalt i [g]molt greu amb una febre ardent. També la seva ment estava [h]molt torbada per les seves iniquitats; i en veure'ls, estengué la mà, tot suplicant que el sanessin.

6. I succeí que Alma, prenent-lo de la mà, li digué: Creus en el poder del Crist per a la salvació?

7. I ell respongué: Sí, crec totes les paraules que tu has ensenyat.

8. I Alma li digué: Si tu creus en la redempció de Crist, pots ésser güarit.

9. I ell contestà: Sí, crec, segons les teves paraules.

10. Llavors Alma clamà al Senyor, dient: Oh Senyor Déu nostre, tingues misericòrdia d'aquest home i güareix-lo, segons la seva fe que és en Crist.

11. I quan Alma hagué pronunciat aquestes paraules, Zeezrom es posà dempeus d'un salt, i començà a caminar. I això es féu per a l'esbalaïment de tot el poble, i la nova d'això s'estengué per tot el [i]país de Sidom.

12. I Alma va [j]batejar Zeezrom en el Senyor; i des de llavors Zeezrom es posà a predicar al poble.

13. I Alma establí una església en el [k]país de Sidom, i hi consagrà [l]sacerdots i mestres per a batejar al Senyor tots els qui ho desitjaven.

14. I succeí que n'hi havia molts, perquè arribaven en massa de tota la regió al voltant de Sidom, i foren [m]batejats.

15. Però pel que fa als habitants del [n]país d'Ammoníah, restaren encara poble de cor dur i testarruts, i no es penediren dels seus pecats, atribuint tot el [o]poder d'Alma i Amulek al diable; puix que eren de la fe de [p]Nehor i no creien en el penediment dels seus pecats.

16. I succeí que Alma i Amulek — havent [q]abandonat Amulek tot el seu or i la plata i els objectes preciosos que tenia al país d'Ammoníah per a la paraula de Déu, i rebutjat pels qui [r]abans eren els seus amics, i també pel seu pare i els seus parents —

17. Per tant, Alma, havent establert l'església a [s]Sidom, veient que el poble fou frenat quant a l'orgull del seu cor, i s'humiliava davant Déu i es reunia en els [t]santuaris per a adorar Déu davant l'altar, vetllant i pregant sense parar perquè fossin deslliurats de Sa-

g, ver. 3. *h*, ver. 3. Al. 14:6. *i*, vegeu *a*. *j*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *k*, vegeu *a*. *l*, vegeu *c*, Mos. 6. *m*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *n*, vegeu *i*, Al. 8. *o*, Al. 14:26-29. *p*, Al. 1:2-15. 2:20. *q*, Al. 10:4. *r*, Al. 10:4, 11. *s*, vegeu *a*. *t*, Al. 16:13. 21:6. 22:7. 23:2. Hel. 3:9, 14.

tanàs, i de la mort i de la destrucció;

18. Sí, tal com he dit, havent vist Alma totes aquestes coses, prengué Amulek i es dirigí a la [a]terra de Zarahemla. I el portà a casa seva, i l'atengué en les seves tribulacions i l'enfortí en el Senyor.

19. I així acabà l'any desè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

CAPÍTOL 16

Un crit de guerra. Els lamanites destrueixen la iniqua ciutat d'Ammoníah. Zoram i els seus fills fan fugir l'enemic. Desolació dels nehors. S'estén la fundació de l'església.

1. Succeí que en l'any *onzè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, en el dia cinquè del segon mes, havent regnat molta pau en el [a]país de Zarahemla, puix que no hi havia hagut guerres ni baralles durant alguns anys, fins al cinquè dia del segon mes de l'any onzè, ressonà un crit de guerra per tot el país.

2. Perquè els exèrcits dels lamanites havien penetrat pel cantó de l'erm dins les fronteres del país, fins a la [b]ciutat d'Ammoníah, i es posaren a matar la gent i a destruir la ciutat.

3. I succeí que abans que els nefites poguessin aixecar un exèrcit prou per a rebutjar-los del país, hagueren [c]destruït els habitants que estaven a la ciutat d'Ammoníah, així com alguns a les fronteres del país de [d]Noè, i d'altres se'ls emportaren captius dins l'erm.

4. Ara, succeí que els nefites desitjaren aconseguir aquells que foren enduts captius dins l'erm.

5. Per tant, aquell que havia estat designat capità en cap dels exèrcits dels nefites (s'anomenava Zoram, i tenia dos fills, Lehí i Ahà) coneixent ell i els seus dos fills que Alma era [e]l'alt sacerdot sobre l'església, i havent sentit que tenia l'esperit de profecia, per això acudiren a ell i li demanaren per on volia el Senyor que sortissin a l'erm per a cercar els germans que els lamanites s'havien [f]emportat captius.

6. I succeí que Alma ho preguntà al Senyor. I tornà i els digué: Heus aquí que els lamanites creuaran el riu [g]Sidó en l'erm del sud, més enllà de les fronteres del [h]país de Mantí. I allí els trobareu, a l'est del [i]riu Sidó, i allí el Senyor us lliurarà els vostres germans, els quals els lamanites han fet [j]captius.

7. I succeí que [k]Zoram i els seus fills travessaren el [l]riu

a, Om. 13. Cap. 16: *a*, Om. 13. *b*, vegeu *i*, Al. 8. *c*, vers. 9-11. Al. 9:18. 25:2. *d*, Al. 49:12-15. *e*, vegeu *g*, Mos. 26. *f*, vers. 3, 4. *g*, vegeu *g*, Al. 2. *h*, ver. 7. Al. 17:1. 22:27. 43:22, 24, 25, 42. 56:14. 57:22. 58:1, 13, 25-28, 39. 59:6. *i*, vegeu *g*, Al. 2. *j*, vers. 3, 4. *k*, ver. 5. *l*, vegeu *g*, Al. 2.

* L'any 81 a.C.

Sidó amb els seus exèrcits, i marxaren més enllà de les fronteres de [m]Mantí, dins l'erm del sud, que quedava a l'est del riu Sidó.

8. I envestiren els exèrcits dels lamanites, i aquests foren escampats i foragitats dins l'erm; i prengueren els seus germans que els lamanites havien fet [n]captius, i ni una sola ànima es va perdre dels que eren captius; i foren duts pels seus germans per a posseir les [o]seves pròpies terres.

9. Així acabà l'any onzè dels jutges, havent estat foragitats els lamanites del país, i el [p]poble d'Ammoníah fou destruït; sí, tota ànima vivent dels ammoniahites quedà destruïda, així com la seva gran ciutat, que deien que Déu mateix [q]no podia destruir a causa de la seva grandiositat.

10. Mes heus aquí, en un sol dia restà desolada, i els cadàvers foren destrossats pels gossos i les feres de l'erm.

11. Així i tot, però, després de molts dies, els cadàvers foren apilats damunt el sòl, i els varen tapar amb una capa lleugera. I fou tan forta la pudor, que no va entrar la gent a prendre possessió del país d'Ammoníah, fins que passaren molts anys. I l'anomenaren la Desolació dels [r]Nehors; perquè eren de la fe de Nehor, els qui varen morir. I les seves terres restaren desolades.

12. Els lamanites no tornaren a fer la guerra contra els nefites *fins l'any catorzè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí. I així, durant tres anys el poble de Nefí va tenir pau contínua en tot el país.

13. I Alma i Amulek sortiren predicant el penediment al poble en els seus [s]temples i [t]santuaris, i també en les seves [u]sinagogues, que foren construïdes [v]a la faisó dels jueus.

14. I a tots els qui volien escoltar les seves paraules, els comunicaren la paraula de Déu, sense fer excepció de ningú, contínuament.

15. I així Alma i Amulek sortiren, com molts d'altres que havien estat escollits per a l'obra, per a predicar la paraula per tot el país. I es va generalitzar l'establiment de l'església per tot el país, en tota la regió dels encontorns, entre tota la gent dels nefites.

16. I [w]no hi havia desigualtat entre ells. El Senyor vessà el seu Esperit sobre tot el país a fi de preparar l'enteniment dels fills dels homes, o de preparar-los el cor, per a rebre la paraula que se'ls ensenyaria al temps de la seva vinguda —

17. Per tal que no s'enduris-

---

m vegeu *h*. *n*, vers. 3-6. *o*, ver. 3. *p*, vers. 2, 3. Al. 9:18. *q*, Al. 9:4, 5. *r*, Al. 1:3-15. *s*, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *t*, vegeu *t*, Al. 15. *u*, Al. 21:4, 5, 11, 16, 20. 23:2-4. 26:29, 31:12, 13. 32:1, 2, 5, 9-12. 33:2, Hel. 3:9, 14. 3 Ne. 13:2, 5. *v*, 2 Ne. 5:16. *x*, Mos. 18:19-29. 23:15. 27:4. 4 Ne. 3.

* Vora l'any 78 a.C.

sin contra la paraula, a fi que no fossin incrèduls i anessin cap a la destrucció, sinó que rebessin la paraula amb goig, i com una branca quedessin empeltats al cep veritable, perquè entressin al [y]repòs del seu Déu i Senyor.

18. I els [z]sacerdots que sortien entre la gent, predicaren [2a]contra tota mena de mentides, i enganys, i enveges, i baralles, i malícia i vituperis, i el furtar, robar, pillar, assassinar, adulterar, i tota mena de luxúria, cridant que aquestes coses no devien existir —

19. Declarant-los les coses que prompte havien de succeir, sí, exposant la vinguda del Fill de Déu, els seus sofriments i la seva mort, i també la [2b]resurrecció dels morts.

20. I molta gent preguntava sobre el lloc on el Fill de Déu havia de venir, i hom ensenyava que se'ls [2c]apareixeria després de la seva resurrecció. I això el poble escoltà amb gran goig i alegria.

21. I així, una vegada establerta l'església per tot el país — havent aconseguit la victòria sobre el diable, i predicantse la paraula de Déu en la seva puresa per tot el país, i vessant el Senyor les seves benediccions sobre la gent — així acabà l'any catorzè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

Relació dels fills de Mossíah que varen renunciar el seu dret al regne per la paraula de Déu, i pujaren a la terra de Nefí per a predicar als lamanites. Els seus sofriments i alliberament — segons el registre d'Alma.

Comprèn el capítol 17 al 26, inclusiu.

CAPÍTOL 17

Ammon a la terra d'Ismael. Es converteix en servent del rei Lamoni. La seva heroica defensa dels ramats del rei.

1. Ara, succeí que mentre Alma feia camí des de [a]la terra de Gedeó cap al sud, més enllà de la [b]terra de Mantí, heus aquí, quedà sorprès de trobar els [c]fills de Mossíah caminant cap al [d]país de Zarahemla.

2. Ara, aquests fills de Mossíah estaven amb Alma quan l'àngel se li va aparèixer la [e]primera vegada. Per això Alma s'alegrà molt en veure els seus germans; i el que augmentà més el seu goig, encara eren germans seus en el Senyor. Sí, i s'havien enfortit en el coneixement de la veritat; perquè eren homes d'intel·ligència sana i havien escodrinyat afanyada-

---

y, vegeu 2*y*, Al. 12. *z*, vegeu *c*, Mos. 6. Vegeu *g*, Mos. 26. 2*a*, 3 Ne. 30. 2*b*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. 2*c*, vegeu *b*, 1 Ne. 12. Cap. 17: *a*, vegeu *m*, Al. 2. *b*, vegeu *h*, Al. 16. *c*, Mos. 27:34. *d*, Om. 13. *e*, Mos. 27:11-17.

ment les [f]escriptures, a fi de conèixer la paraula de Déu.

3. Però això no es tot; s'havien donat a [g]molta pregària i dejuni. Així doncs, tenien l'esperit de profecia i l'esperit de revelació, i quan ensenyaven, ho feien amb poder i autoritat, àdhuc amb el poder i l'autoritat de Déu.

4. I havien estat ensenyant la paraula de Déu per espai de *catorze anys entre els lamanites, i havien reeixit en portar molts al coneixement de la veritat; sí, pel poder de les seves paraules molts arribaren davant l'altar de Déu, per a invocar el seu nom i confessar-li els seus pecats.

5. Ara, aquestes són les circumstàncies que els havien acompanyat en les seves jornades, perquè havien passat moltes tribulacions: Havien patit molt, tant en el cos com en l'esperit, tal com la fam, la set i les fatigues, i també molta obra en l'esperit.

6. Ara aquestes foren les seves jornades: S'havien acomiadat del seu [h]pare, Mossíah, en el primer any dels jutges, després d'haver-li [i]refusat el regne que ell desitjava conferir-los, i així era també el parer del poble.

7. Així i tot, marxaren del [j]país de Zarahemla i s'emportaren les seves espases i les seves llances, i els seus arcs i fletxes i fones; i així ho feren per tal de proveir-se d'aliments mentre eren a l'erm.

8. I així se n'anaren a l'erm amb els que havien [k]escollit, a fi de pujar a la [l]terra de Nefí per a predicar la paraula de Déu als lamanites.

9. I succeí que varen fer camí per molts dies per l'erm, i [m]dejunaren molt i pregaren molt a fi que el Senyor els concedís una porció del seu Esperit per a acompanyar-los i restar amb ells, per tal que puguessin ésser instrument a les mans de Déu en portar, si fos possible, els seus germans, els lamanites, a coneixença de la veritat, a conèixer la [n]vilesa de les tradicions dels seus pares, que no eren correctes.

10. I succeí que el Senyor els visità amb el seu Esperit, i els digué: [o]Sigueu conhortats. I restaren reconfortats.

11. I el Senyor també els digué: [p]Aneu enmig dels lamanites, germans vostres, i establiu-hi la meva paraula. Amb tot, sereu pacients en les angoixes i afliccions, per tal de donar-los bons exemples en mi, i jo us faré instruments en les meves mans, per a la salvació de moltes ànimes.

12. I succeí que els cors dels fills de Mossíah, i també d'aquells que els acompanyaven,

---

f, Jac. 7:23. Al. 63:12. *g*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. Vegeu *t*, Mos. 27. *h*, Mos. 28:1, 5-9. 29:41-44. *i*, Mos. 29:3. *j*, Om. 13. *k*, Mos. 28:1. *l*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *m*, vegeu *t*, Mos. 27. *n*, vegeu *n*, Jac 7. *o*, ver. 12. Al. 26:27. *p*, Al. 26:27.

* Des de l'any 91 al 77 a.C.

prengueren coratge de sortir entre els lamanites, per a anunciar-los la paraula de Déu.

13. I succeí que quan hagueren arribat a les fronteres del país dels lamanites, se separaren i se n'anaren els uns dels altres, tot confiant en el Senyor que es retrobessin al final de la seva collita; car suposaven que era [q]gran l'obra que havien emprès.

14. I efectivament ho era, puix que havien emprès la predicació de la paraula de Déu [r]a un poble salvatge, empedreït i ferotge, que es delectava en assassinar els nefites, i en robar i desposseir-los; i tenien el cor posat en les riqueses, o en l'or i la plata, i les pedres precioses. Amb tot, cercaven d'obtenir aquestes coses assassinant i desposseint, per a no treballar per elles amb les pròpies mans.

15. Així, era un poble molt indolent, molts dels quals adoraven ídols; i la [s]maledicció de Déu els havia caigut al damunt a causa de les tradicions dels seus pares; malgrat tot, les promeses del Senyor [t]s'estenien fins a ells, sota la condició que es penedissin.

16. Per això, és aquest el motiu pel que els fills de Mossíah havien emprès [u]l'obra, que per si cas els poguessin conduir al penediment; que tal vegada els poguessin portar a conèixer el pla de redempció.

17. Per tant, es varen [v]separar els uns dels altres, i sortiren entre els lamanites, cada un sol, segons la paraula i el poder de Déu, que els hi era impartida.

18. Ara Ammon era el seu cap, o més bé, els adoctrinà. I se'ls n'anà, després d'haverlos beneït segons els seus graus diferents, havent-los assenyalat la paraula de Déu, o ministrat a ells abans de la seva partida. I així prengueren els seus diversos camins per tot el país.

19. I Ammon va anar al país [w]d'Ismael, que es deia pels [x]fills d'Ismael, els quals també s'havien convertit en lamanites.

20. I en entrar Ammon al país d'Ismael, els lamanites l'agafaren i el lligaren, tal com era el seu costum, de lligar tots els nefites que queien a les seves mans, i dur-los davant el rei. I així, es deixava al plaer del rei de matar-los o retenir-los en l'esclavitud, o de ficar-los a la presó, o llençar-los del seu país, segons el seu voler i plaer.

21. Així és que Ammon fou dut davant del rei que governava el [y]país d'Ismael. I es deia Lamoni, i era descendent [z]d'Ismael.

22. I el rei preguntà a Ammon si el seu desig era de sojornar

---

q, vers. 14-16. *r*, vegeu *n*, Jac 7. *s*, vegeu *d*, 1 Ne. 2. *t*, vegeu *j*, Al. 9. *u*, vegeu *q*. *v*, ver. 13. *x*, vers. 20, 21. Al. 20:14. 15. 21:18, 20. 22:1, 4. 23:9. 24:5. 25:13. *y*, vegeu *c*, 1 Ne. 7. *z*, vegeu *x*. *2a*, vegeu *c*, 1 Ne. 7.

Vora l'any 90 a.C.

al país entre els lamanites, o entre el seu poble.

23. I Ammon li digué: Sí, desitjo habitar entre aquesta gent per una estona, i potser fins que em mori.

24. I succeí que el rei Lamoni quedà molt complagut amb Ammon, i manà que li [2b]desfessin els lligams; i volia que Ammon prengués per muller una de les seves filles.

25. Però Ammon li digué: No, sinó que seré el teu servent. Així doncs, Ammon es féu servent de Lamoni. I el varen posar amb altres servents per a vetllar els ramats de Lamoni, segons el costum dels lamanites.

26. I després d'haver estat tres dies al servei del rei, mentre anava amb els servents lamanites, portant els seus ramats al lloc d'aigua, el qual anomenaven les [2c]aigües de Sebús — i tots els lamanites hi menaven els seus ramats per a abeurar-los —

27. Per tant, mentre Ammon i els servents del rei menaven els ramats a aquest abeurador, heus aquí, uns quants lamanites, que també hi havien abeurat els seus ramats, es posaren a [2d]espargir els ramats d'Ammon i dels servents del rei, i els varen escampar en tant que fugiren tot arreu.

28. Ara, els servents del rei començaren a rondinar, dient: El rei ens matarà ara, [2e]com ho ha fet amb els nostres germans, perquè els ramats d'ells foren escampats per la dolenteria d'aquests homes. I es posaren a plorar amargament, dient: Mireu els nostres ramats han estat escampats ja.

29. Ara, ploraven de por de perdre la vida. I quan Ammon veié això, el cor se li inflà de goig, perquè, es deia, els manifestaré el meu poder, o el poder que hi ha en mi, a aquests conservents meus, en restaurar-los aquests ramats al rei, a fi de guanyar-los el cor d'aquests companys meus, per tal de portar-los a creure en les meves paraules.

30. Ara, aquests eren els pensaments d'Ammon, quan veié les afliccions d'aquells a qui ell anomenava germans seus.

31. I succeí que els animà amb les seves paraules, dient: Germans meus, tingueu bons ànims, i anem a cercar els ramats, i els [2f]ajuntarem i els portarem altra vegada a l'abeurador; i així li guardarem els ramats al rei i no ens matarà.

32. I succeí que sortiren a cercar els ramats, i seguiren Ammon. Es llançaren amb molta rapidesa, i deturaren els ramats del rei; i els ajuntaren altra vegada a l'abeurador.

33. I aquells [2g]homes es posaren altra vegada a escampar els ramats. Però Ammon digué

2b, ver. 20. *2c*, ver. 34. Al. 18:7. 19:20, 21. *2d*, vers. 29, 31-33, 35, 39. Al. 18:3. 19:20, 21. *2e*, Al. 18:4-7. 19:20. *2f*, ver. 32. *2g*, vers. 27, 35.

als seus germans: Encercleu els ramats al voltant perquè no fugin. I jo aniré i discutiré amb aquests que espargeixen els nostres ramats.

34. Per tant, feren tal com els manà Ammon, i ell sortí i començà a discutir amb aquells que s'havien posat vora les [2n]aigües de Sebús, i no eren pocs.

35. Per això no temien Ammon, perquè creien que un d'ells el podia matar, segons el seu plaer, ja que no sabien que el Senyor havia promès a Mossíah que [2l]deslliuraria els seus fills de les mans d'ells. Ni sabien res del Senyor; per tant, es delectaven en la destrucció dels seus germans, i per això es posaven a [2j]escampar els ramats del rei.

36. Però Ammon s'avançà i començà a tirar-los pedres amb la fona. Sí, amb molta força llançà pedres entre ells, i en matà [2k]alguns, de manera que començaren a meravellar-se de la seva força. Així i tot, estaven furiosos per la mort dels seus germans, i estaven resolts d'abatre'l; per tant, en veure que no el podien colpir pas amb les seves pedres, avançaren amb bastons per a matar-lo.

37. Però heus aquí, a cada un que aixecava el bastó per a colpir-lo Ammon li tallava el [2l]braç amb l'espasa; perquè es defensava dels cops d'ells colpejant-los el braç amb el tallant de la seva espasa, de manera que començaren a sorprendre's i a fugir davant ell. Sí, [2m]i no eren pas pocs en nombre; i els féu fugir per la força del seu braç.

38. Ara, sis d'ells havien caigut amb la fona, però no matà a ningú, només el qui fou el seu capitost, amb l'espasa; i tallà tot braç que se li aixecava en contra, i no eren pas pocs.

39. I quan els havia foragitat lluny, tornà, i abeuraren els seus ramats, i els retornaren altra volta al pasturatge del rei. Llavors entraren al rei, [2n]portant-li els braços, tallats de l'espasa d'Ammon, d'aquells que havien provat de matar-lo; i els dugueren al rei com a testimoniatge del que havien fet.

CAPÍTOL 18

El rei Lamoni confon Ammon pel Gran Esperit. Li és ensenyat sobre el Déu vertader. Queda dominat per l'Esperit del Senyor.

1. Succeí que el rei Lamoni féu que els seus servents s'avançessin i testifiquessin de [a]tot allò que havien presenciat sobre el cas.

2. I quan tots hagueren donat testimoniatge del que havien presenciat, i el rei s'adonà de la fidelitat d'Ammon en defensar-li els ramats, i també

2h, vegeu *2c*. *2i*, Mos. 28:7. Al. 19:23. *2j*, vers. 27, 33. *2k*, ver. 38. Al. 18:16, 20. *2l*, vers. 38, 39. Al. 18:16, 20. *2m*, vers. 34, 38. *2n*, vers. 37, 38. Al. 18:16, 20. Cap. 18: *a*, Al. 17:31-38.

del seu gran poder en contendre contra els qui li provaven de matar, se'n va sorprendre molt, i digué: Certament, aquest és més que un home. No serà per cas el [b]Gran Esperit, que envia tants de càstigs sobre aquest poble a causa dels seus assassinats?

3. I respongueren al rei: Si és el Gran Esperit o un home, no ho sabem; però el que sí sabem, és que [c]no el poden matar els enemics del rei, ni poden escampar els ramats del rei mentre ell és entre nosaltres, a causa de la seva destresa i gran força. Per això sabem que és amic del rei. Ara, oh rei, no creiem que un home tingui tant de poder, puix que sabem que no el poden matar.

4. I quan el rei sentí això, els digué: Ara sé que és el [d]Gran Esperit; i ha baixat en aquest moment a fi de preservar-vos la vida, perquè jo no us matés tal [e]com vaig fer amb els vostres germans. Aquest és el Gran Esperit del qual varen parlar els nostres pares.

5. Ara, aquesta era la tradició de Lamoni que havia rebut del seu pare: que hi havia un Gran Esperit; i encara que creguessin en un [f]Gran Esperit, donaven per bo que tot el que feien era recte. Però així i tot, Lamoni començà a témer molt-íssim, per cas que hagués fet mal en matar els seus servents.

6. Puix que havia matat [g]molts d'ells perquè els seus germans els havien escampat els ramats a l'abeurador; i perquè se'ls havien espargit els seus ramats, foren matats.

7. Ara, era costum dels lamanites de col·locar-se prop de les [h]aigües del Sebús per a escampar els ramats de la gent, que d'aquesta manera se'ls hi podien endur molts dels que els quedaven espargits a les seves terres; era una manera de desposseir entre ells.

8. I succeí que el rei Lamoni demanà als seus servents: On és aquest home que té tant de poder?

9. I li digueren: Vet aquí, està donant de menjar als teus [i]cavalls. Ara, el rei havia manat als seus servents, abans que anessin a abeurar els ramats, que li preparessin els seus cavalls i els seus carros, i el portessin a la [j]terra de Nefí; perquè hi havia una [k]gran festa assenyalada a la terra de Nefí pel pare de Lamoni, que era el rei de tot el país.

10. Ara, quan el rei Lamoni sentí que Ammon li preparava els cavalls i els [l]carros, es va meravellar encara més de la fidelitat d'Ammon, dient: Certament no n'hi ha cap entre tots els meus servents, que

b, vers. 3-5, 11, 18, 26-28. Al. 22:9-11. *c*, Al. 17:34-38. *d*, vegeu *b*, *e*, vers. 5, 6. Al. 17:28, 31. *f*, vegeu *b*. *g*, vegeu *e*. *h*, vegeu 2c, Al. 17. *i*, ver. 10. Vegeu *m*, 1 Ne. 18. *j*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *k*, Al. 20:9- 12. *l*, vers. 9, 12. Al. 20:6. 3 Ne. 3:22.

ha estat tan fidel com aquest home, ja que es recorda de [m]totes les meves ordres per a acomplir-les.

11. Ara sé de cert que és el [n]Gran Esperit i voldria que entrés fins a mi, però no m'hi atreveixo.

12. I succeí que quan Ammon hagué preparat els [o]cavalls i els [p]carros pel rei i pels seus servents, entrà fins al rei, i veié que el seu semblant havia canviat; per tant, anava a retirar-se de la seva presència.

13. I un dels servents del rei li digué: Rabbana — que traduït vol dir, poderós o gran rei, ja que consideraven que els seus reis eren poderosos — així li digué: Rabbana, el rei desitja que et quedis.

14. Per tant, Ammon es dirigí al rei i li digué: Què és el que vols que faci per tu, oh rei? I el rei no li contestà per espai d'una [q]hora, segons el temps d'ells, ja que no sabia què dir-li.

15. I succeí que Ammon li digué altra vegada: Què desitges de mi? Però el rei no li contestà pas.

16. I Ammon, estant ple de l'Esperit de Déu, per tant va percebre els pensaments del rei; i li digué: Serà perquè has sabut que he [r]defensat els teus servents i els teus ramats, i he matat set dels seus germans amb la fona i l'espasa, i els he tallat el braç d'altres, per a defensar els teus ramats i els teus servents? Es això el que ocasiona la teva admiració?

17. Jo et dic: Què és, que et meravelles tant? Vet aquí, sóc un home i sóc el teu servent. Per tant, tot el que tu desitges, que sigui recte, ho faré.

18. Ara, quan el rei va sentir aquestes paraules, es meravellà de nou, perquè va veure que Ammon podia endevinar els seus pensaments. Però així i tot, el rei Lamoni obrí la boca i digué: Qui ets? Ets tu aquell [s]Gran Esperit, que sap totes les coses?

19. I Ammon li contestà: No ho sóc.

20. I el rei digué: Com coneixes els pensaments del meu cor? Pots parlar lliurement i explicar-me d'aquestes coses. Digues-me també per [t]quin poder has matat i els has tallat el braç als meus germans que espargien els meus ramats.

21. I ara, si tu em diràs d'aquestes coses, qualsevol cosa que tu desitges, te la donaré. I si calia, et protegiria amb els meus exèrcits; però sé que ets més poderós que tots ells. Però així i tot, qualsevol cosa que desitges de mi te la concediré.

22. Ara Ammon, que era assenyat, i amb tot, candoròs, va dir a Lamoni: Escoltaràs les meves paraules si et dic per quin poder faig aquestes co-

---

m, ver. 9. *n*, vegeu *b*. *o*, vegeu *m*, 1 Ne. 18. *p*, vegeu *l*. *q*, 3 Ne. 8:19. *r*, Al. 17:31-38. *s*, vegeu *b*. *t*, Al. 17:31-38.

ses? Això és el que desitjo de tu.

23. I el rei li contestà, dient: Sí, creuré totes les teves paraules. I així l'enxarxà amb astúcia.

24. I Ammon començà a parlar-li amb valentia, i li preguntà: Creus que hi ha un Déu?

25. I ell respongué, dient: No sé el que significa això.

26. Llavors Ammon li digué: Creus que hi ha un Gran Esperit?

27. I el rei digué: Sí.

28. I Ammon va dir: Aquest és Déu. I Ammon li digué a més: Creus que aquest Gran Esperit, que és Déu, creà totes les coses que hi ha en el cel i en la terra?

29. I ell digué: Sí, crec que ha creat totes les coses que hi ha en la terra, però no conec el cel.

30. I Ammon li digué: El cel és el lloc on Déu viu amb tots els seus sants àngels.

31. I el rei Lamoni preguntà: Està a dalt de la terra?

32. Li digué Ammon: Sí, i ell mira a baix, sobre tots els fills dels homes, i sap tots els seus pensaments i les intencions del seu cor; perquè per la seva mà estaven creats, des del començament.

33. I el rei Lamoni digué: Crec totes aquestes coses que has dit. ¿Estàs enviat de Déu?

34. I Ammon li digué: Sóc un home, i l'home en el [u]principi fou creat a imatge de Déu. I sóc cridat pel seu Sant Esperit per a ensenyar aquestes coses a aquest poble, perquè siguin duts al coneixement de tot el que és just i veritable.

35. I una part d'aquest Esperit habita en mi, la qual em dóna coneixença, i també poder, segons la meva fe i els meus desigs que són en Déu.

36. Ara, quan Ammon hagué dit aquestes paraules, començà amb la creació del món i també [v]la d'Adam, i li va dir totes les coses concernent a la caiguda de l'home. I li repetí i exposà davant ell els [x]annals i les sagrades escriptures del poble, les quals havien estat declarades pels profetes fins al temps que el seu pare, Lehí, eixí de Jerusalem.

37. També repetí a ells (perquè parlava al rei i als seus servents) totes les [y]jornades dels seus pares per l'erm, i tots els seus sofriments de fam i de set, i els seus fatics, i d'altres.

38. Els repetí també de les rebel·lions de Laman i Lemuel, i dels fills d'Ismael, sí, els relatà totes les seves rebel·lions, i els explanà tots els [z]annals i escriptures, des del temps en què Lehí sortí de Jerusalem fins llavors.

39. Però això no és tot, perquè els explanà el pla de re-

---

u, ver. 32. Mos. 7:27. Et. 3:13-16. *v*, ver. 34. Vegeu *m*, Mos. 2. *x*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. Al. 63:12. *y*, vegeu el Primer Llibre de Nefí. *z*, 1 Ne. 9:2.

dempció, que fou preparat [2a]des de la fundació del món; i els féu saber també sobre la vinguda del Crist, i totes les obres del Senyor, els va fer saber.

40. I succeí que després d'haver dit totes aquestes coses al rei, i d'explanar-les-hi, aquest va [2b]creure totes les seves paraules.

41. I començà a invocar el Senyor, dient: Oh Senyor, tingues misericòrdia! Segons la teva abundosa clemència que has tingut pel poble de Nefí, tingues-la per a mi i per al meu poble!

42. I ara, després d'haver dit això, caigué a terra [2c]com mort.

43. I succeí que els seus [2d]servents l'aixecaren i el portaren fins a la seva dona, i l'ajagueren damunt un llit; i jeia com si fos mort per [2e]espai de dos dies i dues nits. I la seva esposa, i els seus fills i les seves filles el ploraren, a la faisó dels lamanites, lamentant amargament la seva pèrdua.

CAPÍTOL 19

Una conversió admirable. Abish, la dona lamanita. Els reis lamanites abracen la fe. Ammon estableix l'església a Ismael.

1. Succeí que [a]després de dos dies i dues nits, ja estaven per endur el seu cos i ficar-lo en un sepulcre que havien fet per a sepultar-hi els morts.

2. Ara la reina, havent sentit parlar de la fama d'Ammon, envià i demanà que anés fins a ella.

3. I succeí que Ammon féu el que li havien manat, i entrà a la reina, i desitjà saber què volia que fes.

4. I ella li digué: Els [b]servents del meu marit m'han fet saber que ets un profeta d'un Déu sant, i que tens poder per a fer moltes obres poderoses en nom seu.

5. Per tant, si és així el cas, desitjo que entris a veure el meu marit, perquè ja [c]fa dos dies i dues nits que jeu al seu llit; i alguns diuen que no està mort, però d'altres afirmen que sí ho és, i que fa fortor i deu posar-se al [d]sepulcre. Però per a mi, no en fa pas de fortor.

6. Era això el que Ammon desitjava, perquè sabia que el rei Lamoni estava sota el poder de Déu. Sabia que el fosc vel de la incredulitat s'estava expulsant de la seva ment, i que la llum que li il·luminava la ment — que era la llum de la glòria de Déu, la qual era llum meravellosa de la seva bondat — sí, que aquesta llum li havia infós tanta alegria a la seva ànima, dissipat ja el núvol de tenebres, i la llum de la vida eterna s'havia encès dins la seva ànima. Sí, sabia que aquesta havia [e]domi-

---

2a, vegeu *d*, Mos. 4. *2b*, ver. 23. *2c*, ver. 43. Al. 19:1, 5-12. *2d*, Al. 19:4, 9. *2e*, Al. 19:1, 5. Cap. 19: *a*, ver. 5. Al. 18:43. *b*, ver. 9. Al. 18:43. *c*, ver. 1. Al. 18:43. *d*, ver 1. *e*, Al. 18:42. Vora l'any 90 a.C.

nat el cos natural del rei, i que fou transportat en Déu —

7. Per això, el que en desitjava la reina era el seu únic desig. Per tant, entrà a veure el rei, conforme a la petició de la reina. I el mirà, i sabia que no estava mort.

8. I digué a la reina: No està mort, sinó que dorm en Déu; i l'endemà [f]s'aixecarà altra vegada. No l'enterreu, per tant.

9. I Ammon li digué: Creus això? I ella li digué: No tinc altre testimoni més que la teva paraula i la dels nostres servents; així i tot, crec que es farà segons el que has dit.

10. I Ammon li va dir: Beneïda ets per la teva immensa fe. Jo et dic, dona, que no hi ha hagut una fe tan gran entre tot el poble nefita.

11. I succeí que ella vetllà al costat del llit del seu espòs, des d'aquell moment fins l'hora de l'endemà que Ammon assenyalà que havia d'aixecar-se.

12. I es va [g]aixecar segons havia dit Ammon; i en llevar-se, estengué la mà a la dona, i li digué: Beneït sigui el nom de Déu i beneïda ets tu.

13. Perquè tan certament com tu vius, vet aquí, que jo he vist el meu Redemptor. I ell vindrà i naixerà d'una [h]dona, i redimirà tothom que cregui en el seu nom. Ara, quan hagué dit això, el cor se li inflà, i s'ajagué altra vegada de goig; i la reina també s'ajagué, abatuda per l'Esperit.

14. Ara, Ammon, en veure que l'Esperit del Senyor es vessava segons les seves pregàries, damunt els lamanites, els seus germans, els qui havien estat motiu de tanta dolença entre els nefites, o entre tot el poble de Déu, a causa de les seves malvestats i les seves tradicions, caigué de genolls i es posà a vessar l'ànima en oració i acció de gràcies a Déu, pel que havia fet pels seus germans. I també restà abatut de goig; i així tots tres s'havien ajagut a terra.

15. Ara, quan els servents del rei hagueren vist que havien caigut, també començaren a implorar Déu, perquè el temor del Senyor s'havia apoderat d'ells també, ja que foren [i]els que s'havien presentat davant el rei i li havien testificat del gran poder d'Ammon.

16. I succeí que invocaren el nom del Senyor amb la seva força, fins que tots hagueren caigut a terra, fora d'una [j]dona lamanita, anomenada Abish, la qual s'havia convertit al Senyor feia molts anys, per motiu d'una visió extraordinària del seu pare —

17. Així, havent estat convertida al Senyor, i no havent-lo fet saber mai a ningú, en veure que tots els servents de Lamoni havien caigut a terra, i

---

f, vers. 11, 12. *g*, ver. 8. *h*, vegeu *d*, 1 Ne. 11. *i*, Al. 18:1, 2. *j*, vers. 17, 28, 29.

que també la seva senyora, la reina, i el rei, i Ammon, jeien prostrats a terra, sabia que era pel poder de Déu. I suposava que si en aquesta oportunitat feia saber al poble el que havia succeït entre ells, en presenciar aquella escena, els faria creure en el poder de Déu; per tant, va córrer de casa en casa, notificant el poble.

18. I començaren a congregar-se a la casa del rei. I hi va anar una multitud, i restaren astorats de veure prostrats a terra el rei, la reina i els seus servents, tots jaguts com si estiguessin morts. I també hi veieren Ammon, i heus aquí, que era nefita.

19. Llavors la gent es posà a murmurar entre ells, dient alguns que era un gran mal que havia caigut damunt ells, o damunt el rei i la seva casa, perquè havia deixat que el nefita [k]restés en el país.

20. Però d'altres els reprenien, dient: El rei s'ha atret aquest mal sobre la seva casa perquè [l]matà els servents que havien deixat escampar els ramats a les [m]aigües de Sebús.

21. I també els reprenien aquells homes que s'havien posat a les aigües de Sebús i havien espargit els ramats que eren del rei, perquè estaven [n]enutjats amb Ammon a causa dels seus germans que ell els hi havia matat, tot defensant els ramats del rei.

22. I un d'ells, el germà del qui havia caigut sota [o]l'espasa d'Ammon, molt enfadat amb Ammon, li tragué l'espasa i s'avançà per deixar-la caure sobre Ammon i matar-lo. I en aixecar l'espasa per a colpir-lo, heus aquí que va caure mort.

23. Ara veiem que Ammon no podia ésser occit, puix que el Senyor havia dit a Mossíah, el seu [p]pare: Jo el salvaré, i li serà segons la teva fe — per tant, Mossíah el va encomenar al Senyor.

24. I succeí que quan la multitud veié que l'home que li havia aixecat l'espasa contra Ammon, havia [q]caigut mort, la por s'apoderà de tots, i cap no s'atreví a allargar la mà per a tocar ni ell, ni aquells que romanien caiguts. I començaren a meravellar-se entre ells una altra vegada, de quina seria la causa d'aquest gran poder, o què significarien totes aquestes coses.

25. I succeí que hi havia molts d'entre ells que deien que Ammon era el Gran Esperit, i d'altres que deien que l'havia enviat el [r]Gran Esperit.

26. Però uns altres els reprenien, dient que era un monstre enviat pels nefites per a turmentar-los.

27. I n'hi havia alguns que deien que Ammon era enviat

---

k, Al 17:22, 23. *l*, vegeu 2*e*, Al 17. *m*, vegeu 2c, Al. 17. *n*, Al. 17:27. 18:7. *o*, Al, 17:38. *p*, Mos. 28:7. Al. 17:35. *q*, ver. 22. *r*, vegeu *b*, Al. 18.

pel Gran Esperit per a afligirlos a causa de les seves iniquitats; i que era el Gran Esperit que sempre havia atès els nefites, que sempre els havia deslliurat de les seves mans; i deien que era aquest Gran Esperit que havia destruït tants dels seus germans, els lamanites.

28. I així començà a haver-hi una disputa molt acalorada entre ells. I mentre estaven barallant-se, la [s]serventa arribà que havia fet reunir la multitud, i quan veié la disputa entre ells, s'entristí molt, fins a plorar.

29. I succeí que s'avançà i prengué la reina de la mà, per a mirar d'aixecar-la de la terra. I tan aviat que li tocà la mà, es posà dempeus i exclamà amb veu forta, dient: Oh Jesús beneït, que m'has salvat d'un [t]infern terrible! Oh Déu beneït, tingues misericòrdia d'aquest poble!

30. I quan hagué dit això, picà de mans, plena de goig, i dient moltes coses que no s'entenien. I després de fer això, agafà el rei Lamoni de la mà i aquest s'aixecà i es posà dempeus.

31. I ell, veient encontinent la disputa que hi havia entre el seu poble, s'avançà i començà a reprendre'ls i a ensenyar-los les [u]paraules que havia escoltat de la boca d'Ammon; i tots els qui escoltaren les seves paraules cregueren, i es convertiren al Senyor.

32. Però n'hi va haver molts que no volgueren escoltar les seves paraules, i se n'anaren pel seu camí.

33. I succeí que quan Ammon s'aixecà, també els ensenyà, i igualment feren tots els servents de Lamoni; i tots varen proclamar al poble el mateix: que el seu cor havia canviat, que ja no tenien més afany de fer el mal.

34. I molts declararen al poble que havien vist àngels i havien conversat amb ells; i així els havien dit coses de Déu i de la seva justícia.

35. I succeí que molts cregueren en les seves paraules; i tots els qui cregueren foren [v]batejats; i esdevingueren un poble just, i establiren una església entre ells.

36. Així començà l'obra del Senyor entre els lamanites. Així el Senyor començà a vessar el seu Esperit sobre ells; i veiem que el seu braç s'estén a tot poble que es penedeix i creu en el seu nom.

CAPÍTOL 20

Ammon i el rei Lamoni surten cap a Middoni. Es troben amb el pare de Lamoni, rei de tot el país. Hostil al principi, s'ablaneix i concedeix grans favors.

---

s, vers. 16, 17, 29. *t*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *u*, Al. 18:36-39. *v*, vegeu *u*, 2 Ne. 9.

1. Succeí que després d'haver establert una església en aquell país, el rei Lamoni demanà a Ammon que l'acompanyés a la [a]terra de Nefí per tal de presentar-lo al seu pare.

2. I la veu del Senyor arribà a Ammon dient: No aniràs a la terra de Nefí, perquè vet aquí, el rei et buscarà la vida; però aniràs al [b]país de Middoni. Vet aquí que el teu germà Aaron, i també Muloki i Ammah estan a la [c]presó.

3. Ara, quan Ammon hagué sentit això, digué a Lamoni: Vet aquí que el meu germà i els seus companys estan a la [d]presó a Middoni, i hi vaig per a deslliurar-los.

4. Llavors Lamoni li digué: Sé que en la força del Senyor pots fer totes les coses; però jo aniré amb tu al [e]país de Middoni, ja que el seu rei, que s'anomena Antiomno, és amic meu; per això aniré al país de Middoni per a congraciar-me amb el rei del país, i ell traurà de la [f]presó els teus germans. Llavors Lamoni li digué: Qui t'ha dit que els teus germans estaven a la presó?

5. I Ammon li digué: Ningú no m'ho ha dit, sinó Déu. I m'ha dit: [g]Vés a deslliurar els teus germans, perquè estan a la presó en el país de Middoni.

6. Ara, quan Lamoni hagué sentit això, féu que els seus servents li preparessin els [h]cavalls i els [i]carros.

7. I digué a Ammon: Vine, aniré amb tu al [j]país de Middoni, i allí suplicaré al rei perquè tregui els teus germans de la presó.

8. I succeí que mentre Ammon i Lamoni feien camí cap allí, varen trobar el pare de Lamoni, que era rei [k]de tot el país.

9. I el pare de Lamoni li digué: Com és que no vas venir a la [l]festa aquell gran dia quan vaig fer festí per als meus fills, i per a tot el meu poble?

10. I també digué: On vas amb aquest nefita que és un dels fills d'un mentider?

11. I succeí que Lamoni li explicà on anava, perquè tenia por d'ofendre'l.

12. També li digué tot el motiu de romandre al seu regne, que no va anar al seu pare en la [m]festa que li havia preparat.

13. I quan Lamoni hagué explicat totes aquestes coses, heus aquí, restà esbalaït que el seu pare s'enutgés molt i li digués: Lamoni, vas [n]a lliurar aquests nefites, que són fills d'un mentider? Vet aquí, que aquell va robar els nostres pares; i ara els seus fills vénen també entre nosaltres [o]per tal

a, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *b*, vers. 3-7, 14, 15, 28, 30. Al. 21:12, 13, 18. 22:1, 3, 23:10. *c*, vers. 3-7, 13, 15, 22, 24, 26-30. Al. 21:13-15. 22:2. *d*, vegeu *c*. *e*, vegeu *b*. *f*, vegeu *c*. *g*, ver. 2. *h*, vegeu *m*, 1 Ne. 18. *i*, vegeu *l*, Al. 18. *j*, vegeu *b*. *k*, Al. 22:1. *l*, vegeu *k*, Al. 18. *m*, vegeu *k*, Al. 18. *n*, vers. 4, 7. *o*, vegeu *n*, Jac. 7.

que amb astúcia i mentides ens enganyin, per a despossei-rnos altra vegada de tots els nostres béns.

14. Llavors el pare de Lamoni li manà que matés Ammon amb l'espasa. I també li manà que no anés al país de Middoni, sinó que retornés amb ell al país d'Ismael.

15. Però Lamoni li digué: No mataré Ammon, ni tornaré al [p]país d'Ismael, sinó que aniré al [q]país de Middoni per a [r]deslliurar els germans d'Ammon, perquè sé que són homes justos i profetes sants del Déu veritable.

16. I quan el seu pare hagué sentit aquestes paraules, s'enutjà molt, i tragué l'espasa per a colpir-lo a terra.

17. Però Ammon s'avançà i li digué: Vet aquí, no mataràs al teu fill. Però així i tot, valdria més que caigués tu que ell, perquè vet aquí que ell s'ha penedit dels seus pecats; però si tu caiguessis en aquest moment, en la teva còlera, la teva ànima no podria salvar-se.

18. I a més, convé que et detinguis, perquè si matessis el teu fill, essent ell innocent, la seva sang clamaria des de la terra al seu Déu i Senyor, que la seva venjança et caigués al damunt; i tal volta perdries la teva ànima.

19. Ara, quan Ammon hagué parlat així, el li contestà, dient: Sé que si jo matés el meu fill, vessaria sang innocent, ja que ets tu el qui ha cercat de destruir-lo.

20. I estengué la mà per a matar Ammon. Però aquest resistí els cops, i també el ferí al braç de manera que no el pogué fer servir.

21. Quan el rei va veure que Ammon podia matar-lo, començà a suplicar-li que li perdonés la vida.

22. Però Ammon aixecà l'espasa i digué: Vet aquí, et feriré si no em concedeixes que els meus germans es [t]traguin de la presó.

23. I el rei, temerós de perdre la vida, digué: Si em perdones, et concediré tot el que em demanis, fins la meitat del meu regne.

24. I quan Ammon veié que havia obrat en el rei ancià segons el seu desig, li digué: Si em concedeixes que els meus germans [s]surtin de la presó, i també que Lamoni retingui el seu regne, i que ja no estiguis desplaugut amb ell, sinó que li permetis fer segons els seus desigs [u]en tot el que ell determini, llavors et perdonaré; altrament et feriré fins a terra.

25. Ara, quan Ammon hagué dit aquestes paraules, el rei començà a alegrar-se per causa de la seva vida.

26. I quan veié que Ammon no desitjava destruir-lo, i quan

---

p, vegeu *b*. *q*, vegeu *x*, Al. 17. *r*, vegeu *n*. *s*, vers. 24, 26, 27. *t*, vegeu *s*. *u*, ver. 26. Al. 21:21, 22. 22:1.

s'adonà també del gran amor que tenia pel seu fill Lamoni, se'n va sorprendre molt, i digué: Ja que això és tot el que has desitjat, que [v]alliberi els teus germans i permeti que el meu fill Lamoni retingui el seu regne, vet aquí que et concediré que el meu fill retingui el seu regne des d'ara per sempre; i no el governaré [x]mai més.

27. I també et concediré que els teus germans es [y]traguin de la presó, i que tu i els teus germans vingueu a mi al meu regne, ja que desitjaré molt veureus. Perquè el rei estava molt sorprès de les paraules que havia dit Ammon, així com de les que havia parlat el seu fill Lamoni; per tant, desitjava aprendre'n.

28. I succeí que Ammon i Lamoni prosseguiren el seu camí cap al [z]país de Middoni. I Lamoni trobà gràcia als ulls del rei del país; així doncs, els germans d'Ammon foren [2a]alliberats de la presó.

29. I quan Ammon els trobà, s'entristí molt, perquè estaven nus, i la seva pell estava molt desgastada, per estar lligats amb [2b]fortes cordes. I també havien [2c]patit fam, set i tota mena d'afliccions; malgrat tot, foren pacients en totes les seves angoixes.

30. I, com va succeir, els havia tocat la sort de caure a mans d'una gent més empedreïda i testarruda; per això no volgueren escoltar les seves paraules. I els havien fet fora, i colpejat; i els havien foragitat de casa en casa, i d'un indret a l'altre, fins que havien arribat al [2d]país de Middoni. I allí els agafaren i ficaren a la presó; i els havien lligat amb [2e]fortes cordes i tancat a la presó molts dies. I foren alliberats per Lamoni i Ammon.

Relació de la predicació d'Aaron i Muloki, i els seus germans, als lamanites.

Comprèn el capítol 21 al 26, inclusiu.

CAPÍTOL 21

Rebutjats pels amalequites, Aaron i Muloki van a Middoni. Són empresonats. La seva alliberació, i el seu treball missional. Altres reeixits d'Ammon. Es construeixen sinagogues.

1. Ara, quan Ammon i els seus germans es varen [a]separar en les fronteres del país dels lamanites, Aaron prengué camí cap al país que els lamanites deien [b]Jerusalem, anomenant-lo així pel país natal dels seus pares. I quedava retirat, [c]tocant les fronteres de Mormó.

2. Ara els lamanites, els ama-

---

v, ver. 27. Al 22:2. *x*, Al. 21:21, 22. 2:1. *y*, ver. 26. *z*, vegeu *b*. *2a*, vers. 4, 7. *2b*, ver. 30. *2c*, Al. 21:14 *2d*, vegeu *b*. *2e*, ver. 29. CAP. 21: *a*, Al. 17:13. *b*, vers. 2, 4. Al. 24:1. 3 Ne. 9:7. *c*, vegeu *b*, Mos. 18.

Vora l'any 90 a.C.

lequites i el [d]poble d'Amuló hi havien edificat una gran ciutat que s'anomenava [e]Jerusalem.

3. Els lamanites eren de per sí prou empedreïts, però els amalequites i els [f]amulonites encara ho eren més; per això feren que els lamanites endurissin el cor i que creixessin en les seves maleses i abominacions.

4. I succeí que Aaron arribà a la ciutat de [g]Jerusalem, i primer es posà a predicar als amalequites. Començà a exhortar-los en les seves [h]sinagogues, perquè havien edificat sinagogues segons [i]l'orde dels de Nehor, ja que molts dels amalequites i amulonites eren de l'orde dels nehors.

5. Per tant, quan Aaron havia entrat en una de les [j]sinagogues per a predicar a la gent, i mentre els parlava, s'aixecà un amalequita i es posà a discutir amb ell, dient: Què és el que has testificat? Has [k]vist un àngel? Per què a nosaltres no ens apareixen àngels? Es que aquesta gent no és tan bona com la teva?

6. També dius que excepte que ens penedim, morirem. Com saps el pensament i l'intent del nostre cor? Com saps si tenim motius per a penedir-nos? Com saps si no som un poble just? Mira, que hem edificat [l]santuaris, i ens hi reunim per a adorar Déu. Nosaltres creiem que Déu salvarà [m]tots els homes.

7. Llavors li digué Aaron: Creus que el Fill de Déu vindrà per a redimir el gènere humà dels seus pecats?

8. I l'home li digué: No creiem pas que sàpigues tal cosa. No creiem en aquestes folles tradicions; no creiem que sàpigues de coses que són a venir, ni tampoc no creiem que els teus pares o els nostres pares sabessin del què parlaven, pel que ha de venir.

9. Llavors Aaron començà a obrir-los les escriptures sobre la vinguda del Crist, i també de la [n]resurrecció dels morts, i que no podia haver-hi redempció per a la humanitat si no era mitjançant la mort i els sofriments de Crist, i [o]l'expiació de la seva sang.

10. I succeí que quan començava a explanar-los aquestes coses, s'enutjaren amb ell i començaren a burlar-se'n. I no volgueren escoltar les paraules que els parlava.

11. Per això, quan veié que no volien escoltar-lo, se n'anà de la seva [p]sinagoga i arribà a una vila anomenada Ani-Anti, i hi [q]trobà Muloki predicant-los la paraula, i també Ammah i els seus germans. I discutien amb molts d'ells sobre la paraula.

---

d, vegeu t, Mos. 23. *e*, vers. 1, 4. *f*, vegeu *t*, Mos. 23. *g*, vers. 1, 2. *h*, vegeu *u*, Al. 16. *i*, Al.2:2-15. *j*, vegeu *u*, Al. 16. *k*, Mos. 27:10-16, 34. *l*, vegeu *t*, Al. 15. *m*, Al. 1:4. 15:15. *n*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *o*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *p*, vegeu *u*, Al. 16. *q*, vers. 13, 14. Al. 20:2, 3, 28:30.

Entre l'any 90 i el 77 a.C.

12. I succeí que veieren que el poble enduria el cor. Per tant, marxaren i feren cap al [r]país de Middoni. I allí predicaren la paraula a molts, i pocs cregueren en les paraules que ensenyaven.

13. Així i tot, Aaron i alguns dels seus germans foren agafats[s] i [t]ficats a la presó. I els altres fugiren del país de Middoni fins a les regions al voltant.

14. I els qui foren tancats a la presó sofriren molt, i foren alliberats per la mà de Lamoni i Ammon, i foren alimentats i vestits.

15. I altra volta sortiren a predicar la paraula, i és així com foren alliberats de la presó la primera vegada; i així havien patit.

16. I anaven arreu on els guiava l'Esperit del Senyor, predicant la paraula de Déu en cada [u]sinagoga dels amalequites, o en cada assemblea dels lamanites on podien ésser admesos.

17. I succeí que el Senyor començà a beneir-los, en tant que portaren molts al coneixement de la veritat. Sí, varen convèncer molts dels seus pecats, i de les tradicions dels seus pares, les quals [v]no eren correctes.

18. I succeí que Ammon i Lamoni tornaren del [w]país de Middoni al [x]país d'Ismael, que era la terra de la seva herència.

19. I el rei Lamoni [y]no va permetre que Ammon el servís o que fos el seu servent;

20. Sinó que manà que s'edifiquessin [z]sinagogues en el país d'Ismael. I féu que s'hi reunissin els del seu poble, o aquells als quals governava.

21. I es gaubà d'ells i els ensenyà moltes coses. També els declarà que era un poble que estava sota ell, i que era un poble [2a]lliure. Que eren lliures de les opressions del rei, el seu pare, ja que el seu pare li havia concedit que governés el poble que es trobava al país d'Ismael i a tota la regió al voltant.

22. També els declarà que tendrien la llibertat d'adorar el seu Déu i Senyor, segons els seus desigs, en qualsevol indret on es trobessin, si era país que estava sota el regnat del rei Lamoni.

23. I Ammon predicà al poble del rei Lamoni, i succeí que els ensenyava tot el que pertanyia a la justícia. Els exhortava cada dia amb tota diligència; i posaven atenció a les seves paraules, i eren zelosos en guardar els manaments de Déu.

CAPÍTOL 22

Aaron a la terra de Nefi. El rei i tots els de casa seva es conver-

---

r, vegeu *b*, Al. 20. *s*, vers. 14, 15. Al. 20:26-30. *t*, vegeu *u*, Al. 16. *u*, vegeu *n*, Jac. 7. *v*, vegeu *b*, Al. 20. *x*, vegeu *x* Al. 17. *y*, Al. 17:25. *z*, vegeu *u*, Al. 16. *2a*, Al. 20:24, 26. 22:1.

teixen. Divisió del país entre nefites i lamanites.

1. Ara, mentre Ammon ensenyava així el poble de Lamoni sense parar, tornarem a la relació d'Aaron i dels seus germans. Doncs, després que ell va marxar del [a]país de Middoni, fou conduït per l'Esperit a la [b]terra de Nefí, fins a la casa del rei que governava [c]tot el país, excepte el [d]país d'Ismael; i era el [e]pare de Lamoni.

2. I succeí que entrà a ell, al palau reial, junt amb els seus germans, i s'inclinà davant el rei i digué: Vet aquí, oh rei, som els germans d'Ammon, els qui tu has [f]alliberat de la presó.

3. Ara, oh rei, si ens perdones la vida, serem els teus servents. I el rei els digué: Aixequeu-vos, perquè us concediré la vida, i no permetré que sigueu els meus servents; més bé insisteixo que m'ensenyeu, ja que la meva ment ha estat una mica inquieta a causa de la [g]generositat i grandesa de les paraules del vostre germà Ammon. I vull saber el motiu perquè ell no ha pujat des de [h]Middoni amb vosaltres.

4. I Aaron digué al rei: Vet aquí, l'Esperit del Senyor l'ha cridat per un altre camí. Se n'ha anat al [i]país d'Ismael a instruir el poble de Lamoni.

5. Llavors el rei els digué. Què és el que heu dit de [j]l'Esperit del Senyor? Es això el que m'inquieta.

6. I a més, què significa el que digué Ammon: [k]Si us penediu sereu salvats, i si no us penediu sereu rebutjats en el darrer dia?

7. I Aaron li respongué i li digué: Creus que hi ha un Déu? I el rei digué: Sé que els amalequites diuen que hi ha un Déu, i els he concedit que construïssin [l]santuaris, perquè puguin reunir-s'hi per a adorar-lo. I si tu dius que hi ha un Déu, vet aquí, ho creuré.

8. I quan Aaron escoltà això, el cor començà a alegrar-se, i digué: Vet aquí, tan cert com tu vius, oh rei, hi ha un Déu.

9. I el rei digué: Es Déu aquell [m]Gran Esperit que va portar els nostres pares des del país de Jerusalem?

10. I Aaron li digué: Sí, ell és aquest Gran Esperit, i creà totes les coses, tant en el cel com en la terra. Creus això?

11. I ell digué: Sí, crec que el Gran Esperit creà totes les coses, i desitjo que em diguis de totes aquestes coses, i creuré les teves paraules.

12. I succeí que quan Aaron veié que el rei li creuria les seves paraules, començà des de la [n]creació d'Adam, tot [o]llegint-li les escriptures al rei — com

---

a, vegeu *b*, Al. 20. *b*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *c*, Al. 20:8. *d*, vegeu x, Al. 17. *e*, Al. 20:8, 9. *f*, Al. 20:26, 27. *g*, Al. 20:26. *h*, vegeu *b*, Al. 20. *i*, vegeu *x*, Al. 17. *j*, ver. 4. *k*, Al. 20:17, 18. *l*, vegeu *t*, Al. 15. *m*, vegeu *b*, Al. 18. *n*, ver. 13. Vegeu *m*, Mos. 2. *o*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. Al. 63:12.

Déu va crear l'home a la seva imatge, i que li donà manaments, i que per motiu de la transgressió l'home havia caigut.

13. I Aaron li explanà les escriptures des de la creació d'Adam, exposant-li la caiguda de l'home, i el seu estat carnal, i també el pla de redempció que fou preparat des de la [p]fundació del món, mitjançant el Crist, per a tots aquells que creguessin en el seu nom.

14. I d'ençà que l'home hagué caigut, no podia merèixer res per a si mateix; però els sofriments i la mort de Crist [q]expien els seus pecats, mitjançant la fe i el penediment, i la resta. I que aquest li [r]trenca els lligams de la mort perquè la tomba [s]no tingui cap victòria, i que el [t]fibló de la mort restés sumit en les esperances de la glòria. I Aaron va explicar totes aquestes coses al rei.

15. I succeí que quan Aaron li hagué explanat aquestes coses, el rei digué: Què he de fer per a obtenir aquesta vida eterna de la qual m'has parlat? Sí, què he de fer perquè [u]naixi de Déu, havent-me arrencat del pit aquest [v]esperit dolent, i rebut l'Esperit de Déu, perquè m'empleni de goig i que no sigui rebutjat en el darrer dia? Vet aquí, diu, donaré tot el que posseeixo, sí, abandonaré el meu regne per tal de rebre aquest gran goig.

16. Però Aaron li digué: Si tu desitges aquesta cosa, si [w]t'humiliaràs davant Déu, sí, si et penediràs de tots els teus pecats i t'inclinaràs davant Déu i [y]invocaràs el seu nom amb fe, creient que en rebràs, llavors obtindràs l'esperança que desitges.

17. I succeí que quan Aaron hagué dit aquestes paraules, el rei s'inclinà de genolls davant el Senyor, sí, fins es [z]prosternà a terra, i [2a]clamà poderosament, dient:

18. Oh Déu, Aaron m'ha dit que hi ha un Déu; i si hi ha un Déu, i si tu ets Déu, feste conèixer a mi, i em desfaré de tots els meus pecats per tal de conèixer-te, perquè jo sigui alçat d'entre els morts, i salvat en el darrer dia. I quan el rei hagué dit aquestes paraules, fou ferit com [2b]de mort.

19. I succeí que els seus servents varen córrer a informar la reina de tot el que li havia passat al rei; i ella va arribar fins on era. I quan el veié jagut com si fos mort, i també a Aaron i els seus germans estant-se [2c]com si haguessin estat la causa de la seva caiguda, s'enutjà amb ells, i manà que els seus servents, o els servents del rei, els agafessin i els matessin.

---

p, vegeu *d*, Mos. 4. *q*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *r*, vegeu *g* i *j*, 2 Ne. 9. *s*, vegeu *h*, Mos. 16. *t*, vegeu *i*, Mos. 16. *u*, vegeu *c*, Mos. 5. *v*, vegeu *q*, Mos. 2. *x*, vers. 17, 18. *y*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *z* ver. 16. *2a*, vegeu e, 2 Ne. 32. *2b*, ver. 19. *2c*, ver. 18.

20. Ara, els servents havien vist la causa de la caiguda del rei, per tant no s'atreviren a posar les mans damunt Aaron o els seus germans. I imploraren la reina, dient: Per què ens manes que matem aquests homes, quan, vet aquí, un d'ells és més poderós que tots nosaltres? Per tant, caurem davant seu.

21. Llavors, quan la reina veié el temor dels servents, també començà a tenir una gran por, no fos que algun mal li caigués al damunt. I manà als servents que sortissin i [2d]cridessin al poble, perquè matés Aaron i els seus germans.

22. Ara, quan Aaron va veure la determinació de la reina, coneixent també la duresa del cor del poble, temé que es congregués una multitud i hi hagués una gran baralla i disturbi entre ells. Així doncs, estengué la mà i alçà el rei de la terra, i li digué: Aixeca't. I ell es posà dempeus, recobrant la seva força.

23. Això es féu en presència de la reina i de molts dels servents. I quan ho varen veure, en restaren molt meravellats, i començaren a témer. I el rei s'avançà i començà a ministrarlos; i els ensenyà, de manera que [2e]tota la seva casa es convertí al Senyor.

24. Ara, s'havia aplegat una [2f]multitud per causa del manament de la reina, i començaren a haver-hi serioses disputes entre ells a causa d'Aaron i els seus germans.

25. Però el rei es posà enmig d'ells i els adoctrinà; i s'apaivagaren envers Aaron i els qui estaven amb ell.

26. I succeí que quan el rei va veure que el poble s'havia apaivagat, féu que Aaron i els seus germans es posessin enmig de la multitud i que els prediquessin la paraula.

27. I succeí que el rei envià una [2g]crida per tot el país, entre tot el seu poble que vivia en tota la seva terra, als qui estaven en totes les regions al voltant, la qual terra afrontava fins al mar, cap a l'est i cap a l'oest, la qual estava separada del [2h]país de Zarahemla per una estreta faixa d'erm que s'estenia des del mar est fins al mar oest; i pels voltants dels marges de la costa del mar i de les fronteres de l'erm que quedava cap al nord vora el país de Zarahemla, travessant les [2i]fronteres de Mantí, per les deus del [2j]rio Sidó, passant des de l'est cap a l'oest. I així estaven separats els lamanites dels nefites.

28. Ara, els lamanites més ganduls vivien a l'erm, i havitaven tendes. I estaven escampats per l'erm cap a l'oest, en la terra de Nefí, sí, i també cap a l'oest del país de Zara-

---

2d, ver. 24. *2e*, Al. 23:3. *2f*, ver. 21. *2g*, Al. 23:1-4. *2h*, Om. 13. *2i*, vegeu *h*, Al. 16. *2j*, vegeu *g*, Al. 2.

hemla, en els marges de la costa del mar, i cap a l'oest en la [2k]terra de Nefí, en l'indret de la primera herència dels seus pares, i així afrontant les platges del mar.

29. També hi havia molts lamanites cap a l'est per la costa del mar, fins on els nefites els havien foragitat. De manera que els nefites estaven quasi rodejats pels lamanites. Així i tot, però, els nefites s'havien possessionat de tot el nord del país afrontant l'erm, per les deus del riu Sidó, des de l'est fins a l'oest, al voltant del costat de l'erm, cap al nord, fins que arrivaven al país que anomenaven [2l]Abundància.

30. I aquest afrontava la terra que anomenaven [2m]Desolació, estant aquesta tan al nord, que arribava fins al país que havia tingut [2n]població i que havia quedat destruïda (i dels [2o]ossos d'aquesta ja hem parlat), el que va descobrir el poble de [2p]Zarahemla, essent el lloc del seu [2q]primer desembarcament.

31. I des d'allí pujaren [2r]fins a l'erm cap al sud. Així la terra cap al nord s'anomenava [2s]Desolació, i la terra cap al sud, [2t]Abundància; i aquest és l'erm que està ple de tota mena d'animals salvatges, alguns dels quals havien [2u]vingut del país del nord cercant past.

32. Ara, sols era la [2v]distància d'una jornada i mitja de camí per a un nefita, sobre la ratlla Abundància i la terra de Desolació, des de l'est fins al mar de l'oest. I així el país de Nefí i el de Zarahemla estaven quasi rodejats d'aigua, havent-hi una petita [2x]llenca de terra entre el país del nord i el del sud.

33. I succeí que els nefites havien poblat la terra d'Abundància, des del mar de l'est fins al de l'oest. I així els nefites, en la seva saviesa, amb els seus guardes i els seus exèrcits, havien tancat els lamanites cap al sud, per tal que no obtinguessin més possessions al nord perquè no passessin per sobre la terra del nord.

34. Per tant, els lamanites no podien tenir possessions més que en la terra de Nefí, i l'erm al voltant. Ara, això era saviesa per als nefites — com que els lamanites els eren l'enemic, no permetien les seves afliccions per tots costats, i a més tindrien un país per on fugir, segons els seus desigs.

35. Ara jo, després d'haver dit això, retorno a la relació d'Ammon i d'Aaron, i Omner i Himni, i els seus germans.

2k, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *2l*, vers. 31-33. Al. 50:32. 51:28, 30, 32. 52:9, 15, 17, 18, 27, 39. 53:3, 4. 55:26. 63:5. Hel. 1:23, 28, 29. 4:5, 6. 5:14. 3 Ne. 3:23. 11:1. *2m*, vers. 31, 32. Al. 46:17. 50:34. 63:5. 3 Ne. 3:23. Morm. 3:5, 7. 4:1-3, 8, 13, 19. *2n*, Llibre d'Eter. *2o*, Mos. 8:7-12. 21:25-28. 28:11-19. Llibre d'Eter. *2p*, Om. 20-22. *2q*, vers. 31, 32. Om. 14-22. Hel. 6:10. 8:21, 22. *2r*, Hel. 6:10. *2s*, vegeu *2m*, també Hel. 3:5, 6. *2t*, vegeu *2l*. *2u*, vegeu *m*, 1 Ne. 18. *2v*. Hel. 4:7. *2x*, Al. 50:34. 52:9. 63:5. Hel. 4:7. Morm. 2:29. 3:5.

CAPÍTOL 23

Es proclamada la llibertat religiosa. Molts lamanites es converteixen. Els amalequites i amulonites rebutgen la veritat. Els antinefi-lehites.

1. Ara, succeí que el rei dels lamanites envià una [a]crida entre tota la seva gent, que no havia de posar les mans sobre Ammon ni Aaron ni Omner, ni Himni, ni cap dels seus germans, que sortís predicant la paraula de Déu, en qualsevol indret que estiguessin, en cap part del seu país.

2. Sí, envià un decret entre ells, que no havien de posar-los les mans al damunt per a lligar-los o ficar-los a la presó; ni tampoc que els escopissin, ni els colpissin, o els fessin fora de les seves [b]sinagogues, ni els assotessin, ni que els apedreguessin, sinó que tinguessin accés lliure a les seves cases, i també als seus [c]temples i [d]santuaris.

3. I així podrien anar i predicar la paraula tal com desitgessin, perquè el rei s'havia convertit al Senyor, i [e]tota la seva casa. Per això va enviar la seva [f]crida per tot el país, al seu poble, a fi que la paraula de Déu no tingués barrera, sinó que pogués estendre's per tot el país, perquè el seu poble es convencés de les [g]tradicions iniqües dels seus pares, i que es persuadessin que eren tots germans, i que no devien matar ni pillar, ni furtar, ni cometre adulteri, ni fer cap mena de dolenteria.

4. I ara, succeí que quan el rei havia comunicat aquesta [h]crida, Aaron i els seus germans anaren de ciutat en ciutat, i d'una [i]casa d'adoració a l'altra, establint esglésies, i consagrant [j]sacerdots i mestres per tot el país entre els lamanites, per a predicar i ensenyar la paraula de Déu entre ells. I així, començaren a reeixir.

5. I milers foren portats a coneixença del Senyor, sí, foren portats a milers a creure en les tradicions dels nefites. I foren instruïts en els [k]annals i profecies que havien estat transmesos fins llavors.

6. I tan cert com el Senyor viu, tots aquells que cregueren, o que foren portats al coneixement de la veritat, per mitjà de la predicació d'Ammon i dels seus germans, segons l'esperit de revelació i de profecia, i el poder de Déu que obrava miracles en ells — sí, us ho dic, tant cert com viu el Senyor, tots aquells lamanites que varen creure en la seva prédica i es convertiren al Senyor, [l]mai no es varen apartar.

7. Perquè esdevingueren un poble recte; deposaren les ar-

---

a, vers. 2-4. Al. 22:27. *b*, vegeu *u*, Al. 16. *c*, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *d*, vegeu *t*, Al. 15. *e*, Al. 22:23. *f*, vegeu *a*. *g*, vegeu *n*, Jac. 7. *h*, vegeu *a*. *i*, vegeu *u*, Al 16. Vegeu *h*, 2 Ne. 5. Vegeu *t*, Al. 15. *j*, vegeu *c*, Mos. 6. *k*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. Al. 63:12. *l*, Al. 27:27. Hel. 15:6-16.

mes de la seva rebel·lió, que no lluitaren més contra Déu, ni contra cap dels seus germans.

8. Ara, aquests són els qui es varen convertir al Senyor:

9. El poble dels lamanites que estava al [m]país d'Ismael.

10. I també el poble dels lamanites al [n]país de Middoni.

11. I també el poble dels lamanites a la [o]ciutat de Nefí.

12. I també el poble dels lamanites que estava al [p]país de Shilom, i al país de [q]Shemlon, i a la ciutat de Lemuel, i a la ciutat de Shimnilom.

13. Aquests són els noms de les ciutats dels lamanites que es convertiren al Senyor. I són els qui deposaren les armes de la seva rebel·lió, sí, totes les seves armes de guerra; i tots eren lamanites.

14. I els amalequites no es convertiren, a excepció d'un, ni els [r]amulonites tampoc, sinó que enduriren el cor, i també el cor dels lamanites d'aquella part del país onsevulga que vivien, sí, i en totes les seves viles i ciutats.

15. Per això hem anomenat totes les ciutats dels lamanites on es penediren i arribaren al coneixement de la veritat, i es convertiren.

16. I succeí que el rei i aquells que es varen convertir, desitjaren tenir un nom per tal de distingir-los dels seus germans. Per això el rei consultà Aaron i molts dels seus [s]sacerdots sobre el nom que es prendrien, perquè es distingissin.

17. I s'anomenaren [t]anti-nefí-lehites. I eren anomenats per aquest nom, i ja no s'anomenaven lamanites més.

18. Començaren a ésser gent molt laboriosa; sí, i eren amigables amb els nefites. Per tant, obriren una correspondència amb ells, i la [u]maledicció de Déu ja no els seguia més.

CAPÍTOL 24

Els lamanites escometen el poble de Déu. Els lamanites convertits es neguen a prendre les armes. Més conversions.

1. I succeí que els amalequites i els [a]amulonites i els lamanites que es trobaven en el país d'Amuló, i també en [b]el d'Hèlam i en [c]el de Jerusalem, i en fi, en tots els països al voltant, que no s'havien convertit ni s'havien pres el nom [d]d'anti-nefí-lehites, foren moguts a ira pels amalequites i amulonites, contra els seus germans.

2. I augmentà tant el seu odi contra ells, que començaren a rebel·lar-se contra el seu rei, fins al punt de no voler-lo ja com rei. Per això prengueren les armes contra el poble d'Anti-Nefí-Lehí.

---

m, vegeu *x*, Al. 17. *n*, vegeu *b*, Al. 20. *o*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *p*, vegeu *f*, Mos. 7. *q*, vegeu *d*, Mos. 10. *r*, vegeu *u*, Mos. 23. *s*, vegeu *c*, Mos. 6. *t*, Al. 24:1-3, 5, 20. 25:1, 13. 27:2, 21, 25. 43:11. *u*, vegeu *d*, 1 Ne. 2, 2 Ne. 30:6. 3 Ne. 2:14-16. CAP. 24: *a*, vegeu *t*, Mos. 23. *b*, vegeu *n*, Mos. 23. *c*, vegeu *b*, Al. 21. *d*, vegeu *t*, Al. 23.

3. Ara, el rei conferí el regne al seu fill, i li donà el nom d'Anti-Nefí-Lehí.

4. I el rei morí el mateix any que els lamanites començaren els preparatius de guerra contra el poble de Déu.

5. I quan Ammon i els seus germans, i tots els qui havien pujat amb ells, veieren els preparatius dels lamanites de destruir els seus germans, es dirigiren al país de Madian; i allí Ammon trobà tots els seus germans. Des d'allí varen anar a la [e]terra d'Ismael per tal de consultar amb Lamoni, i també amb el seu germà, [f]Anti-Nefí-Lehí, del que havien de fer per a defensar-se contra els lamanites.

6. Ara, no n'hi va haver cap ànima dels qui s'havien convertit al Senyor que volgués prendre armes contra els seus germans; ni tan sols volgueren fer preparatius de guerra. I àdhuc el mateix rei els manà que no ho fessin.

7. Aquestes són les paraules que va dir al seu poble sobre l'assumpte: Dono gràcies al meu Déu, estimat poble, que el nostre gran Déu, en bondat, ens hagi enviat aquests germans nostres, els nefites, per a predicar-nos i persuadir-nos de les [g]tradicions dels nostres pares malvats.

8. Sí, heus aquí, dono gràcies al meu gran Déu, que ens hagi donat una porció del seu Esperit, per ablandir-nos el cor, fins [h]a obrir relacions amb aquests germans, els nefites.

9. I heus aquí que també agraeixo al meu Déu, que per obrir aquesta correspondència, ens hem convençut dels nostres pecats i dels molts assassinats que hem comès.

10. I també li agraeixo al meu Déu, sí, al meu gran Déu, que ens ha concedit de penedir-nos d'aquestes coses, i també perquè ens ha perdonat aquests molts pecats i assassinats que hem comès, i ens ha tret la culpa del nostre cor, pels mèrits del seu Fill.

11. I ara, germans meus, puix que això ha estat tot el que hem pogut fer (com que érem els més perduts de tot el gènere humà) per tal de penedir-nos de tots els nostres pecats i dels molts assassinats que hem comès, i de fer que Déu ens els llevés del cor, ja que tot el que podíem fer era de penedir-nos prou davant Déu, perquè ens llevés la nostra taca.

12. Ara, caríssims germans, ja que Déu ens ha llevat les nostres taques, i les nostres espases han esdevingut llustroses, llavors, que [i]no les taquem mai més amb la sang dels nostres germans.

13. Heus aquí, us dic: No! Retinguem les nostres espases perquè no es taquin amb la

---

e, vegeu *x*, Al. 17. *f*, vegeu *t*, Al. 23. *g*, vegeu *n*, Jac. 7. *h*, Al. 23:18. *i*, 6:13, 15-19.

Entre l'any 90 i el 77 a.C.

sang dels nostres germans; car potser si les taquéssim altra vegada, ja no es podrien rentar llustroses mitjançant la sang del Fill del nostre gran Déu, la qual serà vessada per a [i]l'expiació dels nostres pecats.

14. I el gran Déu s'ha compadit de nosaltres i ens ha fet saber aquestes coses perquè no moríssim. Sí, i ens ha donat a conèixer aquestes coses per endavant, perquè estima les nostres ànimes tal com estima els nostres fills. Per això, en la seva misericòrdia, ens visita pels seus àngels, perquè ens sigui comunicat el pla de salvació, a nosaltres igual com a les generacions futures.

15. Oh, que n'és de misericordiós el nostre Déu! I ara, com que això ha estat tant com hem pogut fer perquè ens siguin tretes les nostres [k]taques i que les nostres espases siguin fetes llustroses, [l]amaguem-les, perquè es conservin llustroses, com a testimoniatge al nostre Déu, en el dia final, o en el dia en què serem portats a comparèixer davant ell per a ésser jutjats, que no hàgim tacat les nostres espases en la sang dels nostres germans, des que ell ens impartí la seva paraula, i per ella ens ha netejat.

16. I ara, germans meus, si els nostres germans cerquen de destruir-nos, heus aquí, amagarem les nostres espases, sí, les enterrarem al [m]fons de la terra, perquè es conservin llustroses, com a testimoniatge que no les hem usat mai, en l'últim dia. I si els nostres germans ens destrueixen, heus aquí que anirem cap al nostre Déu, i serem salvats.

17. I succeí que quan el rei acabà de parlar aquestes paraules — i tot el poble es trobava aplegat — varen prendre les espases i totes les armes fetes per al vessament de la sang humana, i les enterraren al fons de la terra.

18. Això ho feren perquè, a la seva vista, era un testimoniatge a Déu, i també als homes, que mai més no tornarien a usar armes altra vegada, per a vessar la sang humana. I ho feren, atestiguant i pactant amb Déu, que més be que vessar la sang dels seus germans, [n]donarien la pròpia vida; i que més bé que treure d'un germà, li donarien a ell; i que més bé que passar els seus dies en la peresa, treballarien abundosament amb les seves mans.

19. I així, veiem que quan aquests lamanites foren duts a creure i conèixer la veritat, eren ferms, i preferien [o]sofrir fins a la mort, abans que cometre el pecat. I així veiem que enterraren les seves armes de pau, o enterraren les armes de guerra per a la pau.

20. I succeí que els seus ger-

---

j, vegeu f. 2 Ne. 2. *k*, vegeu *i*. *l*, vers. 17-19. Al 25:14. 26:32. 53:10, 11. 56:6-8. *m*, vegeu *l*. *n*, vers. 16, 21-27. *o*, vegeu *n*.

mans lamanites feren preparatius per a la guerra, i pujaren a la terra de Nefí amb l'intent de matar el rei i de posar-ne un altre al seu lloc, i també de destruir el poble [p]d'Anti-Nefí-Lehí del país.

21. Ara, quan el poble va veure que venien contra ells, anaren a l'encontre i es prosternaren al seu pas a terra, i començaren a invocar el nom del Senyor. I així es mantenien en esta actitud quan els lamanites començaven a caure al seu damunt i a matar-los amb l'espasa.

22. I així, sense trobar cap resistència, en mataren mil i cinc. I sabem que són benaïts, perquè han anat a habitar amb el seu Déu.

23. I quan els lamanites veieren que els seus germans no fugirien de l'espasa, ni es desviaven cap a dreta ni a esquerra, sinó que s'ajeien i morien, i lloaven Déu a l'acte de morir sota l'espasa —

24. Ara, quan els lamanites veien això, desistiren de matar-los; i n'hi havia molts dels quals se'ls havia commogut el cor pels seus germans que havien caigut, car es penedien del que havien fet.

25. I succeí que deposaren les seves armes de guerra i no les volgueren tornar a agafar, perquè els punxaven els assassinats que havien comès; i varen ajeure's igual que els seus germans, tot confiant en la clemència d'aquells que els tenien alçat el braç per a matar-los.

26. I succeí que s'afegiren al poble de Déu aquell dia, més que el nombre dels que s'havien mort; i aquells que foren matats eren justos, per tant, no tenim motius per a dubtar que no s'hagin salvat.

27. No n'hi havia cap home dolent que morís entre ells, però hi havia més de mil que foren portats al coneixement de la veritat. Així, veiem que el Senyor obra de moltes maneres per a la salvació del seu poble.

28. Ara, el nombre més gran d'entre els lamanites, que mataren tants dels seus germans, eren amalequites i amulonites, essent la part més gran d'ells de [q]l'orde dels nehors.

29. I entre els qui s'ajuntaren al poble del Senyor, no hi havia cap amalequita o [r]amulonita, ni dels de [s]l'orde de Nehor, sinó que tots foren descendents literals de Laman i Lemuel.

30. Així podem discernir clarament, que quan un poble ha estat il·luminat per l'Esperit de Déu, i ha tingut gran coneixença de les coses que pertanyen a la justícia, i llavors decau en el pecat i en la transgressió, es torna més empedreït, i així la seva condició esdevé més [t]mala

---

p, vegeu *t*, Al. 23. *q*, Al. 1:2-15. *r*, vegeu *t*, Mos. 23. *s*, Al. 1:2-15. *t*, vers. 1, 28, 29. Vegeu *h*, 2 Ne. 31. Al. 21:3-11. 23:14. 32:19. 47:36.

que si mai no haguessin conegut aquestes coses.

CAPÍTOL 25

Agressions lamanites. Venjança dels amulonites. Martiris. Les profecies d'Abinadí es van acomplint.

1. Ara, succeí que aquells lamanites es varen enutjar encara més per haver assassinat els seus germans; per tant, juraren de venjar-se dels nefites, i no varen provar més de matar el poble [a]d'Anti-Nefí-Lehí en aquell moment;

2. Sinó que prengueren els seus exèrcits, i marxaren fins a les fronteres del país de Zarahemla, i caigueren damunt el poble que es trobava en el país [b]d'Ammoníah, i els [c]destruïren.

3. Després d'això feren moltes batalles amb els nefites, en les quals foren foragitats i matats.

4. I entre els lamanites que moriren es trobaven gairebé tota la [d]semença d'Amuló i dels seus germans, que eren els sacerdots de Noè, i foren morts a mans dels nefites.

5. I els altres, havent fugit dins l'erm de l'est, i havent-los arrabassat el poder i l'autoritat dels lamanites, feren [e]morir molts dels lamanites pel foc a causa de les seves creences —

6 Perquè molts d'aquests, després d'haver sofert tantes pèrdues i afliccions, començaren a moure's al record de les [f]paraules que Aaron i els seus germans els havien predicat en el seu país. Per això, començaren a descreure les [g]tradicions dels seus pares, i a creure en el Senyor, i que ell donava gran poder als nefites; de manera que molts d'ells es convertiren a l'erm.

7. I succeí que aquells cabdills, que eren la resta dels [h]fills d'Amuló, feren que es [i]matessin aquests, sí, tots els qui creuen en aquestes coses.

8. Ara, aquest martiri féu que molts dels seus germans es moguessin a ira. I començà a haver-hi disputes a l'erm; i els lamanites començaren a caçar la [j]semença d'Amuló i dels seus germans, i a matar-los, i fugiren dins l'erm de l'est.

9. I heus aquí, els lamanites els persegueixen fins el dia d'avui. Així s'acompliren les [k]paraules d'Abinadí, que digué sobre la semença dels sacerdots que li feren patir la mort pel foc.

10. Perquè ell els digué: [l]El que fareu a mi, serà tipus de les coses futures.

11. Ara, Abinadí fou el primer que patí la [m]mort pel foc, a causa de la seva creença en Déu; i això es el que volgué dir, que

---

a, vegeu *t*, Al. 23. *b*, vegeu *i*, Al. 8. *c*, Al. 16:2, 3, 9-11. *d*, vegeu *t*, Mos. 23. *e*, vegeu *f*, Mos. 17. *f*, Al. 21:5-12. *g*, vegeu *n*, Jac. 7. *h*, vegeu *t*, Mos. 23. *i*, vegeu *f*, Mos. 17. *j*, vegeu *t*, Mos. 23. *k*, Mos. 17:15-20. *l*, Mos 13:10. *m*, Mos. 17:13-20.

molts sofririen la mort pel foc, [n]tal com ell la sofria.

12. I va dir als sacerdots de Noè que la seva semença faria morir molts, de la mateixa manera que ell, i que aquells serien espargits i morts, així com l'ovella que no té pastor és empaitada i morta pels animals ferotges. I ara, heus aquí, aquestes paraules es verificaren; car foren empaitats pels lamanites, i [o]caçats i morts.

13. I va passar que quan els lamanites veieren que no podien prevaler contra els nefites, tornaren a la seva terra; i molts se n'anaren a sojornar al [p]país d'Ismael i a la [q]terra de Nefí, i s'uniren al poble de Déu, que era el [r]d'Anti-Nefí-Lehí.

14. I també [s]enterraren les seves armes de guerra, igual com ho havien fet els seus germans, i començaren a ésser un poble just, i caminaren pels camins del Senyor, i miraren de guardar els seus manaments i estatuts.

15. Sí, i observaven la [t]llei de Moisès, perquè calia que l'observessin encara, ja que no s'havia acomplert del tot. Però malgrat la llei de Moisès, miraven endavant fins a la vinguda del Crist, considerant la llei mosaica com tipus del seu advenimment, i crèient que havien de guardar aquelles cerimònies exteriors fins el dia que ell els fos revelat.

16. Però ells no es pensaven que la salvació vingués per la llei de Moisès, sinó que la llei de Moisès els servia d'enfortir la fe en Crist. I així retenien una esperança, mitjançant la fe, fins a la salvació eterna, tot confiant en l'esperit de profecia que parlava d'aquelles coses a venir.

17. Ara Ammon i Aaron, i Omner, i Himni i els seus germans s'alegraren moltíssim de l'èxit que havien tingut entre els lamanites, veient que el Senyor els havia concedit segons les seves [u]pregàries, i que també els havia verificat la seva paraula en cada particular.

CAPÍTOL 26

Ammon es gloria en el Senyor. Ell es vanta justament. Explica les benediccions rebudes per ell i pels seus germans.

1. Ara aquestes són les paraules d'Ammon als seus germans, que diuen així: Germans meus, heus aquí que us dic, que n'és de gran el motiu que tenim d'alegrar-nos! Què, podíem imaginar quan vàrem [a]sortir del [b]país de Zarahemla, que Déu ens hauria concedit tan grans benediccions?

2. Ara us pregunto: Quines grans benediccions ens ha concedit? M'ho podeu dir?

3. Heus aquí que jo respondré per a vosaltres; perquè els

---

n, vers. 5-7. *o*, vers. 8, 9. Mos. 17:18. *p*, vegeu *x*, Al. 17. *q*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *r*, vegeu *t*, Al. 23. *s*, vegeu *l*, Al. 24. *t*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *u*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. CAP. 26: *a*, Mos. 28:9. Al. 17:6-9. *b*, Om. 13.

nostres germans, els lamanites, estaven en les tenebres, sí, en l'abisme més fosc. Però, heus aquí, [c]quants d'ells no són emmenats a esguardar la meravellosa llum de Déu! Aquesta és la benedicció que ens ha estat concedida, d'haver estat instruments a les mans de Déu per a realitzar aquesta gran obra.

4. Heus aquí que [d]milers d'ells s'alegren, i han estat conduïts dins la cleda de Déu.

5. Heus aquí, el camp estava a punt, i beneïts sou vosaltres perquè vareu ficar-hi la falç i segar amb la vostra força, sí, tota la jornada vareu treballar; i esguardeu el nombre de les vostres garbes! I seran acollides en els graners per tal que no siguin assolades.

6. Sí, no seran estassades per les [e]tempestes en el darrer dia, ni les regolfades no les flagellaran, sinó que quan vingui la tempesta, seran arreplegades al seu lloc, perquè no les encalci la tempesta; i que no siguin endutes per l'huracà cap on l'enemic les vulgui [f]portar.

7. Però heus aquí que estan a les mans del Senyor de la collita, i són seves, i ell les [g]alçarà en el postrer dia.

8. Beneït sigui el nom del nostre Déu! Cantem les seves lloances, sí, donem gràcies al seu sant nom, perquè ell obra amb justícia per sempre.

9. Doncs, si no haguéssim pujat del [h]país de Zarahemla, aquests caríssims germans nostres, que tant ens han estimat, encara estarien [i]turmentats amb l'odi en contra nostre, sí, i encara haurien romangut estranys a Déu.

10. I succeí que quan Ammon hagué dit aquestes paraules, el seu germà Aaron li reprotxà, dient: Ammon, em temo que el teu goig no et transporti fins a la vanaglòria.

11. Però Ammon li digué: No em gloriejo gens de la meva força ni de la pròpia saviesa; però heus aquí, el meu goig és sadoll, sí, el meu cor curulla de goig, i m'alegraré en el meu Déu.

12. Sí, sé que no sóc res; pel que fa de la meva força sóc dèbil. Per tant, no em vanagloriaré de mi mateix, sinó que em gloriaré del meu Déu, perquè en el seu poder puc fer totes les coses. Sí, quants miracles potents no hem fet en aquest país, pels quals lloarem el seu nom per sempre més!

13. Heus aquí, quants milers dels nostres germans no ha deslliurat dels [j]turments de l'infern! I són emmenats a cantar l'amor redemptor, i això pel poder de la seva paraula que és en nosaltres. No tenim, per tant, grans raons per a alegrar-nos?

14. Sí, tenim raons per a glorificar-lo per sempre, puix que ell és el Déu Altíssim, i ha des-

---

c, Al. 23:8-13. *d*, Al. 23:5. *e*, Hel. 5:12. 3 Ne. 14:25, 27. *f*, vegeu *i*, 2 Ne. 9. *g*, vegeu *o*, Mos. 23. *h*, Om. 13. *i*, vegeu *n*, Jac. 7. *j*, vegeu *p*, 2 Ne. 28.

fermat els nostres germans de les [k]cadenes de l'infern.

15. Sí, es trobaven encerclats d'eternes tenebres i destrucció. Però heus aquí, que ell els ha portat dins la seva llum eterna, sí, dins la salvació sempiterna, i són encerclats amb la incomparable benaurança del seu amor. Sí, i hem estat instrument a les seves mans en fer aquesta gran i meravellosa obra.

16. Per això, gloriem-nos, sí, ens gloriarem en el Senyor! Sí, ens gaubarem, perquè el nostre goig és sadoll! Sí, lloarem el nostre Déu per sempre. Certament, qui pot gloriar-se massa en el Senyor? Sí, qui podrà parlar en excès del seu gran poder, i de la seva misericòrdia, i la seva llarguesa envers els fills dels homes? Heus aquí, us dic que no puc expressar ni la més petita part del que sento.

17. Qui hauria cregut mai que el nostre Déu hauria estat tan misericordiós de treure'ns del nostre terrible estat pecaminós i pollut?

18. Heus aquí, que vàrem sortir, àdhuc amb còlera, amb poderoses amenaces, per a [l]destruir la seva església.

19. Oh, llavors ¿com és que no ens va consignar a una terrible destrucció? Sí, per què no va deixar caure l'espasa de la seva justícia al damunt nostre, i destinar-nos a la [m]desesperació eterna?

20. Oh, l'ànima meva com si fos, quasi em fuig amb el pensament! Heus aquí que no ens va exercir la seva justícia al damunt, sinó que en la seva gran clemència ens ha fet salvar aquell sempitern [n]abisme de mort i misèria, per a la salvació de les nostres ànimes.

21. I ara, germans meus, quin home natural hi ha que conegui aquestes coses? Us dic que no n'hi ha cap que sàpiga aquestes coses, sinó el penitent.

22. Sí, aquell que es penedeix i exerceix la fe, i dóna bones obres, i [o]prega tothora sense parar — a aquest li és permès de conèixer els misteris de Déu. Sí, a aquest li serà donat de revelar coses que mai no han estat revelades. Sí, i a un tal semblant li serà concedit de portar milers d'ànimes al penediment, així com a nosaltres ens ha estat donat de conduir aquests germans nostres al penediment.

23. Us recordeu, germans meus, del que diguérem als nostres germans en el país de Zarahemla: Pugem a la terra de Nefí a predicar als nostres germans, els lamanites — i es reien de nosaltres fins al menyspreu?

24. Perquè ens digueren: Què us penseu, que podreu portar els lamanites al coneixement de la veritat? Us imagineu que po-

---

k, vegeu *p*, 2 Ne. 28. *l*, Mos. 27:10, 34. *m*, vegeu *m*, Jac. 6. *n*, vegeu *i*, 1 Ne. 15. *o*, vegeu *c*, 2 Ne. 32.

dreu persuadir-los de [p]l'incorrecte de les tradicions dels seus pares, tan testarruts que són, els cors dels quals es delecten en el vessament de la sang; que passen els seus dies en la més vil malvestat, les sendes dels quals han estat les d'un transgressor des del principi? Ara, germans meus, us en recordeu de què així era el seu llenguatge?

25. I a més digueren: Prenguem-nos les armes en contra, a fi d'exterminar-los a ells i la seva iniquitat de la terra, no sigui que ens passin per sobre i ens destrueixin.

26. Però, heus aquí, estimats germans meus, vinguérem a l'erm no pas amb l'intent de destruir els nostres germans, sinó amb la intenció que tal vegada poguéssim salvar algunes quantes de les seves ànimes.

27. Ara, quan el nostre cor estava [q]deprimit, i estàvem a punt de retornar, heus aquí, el Senyor ens conhortà, i digué: Aneu enmig dels vostres germans, els lamanites, i sofriu-ne amb [r]paciència les afliccions, i jo us donaré reeixit.

28. Ara, heus aquí, hem vingut, i hem anat entre ells; hem estat [s]pacients en les nostres sofrences i hem suportat cada privació. Sí, hem anat de casa en casa, confiant en les clemències del món — no pas en les del món solament, sinó en les de Déu.

29. I hem entrat a les seves cases i els hi hem ensenyat; i els hem instruït pels seus carrers, sí, i els hem adoctrinat pels seus turons. Hem entrat també en els seus [t]temples i les seves [u]sinagogues, i els hi hem ensenyat. I hem estat [v]foragitats i escarnits, i ens han escopit i bufetejat; hem estat apedregats, i agafats i lligats amb [w]fortes cordes, i ficats a la presó. I a través del poder i la saviesa de Déu hem estat alliberats altra vegada.

30. Hem sofert tota mena d'afliccions, i tot això, que tal volta podríem ésser el mitjà de salvar alguna ànima. I creíem que el nostre goig seria sadoll, si podíem [x]salvar-ne algunes.

31. Ara, heus aquí, podem esguardar, i veure els fruits de les nostres labors. I són pocs? Us dic que no, sinó que són [y]molts! Sí, i podem testificar de la seva sinceritat, per motiu del seu amor envers els seus germans, i també envers nosaltres.

32. Perquè ells més bé se [z]sacrificarien la vida que prendre la del seu enemic. I han [2a]enterrat les seves armes de guerra al fons de la terra pel

p, vegeu *n*, Jac. 7. *q*, Al. 17:9-12. *r*, ver. 28. Al. 17:11. *s*, vegeu *s*. *t*, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *u*, vegeu *u*. Al. 16. *v*, Al. 20:29, 30. 21:11. *x*, Al. 20:29, 30. *y*, ver. 26. *z*, Al. 23:8-13. Al. 26:4. *2a*, Al. 24:20-24.

Entre l'any 90 i el 77 a.C.

seu amor envers els seus germans.

33. Ara us dic: Hi ha hagut tan gran amor en tot el país? Heus aquí, us dic que no, no n'hi ha hagut, ni entre els nefites.

34. Perquè, heus aquí, aquests prendrien les armes contra els seus germans; no es deixarien matar. Mes, heus aquí, [2c]quants d'aquests lamanites no han posat la seva vida! I sabem que han anat al seu Déu, a causa del seu amor, i perquè avorreixen el pecat.

35. Ara, no tenim raons d'alegrar-nos? Sí, us dic, no hi ha hagut homes que tinguessin tan gran raó d'alegrar-se com nosaltres, des del principi del món. Sí, i el meu goig es transporta fins a gloriejar en el meu Déu; perquè ell té tot poder, tota saviesa i tot enteniment. Comprèn [2d]totes les coses, i és un Esser misericordiós, fins a la salvació d'aquells que es penediran i creuran en nom seu.

36. Ara, si això és vanagloriar-se, així em vanagloriaré, perquè això és la meva vida i la meva llum, el meu goig i la meva salvació, i la meva redempció de la misèria sempiterna. Sí, beneït és el nom del meu Déu, que ha estat atès d'aquest poble, el qual és una [2e]branca de l'arbre d'Israel, que s'ha [2f]perdut del seu tronc en terra estranya. Sí, ho dic: Beneït sigui el nom del meu Déu, que s'ha recordat de nosaltres, [2g]errants en terra estranya.

37. Ara, germans meus, veiem que Déu té recordat tot poble, qualsevol que sigui el país on es trobi. Sí, té comptat el seu poble, i les seves entranyes de misericòrdia abasten tota la terra. Ara, aquest és el meu goig i el meu gran agraïment, sí, i li donaré gràcies al meu Déu per sempre. Amén.

CAPÍTOL 27

El poble d'Anti-Nefí-Lehi cerca refugi a Zarahemla. Es deien el poble d'Ammon. Els és donada la terra de Jersó.

1. Ara, succeí que quan aquells lamanites que havien anat a combatre contra els nefites, hagueren trobat, després de les seves [a]moltes lluites per a destruir-los, que era en va de cercar-ne la destrucció, retornaren a la [b]terra de Nefí.

2. I els amalequites, a causa de la seva desfeta, estaven furiosos. I quan veieren que no podien venjar-se dels nefites, començaren a suscitar el poble a la ira contra els seus germans, el poble [c]d'Anti-Nefí-Lehí; així doncs, es posaren altra vegada a destruir-los.

3. Però aquest poble altra volta es negava a prendre les armes, i es deixava matar con-

---

2b, vegeu *l*, Al. 24. *2c*, Al. 24:22. *2d*, vegeu *r*, 2 Ne. 9. D. i A. 88:41. *2e*, vegeu *b*, Jac. 5. *2f*, Jac. 5:25, 40, 43-45. *2g*, Jac. 7:26. CAP. 27: *a*, Al. 25:2, 3. *b*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *c*, vegeu *t*, Al. 23.

forme al grat dels seus enemics.

4. Ara, quan Ammon i els seus germans veien aquesta obra de destrucció entre aquells que tant estimaven, i entre els qui tant els havien estimat — perquè els tractaven com si fossin àngels enviats de Déu per a salvar-los de la destrucció eterna — per tant, quan Ammon i els seus germans veien aquesta gran obra de destrucció, es mogueren a compassió, i digueren al rei:

5. Apleguem junts aquest poble del Senyor, i baixem al [d]país de Zarahemla fins als nostres germans, els nefites, i fugim de les mans dels nostres enemics, a fi que no siguem destruïts.

6. Però el rei els digué: Heus aquí que els nefites ens destruiran per motiu dels molts assassinats i pecats que hem comès contra ells.

7. I Ammon digué: Aniré i demanaré al Senyor, i si ell ens diu que baixem als nostres germans, ¿vosaltres hi anireu?

8. I el rei li digué: Sí, si el Senyor ens diu que hi anem, anirem allí entre els nostres germans, i serem els seus [e]esclaus fins que els hi desagreugem dels molts assassinats i pecats que hem comès contra ells.

9. Però Ammon li digué: Es contra la llei dels nostres germans, la que fou establerta pel meu pare, que hi hagi esclaus entre ells. Baixem, doncs, i confiem en la misericòrdia dels nostres germans.

10. Però el rei li digué: [f]Pregunta-ho al Senyor, i si ens diu que hi anem, hi anirem; altrament, morirem en el país.

11. I succeí que Ammon ho demanà del Senyor, i el Senyor digué:

12. Treu aquest poble d'aquest país per tal que no hi morin; perquè Satanàs té ben arrapat el cor dels amalequites, [g]que susciten els lamanites a la ira contra els seus germans per a matar-los. Per tant, sortiu d'aquest país, i beneït és aquest poble en aquesta generació, perquè jo el preservaré.

13. Ara succeí que Ammon anà i digué al rei tot el que el Senyor li havia [h]dit.

14. I aplegaren tot junts el seu poble, sí, tot el poble del Senyor, i recolliren tots els seus ramats i bestiar, i partiren del país. Entraren a l'erm que dividia la terra de Nefí del país de Zarahemla, i arribaren prop de les fronteres del país.

15. Aleshores Ammon els digué: Heus aquí, els meus germans i jo entrarem al país de Zarahemla, i vosaltres romandreu aquí fins que tornem; i sotjarem el cor dels nostres germans, per si volen que entreu al seu país.

16. I succeí que mentre

---

d, Om. 13. *e*, Mos. 29:32, 38, 40. *f*, ver. 11. *g*, vers. 2, 3. *h*, ver. 12.

Ammon i els seus germans hi anaven, es trobaren amb Alma cap al [i]lloc del qual ja s'ha parlat; i heus aquí, fou un encontre joiós.

17. El goig d'Ammon fou tan gran que en quedà sadoll. Sí, se n'entrà de goig del seu Déu fins a l'esgotament de les seves forces; i caigué [j]una altra vegada a terra.

18. Ara, no fou aquest un goig immens? Heus aquí que aquest és el goig que ningú no rep, sinó el vertader penitent i l'humil cercador de felicitat.

19. Ara, el goig d'Alma en trobar els seus germans fou gran de debò, així com també el d'Aaron i d'Omner i d'Himni, però el goig d'ells no fou tant per a excedir les seves forces.

20. I succeí que Alma va conduir els seus germans altra vegada al [k]país de Zarahemla, fins a [l]casa seva, i anaren i digueren al [m]jutge superior totes les coses que els havien ocorregut a la [n]terra de Nefí, entre els seus germans, els lamanites.

21. I succeí que el jutge superior envià una crida per tot el país, demanant el [o]parer del poble d'admetre els seus germans, que era el poble [p]d'Anti-Nefí-Lehí.

22. I succeí que la veu del poble arribà, dient: Heus aquí, nosaltres abandonarem la [q]terra de Jersó, que es troba cap a l'est, vora el mar, que confronta al [r]país d'Abundància, la qual en queda al sud; i aquesta terra de Jersó és la que donarem en herència als nostres germans.

23. I col·locarem els nostres exèrcits entre la terra de Jersó i la de Nefí, per tal de protegir els nostres germans en la terra de Jersó. I ho farem per als nostres germans, per motiu de la seva por de prendre les armes contra els seus germans, no fos que cometessin pecat. I aquesta gran por seva arribà a causa del seu greu penediment que tingueren, per motiu dels seus molts assassinats i les seves terribles malvestats.

24. I tot ho farem per als nostres germans, perquè heretin la terra de Jersó. I els guardarem dels seus enemics amb els nostres exèrcits, sota [s]condició que ens donin part dels seus béns per a ajudar-nos en mantenir els nostres exèrcits.

25. Ara, succeí que quan Ammon hagué sentit això, tornà al poble [t]d'Anti-Nefí-Lehí, i també Alma amb ell, a l'erm on havien plantat les tendes, i els comunicaren totes aquestes coses. I Alma també els relatà de la seva [u]conversió, junt amb Ammon, Aaron i els seus germans.

26. I succeí que això ocasionà

i, Al 17:1-4. *j*, Al. 19:14, 17. *k*, Om. 13. *l*, Al. 15-18. *m*, Al. 4:16-18. *n*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *o*, vegeu *e*, Mos. 29. *p*, vegeu *t*, Al. 23. *q*, vers. 23, 24, 26. Al. 28:1, 8. 30:1, 19. 31:3. 35:1, 2, 6, 8, 13, 14. 43:4, 15, 18, 22, 25. *r*, vegeu *2l*, Al. 22. *s*, Al. 43:13. *t*, vegeu *t*, Al. 23. *u*, Mos. 27:10-17.

gran alegria entre ells; i baixaren a la [v]terra de Jersó i en prengueren possessió. I els nefites els anomenaren el poble d'Ammon; per tant, es distingiren amb aquest nom des de llavors.

27. I es trobaven entre el poble de Nefí, i també eren comptats entre el poble que era de l'Església de Déu. I es distingien també pel seu zel envers Déu, i també envers els homes; perquè eren completament honrats i dreturers en totes les coses, i ferms en la fe del Crist [x]fins a la fi.

28. Miraven al vessament de la sang dels seus germans amb l'aversió més gran, i mai per mai no se'ls pogué persuadir de prendre les armes en contra d'ells; i no miraven a la mort amb el més mínim de terror, per la seva esperança i expectatives en Crist i la [y]resurrecció. Per això la mort per a ells restava sumida, per la [z]victòria del Crist damunt d'ella.

29. Per tant, patirien la [2a]mort més penosa i humiliant que els poguessin inflingir els seus germans, abans d'alçar l'espasa o la simitarra per a ferir-los.

30. Així era un poble zelós i benestimat, un poble altament afavorit del Senyor.

CAPÍTOL 28

Els lamanites fan la guerra als nefites. Una batalla terrible. Els lamanites són vençuts. Grans lamentacions.

1. Ara, succeí que després que el [a]poble d'Ammon fou establert a la [b]terra de Jersó i una església també organitzada allí, i els exèrcits dels nefites foren collocats al voltant de la terra, sí, en totes les fronteres al voltant del [c]país de Zarahemla, heus aquí que els exèrcits dels lamanites seguiren els seus germans dins l'erm.

2. Així, hi hagué una batalla terrible, sí, com mai no se n'havia conegut de semblant entre tots els habitants en el país, des del temps en què Lehí eixí [d]de Jerusalem; i desenes de milers dels lamanites foren morts i espargits arreu.

3. Sí, i també hi hagué una terrible matança entre el poble de Nefí; però així i tot, els lamanites foren foragitats i dispersats, i el poble de Nefí retornà al seu país.

4. Ara, aquest fou un temps en què se sentia gran dol i lamentació per tot el país, entre tot el poble de Nefí —

5. Sí, el clam de les vídues plorant pels seus marits, i també dels pares pels seus fills, i la germana pel germà, sí, el germà pel pare; i així el clam de dol se sentia entre tots ells, deplorant els seus parents que havien estat morts.

---

v, vegeu *q*. *x*, vegeu *l*, Al. 23. *y*, vegeu *d*, 2 Ne. 11. *z*, vegeu *h*, Mos. 16. *2a*, Al. 24:20-23. 27:3. Cap. 28: *a*, Al. 27:26. *b*, vegeu *q*, Al. 27. *c*, Om. 13. *d*, 1 Ne. 2:2, 3.

Vora l'any 77 a.C.

6. I fou certament un dia tristíssim, sí, un temps de solemnitat, i un de molt [e]dejuni i oració.

7. I així acabà l'any quinzè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

8. I aquest és el relat d'Ammon i dels seus germans, les seves jornades en la terra de Nefí, els seus sofriments en el país, les seves angoixes i les seves afliccions, i el seu [f]goig incomprensible; i l'acolliment i seguretat dels germans en la [g]terra de Jersó. I ara, que el Senyor, Redemptor de tots els homes, beneeixi les seves ànimes per sempre.

9. I aquesta és la relació de les guerres i baralles entre els nefites, i també de les guerres entre nefites i lamanites. I així finí *l'any quinzè del govern dels jutges.

10. [h]Des del primer any fins al quinzè, s'ha vist la destrucció de molts milers de vides, sí, s'ha portat a terme una escena afrontosa d'efusió de sang.

11. I els cossos de molts milers jeuen sota terra, mentre que els cossos de molts milers es [i]consumeixen apilats damunt la faç de la terra. Sí, i molts milers ploren la pèrdua dels seus parents, ja que tenen motiu de témer, segons les promeses del Senyor, que no siguin destinats a un estat de misèria interminable.

12. Mentre milers d'altres certament deploren la pèrdua dels seus parents, però amb tot, es gauben i exulten en l'esperança, i fins i tot saben, segons les promeses del Senyor, que aquests són alçats per a habitar a la dreta de Déu en un estat de felicitat sense fi.

13. I així veiem com és de gran la desigualtat de l'home, per culpa del pecat i la transgressió, i del poder del diable, la qual ocorre pels arterosos plans que aquest ha maquinat per a enxarxar els cors dels homes.

14. I així veiem la gran crida a la diligència per als homes de [j]treballar a les vinyes del Senyor. I així veiem la gran raó de doldre's, com també de gaubar-se — dolença a causa de la mort i destrucció entre els homes, i gaubança a causa de la llum de Crist per a vida.

CAPÍTOL 29

El desig ardent d'Alma de proclamar el penediment a tothom. La paraula de Déu és repartida amb saviesa: Alma s'alegra del reeiximent dels seus germans.

1. Oh, tan de bo que fos un àngel i pogués realitzar el desig del meu cor, que pogués sortir i parlar amb la trompa de Déu, amb una veu que sacsegés la terra, i cridar el penediment a tots els pobles!

---

e, vegeu *t*, Mos. 27. *f*, Al. 26. 27:16-19. *g*, vegeu *q*, Al. 27. h, Al. caps. 1-28. *i*, Al. 16:11. *j*, Jac. 5. * L'any 76 a.C.

2. Sí, declararia a tota ànima, com si fos amb veu de tro, el penediment i el pla de redempció, a fi que es penedissin i vinguessin fins al nostre Déu, perquè no hi hagués més dolor sobre tota la superfície de la terra.

3. Però heus aquí, sóc home, i peco en el meu desig, ja que devia contentar-me amb les coses que el Senyor m'ha assenyalat.

4. No devia desfer amb els meus desigs, el ferm decret d'un Déu just, ja que sé que ell atorga als homes segons el desig d'ells, sia per a mort o per a vida; sí, sé que ell assigna als homes, sí, els decret per a ells decrets que són immutables, segons el voler d'ells, ja siguin per a salvació o per a destrucció.

5. Sí, i sé que el bé i el mal són presentats a tots els homes. Aquell que [a]no coneix el bé del mal està sense culpa, però el qui [b]coneix el bé i el mal, a aquest li és donat segons els seus desigs, sia que desitgi el bé o el mal, la vida o la mort, el goig o el remordiment de consciència.

6. Ara, puix que sé aquestes coses, perquè desitjar altra cosa més que la d'acomplir l'obra a la qual he estat cridat?

7. Per què [c]desitjar que fos un àngel, que pogués parlar a tots els confins de la terra?

8. Perquè heus aquí, el Senyor atorga a totes les nacions, homes de la mateixa nació i llengua, per a ensenyar la seva paraula, sí, en la seva saviesa, [d]tot allò que jutgi bo que tinguin; veiem, doncs, que el Senyor aconsella en saviesa, segons el que és just i veritable.

9. Jo sé el que el Senyor m'ha manat a mi, i me'n glorio; [e]no em glorio de mi mateix, sinó d'allò que el Senyor m'ha manat. Sí, i aquesta és la meva glòria, que tal vegada sigui instrument a les mans de Déu, de portar alguna ànima fins al penediment; i és aquest el meu goig.

10. I quan veig a molts dels meus germans, penitents de debò, i que vénen al Senyor, el seu Déu, llavors la meva ànima s'omple de goig; aleshores em recordo del que el Senyor ha fet [f]per a mi, sí, que ha escoltat la meva oració; sí, llavors em recordo del seu braç misericordiós que s'estengué cap a mi.

11. I també em recordo de la captivitat dels meus pares; perquè sé amb certesa que el Senyor els alliberà de la servitud, i amb això establí la seva església. Sí, el Senyor Déu, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob, els deslliurà de la servitud.

12. Sí, sempre m'he recordat de la captivitat dels meus pa-

---

a, vegeu *j*, Mos. 3. *b*, vegeu *l*, 2 Ne. 2. *c*, ver. 1. *d*, Al. 12:9-11. *e*, Al. 26:12. *f*, Mos. 27:11-31.

Vora l'any 76 a.C.

res, i aquell mateix Déu que els deslliurà de les mans dels egipcis, els alliberà [g]de la servitud.

13. Sí, aquell mateix Déu establí la seva església entre ells; i aquell mateix Déu m'ha cridat a mi amb una [h]santa crida, per a predicar la paraula a aquest poble, i m'ha concedit molt reeiximent, en el qual el meu goig resta sadoll.

14. Però no m'alegro pas del meu propi èxit solament, sinó que el meu goig queda més sadoll a causa del reeiximent dels [i]meus germans que han pujat a la [j]terra de Nefí.

15. Heus aquí, han treballat moltíssim, i han donat molt de fruit; i que en serà de gran la seva recompensa!

16. Quan penso de l'èxit d'aquests germans meus, la meva ànima es transporta, fins a la seva separació del cos, com si fos, tant és el meu goig.

17. Ara, que Déu concedeixi a aquests, germans meus, que s'asseguin en el regne de Déu. Sí, i també a tots aquells que són el fruit de la seva obra, perquè mai més no en surtin, sinó que l'alabin per sempre més. I que Déu concedeixi que es faci segons les meves paraules, així com he parlat. Amén.

CAPITOL 30

Korihor, l'anticrist. Expulsat de Jersó, el detenen a Gideó. Es citat a Zarahemla. Demana un senyal i és castigat amb la mudesa. El seu miserable final.

1. Succeí que després que el *poble d'Ammon s'havia establert a la [b]terra de Jersó, i també després que havien [c]fet fora els lamanites, i que el poble del país havia enterrat els seus morts —

2. Ara, els seus morts no foren comptats per la [d]quantia del seu nombre; ni foren comptats els morts dels nefites — però succeí que una vegada que haguessin enterrat els seus morts, i també després dels dies de [e]dejuni, i de dol i oració (i això fou en l'any setzè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí), començà una pau contínua per tot el país.

3. I el poble mirava de guardar els manaments del Senyor; i eren estrictes en obeir les ordenances de Déu, segons la [f]llei de Moisès, perquè hom els havia ensenyat de guardar la llei de Moisès fins que s'acomplís.

4. I així la gent no tenia cap disturbi en tot l'any setzè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

5. I succeí que al començament de l'any dissetè del govern dels jutges hi havia pau contínua.

6. Però succeí que a *finals de l'any dissetè, arribà un home al país de Zarahemla, i era

g, Mos. 24:16-22. *h*, Al. 5:3. *i*, Al. 17:1-8. *j*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. CAP. 30: *a*, Al. 27:26. *b*, vegeu *q*, Al. 27. *c*, Al. 28:2, 3. *d*, vegeu *c*. *e*, vegeu *t*, Mos. 27. *f*, vegeu *o*, 2 Ne. 25.

* L'any 74 a.C.

un anticrist, perquè començà a predicar al poble contra les profecies que havien anunciat els profetes sobre la vinguda del Crist.

7. Ara, no hi havia cap [g]llei contra la creença d'un home, perquè era expressament contrari als manaments de Déu de què hi hagués alguna llei que portés els homes a condicions desiguals.

8. Car així ho diuen les escriptures: [h]Escolliu-vos avui a qui voleu servir.

9. Ara, si algú desitjava servir Déu, en tenia el privilegi, o més bé, si creia en Déu, era seu el privilegi de servir-lo; però si no hi creia, no hi havia cap llei que el castigués.

10. Però si assassinava, era castigat fins a la mort; i si robava, també era castigat; i si furtava, també era castigat; i si cometia adulteri també era castigat. Sí, per totes aquestes dolenteries se'l castigava.

11. Perquè hi havia una llei que els homes havien d'ésser jutjats segons els seus crims. Així i tot, [i]no hi havia cap llei contra la creença d'un home. Per tant, era castigat sols pels crims que havia comès; així doncs, tots estaven a [j]condicions iguals.

12. I aquest anticrist, que s'anomenava Korihor (i la llei no el podia retenir), començà a predicar al poble que no hi hauria un Crist. I predicava d'aquesta manera, dient:

13. Oh, vosaltres, que us sotmeteu sota una folla i vana esperança, ¿per què us poseu el jou amb follies semblants? Per què espereu en un Crist, ja que no hi ha ningú que pugui saber de res que ha de venir.

14. Heus aquí, aquestes coses que anomeneu profecies, que dieu que us han estat transmeses per sants profetes, són folles tradicions dels vostres pares.

15. Com podeu saber de la seva certesa? Heus aquí, no podeu saber de les coses que no veieu; per tant, no podeu saber si hi haurà un Crist.

16. Vosaltres mireu endavant i dieu que hi veieu la remissió dels vostres pecats; però, heus aquí, és l'efecte d'una ment desvariejada; i aquest trastorn de les vostres ments us ve per les tradicions dels vostres pares, que us descaminen en una creença de les coses que no són certes.

17. I moltes altres coses semblants els predicava, tot dient que no podia fer-se expiació pels pecats dels homes, sinó que cada home campava segons la destresa de la criatura. Per tant, cadascú prosperava segons el seu geni, i conqueria segons la seva força; i qualsevol cosa que l'home feia, no era pas cap crim.

---

g, vers. 9, 11. Al. 1:17. *h*, Jos. 24:15. *i*, vers. 7, 9. *j*, ver. 7. Mos. 27:3. 29:32.

18. I així els predicava, descaminant els cors de molts, fent que elevessin el cap en la seva dolenteria, sí, desviant moltes dones, i també homes, a cometre prostitucions, dient-los que quan un home moria, allí s'acabava tot.

19. Aquest home se n'anà a la [k]terra de Jersó també, per a predicar aquestes coses entre els del [l]poble d'Ammon, que abans fou el poble dels lamanites.

20. Però heus aquí que aquests eren més assenyats que molts dels nefites, perquè l'agafaren i el lligaren, i el portaren davant Ammon, que era un [m]alt sacerdot sobre aquell poble.

21. I succeí que ell manà que se l'enduguessin fora del país. Passà al [n]país de Gedeó, i hi començà també a predicar; però allí no li reeixí, perquè l'agafaren i el lligaren, i el portaren davant [o]l'alt sacerdot, i també el jutge superior del país.

22. I succeí que l'alt sacerdot li digué: Per què vas pervertint arreu els camins del Senyor? Per què ensenyes a aquest poble que no hi haurà un Crist, per a interrompre'ls les gaubances? Per què parles contra totes les profecies dels sants profetes?

23. Ara, el nom de l'alt sacerdot era Giddona. I Korihor li digué: Es perquè no ensenyo les folles tradicions dels vostres pares, i no instrueixo aquest poble a sotmetre's sota les estúpides ordenances i ritus que estableixen profetes antics per tal d'usurpar-los poder i autoritat, a fi de tenir-los en la ignorància, perquè no aixequin el cap, sinó que s'humiliïn segons les teves paraules.

24. Vosaltres dieu que aquest és un poble lliure. Heus aquí, jo us dic que viuen en la servitud. Dieu que aquelles antigues profecies són vertaderes. Heus aquí, jo us dic que no en sabeu si són certes.

25. Dieu que aquest poble és culpable i caigut, a causa de la transgressió d'un pare. Heus aquí, jo us dic que un nen no és culpable dels actes dels seus pares.

26. I també dieu que Crist ha de venir. Però, heus aquí, jo us dic que no ho sabeu si hi haurà un Crist. I dieu també que serà mort pels pecats del món —

27. I així descamineu aquest poble rera les folles tradicions dels vostres pares, i segons els vostres propis desigs; i els teniu sotmesos, com si fos en la servitud, per tal d'atipar-vos amb les labors de les seves mans, que no s'atreveixen a mirar amunt amb valor, ni a gaudir dels seus drets i privilegis.

28. Sí, no s'atreveixen a fer servir d'allò que és seu, per no

---

k, vegeu *q*, Al. 27. *l*, Al. 27:26. *m*, vegeu *g*, Mos. 26. *n*, vegeu *m*, Al. 2. *o*, vegeu *g*, Mos. 26. Vora l'any 74 a.C.

ofendre els seus sacerdots, els quals els posen el jou segons el seu parer, i els han fet creure, per les seves tradicions i els somnis, i els seus antulls, i visions i misteris fingits, que si no obren segons les seves paraules, ofendran algun ésser desconegut, que anomenen Déu — un ésser que no s'ha vist ni conegut mai, que mai no ha estat ni serà.

29. Ara, quan l'alt sacerdot i el jutge superior veieren la duresa del seu cor, sí, quan varen veure que vilipendiaria Déu mateix, no volgueren fer resposta a les seves paraules, sinó que manaren que el lliguessin. I el lliuraren a mans dels oficials, i l'enviaren al [p]país de Zarahemla, perquè allí comparegués davant Alma i el jutge superior, el qual era governador de tot el país.

30. I succeí que quan fou dut davant Alma i el jutge superior, prosseguí parlant de la [q]mateixa manera com feia al país de Gedeó, sí, seguí blasfemant.

31. I s'enlairà amb grans paraules inflades davant Alma, i denigrà els [r]sacerdots i mestres, tot acusant-los de desviar el poble rera les nècies tradicions dels seus pares, a fi d'atiparse de les labors del poble.

32. Llavors Alma li digué: Tu saps que no ens atipem de les labors d'aquest poble, car vet aquí, he treballat des del començament del govern dels jutges, fins ara, amb les [s]pròpies mans, per al meu sostenim ent, malgrat els meus molts viatges al voltant del país per a anunciar la paraula de Déu al meu poble.

33. I malgrat les moltes feines que he acomplit en l'església, mai no he rebut ni tan sols un [t]senine pel meu treball, ni tampoc els meus germans, [u]només en el seient judicial; i llavors hem rebut solament segons la llei pel nostre temps.

34. Ara, si no rebem res per les nostres labors en l'església, què en traurem de treballar en ella, si no és per a predicar la veritat, per tal d'alegrar-nos en el goig dels nostres germans?

35. Llavors, per què dius que prediquem a aquest poble per fer [v]guany, quan tu saps, de tu mateix, que no en rebem res? I tu creus que és perquè enganyem aquest poble, que els fa tant de goig en el cor?

36. I Korihor li va respondre: Sí.

37. Llavors Alma li digué: Creus que hi ha un Déu?

38. I ell contestà: [x]No.

39. I Alma li digué: Negaràs altra volta que hi ha un Déu, i també negaràs el Crist? Perquè vet aquí, et dic que sé que hi ha un Déu i també que el Crist vindrà.

40. Ara, quina evidència tens

---

p, Om. 13. *q*, vers. 23-28. *r*, vegeu *c*, Mos. 6. *s*, Mos. 18:24. 27:5. *t*, vegeu *c*, Al. 11. *u*, Al. 11:1, 3, 20. *v*, ver. 27. *x*, vers. 28, 29, 48.

que no hi ha un Déu o que Crist no ha de venir? Jo et dic que no tens cap, només la [y]teva paraula.

41. Però jo tinc totes les coses com a testimoni que aquestes coses són certes. I tu també en tens, com a testimoni que aquestes coses són certes; i les negaràs? Creus que aquestes coses són certes?

42. Jo sé que tu ho creus; però estàs posseït d'un esperit mentider, i t'has despullat de l'Esperit de Déu, que no pot tenir cabuda dintre teu. Emperò el diable té poder damunt teu, i et duu arreu, fent tot d'intrigues per tal de destruir els fills de Déu.

43. Llavors Korihor digué a Alma: Si em mostraràs un [z]senyal que em persuadi que hi ha un Déu, sí, mostra'm que té poder, i aleshores em convenceré de la veritat de les teves paraules.

44. Però Alma li respongué: Ja n'has tingut prou de senyals. Temptaràs el teu Déu? Diràs: Mostra'm un senyal, quan tens el testimoni de tots aquests germans teus, i també de tots els sants profetes? Les [2a]escriptures les tens davant teu, sí, i totes les coses t'indiquen que hi ha un Déu, sí, la terra mateixa i totes les coses que hi ha damunt ella, i el [2b]seu moviment, i també tots els planetes que es mouen en el seu ordre regular, tots testifiquen que hi ha un Creador Suprem.

45. I amb tot, vas voltant, desviant el cor d'aquest poble, testificant-los que no hi ha cap Déu. Encara negaràs tots aquests testimonis? I ell digué: Sí, els negaré excepte que em [2c]mostres un senyal.

46. I succeí que li digué Alma: Estic molt apesarat per la duresa del teu cor, sí, que encara resistiràs l'esperit de la veritat, perquè la teva ànima sigui destruïda.

47. Però val més que es perdi la teva ànima, que no pas siguis el mitjà de fer baixar moltes ànimes a la destrucció amb les teves mentides i paraules llagoteres. Per tant, si negues una altra vegada, Déu et ferirà i et quedaràs [2d]mut, que no obriràs la boca mai més per a enganyar aquest poble.

48. Llavors Korihor li digué: No nego l'existència d'un Déu, però no crec que hi hagi un Déu; i també et dic, que tu no saps que hi ha un Déu. I excepte que em [2e]mostres un senyal, no creuré.

49. I Alma li digué: Això et donaré com a senyal, que et quedaràs mut conforme a les meves paraules, i et dic en el nom de Déu que seràs ferit amb la mudesa, a fi que [2f]mai més no tinguis expressió.

50. Ara, quan Alma hagué dit

---

y, ver. 28. *z*, vers. 45, 48-50. *2a*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. Al. 63:12. *2b*, Hel. 12:11-15. *2c*, vegeu *z*. *2d*, vers. 49, 50, 52. *2e*, vegeu *z*. *2f*, vers. 47, 50.

aquestes paraules, Korihor quedà mut, que ja no pogué tenir expressió, conforme a les paraules d'Alma.

51. Ara, quan el jutge superior veié això, estengué la mà i escrigué a Korihor, dient: Estàs convençut del poder de Déu? En qui volies que Alma et manifestés el senyal? Voldries que afligís d'altres per a manifestar a tu un senyal? Vet aquí, t'ha mostrat un senyal. I ara, discutiràs més?

52. I Korihor va estendre la mà i escrigué, dient: Sé que sóc mut, ja que no puc parlar; i sé que res sinó el poder de Déu podia atraure'm això; sí, i jo sempre [2g]sabia que hi havia un Déu.

53. Però heus aquí, que el diable em va enganyar, perquè [2h]m'aparegué en forma d'àngel, i em digué: Vés i reforma aquest poble, perquè tots s'han esgarriat darrera d'un Déu desconegut. I em digué: No hi ha Déu. I m'ensenyà el que havia de dir. I he ensenyat les seves paraules, i les ensenyava perquè plaïen la ment carnal. I les vaig ensenyar, fins que tenia molt reeximent, en tant que creia de debò que eren certes. I per aquesta causa vaig resistir la veritat, fins que m'he atret aquesta gran maledicció.

54. Ara, quan hagué dit això suplicà a Alma que pregués a Déu, perquè li fos llevada la [2i]maledicció.

55. Però Alma li digué: Si et fos treta aquesta maledicció, tornaries a descaminar el cor d'aquest poble. Per tant, que es faci a tu així com el Senyor vulgui.

56. I succeí que la maledicció no li fou llevada a Korihor; sinó que fou foragitat i anava de casa en casa [2j]pidolant el menjar.

57. Ara, la nova del que va passar a Korihor es proclamà de seguida per tot el país; sí, la crida fou enviada pel jutge superior a tot el poble del país, declarant a tots que havien cregut en les paraules de Korihor, que s'havien de penedir de seguida, no fos que els mateixos judicis els caiguessin al damunt.

58. I succeí que tots quedaren convençuts de la iniquitat de Korihor; per tant, tots es varen convertir de nou al Senyor. Això posà fi a la iniquitat a la faisó de Korihor. I aquest anava de casa en casa, pidolant el menjar per al seu sostenim ent.

59. I succeí que mentre anava entre la gent, sí, entre uns que s'havien separat dels nefites — i es deien [2k]zoramites, estant guiats per un home que s'anomenava Zoram — i ell, mentre anava entre ells, fou

---

2g, vers. 41, 42. *2h*, 2 Ne. 9:9. *2i*, ver. 56. *2j*, ver. 58. *2k*, Al. 31:1-4, 7-12. 35:2, 3, 7-11, 13, 14. 38:3. 39:2, 11. 43:4-6, 13, 20, 44. 52:20, 33.

atropellat i trepitjat fins que en morí.

60. Així veiem el final d'aquell que perverteix els camins del Senyor; i així veiem que el diable no sostindrà els seus fills al darrer dia, sinó que els arrossega de pressa fins a [21]l'infern.

CAPÍTOL 31

Alma dirigeix una missió per a reformar els zoramites apòstates. El Rameúmpton o santa estrada. La manera d'adorar dels zoramites.

1. Ara, succeí que després del final de Korihor, havent rebut noticias Alma que els [a]zoramites pervertien els camins del Senyor, i que Zoram, el seu cabdill, s'enduïa el cor del poble a prostrar-se davant dels ídols muts, el cor d'Alma s'entristí novament a causa de la iniquitat del poble.

2. Perquè a Alma li feia una gran tristor adonar-se de la dolenteria entre el seu poble; per tant, s'afligia moltíssim el seu cor per causa de la separació dels zoramites dels nefites.

3. Ara, els zoramites s'havien aplegat tots junts en un país que anomenaven [b]Antiònum, que quedava a l'est del [c]país de Zarahemla, el qual quasi afrontava la costa del mar, cap al sud de la [d]terra de Jersó, que també afrontava l'ermàs del sud, el qual estava ple de lamanites.

4. Ara, els nefites temien molt que els [e]zoramites s'entenguessin amb els lamanites, i que en resultés una gran pèrdua per part dels nefites.

5. I com que la predicació de la paraula tendia força a conduir el poble a fer el que era just — sí, havia sorgit un efecte més potent en la ment del poble que l'espasa o qualsevol altra cosa que els havia passat — per això Alma ho considerava convenient de provar la virtud de la paraula de Déu.

6. Així doncs, agafà Ammon i Aaron, i Omner, i deixà Himni en l'església de [f]Zarahemla; però s'emportà els tres anteriors, i també Amulek i Zeezrom, que eren a [g]Melek, així com dos dels seus fills.

7. Ara, el més gran dels seus fills no s'emportà, i es deia Helaman; però, els noms dels que s'endugué eren [h]Shiblon i [i]Corianton. Aquests són els noms dels qui anaren amb ell entre els [j]zoramites, a predicar-los la paraula.

8. Aquests zoramites eren dissidents dels nefites; per tant, hom ja els havia predicat la paraula de Déu.

9. Però havien caigut en greus errors, puix que no volien mirar d'obeir els manaments de

---

2l, vegeu *k*, 1 Ne. 15. CAP. 31: *a*, vegeu *2k*, Al. 30. *b*, Al. 43:5, 15, 22. *c*, Om. 13. *d*, vegeu *q*, Al. 27. *e*, vegeu *2k*. Al. 30. *f*, Om. 13. *g*, vegeu *c*, Al. 8. *h*, Al. cap. 38. *i*, Al. caps. 39:42. *j*, vegeu *2k*, Al. 30.

Déu ni els seus estatuts, segons la [k]llei de Moisès.

10. Ni tampoc no observarien els ritus de l'església, de perseverar en [l]l'oració i súplica a Déu cada dia, per no caure en temptació.

11. Sí, en fi, varen pervertir els camins del Senyor en moltíssims casos; per tant, per aquest motiu, Alma i els seus germans entraren al país per a predicar-los la paraula.

12. Ara, quan hi arribaren, heus aquí, amb gran sorpresa trobaren que els zoramites havien [m]aixecat sinagogues, i que s'hi reunien un dia a la setmana, que anomenaven el dia del Senyor; i adoraven d'una manera que Alma i els seus germans no havien vist mai.

13. Perquè havien eregit al mig de la sinagoga, un [n]lloc per a estar dempeus, el qual quedava dalt del cap, i al cim solament hi cabia una persona.

14. Per tant, qualsevol que volia adorar havia de pujar-hi, posar-se dempeus adalt, i estendre les mans envers el cel, i clamar en veu alta, dient:

15. Sant, Sant Déu! Creiem que ets Déu i creiem que tu ets sant, i que fores esperit, i que ets esperit, i seràs esperit per sempre.

16. Sant Déu, creiem que èns has separat dels nostres germans. I no creiem en la tradició dels nostres germans, que els fou transmesa per la ingenuitat dels seus pares, sinó que creiem que tu ens has escollit per a ésser els teus fills sants; i també ens has donat a conèixer que no hi haurà un Crist.

17. Emperò tu ets el mateix, ahir, avui i per sempre, i ens has escollit perquè siguem salvats, mentre que tots al nostre voltant són escollits per a ésser llençats per la teva còlera fins a l'infern; i per aquesta santedat, oh Déu, et donem gràcies. I també et donem gràcies que ens has elegit, perquè no siguem desviats per les folles tradicions dels nostres germans, les quals els lliguen a una creença en Crist, que els porta el cor a esgarriar lluny de tu, Déu nostre!

18. I altra vegada et donem gràcies, oh Déu, que som un poble escollit i sant. Amén.

19. Ara, succeí que quan Alma, i els seus germans i els seus fills varen sentir aquestes oracions, quedaren sorpresos fora mida.

20. Car cada home que pujava oferia aquestes mateixes pregàries.

21. Ara, a aquell lloc el deien Rameúmpton, que traduït vol dir la santa estrada.

22. I des d'aquesta estrada oferia cadascú la mateixa pregària a Déu, donant-li gràcies al seu Déu, de què eren [o]escollits d'ell, i que no els feia desviar

---

k, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *l*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *m*, vegeu *u*, Al. 16. *n*, vers. 21, 23. *o*, vers. 16, 17.

rera la [p]tradició dels seus germans, i que no se'ls havia robat el cor en creure coses a venir, de les quals no en sabien res.

23. Ara, quan tot el poble havia donat gràcies d'aquesta manera, tornaven a casa, sense parlar del seu Déu altra vegada fins que s'havien reunit novament a la [q]santa estrada, per a donar gràcies segons la seva manera.

24. Ara, Alma, en veure això, s'afligí de cor, perquè veié que era una gent malvada i perversa; sí, s'adonà que tenien el cor posat en l'or i la plata, i en tota mena d'objectes fins.

25. I també veié que els seus cors s'elevaven fins a gran jactància en el seu orgull.

26. I alçà la veu al cel i exclamà, dient: Oh fins quan, Senyor, permetràs que els teus servents habitin aquí baix en la carn per a presenciar tan greus iniquitats entre els fills dels homes?

27. Oh Déu, et clamen a tu, i amb tot, el seu cor està sumit en l'orgull. Vet aquí, oh Déu, et clamen amb la seva boca, mentre s'inflen, fins a la vanaglòria, amb les vanitats del món!

28. Vet aquí, oh Déu meu, els seus sumptuosos vestits i anells, i els seus braçalets i ornaments d'or, i tots els seus objectes preciosos amb els quals s'engalanen! I vet aquí, que tenen el cor posat en ells, i amb tot, t'invoquen i et diuen: Et [r]donem gràcies, oh Déu, que som un poble escollit per a tu, mentre que altres moriran.

29. Sí, i diuen que tu els has donat a [s]saber que no hi haurà un Crist.

30. Oh Senyor Déu, fins quan consentiràs que tanta perversitat i infidelitat existeixi entre aquest poble? Oh Senyor, dóna'm forces perquè pugui suportar les meves xacres, que sóc feble, i una iniquitat així entre aquest poble contrista la meva ànima.

31. Oh Senyor, el meu cor està entristit fora mida! Conhorta la meva ànima en Crist! Oh Senyor, concedeix que tingui forces, perquè resisteixi amb paciència aquestes afliccions que em vindran al damunt a causa de la iniquitat d'aquest poble!

32. Oh Senyor, reconforta la meva ànima, i dona'm reeximent, així com als meus collaboradors, sí, a Ammon, i Aaron, i Omner, i també a Amulek i Zeezrom, i als meus [t]dos fills! Sí, tots aquests, conhorta'ls, Senyor! Conhorta les seves ànimes en Crist!

33. Concedeix que tinguin les forces per a suportar les afliccions que els vindran al damunt, a causa de les iniquitats d'aquest poble!

34. Oh Senyor, concedeix que

p, ver. 16. *q*, vers. 13, 21. *r*, ver. 18. *s*, ver. 16. *t*, ver. 7.
Vora l'any 74 a.C.

puguem reeixir en tornar-los a tu en Crist.

35. Vet aquí, oh Senyor, les seves ànimes són precioses; i molts d'ells són pròxims germans nostres. Per tant, atorga'ns, oh Senyor, poder i saviesa a fi que puguem retornar aquests germans nostres, fins a tu.

36. Ara, succeí que quan Alma hagué dit aquestes coses, posà les mans damunt de tots aquells que estaven amb ell; i en [u]imposar-se'ls les mans, foren plens de l'Esperit Sant.

37. I fet això, es varen separar l'un de l'altre, [v]sense preocupar-se del que menjarien o beurien, o de què es vestirien.

38. I el Senyor els proveí, que no patissin fam ni set; i també els donà força perquè no patissin cap aflicció [w]que no fos sumida en el goig del Crist. I això es feia conforme a l'oració d'Alma, tot perquè havia [x]pregat amb fe.

CAPÍTOL 32

Els pobres escolten el missatge de salvació. Encomi i discurs d'Alma. El desig de creure desenvolupa la fe.

1. I succeí que sortiren i es posaren a predicar la paraula de Déu al poble, entrant a les seves [a]sinagogues i cases; sí, i també predicaren la paraula pels seus carrers.

2. I succeí que després de molta feina entre ells, començaren a reeixir entre la classe pobre, puix que aquests foren llençats de les sinagogues a causa de la tosquedat dels seus vestits.

3. Per això, no els era permès d'entrar a les sinagogues a adorar Déu, perquè eren tinguts com a brutícia, per tant, eren pobres. Sí, eren considerats pels seus germans com l'escòria. Per tant, eren [b]pobres quant a les coses del món, i també eren pobres de cor.

4. Ara, mentre Alma estava ensenyant i parlant al poble en el turó d'Onida, se li acostà una gran multitud que eren d'aquells dels que hem parlat, pobres de cor a causa de la seva pobresa pel que fa a les coses del món.

5. I s'atansaren a Alma, i el principal d'entre ells li digué: Què faran aquests germans meus, ja que són menyspreats de tots els homes a causa de la seva pobresa, i més en particular dels nostres sacerdots? Perquè aquests ens han fet fora de les [c]sinagogues que ens hem afanyat en edificar amb les pròpies mans, i ens han rebutjat a causa de la nostra [d]molt gran pobresa; i no tenim cap lloc on adorar el nostre Déu. Què hem de fer, doncs?

6. Ara, en sentir Alma això, es girà de seguida cap a ell, i

u, 3 Ne. 18:37. *v*, 3 Ne. 13:25-34. *x*, xer. 32. *v*, vers. 26-35. Cap. 32: *a*, vegeu *u*, Al. 16. *b*, vers. 4, 5, 12. Al. 34:40. *c*, vegeu *u*, Al. 16. *d*, vegeu *b*.

esguardà amb gran goig; perquè veié que les seves afliccions els havien [e]humiliat de debò, i que es trobaven en una preparació per a escoltar la paraula.

7. Per això ja no digué més a l'altra multitud, sinó que estengué la mà, i clamà a aquells que esguardava, els qui estaven penedits de debò, i els digué:

8. Veig que sou baixos de cor; i si és així, beneïts sigueu.

9. El vostre germà ha dit: [f]Què hem de fer, ja que ens fan fora de les nostres sinagogues, de manera que no podem adorar el nostre Déu.

10. Heus aquí, jo us dic: Us penseu que no podeu adorar a Déu sinó en les vostres [g]sinagogues?

11. I a més us pregunto: Suposeu que no heu d'adorar Déu més d'una vegada a la [h]setmana?

12. Jo us dic que és bo que us treguin de les vostres [i]sinagogues perquè sigueu humils i aprengueu saviesa, ja que cal que n'aprengueu. Puix que és perquè sou foragitats i menyspreats dels vostres germans, per la vostra [j]molt gran pobresa, que sou portats a ésser baixos de cor; perquè sou portats a la força a ésser humils.

13. Ara, ja que sou [k]compellits a ésser humils, beneïts sou. Car l'home de vegades, si és que es veu compellit a ésser humil, cerca el penediment; i certament aquell que es penedeix trobarà misericòrdia, i el qui troba la misericòrdia, i [l]persevera fins a la fi, se salvarà.

14. I com us he dit, que per ésser [m]compellits a ésser humils fóreu beneïts, no creieu que són més beneïts aquells que s'humilien de debò a causa de la paraula?

15. Sí, aquell que s'humilia de debò, i es penedeix dels seus pecats i [n]persevera fins a la fi, serà beneït — sí, molt més que aquells que es veuen compellits a ésser humils per la seva gran pobresa.

16. Per això, beneïts són aquells que s'humilien sense veure's [o]compellits a ésser humils. O més be, beneït és aquell que creu en la paraula de Déu i es bateja sense obstinació de cor, sí, sense ésser dut a conèixer la paraula, o àdhuc d'ésser compellit a conèixer, abans de creure.

17. Sí, n'hi ha molts que diuen: Si ens mostraràs un senyal del cel, llavors sabrem del cert; aleshores creurem.

18. Ara, jo us pregunto: Això és la fe? Jo us dic que no; perquè si un home sap una cosa, no té motius per a creure, perquè ja ho sap.

19. Així, quant [p]més maleït és aquell que coneix la voluntat de Déu i no la fa, que el qui no-

---

e, vers. 12-16. *f*, ver. 5. *g*, vegeu *u*, Al. 16. *h*, Mos. 18:25. *i*, vegeu *u*, Al. 16. *j*, vers. 3-5. *k*, vers. 12, 14-16. *l*, vegeu *h*, 2 Ne. 31. *m*, vegeu *k*. *n*, vegeu *h*, 2 Ne. 31. *o*, vegeu *k*. *p*, D. i A. 41:1.

més creu o sols té motius per a creure, i cau en transgressió.

20. Ara, d'aquesta cosa vosaltres heu de jutjar. Us dic, tant és per una banda com per l'altra; i es farà a cada home, segons la seva obra.

21. I tal com deia sobre la fe: La fe no és tenir una [q]coneixença perfecta de les coses; per això, si teniu fe, teniu esperança de les coses que no es veuen, que són certes.

22. Ara, us dic, i voldria que recordeu, que Déu és misericordiós per a tots aquells que creuen en el seu nom; per això ell vol, en primer lloc, que cregueu, sí, àdhuc en la seva paraula.

23. I l'imparteix pels àngels fins als homes, sí, i no solament als homes, sinó a les dones també. I això no és pas tot; als infants se'ls hi donen paraules moltes vegades que deixen confosos els savis i els instruïts.

24. Així doncs, estimats germans, com que m'heu demanat [r]què heu de fer, puix que esteu afligits i rebutjats — ara, no vull que us penseu que desitjo jutjar-vos, només segons allò que és veritat.

25. Perquè no vull dir que tots vosaltres heu estat [s]compel·lits a humiliar-vos, perquè crec en veritat que n'hi ha alguns entre vosaltres que s'humiliarien en qualsevol circumstància que es trobessin —

26. Ara, tal com us ho he dit sobre la fe, que no era una coneixença perfecta, així també ho és quant a les meves paraules. No podeu saber de la seva certesa al principi, fins a la perfecció, com tampoc la fe no és una coneixença perfecta.

27. Però si despertareu i desvetllareu les vostres facultats, fins a una prova sobre les meves paraules, i exercitareu una miqueta de fe, sí, encara que no feu més que desitjar creure, deixeu que aquest desig obri en vosaltres, fins que cregueu de una manera que pugueu donar lloc a una part de les meves paraules.

28. Ara, compararem la paraula a una llavor. Si feu lloc que una llavor es pugui plantar al vostre cor, heus aquí, si és una llavor vertadera, o una bona llavor, si no la rebutgeu per la vostra incredulitat, que fareu resistència a l'Esperit del Senyor, heus aquí, que començarà a inflar-se dintre vostre. I quan sentiu aquests moviments d'inflor, començareu a dir-vos: Ha d'ésser bona aquesta llavor, o que la paraula ha d'ésser bona, perquè comença a eixamplar la meva ànima; sí, comença a il·luminar el meu enteniment, sí, comença a ésser deliciosa per a mi.

29. Ara, no augmentaria això la vostra fe? Us dic que sí; però, així i tot, no ha crescut fins a una coneixença perfecta.

---

q, vers. 17-19. *r*, ver. 5. *s*, vegeu *k*.

30. Però tal com la llavor s'infla i brota, i comença a créixer, aleshores haureu de dir que la llavor és bona, perquè s'infla i brota, i comença a créixer. Ara, no us enfortirà això la fe? Sí, l'enfortirà perquè direu: Jo sé que aquesta és una bona llavor, perquè brota i comença a créixer.

31. Ara, esteu segurs que és una bona llavor? Jo us dic que sí, perquè tota llavor dóna fruit segons la seva semblança.

32. Per tant, si una llavor creix, és que és bona, però si no creix, no és bona; per tant, és rebutjada.

33. Ara, heus aquí, perquè heu fet la prova i heu sembrat la llavor, i s'infla i brota, i comença a créixer, heu de saber que la llavor és bona.

34. Ara, és perfecta la vostra coneixença? Sí, la vostra coneixença és perfecta en aquella cosa, i la vostra fe queda endormiscada. I és així, perquè en sabeu, ja que sabeu que la paraula us ha eixamplat l'ànima, i també sabeu que ha brotat, que el vostre enteniment comença a iluminar-se, i la vostra ment comença a expandir.

35. Aleshores, això no és pas veritable? Us dic que sí, perquè és llum, i tot allò que és llum és bo, perquè és discernible; per tant, heu de saber que és bó. Ara, heus aquí una vegada que heu provat aquesta llum, és perfecta la vostra coneixença?

36. Heus aquí, us dic que no; ni tampoc heu de deixar de banda la vostra fe, ja que sols l'heu feta servir per a plantar la llavor, a fi de fer la prova per a saber si era bona.

37. I tal com l'arbre comença a créixer, vosaltres direu: Nodrim-lo amb molta cura, que arreli, que creixi i que ens doni fruit. Així doncs, si el nodriu amb molta cura, arrelarà, i creixerà i donarà fruit.

38. Però si descuideu l'arbre i no us preocupeu de nodrir-lo, heus aquí no posa cap arrel; i quan surt el xardor del sol i l'abrasa, com que no té arrel, s'asseca, i l'arrenqueu i el llenceu.

39. Ara, això no era perquè la llavor no fos bona, ni perquè el seu fruit no hagués estat desitjable, sinó és perquè el vostre terreny és estèril i no voleu nodrir l'arbre; per tant, no en podeu obtenir el fruit.

40. I així, si no voldreu nodrir la paraula, mirant endavant amb l'ull de la fe fins al seu fruit, no podreu mai collir el fruit de l'arbre de la vida.

41. Però, si nodrireu la paraula, sí, si nodriu l'arbre tal com comença a créixer, per la vostra fe, amb tota diligència, i amb paciència, mirant endavant fins al seu fruit, aquest arrela-

rà; i heus aquí, serà un arbre tot pujant fins a vida eterna.

42. I per la vostra diligència, i la vostra fe, i la vostra paciència amb la paraula en nodrirla, a fi que arreli en vosaltres, heus aquí que al seu temps en collireu el fruit, que és [i]molt preciós, que és dolç per damunt de tota dolçor, i blanc per damunt de tota blancor, sí, i pur per damunt de tota puresa. I fareu festí d'aquest fruit fins a assaciar-vos-en, que no sentiu mai més fam ni set.

43. Aleshores, germans meus, collireu la recompensa de la vostra fe, i la vostra diligència i paciència, i longanimitat, tot esperant que l'arbre us doni del seu fruit.

CAPÍTOL 33

Continuació del discurs d'Alma. L'adoració veritable no es limita als santuaris. Les paraules dels profetes Zenós i Zenoc són esmentades de nou.

1. Ara, quan Alma hagué parlat aquestes paraules, li enviaren a demanar, si havien de creure en un sol Déu per tal d'obtenir aquell fruit del qual els havia parlat, o com havien de sembrar la llavor, o la paraula de què havia parlat, la qual, digué, s'havia de plantar en el seu cor; o de quina manera havien de començar a exercitar la seva fe.

2. I Alma els digué: Heu dit [a]que no podeu adorar el vostre Déu, perquè esteu rebutjats de les vostres [b]sinagogues. Però heus aquí, jo us dic, que si suposeu que no podeu adorar el vostre Déu, us equivoqueu granment, i deveu escodrinyar les [c]escriptures. Si us penseu que aquestes us han ensenyat això, és que no les enteneu.

3. No us recordeu d'haver llegit el que [d]Zenós, el profeta de l'antigor, ha dit sobre [e]l'oració o l'adoració?

4. Perquè ell digué: Tu ets misericordiós, oh Déu, perquè has escoltat la meva oració, encara quan em trobava en el desert. Sí, fores misericordiós quan vaig pregar per aquells que eren els meus enemics, i tu els vares fer tornar a mi.

5. Sí, oh Déu, i fores misericordiós amb mi, quan et vaig implorar al meu camp; quan et vaig clamar en la meva oració, tu m'escoltares.

6. I a més, oh Déu, quan vaig tornar a casa, em vas escoltar la meva pregària.

7. I quan em vaig retirar a la meva cambra, oh Senyor, i et feia oració, tu m'escoltaves.

8. Sí, tu ets misericordiós per als teus fills quan t'imploren, per tal que tu els sentis i no els homes, i tu els escoltaràs.

9. Sí, oh Déu, tu has estat misericordiós amb mi, i has es-

---

i, vegeu *b*, 1 Ne. 8. Cap. 33: *a*, Al. 32:5. *b*, vegeu *u*, Al. 16. *c*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. Al. 63:12. *d*, vegeu *h*, 1 Ne. 19. *e*, vegeu *e*, 2 Ne. 32.

coltat les meves súpliques enmig de les teves assemblees.

10. Sí, i també m'has sentit quan he estat rebutjat i menyspreat dels meus enemics. Sí, tu vas escoltar els meus clams, i et vas enutjar amb els meus enemics; i els visitares en la teva còlera, amb ràpida destrucció.

11. I em vares escoltar a causa de les meves afliccions i la meva sinceritat. I és pel teu Fill que has estat tan misericordiós amb mi; per tant, t'imploraré en totes les afliccions, ja que en tu és el meu goig, perquè has apartat els teus judicis de damunt meu, a causa del teu Fill.

12. I Alma els digué: Creieu aquelles [e]escriptures, que foren escrites pels de l'antigor?

13. Heus aquí, si en creieu, heu de creure en el que va dir [a]Zenós; perquè ell digué: Has apartat els teus judicis a causa del teu Fill.

14. Ara, germans meus, voldria demanar-vos si heu [b]llegit aquestes escriptures; i si ho heu fet, com podeu descreure en el Fill de Déu?

15. Perquè no sols està escrit que [c]Zenós va parlar d'aquestes coses, sinó que també [d]Zenoc en parlà.

16. Car ell digué: T'has enutjat, oh Senyor, amb aquest poble, perquè no volen entendre les misericòrdies que els has concedit a causa del teu Fill.

17. Ara, germans meus, veieu que un segon profeta de l'antigor ha testificat sobre el Fill de Déu. I perquè el poble no volgué comprendre les seves paraules, el varen apedregar fins a la mort.

18. Però això no és tot. No són ells els únics que han parlat del Fill de Déu.

19. Heus aquí que Moisès ja en parlà; sí, i un tipus fou [k]alçat en el desert, que tot aquell que l'esguardava pogué viure; i molts l'esguardaren i visqueren.

20. Però pocs comprengueren el significat d'aquelles coses, i això per la duresa dels seus cors. I hi havia molts que eren tan empedreïts que ni tan sols volgueren mirar; per tant, moriren. Ara, la raó perquè no volgueren mirar, és perquè no creien que els guariria.

21. Oh germans meus, si poguéssiu guarir-vos, només en esguardar amb els vostres ulls, no ho faríeu de seguida? O és que preferiríeu endurir el cor en la incredulitat, i fer-vos negligents, que no esguardaríeu, perquè moríssiu?

22. Si és així, un ai us vindrà al damunt; però si és altrament, llavors, esguardeu i comenceu a creure en el Fill de Déu, que vindrà a redimir el seu poble, i que sofrirà i morirà per a [l]expiar els seus pecats. I que s'al-

---

f, vegeu *c*. *g*, vegeu *h*, 1 Ne. 19. *h*, vegeu *c*. *i*, vegeu *h*, 1 Ne. 19. *j*, vegeu *g*, 1 Ne. 19. *k*, Nom. 21:9. Joan 3:14. *l*, vegeu *f*, 2 Ne. 2.

çarà altra volta d'entre els morts, el qual portarà a terme la [m]resurrecció, per tal que tots els homes s'estiguin davant seu per a ésser jutjats al dia final de judici, segons les seves obres.

23. I ara, germans meus, desitjo que planteu aquesta paraula en el vostre cor, i tal com comenci a inflar-se, nodriu-la per la vostra fe. I, heus aquí, arribarà a ésser un arbre, tot pujant en vosaltres fins a vida eterna. I aleshores, que Déu us concedeixi que les vostres càrregues siguin lleugeres mitjançant el goig del seu Fill. I tot això ho podeu fer si així voleu. Amén.

CAPÍTOL 34

El testimoniatge d'Amulek. El gran i darrer sacrifici. La manera en què la misericòrdia satisfà la justícia. No s'ha de perllongar el penediment.

1. Ara, succeí que després que Alma els hagué parlat aquestes paraules, s'assegué a terra, i Amulek s'aixecà i es posà a instruir-los, dient:

2. Germans meus, em sembla impossible que ignoreu les coses que s'han parlat sobre la vinguda del Crist, aquell que ensenyem és el Fill de Déu. Sí, jo sé que aquestes coses us foren ensenyades abundosament, abans de la vostra dissidència d'entre nosaltres.

3. I com que haveu demanat al meu estimat germà que us faci saber [a]allò que heu de fer a causa de les vostres afliccions, i us ha parlat una mica, a fi de preparar-vos la ment, sí, i us ha exhortat a la fe i la paciència —

4. Sí, perquè tingueu prou fe així de [b]plantar la paraula en els vostres cors, per tal que feu la prova de la seva bonesa.

5. I hem vist que la gran qüestió que teniu a la ment, és si la paraula està en el Fill de Déu, o [c]si no hi ha d'haver un Crist.

6. I vosaltres també heu vist com el meu germà us ha provat, de moltes maneres, que la paraula està en Crist per a la salvació.

7. El meu germà ha citat de les paraules de [d]Zenós, que la redempció ve per mitjà del Fill de Déu, i també de les paraules de [e]Zenoc. I també ha recorregut a [f]Moisès, per a provar-vos que aquestes coses són certes.

8. I ara heus aquí, jo us donaré testimoniatge de mi mateix, que aquestes coses són vertaderes. Us dic, que jo sé que Crist vindrà entre els fills dels homes, per a carregar-se les transgressions del seu poble, i que [g]expiarà els pecats del món; car el Senyor Déu ho ha dit.

---

m, vegeu *d*, 2 Ne. 2. CAP. 34: *a*, Al. 32:5. *b*, Al. 33:23. *c*, Al. 31:16. *d*, Al. 33:3. Vegeu *h*, 1 Ne. 19. *e*, Al. 33:15. Vegeu *g*, 1 Ne. 19. *f*, Al. 33:19. *g*, vegeu *f*, 2 Ne. 2.

9. Perquè cal que es faci una expiació, ja que segons els grans plans del Déu Etern, ha d'haver-hi una expiació, o si no, [h]tot el gènere humà inevitablement hauria de morir. Sí, tots són empedreïts, tots caiguts i perduts; i han de morir, excepte mitjançant [i]l'expiació que cal que es faci.

10. Perquè cal que hi hagi un gran i darrer sacrifici, sí, no un sacrifici d'home ni de bèstia, ni de cap mena d'au; car no serà un sacrifici humà, sinó que ha d'ésser un sacrifici infinit i etern.

11. Ara, no hi ha cap home que pugui sacrificar la pròpia sang, per a expiar els pecats d'un altre; ja que si un home mata, heus aquí, prendrà la nostra llei, que és justa, la vida del seu germà? Us dic que no.

12. Sinó que la llei exigeix la vida d'aquell que ha assassinat. Per això, no pot haver-hi res menys que una [j]expiació infinita, que abasti per als pecats del món.

13. Per això cal que hi hagi un gran i [k]darrer sacrifici. I aleshores hi haurà, o cal que hi hagi, una [l]fi al vessament de sang; llavors serà acomplida la [m]llei de Moisès, sí, serà acomplida del tot, cada i, i cada titlla, i res no s'haurà passat.

14. Heus aquí que aquesta és la significança total de la llei, cada punt assenyalant cap a aquell gran i [n]darrer sacrifici; i aquell gran i darrer sacrifici serà el Fill de Déu, sí, [o]infinit i etern.

15. I així, ell portarà la salvació a tots els qui creuran en el seu nom, essent allò l'intent d'aquest [p]darrer sacrifici, de portar a terme les entranyes de la misericòrdia, que sobrepuja la justícia, i dóna als homes els mitjans perquè tinguin la fe per a penedir-se.

16. I així, la misericòrdia pot [q]satisfer les exigències de la justícia, i els encercla en els braços de la seguretat, mentre que aquell que no exercita pas la fe per a penedir-se, resta exposat a tota la llei de les exigències de la justícia. Per això solament per a aquell que té la fe fins al penediment, es porta a terme el gran i etern pla de redempció.

17. Per tant, que Déu us concedeixi, germans meus, perquè pogueu començar a exercitar la vostra fe fins al penediment, per tal que us poseu a implorar el seu sant nom, a fi que tingui misericòrdia de vosaltres.

18. Sí, imploreu-li la misericòrdia, perquè ell és poderós per a salvar.

19. Sí, humilieu-vos i [r]persevereu en l'oració a ell.

20. Clameu a ell quan estigueu en els vostres camps, sí, sobre tots els vostres ramats.

h, vegeu *e* i *g*, 2 Ne. 9. *i*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *j*, vers. 10, 14. *k*, vers. 14, 15. *l*, 3 Ne. 9:19. *m*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *n*, vers. 13, 15. *o*, ver. 10. *p*, vers. 13, 14. *q*, vegeu 2o, Al. 12. *r*, vegeu *e*, 2 Ne. 32.

Vora l'any 74 a.C.

21. Clameu a ell dins les vostres llars, sí, sobre tots els de casa vostra, tant al matí, com al migdia i al vespre.

22. Sí, clameu-li contra el poder dels vostres enemics.

23. Sí, clameu-li contra el diable, que és l'enemic de tota justícia.

24. Clameu-li per les collites dels vostres camps, perquè us prosperin.

25. Clameu-li pels ramats dels vostres camps perquè us augmentin.

26. Però això no és tot; heu de vessar-li la vostra ànima en les vostres cambres, i en els vostres llocs secrets, i en els vostres erms.

27. Sí, i quan no estigueu clamant al Senyor, que el vostre cor es curulli, descloent-se en oració a ell tothora per al vostre benestar, així com per al benestar dels qui us rodegen.

28. Ara, germans meus, us dic que no suposeu que això és tot. Perquè després d'haver fet totes aquestes coses, si [s]rebutgeu el necessitat i el despullat, i no visiteu el malalt i l'afligit, i no doneu dels vostres béns, si en teniu, als que manquen — us dic, si no feu res d'aquestes coses, heus aquí que la vostra oració és [t]vana, i no us valdrà de res, i sou com els hipòcrates que neguen la fe.

29. Per tant, si no us recordeu d'esser caritatius, sou com l'escòria que els refinadors llencen (no tenint cap valor), i queda trepitjada pels homes.

30. I ara, germans meus, després d'haver rebut tants testimonis, havent vist que les santes [u]escriptures us testifiquen d'aquestes coses, voldria que us presentéssiu i donéssiu fruits per al penediment.

31. Sí, jo voldria que us presentéssiu i que no enduríssiu més el vostre cor, perquè ara és el temps i el dia de la vostra salvació. Per tant, si us penedireu i no endurireu el vostre cor, a l'acte el gran pla de redempció us estarà a l'abast.

32. Perquè heus aquí, aquesta vida és el temps per als homes de preparar-se per a trobar Déu. Sí, heus aquí, el dia d'aquesta vida és [v]l'estona per als homes d'acomplir les seves obres.

33. I ara, tal com us he dit abans, ja que heu tingut tants testimonis, així doncs, us suplico que no perllongueu el dia del vostre penediment fins a la fi; perquè després d'aquest dia de vida, que se'ns dóna per a preparar-nos per a l'eternitat, heus aquí, si no millorem el nostre temps mentre en aquesta vida, llavors ve la nit de tenebres dins la qual no es pot acomplir cap tasca.

34. No podreu dir, quan esteu duts davant aquella terrible crisis: Ara em penediré, re-

---

s, vegeu *l*, Mos. 4. *t*, Moro. 7:6-8. *u*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. Al. 63:12. *v*, vegeu *2c*, Al 12.

tornaré al meu Déu. No, no podreu dir això, perquè aquell mateix esperit que posseeix els vostres cossos al moment de marxar d'aquesta vida, el mateix tindrà poder per a tenir el vostre cos en aquell món etern.

35. Perquè si heu perllongat el dia del vostre penediment fins a la mateixa mort, heu aquí, us heu subjectat a l'esperit del diable, i ell us segella com a cosa seva. Per tant, l'Esperit del Senyor s'ha retirat de vosaltres, i ja no en té lloc, i el diable té [x]tot poder damunt vostre; i aquest és l'estat final dels malvats.

36. I sé això perquè el Senyor ha dit que no habita pas en [y]temples impurs, sinó que habita en el cor dels justos. Sí, i també ha dit que els justos s'asseuran en el seu regne per a no sortir-ne més, sinó que les seves vestidures serien emblanquides mitjançant la sang de l'Anyell.

37. Ara, estimats germans, desitjo que us recordéssiu d'aquestes coses, i que treballéssiu la vostra salvació amb temor davant Déu; i que no neguéssiu més la vinguda del Crist;

38. Que no lluiteu més contra l'Esperit Sant, sinó que el rebeu i preneu damunt vostre el [z]nom de Crist; que us humilieu fins a la pols, i adoreu Déu, en qualsevol indret on us trobéssiu, en esperit i en veritat. I que visqueu de dia en dia amb acció de gràcies, per les moltes clemències i benediccions que ell us atorga.

39. Sí, i també us exhorto, germans meus, que tingueu cura de [2a]pregar tothora, perquè no sigueu emportats per les temptacions del diable, per tal que no us venci, que no esdevingueu cosa seva en l'últim dia. Perquè, heus aquí, ell no us recompensa amb cap cosa bona.

40. Ara, estimats germans, us exhortaria a tenir paciència, i que aguanteu tota mena d'afliccions; que no vilipendieu aquells que us foragiten a causa de la vostra [2b]gran pobresa, no sigui que us feu pecadors com ells;

41. Sinó que tingueu paciència i suporteu aquestes afliccions amb la ferma esperança que un dia reposareu de totes les vostres angoixes.

CAPÍTOL 35

Els missioners nefites se'n van a la terra de Jersó. Els seus convertits zoramites, expulsats del seu propi país, s'ajunten amb ells. Preparatius per a la guerra.

1. Ara, succeí que quan Amulek acabà de dir aquestes paraules, es varen retirar de la multitud i passaren a la [a]terra de Jersó.

---

x, vegeu *i*, 2 Ne. 9. *y*, vegeu *r*, Al. 7. *z*, vegeu *e*, Mos. 5. *2a*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *2b*, Al. 32:3-5. Cap. 35: *a*, vegeu q, Al. 27.

2. I els altres germans, després d'haver predicat la paraula als [b]zoramites, també passaren a la terra de Jersó.

3. I succeí que quan la part més popular dels zoramites s'havia consultat entre si sobre les paraules que els havien estat predicades, s'enutjaren a causa de la paraula, ja que destruïa la seva argúcia. Per tant, no volgueren escoltar les paraules.

4. I es comunicaren i aplegaren el poble per tot el país, i els consultaren en quant a les paraules que s'havien parlat.

5. Ara, els governants i els sacerdots i mestres no deixaren que el poble conegués els seus designis. Per tant, indagaren secretament el parer de tot el poble.

6. I després de saber el parer de tothom, aquells que estaven a favor de les paraules que havien parlat Alma i els seus germans, foren foragitats del país; i eren molts. I també passaren a la [c]terra de Jersó.

7. I succeí que Alma i els seus germans els varen atendre.

8. Ara, els zoramites estaven enfadats amb el [d]poble d'Ammon que era a Jersó. I el cabdill dels [e]zoramites, home molt malvat, envià al poble d'Ammon, desitjant-los que fessin fora del seu país tots aquells [f]que hi arribessin.

9. I respirà moltes amenaces contra ells. Però el [g]poble d'Ammon no s'atemorí de les seves paraules; per tant, no expulsaren els zoramites, sinó que acolliren tots els pobres d'entre els zoramites que hi arribaven. I [h]els alimentaren, els vestiren, i els donaren terres per a la seva herència; i els atenien segons mancaven.

10. Ara, això mogué a ira els zoramites contra el poble d'Ammon, i es posaren a confabular amb els lamanites i a incitar-los també a la ira contra ells.

11. I així fou que els [i]zoramites i els lamanites començaren els preparatius de guerra contra el poble d'Ammon i també contra els nefites.

12. Així acabà l'any *dissetè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

13. I el [j]poble d'Ammon marxà de la [k]terra de Jersó, i entrà al [l]país de Melek, i deixaren lloc a la terra de Jersó pels exèrcits dels nefites, perquè lluitessin contra els exèrcits dels lamanites i dels zoramites. Així començà una guerra entre els lamanites i els nefites en l'any divuitè del govern dels jutges. I [m]més endavant es farà una relació de les seves guerres.

14. I Alma, i Ammon, i els seus germans, i també els [n]dos fills d'Alma, retornaren al país

b, vegeu 2*k*, Al. 30. *c*, vegeu *q*, Al. 27. *d*, Al. 27:26. *e*, vegeu 2*k*, Al. 30. *f*, ver. 6. *g*, Al. 27:26. *h*, vegeu *l*, Mos. 4. *i*, vegeu 2*k*, Al. 30. *j*, Al. 27:26. *k*, vegeu *q*, Al. 27. *l*, vegeu *c*, Al. 8. *m* Al. caps. 43, 44. *n*, Al. 31:7.

* L'any 74 a.C.

de [o]Zarahemla, després d'haver estat instruments a les mans de Déu per a portar molts [p]zoramites al penediment. I tots els qui foren portats al penediment, foren [q]foragitats del seu país, però tenen terres com a herència a la [r]terra de Jersó, i han pres armes per a defensar-se ells, i les seves mullers i fills, i les seves terres.

15. Ara, Alma, afligit per la iniquitat del seu poble, sí, per les guerres i els vessaments de sang, i les baralles que hi havia entre ells, i havent anat a predicar la paraula, o havent fet que es declarés, entre tota la gent de cada ciutat, i veient que el cor del poble començava a endurir-se i que ells començaven a ofendre's a causa de la severitat de la paraula, s'angoixà moltíssim de cor.

16. Per això, féu que s'ajuntessin els seus fills a fi de donar a cadascú el seu encarrec, per separat, respecte a les coses que pertanyen a la rectitud. I tenim una relació dels seus manaments que els donà, segons el seu propi registre.

Exhortació d'Alma al seu fill Helaman.

Comprèn els capítols 36 i 37.

CAPÍTOL 36

Alma explica el seu passat pecaminós, la seva conversió miraculosa i el zel subsegüent en el ministeri.

1. Fill meu, para atenció a les meves paraules, perquè et juro que [a]en tant que guardis els manaments de Déu, prosperaràs en el país.

2. Voldria que fessis el que jo he fet, en recordar la captivitat dels nostres pares. Perquè estaven en la [b]captivitat i ningú no els podia deslliurar, sinó el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob; i certament ell els alliberà en les seves afliccions.

3. I ara, oh fill meu, Helaman, vet aquí, estàs en la teva joventut, i per tant, suplico que escoltis les meves paraules, i que aprenguis de mi. Perquè sé que tot aquell que posa la seva confiança en Déu serà sostingut en les seves proves, i les seves dificultats i afliccions, i serà [c]exaltat en el darrer dia.

4. I no vull pas que et pensis que ho sé de mi mateix — no del temporal, sinó de l'espiritual, no de la ment carnal, sinó de Déu.

5. Ara, et dic que si jo no hagués [d]nascut de Déu, no hauria sabut aquestes coses. Però Déu, per [e]boca del seu sant àngel, me les ha revelades, no per cap mèrit de mi mateix.

---

o, Om. 13. *p*, vegeu 2*k*, Al. 30. *q*, ver. 6. *r*, vegeu *q*, Al. 27. CAP. 36: *a*, vegeu *h*, 2 Ne. 1. *b*, Mos. 23:23. 24:17-21. *c*, vegeu *o*, Mos. 23. *d*, vegeu *c*, Mos. 5. *e*, Mos. 27:11-17.

Vora l'any 73 a.C.

6. Perquè jo recorria amb els [f]fills de Mossíah, cercant de destruir l'església de Déu, però vet aquí, Déu va enviar el seu [g]sant àngel per a deturar-nos pel camí.

7. I ens va parlar, com amb [h]veu de tro, i tota la terra tremolà sota els nostres peus; i tots vàrem caure a terra, puix que ens davallà la por del Senyor.

8. Però, vet aquí, la veu em digué: Aixeca't. I em vaig [i]aixecar, i em vaig posar dempeus, i vaig veure l'àngel.

9. I em va dir: Encara que tu mateix et vulguis [j]destruir, no cerquis més de destruir l'església de Déu.

10. I succeí que vaig [k]caure a terra. I per espai de [l]tres dies i tres nits no podia obrir la boca, ni tenir l'ús dels meus membres.

11. I l'àngel em va dir d'altres coses, que varen sentir els meus germans, però que jo no les vaig sentir. Perquè en escoltar les paraules — Encara que tu mateix et vulguis [m]destruir, no cerquis més de destruir l'església de Déu — em va colpir tan gran temor i astorament, no fos que tal vegada quedés destruït, que vaig caure a terra i no vaig sentir més.

12. Però m'esgarrifava un [n]turment etern, perquè la meva ànima estava turmentada a l'extrem i esborronada de tots els meus pecats.

13. Sí, em recordava de tots els meus pecats i iniquitats pels quals em turmentaven els dolors de l'infern. Sí, veia que m'havia rebellat contra el meu Déu, i que no havia guardat els seus sagrats manaments.

14. Sí, i havia assassinat molts dels seus fills, o més be, me'ls havia emportat fins a la destrucció. Sí, i en fi, tan grans havien estat les meves iniquitats, que el sol pensament d'arribar a la presència del meu Déu m'esgarrifava l'ànima amb un horror inexpressable.

15. Oh, pensava jo, si pogués restar desterrat, i esdevenir anorreat, tant en cos com en ànima, per tal de no ésser portat a la presència de Déu, i ésser jutjat dels meus actes!

16. Ara, durant [o]tres dies i tres nits em vaig esgarrifar, amb els mateixos turments d'una ànima condemnada.

17. I succeí que mentre estava així esgarrifat de turments, mentre em turmentava el record dels meus molts pecats, vet aquí, també em vaig recordar d'haver [p]sentit que el meu pare profetitzava al poble sobre la vinguda d'un Jesucrist, un Fill de Déu, per a [p]expiar els pecats del món.

18. Ara, quan la meva ment s'arrapà d'aquest pensament,

---

f, Mos. 27:10. *g*, vegeu *e*. *h*, Mos. 27:11. *i*, Mos. 27:13, 15. *j*, Mos. 27:16. *k*, Mos. 27:18. *l*, ver. 16. Mos. 27:19-23. *m*, Mos. 27:16. *n*, vegeu *m*, Jac. 6. *o*, ver. 10. Mos. 27:19-23. *p*, vegeu *f*, 2 Ne. 2.

vaig exclamar dins el cor: Oh Jesús, tu, Fill de Déu, tingues misericòrdia de mi, que estic en la fel de l'amargura i encerclat amb les [q]cadenes sempiternes de la mort!

19. I ara, vet aquí, quan vaig haver pensat això, ja no em podia recordar més dels meus dolors; sí, ja no em turmentava més el record dels meus pecats.

20. I oh quin goig, i quina llum més meravellosa vaig esguardar! Sí, la meva ànima s'omplia d'un goig tan extrem com ho era el meu dolor!

21. Sí, et dic, fill meu, que no hi hauria res tan intens ni tan amarg que els meus dolors. Sí, i altrament, et dic, fill meu, que d'altra banda no n'hi pot haver res tan exquisit i dolç que el meu goig.

22. Sí, em semblava veure Déu, tal com el va veure el nostre [r]pare Lehí, assegut sobre el seu tron, rodejat d'innombrables cors d'àngels en actitud de cantar i lloar el seu Déu. Sí, i la meva ànima anhelava de trobar-se allí.

23. Però, vet aquí que els meus [s]membres varen recobrar la força, i em vaig posar dempeus, i vaig manifestar al poble que havia [t]nascut de Déu.

24. Sí, i des d'aquell dia fins ara, he treballat sense parar, a fi de portar ànimes al penediment, per tal que les dugués a provar de [u]l'immens goig que jo vaig tastar; que aquests també [v]naixessin de Déu i estiguessin [x]plens de l'Esperit Sant.

25. Sí, i ara, vet aquí, oh fill meu, el Senyor em concedeix un goig molt gran en els fruits del meu treball;

26. Ja que per la paraula que ell m'ha comunicat, molts han [y]nascut de Déu i han provat el mateix que jo, i han vist cara a cara, com jo. Per això, saben d'aquestes coses de les quals he parlat, igual com jo; i el coneixement que tinc és de Déu.

27. I he estat sostingut sota proves i dificultats de tota espècie, sí, i en tota mena d'afliccions. Sí, Déu m'ha [z]deslliurat de presons, i de lligams, i de la mort; i poso la meva confiança en ell, i ell encara em deslliurarà.

28. I jo sé que [2a]m'alçarà en el darrer dia, per a viure amb ell en glòria. Sí, i el lloaré per sempre, perquè va treure els nostres pares de l'Egipte, i va enfonsar els egipcis en el Mar Roig. I pel seu poder va conduir els nostres pares a la terra de promissió. Sí, i els ha alliberat de la servitud i de la captivitat, una i altra vegada.

29. I també ha portat els nostres pares des del país de Je-

---

q, vegeu *p*, 2 Ne. 28. *r*, 1 Ne. 1-8. *s*, Mos. 27:23. *t*, vegeu *c*, Mos. 5. *u*, vers. 20-22. *v*, vegeu c, Mos. 5. *x*, 1 Ne. 10:17-19. 2 Ne. 31:13, 14, 17, 18. 32:2, 5. Al. 31:36. 34:38. Hel. 5:45. 3 Ne. 9:20. 11:35, 36. 12:1, 2. 18:37. 19:13, 14. Cap. 30. 4 Ne. 1. *y*, vegeu *c*, Mos. 5. *z*, Al. 14:26-29. *2a*, vegeu *o*, Mos. 23.

rusalem; i també, pel seu sempitern poder, els ha alliberat de la servitud i de la captivitat, una i altra vegada, fins al dia d'avui. I jo sempre m'he guardat el record de la seva captivitat. Sí, i tu també la devies guardar en record, com he fet jo.

30. Però, vet aquí, fill meu, això no és pas tot; perquè has de saber, com ho sé jo, que [2b]en tant que guardaràs els manaments de Déu, prosperaràs en el país. I has de saber també, que en tant que no guardaràs els manaments de Déu, seràs exclòs de la seva presència. Ara, això és conforme a la seva paraula.

CAPÍTOL 37

Helaman, encomanat amb els annals i altres objectes sagrats. Gazélem. La Liahona, tipus de la paraula de Crist.

1. Ara, fill meu, Helaman, et mano que prenguis els annals que m'han estat [a]confiats.

2. I també et mano que guardis una història d'aquest poble, tal com jo ho he fet, sobre les [b]planxes de Nefí, i que preservis sagrades totes aquestes coses que he guardat, tal com jo he fet — ja que és per un [c]savi propòsit que es guarden —

3. I aquestes planxes de [d]llautó que contenen aquests gravats, les quals tenen els annals de les sagrades escriptures al seu damunt i la [e]genealogia dels nostres avantpassats, des del començament,

4. Vet aquí, ha estat profetitzat pels nostres pares que havien de guardar-se i [f]transmetre's d'una generació a l'altra, i d'ésser guardades i conservades per la mà del Senyor fins que sortissin a tota nació, tribu, llengua i poble, a fi que coneguessin els misteris que contenen.

5. Ara, si és que són preservades, han de retenir la seva [g]brillantor. Sí, i la retindran, i també en retindran totes les planxes que contenen allò que és sagrada escriptura.

6. Ara, tal volta pensaràs que això és ximplesa en mi. Però vet aquí, jo et dic que per coses petites i senzilles es realitzen les grans, i que els petits mitjans, en molts casos, confonen els savis.

7. I el Senyor Déu es val de mitjans petits per a realitzar els seus grans i eterns propòsits. I en valer-se de [h]coses molt petites, el Senyor confon els savis i porta a terme la salvació de moltes ànimes.

8. I així, fins ara, ha estat saviesa en Déu, que aquestes coses es preservessin, perquè

2b, vegeu *h*, 2 Ne. 1. Cap. 37: *a*, Mos. 28:20. *b*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *c*, vers. 12, 14, 18. Enós 13-18. P. Morm. 6-11. *d*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. *e*, vegeu *d*, 1 Ne. 5. *f*, 1 Ne. 5:16-19. *g*, 1 Ne. 5:19. *h*, D. i A. 64:33.

vet aquí, han [i]ampliat la memòria d'aquest poble, sí, i els han persuadit a molts de l'error dels seus camins, i els han portat al coneixement del seu Déu per a la salvació de les seves ànimes.

9. Et dic, que si no hagués estat per aquestes coses que contenen aquests annals, que es troben sobre aquestes planxes, Ammon i els seus germans [j]no haurien pogut persuadir a tants milers dels lamanites de les tradicions incorrectes dels seus pares. Sí, aquests annals i les seves paraules els portaren al penediment, és a dir, els portaren al coneixement del seu Déu i Senyor, i a alegrar-se en Jesucrist, el seu Redemptor.

10. I qui sap si no seran els mitjans de portar-ne molts milers d'ells, sí, i també milers dels nostres testarruts germans, els nefites, que avui estan endurint el cor en el pecat i en la perversitat, al coneixement del seu Redemptor.

11. Ara, aquests misteris encara no m'han estat revelats del tot, per tant, no en diré res més.

12. N'hi haurà prou, tal vegada, si sols dic que s'han preservat per a un [k]savi propòsit, el qual és conegut per a Déu, perquè ell aconsella en saviesa sobre totes les seves obres, i els seus camins són [l]rectes, i el seu curs, [m]un girar etern.

13. Oh, recorda't, recorda't, fill meu Helaman, que en són d'estrictes els manaments de Déu! I ell digué: [n]Si guardareu els meus manaments, prosperareu en el país — però si no guardes els seus manaments, seràs exclòs de la seva presència.

14. Ara, recorda't, fill meu, que Déu t'ha confiat aquestes coses, que són sagrades, les quals ell ha preservat sagrades, i que guardarà i [o]preservarà per a un savi propòsit seu, per tal de manifestar el seu poder a les generacions futures.

15. I ara, et dic, per l'esperit de profecia, que si transgredeixes els manaments de Déu, vet aquí, aquestes coses que són sagrades, et seran arrabassades pel poder de Déu, i seràs lliurat a Satanàs, perquè et garbelli com el boll davant el vent.

16. Però si guardes els manaments de Déu i fas amb aquestes coses que són sagrades, tal ment com et mani el Senyor (perquè has d'acudir al Senyor per a saber tot el que has de fer amb elles), vet aquí que cap poder de la terra o de l'infern no te les podrà prendre, puix que Déu té poder per a complir totes les seves paraules.

17. Ell complirà totes les promeses que et farà, ja que ha complert les seves promeses

---

i, Mos. 1:3-5. *j*, Al. 18:36. 22:12. *k*, vegeu *c*. *l*, vegeu *2b*, 2 Ne. 9. *m*, 1 Ne. 10:19. Al. 7:20. *n*, vegeu *h*, 2 Ne. 1. *o*, vers. 2, 12, 18. Vegeu *c*.

que ha fet als nostres pares.

18. Perquè els va prometre que preservaria aquestes coses per a un savi propòsit en ell, per tal de manifestar el seu poder a les [p]generacions futures.

19. I ara, vet aquí, un propòsit ja ha complert, fins a la restauració de [q]molts milers de lamanites al coneixement de la veritat. I ha manifestat el seu poder en elles, i encara els en manifestarà, per a [r]generacions futures; per tant, seran preservades.

20. Per això, Helaman fill meu, et mano que siguis diligent en complir totes les meves paraules, i que siguis diligent en guardar els manaments de Déu, com estan escrits.

21. Ara et parlaré d'aquelles [s]vint-i-quatre planxes. Que les guardis, perquè els misteris i les obres de tenebra, i les seves obres secretes, o les [t]obres secretes d'aquell poble que ha estat destruït, siguin manifestades a aquest poble. Sí, que tots els seus assassinats, i robatoris, i els seus pillatges, i totes les seves malvestats i abominacions, siguin manifestats a aquest poble; i que preservis aquests [u]intèrprets.

22. Perquè el Senyor va veure que el seu poble començava a obrar a les tenebres, i a cometre [v]assassinats i abominacions secretes. Per això el Senyor digué, que si no es penedien, serien [x]destruïts de sobre la faç de la terra.

23. I el Senyor digué: Prepararé, per al meu servent Gazélem, una [y]pedra, que lluirà en la fosca per a claror, per tal que jo li descobreixi al meu poble que em serveix, perquè els faci saber les obres dels seus germans, sí, les seves [z]obres secretes, les obres de tenebres, i les seves dolenteries i abominacions.

24. I ara, fill meu, aquests [2a]intèrprets foren preparats per tal d'acomplir la paraula de Déu, que parlà, dient:

25. Faré sortir de les tenebres a la llum, totes les seves [2b]obres secretes i les seves abominacions. I excepte que es penedeixen, els [2c]destruiré de sobre la faç de la terra. I portaré a la llum tots els seus secrets i abominacions, per a tota nació que endavant posseixi el país.

26. I ara, fill meu, veiem que no es varen penedir. Per això [2d]han estat destruïts, i fins ara, la paraula de Déu s'ha acomplert. Sí, les seves abominacions secretes han estat endutes de les tenebres i [2e]ens han estat descobertes.

27. I ara, fill meu, et mano que retinguis tots els seus juraments, i els seus pactes, i els

---

p, ver. 19. *q*, Al. 23:5-13. *r*, ver. 18. *s*, vegeu *k*, Mos. 8. *t*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *u*, vers. 23-26. Vegeu *n*, Mos. 8. *v*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *x*, vegeu *j*, Mos. 8. *y*, vegeu *n*, Mos. 8. *z*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *2a*, vegeu *n*, Mos. 8. *2b*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *2c*, vegeu *j*, Mos. 8. *2d*, vegeu *j*, Mos. 8. *2e*, vegeu *i*, 2 Ne. 10.

seus acords en les seves abominacions secretes; i tots els seus signes i prodigis els guardaràs amagats d'aquest poble, que no els conegui, no fos que caiguessin també dins les tenebres i fossin destruïts.

28. Perquè hi ha una maledicció sobre tot aquest país, que la destrucció caurà damunt tots aquells fautors de tenebres, segons el poder de Déu, quan estiguin al punt. Per tant, vull que aquest poble no sigui destruït.

29. Així doncs, tu guardaràs aquests plans secrets dels seus juraments i pactes d'aquest poble, i només les seves malvestats, i els assassinats i les seves abominacions els donaràs a conèixer. I els ensenyaràs a avorrir tal dolenteria, i abominacions i assassinats; i també els ensenyaràs que aquest poble fou destruït a causa de les seves dolenteries i abominacions i els seus assassinats.

30. Perquè, vet aquí, assassinaren tots els profetes del Senyor que arribaven entre ells per a declarar-los les seves iniquitats; i la sang d'aquells que assassinaven cridava al seu Senyor i Déu per venjança sobre aquells que eren els seus assassins. I així els judicis de Déu varen caure damunt d'aquests fautors de tenebres i de combinacions secretes.

31. Sí, i [2f]maleït sigui el país per sempre més, per a aquells fautors de tenebres i de combinacions secretes, fins a la destrucció, excepte que es penedeixin abans que estiguin al punt.

32. Ara, fill meu, recorda les paraules que t'he parlat. No confiïs aquells plans secrets a aquest poble, sinó ensenya'ls un odi perpetu al pecat i a la iniquitat.

33. Predica'ls el penediment i la fe en el Senyor Jesucrist. Ensenya'ls a humiliar-se i a ésser mansuets i baixos de cor. Ensenya'ls a resistir cada temptació del diable, amb la fe en el Senyor Jesucrist.

34. Ensenya'ls a no cansar-se mai de les bones obres, sinó d'ésser mansuets i baixos de cor, perquè tots semblants trobaran repòs per a l'ànima.

35. Oh recorda't, fill meu, i aprén la saviesa en la teva joventud. Sí, aprén en la teva joventud a guardar els manaments de Déu.

36. Sí, i [2g]implora a Déu tot el teu suport; sí, que tots els teus actes siguin al Senyor, i vagis on vagis, que sigui per al Senyor. Sí, que tots els teus pensaments es dirigeixin al Senyor; que els afectes del teu cor es posin en el Senyor per sempre.

37. Aconsella't amb el Senyor en tots els teus actes, i ell et dirigirà per al bé. Sí, quan et

---

2f, ver. 28. Al. 45:16. *2g*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. Vora l'any 74 a.C.

jaus al vespre, ajau't en el Senyor, perquè et vetlli el son. I quan et lleves al matí, que el teu cor s'empleni d'agraïment a Déu. I si sempre fas aquestes coses, seràs [2h]exaltat al darrer dia.

38. I ara, fill meu, tinc quelcom de dir-te sobre el que els nostres pares anomenen [2i]l'esfera o director — o que en deien Liahona, que vol dir, per interpretació, brúixola; i el Senyor el va aparellar.

39. I vet aquí que no hi ha cap home que pugui treballar a la faisó d'una elaboració tan acurada. I fou aparellat per a mostrar als nostres pares el curs que havien de seguir per l'erm.

40. I funcionava per a ells segons la seva fe en Déu. Per això, si en tenien fe, de creure que Déu podia fer que aquelles agulles indiquessin el curs que havien de seguir, vet aquí, es feia. Així doncs, tenien aquest miracle, i també de molts altres, executats pel poder de Déu, dia rera dia.

41. Amb tot — atenent que aquests miracles es feien per mitjans petits, els mostraven obres meravelloses — eren peresosos i s'oblidaven d'exercitar la seva fe i diligència; i aleshores aquelles obres meravelloses cessaven, i ja no progressaven en el seu camí.

42. Per això, s'aturaven en el desert, o no seguien un curs directe, i eren afligits amb la fam i la set, a causa de la seva transgressió.

43. Ara, fill meu, voldria que entenguessis que aquestes coses no són sense ombra. Perquè com els nostres pares eren peresosos de fer cas d'aquesta brúixola (ara, aquestes coses eren temporals), no prosperaven; així mateix passa amb les coses que són espirituals.

44. Perquè, vet aquí, que és tan fàcil posar atenció a la paraula de Crist que t'indicarà un [2j]curs recte fins a la benaurança eterna, com ho era per als nostres pares de fer cas d'aquella brúixola, la qual els assenyalava un curs recte fins a la terra promesa.

45. Ara, us dic: No hi ha tipus en aquesta cosa? Perquè tan cert com aquest [2k]director va conduir els nostres pares, en seguir el seu curs, fins a la [2l]terra promesa, així les paraules de Crist, si en seguim el curs, ens portaran més enllà d'aquesta vall de dolor, fins a una terra molt més bona de promissió.

46. Oh fill meu, no siguem negligents a causa de la facilitat del camí; perquè així els va succeir amb els nostres pares. Car així els hi fou preparat, que si miraven, podrien viure. Així mateix és amb nosaltres: El camí està aparellat, i si vo-

2h, vegeu *o*, Mos. 23. *2i*, vegeu *d*, 1 Ne. 16. *2j*, vegeu *2b*, 2 Ne. 9. *2k*, ver. 38. Vegeu *d*, 1 Ne. 16. *2l*, vegeu *a*, 1 Ne. 2.

lem mirar, podrem viure per sempre.

47. Ara, fill meu, mira de tenir cura d'aquestes coses sagrades. Sí, vigila de mirar a Déu i viure. Vés a aquest poble i predica'l la paraula, i sigues amesurat. Fill meu, adéu.

Exhortació d'Alma al seu fill, Shiblon.

CAPÍTOL 38

Shiblon, encomiat per la seva fidelitat. Li és recomanat d'observar la mansuetud i el domini de si.

1. Fill meu, posa atenció a les meves paraules, perquè et dic, talment com he dit a Helaman, que [a]en tant que guardaràs els manaments de Déu, prosperaràs en el país. I en tant que no guardaràs els manaments de Déu, quedaràs exclòs de la seva presència.

2. Ara, fill meu, confio que tindré gran goig en tu, per la teva fermesa i la teva fidelitat a Déu. Perquè tal com has començat en la teva joventut a confiar en el teu Déu i Senyor, així espero que segueixis en obeir els seus manaments; perquè beneït és aquell que [b]persevera fins al final.

3. Et dic, fill meu, que ja he tingut gran goig en tu, a causa de la teva fidelitat i la teva diligència, i la teva paciència i longanimitat entre els [c]zoramites.

4. Perquè sé que fores lligat; sí, i també sé que fores apedregat per causa de la paraula. I suportaves totes aquestes coses amb paciència perquè el Senyor estava amb tu; i saps que el Senyor et va deslliurar.

5. Shiblon, fill meu, vull que recordis que en tant que poses la confiança en Déu, així seràs deslliurat de les teves proves, i les teves dificultats i afliccions; i seràs [d]exaltat en el darrer dia.

6. Ara, fill meu, no vull que pensis que sé aquestes coses de mi mateix, sinó que és l'Esperit de Déu que hi ha en mi que me les fa saber; car si no hagués [e]nascut de Déu no les hauria sabut.

7. Però, vet aquí, el Senyor, en la seva gran clemència, envià el seu àngel per a anunciarme que deturés la meva obra de destrucció entre el seu poble. Sí, i he [f]vist un àngel cara a cara, i em va parlar; i la seva veu era com tro, i va fer tremolar tota la terra.

8. I succeí que per [g]tres dies i tres nits vaig estar en el més amarg dolor i angoixa d'esperit. I mai, fins que vaig implorar al Senyor Jesucrist la mi-

---

a, vegeu *h*, 2 Ne. 1. *b*, vegeu *h*, 2 Ne. 31. *c*, vegeu 2k, Al. 30. *d*, vegeu *o*, Mos. 23. *e*, vegeu *c*, Mos. 5. *f*, Mos. 27:11-17. *g*, Mos. 27:19-23. Al. 36:10, 16.

sericòrdia, vaig rebre una remissió dels meus pecats. Però vet aquí que li vaig clamar, i vaig trobar la pau de la meva ànima.

9. I ara, fill meu, t'he dit això perquè aprenguis saviesa, perquè aprenguis de mi que [h]no hi ha cap altre camí ni mitjà pel qual l'home pugui salvar-se, sinó en i mitjançant el Crist. Vet aquí, ell [i]és la vida i la llum del món. Vet aquí, és la paraula de veritat i de justícia.

10. I tal com has començat a ensenyar la paraula, així voldria que prosseguissis; i voldria que fossis diligent i moderat en totes les coses.

11. Vigila perquè no t'enlairis en l'orgull; sí, vigila que no et vantis de la teva saviesa ni de la teva molta força.

12. Empra gosadia però no arrogància. I vigila també de frenar totes les teves passions, perquè t'omplis d'amor; vigila de refrenar-te de la peresa.

13. No preguis com ho fan els [j]zoramites, perquè ja has vist que preguen per tal que els escoltin els homes i els lloïn la seva saviesa.

14. No diguis: Oh Déu, et dono gràcies que som més bons que els nostres germans! Digues més aviat: Oh Senyor, perdona'm la meva indignitat, i recorda't amb misericòrdia dels meus germans — Sí, reconeix tothora la teva indignitat davant Déu.

15. I que el Senyor beneeixi la teva ànima, i et rebi en el darrer dia al seu regne, per a asseure't en pau. Ara vés, fill meu, i ensenya la paraula a aquest poble. Sigues amesurat. Fill meu, adéu.

Exhortació d'Alma al seu fill Corianton.

Comprèn del capítol 39 al 42.

CAPÍTOL 39

Corianton, reprovat per la fornicació. La seva conducta perversa havia afectat la fe dels zoramites. La redempció del Crist, sempre vigent.

1. Ara, fill meu, tinc una mica més per dir-te del que vaig dir al teu germà. Car vet aquí, no has observat la fermesa del teu germà, la seva fidelitat i diligència en guardar els manaments de Déu? No t'ha donat ell un bon exemple?

2. Perquè no vas posar tanta cura en les meves paraules, com ho féu el teu germà, entre els [a]zoramites. Es això el que tinc en contra teu: Vas anar vanant-te de la teva força i saviesa.

3. I això no és pas tot, fill meu. Vas fer el que era molt penós per a mi. Perquè vares abandonar el ministeri, i mar-

---

h, vegeu *d*, Mos. 5. *i*, vegeu *m*, Mos. 16. *j*, vegeu 2*k*, Al. 30. Cap. 39: *a*, vegeu 2*k*, Al. 30.

xar al país de Siron, entre les fronteres dels lamanites, darrera la bagassa Isabel.

4. Sí, ella robava el cor de molts; però això no era excusa per a tu, fill meu. Havies d'haver atès el ministeri al qual t'havien encomanat.

5. No saps, fill meu, que aquestes coses són abominació a la vista del Senyor, sí, [b]més abominables que tots els pecats, llevat del vessament de la sang innocent, o de negar l'Esperit Sant.

6. Perquè, vet aquí, si negues l'Esperit Sant, quan ja ha tingut cabuda dintre teu, i saps que el negues, vet aquí, que és un pecat que és [c]imperdonable. Sí, i per a aquell que assassina [d]contra la llum i la coneixença de Déu, no li és fàcil d'obtenir perdó. Sí, et dic, fill meu, que no li és fàcil d'assolir el perdó.

7. Fill meu, tan de bo que no fossis culpable de tan gran crim! No et remarcaria tant els crims, per a turmentar la teva ànima, si no fos pel teu bé.

8. Però, vet aquí, no pots ocultar els teus crims a Déu; i si no t'en penedeixes, s'estaran com a testimoni contre teu, en el darrer dia.

9. Ara, fill meu, voldria que et penedissis i abandonessis els teus pecats; que no anessis més darrera de les concupiscències dels teus ulls, sinó que et [e]capgiressis en totes aquestes coses. Car excepte que fas així, de cap manera no podràs heretar el regne de Déu. Oh recorda-te'l! Pren-te'l bé, i capgira't en aquestes coses.

10. I et mano que t'acostumis a aconsellar-te amb els teus germans grans en les teves empreses. Perquè estàs en la teva joventud, i et manques el nodriment dels teus germans; i estigues atent al seu consell.

11. No et deixis portar per cap cosa folla o vana. No permetis que el diable se t'endugui el cor altra vegada darrera aquelles [f]iniqües prostitutes. Vet aquí, fill meu, com és de gran la iniquitat que has fet baixar sobre els zoramites; perquè quan varen observar la teva conducta, no volgueren creure les meves paraules.

12. Ara, l'Esperit del Senyor em diu: Mana als teus fills a fer el bé, no fos cas que desencaminessin el cor de molts cap a la destrucció. Per tant, fill meu, et mano, en el temor de Déu, que deixis les teves iniquitats;

13. Que retornis al Senyor, amb tota la teva ment, poder i força; que no t'enduguis el cor de cap altre a fer la dolenteria. Ans al contrari, retorna a ells, i reconeix-los les teves faltes, i aquell mal que has fet.

14. No cerquis les riqueses ni les vanitats d'aquest món; per-

b, vers. 7, 11. Vegeu *i*, 2 Ne. 28. *c*, Moro. 8:28. *d*, ver. 5. *e*, 3 Ne. 12:30. *f*, vers. 3, 7-9.

què, vet aquí, no te les pots endur.

15. I ara, fill meu, voldria dir-te quelcom sobre la vinguda del Crist. Vet aquí, et dic que és el qui certament vindrà a treure els pecats del món. Sí, ell ve a anunciar la bona nova de la salvació al seu poble.

16. Ara, fill meu, era aquest el ministeri al qual fores cridat, d'anunciar aquesta bona nova a aquest poble, de preparar-los la ment; o més bé, que la salvació pogués arribar a ells, per tal que preparessin la ment dels seus fills per a escoltar la paraula, al temps de la seva vinguda.

17. Ara, et tranquil·litzaré una mica la ment sobre aquest punt. Vet aquí, t'estranyes que aquestes coses siguin conegudes tant de temps per endavant. I jo et dic: No és una ànima tan preciosa ara per a Déu, com ho serà al temps de la seva vinguda?

18. No és tan necessari que el pla de redempció es faci conèixer a aquest poble, com als seus fills?

19. No és tan fàcil en aquest temps, que el Senyor [g]envïi el seu àngel a anunciar aquesta bona nova a nosaltres, com als nostres fills, o com després del temps de la seva vinguda?

CAPÍTOL 40

Continua l'exhortació d'Alma a Corianton. La resurrecció, universal. Els diferents estats dels justos i dels dolents entre la mort i la resurrecció. Una restauració literal.

1. Ara, fill meu, en aquest punt hi ha una mica més que et voldria dir, perquè percibo que tens la ment inquieta quant a la [a]resurrecció dels morts.

2. Vet aquí, et dic, que no hi ha resurrecció, o en altres paraules, jo diria que [b]aquest mortal no es revesteix d'immortalitat, aquesta corrupció no es posa incorrupció, fins després de la vinguda del Crist.

3. Vet aquí, ell duu a terme la resurrecció dels morts. Però, vet aquí, fill meu, la resurrecció no és encara. Ara et descobriré un misteri; així i tot, encara n'hi ha molts de misteris que romanen amagats, que ningú no sap, sinó Déu mateix. Però et mostraré una sola cosa que he demanat amb diligència a Déu, perquè la conegués, que és pel que fa a la resurrecció.

4. Vet aquí que hi ha assenyalat un temps en què tothom sortirà dels morts. Ara, quan vindrà aquest temps no ho sap ningú; però Déu sap l'hora assenyalada.

5. Ara, si hi haurà un primer temps, o un segon temps, o tercer temps, que els homes

---

g. Mos. 3:2-27. 27:11-17. Al. 11:31. 13:24. Cap. 40: *a*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *b*, Mos. 16:10. Vegeu *d*, 2 Ne. 2. També *j* i *m*, 2 Ne. 9.

sortiran dels morts, no importa gens; puix que Déu sap totes aquestes coses. I ja en tinc prou de saber que és així — que hi ha un temps assenyalat en què tothom s'alçarà dels morts.

6. Ara, hi ha d'haver una estona entre el temps de la mort i el de la resurrecció.

7. I jo demanaria: Què passa amb les ànimes dels homes des d'aquest temps de la mort fins al temps assenyalat per a la resurrecció?

8. Ara, si hi ha més d'un temps assenyalat perquè s'alcin els homes, no té cap importància; perquè no tots moren pas a la vegada, i tot això no importa gens. Tot és com un sol dia per a Déu, i el temps només es mesura per a l'home.

9. Així doncs, hi ha un temps assenyalat per als homes en què s'aixecaran dels morts; i n'hi ha una estona entre el temps de la mort i la resurrecció. Ara, quant a aquesta estona, el que passa a les ànimes dels homes, és la cosa que he demanat amb diligència per a saber del Senyor; i d'allò és el que sé.

10. I quan arribi el temps en què tots els homes s'aixecaran, llavors sabran que Déu sap tots els temps assenyalats per a l'home.

11. I ara, quant a l'estat de l'ànima entre la mort i la resurrecció — Vet aquí, m'ha fet saber un àngel, que els esperits de tots els homes, tantost com surten d'aquest cos mortal, sí, els esperits de [c]tots els homes, siguin bons o dolents, retornen a casa, cap a aquell Déu que els va donar la vida.

12. Llavors s'esdevindrà que els esperits d'aquells que són justos seran rebuts en una estada de felicitat, que s'anomena [d]paradís, un estat de repòs, un estat de pau, on descansaran de totes les seves tribulacions, i de tota angoixa i tristesa.

13. Llavors succeirà que els esperits dels malvats, sí, dels que són dolents — puix que ells no tenen part ni porció de l'Esperit del Senyor, perquè vet aquí, que escolliren les obres dolentes més aviat que les bones; per això l'esperit del diable [e]entrà en ells i prengué possessió de la seva estança — aquests seran llençats a les tenebres de fora. [f]Allí hi haurà planys i lamentacions, i cruixir de dents; i tot, per la seva dolenteria, deixant-se endur captius per la voluntat del diable.

14. Ara, aquest és l'estat de les ànimes dels malvats; sí, a la [g]fosca, en una estada d'espantosa i terrible expectació de la indignació ardent de la còlera de Déu al seu damunt. I així romanen en aquesta estada, talment com els justos en el [h]paradís, fins al temps de la seva resurrecció.

---

c, vers, 15, 17. Ecl. 12:7. *d*, vegeu *l*, 2 Ne. 9. *e*, vegeu *i*, 2 Ne. 9. *f*, Mos. 16:2. Vegeu *k*, 1 Ne. 15. *g*, ver. 13. *h*, vegeu *l*, 2 Ne. 9.

15. Ara, n'hi ha alguns que han entès que aquest estat de felicitat i aquest estat de misèria de l'ànima abans de la resurrecció, era una primera resurrecció. Sí, reconeixo que es pugui anomenar resurrecció, [i]d'alçar l'esperit o l'ànima, i la seva consignació a la felicitat o la misèria, segons les paraules que han estat dites.

16. I vet aquí, s'ha dit a més, que hi ha una [j]primera resurrecció, una resurrecció de tots aquells que han estat, o que són, o que seran, fins a la resurrecció del Crist d'entre els morts.

17. Ara, no hem de suposar que aquesta primera resurrecció, de la qual s'ha parlat d'aquesta manera, sigui la resurrecció [k]de les ànimes i la seva consignació a la felicitat o la misèria. No has de suposar que és així tal com ho vol dir.

18. Vet aquí, et dic que no, sinó que allò significa la [l]reunió de l'ànima i el cos, d'aquells [m]des del temps d'Adam fins a la resurrecció de Crist.

19. Ara, si seran reunits tot d'un cop les ànimes i els cossos dels quals s'ha parlat, els dolents tant com els justos, no ho dic. En tinc prou quan dic que tots sortiren; o, en altres paraules, la seva resurrecció es duu a terme [n]abans de la d'aquells que morin després de la resurrecció de Crist.

20. Ara, fill meu, no et dic que la seva resurrecció serà a l'hora de la resurrecció del Crist. Però ho dic, com opinió meva, que les ànimes i els cossos dels justos seran [o]reunits al temps de la resurrecció del Crist i la seva ascensió al cel.

21. Però, si això es farà a la seva resurrecció o després, no ho dic; emperò sí que et dic, que hi ha una [p]estona entre la mort i la resurrecció del cos, i una estada de l'ànima en la felicitat o en la misèria, fins al temps assenyalat per Déu, en què sortiran els morts, i seran reunits, tant l'ànima com el cos, i conduïts per a estar-se davant Déu i ésser jutjats segons les seves obres.

22. Sí, això duu a terme la restauració d'aquelles coses de què s'han parlat per boca dels profetes.

23. [q]L'ànima serà restaurada al cos, i el cos a l'ànima; i cada membre i juntura serà restaurada al seu cos. I ni un sol cabell del cap es perdrà, sinó que totes les coses seran restaurades a la seva pròpia i perfecta forma.

24. Ara, fill meu, aquesta és la restauració de què s'ha parlat per boca dels profetes —

25. Llavors els justos resplendiran en el regne de Déu.

26. Però vet aquí que una [r]mort terrible caurà al damunt dels malvats, ja que ells mo-

i, vegeu *c*. *j*, vegeu *g*, Jac. 4. *k*, vegeu *c*. *l*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *m*, vers. 19, 20. *n*, vers. 16, 18, 20. *o*, vegeu *g*, Jac. 4. *p*, vers. 6, 9, 11-15. *q*, Al. 11:41-45. 41:2. Vegeu *d*, 2 Ne. 2. *r*, vegeu *r*, Al. 12. Vora l'any 74 a.C.

ren pel que fa a les coses de la justícia; car són immunds, i [s]cap cosa immunda no pot heretar el regne de Déu; sinó que són llençats, i consignats a participar dels fruits de les seves labors o obres, que han estat perverses. I beuen les escorrialles d'una amarga copa.

CAPÍTOL 41

Continuació de les exhortacions d'Alma a Corianton. El significat de la restauració. Els homes seran jutjats segons les seves obres i desigs. Seran jutjats per ells mateixos.

1. Ara, fill meu, tinc una mica per dir-te sobre la restauració de la qual s'ha parlat; perquè alguns han tergiversat les escriptures, i s'han desviat lluny a causa d'això. I veig que la teva ment també s'ha inquietat sobre aquesta cosa. Però vet aquí que t'ho explicaré.

2. Et dic, fill meu, que el pla de la restauració es indispensable amb la justícia de Déu; perquè és precís que totes les coses siguin restaurades al seu propi ordre. Vet aquí, es precís i just, segons el poder i la resurrecció del Crist, [a]que l'ànima de l'home sigui restaurada al seu cos, i que a aquest li sigui restaurada cada una de les seves parts.

3. I és indispensable amb la justícia de Déu que els homes siguin jutjats segons les seves obres, [b]i si els seus fets han estat bons en aquesta vida, i justos els desigs del seu cor, que ells també siguin restaurats en el darrer dia al que és bo.

4. I [c]si les seves obres són malvades, els hi seran restaurades per maldat. Per això, totes les coses seran restaurades al seu propi ordre, cada cosa al seu cos natural — la mortalitat [d]alçada a la immortalitat, la corrupció a la incorrupció — alçades a la felicitat sense fi per a heretar el regne de Déu, o a la [e]misèria sense fi, per a heretar el regne del diable, l'un a un costat, l'altre a l'altre.

5. L'un alçat a la [f]felicitat segons els seus desigs de felicitat, o al bé segons els seus desigs del bé, i l'altre, al [g]mal, segons els seus desigs del mal. Perquè, així com ha volgut fer malvestats tot el dia, així tindrà la seva paga de malvestat quan arribi la nit.

6. I així mateix és per l'altra banda. Si s'ha penedit dels seus pecats, i ha [h]desitjat la justícia fins al final dels seus dies, igualment li serà recompensat per a justícia.

7. Aquests són els qui són redimits del Senyor. Sí, són aquells que seran trets, que són deslliurats d'aquella [i]interminable nit de tenebra. I així s'aguanten o cauen, perquè, vet

s, Al. 11:37. Cap. 41: *a*, vegeu *q*, Al. 40. *b*, vers. 6, 7, 14. *c*, vers. 10-13, 15. *d*, Mos. 16:10. Vegeu *d*, 2 Ne. 2. *e*, vegeu *m*, Jac. 6. *f*, vegeu *b*. *g*. vegeu *c*. *h*, vegeu *b*. *i*, vegeu m, Jac. 6.

aquí, són els seus propis jutges, sia per a obrar el bé o per a obrar el mal.

8. Ara, els decrets de Déu són [j]inalterables. Per tant, el camí està aparellat, per tal que tot aquell que vulgui, pugui caminar-hi i salvar-se.

9. Ara, fill meu, no t'arrisquis ni una vegada més a ofendre el teu Déu sobre aquells punts de doctrina, com fins ara t'has arriscat en cometre el pecat.

10. No et pensis, que perquè s'ha parlat d'una restauració, que seràs restaurat del pecat a la felicitat. Vet aquí, et dic que la maldat [k]no fou mai felicitat.

11. Fill meu, tot aquell que es troba en un estat natural, o diria, en un estat carnal, està en el fel de l'amargura i en els lligams de la iniquitat. Està sense Déu en el món i ha obrat en contra de la naturalesa de Déu. Per això es troba en un estat [l]contrari a la naturalesa de la felicitat.

12. Doncs, és que la paraula restauració significa prendre una cosa d'un estat natural i col·locar-la en un estat contra natura, o posar-la en un estat oposat a la seva naturalesa?

13. No, fill meu, no és pas així, sinó que la paraula [m]restauració significa tornar el que és dolent al dolent, o el que és carnal al carnal, o el que és diabòlic al diabòlic —[n]el bo a allò que és bo, el recte al que és recte, el just al que és just, el misericordiós al que és misericordiós.

14. Per això, fill meu, mira d'ésser misericordiós amb els teus germans. Obra amb justícia, jutja amb rectitud, i fes el bé sense parar. I si fas totes aquestes coses, aleshores rebràs la teva recompensa. Sí, una altra vegada la misericòrdia et serà restaurada, la justícia et serà restituïda novament, el judici recte et serà restaurat altra vegada, i seràs recompensat de nou amb el bo.

15. Perquè tot allò que enviïs cap enfora, retornarà a tu i et serà restaurat; de manera que la paraula restauració condemna [o]més plenament el pecador, i no el justifica gens.

CAPÍTOL 42

Final de les exhortacions d'Alma a Corianton. La justícia i la misericòrdia són explicades. L'arbre de la vida. L'estat mortal és un període de prova. La mort temporal i la mort espiritual. El penediment, l'expiació, la llei i el càstig, tots són necessaris.

1. Ara, fill meu, veig que encara hi ha alguna cosa que t'inquieta la ment, i que no pots entendre, i és sobre la justícia de Déu en el càstig del pecador. Perquè proves de suposar que és una injustícia el que el

---

j, Morm. 9:19. *k*, vers. 11, 12. *l*, vers. 10, 12. *m*, vegeu *c*. *n*, vegeu *b*. *o*, Al. 42:28.

pecador sigui condemnat a un estat de misèria.

2. Doncs, vet aquí, fill meu, t'ho explicaré. Després que el Senyor Déu féu fora els nostres primers pares del jardí de l'Edèn, perquè conreessin la terra [a]de la qual foren trets, sí, foragità l'home i col·locà, a l'est del jardí de l'Edèn, querubins i una espasa flamejant que es regirava per tots cantons per a guardar l'arbre de la vida.

3. Així veiem que l'home havia esdevingut com Déu, coneixent el bé i el mal, i per temor que estenent la mà i prenent també del fruit de l'arbre de la vida, en mengés i visqués per sempre, el Senyor Déu posà querubins i l'espasa flamejant, per tal que l'home no participés del fruit.

4. Així veiem que li fou concedit a l'home una estona per a penedir-se, sí, un [b]temps de prova, un temps perquè es penedís i servís Déu.

5. Perquè si Adam tot seguit hagués estès la mà i menjat de l'arbre de la vida, hauria [c]viscut per sempre més, segons la paraula de Déu, sense cap estona per a penedir-se. Sí, i així la paraula de Déu hauria estat [d]nul·la, i el gran pla de salvació s'hauria frustrat.

6. Però fou assenyalat que l'home havia de morir. Per tant, tal com foren separats de l'arbre de la vida, així serien separats a la faç de la terra. I l'home esdevingué perdut [e]per sempre, sí, es féu l'home caigut.

7. Ja veus amb això com els nostres primers pares quedaren separats de la presència del Senyor, tant [f]temporalment com [g]espiritualment; i així veiem que esdevingueren éssers lliures de seguir la seva [h]pròpia voluntat.

8. Ara, no era oportú que l'home fos [i]rescatat d'aquesta mort temporal, perquè això destruiria el gran pla de la felicitat.

9. I com que l'ànima [j]no podia morir mai, i la caiguda havia fet recaure damunt tot el gènere humà una [k]mort espiritual, tant com una [l]temporal, és a dir, que quedaren exclosos de la presència del Senyor, fou precís que la humanitat fos rescatada d'aquesta mort espiritual.

10. Per tant, havent-se tornat carnals, sensuals i diabòlics per natura, aquest [m]estat de prova es convertí per als homes en una estada perquè es preparessin; esdevingué un estat preparatori.

11. Ara, recorda't, fill meu, que si no fos pel pla de redempció, deixant-lo de banda, tan aviat que [n]morissin, les [o]ànimes dels homes haurien estat

a, vegeu *m*, Mos. 2. *b*, vegeu *2c*, Al. 12. *c*, ver. 3. *d*, vers. 6, 8. Al. 12:23, 26. *e*, vegeu *y*, Al. 12. *f*, vegeu *b*, 2 Ne. 2. *g*, vegeu *c*, 2 Ne. 2. *h*, vegeu *l*, 2 Ne. 2. *i*, vegeu *d*. *j* ver. 11. *k*, vegeu *c*, 2 Ne. 2. *l*, vegeu *b*, 2 Ne. 2. *m*, vegeu *2c*, Al. 12. *n*, vegeu *k*. *o*, vegeu *l*.

miserables, excloses de la presència del Senyor.

12. Ara no hi havia cap manera de rescatar els homes d'aquest estat caigut, que el mateix home s'havia atret per culpa de la seva pròpia desobediència.

13. Per això, segons la justícia, el pla de redempció no podia dur-se a terme excepte sobre condicions del penediment dels homes en aquesta estada de [p]prova, sí, aquest estat preparatori. Perquè excepte que hi hagués aquestes condicions, la misericòrdia no podia tenir efecte, [q]sense destruir l'obra de la justícia. Ara, l'obra de la justícia no podia pas ésser destruïda; si així fos, Déu [r]deixaria d'ésser Déu.

14. Així veiem que [s]tota la humanitat estava caiguda, i es trobava a la grapada de la justícia, sí, la justícia de Déu, que els consignava [t]per sempre més a restar exclosos de la presència d'ell.

15. Així doncs, no es podia dur a terme el pla de misericòrdia si no es feia una [u]expiació; per tant, Déu mateix expia els pecats del món, a fi de portar a terme el pla de la misericòrdia, per a [v]apaivagar les exigències de la justícia, per tal que Déu fos un Déu perfecte i just, i alhora un Déu misericordiós.

16. Ara, el penediment no podia venir als homes si no hi hagués un càstig — que alhora fos tan [w]etern com ho havia d'ésser la [x]vida de l'ànima — afegit oposat al pla de la felicitat, el qual era també tan etern com la vida de l'ànima.

17. Ara, com podria penedir-se un home si no hagués pecat? Com podria pecar si no hi hagués llei? I com podria haver-hi una llei si no hi hagués un càstig?

18. Ara, hi havia un càstig afegit, i una llei justa donada, els quals portaren el remordiment de consciència a l'home.

19. Car, si no es donés una llei — que si un home mata, ha de morir — tindria por de morir si matava?

20. I talment, si no es donés cap càstig contra el pecat, els homes no tindrien por de pecar.

21. I si no es donés cap llei, i els homes [z]pecaven, què podria fer la justícia, o inclús la misericòrdia, ja que no tindrien cap dret sobre l'home.

22. Però hi ha una llei donada, i un càstig afegit, i un penediment s'ha concedit; i aquest penediment la misericòrdia reclama. Altrament, la [2a]justícia reclama l'ésser i porta a cap la llei, i la llei infligeix el càstig. Si no fos així, les obres de la justícia serien destruïdes, i Déu [2b]deixaria d'ésser Déu.

---

p, vegeu *2c*, Al. 12. *q*, vegeu *2o*, Al. 12. *r*, vegeu *f*, 2 Ne. 11. *s*, vegeu *e* i *g*, 2 Ne. 9. *t*, vegeu *y*, Al. 12. *u*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *v*, vegeu *2o*, Al. 12. *x*, vegeu *m*, Jac. 6. *y*, vers. 8, 9. Vegeu *e* i *g*, 2 Ne. 9. *z*, vegeu *j*, Mos. 3. *2a*, vegeu *2o*, Al. 12. *2b*, vegeu *r*, també *f*, 2 Ne. 11.

23. Però Déu no deixa pas d'ésser Déu, i la misericòrdia reclama el penitent, i la misericòrdia ve per [2c]l'expiació; i l'expiació porta a terme la [2d]resurrecció dels morts; i la resurrecció dels morts retorna els homes a la presència de Déu. I així són [2e]restaurats a la seva presència, per a ésser jutjats segons les seves obres, d'acord amb la llei i la justícia.

24. Perquè la justícia executa totes les seves exigències, i la misericòrdia reclama tot el que li pertany; i així, ningú no se salva sinó el veritable penitent.

25. Què, creus tal volta que la misericòrdia pot robar la justícia? Jo et dic que no, ni en una engruna. Si fos així Déu [2f]deixaria d'ésser Déu.

26. I així Déu porta a terme els seus grans i eterns propòsits, que foren aparellats [2g]des de la fundació del món. I així es realitza la salvació i la redempció dels homes, i també la seva destrucció i misèria.

27. Per tant, oh fill meu, qui ho desitgi pot venir i participar lliurement de les aigües de la vida. I aquell que no vulgui, no està obligat a venir-hi; però en el darrer dia li serà [2h]restaurat segons les seves accions.

28. Si ha desitjat fer el mal, i no se n'ha penedit durant la vida, vet aquí, que [2i]el mal li serà fet a ell, segons la restauració de Déu.

29. Ara, fill meu, voldria que deixessis d'inquietar-te per aquestes coses i que només t'inquietessin els teus pecats, amb aquesta inquietud que t'abaixarà fins al penediment.

30. Oh fill meu, voldria [2j]que mai més no neguessis la justícia de Déu! No provis de justificar-te, ni en el punt més petit, a causa dels teus pecats, negant la justícia de Déu; deixa més bé que la justícia de Déu, i la seva misericòrdia i llarguesa, tinguin ple domini en el teu cor; i que això t'humilii fins a la pols.

31. Ara, fill meu, has estat cridat per Déu per a predicar la paraula a aquest poble. Fes camí, doncs, fill meu; predica'l amb veritat i sobrietat, per tal de portar ànimes al penediment a fi que el gran pla de la misericòrdia tingui dret sobre elles. I que Déu t'ho concedeixi així com he dit. Amén.

CAPÍTOL 43

Una altra invasió lamanita. Els exèrcits de Moroni i de Lehí rodegen l'enemic i el vencen.

1. Aleshores succeí que els fills d'Alma sortiren entre el poble a predicar-li la paraula. I el mateix Alma, fent-se-li impossible de descansar, també hi va anar.

2c, vegeu *f*, 2 Ne. 2. 2d, vegeu *d*, 2 Ne. 2. 2e, Al. 40:21-26. 2f, vegeu *f*, 2 Ne. 11. 2g, vegeu *d*, Mos. 4. 2h, Al. 41:15. 2i, vegeu *c*, Al. 41. 2j, ver. 1.

2. Ara, no direm res més sobre la seva predicació, sinó que predicaren la paraula i la veritat d'acord amb l'esperit de profecia i revelació. Predicaren segons el [a]sant orde de Déu, pel qual havien estat cridats.

3. I ara torno a una narració de les guerres entre nefites i lamanites, en l'any *divuitè del govern dels jutges.

4. Succeí que els [b]zoramites es varen fer lamanites. Així doncs, en començar l'any divuitè els nefites varen veure que els lamanites venien sobre ells. Pèr tant, feren preparatius per a lluitar; sí, reuniren els seus exèrcits a la [c]terra de Jersó.

5. I succeí que els lamanites arribaren a milers. Penetraren el [d]país d'Antiònum, que era el [e]país dels zoramites; i el cabdill era un home anomenat Zerahemna.

6. I com que els amalequites eren, per naturalesa, més malvats i sanguinaris que els lamanites, Zerahemna nomenà capitans en cap per als lamanites que eren tots amalequites i [f]zoramites.

7. Això ho féu per tal de retenir el seu [g]odi contra els nefites, i així subjectar-los i realitzar els seus designis.

8. Perquè el seu designi era el de moure a ira els lamanites contra els nefites; i ho féu per tal d'arrogar-se gran poder damunt d'ells, i també per a obtenir poder damunt els nefites, tot sotmetent-los a la servitud.

9. I el designi dels nefites era el de protegir les seves terres, i cases, les esposes i fills, per tal de preservar-los de les mans dels enemics; i també el de conservar els seus drets i privilegis, així com la seva [h]llibertat per a adorar Déu segons els seus desigs.

10. Perquè sabien que si arribaven a raure a mans dels lamanites, tot aquell que adorés Déu, el veritable Déu vivent, [i]en esperit i en veritat, els lamanites els destruirien.

11. Sí, i també sabien del [j]gran odi dels lamanites envers els seus germans, els del poble [k]d'Anti-Nefí-Lehí, que es deien el [l]poble d'Ammon. Aquests no prendrien les armes; sí, havien fet [m]pacte i no el trencarien. Per això, si queien a les mans dels lamanites serien destruïts.

12. Però els nefites no deixarien pas [n]que fossin destruïits; per això els havien donat [o]terres per a la seva heretat.

13. I el poble d'Ammon lliurava als nefites [p]gran part dels seus béns per a sostenir els exèrcits. Així els nefites tot sols es veien obligats a fer front als lamanites, integrats pels fills de Laman, de Lemuel i d'Ismael, i per tots els nefites

---

a, vegeu *g*, Mos. 26. *b*, vegeu *2k*, Al. 30. *c*, vegeu *q*, Al. 27. *d*, vegeu *b*, Al. 31. *e*, Al. 31:3. *f*, vegeu *2k*, Al. 30. *g*, vegeu *n*, Jac. 7. *h*, vegeu *m*, Mos. 29. *i*, Al.27:2. *j*, vegeu *t*, Al. 23. *k*, Al. 27:26. *l*, Al. 24:16-19. *m*, Al. 27:23, 24. *n*, Al. 27:22. *o*, Al. 27:24. * Vora l'any 74 a.C.

dissidents, que eren amalequites, [p]zoramites i els descendents dels [q]sacerdots de Noè.

14. Aquests descendents eren gairebé tan nombrosos com els nefites. Així els nefites es veien obligats a batre's contre els seus germans fins al vessament de sang.

15. I succeí, com que els exèrcits dels lamanites s'havien aplegat en el [r]país d'Antiònum, els exèrcits nefites es preparaven a fer-los front en la [s]terra de Jersó.

16. El dirigent dels nefites, o l'home escollit com a comandant en cap d'ells — ara aquest tenia el comandament de tots els exèrcits dels nefites — es deia Moroni.

17. Moroni prengué el comandament i la direcció de les seves guerres. I no tenia més de vint-i-cinc anys quan fou nomenat comandant en cap dels exèrcits dels nefites.

18. I succeí que es trobà amb els lamanites a les [t]fronteres de Jersó, i la seva gent anava armada [u]d'espases, simitarres i tota mena d'armes de guerra.

19. I quan els exèrcits dels lamanites varen veure que el poble de Nefí, o que Moroni, havia preparat la seva gent amb cuirasses i broquers, i amb escuts per a protegir-se el cap, i també anaven vestits amb roba groixuda —

20. Ja que l'exèrcit de Zerahemna no estava preparat amb res d'això; només tenien espases i simitarres, els seus arcs i fletxes, i pedres i fones, i anaven despullats, [v]fora d'una pell amb la qual se cenyien els lloms. Sí, tots anaven despullats menys els zoramites i els amalequites.

21. Però aquests no anaven armats amb cuirasses i escuts — i per això s'estremiren davant els exèrcits dels nefites, per l'armadura que empraven, malgrat que ells eren molts més que els nefites.

22. Succeí que no gosaren atacar els nefites a les [x]fronteres de Jersó. Per tant, sortiren del [y]país d'Antiònum cap a l'erm, i feren marrada, rodejant dins l'erm per les deus del rio [z]Sidó, per tal d'arribar a la [za]terra de Mantí i prendre-hi possessió; ja que no suposaven que els exèrcits de Moroni sabrien cap on s'havien dirigit.

23. Però succeí que tan prompte com sortiren cap a l'erm, Moroni envià espies a vigilar-los el camp. I Moroni, coneixent també de les profecies d'Alma, li va enviar uns homes per pregar-li que demanés al Senyor cap on havien de marxar els exèrcits nefites per a defensar-se dels lamanites.

24. I succeí que la paraula

---

p, vegeu *2k*, Al. 30. *q*, vegeu e, Mos. 11. *r*, vegeu b, Al. 31. *s*, vegeu *q*, Al. 27. *t*, vegeu *q*, Al. 27. *u*, vegeu f, Al. 2. *v*, ver. 37. Enós 20. Al. 3:4, 5. *x*, vegeu *q*, Al. 27. *y*, vegeu *b*, Al. 31. *z*, vegeu *g*, Al. 2. *2a*, vegeu *h*, Al. 16.

Vora l'any 74 a.C.

del Senyor arribà a Alma, i aquest informà als missatgers de Moroni que els exèrcits dels lamanites feien marrada per l'erm, per tal de passar al [2b]país de Mantí, a fi de començar un atac contra la part més dèbil del poble. I els missatgers ho comunicaren a Moroni.

25. Aquest, deixant aleshores una part del seu exèrcit a la [2c]terra de Jersó, per cas que els lamanites hi entressin i prenguessin possessió de la ciutat, agafà la resta de l'exèrcit i marxà cap al [2d]país de Mantí.

26. I féu que tota la gent d'aquells encontorns del país s'ajuntés per a combatre contra els lamanites, per tal de defensar les seves terres i el seu país, els seus drets i llibertats; per això estaven preparats contra l'arribada dels lamanites.

27. I succeí que Moroni féu amagar el seu exèrcit a la vall que estava a la vora de la ribera del [2e]riu Sidó, pel costat de l'oest d'aquest riu, a l'erm.

28. I Moroni emplaçà espies a tots els voltants, a fi de saber quan arribarien els exèrcits dels lamanites.

29. I com que Moroni sabia que la [2f]intenció dels lamanites era destruir els seus germans, o subjectar-los i reduir-los a la servitud per tal d'establir-los un regne sobre tot el país;

30. I com que també sabia que [2g]l'únic afany dels nefites era el de conservar les seves terres, la seva llibertat i la seva església, per això no li semblava pecat de defensar-los amb un estratagema. Així doncs, s'adonà a través dels seus [2h]espies la ruta que prendrien els lamanites.

31. I així, dividí el seu exèrcit, portant-ne una part a la vall i amagant-la a l'est i al sud del [2i]turó de Ripla.

32. I amagà els altres a la vall de l'oest del [2j]riu Sidó, i així fins a les [2k]fronteres del país de Mantí.

33. I havent emplaçat els exèrcits segons el seu desig, estava preparat per a rebre'ls.

34. I succeí que els lamanites passaren al nord del [2l]turó, on estava amagada una part de l'exèrcit de Moroni.

35. I quan els lamanites hagueren passat el [2m]turó de Ripla i havien penetrat a la vall, i començaven a creuar el [2n]riu Sidó, l'exèrcit que estava amagat al sud del turó, manat per un home que es deia Lehí, eixí de la seva emboscada i encerclà els lamanites, a l'est per la reraguarda.

36. I quan veieren que els nefites venien contra ells per la reraguarda, els lamanites es feren enrera i començaren a lluitar contra l'exèrcit de Lehí.

37. I començà una obra de

2b, vegeu *h*, Al. 16. *2c*, vegeu *q*, Al. 27. *2d*, vegeu *h*, Al. 16. *2e*, vegeu *g*, Al. 2. *2f*, vers. 8, 10. *2g*, vers. 9, 45, 48, 49. Vegeu *m*, Mos. 29. Al. 44:5. 46:12-20. 48:10-16. *2h*, vers. 23, 28. *2i*, vers. 34, 35. *2j*, vegeu *g*, Al. 2. *2k*, vegeu *h*, Al. 16. *2l*, vers. 31, 35. *2m*, vers. 31, 34. *2n*, vegeu *g*, Al. 2.

mortaldat per tots dos costats, però fou més terrible pel dels lamanites, ja que els seus [2o]cossos estaven exposats als forts cops dels nefites, els quals, [2p]amb les seves espases i simitarres, donaven mort quasi a cada cop.

38. Mentre que de l'altra part, de tant en tant queia algun home d'entre els nefites, per l'espasa i per la pèrdua de sang, ja que portaven protegides les parts més vitals del cos, o que les parts més vitals del cos estaven protegides dels cops dels [2q]lamanites per les seves cuirasses, els escuts i cimeres. Així fou com els nefites escamparen la mort entre els lamanites.

39. I succeí que els lamanites s'espantaren a causa de la gran destrucció entre ells, i començaren a fugir cap al [2r]riu Sidó.

40. I els perseguiren Lehí i els seus homes; i Lehí els féu retrocedir dins les aigües del Sidó, i varen creuar el riu. I Lehí deturà els seus exèrcits a la [2s]ribera del riu perquè no el passessin.

41. I succeí que Moroni i el seu exèrcit sortiren a l'encontre dels lamanites a la [2t]vall de [2u]l'altre costat del riu Sidó, i caigueren al seu damunt i es posaren a matar-los.

42. I els lamanites fugiren altra vegada davant seu, [2v]cap a la terra de Mantí, i novament els enfrontaren els exèrcits de Moroni.

43. Aquesta vegada els lamanites bateren fortament, sí, mai no s'havia vist que els lamanites lluitessin amb tanta força i coratge, ni tan sols des del començament.

44. I els animaven els [2x]zoramites i els amalequites, que eren els seus capitans en cap i dirigents, i també Zerahemna, el seu capità en cap, o capitost i comandant en cap. Sí, lluitaren com a dragons, i molts dels nefites moriren a les seves mans, perquè fendiren per la meitat [2y]moltes de les cimeres, i travessaren moltes de les seves cuirasses, i a molts els tallaren el braç; fou així com els lamanites colpiren per la seva furiosa ira.

45. Amb tot, els nefites foren inspirats per una causa millor, ja que no [2z]lluitaven per una monarquia ni pel poder, sinó per les llars i les llibertats, per les esposes i fills, i pel seu tot, sí, per les seves cerimònies religioses i per la seva església.

46. I feien el que creien era el deure que tenien al seu Déu, perquè el Senyor els havia dit a ells i també als seus pares: [3a]Si no sou culpables de la primera ofensa ni de la segona,

---

2o, ver. 20. Vegeu *v*. *2p*, ver. 18. *2q*, vers. 19, 21, 44. Al.. 44:9. 46:13. 49:6, 24. Hel. 1:14. Morm. 6:9. *2r*, vegeu *g*, Al. 2. *2s*, ver. 27. *2t*, ver. 32. *2u*, ver. 32. *2v*, ver. 32. Vegeu *h*, Al. 16. *2x*, ver. 6. *2y*, vegeu *2q*. *2z*, ver. 30, 47. Al. 44:5. *3a*, D. i A. 98:23-48. Al. 48:14-16.

no us deixareu matar a mans dels vostres enemics.

47. El Senyor ha dit també: Defensareu les vostres famílies fins al vessament de la sang. Per tant, a raó d'això, els nefites lluitaven contra els lamanites, per a [3b]defensar-se ells, les seves famílies, i terres, el seu país, els seus drets i la seva religió.

48. I quan els homes de Moroni varen veure la [3c]fúria i còlera dels lamanites, estaven per recular i fugir. Però Moroni, endevinant la intenció que tenien, se'ls comunicà i els inspirà el cor amb aquests pensaments, sí, amb [3d]pensaments de les seves terres, la seva llibertat, sí, i el seu alliberament de la servitud.

49. I succeí que tornaren contra els lamanites, i clamaren a una sola veu al Senyor, el seu Déu, [3e]per la seva llibertat i el seu alliberament de la servitud.

50. Començaren, doncs, a resistir els lamanites amb poder; i a la mateixa hora que clamaren al Senyor pel seu alliberament, els lamanites emprengueren la fugida. I fugiren fins a les [3f]aigües del Sidó.

51. Ara, els lamanites eren més nombrosos, sí, més del doble dels nefites; però així i tot, foren empenyits fins que s'aplegaren en un sol cos a la [3g]vall sobre la [3h]ribera vora el riu Sidó.

52. I els exèrcits de Moroni els encerclaren, sí, sobre els dos costats del riu, ja que a l'est hi havia els homes de Lehí.

53. Per tant, quan Zerahemna va veure els homes de Lehí a l'est del riu Sidó, i els exèrcits de Moroni a l'oest del riu, i que els nefites els tenien encerclats, el terror s'apoderà d'ells.

54. Llavors Moroni, en veure el terror dels lamanites, manà als seus homes que cessessin de vessar més sang.

CAPÍTOL 44

Magnanimitat de Moroni. Zerahemna rebutja la seva oferta de pau, però es veu obligat a acceptar-la. Els lamanites fan un pacte de pau. Final del registre d'Alma.

1. Succeí que varen parar i es varen retirar a un pas d'ells. I Moroni digué a Zerahemna: Vet aquí, Zerahemna, que no volem ésser homes de sang. Ja veus que estàs a les nostres mans, però no volem matar-vos.

2. No us hem sortit a l'encontre per tal de vessar la vostra sang pel poder; ni tampoc no desitgem imposar sobre ningú el jou de la servitud. Però aquesta és [a]la causa mateixa per la qual ens heu atacat, sí, i esteu enutjats amb nosaltres a causa de la nostra religió.

3. Però veieu que el Senyor

3b, vegeu *2g*. *3c*, ver. 44. *3d*, vegeu *2g*. *3e*, vegeu *2g*. *3f*, vegeu g, Al. 2. *3g*, ver. 32. *3h*, ver. 32. Cap. 44: *a*, Al. 43:8.

és amb nosaltres; i veieu que us ha lliurat a les nostres mans. Ara, voldria que comprenguéssiu que això ens és fet [b]a causa de la nostra religió i de la nostra fe en Crist. I ja veieu que aquesta fe nostra no la podeu destruir.

4. Ara, veieu que aquesta és la veritable fe de Déu. Sí, veieu que Déu ens sostindrà, ens guardarà i ens preservarà mentre li siguem fidels, a ell, a la nostra fe i a la nostra religió; i mai el Senyor [c]no deixarà que siguem destruïts almenys que caiguem en transgressió i neguem la nostra fe.

5. I ara, Zerahemna, et mano en el nom d'aquest Déu Omnipotent que ha donat força als nostres braços per a podervos vèncer, i [d]per la nostra fe i religió, per les nostres cerimònies d'adoració, per la nostra església, i pel sosteniment sagrat que devem a les nostres esposes i fills, per aquesta llibertat que ens aferma a les nostres terres i a la nostra pàtria; sí, i també per la conservació de la sagrada paraula de Déu, a la qual devem tota la nostra felicitat, i per tot allò que més estimem —

6. Sí, i això encara no és tot. Us mano per tot l'afany que teniu de viure, que ens lliureu les vostres armes de guerra. I no cercarem més la vostra sang, sinó que us perdonarem la vida, si anireu pel vostre camí i no tornareu més a lluitar en contra nostre.

7. I si no ho feu així, ja veieu que esteu a les nostres mans, i manaré als meus homes que us caiguin al damunt, i us fereixin de mort fins a l'extermini. Llavors veurem qui tindrà el poder sobre aquest poble, sí, veurem qui serà portat a la servitud.

8. I succeí que quan Zerahemna va sentir aquestes paraules, s'avançà i lliurà [e]l'espasa, la simitarra i l'arc a mans de Moroni i li va dir: Heus aquí les nostres armes de guerra. Us les lliurarem, però no consentirem de [f]fer-vos cap jurament, quan sabem que ni nosaltres ni els nostres fills, no el complirem. Emperò, preneu les nostres armes de guerra i deixeu-nos sortir a l'erm; altrament retindrem les nostres espases, i morirem o vencerem.

9. Heus aquí, nosaltres no som de la vostra fe; no creiem que hagi estat Déu el qui ens ha posat a les vostres mans. Més aviat creiem que fou la vostra astúcia que us ha salvat de les nostres espases. [g]Són les vostres cuirasses i els vostres escuts els que us han preservat.

10. Ara, després que Zerahemna hagué dit això, Moroni li tornà l'espasa i les armes de guerra que havia rebut, i li di-

---

b, Al. 43:49, 50. *c*, vegeu *h*, 2 Ne. 1. *d*, vegeu *2g*, Al. 43. *e*, Al. 43:20. *f*, vers. 6, 11, 15, 19, 20. *g*, vegeu *2q*, Al. 43.

gué: Vet aquí que acabarem la lluita.

11. No em puc retractar del que t'he dit; per tant, pel Senyor, que no marxareu [h]sense fer-nos pacte que no tornareu a la lluita contra nosaltres. I ja que esteu a les nostres mans, o escamparem a terra la vostra sang, o us sotmetreu a les condicions que us he proposat.

12. Ara, quan Moroni hagué parlat, Zerahemna retingué la seva espasa i, enutjat amb Moroni, es llançà contra ell per a matar-lo. Però en aixecar l'espasa, un dels soldats de Moroni la copejà fins a terra, i es va rompre pel pom. Copejà també Zerahemna, i li [i]arrancà la cabellera, que va caure a terra; i Zerahemna es retirà davant ells enmig dels seus soldats.

13. I succeí que el soldat a prop, el qui li tallà la cabellera a Zerahemna, alçà la pell des de terra i la col·locà damunt la punta de la seva espasa, i estenent-los-la, cridà en veu alta:

14. [j]Així com ha caigut a terra aquesta, la cabellera del vostre cap, igualment caureu vosaltres si no lliureu les vostres armes de guerra i no us n'aneu amb una [k]aliança de pau.

15. I molts, en sentir això i en veure la [l]cabellera a la punta de l'espasa, restaren atemorits; i molts s'avançaren i deposaren les armes de guerra als peus de Moroni, i feren una aliança de pau. I tots aquells que [m]la feren, els deixaren marxar cap a l'erm.

16. Però Zerahemma s'enfurià i incità la resta del seu exèrcit a la ira, a batre's amb encara més fúria contra els nefites.

17. Ara, Moroni, tot irritat de la tossuderia dels lamanites, manà a la seva gent que es llancés damunt d'ells i els matés. I succeí que es posaren a matar-los, i els lamanites combateren amb les seves espases, amb totes les forces.

18. Però la [n]nuesa de la pell i els caps descoberts, els deixaven exposats a les afilades espases dels nefites. Sí, foren traspassats i ferits, i caigueren ràpidament davant les espases dels nefites; i començaren a ésser segats tal com ho havia profetitzat el [o]soldat de Moroni.

19. Llavors Zerahemna, veient que anaven a morir tots, clamà fortament a Moroni i li prometé que ell, i el seu poble també, farien pacte amb ells, de [p]mai més reprendre la guerra contra ells, si perdonava la vida als qui quedaven.

20. I succeí que Moroni féu parar els estralls entre el poble. Va recollir les armes de guerra dels lamanites; i [q]després d'haver fet una aliança de

---

h, vegeu *f*. *i*, vers. 13-15. *j*, ver. 18. *k*, vegeu *f*. *l*, vegeu *i*. *m*, vegeu *f*. *n*, vegeu *v*, Al. 43. *o*, ver. 14. *p*, vegeu *f*, *q*, vegeu *f*.

pau, els deixaren sortir cap a l'erm.

21. Ara, el nombre de morts era tant, que no es comptà; sí, el nombre de morts fou molt gran, tant entre nefites com entre lamanites.

22. I succeí que llençaren els morts a les [r]aigües del riu Sidó, i han estat arrossegats i enfonsats a les fondàries de la mar.

23. I les forces dels nefites, o de Moroni, retornaren a les seves llars i les seves terres.

24. Així *acabà l'any divuitè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí. I així acabà el registre d'Alma que fou escrit damunt les [s]planxes de Nefí.

La relació del poble de Nefí, les seves guerres i dissensions en el temps d'Helaman, segons el registre que Helaman va guardar durant la seva vida.

Comprèn del capítol 45 al 62, inclusius.

CAPÍTOL 45

Es profetitzada novament la destrucció dels nefites. La sortida d'Alma és comparada a la de Moisès. Discòrdies dintre l'església.

1. Succeí que el poble de Nefí es va alegrar moltíssim perquè el Senyor els havia lliurat altra vegada de les mans dels seus enemics. Per tant, donaren gràcies al seu Déu i Senyor, sí, [a]dejunaren i [b]pregaren molt, i adoraren Déu amb gran goig.

2. En l'any dinovè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, succeí que Alma s'acostà al seu fill Helaman i li digué: Creus les paraules que t'he dit [c]sobre aquests annals que s'han guardat?

3. I Helaman digué: Sí, les crec.

4. Alma li tornà a preguntar: Creus en Jesucrist, que vindrà?

5. I ell va contestar: Sí, crec totes les coses que tu has dit.

6. Alma també li digué: Guardaràs els meus manaments?

7. I va respondre: Sí, guardaré els teus manaments, amb tot el cor.

8. Llavors Alma li digué: Beneït siguis, i el Senyor et donarà prosperitat en aquest país.

9. Mes vet aquí, he de profetitzar-te alguna cosa; però el que jo et profetitzi no ho escamparàs. Sí, el que jo et profetitzaré no es farà conèixer fins que la profecia sigui acomplerta. Escriu, doncs, el que et vaig a dir.

10. Són aquestes les paraules: Vet aquí, veig que aquest mateix poble, els nefites, segons l'esperit de revelació que hi ha en mi, [d]decaurà en la incredulitat [e]quatre-cents anys després que Jesucrist se li hagi manifestat.

---

r, vegeu *g*, Al. 2. *s*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. CAP. 45: *a*, vegeu *t*, Mos. 27. *b*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *c*, Al. 37. *d*, Moro. 9. *e*, vegeu *d*, 1 Ne. 12.

* L'any 73 a.C.

11. I llavors veuran guerres i pestilències, sí, fam i vessament de sang, fins a [f]l'extermini del poble de Nefí.

12. I serà així perquè decauran en la incredulitat i descendiran a les obres de tenebres, i lascívia, i tota mena d'iniquitats. Et dic que perquè pecaran contra tan gran llum i coneixement, sí, et dic que des d'aquell dia, no hi haurà passat encara la [g]quarta generació, que els arribarà aquesta gran iniquitat.

13. I quan arribi aquell gran dia, avíat passarà que els qui ara són, o la semença dels qui ara es compten entre el poble de Nefí, deixaran d'ésser comptats entre el poble de Nefí.

14. Emperò els qui quedin i que no siguin destruïts en aquell gran i terrible dia, seran [h]comptats entre els lamanites, i es tornaran com ells, tots, menys uns quants que seran anomenats deixebles del Senyor. A aquests, els lamanites els perseguiran [i]fins a exterminar-los. I aquesta profecia serà acomplerta per causa de la iniquitat.

15. I succeí que quan Alma hagué dit aquestes paraules a Helaman, el beneí, i també els altres fills seus; i també beneí la terra per amor dels justos.

16. I digué: Així diu el Senyor Déu: [j]Maleït serà el país, sí, aquesta terra, fins a la seva destrucció, per a tota nació, tribu, llengua i poble que cometin la iniquitat, quan estiguin al punt. I tal com ho he dit, així serà fet. Aquesta és la maledicció o la benedicció de Déu sobre el país, perquè el Senyor no pot pas considerar el pecat amb la més petita engruna de tolerància.

17. I quan Alma hagué dit això, beneí l'església, sí, tots aquells que havien de restar ferms en la fe des d'aquell dia endavant.

18. Quan Alma hagué fet això marxà del [k]país de Zarahemla com si anés cap al [l]país de Melek. I succeí que no es va sentir parlar mai més d'ell; i de la seva mort o la seva sepultura no en sabem res.

19. Només això sabem: que fou un home just. I s'escampà el rumor entre l'església que l'Esperit se l'havia endut, o que fou sepultat per la mà del Senyor, tal com ho fou Moisès. Però les escriptures diuen que el Senyor va prendre Moisès per a ell; i suposem que també ha rebut Alma en l'esperit per a ell. Es per això que no sabem res ni de la seva mort ni de la seva sepultura.

20. Succeí que al *començament de l'any dinovè del govern dels jutges sobre el país de Nefí, Helaman sortí entre el poble predicant-li la paraula.

21. Perquè a causa de les

f, 2 Ne. 26:10. Morm. 6. *g*, vegeu *d*, 1 Ne. 12. *h*, 1 Ne. 13:31. Moro. 9:24. *i*, Moro. 1:1-3. *j*, vegeu *d*, 2 Ne. 1. *k*, Om. 13. *l*, vegeu *c*, Al. 8.

* L'any 73 a.C.

guerres amb els lamanites, i les moltes petites dissensions i disturbis que hi havia hagut entre el poble, fou necessari de predicar-li la paraula de Déu, i que arreu fos restablert l'ordre dintre l'església.

22. Per això, Helaman i els seus germans sortiren per a restablir de nou l'església per tot el país, a cada ciutat del país que pertanyia al poble de Nefí. I varen nomenar [m]sacerdots i mestres per tot el país i sobre totes les esglésies.

23. I succeí que després que Helaman i els seus germans hagueren nomenat sacerdots i mestres sobre les esglésies, sorgí una dissensió entre elles, i no volgueren fer cas de les paraules d'Helaman ni dels seus germans.

24. Sinó que es tornaren orgullosos, enlairats de cor a causa de la seva molt gran riquesa. Per tant, es feren rics als seus propis ulls, i no volgueren fer cas de les paraules d'Helaman ni dels seus germans, de caminar rectament davant de Déu.

CAPÍTOL 46

Conspiració d'Amalickíah de constituir-se rei. Moroni i la senyera de la llibertat. El poble fa pacte de mantenir la llibertat. Fugida d'Amalickíah.

1. Succeí que tots aquells que no volgueren escoltar les paraules d'Helaman i dels seus germans, es confabularen contra ells.

2. I estaven tan enfadats que resolgueren de matar-los.

3. Ara, el dirigent dels qui anaven enfadats amb els seus germans, era un home gran i fort; i es deia Amalickíah.

4. Amalickíah ambicionava de fer-se rei; i els qui estaven irats també el volien per rei. I els més d'ells eren jutges inferiors del país, que cercaven el poder.

5. S'havien deixat portar per les paraules afalagadores d'Amalickíah, que si el sostenien i el constituïen rei, ell els posaria com a governants del poble.

6. Així foren enduts per Amalickíah a les disputes, malgrat les predicacions d'Helaman i dels seus germans, sí, malgrat la gran cura amb què vetllaven l'església, puix que n'eren [a]alts sacerdots sobre ella.

7. I hi havia molts de l'església que cregueren en les paraules afalagadores d'Amalickíah. Per tant, es varen separar de l'església mateixa. Així els afers del poble de Nefí esdevingueren molt inestables i perillosos, malgrat la [b]gran victòria que havien sostingut sobre els lamanites, i la gran gaubança que havien sentit de veure's alliberats per la mà del Senyor.

---

m, vegeu *c*, Mos. 6. CAP. 46: *a*, vegeu *g*, Mos. 26. *b*, Al. caps. 43, 44.

8. Així veiem que en són de disposats els fills dels homes d'oblidar-se del seu Déu i Senyor! Sí, que promptes de fer iniquitats i de deixar-se portar pel maligne!

9. També veiem la gran dolenteria que un sol home malvat pot causar que es faci entre els fills dels homes.

10. Sí, veiem que Amalickíah, per ésser home d'artificis enginyosos, i de moltes paraules afalagadores, descaminà el cor de molts del poble a obrar amb iniquitat; sí, i a cercar de destruir l'església de Déu, i el [c]fonament de llibertat que Déu els havia concedit, o la benedicció que Déu havia enviat sobre la faç de la terra, per amor dels justos.

11. I succeí que quan Moroni, que era el [d]comandant en cap dels exèrcits dels nefites, sentí d'aquestes dissensions, es va enutjar amb Amalickíah.

12. I succeí que [e]esquinçà la seva túnica, i prenent una de les tires hi va escriure: [f]En memòria del nostre Déu, la nostra religió i llibertat, i de la nostra pau, les nostres esposes i fills. I l'enganxà a la punta d'una llança.

13. I [g]s'ajustà el casc, i la cuirassa i els escuts, i se cenyí l'armadura als lloms. [h]Llavors agafà la llança on hi havia a la punta la tira de la seva túnica — i la va anomenar la [h]senyera de la llibertat — i s'inclinà a terra i [i]pregà fervorosament a Déu, demanant que les benediccions de la [j]llibertat restessin amb els seus germans mentre quedés un grup de [k]cristians per a posseir la terra.

14. Perquè així anomenaven aquells que no eren de l'església de Déu, als vertaders creients en Crist que pertanyien a l'església de Déu.

15. I els qui pertanyien a l'església eren fidels; sí, els qui eren creients vertaders de Crist es prengueren amb joia, el nom de Crist, o de cristians tal com els deien, per la seva creença en el Crist que havia de venir.

16. Per això, Moroni pregà aleshores que la causa dels cristians i de la [l]llibertat del país, fos afavorida.

17. I quan hagué [m]vessat la seva ànima a Déu, donà nom a tota la terra que era al [n]sud de la [o]terra de Desolació, sí, en fi a tot el país, tant [p]cap al nord com al sud: Terra escollida i [q]país de llibertat.

18. I digué: Déu, amb tota certesa, no permetrà que nosaltres, que som menyspreats perquè ens prenem el [r]nom de Crist, siguem trepitjats i destruïts, fins que no ho provo-

---

c, vegeu m, Mos. 29. d, Al. 43:16. e, vers. 13, 21-27. f, vegeu 2g, Al. 43. g, vegeu 2q, Al. 43. h, vegeu 2g, Al. 43. i, vegeu e, 2 Ne. 32. j, vegeu 2g, Al. 43. k, vers. 14-16. Al. 48:10. l, vegeu 2g, Al. 43. m, vegeu e, 2 Ne. 32. n, vegeu 2g, Al. 43. o, 3 Ne. 3:24. Morm. 3:5. p, vegeu 2m, Al. 22. q, Al. 22:31. 63:4. r, vegeu e, Mos. 5.

quem amb les nostres mateixes transgressions.

19. I quan Moroni hagué dit aquestes paraules, sortí entre el poble enarborant a l'aire la [s]tira de la seva roba, per tal que tothom veiés la [t]inscripció que hi havia escrita, i cridant en veu alta:

20. Heus aquí, tot aquell que vulgui guardar aquesta senyera en el país, que es presenti, en la força del Senyor, i faci aliança de [u]mantenir els seus drets i la seva religió, a fi que Déu el Senyor el beneeixi.

21. I succeí que quan Moroni hagué fet aquesta crida, el poble hi arribà corrents amb l'armadura als lloms, [v]esquinçant-se els seus vestiments, com a senyal o aliança que mai per mai no abandonarien el seu Déu i Senyor, o sigui, que si transgredien els manaments de Déu, o queien en transgressió, i s'avergonyien de portar el [x]nom de Crist, que el Senyor els destrossés, tal com ells havien [y]fet amb els seus vestiments.

22. Ara, aquesta fou l'aliança que feren, i tiraren els vestiments als peus de Moroni, tot dient: Fem aliança amb el nostre Déu, que siguem destruïts, tal com ho han estat els nostres germans del [z]país cap al nord, si caiem en transgressió. Sí, que ens llenci als peus dels nostres enemics, com hem llençat els nostres vestiments als teus peus per a ésser trepitjats, si és que caiem en transgressió.

23. Moroni els digué: Heus aquí que som una resta de la semença de Jacob. Som una resta de la semença de Josep, la [2a]túnica del qual els seus germans esquinçaren. I ara, recordem-nos de complir els manaments de Déu, o els nostres germans esquinçaran els nostres vestiments, i serem ficats a la presó, o venuts o morts.

24. Sí, conservem la nostra [2b]llibertat com una resta de Josep. Sí, recordem les paraules de Jacob, abans de morir, perquè va veure que un tros de la resta de la túnica de Josep s'havia conservat i no s'havia podrit. I digué: [2c]Així com aquesta resta de la roba del meu fill s'ha conservat, així serà preservada una resta de la semença del meu fill per la mà de Déu. I la prendrà per a ell, mentre l'altra resta de la semença de Josep deixarà d'existir, tal com la resta de la seva roba.

25. Ara, això entristeix la meva ànima. Però així i tot, el meu esperit es reconforta en el meu fill, a causa d'aquella part de la seva posteritat que Déu prendrà per a ell.

26. Aquest fou el llenguatge de Jacob.

27. Ara, qui sap si la resta

s, vegeu *e*. *t*, ver. 12. *u*, vegeu *2g*, Al. 43. *v*, vegeu *e*. *x*, vegeu *e*, Mos. 5. *y*, vegeu *v*. *x*, vegeu el Llibre d'Eter. *2a*, Gèn. 37:31-33. *2b*, vegeu *2g*, Al. 43. *2c*, ver. 27. 3 Ne. 5:23, 24. 10:17.

de la semença de Josep que deixarà d'existir, tal com la seva roba, no seran aquests que s'han dissentit de nosaltres? Sí, o potser serem nosaltres mateixos, si no ens mantenim ferms en la fe del Crist.

28. I succeí que quan Moroni hagué dit això, sortí, i també envià homes a totes les parts del país on hi havia dissensions, i féu aplegar tots aquells que desitjaven conservar la seva [2d]llibertat, per a fer front a Amalickíah i als qui els havien dissentit, coneguts per amalickiahites.

29. I succeí que quan Amalickíah veié que el poble de Moroni era més nombrós que els amalickiahites, i que el seu poble dubtava de la justícia de la causa que havien emprès, com que tenia por de no reeixir, agafà aquells del seu poble que volgueren, i marxà cap a la [2e]terra de Nefí.

30. Però a Moroni no li semblà convenient que els lamanites tinguessin més reforços. Per tant, pensava d'atallar el poble d'Amalickíah, o agafar-los i fer-los tornar, i executar Amalickíah. Sí, sabia que aquest incitaria els lamanites a la ira en contra d'ells, i els provocaria a la guerra; i sabia que Amalickíah ho faria així, per tal d'assolir els seus propòsits.

31. Per això Moroni cregué oportú de prendre les seves forces, que s'havien agrupat i armat, i havien fet aliança de conservar la pau. I succeí que, agafant els seus exèrcits amb les tendes, marxà a l'erm, per a copar el pas a Amalickíah.

32. I succeí que ho va fer segons desitjava, i sortí a l'erm i atallà les forces d'Amalickíah.

33. I Amalickíah fugí amb uns quants dels seus homes, i els altres, havent-se lliurat a mans de Moroni, foren retornats al país de Zarahemla.

34. Ara, Moroni, havent estat nomenat pels jutges superiors i per la [2f]veu del poble, per tant, tenia poder, segons la seva voluntat, sobre els exèrcits dels nefites, per a establir i exercir autoritat sobre ells.

35. I manà que executessin tot amalickiahita que es negava a fer aliança de sostenir la [2g]causa de la llibertat, per tal de conservar un govern lliure; i foren molt pocs els qui rebutjaren l'aliança de la llibertat.

36. Succeí que també féu enarborar la [2h]senyera de la llibertat damunt totes les torres de la terra que posseïen els nefites. Així fou com Moroni plantà l'estendard de la llibertat entre els nefites.

37. I novament començaren a gaudir de la pau, i així preservaren la pau en el país, gairebé fins al *final de l'any dinovè del govern dels jutges.

38. I Helaman i els [2i]alts sa-

2d, vegeu *2g*, Al. 43. *2e*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *2f*, vegeu *e*, Mos. 29. *2g*, vegeu *2g*, Al. 43. *2h*, vers. 12, 13. *2i*, ver. 6. Vegeu *g*, Mos. 26.

* L'any 72 a.C.

cerdots també guardaren l'ordre dintre l'església; sí, durant quatre anys tingueren molta pau i gaubança dins l'església.

39. I succeí que molts moriren creient fermament que el Senyor Jesucrist havia redimit les seves ànimes; així sortiren d'aquest món exultant.

40. I hi havia alguns que moriren de febres, les que en certes estacions de l'any eren freqüents en el país; però molts no morien de les febres, gràcies a les excellents qualitats de les moltes plantes i arrels que Déu havia preparat per a treure les causes d'aquelles malalties a les quals els homes estaven subjectes per raó del clima.

41. Però n'hi havia molts que moriren de vellesa; i els qui moriren en la fe de Crist són feliços en ell, com ho hem de suposar.

CAPÍTOL 47

Amalickíah, per perfídia, es fa proclamar rei dels lamanites. La seva terrible perversitat.

1. Tornarem ara en el nostre relat, a Amalickíah i als qui [a]fugiren amb ell a l'erm. Perquè acompanyat dels qui l'havien seguit, pujà a la [b]terra de Nefí, entre els lamanites, i els incità a ira contra el poble de Nefí, fins que el rei dels lamanites va estendre una crida per tot el país, entre tot el poble, per tal que s'apleguessin altra vegada i anessin a lluitar contra els nefites.

2. I succeí que quan la crida havia circulat entre ells, s'ompliren de temor. Sí, temien de disgustar el rei, i també d'anar a combatre els nefites, per por de perdre la vida. I no volgueren, o els més no volien, obeir la comanda del rei.

3. Ara, el rei s'enfurià per la seva desobediència. Per tant, donà a Amalickíah el comandament d'aquella part del seu exèrcit que obeïa les seves ordres, i li manà que anés i compellís els altres a les armes.

4. Això era el que volia Amalickíah, puix que, essent home molt subtil en fer la maldat, ideà el pla dins el seu cor, de [c]destronar el rei dels lamanites.

5. I ja havia aconseguit el comandament d'aquells lamanites que anaven a favor del rei; i cercà de congraciar-se amb aquells que no li eren obedients. Per això, anà cap al lloc anomenat Onida, que era on havien fugit tots els lamanites. Perquè, havent descobert que s'apropava l'exèrcit, i suposant que venia a destruir-los, fugiren cap a Onida, la plaça d'armes.

6. I havien nomenat un home per a rei i capitost d'ells, decidits amb la ment resoluda, que no els obligarien a sortir contra els nefites.

a, Al. 46:33. *b*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *c*, vers. 8, 16, 35.

7. I succeí que s'havien ajuntat al cimal de la muntanya anomenada Antipas, per a preparar-se per la batalla.

8. Però Amalickíah no tenia cap intenció de presentar batalla, segons les ordres del rei, sinó que el seu propòsit era el de congraciar-se amb els exèrcits dels lamanites, per tal de posar-se al front d'ells, [d]destronar al rei i apoderar-se del regne.

9. I féu que les seves forces plantessin les tendes a la vall propera al [e]mont Antipas.

10. I succeí que en caure la nit, envià una embaixada secreta als qui eren al mont Antipas, demanant al seu cap, que es deia Leontí, que baixés al peu de la muntanya perquè desitjava parlar-li.

11. I quan Leontí va rebre el missatge, no s'atreví a baixar al peu de la muntanya. I succeí que Amalickíah li envià una segona vegada, pregant-li que baixés. I succeí que Leontí no va voler baixar; i Amalickíah li comunicà encara una tercera vegada.

12. I succeí que quan Amalickíah trobà que no podia aconseguir que Leontí baixés de la muntanya, hi pujà ell, gairebé fins al campament de Leontí; i li comunicà el seu missatge, per quarta vegada, sollicitant-li que baixés, acompanyat dels seus guardes.

13. I succeí que quan Leontí baixà amb els seus guardes fins a Amalickíah, aquest li pregà que baixés durant la nit amb les seves tropes, i rodegés els campaments d'aquells homes sobre els quals el rei li havia donat el comandament, i que els hi lliuraria a les seves mans, si Leontí li nomenés segon cap de tot l'exèrcit.

14. I succeí que Leontí va baixar amb la seva gent i va rodejar els homes d'Amalickíah, de manera que quan es despertaren a trenc d'alba, es trobaven rodejats per les forces de Leontí.

15. I quan es veieren encerclats, suplicaren a Amalickíah que els permetés d'ajuntar-se amb els seus germans, per a no ésser destruïts. Ara, era això la mateixa cosa que Amalickíah desitjava.

16. I succeí que lliurà els seus homes, [f]contrari a les ordres del rei. Era això el que Amalickíah desitjava, per tal d'aconseguir el seu designi de [g]destronar el rei.

17. Ara, era costum entre els lamanites, si es morna el comandant en cap, de nomenar [h]el qui el seguia en segon lloc.

18. I succeí que Amalickíah féu que un dels seus servents administrés un verí a Leontí a poc a poc, fins que en morí.

19. I quan Leontí ja era mort, els lamanites designaren

d, vers. 4, 16, 35. *e*, vers. 7, 10. *f* ver. 3. *g*, vers. 4, 8, 35. *h*, ver. 13.

Amalickíah com a [i]capitost i comandant en cap.

20. Succeí, doncs, que Amalickíah marxà amb el seu exèrcit (ja que havia aconseguit els seus propòsits), a la [j]terra de Nefí, a la ciutat de Nefí, que era la ciutat principal.

21. I el rei sortí amb la seva guarda a rebre'l, perquè suposava que Amalickíah havia [k]complit les seves ordres, i que havia reunit aquell gran exèrcit per anar a la guerra contra els nefites.

22. Però en sortir a trobar-lo el rei, Amalickíah féu que els seus servents li sortissin a l'encontre. I hi anaren i es prostraren davant d'ell com si li fessin reverència per la seva grandesa.

23. I succeí que el rei estengué la mà perquè s'aixequessin, segons el [l]costum dels lamanites, en senyal de la pau, costum que havien après dels nefites.

24. I quan hagué alçat de terra al primer, heus aquí que aquest li donà una punyalada al cor, i el rei va caure a terra.

25. Els servents del rei varen fugir, i els d'Amalickíah feren un crit, dient:

26. Mireu, que els servents del rei l'han apunyalat al cor i ha caigut, i ells han fugit. Veniu i mireu-ho!

27. I succeí que Amalickíah manà que els seus exèrcits avancessin per veure el que li havia succeït al rei. I quan arribaren al lloc i trobaren el rei jagut en la seva pròpia sang, Amalickíah fingia estar molt irat, i digué: Tot aquell que estimava el rei, que persegueixi els seus servents perquè siguin morts!

28. I succeí que tots els qui estimaven el rei, en sentir aquestes paraules, es presentaren i perseguiren els servents del rei.

29. Ara, quan aquests veieren que els perseguia un exèrcit, s'ompliren de paüra altra vegada, i fugiren a l'erm; i arribaren al [m]país de Zarahemla i s'ajuntaren amb el [n]poble d'Ammon.

30. I l'exèrcit que els perseguia retornà, havent-los encalçat en va. Així, Amalickíah, pel seu engany, es guanyà el cor del poble.

31. Succeí que l'endemà entrà en la [o]ciutat de Nefí amb els seus exèrcits i en va prendre possessió.

32. Ara, succeí que quan la reina va saber que el rei havia estat mort — perquè Amalickíah havia enviat una embaixada a la reina per a informar-la que havia estat assasinat pels seus servents, i que ell els havia perseguit amb el seu exèrcit, però que fou en va, i s'havien escapat —

33. Per tant, quan la reina hagué rebut aquest missatge, en-

i, vers. 13, 17. *j*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *k*, ver. 3. *l*, Mos. 7:12. *m*, Om. 13. *n*, Al. 27:26. *o*, ver. 20.

vià a Amalickíah, pregant-li que perdonés els habitants de la ciutat. També li demanà que acudís a la seva presència, i també, que s'endugués testimonis que testifiquessin sobre la mort del rei.

34. I succeí que Amalickíah portà el [p]mateix servent que havia assassinat el rei, i tots [q]aquells que havien estat amb ell. Entraren a la presència de la reina, on es trobava asseguda, i tots varen testificar que el rei morí assassinat pels seus propis servents. També digueren: Han fugit; no testifica això en contra d'ells? I així satisferen la reina quant a la mort del rei.

35. I succeí que Amalickíah buscà de congraciar-se amb la reina, i la va prendre per esposa. Així, per mitjà de les seves argúcies i l'ajut dels seus arterosos servents, [r]aconseguí el regne. Sí, fou reconegut com a rei en tot el país, entre tot el poble lamanita, compost de lamanites, lemuelites, ismaelites, i tots els dissidents nefites, des del regnat de Nefí fins avui.

36. Aquests dissidents havien rebut la mateixa instrucció i la mateixa il·lustració que els nefites, sí, els havien instruït en el mateix coneixement del Senyor; però així i tot, fa estrany contar que poc temps després de les seves dissensions, esdevingueren [s]gent més dura i impenitent, més salvatge, malvada i ferotge que els lamanites — abeurant-se amb les tradicions dels lamanites, donant-se a la peresa i a tota mena de luxúries, oblidant-se totalment del seu Déu i Senyor.

CAPÍTOL 48

Amalickíah incita els lamanites contra els nefites. Moroni fa preparatius pel conflicte. Un patriota vertader i un home poderós de Déu.

1. Succeí que així que Amalickíah hagué aconseguit el regne, començà a excitar-los el cor als lamanites contra el poble de Nefí. Sí, designà alguns homes perquè arenguessin els lamanites des de les seves torres contra els nefites.

2. I així els incità el cor contra els nefites, de tal manera que a *finals de l'any dinovè del govern dels jutges, després de realitzar els seus designis fins a aquest punt, sí, havent-se fet rei sobre els lamanites, ja cercava també de regnar arreu del país, i sobre tota [t]la gent del país, tant nefites com lamanites.

3. Per tant, havia aconseguit el seu propòsit, perquè els havia endurit el cor als lamanites i encegat la ment, i els havia incitat a la ira fins al punt que havia aplegat una host nombro-

p, ver. 24. *q*, ver. 22. *r*, vers. 4, 8, 16. *s*, vegeu *t*, Al. 24:30.
* L'any 72 a.C.

sa per a anar a la batalla contra els nefites,

4. Ja que estava resolt, a causa del nombre tan gran del seu poble, de vèncer els nefites i reduir-los a la servitud.

5. De manera que nomenà capitans en cap d'entre els [a]zoramites, essent ells més familiaritzats amb la força dels nefites, i els seus llocs de refugi, i els punts més febles de les ciutats; per això els designà com a capitans en cap dels seus exèrcits.

6. I succeí que plegaren el campament i avançaren cap al [b]país de Zarahemla a l'erm.

7. Ara, succeí que mentre Amalickíah havia anat guanyant poder pel frau i l'engany; Moroni, per la seva banda, havia estat preparant la ment del poble a ésser fidels al seu Déu i Senyor.

8. Sí, havia estat fortificant els exèrcits dels nefites i construint petits [c]fortins o llocs de refugi, aixecant munts de terra al voltant, per envoltar els seus exèrcits, i alçant muralles de pedra per a encerclar-los, als voltants de les ciutats i les fronteres de les seves terres, sí, tot arreu del país.

9. I en les fortificacions més febles hi col·locà un nombre més gran d'homes; així fortificà i reforçà les terres que posseïen els nefites.

10. Així es preparaven per a [d]defensar la seva llibertat, les terres, les esposes, els fills i la seva pau, i que poguessin viure per al seu Déu i Senyor, i mantenir el que els seus enemics anomenaven la causa dels [e]cristians.

11. Moroni era un home fort i poderós; un home de seny perfecte; sí, un home que no es delectava en el vessament de sang; un home en el qual l'ànima s'alegrava de la [f]llibertat i de l'alliberament del seu país i dels seus germans de la captivitat i la servitud;

12. Sí, un home en el qual el cor s'inflava d'agraïment envers el seu Déu pels molts privilegis i benediccions que atorgava al seu poble; un home que s'afanyava molt per al benestar i la seguretat del seu poble.

13. Sí, i era un home ferm en la fe del Crist, i havia fet jurament de [g]defensar el seu poble, els seus drets, el seu país i la seva religió, fins a donar la seva sang.

14. Ara, se'ls havia [h]ensenyat als nefites a defensar-se dels enemics, fins al vessament de sang, si fos necessari; i també els fou ensenyat de no donar ofensa, sí, i de no aixecar mai l'espasa sinó contra un enemic, excepte per a defensar-se la seva vida.

15. I aquesta era la seva fe,

---

a, vegeu *2k*, Al. 30. *b*, Om. 13. *c*, Al. 49:13, 18-24. 50:1-6, 10. 51:23, 27. 52:2, 17. 53:3-7. 55:25, 26, 33. 56:15, 20, 21. 57:4 58:23. 62:20-24. Hel. 1:20, 21, 27. 4:7. 3 Ne. 3:14. Morm. 2:4, 21. 3:6. *d*, vegeu *2g*, Al. 43. *e*, vegeu *k*, Al. 46. *f*, vegeu *2g*, Al. 43. *g*, vegeu *2g*, Al. 43. *h*, vegeu *3a*, Al. 43.

que si ho feien així, Déu els faria pròspers en el país, o en altres paraules, que [i]si eren fidels en guardar els manaments de Déu, ell els prosperaria en el país, sí, en avisar-los si havien de fugir o si havien de preparar-se per a la guerra, segons el perill.

16. A més, que Déu els manifestaria [j]on haurien d'anar per a defensar-se dels seus enemics, [k], si ho feien, el Senyor els alliberaria. I aquesta era la fe de Moroni, i el seu cor se'n gloriava — no de fer vessar sang, sinó de fer el bé i conservar el seu poble, sí, en guardar els manaments de Déu i resistir la iniquitat.

17. Sí, en veritat, en veritat us ho dic, que si tots els homes haguessin estat, o fossin, o serien semblants a Moroni, heus aquí que els mateixos poders de l'infern s'haurien sacsejat per sempre. Sí, el diable [l]mai no tindria poder sobre el cor dels fills dels homes.

18. Heus aquí, era un home semblant a Ammon, fill de Mossíah, i també com els altres fills de Mossíah, i també tal com eren Alma i els seus fills, perquè tots eren homes de Déu.

19. I Helaman i els seus germans no prestaven pas menys servei al poble que el mateix Moroni; perquè predicaven la paraula de Déu, i [m]batejaven al penediment tothom que volia escoltar les seves paraules.

20. I així sortiren, i el poble s'humiliava a causa de les seves paraules, de manera que foren molt afavorits del Senyor; i així no hi havia ni guerres ni disputes entre ells durant quatre anys.

21. Però, com ja tinc dit, [m]cap al final de l'any dinovè, malgrat la pau que hi havia entre ells, es veieren compel·lits al seu desgrat a combatre els seus germans, els lamanites.

22. Sí, i en fi, les seves guerres amb els lamanites no cessaren durant molts anys, a despit de la seva gran reluctància.

23. Ara, els sabia greu de prendre les armes contra els lamanites, perquè no es delectaven en vessar la sang; i no sols això, sinó que els afligia d'ésser els mitjans d'enviar tants dels seus germans d'aquesta vida a un món etern, sense preparació per a trobar el seu Déu.

24. Amb tot i així, no podien pas deixar-se matar, ni que les seves esposes i fills fossin assassinats per la barbàrie cruel d'aquells que en altre temps eren els seus germans, sí, i s'havien dissentit de la seva església, i els havien deixat, i s'havien proposat de destruir-los, ajuntant-se amb els lamanites.

25. Sí, no podien pas aguantar que els seus germans s'ale-

---

i, vegeu *h*, 2 Ne. 1. *j*, Al. 16:5-8. 43:23, 24. 3 Ne. 3:18-21. *k*, 1 Ne. 22:26. *l*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *m*, ver. 2.

gressin en la sang dels nefites, mentre restés algú que guardés els manaments de Déu, ja que la promesa del Senyor era que [n]si guardaven els seus manaments prosperarien en el país.

CAPÍTOL 49

Els invasors lamanites resten confosos, i són rebutjats. La ira d'Amalickíah davant el fracàs. Prosperitat de l'església.

1. Succeí que en *l'onzè mes de l'any dinovè, el desè dia del mes, hom veié els exèrcits dels lamanites que s'apropaven al [a]país d'Ammoníah.

2. I la ciutat havia estat reconstruïda, i Moroni havia plaçat un exèrcit prop dels límits de la ciutat; i havien [b]amuntegat tot de terra al voltant, a fi de protegir-se de les fletxes i les pedres dels lamanites, car aquests lluitaven amb pedres i fletxes.

3. He dit que la ciutat d'Ammoniah havia estat reconstruïda. Sí, us dic que havia estat reconstruïda en part; i com que els lamanites ja l'havien destruïda [c]una vegada, per motiu de la iniquitat del poble, cregueren que novament els seria presa fàcil.

4. Però heus aquí, que n'era de gran el seu desengany! Perquè els nefites havien [d]aixecat un crestall de terra, tot al seu voltant, que era tan alt que els lamanites no podien llançar-los les seves pedres i fletxes perquè tinguessin efecte, ni podien atacar-los més que pel lloc de l'entrada.

5. Ara, aquesta vegada els capitans en cap dels lamanites quedaren sorpresos fora mida, pel seny dels nefites en preparar les seves places fortes.

6. Ara, els capitosts dels lamanites havien suposat, que per ésser més nombrosos, que haurien pogut caure damunt d'ells com abans. I també s'havien preparat, [e]amb escuts i amb cuirasses; i també amb vestits de pell, sí, vestits molt groixuts per a cobrir-los la nuesa.

7. Així de preparats, creien que fàcilment podrien vèncer els seus germans i imposar-los el jou de l'esclavitud, o occir-los i destrossar-los com volguessin.

8. Però, heus aquí, amb la més gran sorpresa veieren que estaven preparats per a ells, d'una manera com mai no s'havia conegut entre tots els fills de Lehí. I és que estaven preparats per a combatre els lamanites, [f]a la faisó de les instruccions de Moroni.

9. I succeí que els lamanites, o amalickiahites, restaren molt admirats de la manera que s'havien preparat per a la guerra.

---

n, vegeu *h*, 2 Ne. 1. CAP. 49: *a*, vegeu *i* i *j*, Al. 8. *b*, vegeu *c*, Al. 48. *c*, Al. 16:2, 3, 9-11. *d*, vegeu *c*, Al. 48. *e*, vegeu *2q*, Al. 43. *f*, vegeu *c*, Al. 48.

* L'any 72 a.C.

10. Ara, si el rei Amalickíah hagués baixat de la [g]terra de Nefí al front del seu exèrcit, potser hauria manat als lamanites que ataquessin els nefites a la ciutat [h]d'Ammoníah, perquè no li importava la sang del seu poble.

11. Però Amalickíah mateix no baixà a la batalla. I els seus capitans en cap no gosaren atacar els nefites a la ciutat d'Ammoníah, perquè Moroni havia canviat el maneig d'afers entre els nefites, de manera que els lamanites quedaren frustrats davant els llocs de refugi i no pogueren caure'ls al damunt.

12. Per tant, es retiraren a l'erm, i aixecaren campament, i marxaren cap al [i]país de Noè, perquè suposaren que aquest seria ara el lloc més favorable per a atacar els nefites,

13. Ja que no sabien que Moroni havia [j]fortificat, o havia construït fortaleses per a cada ciutat, en tot el país al voltant. Per això s'encaminaren cap al país de Noè, fermament resoluts; sí, els seus capitans en cap es posaren davant, i feren jurament que destruirien la gent d'aquella ciutat.

14. Però, heus aquí, per a sorpresa seva, la ciutat de [k]Noè, que abans havia estat una plaça feble, ara s'havia fet forta, gràcies a Moroni, sí, encara més forta que la [l]ciutat d'Ammoníah.

15. Ara, era per la saviesa de Moroni, car s'havia pensat que s'espantarien amb la ciutat d'Ammoníah; i com que la [m]ciutat de Noè sempre havia estat la part més feble del país, per tant, allí farien cap per a la batalla. I així s'esdevingué, segons els seus desigs.

16. I Moroni havia nomenat Lehí com a capità en cap dels homes d'aquella ciutat. Fou el [n]mateix Lehí que havia lluitat amb els lamanites en la vall cap a l'est del [o]riu Sidó.

17. I ara, succeí que quan els lamanites descobriren que era Lehí el qui comandava la ciutat, novament se sentiren frustrats, car, el temien moltíssim. Així i tot, els seus capitans en cap havien fet [p]jurament d'atacar la ciutat; per això, feren avançar els exèrcits.

18. Emperò els lamanites no podien penetrar en els forts més que per l'entrada, a causa de [q]l'alçària dels munts de terra que s'havien aixecat, i la fondària del fossat que s'havia cavat tot al voltant, excepte per l'entrada.

19. Així, els nefites estaven preparats per a destruir tots aquells que intentessin enfilarse al fort per qualsevol altre camí, llançant-los pedres i fletxes.

20. I així estaven preparats, sí, amb un cos dels seus homes

---

g, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *h*, vegeu *i*, Al. 8. *i*, vers. 13-15. Al. 16:3. *j*, vegeu *c*, Al. 48. *k*, vegeu *i*. *l*, vegeu *i*, Al. 8. *m*, vegeu *i*. *n*, Al. 43:35. *o*, vegeu *g*, Al. 2. *p*, ver. 13. *q*, vegeu *c*, Al. 48.

més forts, amb espases i fones, per a abatre tot aquell que intentés penetrar a la plaça forta per [r]l'entrada. Així estaven preparats per a defensar-se contra els lamanites.

21. Succeí, doncs, que els capitans dels lamanites portaren els seus homes davant [s]l'entrada, i començaren a batre's amb els nefites, per tal de penetrar la plaça forta. Però heus aquí, els feien recular una i altra vegada, de tal manera que foren morts amb grans estralls.

22. Ara, quan veieren que no podien avantatjar els nefites per l'entrada, començaren a [t]soscavar els munts de terra per tal de fer-s'hi un pas per als exèrcits, i combatre amb igualtat. Però en aquestes temptatives foren escombrats per les pedres i les fletxes que els llançaren; i en lloc d'omplir els fossats tombant-hi els munts de terra, els ompliren, en part, amb els seus morts i ferits.

23. Així els nefites guanyaren en tot als seus enemics; i així els lamanites intentaren de destruir-los fins que moriren tots els seus [u]capitans en cap. Sí, foren matats més de mil lamanites, mentre que dels nefites no en va morir cap.

24. Hi havia prop de cinquanta ferits, dels qui havien estat exposats a les fletxes dels lamanites a [v]l'entrada, però [w]protegits pels escuts, cuirasses i cimeres, només reberen ferides a les cames, moltes d'elles greus.

25. I succeí que quan els lamanites veieren que els seus [x]capitans en cap havien mort tots, fugiren a l'erm. I tornaren a la [y]terra de Nefí per a informar el rei, Amalickíah, que era nefita de naixença, quant a les seves grans pèrdues.

26. I succeí que es posà furiós amb el seu poble perquè no havia aconseguit el seu desig sobre els nefites; no els havia imposat el jou de l'esclavitud.

27. Sí, s'enutjà de mala manera, i maleí Déu, i també Moroni, tot [2a]jurant que li beuria la seva sang. I tot això perquè Moroni havia guardat els manaments de Déu, en fer preparatius per a protegir el seu poble.

28. Per altra banda, el poble de Nefí donà gràcies al seu Déu i Senyor, pel seu incomparable poder en alliberar-los de les mans dels seus enemics.

29. Així acabà l'any dinovè del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

30. I va haver-hi pau contínua entre ells, i gran prosperitat en l'església per la cura i diligència que donaven a la paraula de Déu que els anunciaven Helaman, i Shiblon i Corianton, i

---

r, vers. 4, 18, 21, 24. *s*, vegeu *r*. *t*, vegeu *c*, Al. 48. *u*, Al. 48:5. *v*, vegeu *r*. *x*, vegeu *2q*, Al. 43. *y*, Al. 48:5. *z*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *2a*, Al. 51:9, 10.

Ammon i els seus germans, sí, i tots aquells que havien estat ordenats segons el [2b]sant orde de Déu, havent estat batejats al penediment i enviats a predicar entre el poble.

CAPÍTOL 50

Moroni fortifica la línia entre el país de Zarahemla i el de Nefí. Morianton projecta ocupar el país del nord. Teàncum el mata. Pahoran, successor de Nefíah.

1. Ara, succeí que Moroni no deixà de preparar-se per a la guerra ni de defensar el seu poble contra els lamanites; perquè al *començament de l'any vintè del govern dels jutges, féu que els seus exèrcits aixequessin [a]munts de terra al voltant de totes les ciutats, en tot el país que posseïen els nefites.

2. I damunt aquests munts de terra féu col·locar bigues, sí, obres de fustam de l'alçada d'un home, al voltant de les ciutats.

3. I damunt d'aquests fustams hi féu construir estacades que reposaven damunt les bigues, i eren altes i fortes.

4. I féu aixecar torres que dominaven les estacades, i hi féu construir places de seguretat, a fi que les pedres i les fletxes dels lamanites no els danyessin.

5. S'havien preparat perquè poguessin llançar pedres des de dalt, segons la seva voluntat i força, i matar tot aquell que intentés aproximar-se a les muralles de la ciutat.

6. Es així com Moroni preparà fortificaciones, per si venien els seus enemics, al voltant de cada ciutat de tot el país.

7. I succeí que Moroni féu sortir els seus exèrcits a l'erm de l'est; sí, hi marxaren i expulsaren tots els lamanites que estaven dins l'erm de l'est, fins a les seves pròpies terres, al sud del [b]país de Zarahemla.

8. La [c]terra de Nefí s'estenia en línia recta des del mar de l'est al de l'oest.

9. I succeí que quan Moroni hagué expulsat tots els lamanites de l'erm de l'est, el qual es trobava al nord de les terres de les seves possessions, féu que els habitants del país de Zarahemla i dels territoris del voltant, anessin dins l'erm de l'est fins als marges que donaven al mar, i que prenguessin possessió del país.

10. I també plaçà exèrcits al sud, a les fronteres de les seves possessions, i els féu construir [d]fortificacions per a protegir els seus exèrcits i el poble de les mans dels enemics.

11. I així aïllà totes les places fortes dels lamanites dins l'erm de l'est, i cap a l'oest, fortificant la [e]línia entre nefites i lamanites, entre el [f]país de

---

2b, vegeu *g*, Mos. 26. CAP. 50: *a*, vegeu *c*, Al. 48. *b*, Om. 13. *c*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *d*, vegeu *c*, Al. 48. *e*, ver. 8. *f*, Om. 13. * L'any 72 a.C.

Zarahemla i [g]la terra de Nefí, des del mar de l'oest, passant per les deus del [h]riu Sidó; i els nefites posseïen tot el país cap al [i]nord, sí, tota la terra que hi havia al nord de la [j]terra d'Abundància, segons ells volien.

12. I així, Moroni, amb els seus exèrcits, que augmentaven cada dia a causa de la protecció que els asseguraven les seves obres, cercà de aïllar la força i el poder dels lamanites, de les terres de les seves possessions, perquè no tinguessin dominī damunt les terres d'ells.

13. I succeí que els nefites emprengueren la fundació d'una ciutat, que anomenaren la [k]ciutat de Moroni. Es trobava prop del mar de l'est, i cap al sud vora la línia de les possessions dels lamanites.

14. També fundaren una ciutat entre la de Moroni i la d'Aaron, unint així les fronteres d'Aaron i Moroni; i aquesta ciutat, o país, l'anomenaren [l]Nefíah.

15. I durant aquest mateix any començaren a bastir moltes ciutats cap al nord. Una d'elles ho feren d'una manera particular, la qual anomenaren [m]Lehí, i es trobava al nord cap a la vora del mar.

16. Així finí l'any vuitè.

17. I en aquestes circumstàncies pròsperes es trobava el poble de Nefí al *començament de l'any vint-i-un del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

18. Varen prosperar moltíssim i es feren molt rics, i augmentaren en nombre i en força en el país.

19. Així veiem quant misericordiosos i justos són tots els tractes del Senyor per a complir totes les seves paraules als fills dels homes; sí, podem veure que s'acompleixen les seves paraules, fins avui, les quals parlà a Lehí, dient:

20. [n]Beneïts sou tu i els teus fills; i ells seran beneïts, en tant que guardin els meus manaments, i prosperaran en el país. Però recorda-te'n, que si no guarden els meus manaments, quedaran exclosos de la presència del Senyor.

21. I veiem que aquestes promeses s'han acomplert per al poble de Nefí; ja que són les seves renyines i baralles, els seus assassinats i pillatges, la seva idolatria, les prostitucions i abominacions que hi havia entre ells mateixos, que els han ocasionat les seves guerres i destruccions.

22. I aquells que eren fidels en guardar els manaments del Senyor foren alliberats en tot moment, mentre que milers dels seus germans malvats han anat a raure a l'esclavatge o

---

g, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *h*, vegeu *g*, Al. 2. *i*, vegeu *p*, Al. 46. *j*, vegeu *2l*, Al. 22. *k*, ver. 14. Al. 51:22-24. 59:5. 62:32, 34. 3 Ne. 8:9. 9:4. *l*, Al. 51:24-26. 59:5, 7-11. 62:14, 18, 26, 30. *m*, vers. 25-28, 36. Al. 51:1, 24, 26. 59:5. 62:30. *n*, vegeu *h*, 2 Ne. 1.

* L'any 71 a.C.

han mort per l'espasa, o decaigueren en la incredulitat i es barrejaren amb els lamanites.

23. Però heus aquí, no hi ha hagut temps més feliç entre el poble de Nefí, des dels dies de Nefí, que durant els dies de Moroni, sí, en aquesta mateixa època, en l'any vint-i-un del govern dels jutges.

24. I succeí que l'any vint-i-dos del govern dels jutges també acabà en pau; i també l'any vint-i-tres.

25. Succeí que al *començament de l'any vint-i-quatre del govern dels jutges, hi hauria hagut també pau entre el poble de Nefí, si no fos per una baralla que sorgí entre ells sobre el [o]país de Lehí i [p]el de Morianton, que confinava amb aquell, i tots dos es trobaven als marges vora el mar.

26. Perquè el poble que ocupava el [q]país de Morianton reclamà part del [r]país de Lehí. Per això començà una acalorada disputa entre ells, fins al punt que els del país de Morianton prengueren les armes contra els seus germans, resoluts a destruir-los per l'espasa.

27. Però els qui ocupaven el [s]país de Lehí fugiren al camp de Moroni, i li demanaren ajut, puix que no els havien fet cap tort.

28. I succeí que quan el poble de Morianton, guiat per un home anomenat Morianton, s'adonà que el poble de Lehí havia fugit al camp de Moroni, tenia por, no fos cas que l'exèrcit de Moroni no el caigués al damunt i el destruís.

29. Per tant, Morianton posà en el cor del seu poble de fugir cap al país del [t]nord, que era [u]cobert de grans extensions d'aigua, i de prendre'n possessió.

30. I ho hagueren realitzat (cosa que hauria estat molt lamentable), sinó que Morianton, que era home de molt mal geni, s'enfadà amb una de les seves serventes i, escometent-la, li donà una pallissa.

31. I succeí que ella fugí i arribà al camp de Moroni. Li explicà tot el que feia al cas, i també de la seva intenció de fugir al país del nord.

32. Ara el poble de la terra d'Abundància, o més bé, Moroni, temia que aquests escoltessin les paraules de Morianton, i s'unissin amb el seu poble, i així obtindria possessió d'aquella part del país. I això seria base de molt greus conseqüències per al poble de Nefí, les quals els portarien a [v]l'enderroc de la seva llibertat.

33. Per això Moroni envià un exèrcit, amb el seu bagatge, per a atallar el poble de Morianton i deturar la seva fugida cap al país del nord.

34. I succeí que no els ata-

---

o, vegeu *m*, *p*, vers. 26, 28, 36. 51:26. 55:33. 59:5. *q*, vegeu *p*. *r*, vegeu *m*. *s*, vegeu *m*. *t*, vegeu *p*, Al. 46. *u*, Mos. 8:8. Hel. 3:4. Morm. 6:4. *v*, vegeu *m*, Mos. 29.

* L'any 68 a.C.

llaren fins que arribaren a les fronteres de la [x]terra de Desolació; i allí els tallaren pel [y]pas estret que conduïa vora del mar fins a la terra del nord, sí, pel mar, cap a l'oest i a l'est.

35. I succeí que l'exèrcit enviat per Moroni, comandat per un home que es deia Teàncum, es trobà amb el poble de Morianton. I tan tossuts eren aquests (excitats per les paraules afalagadores i la iniquitat del seu cap), que començà una batalla entre ells. I Teàncum matà Morianton, i derrotà el seu exèrcit; i els féu presoner i tornà al camp de Moroni. Amb això acabà l'any vint-i-quatre del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

36. Així es féu tornar el poble de Morianton. I havent fet aliança de guardar la pau, els restauraren la possessió del [z]país de Morianton, i es féu una unió entre ells i el poble de [2a]Lehí; i aquests també foren restaurats a les seves terres.

37. I succeí que en el mateix any en què fou restablerta la pau entre el poble de Nefí, morí Nefíah, el [2b]segon jutge superior, havent ocupat el seient judicial amb perfecta dretura davant Déu.

38. Tot i així, no havia acceptat d'Alma [2c]els annals i les coses que per Alma i els seus pares eren molt sagrats; per això Alma els havia lliurat al seu fill Helaman.

39. Succeí que el fill de Nefíah fou escollit per a ocupar el seient judicial en lloc del seu pare. Sí, fou nomenat jutge superior i governador del poble, sota jurament i ordenança sagrada de jutjar amb rectitud, de defensar la pau i la [2d]llibertat del poble, i de concedir-li els seus sagrats privilegis d'adorar el seu Déu i Senyor, sí, de sostenir i mantenir la causa de Déu tota la seva vida, i de dur a la justícia els malvats segons els seus crims.

40. Aquest es deia Pahoran. I Pahoran reemplaçà el seu pare, i començà a governar el poble de Nefí al final de l'any vint-i-quatre.

CAPÍTOL 51

Els reialistes i els homes lliures. Pahoran, jutge superior, sostingut pels homes lliures. Els reialistes són suprimits. Invasió, derrota i mort d'Amalickíah.

1. Ara, succeí que al *començament de l'any vint-i-cinc del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, quan estava restablerta la pau entre el poble de [a]Lehí i el de [b]Morianton, pel que fa a les seves terres, l'any va començar amb pau.

2. Però així i tot no va durar gaire una pau completa en el país, ja que sorgí entre el

x, vegeu 2*m*, Al. 22. *y*, vegeu 2*x*, Al. 22. *z*, vegeu *p*, 2*a*, vegeu *m*. 2*b*, Al. 4:16-18. 2*c*, Al. 37. 2*d*, vegeu *m*, Mos. 29. CAP. 51: *a*, vegeu m, Al. 50. *b*, vegeu *p*, Al. 50.

* L'any 67 a.C.

poble una disputa sobre Pahoran, el [c]jutge superior; perquè una part del poble volia que fossin canviats alguns [d]punts particulars de la llei.

3. Però Pahoran no la volgué alterar ni permeté que s'alterés. De manera que no va fer cas d'aquells que havien expressat el parer en un memorial sobre l'alteració de la llei.

4. Per això aquells que desitjaven que la llei es canviés, varen enutjar-se molt amb ell, i no volgueren que continués més com a jutge superior del país; i sorgí una acalorada disputa sobre aquesta qüestió, però sense efusió de sang.

5. I succeí que aquells que volien fer fora Pahoran del seient judicial, foren nomenats [e]reialistes, perquè volien que és canviés la llei d'una manera que permetés de destituir el govern lliure i establir un rei sobre el país.

6. I aquells que volien que Pahoran continués com a jutge superior sobre el país, es deien [f]homes lliures. Així era la divisió entre ells, perquè els homes lliures havien jurat o fet aliança de mantenir els drets i privilegis de la seva religió mitjançant un [g]govern lliure.

7. I succeí que la qüestió de la seva disputa la va decidir la veu del poble. I la veu del poble va declarar-se a favor dels [h]homes lliures, i Pahoran retingué el seient judicial. Això causà molta alegria entre els germans de Pahoran, així mateix entre molts dels [i]amics de la llibertat, els quals feren callar els [j]reialistes, que no gosaren oposar-s'hi, sinó que es veieren obligats a mantenir la [k]causa de la llibertat.

8. Ara, els qui anaven a favor dels reis, eren persones de molt alt llinatge i buscaven de fer-se reis; i els ajudaven aquells que ambicionaven poder i autoritat sobre el poble.

9. Però fou una època molt crítica que hi hagués unes tal dissensions entre el poble de Nefí, ja que Amalickíah havia incitat novament el cor del poble dels lamanites contra els nefites. Reunia soldats de tot arreu del seu país, i els armava, i preparava amb tota cura per a la guerra, perquè havia jurat que en [l]beuria la sang a Moroni.

10. Però heus aquí, ja veurem com fou de temerària aquesta promesa que havia fet; així i tot, es va preparar, ell i els seus exèrcits, per a la guerra contra els nefites.

11. Ara, els seus exèrcits no eren tan nombrosos com abans, pels molts milers que havien mort a mans dels nefites; però tot i les grans pèrdues, Amalickíah havia ajuntat un exèrcit grandíssim, de tal manera

c, Al. 50:40. *d*, vers. 3, 5. *e*, vers. 7, 8, 13, 17-21. *f*, ver. 7. *g*, vegeu *m*, Mos. 29. *h*, ver. 6. *i* vegeu *m*, Mos. 29. *j*, vegeu *e*. *k*, vegeu *m*, Mos. 29. *l*, Al. 49:27.

que no tenia por de baixar al país de Zarahemla.

12. Sí, Amalickíah mateix baixà, al front dels lamanites. I fou en l'any vint-i-cinc del govern dels jutges. Era la mateixa època en què es posaven a arranjar els afers de les seves disputes [m]sobre Pahoran, el jutge superior.

13. I succeí que quan els anomenats [n]reialistes varen saber que els lamanites venien a combatre'ls, se n'alegraren molt i varen negar-se a prendre les armes, perquè estaven tan enfadats amb el jutge superior i amb els [o]homes lliures, que no volgueren prendre les armes per a defensar el país.

14. I succeí que quan Moroni s'adonà d'això i que els lamanites eren ja a les fronteres del país, s'enfadà molt per l'obstinació d'aquells que ell s'havia afanyat tant de defensar. Sí, es va enutjar moltíssim; la seva ànima s'omplí d'ira contra ells.

15. I envià un memorial, amb la [p]veu del poble, al governador del país, demanant-li que el llegís i que li donés a ell, Moroni, facultat per a obligar aquells dissidents a defensar el seu país, o a donar-los la pena de mort.

16. Perquè la seva primera preocupació era la d'acabar aquelles discussions i dissensions entre el poble, ja que fins llavors això havia estat causa de totes les seves destruccions. I succeí que li fou concedit, d'acord amb la veu del poble.

17. I succeí que Moroni donà ordres al seu exèrcit d'anar en contra d'aquells [q]reialistes per a abaixar-los l'orgull i la grandesa, i humiliar-los fins a la pols, o obligar-los a prendre les armes i a sostenir la causa de la llibertat.

18. I succeí que els exèrcits marxaren contra ells; i els abaixaren l'orgull i la grandesa, perquè en aixecar les armes contra els homes de Moroni, foren segats i estassats a terra.

19. I succeí que quatre mil d'aquells dissidents foren segats amb l'espasa. I aquells dels seus capitosts que no moriren en la batalla, foren ficats a la presó, puix que de moment no hi havia temps de jutjar-los.

20. I la resta d'aquells dissidents, abans de caure sota l'espasa, es rendiren a [r]l'estendard de la llibertat. I es veieren obligats a enarborar la senyera de la llibertat sobre les seves torres i a les seves ciutats, i a prendre les armes en defensa del seu país.

21. I així Moroni acabà amb aquells reialistes, de manera que ja ningú més no va portar el nom de [s]reialista. Així acabà amb l'obstinació i

m, vers. 2-8. *n*, vegeu *e*. *o*, vegeu *m*, Mos. 29. *p*, vegeu *e*, Mos. 29. *q*, vegeu *e*. *r*, Al. 46:12, 13. *s*, vegeu *e*.

l'orgull d'aquells que deien que tenien sang noble; i foren obligats a humiliar-se com els seus germans, i a lluitar amb valentia per a [t]lliurar-se de la servitud.

22. I succeí que mentre Moroni posava fi a les guerres i baralles entre el seu propi poble, imposant-los la pau i la civilització, i feia els reglaments per a anar a la guerra contra els lamanites, aquests ja havien entrat en el [u]país de Moroni, situat a la frontera vora el mar.

23. I succeí que els nefites no tenien prou forces a la ciutat de Moroni. Per això Amalickíah els va fer fora i en va matar molts. I succeí que Amalickíah s'apoderà de la ciutat, sí, i de totes les seves fortificacions.

24. I aquells que fugiren de la [v]ciutat de Moroni, es refugiaren a la [w]ciutat de Nefíah. També els habitants de la [x]ciutat de Lehí es varen reunir i preparar, i es mantenien a punt per a guerrejar contra els lamanites.

25. Però succeí que Amalickíah no permeté que els lamanites ataquessin la [y]ciutat de Nefíah, sinó que els deturà prop de la costa del mar, deixant homes a cada ciutat per a mantenir i defensar-les.

26. I així avançà i s'apoderà de moltes ciutats, la [2a]ciutat de Nefíah, [2b]la de Lehí, [2c]la de Morianton, la d'Omner, [2d]la de Gid i [2e]la de Mulek, totes elles situades a les fronteres de l'est, vora el mar.

27. Així, per l'astúcia d'Amalickíah, els lamanites, amb les seves hosts incomptables, s'apoderaren de tantes ciutats, totes elles [2f]fortificades fermament d'acord amb les fortificacions de Moroni; i totes els proveïren places fortes per als lamanites.

28. [2g]Llavors avançaren fins a les fronteres de la terra d'Abundància, llançant els nefites davant d'ells i matant-ne molts.

29. Però succeí que els sortí a l'encontre Teàncum, aquell que havia matat [2h]Morianton i atallat el poble d'aquest en la seva fugida.

30. I ell també atallà Amalickíah, mentre marxava amb el seu nombrós exèrcit a conquerir la [2i]terra d'Abundància, així com el país del [2j]nord.

31. Però es va frustrar quan quedà rebutjat per Teàncum i els seus homes; perquè eren grans guerrers, i cadascun d'ells sobrepassava als lamanites en força i destresa guerrera, en tant que avantatjaren els lamanites.

32. I succeí que els empai-

---

t, vegeu *m*, Mos. 29. *u*, vegeu *k*, Al. 50. *v*, vegeu *k*, Al. 50. *x*, vegeu *l*, Al. 50. *y*, vegeu *m*, Al. 50. *z*, vegeu *l*, Al. 50. *2a*, vegeu *l*, Al. 50. *2b*, vegeu *m*, Al. 50. *2c*, vegeu *p*, Al. 50. *2d*, Al. 55:7, 16, 25, 26. Hel. 5:15. *2e*, Al. 52:2, 16, 17, 19, 20, 22, 26, 28, 34. 53:2, 6. *2f*, vegeu *c*, Al. 48. *2g*, vegeu *2l*, Al. 22. *2h*, Al. 50:35. *2i*, vegeu *2l*, Al. 22. *2j*, vegeu *p*, Al. 46.

faren i els mataren fins que es féu fosc. I Teàncum i els seus homes plantaren les tendes a les fronteres de la [2k]terra d'Abundància. I Amalickíah plantà les seves en els confins vora la platja del mar; i d'aquesta manera havien estat rebutjats.

33. I succeí que a entrada de nit, Teàncum i un servent sortiren d'amagat en la nit, i entraren al camp d'Amalickíah. I heus aquí, els havia agafat el son a causa de la seva gran fatiga, ocasionada per les feines i la calor del dia.

34. I Teàncum s'introduí d'amagat a la tenda del rei, i li clavà una jabalina al cor. En morí a l'instant aquest, de manera que no va poder despertar els seus servents.

35. I retornà d'amagat al seu camp, i heus aquí, que els seus homes dormien. I els despertà i els explicà tot el que havia fet.

36. I manà que els seus exèrcits es mantinguessin a punt, si per cas els lamanites es despertessin i se'ls tiressin al damunt.

37. Així va acabar l'any vint-i-cinc del govern dels jutges sobre el poble de Nefí. I així acabaren els dies d'Amalickíah.

CAPÍTOL 52

Ammoron, successor d'Amalickíah. Moroni, amb Teàncum i Lehi, recobra la ciutat de Mulek i obté una gran victòria. Mort de Jacob, general lamanita.

1. Succeí que en l'any *vint-i-sis del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, quan els lamanites es despertaren el matí del primer dia del primer mes, trobaren mort a Amalickíah dintre la seva tenda. I també veieren que Teàncum estava disposat a presentar combat aquell dia.

2. I quan els lamanites varen veure això, s'espaordiren molt i abandonaren el propòsit de marxar cap al [a]país del nord. Retrocediren amb tot l'exèrcit a la [b]ciutat de Mulek, i cercaren de protegir-se dins les seves [c]fortificacions.

3. I succeí que el germà d'Amalickíah fou nomenat rei del poble. Es deia Ammoron; i així el rei Ammoron, germà del rei Amalickíah, fou nomenat per a regnar en lloc seu.

4. I succeí que donà ordres al seu poble de conservar aquelles ciutats que havien pres amb vessament de sang; perquè no havien pres cap ciutat que no els hagués costat molta sang.

5. I quan Teàncum va veure que estaven resolts a mantenir les ciutats que havien conquerit, i aquelles parts del país de les quals s'havien apoderat, i considerant que eren molt nombrosos, no va creure convenient

2k, vegeu 2l, Al. 22. CAP. 52: a, vegeu p, Al. 46. b, vegeu 2e, Al. 51. c, vegeu c, Al. 48.
* L'any 66 a.C.

d'atacar-los en els seus forts.

6. Sinó que va mantenir els seus homes pels voltants, com si fessin preparatius per a la guerra. I veritablement ell s'estava preparant per a defensar-se d'ells, [d]aixecant muralles per tots els costats i preparant llocs de refugi.

7. I succeí que continuà així els preparatius de guerra, fins que Moroni li envià molts homes com a reforç del seu exèrcit.

8. I Moroni també li envià ordres de retenir tots els presoners que caiguessin a les seves mans; puix que, com els lamanites havien fet molts presoners, ell havia de retenir tots els presoners dels lamanites com a rescat per als que haguessin pres aquells.

9. També li envià ordres que fortifiqués la [e]terra d'Abundància i que assegurés el [f]pas estret que conduïa al [g]país del nord, no fos cas que els lamanites se n'apoderessin i els empaitessin per tots costats.

10. I Moroni li comunicà a més, que defensés fidelment aquell cantó del país i que busqués tota ocasió, en tant li fos possible, d'assotar els lamanites per aquell costat, que tal vegada, per estratagema o pel que fos, reconquerís les ciutats que els havien pres de les mans. I així mateix, que [h]fortifiqués i assegurés les ciutats a l'entorn, les quals encara no havien caigut a les mans dels lamanites.

11. A més li digué: Jo vindria amb vosaltres però els lamanites estan damunt nostre a les fronteres del país pel mar de l'oest. Vet aquí, que jo marxo contra ells i per això no puc venir a vosaltres.

12. Ara, el rei Ammoron havia sortit del [i]país de Zarahemla i havia informat la reina sobre la mort del seu germà; i havent aplegat una host molt nombrosa d'homes, havia marxat contra els nefites a les fronteres pel mar de l'oest.

13. I així provà d'empaitar els nefites i d'atreure una part de les seves forces cap a aquella part del país, mentre que donava ordres als que havia deixat per a ocupar les ciutats conquerides, que fustiguessin també els nefites en les fronteres prop del mar de l'est, i que s'apoderessin de les seves terres, en tant que els fos possible, segons la força dels seus exèrcits.

14. I així es trobaven els nefites en aquestes circumstàncies tan perilloses, en finalitzar l'any vint-i-sis del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

15. Però en l'any *vint-i-set del govern dels jutges, Teàncum, per ordre de Moroni — el qual havia plaçat exèrcits per a defensar les fronteres del sud i de l'oest del país, i havia

d, vegeu *c*, Al. 48. *e*, vegeu *2l*, Al. 22. *f*, vegeu *2x*, Al. 22. *g*, vegeu *p*, Al. 46. *h*, vegeu *c*, Al. 48. *i*, Om. 13.

* L'any 65 a.C.

començat la marxa cap a la [j]terra d'Abundància, per tal d'ajudar Teàncum amb els seus homes, a reconquerir les ciutats que havien perdut —

16. I Teàncum havia rebut l'ordre d'atacar la [k]ciutat de Mulek i de reconquerir-la, si fos possible.

17. I succeí que Teàncum féu preparatius per a atacar la ciutat de Mulek i avançar amb el seu exèrcit contra els lamanites; però s'adonà que li seria impossible de vèncer-los mentre estiguessin dintre les seves [l]fortificacions. Per això va abandonar el propòsit i se'n tornà a la [m]ciutat d'Abundància, tot esperant l'arribada de Moroni per tal de reforçar-li el seu exèrcit.

18. I Moroni arribà amb el seu exèrcit a la terra d'Abundància cap al final de l'any vint-i-set del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

19. Al *començament de l'any vint-i-vuit, Moroni, Teàncum i molts dels capitans en cap es reuniren en consell de guerra per tractar el que havien de fer perquè els lamanites els sortissin a combatre; o que si per algun estratagema els puguessin adular de les seves fortificacions per tal d'avantatjar-los i reprendre la [n]ciutat de Mulek.

20. I succeí que enviaren embaixades al cap de l'exèrcit lamanita que defensava la ciutat de Mulek, el qual es deia Jacob, i li invitaren a sortir a l'encontre amb el seu exèrcit a les planícies entre les dues ciutats. Però Jacob, que era [o]zoramita, no volgué sortir-ne.

21. I succeí que Moroni, havent perdut tota esperança de encontrar-los en camp neutral, per tant va idear d'un estratagema per fer sortir als lamanites de les seves fortificacions.

22. Així doncs, ordenà a Teàncum que agafés uns quants homes i que baixés vora la costa del mar. I Moroni i el seu exèrcit sortiren de nit a l'erm, a l'oest de la [p]ciutat de Mulek. I l'endemà, quan els guardes lamanites s'adonaren de Teàncum, corregueren a dir-ho al seu cap, Jacob.

23. I succeí que els exèrcits dels lamanites sortiren contra Teàncum, suposant que pels seus nombres derrotarien aquest Teàncum, per ésser aquests tan pocs. I quan Teàncum veié els exèrcits dels lamanites que li sortien a l'encontre, es posà a recular per la costa, cap al nord.

24. I succeí que quan els lamanites veieren que començava a fugir, prengueren valor i els perseguiren amb vigor. I mentre Teàncum atreia els lamanites, els quals els encalçaven en va, Moroni comandà que

j, vegeu *2l*, Al. 22. *k*, vegeu *2e*, Al. 51. *l*, vegeu *c*, Al. 48. *m*, vegeu *2l*, Al. 22. *n*, vegeu *2e*, Al. 51. *o*, vegeu *2k*, Al. 30. *p*, vegeu *2e*, Al. 51.

* L'any 64 a.C.

una part del seu exèrcit entrés amb ell a la ciutat i se n'apoderés.

25. I així ho feren, donant mort a tots aquells que havien deixat a la ciutat per a defensar-la, sí, a tots aquells que no volgueren lliurar les armes de guerra.

26. Així Moroni s'apoderà de la [q]ciutat de Mulek amb una part del seu exèrcit, mentre que amb la resta marxà per a trobar els lamanites quan tornessin d'encalçar Teàncum.

27. I succeí que els lamanites perseguiren Teàncum fins a arribar prop de la [r]ciutat d'Abundància, i llavors els trobà Lehí i un petit exèrcit que s'havia deixat per a defensar la ciutat.

28. I quan els capitans en cap lamanites veieren que Lehí, amb el seu exèrcit, els sortia a l'encontre, fugiren tot contorbats, no fos que no arribessin a la [s]ciutat de Mulek abans que no els encalcés Lehí. Car es trobaven esgotats a causa de la marxa, i els homes de Lehí estaven descansats.

29. Ara, els lamanites no sabien que Moroni anava rera d'ells amb el seu exèrcit, i només temien de Lehí i els seus homes.

30. Però Lehí no desitjava pas aconseguir-los abans que es trobessin amb Moroni i el seu exèrcit.

31. I succeí que abans que els lamanites no haguessin reculat gaire distància, foren rodejats pels nefites, d'un costat pels homes de Moroni, de l'altre pels homes de Lehí, tots descansats i plens de vigor, mentre que els lamanites estaven esgotats de la llarga marxa.

32. I Moroni manà als seus homes que es llancessin al seu damunt, fins que els lliuressin les armes de guerra.

33. Però succeí que Jacob, el seu cap, que també era [t]zoramita i home d'esperit indomable, va llançar-se furiosament a la batalla contra Moroni, al front dels lamanites.

34. I havent-li tancat el pas Moroni, Jacob estava resolt a matar-los i obrir-se camí fins a la [u]ciutat de Mulek. Però Moroni i els seus homes foren més forts, per tant, no varen recular davant els lamanites.

35. I succeí que per ambdós costats lluitaren amb gran fúria. Hi va haver molts morts pels dos costats; sí, i Moroni en restà ferit i Jacob mort.

36. I succeí que Lehí els va escometre per la reraguarda amb els seus homes forts, amb tant de braó que els lamanites de la reraguarda lliuraren les armes de guerra; i els altres, tot contorbats, no sabien per on anar ni per on atacar.

37. Ara, Moroni, veient aquella contorbació, els digué: Si

---

q, vegeu 2*e*, Al. 51. *r*, vegeu 2*l*, Al. 22. *s*, vegeu 2*e*, Al. 51. *t*, vegeu 2*k*, Al. 30. *u*, vegeu 2*e*, Al. 51.

dueu les vostres armes de guerra, i ens les lliureu, deixarem de vessar la vostra sang.

38. I succeí que en sentir els lamanites això, els seus capitans en cap, tots que no havien mort, s'avançaren i deposaren les seves armes als peus de Moroni; i manaren als seus homes que fessin el mateix.

39. Però molts d'ells no ho volgueren fer; i aquells que no volgueren lliurar les seves espases foren lligats, i els prengueren les armes de guerra, i foren obligats a marxar amb els seus germans cap a la [v]terra d'Abundància.

40. I era el nombre d'aquells presoners molt més gran que el dels morts, sí, més que el nombre dels qui havien mort a ambdues parts.

CAPÍTOL 53

La ciutat d'Abundància és fortificada. Les disputes entre els nefites donen avantatge a l'enemic. Helaman i els seus dos mil joves guerrers.

1. Succeí que posaren guardes als presoners lamanites, i els obligaren a sortir i enterrar els seus morts, i també els qui havien mort de la banda dels nefites. I Moroni posà guardes perquè els vigilessin mentre feien aquesta feina.

2. I Moroni se'n va anar a la [a]ciutat de Mulek amb Lehí, i prengué comanda de la ciutat i en va donar a Lehí. Aquest Lehí era el que havia estat amb Moroni en la més gran part de les seves batalles. Era un home semblant a Moroni, i s'alegraven en la seguretat d'un i d'altre; sí, s'estimaven l'un a l'altre, i també tot el poble de Nefí els estimava.

3. Succeí que quan els lamanites varen haver acabat d'enterrar els morts, tant els d'ells com els morts dels nefites, els feren marxar a la [b]terra d'Abundància. I Teàncum, per ordres de Moroni, els posà a [c]cavar un fossat tot al voltant del país, o ciutat d'Abundància.

4. Els féu bastir un parapet de fustam al caire inferior del fossar; i varen tirar terra del fossar contra el parapet de bigues. Així feren treballar els lamanites fins que vallaren tota la [d]ciutat d'Abundància amb una muralla forta de bigues i de terra, fins a una gran alçària.

5. Aquesta ciutat es va convertir des de llavors, en una plaça molt forta. I allí guardaren els presoners lamanites, sí, dintre una muralla que els havien fet aixecar amb les seves pròpies mans. Ara, Moroni es va veure obligat a fer-los treballar perquè era més fàcil vigilar-los mentre treballaven; i volia disposar de totes les for-

v, vegeu *2l*, Al. 22. CAP. 53: *a*, vegeu *2e*, Al. 51. *b*, vegeu *2l*, Al. 22. *c*, vegeu *c*, Al. 48. *d*, vegeu *2l*, Al. 22.

ces per quan ataqués els lamanites.

6. Així Moroni va assolir la victòria sobre un dels exèrcits més grans dels lamanites, i s'havia apoderat de la [e]ciutat de Mulek, una de les places més fortes dels lamanites en la terra de Nefí. Així mateix havia fet construir un fort per a guardar-hi els seus presoners.

7. I succeí que Moroni no va intentar més de batre's amb els lamanites durant aquell any, sinó que emprà els seus homes en preparatius de guerra, sí, i en construir [f]fortificacions per a guardar contra els lamanites i també en deslliurar les seves dones i els seus fills de la fam i aflicció, i en proveir d'aliments per a l'exèrcit.

8. I succeí que els exèrcits dels lamanites, sobre el mar de l'oest, cap al sud, durant l'absència de Moroni, degut a algunes intrigues entre els nefites que causaren disputes entre ells, havien guanyat algun terreny als nefites, sí, fins i tot s'havien apoderat d'unes quantes ciutats d'aquella part del país.

9. I així, a causa de la iniquitat entre ells, sí, per culpa de les disputes i intrigues entre ells mateixos, els nefites es veieren en circumstàncies molt crítiques.

10. Ara bé, he de dir alguna cosa sobre el [g]poble d'Ammon, que al començament eren lamanites, però després es [h]convertiren al Senyor per mitjà d'Ammon i dels seus germans, o més aviat, pel poder i la paraula de Déu. I els havien baixat al [i]país de Zarahemla, i els nefites els havien defensat des de llavors.

11. I a causa del seu [j]jurament, es guardaven de prendre les armes contra els seus germans, ja que havien jurat que mai vessarien més sang. I segons el seu jurament, haurien mort, sí, s'haurien deixat caure en les mans dels seus germans, si no hagués estat per la compassió i el gran amor que Ammon i els seus germans havien tingut per a ells.

12. I per aquesta raó foren portats al país de Zarahemla; i sempre els nefites els havien defensat.

13. Però succeí que quan varen veure el perill i les moltes afliccions i tribulacions que els nefites sofrien a causa d'ells, es mogueren a compassió i desitjaren prendre les armes en defensa de la seva pàtria.

14. Però heus aquí, quan estaven a punt d'agafar les armes de guerra, foren vençuts per les persuasions de Helaman i els seus germans, ja que estaven per [k]trencar el jurament que havien fet.

15. I Helaman temia, no fos

---

e, vegeu 2*e*, Al. 51. *f*, vegeu *c*, Al. 48. *g*, Al. 27:26. *h*, Al. 23:8-13. *i*, Om. 13. *j*, Al. 24:17-19. *k*, Al. 24:17-19.

que en fer-ho, perdrien les seves ànimes. Per això, tots els qui havien fet aquesta aliança es veien obligats a veure als seus germans travessar les seves afliccions, en les seves perilloses circumstàncies d'aquell moment.

16. Emperò, succeí que tenien molts fills, els qui no havien fet jurament de no prendre les armes per a defensar-se dels seus enemics. Per tant, es reuniren llavors, tots els qui podien prendre armes, i es feren anomenar nefites.

17. I feren aliança de lluitar per a la [l]llibertat dels nefites, sí, de defensar el país fins a donar les seves vides; sí, fins i tot feren aliança que mai no renunciarien la llibertat, sinó que lluitarien en tots els casos per tal de defensar els nefites i ells mateixos de l'esclavitud.

18. Ara, succeí que n'hi havia dos mil d'aquells joves que feren aquesta aliança, i prengueren les armes de guerra en defensa de la seva pàtria.

19. I si mai, fins llavors, no havien estat cap nosa per als nefites, ara els esdevingueren de gran suport; perquè prengueren les armes de guerra, i volien que Helaman fos el seu cap.

20. I tots eren joves, i molt valents en coratge, com també en força i vigor; però heus aquí, que no sols això, sinó que foren homes que eren fidels a tothora en qualsevol cosa que se'ls confiava.

21. Sí, eren homes de veritat i sobrietat, perquè se'ls havia ensenyat a guardar els manaments de Déu i a caminar rectament davant d'ell.

22. I succeí que Helaman va sortir al front dels seus dos mil soldats joves al suport del poble a les fronteres del país del sud, vora el mar de l'oest.

23. Així va acabar l'any vint-i-vuit del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

CAPÍTOL 54

Ammoron proposa un bescanvi de presoners. Moroni concedeix la sollicitud amb certes condicions. La resposta irada del rei lamanita.

1. Ara, succeí que al començament de l'any *vint-i-nou del govern dels jutges, Ammoron envià a Moroni, sollicitant-li un bescanvi de presoners.

2. I succeí que Moroni va rebre aquesta sollicitud amb gran gaubança, ja que desitjava que les provisions que es gastaven per als presoners lamanites servissin per al sosteniment del seu propi poble; i també volia la seva pròpia gent per a reforçar l'exèrcit.

3. Ara, els lamanites havien fet captius moltes dones i nens, però entre tots els presoners de Moroni, o els que havia fet,

l, vegeu *m*, Mos. 29.

* L'any 63 a.C.

no hi havia cap dona o nen. Per tant, va recórrer a un estratagema per tal d'aconseguir dels lamanites el nombre més gran possible de presoners nefites.

4. De manera que va escriure una epístola i la va trametre pel servent d'Ammoron, el mateix que havia portat l'epístola a Moroni. I aquestes són les paraules que va escriure a Ammoron:

5. Vet aquí, Ammoron, t'he escrit una mica sobre aquesta guerra que has emprès contra el meu poble, o més bé, que ha emprès contra ells el teu germà, i que tu has resolt de prosseguir, després de la seva mort.

6. Vet aquí, et parlaria una mica sobre la justícia de Déu, i de l'espasa de la seva ira omnipotent que penja damunt vostre, excepte que us penediu i retireu els vostres exèrcits cap a les vostres pròpies terres, o al país de les vostres possessions, que és la [a]terra de Nefí.

7. Sí, et diria aquestes coses, si fossis capaç d'escoltar les meves paraules; sí, et parlaria d'aquell [b]infern horrible que espera per a rebre uns [c]tal assassins com ho heu estat tu i el teu germà, excepte que et penedeixes i renuncies als teus projectes assassins, i retornes amb els teus exèrcits a les teves terres.

8. Però tal com ja has rebutjat aquestes coses una vegada, i has lluitat contra el poble del Senyor, així suposo que ho tornaràs a fer.

9. Ara, vet aquí, estem preparats per a rebre't; i si no renuncies als teus projectes, vet aquí, faràs baixar damunt teu la ira d'aquell Déu que has rebutjat, fins a la teva destrucció total.

10. Però, com viu el Senyor, excepte que et retires, els nostres exèrcits cauran damunt teu i aviat seràs visitat per la mort, perquè retindrem les nostres ciutats i les nostres terres, sí, i mantindrem la nostra religió i la causa del nostre Déu.

11. Suposo, però, que et parlo debades d'aquestes coses; o em sembla que ets un fill de l'infern. Per tant, acabo la meva epístola, tot dient que no et bescanviaré presoners, si no és amb la condició que per cada presoner, em [d]lliuris un home, la seva muller i els seus fills; si així és el cas, faré el bescanvi.

12. Ara, vet aquí, si no, vindré contra tu amb els meus exèrcits; sí, armaré àdhuc les dones i els nens, i vindré contra teu i t'encalçaré fins a la teva pròpia terra que és la terra de la nostra [e]primera herència. I serà sang per sang, i vida per vida; i et faré guerra

a, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *b*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *c*, Al. 47:18, 22-34. *d*, ver. 3. *e*, vegeu *b*, 2 Ne. 5.

fins a destruir-te de la faç de la terra.

13. Vet aquí que estic en la meva còlera, com ho és el meu poble. Has cercat d'assassinar-nos, mentre que nosaltres només hem buscat de defendre'ns. Però vet aquí, si proves de destruir-nos de nou, nosaltres cercarem de destruir a vosaltres; sí, i buscarem la [f]nostra terra, terra de la nostra primera herència.

14. Ara acabo la meva epístola. Sóc Moroni, cap del poble nefita.

15. Succeí que quan Ammoron va rebre aquesta epístola, s'enutjà. I va escriure una altra a Moroni, i aquestes són les paraules que escrigué, dient:

16. Sóc Ammoron, rei dels lamanites. Sóc germà d'Amalickíah, el que tu has [g]assassinat. Vet aquí, venjaré la seva sang damunt teu, sí, i et cauré al damunt amb els meus exèrcits, perquè no temo les teves amenaces.

17. Vet aquí que els vostres pares feren greuge als seus germans, de manera que els robaren el seu [h]dret de governar-se, que legítimament els pertocava.

18. I ara si deposeu les armes i us subjecteu d'ésser governats per aquells als quals el govern pertoca per dret, llavors faré que el meu poble abandoni les armes, i no guerregi més.

19. Vet aquí, has proferit moltes amenaces contra meu i contra el meu poble, però les teves amenaces no ens fan cap por.

20. Malgrat això, concedeixo el bescanvi de presoners, d'acord amb la teva proposta, molt complagut, per tal de conservar els meus aliments per als meus homes de guerra. I emprendrem una guerra que serà sense fi, bé per a subjectar els nefites a la nostra autoritat o per a la seva anihilació eterna.

21. I pel que fa a aquell Déu, que dius tu que hem [i]rebutjat, vet aquí que no coneixem un ésser semblant, ni vosaltres tampoc. Però, si fos que hi hagués tal ésser, només sabríem que ell ens ha fet a nosaltres com a vosaltres.

22. I si és que hi ha un diable i un infern, vet aquí, no t'hi enviarà a viure junt amb el meu [j]germà, el qui heu assassinat, el qual insinues que hi ha anat a fer cap? Però, tot això no té cap importància.

23. Sóc Ammoron, descendent de [k]Zoram, el qui els vostres pares enganxaren i s'endugueren de Jerusalem.

24. I ara, vet aquí, que sóc un lamanita valent. Aquesta guerra s'ha emprès per a venjar els greuges contra aquest poble, i per a mantenir i aconseguir els seus [l]drets al govern. I po-

---

f, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *g*, Al. 51:34. *h*, 2 Ne. 5:1-4. Vegeu *n*, Jac. 7. *i*, ver. 9. *j*, Al. 51:34. 52:3. *k*, 1 Ne. 4:35. *l*, vegeu *h*.

so fi a la meva epístola a Moroni.

CAPÍTOL 55

Moroni, indignat per les falses afirmacions d'Ammoron, es nega al bescanvi de presoners. Amb un estratagema aconsegueix l'alliberament dels presoners nefites. La ciutat de Gid és pres sense vessament de sang.

1. Ara, succeí que quan Moroni va rebre aquesta epístola, encara es va enutjar més, perquè sabia que Ammoron tenia perfecte coneixement del seu frau; sí, sabia que Ammoron s'adonava que no era causa justa que li havia fet emprendre la guerra contra el poble de Nefí.

2. I digué: No faré bescanvi de presoners amb Ammoron, excepte que [a]renunciï el seu propòsit, tal com li he declarat en la meva epístola. Perquè no concediré que disposi de més forces de les que té.

3. Vet aquí, jo sé on els lamanites guarden els del meu poble que han fet presoners. I com que Ammoron no em concedeix segons la meva epístola, vet aquí, li faré d'acord amb les meves paraules. Sí, sembraré la mort entre ells, fins que solicitin la pau.

4. I succeí que quan Moroni hagué dit això, va fer que busquessin entre els seus homes si no hi havia algú que fos descendent de Laman.

5. I succeí que en trobaren un, i es deia Laman; era [b]un dels servents del rei que Amalickíah va assassinar.

6. Llavors Moroni féu que Laman i uns quants dels seus homes sortissin fins als guardes que estaven sobre els nefites.

7. Ara, els nefites estaven guardats a la [c]ciutat de Gid. Per tant Moroni designà Laman, i féu que l'acompanyessin uns quants homes.

8. I al capvespre, Laman anà als guardes que vigilaven els nefites; i en veure'l, l'abordaren. Però ell els digué: No temeu, que sóc lamanita. Heus aquí, ens hem fet escàpols dels nefites, i ells dormen; i mireu, que hem agafat del seu vi i ens n'hem emportat.

9. I quan els lamanites sentiren aquestes paraules, el reberen amb gran alegria, i digueren: Doneu-nos-en del vostre vi, que en beurem. Estem contents que així us hàgiu emportat vi, que estem cansats.

10. Però Laman els digué: Guardem del vi fins que hàgim d'anar a lluitar contra els nefites. Però això sols els va encendre més del desig de beure el vi.

11. Perquè deien: Estem cansats. Va, bevem-ne, que aviat en tindrem de més de la ració.

---

a, Al. 54:6, 13. *b*, Al. 47:29. *c*, vegeu *2d*, Al. 51.

i ens donarà força per a anar contra els nefites.

12. I Laman els digué: Feu el que vulgueu.

13. I succeí que begueren abundosament del vi, i els fou agradable al paladar. Per això en begueren més abundosament; i era fort, havent estat preparat en la seva força.

14. I succeí que begueren i es varen alegrar, i abans de gaire estaven tots embriacs.

15. Ara, quan Laman i els seus homes veieren que tots estaven embriacs i dormien en son profund, se'n tornaren cap a Moroni i li digueren el que havia succeït.

16. I això era segons el projecte de Moroni; i havia preparat els seus homes amb armes de guerra. I va anar a la [d]ciutat de Gid, mentre els lamanites estaven dormint profundament i embriacs, i hi tiraren armes de guerra als presoners, de manera que tots quedaren armats.

17. Sí, fins i tot les dones i tots els nens que podien manejar armes de guerra, Moroni els armà a tots els presoners. I totes aquelles coses es portaren a cap enmig d'un gran silenci.

18. Però encara que haguessin despertat els lamanites, estaven embriacs i els nefites els haurien pogut matar.

19. Però no era pas això el que volia Moroni. Ell no es delectava en l'assassinat ni el vessament de sang, sinó en salvar el seu poble de la destrucció. Per això, per no incórrer en la injustícia, no va voler caure damunt dels lamanites, i destruïrlos en l'embriaguesa.

20. Però havia assolit el seu propòsit, perquè havia armat els presoners nefites que es trobaven dintre les muralles de la ciutat, i els havia preparat perquè prenguessin possessió d'aquells llocs que estaven dintre les muralles.

21. Llavors va manar als homes que l'acompanyaven, que fessin un pas endarrera, i encerclessin els exèrcits lamanites.

22. I tot això es féu de nit, de tal manera que l'endemà, quan els lamanites es despertaren, es trobaren rodejats dels nefites per la banda de fora, i que els seus presoners estaven armats a dintre.

23. Així veieren que els nefites els tenien al seu poder, i pensaven que en unes circumstàncies tal no era prudent de lluitar contra els nefites. Per això, els capitans en cap els demanaren les armes de guerra, i els les portaren i les deposaren als peus dels nefites, tot suplicant-los la misericòrdia.

24. Ara, això era el que volia Moroni. Els va fer presoners de guerra, i prengué possessió de la ciutat i alliberà

---

d, vegeu 2*d*, Al. 51.

tots els presoners, que eren nefites. I aquests varen unir-se a l'exèrcit de Moroni i foren un gran reforç per al seu exèrcit.

25. I succeí que els lamanites que havia fet presoners, els posà a treballar, reforçant les [e]fortificacions tot al voltant de la ciutat de Gid.

26. I després d'haver fortificat la [f]ciutat de Gid, tal com ell ho desitjava, féu que els presoners fossin conduïts a la [g]ciutat d'Abundància; i també va resguardar aquella ciutat amb forces molt estimables.

27. I succeí que malgrat totes les intrigues dels lamanites, els nefites conservaren i retingueren tots els presoners que havien fet, i protegiren tot el terreny i els avantatges que havien tornat a fer seus.

28. I succeí que els nefites començaren altra vegada a triomfar i a recobrar els seus drets i privilegis.

29. Moltes vegades els lamanites provaren de rodejar-los de nit, però en aquestes temptatives varen perdre molts com presoners.

30. I moltes vegades provaren de fer beure el seu vi als nefites, perquè els destruïssin amb la metzina o l'embriaguesa.

31. Però els nefites no eren pas lents en recordar-se del seu Déu i Senyor en aquesta hora d'aflicció, i no els podrien agafar amb els seus paranys. Sí, no beurien del seu vi sense que primer el fessin tastar als presoners lamanites.

32. I així eren cautos que cap metzina no els fos donada; car si el vi emmetzinava un lamanita, faria el mateix amb un nefita. I així els feien tastar tots els seus licors.

33. Llavors calgué que Moroni fes preparatius per a atacar la [h]ciutat de Morianton, perquè els lamanites, amb el seu treball, l'havien [i]fortificada fins que s'havia convertit en una plaça molt forta.

34. I de continuo enviaven noves forces a aquella ciutat, i també de més provisions.

35. Així va acabar l'any vint-i-nou del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

CAPÍTOL 56

Epístola d'Helaman a Moroni. Fe i valentia admirables dels joves ammonites. Una altra gran batalla. Triomf dels nefites.

1. Succeí que al *començament de l'any trenta del govern dels jutges, en el segon dia del primer mes, Moroni va rebre una epístola d'Helaman declarant-li els afers del poble [a]en aquell cantó del país.

2. Aquestes són les paraules que li escrigué: Caríssim germà Moroni, tant en el Senyor com en les tribulacions de la

e, vegeu *c*, Al. 48. *f*, vegeu *2d*, Al. 51. *g*, vegeu *2l*, Al. 22. *h*, vegeu *p*, Al. 50. *i*, vegeu *c*, Al. 48. CAP. 56: *a*, Al. 53:8, 22. * L'any 62 a.C.

nostra guerra; estimat germà, tinc alguna cosa a dir-te sobre la nostra guerra en aquesta part del país.

3. [b]Dos mil d'entre els fills d'aquells homes que Ammon va portar de la [c]terra de Nefí — ja saps que són descendents de Laman, el fill gran del nostre pare Lehí;

4. I no necessito explicar-te de nou de les seves [d]tradicions o la seva incredulitat, perquè ja saps de tot allò ben bé —

5. Per això en tinc prou de dir-te que [e]dos mil d'aquests joves han pres les armes de guerra, i m'han demanat que jo fos el seu cap. I hem sortit a defensar la nostra pàtria.

6. També coneixes el jurament que feren els seus pares, que no prendrien les armes de guerra contra els seus germans en vessar sang.

7. Però en l'any vint-i-sis, quan veieren les afliccions i tribulacions que patíem per ells, estaven a punt de [f]trencar el jurament que havien fet i de prendre les armes en defensa nostra.

8. Però jo no vaig permetre que trenquessin aquesta aliança que havien fet, tot confiant que Déu ens donaria fortalesa, de manera que no hauríem de patir més, per motiu d'acomplir el jurament que havien fet.

9. Però hi ha una cosa en què podem tenir gran alegria. Perquè vet aquí, en l'any *vint-i-sis, jo, Helaman, vaig sortir al front d'aquests [g]dos mil joves cap a la [h]ciutat de Judea, per a ajudar Antipus, que tu havies posat com a cabdill sobre la gent d'aquella part del país.

10. I jo vaig ajuntar els meus [i]dos mil fills (perquè són dignes d'anomenar-se fills) a l'exèrcit d'Antipus, reforç que li féu alegrar-se fora mida, puix que el seu exèrcit havia estat reduït pels lamanites; perquè les forces d'ells havien matat un nombre considerable dels nostres homes, cosa de la qual ens hem de doldre.

11. Malgrat tot, però, podem consolar-nos en aquest punt, que han mort en la causa de la seva pàtria i del seu Déu, i són feliços.

12. I els lamanites també havien fet molts presoners, tots ells capitans en cap, ja que no han perdonat la vida de cap altre. Suposem que aquests actualment són a la [j]terra de Nefí, si és que no els han mort.

13. Ara, aquestes són les ciutats que els lamanites han pres, vessant la sang de tants dels nostres valents:

14. El [k]país de Mantí, o ciutat de Mantí, la ciutat de Zeezrom, [l]la de Cumeni i [m]la d'Antipara.

15. Aquestes són les ciutats

---

b, vers. 5, 10. Al. 53:22. *c*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *d*, vegeu *n*, Jac 7. *e*, vegeu *b*. *f*, Al. 24:17-19. 53:13-15. *g*, Al. 53:22. *h*, vers. 15, 18, 57. Al. 57:11. *i*, vegeu *b*. *j*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *k*, vegeu *h*, Al. 16. *l*, Al. 57:7, 8, 12, 23, 31, 34. *m*, vers. 31, 33, 34. Al. 57:1-4. * L'any 66 a.C.

que posseïen quan jo vaig arribar a la [n]ciutat de Judea. I hi vaig trobar Antipus i els seus homes treballant amb totes les forces per a [o]fortificar la ciutat.

16. Sí, i es trobaven abatuts, tant en cos com en esperit, perquè havien lluitat valentament de dia, i de nit s'afanyaven per tal de conservar les seves ciutats. I així havien patit greus afliccions de tota mena.

17. Ara, estaven resoluts a reexir en aquest lloc o a morir. Ja podràs, doncs, imaginar-te la gran esperança i goig que aquesta petita força que jo em vaig dur, sí, aquests [p]fills meus, els va infondre.

18. I succeí que quan els lamanites veieren que Antipus havia rebut més reforços per al seu exèrcit, foren obligats, per ordre d'Ammoron, a no sortir a la batalla contra la [q]ciutat de Judea ni contra nostre.

19. I així ens va afavorir el Senyor, perquè si ens haguessin escomès quan érem febles, tal volta haurien destruït el nostre petit exèrcit; però així ens en salvàrem.

20. Ammoron els manà que conservessin aquelles ciutats que havien pres. I així va acabar l'any vint-i-sis. Al *començament de l'any vint-i-set, ja estàvem preparats per a la defensa, tant nosaltres com la nostra ciutat.

21. I desitjàvem que els lamanites ens escometessin, ja que nosaltres no volíem atacar-los en les seves fortificacions.

22. I mantinguérem espies tot al voltant per tal de guaitar els moviments dels lamanites, que no ens passessin ni de dia ni de nit, per a anar a l'atac contra les nostres altres ciutats, més al nord.

23. Perquè sabíem que els habitants d'aquelles ciutats no eren prou forts per a encontrar-se amb ells. Per això, si passaven prop nostre, volíem caure sobre la reraguarda d'ells, i així escometre'ls per la reraguarda al mateix temps que els encontraven al davant. Vàrem estimar que així els podríem vèncer, però en aquest desig nostre fórem frustrats.

24. No s'atreviren a passar per on érem nosaltres ni amb tot l'exèrcit, ni amb una part, de por que no fossin prou forts i que fossin morts.

25. Ni tampoc no s'atreviren a marxar contra la [r]ciutat de Zarahemla; ni gosaren creuar les deus del riu [s]Sidó, cap a la ciutat de Nefíah.

26. I així, amb les seves forces, estaven resoluts a mantenir aquelles ciutats que havien pres.

27. Ara, succeí que en el segon mes d'aquest any, ens arribaren moltes provisions de part

---

n, vegeu *h*. *o*, vegeu *c*, Al. 48. *p*, ver. 10. *q*, vegeu *h*. *r*, Om. 13. *s*, vegeu *g*, Al. 2.

* L'any 65 a.C.

dels [t]pares dels meus [u]dos mil fills.

28. I també ens feren arribar dos mil homes des del [v]país de Zarahemla. Així estàvem preparats amb deu mil homes i amb provisions per a ells, i també per a les seves dones i fills.

29. I els lamanites, veient que cada dia augmentàvem en força i que ens arribaven provisions per al nostre sostenim ent, començaren a témer i a fer alguna sortida si per cas es pogués posar terme al que ens arribessin provisions i reforços.

30. Ara, quan veiérem que els lamanites s'inquietaven d'aquesta manera, desitjàvem assajar-los un estratagema. Per això Antipus em donà l'ordre de sortir amb els meus fills joves cap a una ciutat veïna, com si anéssim a portar-hi provisions.

31. I havíem de passar prop de la [x]ciutat d'Antipara, com si ens encaminéssim a una ciutat de més enllà, prop de la vora de la mar.

32. I succeí que sortírem, com si portéssim provisions a aquella ciutat.

33. I Antipus sortí amb una part del seu exèrcit, deixant els altres per a defensa de la ciutat; però no va marxar fins que jo, amb el meu petit exèrcit, me'n vaig anar i em vaig apropar a la ciutat d'Antipara.

34. Ara, l'exèrcit més fort dels lamanites estava estacionat a la [y]ciutat d'Antipara, sí, el més nombrós.

35. I quan els seus espies els informaren, sortiren amb el seu exèrcit i marxaren contra nostre.

36. Però succeí que nosaltres fugírem davant seu, cap al nord. Així fou com vàrem atreure'ns l'exèrcit més poderós dels lamanites;

37. Sí, encara fins a una distància considerable, en tant que quan veieren que l'exèrcit d'Antipus els perseguia amb tot braó, no feren marrada, ni a dreta ni a esquerra, sinó que prosseguiren la marxa en línia recta darrera nostre. I, tal com hem de suposar, tenien la intenció d'occir-nos abans que Antipus no els atrapés, per tal de no trobar-se rodejats pels nostres homes.

38. Ara, Antipus, veient el perill en què ens trobàvem, accelerà la marxa del seu exèrcit. Però ja era de nit, i els lamanites no ens aconseguiren, ni tampoc Antipus els atrapà; per tant, acampàrem per a la nit.

39. I succeí que abans de l'alba, vet aquí, que els lamanites ja ens venien al darrera. Ara, nosaltres no érem prou forts per a lluitar contra ells, sí, jo no deixaria pas que els

---

t, Al. 27:26. *u*, vers. 3, 5, 10, 46. *v*, Om. 13. *x*, vegeu *m*. *y*, vegeu *m*.

meus fillets caiguessin a les mans d'ells; per tant continuàrem la marxa i prenguérem el camí per l'erm.

40. Ara, ells no s'atrevien a girar ni a dreta ni a esquerra, per por de quedar aïllats; ni jo tampoc tombaria ni a dreta ni a esquerra per por que no m'atrapessin i que no els poguéssim fer front, sinó que ens matessin; i ells s'escaparien. De manera que continuàrem fugint per l'erm tot aquell dia, fins que es feia de nit.

41. I succeí que altra vegada, a trenc d'alba, veiérem els lamanites al damunt nostre, i fugírem davant d'ells.

42. Però quan feia poc que ens perseguien, es varen deturar; i era el matí del tercer dia del setè mes.

43. Ara, si Antipus els havia encalçat, no sabíem, però vaig dir als meus homes: Heus aquí que no sabem si s'han deturat per tal que els presentem batalla, a fi d'agafar-nos en la seva parany.

44. Per tant, què en penseu, fills meus? Voldreu anar a combatre'ls?

45. Ara et dic, estimat germà Moroni, que no havia vist mai tant de coratge, no, ni entre tots els nefites!

46. Perquè tal com jo els anomenava sempre [1]fills meus (perquè tots eren molt joves), el mateix em contestaren: Pare, vet aquí que el nostre Déu està amb nosaltres i no permetrà que caiguem; així doncs, sortim. Nosaltres no mataríem els nostres germans, si ens deixaven en pau. Marxem, doncs, abans que no desfacin l'exèrcit d'Antipus.

47. Ara, mai no havien lluitat; amb tot, no temien gens la mort. I pensaven més en la llibertat dels seus [2a]pares que en la pròpia vida. Sí, les seves mares els havien ensenyat [2b]que si no dubtaven, Déu els deslliuraria.

48. I em repetiren les paraules de les seves mares, dient: Nosaltres no dubtem que les nostres mares ho sabien.

49. I succeí que em vaig girar amb els meus dos mil contra aquests lamanites que ens havien perseguit; i vet aquí, que els exèrcits d'Antipus els havien aconseguit i havia començat una batalla terrible.

50. L'exèrcit d'Antipus, las d'una marxa tan llarga en tan poc temps, estava a punt de caure en mans dels lamanites. I si jo no hagués fet marxa enrera amb els meus dos mil, els lamanites haurien obtingut el seu propòsit.

51. Perquè Antipus i molts dels seus caps havien caigut sota l'espasa, tant era la seva fatiga ocasionada per les presses de la marxa. Per tant, els homes d'Antipus, confosos per la mort dels seus caps, comen-

1. vers. 10, 17, 27, 30, 39. 2a, Al. 27:26. 2b, Al. 57:21.

çaren a cedir davant els lamanites.

52. I succeí que els lamanites prengueren ànims, i es posaren a perseguir-los. Així, els lamanites els perseguien plens de vigor quan Helaman els caigué damunt la seva reraguarda amb els seus [2c]dos mil. Començaren a matar-ne tants, fins a tal punt que tot l'exèrcit dels lamanites es deturà i es girà contra Helaman.

53. Ara, quan la gent d'Antipus va veure que els lamanites es giraven, es varen refer i tornaren a atacar la reraguarda dels lamanites.

54. Llavors fou quan nosaltres, el poble de Nefí, el poble d'Antipus i jo, amb els meus dos mil, vàrem rodejar els lamanites i els vàrem matar, sí, fins que es veieren obligats a rendir les armes de guerra i també ells mateixos, com a presoners de guerra.

55. I succeí que quan se'ns rendiren, vaig comptar els joves que havien batallat amb mi, de por que molts no haguessin mort.

56. Però, vet aquí, amb gran alegria meva, [2d]no n'havia mort cap, ni un sol; sí i s'havien batut com si tinguessin la força de Déu; sí, mai no s'havien conegut homes que lluitessin amb una força tan miraculosa. I caigueren sobre els lamanites amb tant de força que els espaordiren, i per això els lamanites es rendiren com presoners de guerra.

57. I com que no teníem lloc on guardar els presoners i mantenir-los separats dels exèrcits dels lamanites, els vàrem enviar al [2e]país de Zarahemla junt amb una part dels qui quedaven de l'exèrcit d'Antipus. I els altres els vaig ajuntar als meus joves [2f]ammonites, i prenguérem marxa cap a la [2g]ciutat de Judea.

CAPÍTOL 57

Continuació de l'epístola d'Helaman. Antipara és reconquistada. La ciutat de Cumeni es rendeix. Els lamanites són rebutjats fins a Manti. Protecció miraculosa. Els presoners lamanites s'escapen.

1. Ara, s'esdevingué que vaig rebre una epístola d'Ammoron, el rei, declarant que si li lliurava aquells presoners de guerra que havíem fet, ell ens faria a les mans la [a]ciutat d'Antipara.

2. Però jo vaig enviar una epístola al rei, que estàvem segurs de tenir prou tropes per a prendre la ciutat d'Antipara a la força; i que en lliurar-los els presoners a canvi d'aquella ciutat, no ens pensaríem prudents, i que només els lliuraríem els presoners a bescanvi.

3. I Ammoron va rebutjar la meva epístola, perquè no vol-

2c vegeu *b*. 2d, Al. 57:25. 2e, Om. 13. 2f, Al. 27:26. 2g, vegeu *h*. CAP. 57: *a*, vegeu *m*, Al. 56.

dria fer bescanvi de presoners; per tant, ens disposàrem a marxar contra la ciutat d'Antipara.

4. Però la gent [b]d'Antipara abandonà la ciutat i fugí a altres ciutats que posseïen, per a [c]fortificar-les. I així va caure a les nostres mans la ciutat d'Antipara.

5. Així acabà l'any vint-i-vuit del govern dels jutges.

6. Succeí que al *començament de l'any vint-i-nou, rebérem provisions des del [d]país de Zarahemla i dels voltants, i també un reforç de prop de sis mil homes per al nostre exèrcit, a més de seixanta dels fills dels [e]ammonites que havien vingut a unir-se amb els seus germans, el petit exèrcit meu de dos mil. I ara ja érem forts, sí, i en teníem de provisions en abundància que ens havien portat.

7. I succeí que desitjàvem presentar batalla amb l'exèrcit que es plaçava per a protegir la [f]ciutat de Cumeni.

8. I ara, vet aquí, et demostraré que aviat realitzàrem el nostre propòsit; sí, amb el nostre gran reforç, o una part de les nostres forces, vàrem rodejar la [g]ciutat de Cumeni de nit, una mica abans que rebessin aprovisionament.

9. I succeí que vàrem acampar pels encontorns de la ciutat durant moltes nits, però dormíem damunt les nostres espases i posàvem guardes, perquè els lamanites no se'ns tiressin al damunt durant la nit i ens matessin, cosa que varen intentar moltes vegades. Però tantes vegades com ho provaven de fer, ho varen pagar amb sang.

10. Per fi, arribà el seu aprovisionament, i ja estaven per entrar la ciutat de nit. Però nosaltres, en lloc de lamanites, érem nefites; per tant, ens apoderàrem d'ells i de les seves provisions.

11. I per bé que els lamanites es trobessin tancats del seu suport d'aquesta manera, es mantingueren resoluts a retenir la ciutat. Per això ens va caldre enviar aquelles provisions al país de [h]Judea, i els nostres presoners, al [i]país de Zarahemla.

12. I succeí que no varen passar gaires dies, que els lamanites començaren a perdre tota esperança de rebre socors; per tant, ens lliuraren la ciutat. Així realitzàrem el nostre objectiu d'apoderar-nos de la [j]ciutat de Cumeni.

13. Però succeí que els nostres presoners eren tants, que malgrat els molts que érem, fórem tinguts d'emprar totes les forces per guardar-los, o matar-los.

14. Perquè se sublevaven en massa, i lluitaven amb pedres,

---

b, vegeu *m*, Al. 56. *c*, vegeu c, Al. 48. *d*, Om. 13. *e*, Al. 27:26. *f*, vegeu *l*, Al. 56. *g*, vegeu *l*, Al. 56. *h*, vegeu *h*, Al. 56. *i*, Om. 13. *j*, vegeu *l*.

* L'any 63 a.C.

i bàstons i tot el que els queia a les mans, de manera que vàrem matar-ne més de dos mil d'ells després que s'havien rendit com a presoners de guerra.

15. Per això, ens calgué de matar-los, o guardar-los amb l'espasa a la mà fins al [k]país de Zarahemla. I a més, les nostres provisions eren a penes suficients per a la nostra gent, malgrat el que havíem pres dels lamanites.

16. Ara, en aquelles crítiques circumstàncies, era d'importància greu prendre una determinació sobre aquests presoners de guerra; per tant, resolguérem d'enviar-los al país de Zarahemla. Per això escollírem un grup dels nostres homes, als que donàrem l'encàrrec de baixar els nostres presoners fins al país de Zarahemla.

17. Però succeí que l'endemà ja venien de tornada, i no els vàrem preguntar res sobre els presoners, perquè, vet aquí, els lamanites ja se'ns tiraven al damunt; i el seu retorn fou molt oportú per a salvar-nos de caure a les mans dels lamanites. Perquè Ammoron havia enviat al seu suport un altre cargament d'aliments i també un exèrcit nombrós.

18. I succeí que [l]aquells homes que havíem enviat amb els presoners, arribaren oportunament per a deturar-los quan ja estaven a punt de derrotar-nos.

19. Però vet aquí, el meu petit grup de [m]dos mil seixanta va combatre valentament. Sí, es mantingueren ferms davant els lamanites i mataren tots els qui se'ls oposaven.

20. I mentre la resta del nostre exèrcit estava a punt de recular davant els lamanites, vet aquí, que aquests dos mil seixanta es mantingueren ferms i intrèpids.

21. Sí, i obeïren i miraren de complir cada terme de comanda amb exactitud; sí, i segons la seva fe, els fou concedit. I em vaig recordar de les paraules que em deien, que les seves [n]mares els havien ensenyat.

22. Ara, vet aquí, és a ells, els meus fills, i a aquells que foren [o]escollits per a custodiar els presoners, que devem aquesta gran victòria; perquè foren ells que venceren els lamanites. Per això foren fugitats fins a la [p]ciutat de Mantí.

23. I vàrem conservar la nostra [q]ciutat de Cumeni, i no érem destruïts tots per l'espasa, per bé que havíem sofert moltes baixes.

24. I succeí que després que els lamanites hagueren fugit, immediatament vaig donar ordre de retirar els nostres ferits d'entre els morts, i que els embeinessin les ferides.

25. I succeí que eren doscents dels meus dos mil seixanta que s'havien desmaiat per

---

k, Om. 13. *l*, ver. 16. *m*, ver. 6. Vegeu b, Al. 56. *n*, ver. 26. Al. 56:47, 48. *o*, vers. 16, 18. *p*, vegeu h, Al. 16. *q*, vegeu *l*, Al. 56.

la pèrdua de sang; així i tot, mitjançant la bondat de Déu, i amb gran admiració, i també gran alegria per part de tot el nostre exèrcit, [r]ni un sol home d'ells havia mort; sí, i tampoc no n'hi havia cap que no hagues rebut moltes ferides.

26. Ara, la seva preservació causà l'admiració de tot el nostre exèrcit, sí, el que fossin salvats, quan un miler dels nostres germans havia mort. I justament ho atribuïm al poder miraculós de Déu, a causa de la immensa fe que tenien en el que se'ls havia ensenyat a creure: Que hi havia un Déu just, i que tot aquell que no dubtés, seria [s]preservat pel seu meravellós poder.

27. Ara, aquesta era la fe d'aquests dels quals t'he parlat. Són joves i tenen la ment ferma, i posen la confiança en Déu tothora.

28. I succeí que després d'haver atès així els nostres ferits, i havent enterrat els nostres morts, i també els morts dels lamanites, que eren molts, vàrem interrogar Gid sobre els [t]presoners amb els quals havien emprès el camí cap al país de Zarahemla.

29. Ara, Gid era el capità en cap de la companyia que havíem designat per a custodiar-los fins a Zarahemla.

30. I això és el que Gid em digué: Vet aquí que sortíem cap al [u]país de Zarahemla amb els nostres presoners. I succeí que vàrem trobar els espies dels nostres exèrcits, els quals foren enviats a guaitar el campament dels lamanites.

31. I ens varen cridar, dient: Esguardeu, que les tropes dels lamanites marxen cap a la [v]ciutat de Cumeni; i els cauran al damunt, sí, i destruiran la nostra gent.

32. I succeí que els nostres presoners sentiren els seus crits, els quals els feren agafar ànims; i s'alçaren en rebel·lió contra nostre.

33. I a causa d'aquesta rebel·lió, férem que les nostres espases es mantinguessin sobre ells. I succeí que es varen llançar tots a l'una contra les nostres espases, del que en moriren la part més gran. I els altres, passant per entremig, fugiren de nosaltres.

34. I succeí que quan hagueren fugit i no els poguérem aconseguir, emprenguérem de pressa la marxa cap a la [x]ciutat de Cumeni; i hi arribàrem a temps per tal d'ajudar els nostres germans a preservar la ciutat.

35. Vet aquí, que novament estem deslliurats de les mans dels nostres enemics. I beneït és el nom del nostre Déu, perquè és ell que ens ha alliberat; sí, és el qui ens ha fet aquesta cosa gran.

---

r, Al. 56:56. *s*, vegeu *n*. *t*, ver. 16. *u*, Om. 13. *v*, vegeu *l*, Al. 56. *x*, vegeu *l*, Al. 56.

36. Ara succeí que quan jo, Helaman, vaig sentir aquestes paraules de Gid, em vaig omplir d'una gran alegria a causa de la bondat del Senyor, en preservar-nos per tal que no moríssim tots. Sí, i confio que les ànimes d'aquests que han mort han entrat en el repòs del seu Déu.

CAPÍTOL 58

Conclusió de l'epístola d'Helaman. Maniobres dels nefites davant de Mantí. Una sortida lamanita. Gid i Teòmner s'apoderen de la ciutat. L'enemic es retira.

1. Ara, succeí que el nostre pròxim objectiu era el de prendre la [a]ciutat de Mantí; però no hi havia manera de fer-los sortir de la ciutat amb les nostres escasses tropes. Perquè es recordaven d'allò que havíem fet abans; per això no poguérem atreure'ls de les seves fortificacions.

2. I com que eren molt més nombrosos que el nostre exèrcit, no ens atrevíem a atacar-los dins les seves fortaleses.

3. Sí, i s'esdevingué oportú d'emprar els nostres homes en mantenir aquelles parts del país que ja havíem reconquistat. Per això, ens calgué esperar fins a rebre més forces des del [b]país de Zarahemla, i també més provisions.

4. I succeí que així vaig enviar una embaixada al governador del nostre país, per ferli conèixer les circumstàncies del nostre poble. I vàrem esperar provisions i reforços del país de Zarahemla.

5. Però vet aquí, això no ens va servir gaire, ja que els lamanites també rebien grans reforços de dia en dia, i també moltes provisions. I aquestes eren les nostres circumstàncies en aquesta època.

6. I els lamanites emprenien sortides contra nostre de tant en tant, resoluts a destruir-nos amb estratagemes; però tot i així, no podíem presentar batalla amb ells per motiu dels seus refugis i fortificacions.

7. I succeí que esperàrem, en aquestes difícils circumstàncies, per espai de molts mesos, fins que ja estàvem a punt de morir per la manca d'aliments.

8. Però va succeir que rebérem provisions, que ens arribaren guardats per dos mil homes per a la nostra ajuda. I aquesta fou tot l'ajut que rebérem per a defensar-nos, a nosaltres i al nostre país, de les mans dels nostres enemics, sí, per a contendre amb un enemic incomptable.

9. Ara, la causa d'aquests torbaments nostres, o el motiu pel qual no ens enviaven més reforços, no ho sabíem. Així doncs, ens trobàvem afligits, i també plens de por, no fos cas

a, vegeu *h*, Al. 16. *b*, Om. 13.

que els judicis de Déu caiguessin damunt el nostre país, per a la nostra desfeta i destrucció total.

10. Per això vessàvem la nostra ànima en [c]pregàries a Déu, que ens enfortís i ens alliberés de les mans dels nostres enemics; sí, i que ens donés força per tal que retinguéssim les nostres ciutats, i les nostres terres, i les nostres possessions, per al suport del nostre poble.

11. I succeí que el Senyor, Déu nostre, ens féu arribar el confort que ens deslliuraria; sí, perquè parlà pau a les nostres ànimes, i ens concedí gran fe, i féu que en ell tinguéssim esperances per al nostre alliberament.

12. I prenguérem ànims amb el petit reforç que havíem rebut, fermament [d]resoluts a vèncer els nostres enemics i a mantenir les nostres terres i possessions, les nostres mullers i fills, i la causa de la nostra llibertat.

13. Així sortírem amb tota la nostra força contra els lamanites que eren a la [e]ciutat de Mantí. I plantàrem les nostres tendes al costat de l'erm, prop de la ciutat.

14. I succeí que l'endemà, quan els lamanites veieren que érem als marges de l'erm, prop de la ciutat, enviaren espies als voltants nostres, per a descobrir el nombre i la força del nostre exèrcit.

15. I quan veieren que no érem molt forts, quant a nombres, i tement que no els tallèssim el suport si no sortien a combatre'ns i matar-nos, i creient també que ens destruirien fàcilment amb les seves nombroses hosts, per tant, començaren els preparatius per a sortir a la batalla contra nostre.

16. I quan veiérem que es preparaven a sortir al nostre encontre, vaig ordenar a Gid que s'amagués a l'erm amb uns quants homes, i també que Teòmner i una petita força d'homes, s'amaguessin a l'erm.

17. Ara, Gid i els seus homes estaven a la dreta i els altres a l'esquerra. I quan s'hagueren amagat així, jo amb la resta de l'exèrcit, vaig quedar-me al mateix lloc on havíem plantat les tendes primerament, tot esperant que els lamanites sortissin a lluitar.

18. I succeí que els lamanites eixiren amb el seu nombrós exèrcit contra nostre. I quan ja havien sortit, a punt de caure damunt nostre amb l'espasa, vaig fer que els meus homes, aquells que eren amb mi, retrocedissin a l'erm.

19. I els lamanites ens perseguiren ràpidament, perquè tenien moltes ganes d'atrapar-nos i matar-nos. Per això ens se-

---

c, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *d*, vegeu *m*, Mos. 29. *e*, vegeu *h*, Al. 16.

guiren a l'erm, i passàrem per [f]entremig de Gid i Teòmner, de manera que no foren descoberts pels lamanites.

20. I succeí que quan els lamanites hagueren passat, o quan va haver passat l'exèrcit, Gid i Teòmner s'aixecaren dels seus amagatalls i coparen els espies lamanites, perquè no tornessin a la ciutat.

21. I havent-los aïllat, corregueren a la ciutat i caigueren al damunt dels guardes que havien deixat com a defensa, de manera que els occiren i s'apoderaren de la ciutat.

22. Ara, es pogué fer això perquè els lamanites deixaren que tots del seu exèrcit, fora d'uns quants guardes, fossin enganyats fins a l'erm.

23. I succeí que Gid i Teòmner, per aquests mitjans, s'havien apoderat de les seves fortificacions. I nosaltres, després d'haver caminat molt per l'erm, emprenguérem el curs cap a la [g]terra de Zarahemla.

24. I quan els lamanites veieren que anàvem cap a Zarahemla, s'ompliren de por, no fos cas que s'hagués tramat algun pla per a portar-los fins a la destrucció. Per això començaren a recular per l'erm altra vegada, sí, pel mateix camí que havien pres.

25. I arribà la nit, i plantaren les tendes, perquè els capitans en cap dels lamanites pensaven que els nefites estarien fatigats de la marxa. I suposaven que havien foragitat tot l'exèrcit, per tant, no es preocupaven gens de la [h]ciutat de Mantí.

26. Però succeí que en caure la nit, vaig fer que els meus homes no dormissin, sinó que marxessin endavant, per un altre camí, cap a la terra de Mantí.

27. I a causa d'aquesta marxa nocturna, a l'endemà ja érem més enllà dels lamanites, de manera que vàrem arribar abans que ells a la ciutat de Mantí.

28. I així va succeir, mitjançant aquest estratagema, que ens apoderàrem de la [i]ciutat de Mantí sense vessar sang.

29. I succeí que quan els exèrcits dels lamanites s'aproparen a la ciutat i veieren que estàvem preparats per a ferlos front, se'n sorprengueren fora mida i quedaren tan espaordits, que fugiren cap a l'erm.

30. Sí, i succeí que els exèrcits dels lamanites fugiren de tot aquest cantó del país. Emperò, vet aquí, s'han emportat moltes dones i nens fora del país.

31. I aquelles ciutats que els lamanites havien pres, totes elles avui dia estan en poder nostre. Els nostres pares, i les nostres mullers i fills, van retornant a les seves cases, tots,

---

f, vers. 16, 17, 20, 23. *g*, Om. 13. *h*, vegeu *h*, Al. 16. *i*, vegeu *h*, Al. 16.

menys aquells que els lamanites s'han endut presoners.

32. Però, vet aquí, els nostres exèrcits són pocs per a defensar tantes ciutats i possessions.

33. Però nosaltres confiem en Déu, el qual ens ha donat la victòria sobre aquestes terres, de manera que hem obtingut aquelles ciutats i terres que eren nostres.

34. Ara, no sabem perquè el govern no ens envia més reforços; ni tampoc ho saben [j]aquells homes que han pujat aquí.

35. No sabem, per tant, si no has reeixit i has retirat les forces en aquell cantó del país; si es així, no volem murmurar.

36. I si no és així, temem que no hi hagi alguna [k]facció en el govern, pel que no ens envïin més homes per al nostre ajut; perquè sabem que en tenen de molts més que els qui ens han enviat.

37. Però, vet aquí, això no té gens d'importància. Confiem que Déu ens alliberarà, tot i la feblesa del nostre exèrcit, sí, i ens deslliurarà de les mans dels nostres enemics.

38. Som a finals de l'any vint-i-nou, i ocupem les nostres terres. I els lamanites han fugit cap al [l]país de Nefí.

39. Aquells fills del [m]poble d'Ammon, dels quals he parlat tan favorablement, són amb mi a la [n]ciutat de Mantí. I el Senyor els ha sostingut, sí, i els ha guardat de caure per l'espasa, a tal punt, que [o]no s'ha mort ni un.

40. Però vet aquí, han rebut moltes ferides; així i tot, es mantenen ferms en aquella llibertat amb què Déu els ha fet lliures. I són estrictes en recordar-se del Senyor Déu de dia en dia. Sí, ells miren d'observar tothora els seus estatuts, i els seus judicis i manaments; i la seva fe és forta en les profecies, quant al que és a venir.

41. Ara, estimat germà Moroni, que el Senyor Déu nostre, que ens ha redimit i ens ha fet lliures, et conservi sempre a la seva presència. Sí, i que afavoreixi aquest poble per tal que reïxis en apoderar-te de tot el que els lamanites ens han pres, el qual era per al sosteniment nostre. I ara, vet aquí, poso terme a la meva epístola. Sóc Helaman, fill d'Alma.

CAPÍTOL 59

Epístola de Moroni a Pahoran, demanant reforços per a Helaman. Els lamanites prenen la ciutat de Nefiah. Moroni, enfadat per l'aparent indiferència del govern.

1. Ara, succeí que en l'any *trenta del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, després que Moroni va haver rebut i llegit [a]l'epístola d'Helaman, s'alegrà molt del benestar, sí, dels

j, ver. 8. *k* Al. 61. *l*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *m*, Al. 27:26. *n*, vegeu *h*, Al. 16. *o*, Al. 56:56. 57:25. Cap. 59: *a*, Al. caps. 56-58. * L'any 62 a.C.

reexits d'Helaman, en apoderar-se de les terres que s'havien perdut.

2. Sí, i ho féu conèixer a tota la seva gent, per tots els voltants del lloc on es trobava, perquè tothom s'alegrés també.

3. I succeí que tot seguit envià una epístola a [b]Pahoran, en la qual sollicità que fes ajuntar homes per tal de reforçar Helaman, o els exèrcits d'Helaman, a fi que defensés fàcilment aquella part del país que tan miraculosament havia reeixit en reconquistar.

4. I després d'haver enviat aquesta epístola al [c]país de Zarahemla, Moroni es posà altra volta a idear un pla per a apoderar-se del restant d'aquelles possessions i ciutats que els lamanites els havien pres.

5. I succeí que mentre Moroni s'estava preparant així per anar a la batalla contra els lamanites, els habitants de [d]Nefíah, els quals s'hi havien aplegat des de les ciutats de [e]Moroni, i de [f]Lehí i de [g]Morianton, foren atacats pels lamanites.

6. Sí, per tots aquells que s'havien vist constrenyits a fugir del [h]país de Mantí i dels encontorns, i havien vingut a ajuntar-se als lamanites que es trobaven en aquella part del país.

7. I així, per ésser tan nombrosos, sí, i en rebre reforços cada dia per ordres d'Ammoron, sortiren contra el poble de [i]Nefíah, i començaren a fer-los grans estralls.

8. I els seus exèrcits eren tan nombrosos que la resta del poble de Nefíah es veié obligada a fugir davant seu; i se n'anaren, i s'uniren amb l'exèrcit de Moroni.

9. Ara, com que Moroni havia pensat que s'enviarien homes a la [j]ciutat de Nefíah per a l'ajut del poble en defensar-la, i sabent que era més fàcil d'impedir que la ciutat caigués en mans dels lamanites, que no pas reprendre's d'ells, suposava que fàcilment defensarien aquella ciutat.

10. Per això retenia totes les seves tropes per a protegir aquells indrets que ja havia reconquistat.

11. I quan Moroni veié que s'havia perdut la ciutat de Nefíah, s'entristí molt, i començà a dubtar si, a causa de les malvestats del poble, no caurien tots a les mans dels seus germans.

12. I el mateix succeí amb tots els seus capitans en cap. També dubtaven, i restaven meravellats de la maldat del poble; i tot això pels èxits dels lamanites damunt d'ells.

13. I succeí que Moroni s'irrità molt amb el govern per la indiferència d'ells pel que feia a la [k]llibertat de la seva pàtria.

---

b, Al. 50:40. *c*, Om. 13. *d*, vegeu *l*, Al. 50. *e*, vegeu *k*, Al. 50. *f*, vegeu *m*, Al. 50. *g*, vegeu *p*, Al. 50. *h* vegeu *h*, Al. 16. 58:29, 30. *i*, vegeu *l*, Al. 50. *j*, vegeu *l*, Al. 50. *k*, vegeu *m*, Mos. 29.

CAPÍTOL 60

Segona epístola de Moroni a Pahoran. Es queixa de la negligència. Demana prompte auxili, i si no, promet represàlies.

1. I succeí que Moroni va escriure altra vegada al governador del país, [a]que era Pahoran, i aquestes són les paraules que li escrigué, dient: Vet aquí, dirigeixo la meva epístola a Pahoran, jutge superior i governador del país, a la [b]ciutat de Zarahemla, i a tots els qui aquest poble ha elegit per a governar i dirigir els afers d'aquesta guerra.

2. Perquè tinc alguna cosa de dir a aquests, a tall de reprovació. Heus aquí, vosaltres sabeu que heu estat nomenats per a reclutar homes, i [c]armar-los amb espases i simitarres i tota mena d'armes de guerra, i enviar-los contra els lamanites, en qualsevol indret per on envaeixin el nostre país.

3. I ara us dic que jo, així com els meus homes, i també Helaman i els seus homes, hem patit molt grans sofriments, sí, àdhuc fam, set i fatigues, i tota mena d'afliccions de tota espècie.

4. I heus aquí, si només fos això que havíem patit, no ens queixaríem ni rondinaríem.

5. Però heus aquí, grans han estat els estralls entre el nostre poble; sí, han caigut a milers a fil d'espasa, quan hauria estat d'altra manera si haguéssiu enviat prou reforços i socors als nostres exèrcits. Sí, ha estat molt gran la vostra negligència envers nosaltres.

6. Ara, volem saber-ne la causa d'aquesta gran negligència; sí, desitgem conèixer el motiu de la vostra despreocupació.

7. Podeu pensar de restar asseguts als vostres trons en un estat d'insensible immobilitat, mentre els vostres enemics sembren la mort al vostre voltant? Sí, mentre assassinen a milers els germans vostres?

8. Sí, aquests mateixos que han mirat a vosaltres per a protecció, sí, que us han [d]col·locat en una posició tal que els poguéssiu haver socorregut; sí, els poguéssiu haver enviat tropes per a reforçar-los i salvar milers d'ells perquè no caiguessin a fil d'espasa.

9. Però heus aquí, això encara no és pas tot. Heu negat d'enviar-los provisions, de manera que molts han lluitat i sagnat la vida pel gran afany que tenien pel benestar d'aquest poble; sí, i ho han fet quan estaven a punt de morir de fam, per motiu de la vostra gran negligència envers ells.

10. I ara, estimats germans, perquè devíeu ésser estimats, sí, i devíeu haver-vos afanyat més pel benestar i la llibertat d'aquest poble. Però heus aquí,

---

a, Al. 50:40. *b*, Om. 13. *c*, vegeu *f*, Al. 2. *d*, vegeu *e*, Mos. 29.

us n'heu despreocupat de tal manera que la sang de milers d'ells us caurà damunt el cap per a venjança. Sí, perquè foren coneguts a Déu tots els seus clams i totes les seves sofrences.

11. Heus aquí, podríeu pensar que podíeu restar asseguts als vostres trons, i que per la immensa bondat de Déu, podíeu no fer res, i que ell us deslliuraria? Heus aquí que si heu pensat així, heu pensat en va.

12. Us imagineu que si tants dels vostres germans han mort, és a causa de les seves malvestats? Jo us dic que si heu pensat així, heu pensat en va. Perquè us dic que són molts que han caigut per l'espasa, i, heus aquí, és per a la vostra condemnació.

13. Ja que el Senyor permet que siguin occits els [e]justos perquè la seva justícia i els seus judicis caiguin damunt els dolents. Per això no heu de pensar que els justos es perdin perquè són morts, sinó, heus aquí, que [f]entren en el repòs del seu Déu i Senyor.

14. Ara, us dic que temo moltíssim que els judicis de Déu no caiguin damunt aquest poble, a causa de la seva gran deixadesa, sí, la del mateix govern nostre, i de la seva gran negligència envers els seus germans, sí, aquests que han estat morts.

15. Perquè si no hagués estat per la perversitat que [g]sorgí primer al nostre cap, hauríem pogut resistir els nostres enemics, que no haguessin assolit cap poder damunt nostre.

16. Sí, si no hagués estat per la guerra que sorgí entre nosaltres mateixos, sí, si no hagués estat per aquests [h]reialistes que causaren tanta efusió de sang entre nosaltres — àdhuc en aquells dies en què ens contendíem nosaltres mateixos, si haguéssim unit les nostres forces, tal com havíem fet altres vegades; sí, si no hagués estat per l'afany del poder i de l'autoritat que aquells reialistes desitjaven damunt nostre, si s'haguessin mantingut fidels a la causa de la nostra llibertat i s'haguessin unit amb nosaltres, i haguessin sortit contra els nostres enemics, en lloc d'alçar les espases contra nostre, el que ens ocasionà tanta efusió de sang — sí, si haguéssim marxat contra ells en la força del Senyor, hauríem dispersat els nostres enemics, perquè s'hauria fet, tot [i]complint la seva paraula.

17. Però heus aquí, ara els lamanites venen damunt nostre, apoderant-se de les nostres terres; i maten el nostre po-

---

e, Mos. 17:10. Al. 14:11. *f*, vegeu 2*y*, Al. 12. *g*, Al. 51:13-27. *h*, vegeu *e*, Al. 51. *i*, vegeu *h*, 2 Ne. 1.

ble amb l'espasa, sí, les nostres mullers i fills; i també se'ls emporten captius, fent-los patir tota mena d'afliccions. I tot això, per la gran dolenteria dels qui aspiren al poder i l'autoritat, sí, d'aquells [j]reialistes.

18. Però per què m'he d'estendre tant sobre aquest assumpte?, ja que no sabem pas si vosaltres mateixos no ambicioneu l'autoritat. No sabem si no sou també traïdors a la vostra pàtria.

19. O és que us heu desentès de nosaltres perquè esteu al cor del país, i us trobeu rodejats de seguretat, que us negueu a enviar-nos provisions, i també reforços, per als nostres exèrcits?

20. Heu oblidat dels manaments del Senyor Déu vostre? Sí, heu oblidat de la captivitat dels nostres pares? Heu oblidat les moltes vegades que hem estat alliberats de les mans dels nostres enemics?

21. O és que suposeu que el Senyor encara ens deslliurarà, mentre estem asseguts als nostres trons, i no fem ús dels [k]mitjans que el Senyor ens ha posat a l'abast?

22. Sí, ¿estareu asseguts en la vostra mandra, rodejats de milers, sí, de desenes de milers, que també resten asseguts en la mandra, mentre que hi ha milers al nostre voltant, a les fronteres del país, que cauen per l'espasa, sí, ferits i sagnants?

23. Es que suposeu que Déu us tindrà per innocents mentre resteu asseguts, tot esguardant aquestes coses? Heus aquí, us dic que no. Ara, voldria que recordéssiu que Déu ha dit que [l]l'interior del vas s'ha de netejar primer, i aleshores es netejarà l'exterior també.

24. Ara, excepte que us penediu de tot el que heu fet, i us comenceu a aixecar i moure, i envieu queviures i homes a nosaltres, com també a Helaman, per tal que mantingui aquelles parts del nostre país que ha reconquistat, i que nosaltres també reconquistem la resta de les nostres possessions en aquests cantons, heus aquí, caldrà que deixem de contendre amb els lamanites fins que no hàgim netejat primer l'interior del nostre vas, sí, el gran cap mateix del nostre govern.

25. I si no accediu a la meva epístola, i us presenteu i em manifesteu un [m]veritable esperit de llibertat, i us afanyeu a enfortir i fortificar els nostres exèrcits, i a suministrar-los aliments per a la seva manutenció, heus aquí, deixaré una part dels meus homes lliures per a defensar aquesta part del nostre país, i els deixaré la força i les benediccions de Déu al da-

j, vegeu *e*, Al. 51. *k*, ver. 11. *l*, ver. 24. *m*, vegeu *2g*, Al. 43.

munt, a fi que cap altre poder no pugui obrar en contra seu —

26. I això, a causa de la seva gran fe i la seva paciència en les tribulacions —

27. Llavors vindré fins a vosaltres, i si hi ha algú d'entre vosaltres que tingui desig de la llibertat, sí, si hi resti encara només una sola [n]espurna de llibertat, heus aquí que suscitaré les insurreccions entre vosaltres, fins que tot aquell que s'afanya d'usurpar el poder i l'autoritat quedi exterminat.

28. Heus aquí, no temo el vostre poder ni la vostra autoritat, sinó que és el meu Déu que temo; i és d'acord amb els seus manaments que aixeco l'espasa per a defensar la causa de la meva pàtria. I és per la vostra iniquitat que hem sofert tantes baixes.

29. Heus aquí que és el moment, sí, està a la ma l'hora, que si no us afanyeu per a la defensa de la vostra pàtria i dels vostres petits, tindreu l'espasa de la justícia suspensa damunt vostre. I us caurà al damunt, i us castigarà fins a la vostra destrucció total.

30. Heus aquí, que jo espero la vostra ajuda. I si no ens subministreu al nostre socors, marxaré contra vosaltres, sí, fins al [o]país de Zarahemla, i us feriré amb l'espasa a tal punt que no tindreu més poder d'impedir el progrés d'aquest poble en la causa de la nostra [p]llibertat.

31. Perquè heus aquí, el Senyor no us deixarà pas viure i augmentar en les vostres malvestats a fi de destruir el seu recte poble.

32. Podeu suposar que el Senyor salvarà vosaltres, i que sortirà en judici contra els lamanites, quan són les [q]tradicions dels seus pares que els han provocat l'odi? Sí, i l'han redoblat aquells dissidents que s'han separat d'entre nosaltres! Mentre que la vostra iniquitat és per motiu de l'amor vostre de la glòria i les vanitats del món.

33. Vosaltres sabeu que transgrediu les lleis de Déu i que les trepitgeu amb els vostres peus. I el Senyor em diu: Si aquells que heu nomenat els vostres governadors no es penedeixen dels seus pecats i iniquitats, pujareu a la batalla contra seu.

34. Ara heus aquí, jo, Moroni, estic constrenyit, segons l'aliança que he fet, d'obeir els manaments del meu Déu. Per això jo voldria que us atinguéssiu a la paraula de Déu i que m'enviéssiu ràpidament dels vostres queviures, i dels vostres homes, i també a Helaman.

35. I si no feu així, us sortiré a l'encontre de pressa; per-

---

n, vegeu 2*g*, Al. 43. *o*, Om. 13. *j*, vegeu 2*g*, Al. 43. *q*, vegeu n, Jac. 7.

què Déu no permetrà que moríssim de fam. Per tant, ell ens donarà dels vostres aliments, encara que sigui per l'espasa. Mireu, doncs, [r]d'acomplir la paraula de Déu.

36. Heus aquí que sóc Moroni, el vostre capità en cap. No cerco poder sinó d'enderrocar-lo. No cerco pas els honors del món, sinó la glòria del meu Déu, i la [s]llibertat i el benestar de la meva pàtria. Així poso terme a la meva epístola.

CAPÍTOL 61

Resposta patriòtica de Pahoran. S'exculpa a ell mateix i als homes lliures. L'estat nefita trontolla. El governador demana ajut militar contra els rebels.

1. Ara, succeí que tot seguit d'haver enviat la seva epístola al governador en cap, Moroni rebé resposta de [a]Pahoran, el mateix governador. I aquestes són les paraules que li deia:

2. Jo, Pahoran, governador en cap d'aquest país, envio aquestes paraules a Moroni, capità en cap de l'exèrcit. Et dic a tu, Moroni, que no me n'alegro de les vostres grans afliccions, sinó que m'afligeixen l'ànima.

3. Però n'hi ha d'aquells que sí que se n'alegren, fins al punt que s'han revoltat contra meu i també contra aquells del meu poble que són [b]homes lliures; i aquells que s'han rebel·lat són moltíssims.

4. I són els qui han cercat de treure'm el seient judicial, que han estat causa d'aquesta gran iniquitat; car s'han valgut de grans llagoteries, i han desviat el cor de molts, el que ocasionarà greus afliccions entre nosaltres. Han retingut els nostres queviures, i han desanimat els nostres homes lliures, que no han vingut a vosaltres.

5. Vet aquí, m'han foragitat de davant ells, i he fugit fins al [c]país de Gedeó amb tots els homes que m'ha estat possible de reunir.

6. I he enviat una crida per tot aquest cantó del país. I vet aquí, ens arriben en massa cada dia, per a prendre les armes en defensa de la seva pàtria i la seva [d]llibertat, i per tal de venjar els nostres greuges.

7. N'han vingut tants, que aquells que es rebel·laren contra nostre es troben desafiats, sí, fins al punt que ja ens temen i no s'atreveixen a sortir a fer-nos la guerra.

8. Aquests s'han apoderat del país, o de la [e]ciutat de Zarahemla. S'han anomenat un rei, el qual s'ha escrit amb el rei del lamanites, en què s'ha pactat amb ell. I en aquest pacte ha convingut de mantenir la ciutat de Zarahemla, pel que es pensa que els lamanites podran conquerir la resta del país. I ell

---

r, ver. 33. *s*, vegeu 2*g*, Al. 43. CAP. 61: *a*, Al. 50:40. *b*, vegeu *m*, Mos. 29. *c*, vegeu *m*, Al. 2. *d*, vegeu *m*, Mos. 29. *e*, Om. 13.

serà proclamat rei damunt aquest poble, quan quedi asservit als lamanites.

9. Ara, en la teva epístola m'has censurat, però això no importa gens. No m'he enfadat, sinó que em gaubo en la grandesa del teu cor. Jo, Pahoran, no cerco el poder, sinó de retenir el meu seient judicial per a conservar els drets i la llibertat del meu poble. La meva ànima es manté ferma en aquesta llibertat amb la qual Déu ens ha fet lliures.

10. Ara, vet aquí, resistirem la iniquitat fins a vessar la sang. No vessaríem la sang dels lamanites si romanguessin a terra seva.

11. No vessaríem la sang dels nostres germans si no s'alcessin en rebellió i prenguessin l'espasa contra nostre.

12. Ens sotmetríem al jou de l'esclavitud si ho calia la justícia de Déu, o si ell ens en manés.

13. Però, vet aquí, ell no mana pas que ens subjectem als nostres enemics, sinó que posem en ell la nostra confiança; i ell ens deslliurarà.

14. Per tant, estimat germà Moroni, resistim el mal, i el mal que no puguem resistir amb les nostres paraules, sí, com les rebellions i dissensions, resistim-lo amb les espases, per tal que poguem conservar la nostra llibertat, i alegrar-nos en la immensa gràcia de la nostra església i en la causa del nostre Redemptor i Déu.

15. Així doncs, baixa de pressa amb alguns dels teus homes, i deixa els altres a la comanda de Lehí i de Teàncum. Dóna'ls facultats per a conduir la guerra en aquella part del país, segons l'Esperit de Déu, que també és l'esperit de llibertat que hi ha en ells.

16. Vet aquí, els he enviat algunes provisions perquè no morin, fins que vinguis a mi.

17. Recull totes les forces que puguis al llarg de la teva marxa cap aquí, i pujarem encontinent contra aquells dissidents, en la força del nostre Déu, segons la fe que hi ha en nosaltres.

18. Ens apoderarem de la [g]ciutat de Zarahemla per tal d'obtenir més queviures per a enviar a Lehí i Teàncum. Sí, marxarem contra aquells, en la força del Senyor, i acabarem amb aquesta gran iniquitat.

19. Ara, Moroni, m'alegro d'haver rebut la teva epístola, perquè m'inquietava una mica del que havíem de fer, si seria justícia en nosaltres sortir contra els nostres germans.

20. Però tu has dit, que si no es penedeixen, el Senyor t'ha [h]manat de marxar contra ells.

21. Mira d'enfortir Lehí i Teàncum en el Senyor. Diguéslos que no temin, perquè Déu els alliberarà, sí, i també tots aquells que es mantinguin

f, vegeu *m*, Mos. 29. *g*, Om. 13. *h*, Al. 60:33.

ferms en aquella llibertat amb la qual Déu els ha fet lliures. Ara acabo la meva epístola al meu estimat germà, Moroni.

CAPITOL 62

Moroni surt al socors de Pahoran. Reconquesta de Zarahemla. Ajuda tramesa a Helaman, Lehí i Teàncum. Els lamanites es concentren al país de Moroni. Teàncum mata Ammoron a costa de la pròpia vida. Els lamanites són rebutjats del país.

1. Ara, succeí que quan Moroni hagué rebut aquesta epístola, el seu cor prengué ànims i s'omplí de molt gran goig a causa de la fidelitat de Pahoran, que no era traïdor a la llibertat ni a la causa de la seva pàtria.

2. Però també s'afligí molt de la iniquitat dels qui havien foragitat Pahoran del seient judicial, sí, en fi, d'aquests que s'havien revoltat contra la seva pàtria i també el seu Déu.

3. I succeí que Moroni s'emportà uns quants homes, segons els desigs de Pahoran, i donà a Lehí i a Teàncum el comandament de la resta de l'exèrcit. I emprengué la marxa cap al [a]país de Gedeó.

4. Hissà [b]l'estendard de la llibertat en tot indret per on entrava, i es va atreure tots els qui podia al llarg de la seva marxa cap al [c]país de Gedeó.

5. I succeí que eren a milers els qui s'aplegaren sota el seu estendard, i aixecaren les espases en defensa de la [d]llibertat, perquè no caiguessin en la servitud.

6. I una vegada que Moroni hagué aplegat tots els homes que podia al llarg de la marxa, arribà al [e]país de Gedeó; i ajuntant les seves forces amb les de Pahoran, es feren molt forts, àdhuc més que els homes de Pacus, el qual era rei d'aquells dissidents que havien foragitat els [f]homes lliures del país de Zarahemla i s'havien apoderat d'aquella terra.

7. I succeí que Moroni i Pahoran baixaren, amb els seus exèrcits fins al [g]país de Zarahemla. Sortiren contra la ciutat, i s'encontraren amb els homes de Pacus, de manera que es combateren.

8. I Pacus fou mort, i els seus homes, fets presoners; i Pahoran fou restablert al seu seient judicial.

9. Els homes de Pacus reberen el seu judici, segons la llei, i també aquells [h]reialistes que havien estat agafats i [i]ficats a la presó. I foren executats segons la llei, sí, tots aquells homes de Pacus i aquells reialistes — tot aquell que més aviat que lluitar per la seva pàtria lluitaria contra ella — foren executats.

10. De manera que calia

a, vegeu *m*, Al. 2. *b*, Al. 46:12, 13, 26. *c*, vegeu *m*, Al. 2. *d*, vegeu *m*, Mos. 29. *e*, vegeu *m*, Al. 2. *f*, Al. 51:6, 7. 61:4. *g*, Om. 13. *h*, vers. 6, 10, 11. Al. 51:5, 7, 17, 21. 60:16. 61:8. *i*, Al. 51:19.

que aquesta llei fos observada estrictament per a la seguretat del país; sí, i tot aquell que descobrien negant la seva llibertat, fou executat en l'acte, d'acord amb la llei.

11. Així acabà l'any trenta del govern dels jutges sobre el poble de Nefí. Moroni i Pahoran havien restablert la pau al [j]país de Zarahemla, entre el seu propi poble, i havien castigat amb la mort tot aquell que no era fidel a la [k]causa de la llibertat.

12. I succeí que al *començament de l'any trenta-un del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, Moroní manà que s'enviessin provisions de seguida, i un exèrcit de sis mil homes a Helaman, per a ajudar-lo en defensar aquella porció del país.

13. També féu que s'enviés un exèrcit de sis mil homes, amb suficients queviures, als exèrcits de Lehí i de Teàncum. I així es va fer per a fortificar el país contra els lamanites.

14. I succeí que Moroni i Pahoran, havent deixat un cos gran d'homes al [l]país de Zarahemla, emprengueren la marxa amb una força considerable cap al [m]país de Nefíah, resoluts a enderrocar els lamanites d'aquella ciutat.

15. I mentre marxaven cap a aquell país, agafaren un cos gran de lamanites, i n'occiren molts i s'apoderaren dels seus queviures i armes de guerra.

16. I un cop els havien fet presoners, els feren juramentar que no tornarien mai a prendre les armes de guerra contra els nefites.

17. I quan hagueren fet aquest pacte, els enviaren a viure amb el [n]poble d'Ammon. Eren en nombre uns quatre mil que no foren morts.

18. I succeí que un cop els havien despedit, prosseguiren la marxa cap al [o]país de Nefíah. I en arribar a la ciutat, plantaren les tendes a les planúries de Nefíah, prop de la ciutat.

19. Ara, Moroni desitjava que els lamanites sortissin a la batalla contra seu a les planúries, però aquells, coneixent el molt gran valor dels nefites, i veient l'alt nombre del seu exèrcit, no s'atreviren a sortir a l'encontre contra ells; per això, no emprengueren la batalla aquell dia.

20. I a entrada de nit, Moroni sortí a la fosca i pujà dalt de la muralla a fi d'espiar en quina part de la ciutat s'acampaven els lamanites amb el seu exèrcit.

21. I es trobaven cap a l'est, prop de l'entrada; i tots dormien. Llavors, Moroni tornà al seu exèrcit, i féu que preparessin, a tota pressa, [p]llibants i es-

---

f, Om. 13. *k*, Al. Al. 46:12, 13, 36. *l*, Om. 13. *m*, vegeu *l*, Al. 50. *n*, Al. 27:26. *o*, vegeu *l*, Al. 50. *p*, ver. 23. * L'any 61 a.C.

cales per tal de baixar-los des de dalt de la muralla cap a l'interior.

22. I succeí que Moroni féu que els seus homes s'avancessin i pugessin dalt de la muralla, i que els baixessin per aquell cantó de la ciutat, cap al ponent, on no estaven acampats els lamanites amb els seus exèrcits.

23. I succeí que a tots els baixaren dins la ciutat de nit, per mitjà dels llibants i les escales. De manera que a trenc d'alba tots ja eren dintre els murs de la ciutat.

24. I ara, quan els lamanites es despertaren i veieren que els exèrcits de Moroni eren dins els murs, s'espantaren tant que fugiren pel pas de la entrada.

25. I quan Moroni va veure que fugien al seu davant, féu que els seus homes es llancessin contra ells, i en mataren molts, i d'altres rodejaren i els feren presoners; i els altres fugiren al [q]país de Moroni, prop de les platges del mar.

26. Així, Moroni i Pahoran s'apoderaren de la [r]ciutat de Nefíah sense perdre ni un sol home; i hi havia molts dels lamanites que foren morts.

27. Ara, succeí que tots els lamanites que es feien presoners, desitjaren unir-se al [s]poble d'Ammon i ésser lliures.

28. I succeí que a tot aquell que ho desitjava, li fou concedit segons el seu parer.

29. De manera que tots els presoners lamanites s'uniren al poble d'Ammon, i començaren a afanyar-se, conreant la terra, cultivant tota mena de cereals, i criant ramats i bestiar de tota espècie. Així fou com els nefites es trobaren alleugerits d'un gran pes, sí, fins a quedar lliures de tots els presoners d'entre els lamanites.

30. Llavors succeí que Moroni — una vegada que havia pres la [t]ciutat de Nefíah, havent fet molts presoners, cosa que reduí molt els exèrcits lamanites, i havent recobrat molts dels nefites que s'havien fet presoners, el que reforçà considerablement l'exèrcit de Moroni — per tant, Moroni sortí del país de Nefíah cap al [u]país de Lehí.

31. I succeí que quan els lamanites veieren que Moroni venia contra ells, s'espaordiren altra volta i fugiren davant l'exèrcit de Moroni.

32. I Moroni i els seus exèrcits els perseguiren de ciutat en ciutat, fins que s'encontraren amb Lehí i Teàncum. I els lamanites fugiren de Lehí i Teàncum, fins a la vora de la mar, fins i tot al [v]país de Moroni.

33. I les forces dels lamanites s'havien reunit totes, de manera que es trobaven en un sol

q, vegeu *k*, Al. 50. *r*, vegeu *l*, Al. 50. *s*, Al. 27:26. *t*, vegeu *l*, Al. 50. *u*, vegeu *m*, Al. 50. *v*, vegeu *k*, Al. 50.

cos, en el país de Moroni. I Ammoron, el rei dels lamanites, també estava amb ells.

34. I succeí que Moroni, Lehí i Teàncum acamparen amb els seus exèrcits als voltants de les fronteres del país de Moroni; així que els lamanites estaven rodejats en les fronteres de l'erm cap al sud, i en les fronteres de l'erm cap a l'est.

35. Així acamparen per a la nit; perquè els nefites, i els lamanites també, estaven molt fatigats de la llarga marxa. Per això no resolgueren cap estratagema durant la nit, fora de Teàncum. Car ell estava furiós amb Ammoron, ja que considerava Ammoron, i el seu germà Amalickíah, la causa d'aquesta gran i llarga guerra entre ells i els lamanites, la qual havia ocasionat tanta batalla i efusió de sang, sí, i tanta fam.

36. I succeí que Teàncum, en la seva ira, anà al campament dels lamanites i es baixà per les muralles de la ciutat. Passà de lloc en lloc, amb una corda, fins que trobà el rei; i li llançà una [x]javelina, que li entrà prop del cor. Però el rei despertà el seu servent, abans de morir, i perseguiren Teàncum i el mataren.

37. I succeí que quan Lehí i Moroni s'assabentaren de la mort de Teàncum, se n'afligiren molt, perquè havia estat un home que havia lluitat valentament per la seva pàtria. Sí, fou un veritable amic de la [y]llibertat, i havia sofert moltíssimes afliccions greus. Però heus aquí, era mort, i havia seguit el camí de tota la terra.

38. Ara succeí que Moroni marxà al matí següent, i caigué sobre els lamanites; i en feren grans estralls i els foragitaren del país. I els lamanites fugiren i ja no tornaren contra els nefites en aquella època.

39. Així *acabà l'any trenta-un del govern dels jutges sobre el poble de Nefí. I era així que havien tingut guerres i vessaments de sang, i fam i afliccions per espai de molts anys.

40. Hi havia hagut assassinats, i disputes, i dissensions, i tota mena d'iniquitats entre el poble de Nefí. Però així i tot, per amor dels justos, sí, per causa de les [z]pregàries dels justos, foren salvats.

41. Però per la llarga durada de la guerra entre nefites i lamanites, molta gent s'havia tornat insensible. I molts s'havien entendrit per raó de les seves afliccions, en què s'humiliaren davant de Déu, fins a les profunditats de la humilitat.

42. I succeí que després d'haver [2a]fortificat Moroni aquelles parts del país més exposades als lamanites, fins que eren prou fortes, retornà a la [2b]ciutat de Zarahemla. I Helaman també tornà al lloc de la seva

x, Al. 51:34. *y*, Al. 46:12, 13, 36. *z*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *2a*, vegeu *c*, Al. 48. *2b*, Om. 13.

* L'any 60 a.C.

herència. I novament quedà restablerta la pau entre el poble de Nefí.

43. Moroni lliurà el comandament del seu exèrcit a les mans del seu fill, que es deia Moroníah; i després es retirà a casa seva per a passar la resta dels seus dies en pau.

44. Pahoran retornà al seient judicial. I Helaman emprengué altra vegada la predicació de la paraula de Déu entre el poble, ja que amb tantes guerres i baralles calia fer una reglamentació en l'església altra vegada.

45. Per això, Helaman i els seus germans sortiren, i proclamaren la paraula de Déu amb molta força, convencent molta gent de les seves dolenteries, el que els féu penedir-se dels seus pecats i [2c]batejar-se al seu Déu i Senyor.

46. I succeí que altra vegada establiren l'església de Déu per tot el país.

47. Sí, i es feren reglaments quant a la llei. I els [2d]foren designats jutges i jutges superiors.

48. I el poble de Nefí començà a prosperar altra volta en el país, i a multiplicar-se i a fer-s'hi molt forts. I esdevingueren molt rics.

49. Però malgrat les seves riqueses, o força o prosperitat, no s'alçaren en l'orgull dels seus ulls, ni foren lents en recordar-se del seu Déu i Senyor, sinó que s'humiliaren fora mida davant d'ell.

50. Sí, es recordaven de les coses grans que el Senyor havia fet per a ells, que els havia rescatat de la mort, i dels lligams, i de presons i de tota mena d'afliccions; i que els havia deslliurat de les mans dels seus enemics.

51. I [2e]pregaven al seu Déu i Senyor sense parar. Així el Senyor els beneí d'acord amb la seva paraula, fins al punt que es feren forts i prosperaren en el país.

52. Tot això es féu. I Helaman morí en l'any *trenta-cinc del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

CAPÍTOL 63

Shiblon succeeix Helaman. Mort de Moroni. Hagot, constructor de vaixells. Viatges dels nefites a les terres del nord. Helaman, fill d'Helaman, guarda els annals. Moroníah desfà els lamanites. Final de la narració d'Alma.

1. Succeí que en començar l'any trenta-sis del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, [a]Shiblon es féu càrrec d'aquells [b]objectes sagrats que Alma havia lliurat a Helaman.

2. Aquest era un home just i caminava rectament davant de Déu. Mirava tothora de fer el bé i de guardar els mana-

---

2c, vegeu u, 2 Ne. 9. 2d, Mos. 29:39. 2e, vegeu e, 2 Ne. 32. Cap. 63: a, Al. 38. b, Al. 37:3-12.

* L'any 57 a.C.

ments del Senyor, el seu Déu, i també ho feia el seu germà.

3. I succeí que Moroni morí també. Així acabà l'any trentasis del govern dels jutges.

4. En l'any trenta-set del govern dels jutges, succeí que una companyia gran, uns cinc mil quatre-cents homes, amb les seves mullers i fills, sortiren del [c]país de Zarahemla cap a la terra que quedava al [d]nord.

5. I succeí que Hagot, home molt enginyós, anà i es construí un vaixell [e]grandiós, a les fronteres de la [f]terra d'Abundància, vora la [g]terra de Desolació, i el féu a la mar de l'oest, prop de la [h]llenca que condueix a la [i]terra del nord.

6. I entraren en el vaixell molts nefites, i moltes dones i criatures, i es feren a la mar amb moltes provisions; i prengueren la ruta cap al nord. Així acabà l'any trenta-set.

7. En l'any trenta-vuit, aquest home construí [j]d'altres vaixells. El primer retornà altra vegada, i molt més gent s'hi embarcà. També carregaren gran quantitat de provisions, i altra vegada partiren cap a la terra del nord.

8. I succeí que mai més no es va saber res d'ells. Suposem que s'ofegaren en les profunditats de la mar. També un altre vaixell es féu a la vela, i on va anar tampoc no ho sabem.

9. I succeí que en aquest mateix any sortí molta gent cap a la terra del nord. I així acabà l'any trenta-vuit.

10. Succeí que en l'any trenta-nou del govern dels jutges, morí [k]Shiblon també. I [l]Corianton havia sortit cap a la terra del nord, a bord d'un [m]vaixell, per a portar provisions a la gent que havia marxat cap a aquella terra.

11. Per això calgué que Shiblon, abans de morir, lliurés aquells [n]objectes sagrats al fill d'Helaman, que es deia Helaman com el seu pare.

12. Ara, heus aquí, totes aquelles inscripcions que tenia Helaman, [o]foren escrites i comunicades entre els fills dels homes per tot el país, fora d'aquella porció que Alma havia ordenat que [p]no eixís.

13. Així i tot, aquelles coses havien de guardar-se com a sagrades i transmetre's [q]d'una generació a l'altra. Per això, en aquest any foren [r]lliurades a Helaman, abans de la [s]mort de Shiblon.

14. I succeí que també en aquest any alguns dissidents s'uniren als lamanites. I altra volta aquests foren incitats a la ira contra els nefites.

15. També en aquest mateix

c, Om. 13. *d*, Al. 46:17. *e*, vers. 6-10. Hel. 3:10, 14. *f*, vegeu 2, Al. 22. *g*, vegeu *2m*, Al. 22. *h*, vegeu *2x*, Al. 22. *i*, vegeu *d*. *j*, vegeu *e*. *k*, vegeu *a*. *l*, vegeu *c*. *m*, vegeu *f*. *n*, Al. 37:3-12. *o*, Al. 17:2. *p*, Al. 37:27-32. *q*, Al. 37:4. *r*, ver. 11. *s*, ver. 10. * L'any 53 a.C.

any aquells arribaren amb un gran exèrcit per a lluitar contra el poble de 'Moroníah, o l'exèrcit de Moroníah, però foren vençuts i foragitats altra vegada fins a les seves terres, amb moltes baixes.

16. Així acabà l'any trentanou del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

17. Així acabà la relació d'Alma i d'Helaman, el seu fill, i també de Shiblon, també fill seu.

EL LLIBRE D'HELAMAN

Relació dels nefites. Les seves guerres, disputes i dissensions. També les profecies de molts sants profetes, abans de la vinguda de Jesucrist, segons els annals d'Helaman, que era fill d'Helaman, i també segons els annals dels seus fills, fins a la vinguda de Crist. Molts lamanites es converteixen. Relat de la seva conversió. Relació de la justícia dels lamanites, i de les dolenteries i abominacions dels nefites, segons els annals d'Helaman i dels seus fills, fins a la vinguda de Crist, tot el qual és anomenat Llibre d'Helaman, etc.

CAPÍTOL 1

Es barallen els fills de Pahoran per al seient judicial. Pahoran segon és assassinat per Kishkumen. Coriàntumr, dissident nefita. Zarahemla és capturada i alliberada.

1. Ara, succeí que en *començar l'any quaranta del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, sorgí una greu dificultat entre els nefites.

2. Perquè [a]Pahoran havia mort, i se n'havia anat pel camí de tota la terra. Per tant, va sorgir una disputa greu sobre el qui havia de tenir el seient judicial d'entre els germans, que eren els fills de Pahoran.

3. Ara, aquests són els noms dels qui disputaven el seient judicial, i que també causaven que el poble es disputés: Pahoran, Paanqui i Pacumeni.

4. Aquests no són tots els fills de Pahoran (perquè en tenia molts), sinó que són els qui contengueren el seient judicial. Per això feren tres divisions entre el poble.

5. Així i tot, succeí que Pahoran fou escollit per la veu del poble, per a ésser jutge superior i governador sobre el poble de Nefí.

6. I Pacumeni, quan va veure que no podia obtenir el seient judicial, es va unir a la veu del poble.

---

t, Al. 62:43. Llibre d'Helaman: *a*, Al. 50:40. * L'any 52 a.C.

7. Però Paanqui i aquella part del poble que li desitjava per governador, s'enutjaren fora mida; per tant, Paanqui estava a punt de llagotejar aquella gent perquè s'alcés en rebellió contra els seus germans.

8. I succeí que quan estava per fer-ho, l'agafaren i el jutjaren segons la [b]veu del poble. I fou condemnat a mort, perquè s'havia alçat en rebellió i havia cercat de destruir la llibertat del poble.

9. Llavors, quan aquells que el volien per governador veieren que fou condemnat a mort, s'enutjaren, i enviaren un tal Kishkumen, fins al seient judicial de Pahoran, i l'assassinà mentre hi estava assegut.

10. I els servents de Pahoran el perseguiren. Però tan ràpida fou la fugida de Kishkumen, que ningú no el pogué atrapar.

11. I arribà a aquells que l'havien enviat, i tots pactaren, sí, jurant pel seu Creador etern, de no dir a ningú que Kishkumen havia assassinat Pahoran.

12. Per això, Kishkumen fou ignot entre el poble de Nefí, perquè anava disfressat quan va matar Pahoran. I Kishkumen i la seva trepa, els qui havien fet pacte amb ell, es barrejaven entre el poble, d'una manera que no podien descobrir-los tots. Però tot aquell que fou descobert, fou condemnat a mort.

13. Ara Pacumeni fou nomenat com a jutge superior i governador sobre el poble, d'acord amb la [c]veu del poble, per a regir-lo en lloc del seu germà Pahoran; i fou segons el seu dret. Tot això ocorregué en l'any quaranta del govern dels jutges. I va finir l'any.

14. I succeí que en l'any *quaranta-un del govern dels jutges, els lamanites havien ajuntat un exèrcit incomptable, i [d]l'armaren amb espases i simitarres, i amb arcs, fletxes, elms i cuirasses, i amb tota mena d'escuts.

15. I baixaren altra vegada, per tal de presentar batalla contra els nefites. I els dirigia un home que es deia Coriàntumr. Era descendent de Zarahemla, i era dissident d'entre els nefites. I era un home gran i poderós.

16. Per això, el rei dels lamanites, que es deia Tubalot, fill d'Ammoron, suposant que Coriàntumr, per ésser home poderós, podria fer front als nefites amb la seva força i també amb la seva gran saviesa, de manera que enviant a ell, aconseguiria poder sobre els nefites —

17. Per això va incitar el seu poble a la ira, i reuní els seus exèrcits, i els nomenà Coriàntumr com a cap. I féu que marxessin cap al país de [e]Zarahem-

b, vegeu *c*, Mos. 29. Al. 1:10-15. *c*, vegeu *c*, Mos. 29. Hel. 2:2. *d*, vegeu *2q*, Al. 43. *e*, Om. 13. * L'any 51 a.C.

la per a combatre contra els nefites.

18. I succeí que a causa de tantes disputes i tantes dificultats en el govern, no havien deixat guardes suficients al país de Zarahemla. Perquè pensaven que els lamanites no s'atrevirien a arribar al cor de les seves terres per a atacar aquella gran ciutat de Zarahemla.

19. Però succeí que Coriàntumr sortí al front de les seves nombroses hosts, i caigué damunt els habitants de la ciutat. I tan accelerada fou la seva marxa que no hi havia temps per als nefites de reunir les seves forces.

20. Per això Coriàntumr estassà els sentinelles a l'entrada de la ciutat, i hi entrà amb tot el seu exèrcit, i occiren tot aquell que s'oposava al seu pas, fins que s'apoderaren de tota la ciutat.

21. I succeí que Pacumeni, que era el jutge superior, va fugir davant de Coriàntumr, fins als murs de la ciutat. I Coriàntumr el colpejà contra la muralla fins que morí. Així acabaren els dies de Pacumeni.

22. Ara, quan Coriàntumr veié que havia pres la ciutat de Zarahemla, i que els nefites havien fugit davant seu, o que eren morts, o foren agafats o ficats a la presó, i que ell s'havia apoderat de la plaça més forta de tot el país, el seu cor prengué ànims fins que estava per sortir a l'encontre de tot el país.

23. Ara, no va romandre al país de Zarahemla, sinó que marxà amb un gran exèrcit cap a la [f]ciutat d'Abundància. Perquè la determinació seva era de marxar-hi i obrir-ne pas amb l'espasa, a fi que s'apoderés del nord del país.

24. I pensant-se que les forces principals dels nefites eren al centre del país, per tant, hi sortí, sense donar-los temps d'ajuntar-se sinó en grups petits. I així queien damunt d'ells i els colpejaven fins a terra.

25. Però heus aquí, aquesta marxa de Coràntumr pel mig del país, en donà a Moroníah gran avantatge, malgrat el nombre tan gran de nefites que fou mort.

26. Perquè Moroníah havia pensat que els lamanites no s'atrevirien a penetrar fins al cor del país, sinó que atacarien les ciutats pels voltants de les fronteres, tal com havien fet fins llavors. Per això, Moroníah havia fet que els seus exèrcits forts protegissin aquelles parts prop de les fronteres.

27. Però heus aquí, els lamanites no foren asustats, segons el seu desig, sinó que havien penetrat fins al centre del país, i havien pres la capital, que era la ciutat de Zarahemla. I marxaven per les parts més importants del país, fent un gran es-

f, vegeu *21*, Al. 22.

trall entre el poble, tant de homes, dones i criatures, i apoderant-se de moltes ciutats i places fortes.

28. Però quan Moroníah se n'adonà, envià tot seguit a Lehí amb un exèrcit que els fou marrada, per tal de copar-los abans no arribessin a la terra d'Abundància.

29. I així ho va fer. I els atallà abans que hi arribessin. I els presentà batalla fins que els feren recular cap al [g]país de Zarahemla.

30. I succeí que Moroníah els copà, i els lliurà batalla, fins que esdevingué molt sagnant; sí, en moriren molts i entre els morts trobaren també Coriàntumr.

31. Ara, els lamanites no podien recular per cap camí, ni pel nord ni pel sud, ni per l'est ni per l'oest, ja que els nefites els tenien rodejats per tots costats.

32. Així fou com Coriàntumr havia llançat els lamanites enmig dels nefites, fins que anaren a parar al poder dels nefites, i ell mateix fou mort. I els lamanites es lliuraren a les mans dels nefites.

33. I succeí que Moroníah s'apoderà novament de la [h]ciutat de Zarahemla, i féu que els lamanites que s'havien fet presoners, sortissin del país en pau.

34. Així va acabar l'any quaranta-un del govern dels jutges.

CAPÍTOL 2

Helaman segon és nomenat jutge superior. Mort de Kishkumen. Combinacions secretes. Els lladres de Gadianton.

1. Succeí que en l'any *quaranta-dos del govern dels jutges, després que Moroníah restablí la pau entre els nefites i els lamanites, no hi havia cap que ocupés el seient judicial. Així que començà altra vegada una disputa entre el poble sobre el qui havia d'ocupar-lo.

2. I succeí que Helaman, fill d'Helaman, fou escollit perquè ocupés el seient judicial, per la [a]veu del poble.

3. Però Kishkumen, [b]l'assassí de Pahoran, es va posar a l'aguait per a matar Helaman també. I el sostenien els de la seva trepa, que s'havien jurament at que ningú no sabés de la seva dolenteria.

4. Perquè hi havia un tal Gadianton, que era molt expert en xerrar, i també en el seu enginy de tramar [c]obres secretes d'assassinats i robatoris. Per tant es va fer cap de la trepa de Kishkumen.

5. Per tant, els afalagà, i també a Kishkumen, que si el collocaven al seient judicial, concediria als de la seva trepa que ocupéssin llocs de poder i d'autoritat entre el poble. Per això Kishkumen cercà de [d]destruir Helaman.

---

g, vegeu *2l*, Al. 22. *h*, Om. 13. CAP. 2: *a*, vegeu *c*, Mos. 29. b, Hel. 1:9. *c*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *d*, vers. 3, 6, 9. * L'any 50 a.C.

6. I succeí que mentre s'encaminava cap al seient judicial per a destruir Helaman, un dels servents d'Helaman — que havia sortit de nit disfressat, i s'havia informat, estant disfressat, d'aquells plans que havia tramat aquesta trepa, per a [e]destruir Helaman —

7. I trobà Kishkumen i li donà un senyal. Per tant, aquest li divulgà la seva intenció, tot suplicant-li que el conduís al seient judicial per tal d'assassinar Helaman.

8. I quan el servent d'Helaman hagué conegut tot el cor de Kishkumen, i que el seu intent era el d'assassinar, i que també l'intent de tots de la seva trepa era d'assassinar, i de robar i d'obtenir poder (i aquest era el seu [f]pla secret i la seva confabulació), aquest li va dir a Kishkumen: Anem al seient judicial.

9. Ara, això li va agradar a Kishkumen moltíssim, ja que suposà que compliria el seu designi. Però, heus aquí, mentre anaven cap al seient judicial, el servent d'Helaman apunyalà Kishkumen fins al cor, que va caure mort sense cap gemec. I corregué i comunicà a Helaman tot el que havia vist, i oït i fet.

10. I succeí que Helaman envià homes per a agafar aquesta trepa de [g]lladres i assassins secrets, per tal d'executar-los segons la llei.

11. Però Gadianton, en veure que Kishkumen no tornava, va témer per si cas li destruïssin. Per això féu que la trepa el seguís; i s'escapoliren del país per un camí secret cap a l'erm. De manera que quan Helaman envià que els agafessin, no els pogueren trobar enlloc.

12. I es parlarà més d'aquest Gadianton més endavant. I així acabà l'any quaranta-dos del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

13. I heus aquí, al final d'aquest llibre veureu que aquest Gadianton es demostrà la desfeta, sí, gairebé la destrucció completa, del poble de Nefí.

14. Heus aquí, no vull dir al final del llibre de Helaman, sinó al del [h]llibre de Nefí, del qual he pres tota la relació que he escrit.

CAPÍTOL 3

Altres migracions cap al nord. Un país de moltes aigües. Edificis de ciment. Molts annals guardats. Nefí, fill d'Helaman, successor del seu pare.

1. Ara, succeí que en l'any *quaranta-tres del govern dels jutges, no va haver-hi altres baralles entre el poble de Nefí, llevat de una mica d'orgull que hi havia dins l'església, el qual causà unes dissensions petites

e, vegeu *d*. *f*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *g*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *h*, vegeu *f*, 1 Ne. 1.

* L'any 49 a.C.

entre la gent, assumptes que s'arranjaren cap al final de l'any quaranta-tres.

2. Tampoc no va haver-hi baralles entre el poble en l'any quaranta-quatre. Ni tampoc no n'hi havia moltes en l'any quaranta-cinc.

3. I succeí que en l'any quaranta-sis va haver-hi molta disputa i moltes dissensions; del que moltíssims se n'anaren del [a]país de Zarahemla, i partiren cap al [b]país del nord, per a heretar la terra.

4. I viatjaren un llarg tret, fins que arribaren a [c]grans extensions d'aigua i molts rius.

5. Sí, i s'escamparen per tota aquella regió, per tots els paratges on no s'havia fet desolada i sense fustam, pels [d]molts pobladors que abans havien heretat la terra.

6. Ara, no hi havia cap indret que fos desolat, sinó per mancar-li fustam. Però a causa de la destrucció tan gran del poble que abans havia poblat aquella terra, la deien [e]desolada.

7. I com que només hi havia una mica de fustam damunt la superfície de la terra, els qui hi arribaven esdevingueren molt experts en el treball del [f]ciment. Així doncs, s'edificaren cases de ciment i les habitaren.

8. I succeí que es multiplicaren i s'escamparen, i anaren des del país del [g]sud fins al del [h]nord, i s'espargiren fins que començaren a cobrir la faç de tota la terra, des del mar del sud, fins al mar del [i]nord, i des del mar de [j]l'oest fins al mar de [k]l'est.

9. I els qui poblaven la terra del [l]nord vivien en tendes i en cases de [m]ciment, i deixaven créixer tot arbre que sorpés de la terra, per tal que s'assaonés i que amb el temps tinguessin fustam per a construir les seves cases, sí, les seves ciutats, i [n]temples, i les seves [o]sinagogues i [p]santuaris, i tota mena d'edificis seus.

10. I succeí que com que la fusta era tan [q]escassa en la terra del nord, n'hi enviaven molta per mitjà [r]d'embarcacions.

11. I aquestes permitien a la gent de la terra del [s]nord que construïssin moltes ciutats, bé de fustam o de [t]ciment.

12. I succeí que hi havia molts del [u]poble d'Ammon, lamanites de naixement, que marxaren també cap a aquella terra.

13. Ara, s'han guardat molts [v]annals dels fets d'aquest poble, conservats per molts d'ells, annals que són particulars i molt extensos quant a ells.

14. Però heus aquí, ni una [x]centèsima part dels fets d'a-

---

a, Om. 13. *b*, Al. 46:17. 63:4. *c*, vegeu *i*, Mos. 8. *d*, vegeu *j*, Mos. 8. *e*, vegeu *2m*, Al. 22. *f*, vers. 9, 11. *g*, vegeu *n*, Al. 46. *h*, vegeu *p*, Al. 46. *i*, 1 Ne. 21:12. *j*, Al. 22:27 32, 33. Hel. 11:20. *k*, vegeu *j*. *l*, vegeu *h*. *m*, vegeu *f*. *n*, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *o*, vegeu *u*, Al. 16. *p*, vegeu *t*, Al. 15. *q* vers. 5, 9. *r*, vegeu *e*, Al. 63. *s*, vegeu *h*. *t*, vegeu f. *u*, Al. 27:26. *v*, ver. 15. *x*, 3 Ne. 26:6-11.

quest poble — sí, una relació dels lamanites i dels nefites, i de les seves guerres, i baralles i dissensiones, les seves predicacions i profecies, les seves [y]embarcacions i construccions de vaixells, i l'edificació de [z]temples, [2a]sinagogues i [2b]santuaris, i de la seva justícia i les seves dolenteries, els seus assassinats, i robatoris i pillatges, i tota mena d'abominacions i prostitucions — no es poden incloure en aquesta obra.

15. Però hi ha [2c]molts llibres i annals de moltes menes. I han estat guardats més pels nefites.

16. I han estat [2d]transmesos de una generació a l'altra pels nefites, fins que aquests caigueren en la transgressió, i han estat assassinats, i desposseïts, i caçats i foragitats, i morts i espargits per tota la superfície de la terra, i barrejats amb els lamanites fins a [2e]deixar d'anomenar-se nefites, havent-se tornat malvats i salvatges, i ferotges, sí, fins que es feren lamanites.

17. Ara retorno a la meva narració. Per tant, el que he referit havia succeït després de grans baralles, i aldarulls, i guerres i dissensions entre el poble de Nefí.

18. L'any *quaranta-sis del govern dels jutges acabà.

19. I succeí que va haver-hi moltes baralles encara en el país en l'any quaranta-set, sí, i també en l'any quaranta-vuit.

20. Així i tot, [2f]Helaman va administrar el seient judicial amb justícia i equitat; sí, mirava d'observar els estatuts, judicis i manaments de Déu, i sempre feia el que era recte a la vista de Déu. I caminava per les sendes del seu pare, de manera que prosperà en el país.

21. Succeí que tingué dos fills. Al gran li posà el nom de Nefí, i al petit el de Lehí; i començaren a créixer en el Senyor.

22. I succeí que a finals de l'any quaranta-vuit del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, les guerres i baralles començaren a disminuir una mica entre els nefites.

23. I en l'any quaranta-nou del govern dels jutges, hi havia una pau contínua assentada al país, tot menys les [2g]confabulacions secretes que Gadianton, el lladre, havia establert als indrets més poblats del país, combinacions que en aquell temps ignoraven els qui eren al cap del govern. Per això no foren destruïdes de la terra.

24. I succeí que en aquest mateix any hi havia una prosperitat molt gran dins l'església, de manera que foren milers els qui s'hi uniren i es [2h]batejaren al penediment.

25. I fou tanta la prosperitat de l'església, i tantes les bene-

---

y, vegeu *e*, Al. 63. *z*, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *2a*, vegeu *u*, Al. 16. *2b*, vegeu *t*, Al. 15. *2c*, ver. 13. *2d* 1 Ne. 5:16-19. Al. 37:4. *2e*, Al. 45:12-14. *2f*, Hel. 2:2. *2g*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *2h*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. * L'any 45 a.C.

diccions que foren vessades damunt el poble, que els mateixos [2i]alts sacerdots i mestres en restaren meravellats fora mida.

26. I l'obra del Senyor prosperà, ja que es [2j]batejaren i s'uniren a l'església de Déu, moltes ànimes, sí, desenes de milers.

27. Així veiem que el Senyor és misericordiós per a tots els qui en la sinceritat del seu cor invoquen el seu sant nom.

28. Sí, així veiem que la porta del cel queda oberta per a tots, àdhuc per a tot aquell que creurà en el nom de Jesucrist, que és el Fill de Déu.

29. Sí, veiem que tot aquell que ho desitgi, pot agafar de la paraula de Déu, la qual és viva i poderosa, i partirà pel mig tota l'astúcia, i les trampes i les insídies del diable, i conduirà l'home de Crist per un curs [2k]recte i estret, a través d'aquell [2l]abisme etern de misèria que s'ha aparellat per a tragar els malvats.

30. Fins a fer arribar les seves ànimes, sí, les seves [2m]ànimes immortals, a la dreta de Déu en el regne del cel, per a asseure's amb Abraham, Isaac i Jacob, i amb tots els nostres sants pares, per a no sortir-ne mai més.

31. Durant aquest any va haver-hi molta gaubança en el [2n]país de Zarahemla, i per tots els indrets veïns, àdhuc en tota la terra ocupada pels nefites.

32. I hi havia pau i gran alegria tota la resta de l'any quaranta-nou. I també continuà la pau i gran alegria en l'any cinquanta del govern dels jutges.

33. I en l'any *cinquanta-un del govern dels jutges també va haver-hi pau, si no fos per l'orgull que començà a entrar en l'església — no en l'església de Déu, sinó en els cors d'aquells que professaven ésser de l'església de Déu.

34. I s'enlairaren en l'orgull fins a la persecució de molts dels seus germans. Ara, aquesta fou una greu iniquitat, que féu que la part més humil del poble patís grans persecucions i travessés moltes afliccions.

35. Però així i tot, [2o]dejunaren i pregaren sovint, i es feren més i més forts en la seva humilitat, i més ferms en la fe en Crist, fins a omplir-los l'ànima amb goig i consolació, sí, fins a purificar i santificar el cor, santificació que els pervingué per lliurar-se el cor a Déu.

36. I succeí que l'any cinquanta-dos també va acabar en pau, llevat de l'orgull tan gran que havia entrat en el cor del poble. I era per les seves grans riqueses i la seva prosperitat en el país; i els hi creixia de dia en dia.

37. En l'any cinquanta-tres del govern dels jutges, [2p]Hela-

---

2i, vegeu *g*, Mos. 26. *2j*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *2k*, vegeu *e*, 2 Ne. 31. *2l*, vegeu *i*, 1 Ne. 15. *2m*, Al. 42:9, 11. Vegeu *u*, Al. 12. *2n*, Om. 13. *2o*, vegeu t, Mos. 27. 2p, Hel. 2:2.

* L'any 41 a.C.

man morí, i el seu fill gran, Nefí, començà a governar en lloc seu. Succeí que exercí el seient judicial amb justícia i equitat; sí, guardà els manaments de Déu i caminà per les vies del seu pare.

CAPÍTOL 4

Els lamanites envaeixen novament el país de Zarahemla. La presa de la ciutat. Els nefites són foragitats cap a la terra d'Abundància. Moroníah fortifica el camí. Afeblits per tantes iniquitats, els nefites no poden prevaler.

1. I succeí que en l'any cinquanta-quatre hi va haver moltes dissensions en l'església, i també va haver-hi una baralla entre el poble, de la qual en vingué molta efusió de sang.

2. I la part més rebel fou morta i expulsada del país, i se n'anaren fins al rei dels lamanites.

3. I succeí que provaren d'excitar els lamanites a la guerra contra els nefites. Però els lamanites els tenien molta por, a tal punt que no volgueren escoltar les paraules d'aquells dissidents.

4. Però en l'any cinquantasis del govern dels jutges, succeí que pujaren dissidents dels nefites als lamanites. I aconseguiren, junt amb aquells altres, de provocar-los a la ira contra els nefites. I tot aquell any es prepararen per a la guerra.

5. I en l'any cinquanta-set, baixaren damunt els nefites a combatre'ls. I començaren els estralls, sí, fins que en l'any cinquanta-vuit del govern dels jutges reeixiren en obtenir el [a]país de Zarahemla i també totes les terres fins a la que es trobava prop de la [b]terra d'Abundància.

6. I els nefites i els exèrcits de Moroníah foren foragitats fins a la terra d'Abundància.

7. Allí es [c]fortificaren contra els lamanites, des del mar ponent fins al mar de llevant — i era jornada d'un [d]dia per a un nefita, sobre la línia que havien [e]fortificat, i plaçat els seus exèrcits per a defensar la seva terra cap al nord —

8. I així fou com aquells dissidents nefites, amb l'ajut d'un exèrcit gran de lamanites, s'havien apoderat de totes les possessions nefites que hi havia a la terra del sud. Tot això va ocórrer en els anys cinquantavuit i cinquanta-nou del govern dels jutges.

9. Succeí que en l'any seixanta del govern dels jutges, Moroníah, amb els seus exèrcits, reeixí en obtenir molts indrets del país; sí, reconquistaren moltes ciutats que havien caigut a les mans dels lamanites.

10. I en l'any *seixanta-un del govern dels jutges, havien

---

a, Om. 13. *b*, vegeu *2l*, Al. 22. *c*, vegeu *c*, Al. 48. *d*, Al. 22:32. *e*, vegeu *c*, Al. 48.

* L'any 31 a.C.

reconquistat fins la meitat de les seves possessions.

11. Ara, no hauria ocorregut aquesta gran pèrdua dels nefites, ni els grans estralls entre ells, si no hagués estat per la seva iniquitat i la seva abominació que hi havia entre ells; sí, i era entre aquells també que se'n deien de l'església de Crist.

12. I fou per l'orgull del seu cor, a causa de les seves immenses riqueses — sí, per la seva opressió dels pobres, retenint l'aliment [f]al famolenc, negant el vestit als despullats, i bufetejant els seus germans més humils, fent mofa de les coses sagrades, negant l'esperit de profecia i de revelació, assassinant, fent pillatges, mentint, furtant, cometent adulteris, alçantse en grans baralles, i desertant al [g]país de Nefí, entre els lamanites —

13. I per aquesta, la seva gran iniquitat, i les seves jactàncies de la pròpia potència, foren deixats a la seva força. Per això no prosperaren, sinó que foren afligits i castigats, i foragitats pels lamanites, fins que havien perdut gairebé totes les seves terres.

14. Però heus aquí, Moroníah predicà moltes coses al poble a causa de la seva iniquitat. I també els fills d'Helaman, que eren Nefí i Lehí, predicaren molt al poble, i els profetitzaren moltes coses sobre les seves dolenteries, i del que els passaria si no es penedien dels seus pecats.

15. I succeí que varen penedir-se. I així que s'hagueren penedit, començaren a prosperar.

16. Perquè quan Moroníah veié que es penedien, s'aventurava de portar-los d'un indret a l'altre, i d'una ciutat a l'altra, fins que havien recobrat la [h]meitat de les seves possessions i de les seves terres.

17. Així acabà l'any seixantaun del govern dels jutges.

18. I succeí que en l'any seixanta-dos del govern dels jutges, Moroníah ja no pogué aconseguir més possessions dels lamanites.

19. De manera que abandonaren el seu projecte d'obtenir la resta de les seves terres, ja que els lamanites eren tan nombrosos que als nefites se'ls feia impossible d'aconseguir-los més poder. Per això Moroníah emprà tots els seus exèrcits en defensar aquells indrets del país que ja havia pres.

20. I succeí que a causa dels nombres tan grans de lamanites, els nefites tenien molta por, no fos que quedessin desfets i trepitjats, i occits i destruïts.

21. Sí, començaren a recordar les profecies d'Alma i les [i]paraules de Mossíah; i s'adonaren que havien estat un poble testarrut, i que havien

f, vegeu 1, Mos. 4. *g*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *h*, ver. 10. *i*, Mos. 29:27.

menyspreat els manaments de Déu;

22. I que havien alterat i trepitjat sota peus les [j]lleis de Mossíah, o allò que el Senyor li havia manat de donar al poble. S'adonaren que les seves lleis s'havien corromput i que ells havien esdevingut un poble pervers, fins que eren tan malvats com els lamanites.

23. I per les seves iniquitats, l'església havia començat a decaure. Havien començat a descreure [k]l'esperit de profecia i l'esperit de revelació. I els judicis de Déu els esguardaven fit a fit.

24. I s'adonaren que s'havien tornat febles com els seus germans, els lamanites, i que l'Esperit del Senyor ja no els preservaba més. Sí, s'havia retirat d'ells, perquè l'Esperit del Senyor [l]no habita pas en temples impurs.

25. Per això el Senyor deixà de preservar-los pel seu miraculós i incomparable poder, perquè havien caigut en un estat d'incredulitat i terrible iniquitat. I veieren que els lamanites eren molt més nombrosos que ells, i que si no s'aferraven al seu Déu i Senyor, inevitablement haurien de morir.

26. Perquè heus aquí, veieren que la força dels lamanites era tan gran com la seva, àdhuc home per home. I així havien caigut en aquesta gran transgressió, sí, així s'havien tornat dèbils a causa de la seva transgressió, dins l'espai de molt pocs anys.

CAPÍTOL 5

Nefí lliura el seient judicial a Cezòram. Es dedica al ministeri amb el seu germà Lehí. Manifestacions meravelloses. Els lamanites convertits restitueixen als nefites les terres arrabassades.

1. I succeí que aquest *mateix any, Nefí [a]lliurà el seient judicial a un home que es deia Cezòram.

2. Perquè, com que la veu del poble els [b]establia les seves lleis i govern, i aquells que escolliren el mal eren més nombrosos que els qui escolliren el bé, per tant, ja estaven gairebé a punt per a la destrucció; car s'havien fet corrompudes les lleis.

3. Sí, i no solament això. Fou un poble testarrut, que no podia ésser governat ni per la llei ni per la justícia, excepte que fos per a la seva destrucció.

4. I succeí que Nefí s'havia cansat de les seves dolenteries. I lliurà el seient judicial, i es posà a predicar la paraula de Déu tota la resta dels seus dies. I el seu germà, Lehí, també ho féu per la resta dels seus dies,

5. Perquè es recordaren de les paraules que el seu pare, Helaman, els va parlar, i aquestes són les paraules que digué:

6. Fills meus, vull que us re-

j, Al. 1:1. *k*, ver. 12. *l*, vegeu *r*, Al. 7. CAP. 5: *a*, Hel. 3:37. *b*, Mos. 29:27.

* L'any 30 a.C.

cordeu de guardar els manaments de Déu. I vull que declareu aquestes paraules al poble. Heus aquí, us he posat els noms dels nostres primers pares, que eixiren de la terra de Jerusalem. I ho he fet així, perquè quan recordeu els vostres noms, que us recordeu d'ells. I quan us recordeu d'ells, que recordeu les seves obres. I quan recordeu les seves obres, que us adoneu de com s'ha dit, i també s'ha escrit, que ells eren bons.

7. Per això, fills meus, voldria que féssiu el que és bo, per tal que es pugui dir de vosaltres, i també escriure, tal com s'ha dit i s'ha escrit d'ells.

8. Ara, fills meus, tinc una mica més de demanar de vosaltres, i és que no feu aquestes coses per a gloriejar-vos-en, sinó per fer-vos un [c]tresor en els cels, sí, el qual és etern i no s'esvaeix. Sí, perquè tingueu aquell [d]do preciós de la vida eterna que, segons podem pensar, ha estat concedit als nostres pares.

9. Oh, recordeu, recordeu, fills meus, les [e]paraules que el rei Benjamí va dir al seu poble! Sí, recordeu que no hi ha altre camí ni mitjà pel qual l'home es pugui salvar, sinó per la sang [f]expiatòria de Jesucrist, el qui vindrà. Sí, recordeu que ell ve per a redimir el món.

10. Recordeu-vos també de les paraules que Amulek parlà a Zeezrom, a la [g]ciutat d'Ammoníah. Perquè li va dir que el Senyor certament vindria per a redimir el seu poble, però que [h]no vindria pas per a redimir-los en els seus pecats, sinó a redimir-los dels seus pecats.

11. I ell té poder, atorgat a ell del Pare, per a redimir els homes dels seus pecats, a causa del penediment. Per això, ha [i]enviat els seus àngels a proclamar la bona nova de les condicions de penediment, les quals condueixen al poder del Redemptor per a la salvació de les seves ànimes.

12. Ara, fills meus, recordeu, recordeu que és sobre la roca del nostre Redemptor, que és el Crist, el Fill de Déu, que heu de bastir els vostres fonaments. Que quan el diable [j]llanci els seus poderosos vents, sí, els seus dards en el remolí, sí, quan tota la seva pedregada i poderosa tempesta us flagel·li, que no tingui cap poder per a arrossegar-vos fins a l'abisme de misèria i d'angoixa sense fi, gràcies a la roca sobre la qual sou bastits, que és fonament segur, fonament sobre el qual, si els homes hi bastin, no podran caure.

13. I succeí que aquestes foren les paraules que Helaman ensenyà als seus fills. Sí, els va

c, Hel. 8:25. 3 Ne. 13:19-21. *d*, 1 Ne. 15:36. *e*, Mos. 2-5. *f*, Mos. 3:17. Vegeu *f*, 2 Ne. 2. *g*, vegeu *i*, Al. 8. *h*, Al. 11:33-37. *i*, Al. 13:24, 25. 39:19. *j*, vegeu *e*, Al. 26.

instruir en moltes coses que no s'han escrit, així com moltes que en són.

14. I es recordaren de les seves paraules. Per això, sortiren, guardant els manaments de Déu, per a ensenyar la paraula de Déu entre tot el poble de Nefí, començant en la [k]ciutat d'Abundància.

15. I d'allí marxaren a la [l]ciutat de Gid, i de la ciutat de Gid a [m]la de Mulek.

16. I així, d'una ciutat a l'altra, fins que havien passat entre tots del poble de Nefí que es trobaven en la [n]terra del sud; i des d'allí anaren al [o]país de Zarahemla, [p]entre els lamanites.

17. I succeí que predicaren amb gran poder, fins que confongueren molts d'aquells [q]dissidents que havien passat dels nefites, a tal punt que molts d'ells es presentaren i confessaren els seus pecats, i foren [r]batejats al penediment; i tot seguit retornaren als nefites, provant de reparar-los els greuges que els havien comès.

18. I succeí que Nefí i Lehí predicaren als lamanites amb tant de poder i autoritat, perquè els hi havia estat conferit que poguessin parlar. I també els estava indicat el que havien de dir.

19. Per això, parlaren per al gran astorament dels lamanites, fins a convèncer-los. I vuit mil dels lamanites que es trobaven al [s]país de Zarahemla i per aquells encontorns, es [t]batejaren al penediment, i quedaren convençuts de la iniquitat de les [u]tradicions dels seus pares.

20. I des d'allí Nefí i Lehí feren camí cap al [v]país de Nefí.

21. I succeí que un exèrcit lamanita els agafà, i foren ficats a la presó, sí, a la mateixa presó [w]en què Ammon i els seus germans foren tancats pels servents de Limhi.

22. I després d'haver estat molts dies a la presó sense menjar, hi arribaren els lamanites per endur-se'ls i matar-los.

23. I succeí que Nefí i Lehí foren envoltats com si pel foc, de manera que [x]no s'atreviren de posar-los la mà al damunt, de por de cremar-se. I així i tot, Nefí i Lehí no es cremaven; i estaven com si estiguessin enmig del foc, i no foren cremats.

24. I quan veieren que els rodejava una columna de foc, i que no els cremava, els seus cors prengueren ànims.

25. Perquè veieren que els lamanites no s'atreviren a posar-los la mà al damunt, ni s'atreviren a apropar-se'ls, sinó que quedaren com si fossin muts d'astorament.

26. I succeí que Nefí i Lehí es posaren drets i començaren a

k, vegeu *2l*, Al. 22. *l*, vegeu *2d*, Al. 51. *m*, vegeu *2e*, Al. 51. *n*, vegeu *n*, Al. 46. *o*, Om. 13. *p*, Hel. 4:5. *q*, Hel. 4:2, 4. *r*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *s*, Om. 13. *t*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *u*, vegeu *n*, Jac. 7. *v*, vegeu *b*, 2 Ne. 5. *x*, Mos. 7:6-8. 21:22-24. *y*, ver. 25.

parlar-los, dient: No temeu, perquè és Déu el qui us manifesta aquesta cosa meravellosa, en la qual us mostra que no ens podeu posar la mà al damunt per a matar-nos.

27. I heus aquí quan hagueren pronunciat aquestes paraules, la terra s'estremí fortament i els murs de la presó tremolaren com si anessin a enderrocar-se, però no es tombaren. I els qui estaven dins la presó eren lamanites i nefites dissidents.

28. I succeí que els cobrí un núvol de tenebres, i un temor terrible i solemne s'apoderà d'ells.

29. I succeí que els arribà una veu com si vingués de dalt del núvol de tenebres, que deia: Penediu-vos, penediu-vos, i no cerqueu més de destruir els meus servents, que us he enviat perquè us prediquin les bones noves.

30. I quan sentiren aquesta veu — i no era veu de tro, ni veu de gran remor, sinó [z]una veu apacible, de dolcesa perfecta, com si fos un xiu-xiu; i els penetrava fins a la mateixa ànima —

31. I tot i la dolçor de la veu, heus aquí, la terra s'estremí fortament, i altra vegada els murs de la presó tremolaren com si anessin a enderrocar-se, i el núvol de tenebres que els cobria no es dissipava.

32. I de nou es va sentir la veu, que deia: Penediu-vos, penediu-vos, perquè el regne del cel és a prop. I no cerqueu més de destruir els meus servents. I altra vegada la terra s'estremí i els murs tremolaren.

33. I també per tercera vegada es va sentir la veu, i els digué tot de paraules meravelloses que l'home no pot expressar. I altra volta tremolaren els murs, i la terra s'estremí com si anés a partir-se pel mig.

34. I succeí que els lamanites no podien fugir pel núvol de tenebres que els cobria, i també estaven que no es podien moure pel gran temor que els havia caigut al damunt.

35. Ara, hi havia entre ells un nefita de naixement, que en altre temps havia estat de l'església de Déu, però que se n'havia dissentit.

36. I succeí que aquest es va girar, i esguardà a través del núvol de tenebres, els rostres de Nefí i de Lehí. I heus aquí, resplendien meravellosament, com si fossin els rostres d'àngels. I veié que alçaven els ulls al cel, i estaven en l'actitud com si parlaven o elevaven la veu a un ésser que miraven.

37. I aquest home cridà a la multitud, que tombessin i miressin. I els fou concedit el poder de girar i de mirar, i veieren les cares de Nefí i de Lehí.

38. I digueren a l'home: Vet aquí, què signifiquen aquestes coses? I qui és aquest amb qui parlen aquests homes?

---

z, 3 Ne. 11:3.

39. Ara, aquest home es deia Aminadab, i els digué: Parlen amb els àngels de Déu.

40. I succeí que els lamanites li digueren: Què hem de fer perquè es tregui aquest núvol de tenebres que ens cobreix?

41. I Aminadab va respondre: Heu de penedir-vos i invocar aquesta veu fins que tingueu fe en Crist, aquell de qui us han parlat Alma, i Amulek i Zeezrom. I quan haureu fet això, es traurà el núvol de tenebres de cobrir-vos.

42. I succeí que tots començaren a invocar la veu d'aquell que havia sacsejat la terra; sí, clamaren fins que fou dispersat el núvol de tenebres.

43. I quan esguardaren al voltant i veieren que el núvol de tenebres s'havia dissipat de cobrir-los, heus aquí, veieren que es trobaven encerclats, sí, cada ànima, per una columna de foc.

44. I Nefí i Lehí estaven enmig d'ells, sí, estaven encerclats. Estaven com si estiguessin enmig d'un foc flamejant, i amb tot, no els danyava ni agafava a les parets de la presó. I s'ompliren d'aquest goig que és inefable i ple de glòria.

45. Heus aquí que el [2a]Sant Esperit de Déu baixà del cel, i entrà als seus cors. I foren plens com d'un foc, i pogueren dir paraules meravelloses.

46. I succeí que els arribà una veu, sí, una veu agradable, com si fos un xiu-xiu, que deia:

47. Pau, pau a vosaltres, per la vostra fe en el meu Benamat, que era des de la [2b]fundació del món.

48. I ara, quan hagueren sentit això, alçaren els ulls com si miressin d'on venia la veu. I heus aquí que veieren que s'obrien els cels, i en baixaren àngels i els ministraren.

49. Eren unes tres-centes ànimes que veieren i sentiren aquestes coses. I els fou manat que sortissin, i que no s'estranyessin ni dubtessin.

50. I sortiren, i ministraren al poble, proclamant per totes les regions al voltant les coses que havien sentit i vist, fins que quedaren convençuts, la part més gran dels lamanites, per les grandioses evidències que havien rebut.

51. I tots aquells que es convenceren, deposaren les seves armes de guerra, així com el seu [2c]odi, i la tradició dels seus pares.

52. I succeí que [2d]lliuraren als nefites les terres que eren de la seva possessió.

CAPÍTOL 6

Els lamanites envien misioners als nefites. Abunden la pau i la llibertat. El país de Lehí i el de Mulek. Cezòram i el seu fill són assassinats. Els lladres de Gadianton s'apoderen del govern.

2a, 3 Ne. 9:20. Et. 12:14. *2b*, vegeu *d*, Mos. 4. *2c*, vegeu *n*, Jac. 7. *2d*, Hel. 4:5, 9, 10, 18, 19.

1. I succeí que quan acabà l'any *seixanta-dos del govern dels jutges, totes aquestes coses havien passat i els lamanites, la més gran part, s'havien tornat en poble recte, fins que la seva rectitud excedia la dels nefites, per la seva fermesa i constància en la fe.

2. Perquè hi havia molts dels nefites que s'havien tornat insensibles i impenitents, i grollerament dolents, a un tal extrem que rebutjaren la paraula de Déu i totes les predicacions i profecies que venien entre ells.

3. I tot i així, el poble de l'església s'alegrava moltíssim de la conversió dels lamanites, sí, per l'església de Déu que s'havia establert entre ells. I es tractaven els uns als altres com a germans, i es gaubaven els uns amb els altres, i en copsaven un gran goig.

4. I succeí que molts dels lamanites baixaren al [a]país de Zarahemla, i proclamaren als nefites la manera de la seva conversió, i els exhortaren a la fe i al penediment.

5. I molts d'ells predicaren amb tan gran poder i autoritat, fins que abaixaren molts dels nefites a la humilitat més profunda, en fer-los seguidors humils de Déu i de l'Anyell.

6. I succeí que molts dels lamanites se n'anaren a la terra del nord; i Nefí i Lehí també pujaren a la [b]terra del nord per a predicar-hi al poble. Així acabà l'any seixanta-tres.

7. Heus aquí, va haver-hi pau en tot el país, a tal punt que els nefites anaven arreu del país, al indret que volguessin, ja fos entre nefites o entre lamanites.

8. I els lamanites també anaven on volguessin, ja fos entre lamanites o entre nefites. I així tenien comunicació lliure els uns amb els altres, de comprar i de vendre, i de fer guany segons el seu parer.

9. I succeí que es feren molt rics, tant els lamanites com els nefites. Tenien [c]molta abundància d'or i de plata, i de tota mena de minerals preciosos, tant en la [d]terra cap al sud com en la [e]terra cap al nord.

10. Ara, la terra del sud es [f]deia Lehí, i la del nord, [g]Mulek, com el fill de [h]Sedequies — perquè el Senyor va portar [i]Mulek a la terra cap al nord, i [j]Lehí a la del sud.

11. I a ambdues terres hi havia [k]tota mena d'or, de plata i de minerals preciosos, de totes classes. I també hi havia obrers molt enginyosos que treballaven i refinaven tota mena de metalls. I així es feren rics.

12. També cultivaven gra en abundància, tant al nord com al sud. I prosperaven fora mida tant al nord com al sud. I es multiplicaren i es feren fortíssims en la terra. I criaren

a, Om 13. *b*, vegeu *p*, Al. 46. *c*, vegeu *n*, 1 Ne. 18. *d*, vegeu *n*, Al. 46. *e*, vegeu *p*, 46. *f*, Al. 50:25. *g*, Al. 51:26. *h*, Om. 14,15. *i*, vegeu *e*. *j*, vegeu *d*. *k*, vegeu *n*, 1 Ne. 18.

* L'any 29a.C.

molts ramats i bestiar, sí, molts animals d'engreixar.

13. I les seves dones [l]feinejaven i filaven, teixint tota mena de teles, de lli retort i teles de tota espècie, per a cobrir-los la nuesa. Així va passar en pau l'any seixanta-quatre.

14. I en l'any *seixanta-cinc també hi va haver gran alegria i pau, sí, i moltes predicacions i profecies sobre el que anava a passar. Així va passar l'any seixanta-cinc.

15. I succeí que en l'any seixanta-sis del govern dels jutges, [m]Cezòram fou assassinat per una mà desconeguda mentre es trobava al seient judicial. I en aquest mateix any també fou assassinat el seu fill, que el poble havia nomenat al seu lloc. Així va acabar l'any seixanta-sis.

16. I en començar l'any seixanta-set, el poble començà novament a lliurar-se a la maldat.

17. Perquè el Senyor els havia beneït tant de temps amb les riqueses del món, que no havien estat moguts a ira, ni a guerres, ni a efusió de sang. Per això, començaren a posar el cor en les seves riqueses, sí, en la manera de fer guany, perquè estiguessin alçats els uns damunt dels altres. Per tant, començaren a [n]cometre assassinats secrets, i a robar i a fer pillatges, per a obtenir guany.

18. Ara, aquests assassins i pillards eren d'una trepa que havien format Kishkumen i Gadianton. I succeia que àdhuc entre els nefites hi havia molts de la trepa de [o]Gadianton. Però eren més nombrosos entre els més dolents dels lamanites; i es deien els lladres i assassins de Gadianton.

19. Foren ells que assassinaren el [p]jutge superior, Cezòram, i el [q]seu fill, mentre eren al seient judicial. I no foren descoberts.

20. Ara, succeí que quan els lamanites veieren que entre ells existien lladres, s'afligiren moltíssim; i es valgueren de tots els mitjans per a destruir-los de la faç de la terra.

21. Però Satanàs incità el cor de la part més gran dels nefites, fins que s'uniren amb aquelles [r]trepes de lladres; i entraren en els seus pactes i juraments, pels quals es protegirien i es defendrien els uns als altres en qualsevol circumstància difícil en que es trobessin, per tal de no ésser castigats pels seus assassinats, i els seus pillatges i lladronicis.

22. I tenien els seus signes, sí, [s]signes secrets i paraules secretes. I això, perquè distingissin un germà que havia fet el pacte, que qualsevol dolenteria que fes aquest, no seria danyat pel seu germà, ni per cap

---

l, vegeu *c*, Mos. 10. *m*, Hel. 5:1. *n*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *o*, Hel. 2:12, 13. *p*, ver. 15. *q*, ver. 15. *r*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *s*, Al. 37:27. * L'any 27 a.C.

dels de la seva trepa, els quals havien fet aquest pacte.

23. Així podien assassinar i fer pillatges, i robar, i cometre prostitucions, i fer tota mena de dolenteries, contràries a les lleis de la seva pàtria i també a les del seu Déu.

24. I qualsevol d'aquells de la seva trepa que revelés al món de les seves iniquitats i les seves abominacions, havia d'ésser jutjat, no segons les lleis del seu país, sinó d'acord amb les lleis de la seva maldat, lleis que els havien donat Gadianton i Kishkumen.

25. Ara, heus aquí, són aquests [t]juraments i pactes secrets que Alma manà al seu fill que no deixés eixir al món, de por que no fossin uns mitjans de fer baixar el poble fins a la destrucció.

26. Ara, aquells juraments i pactes secrets no arribaren a Gadianton des dels annals que foren lliurats a Helaman, sinó que els va posar al cor de Gadianton, aquell [u]mateix ésser que induí els nostres primers pares a participar del fruit prohibit —

27. Sí, aquell mateix ésser que conspirà amb Caín, que si assassinés el seu germà Abel, no es descobriria al món. I ha [v]conspirat amb Caín i els seus seguidors des de llavors.

28. I és també aquell mateix ésser que posà al cor del poble de [x]construir una torre prou alta com per arribar al cel. I fou aquell mateix ésser que menava aquells que vingueren des d'aquella torre [y]a aquest país — i el qui va estendre les obres de tenebres i abominacions sobre tota la superfície de la terra, fins a arrossegar el poble a una destrucció [z]completa i a un [2a]infern sense fi.

29. Sí, és aquell mateix ésser que posà al cor de [2b]Gadianton de portar endavant encara, l'obra de tenebres i d'assassinats secrets. I ell ho ha fet eixir, des del començament de l'home fins al dia d'avui.

30. Heus aquí, és el qui és l'autor de tot pecat. I porta endavant les seves obres de tenebres i d'assassinats secrets, i transmet les seves conspiracions, i els seus juraments i pactes, i els seus projectes de terrible malvestat, de generació en generació, segons com pugui arrapar-se del cor dels fills dels homes.

31. I ara, heus aquí, tenia ben arrapat el cor dels nefites, sí, fins que s'havien tornat molt perversos. Sí, els més d'ells s'havien apartat del camí de la rectitud i trepitjaven sota peus els manaments de Déu; i anaven pels seus propis camins i es bastien ídols del seu or i de la seva plata.

32. I succeí que totes aquestes iniquitats sorgiren entre ells

t, Al. 37:27-32. *u*, P. de G. P., Moisès 4:6-12. *v*, P. de G. P., Moisès 5:29-31. *x*, vegeu Et. 1. *y*, Llibre d'Eter. *z*, Et. 8:9, 15-25. *2a*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *2b*, Hel. 2:10-13.

dins l'espai de pocs anys, i la part més gran, en l'any seixanta-set del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

33. I creixeren en les seves malvestats durant l'any *seixanta-vuit també, per al gran dolor i lamentació dels justos.

34. Així veiem que els nefites començaren a decaure en la incredulitat, i a créixer en la perversitat i les abominacions, mentre que els lamanites es posaren a augmentar molt en coneixença del seu Déu. Sí, començaren a guardar els seus estatuts i manaments, i a caminar en veritat i rectitud davant d'ell.

35. I així veiem com l'Esperit del Senyor començà a retirar-se dels nefites, a causa de la dolenteria i la duresa del seu cor.

36. I que el Senyor començà a vessar el seu Esperit sobre els lamanites, per la seva facilitat i disposició de creure en les seves paraules.

37. I succeí que els lamanites caçaren la *trepa de lladres de Gadianton, i predicaren la paraula de Déu entre els més perversos d'ells. I així fou com aquesta trepa de lladres quedà totalment destruïda d'entre els lamanites.

38. I succeí que, d'altra banda, els nefites els bastiren i els donaren suport, començant pels més perversos, fins que havien passat per sobre tot el país dels nefites, i havien seduït la part més gran dels justos fins a abaixar-los a creure en les seves obres, i a participar del seu botí, i a unir-se amb ells en les seves secretes combinacions i assassinats.

39. I d'aquesta manera obtingueren el maneig absolut del govern, fins que trepitjaren sota peus, i colpejaren, i trossejaren, i donaren l'esquena als pobres i mansuets, i als humils seguidors de Déu.

40. Així veiem que estaven en un estat terrible, i estaven a punt per a una destrucció sense fi.

41. Així va acabar l'any seixanta-vuit del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

LA PROFECIA DE NEFÍ, FILL D'HELAMAN — *Déu amenaça el poble de Nefí que els castigarà en la seva ira, per a la seva destrucció total, si no es penedeix de les seves iniquitats. Déu castiga els nefites amb pesta. Es penedeixen i tornen a ell. Samuel, un lamanita, profetitza als nefites.*

Comprèn el capítol 7 al 16, inclusius.

CAPITOL 7

Nefí, rebutjat pel poble del nord, torna a Zarahemla. Des de dalt de la torre del seu jardí prega a Déu, i predica a la multitud.

2c, vegeu i, 2 Ne. 10.

* L'any 24 a.C.

1. Ara, succeí que en l'any *seixanta-nou del govern dels jutges sobre el poble dels nefites, Nefí, fill d'Helaman, tornà al [a]país de Zarahemla, des de la [b]terra del nord.

2. Perquè havia anat entre el poble que estava en la terra del nord, i els predicà la paraula de Déu, i els profetitzà moltes coses.

3. I rebutjaren totes les seves paraules, de manera que no pogué romandre entre ells, sinó que tornà al seu país natal.

4. I en veure el poble en un estat de tan terrible perversitat, i que aquells lladres de [c]Gadianton ocupaven els seients judicials — havent usurpat el poder i l'autoritat del país; havent deixat de banda els manaments de Déu, no estant correctes en el més mínim davant d'ell, ni fent cap justícia als fills dels homes;

5. Condemnant els justos per la seva justícia; deixant lliures els culpables i malvats pels seus diners. I a més, estant mantinguts en poder al cap del govern, per a regir i fer segons el seu parer, per tal d'obtenir el guany i la glòria del món, i a més, per tal de cometre més fàcilment l'adulteri, i robar, i matar i obrar segons el propi plaer —

6. Ara, aquesta gran iniquitat havia caigut damunt els nefites en espai de pocs anys. I quan Nefí se n'adonà, el cor se l'omplí de dolor, i clamà en l'angoixa de l'ànima:

7. Oh, tant de bo que hagués pogut tenir els meus dies en els del meu pare Nefí, quan primer eixí de la terra de Jerusalem, i que m'hagués alegrat amb ell en la [d]terra de promissió! El seu poble llavors era fàcil de persuadir, ferm en guardar els manaments de Déu, i lent en deixar-se portar a la iniquitat. I eren promptes en escoltar les paraules de Déu.

8. Sí, si els meus dies haguessin estat en aquells, llavors la meva ànima s'hauria alegrat en la rectitud dels meus germans!

9. Però, heus aquí, m'ha tocat de viure en aquests dies, i que l'ànima s'omplés d'angoixa per aquesta, la perversitat dels meus germans.

10. Ara, succeí que això passava en una torre al jardí de Nefí, que estava prop del camí ral que conduïa al mercat principal de la [e]ciutat de Zarahemla. I Nefí s'havia prostrat damunt la torre que estava al jardí, la qual es trobava prop de la porta que donava al camí.

11. I succeí que passaven uns tal homes per allí, i veieren Nefí a la torre, mentre elevava la seva ànima a Déu. I varen córrer a dir al poble allò que havien vist. I el poble va venir en munions a fi de conèixer la

---

a, Om. 13. *b*, vegeu *p*, Al. 46. *c*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. Hel. 2:10-13. *d*, vegeu *a*, 1 Ne. 2. *e*, Om. 13.

* L'any 23 a.C.

causa de tan gran dol per les iniquitats del poble.

12. Ara, quan Nefí s'aixecà, veié les munions de gent que s'havien ajuntat.

13. I succeí que obrí la boca, i els digué: Per què us heu congregat? Per tal que us parli de les vostres iniquitats?

14. Sí, perquè he pujat a la meva torre per a esplair-me l'ànima al meu Déu, a causa de la gran angoixa del meu cor, que ve de les vostres iniquitats.

15. I a causa del meu dol i la meva lamentació, us heu aplegat, i us estranyeu. Sí, i cal que us estranyeu molt. Sí, devíeu estranyar-vos, ja que us heu donat, que el diable té tan ben arrapat el vostre cor.

16. Com heu pogut donar-vos a les seduccions d'aquell que està cercant de llençar-vos l'ànima a la [f]misèria sense fi i l'angoixa interminable?

17. Oh, penediu-vos, penediu-vos! Per què voldreu morir? Torneu, torneu al Senyor, Déu vostre! I per què és que us ha abandonat?

18. Es perquè li heu endurit el cor. Sí, no voldreu escoltar la veu del [g]Bon Pastor. Sí, l'heu provocat a la ira contra vostre.

19. Heus aquí, en lloc d'aplegar-vos, si no us penediu, ell us escamparà arreu, per tal que serviu d'aliment als gossos i a les feres.

20. Oh, com heu pogut oblidar-vos del vostre Déu, el mateix dia que us ha deslliurat?

21. Però, heus aquí, ho feu per treure'n un guany, per ésser lloats dels homes, sí, i per tal d'aconseguir l'or i la plata. I heu posat el cor en les riqueses i les coses vanes d'aquest món, per les quals assassineu, i feu pillatge, i furteu, i lleveu fals testimoni contra el proïsme, i cometeu tota mena d'iniquitat.

22. I per aquest motiu un ai us vindrà, si no us penediu. Perquè si no us en penediu, heus aquí, que aquesta gran ciutat i totes les grans ciutats al voltant, que són a la terra de la nostra possessió, us seran preses i no hi tindreu cabuda. Heus aquí, el Senyor no us donarà força, tal com ho ha fet fins ara, per a fer front contra els vostres enemics.

23. Heus aquí, així diu el Senyor: No mostraré als malvats de la meva força, a l'un més que a l'altre, sinó a aquells que es penedeixin dels seus pecats i escoltin les meves paraules. Per això, vull que us adoneu, germans meus, que els anirà més bé als lamanites que no pas a vosaltres, si és que no us penediu.

24. Perquè, heus aquí, ells són més justos que vosaltres, perquè aquells no han pecat contra aquesta gran coneixença que heu rebut. Per això, el Senyor els tindrà misericòrdia; sí, [h]allargarà els seus dies i aug-

f, vegeu *m*, Jac. 6. *g*, vegeu 2*f*, Al. 5. *h*, vegeu *j*, Al. 9.

mentarà la seva semença, àdhuc quan vosaltres sigueu [i]totalment destruïts, si és que no us penediu.

25. Sí, ai de vosaltres, a causa d'aquella gran abominació que ha arribat entremig vostre! I vosaltres us hi heu unit, sí, a aquella [j]trepa secreta que establí Gadianton!

26. Sí, un ai us vindrà, a causa d'aquell orgull que heu deixat entrar al vostre cor, que us ha elevat més enllà del que és bo, a causa de les vostres immenses riqueses!

27. Sí, ai de vosaltres, a causa de la vostra iniquitat i les vostres abominacions!

28. I si no us penediu, morireu. Sí, àdhuc les vostres terres us seran arrabassades, i sereu [k]escombrats de la faç de la terra.

29. Ara, no dic que succeiran aquestes coses de mi mateix, perquè no les sé per mi mateix. Però heus aquí, jo sé que aquestes coses són vertaderes perquè el Senyor Déu me les ha fet saber; per això testifico que s'esdevindran.

CAPÍTOL 8

Continuació del discurs de Nefí. Els jutges corromputs cerquen en va d'incitar el poble en contra d'ell. Nefí, per inspiració, revela l'assassinat del jutge superior.

1. Ara, succeí que quan Nefí hagué dit aquestes coses, hi havia uns homes que eren jutges i que també eren de la [a]trepa secreta de Gadianton. I estaven enutjats, i exclamaren contra Nefí, dient al poble: Per què no agafeu d'aquest home, i us l'endueu, perquè sigui condemnat segons el crim que ha comès?

2. Per què quedeu mirant aquest home, i escoltant com vitupera contra aquest poble i contra la nostra llei?

3. Perquè Nefí els havia parlat de la corrupció de la llei que tenien. Sí, moltes coses els va dir que no es poden escriure; i no digué res que fos contrari als manaments de Déu.

4. Aquells jutges estaven enutjats amb ell perquè els [b]parlava clarament sobre les seves secretes obres de tenebres. Però així i tot, no gosaren posar-li la pròpia mà al damunt, perquè temien el poble, de por que exclamés contra ells.

5. Per això cridaven al poble, dient: Per què permeteu que aquest home ens vilipendiï? Heus aquí, ell condemna tot aquest poble fins a la destrucció. Sí, i també diu que aquestes [c]grans ciutats nostres ens seran arrabassades, que no hi tindrem cabuda.

6. Ara, sabem que això és impossible, perquè som poderosos, i les nostres ciutats són

---

i, vegeu *m*, Al. 9. *j*, vegeu *c*. Vegeu també *i*, 2 Ne. 10. *k*, vegeu *m*, Al. 9. CAP. 8: *a*, vegeu *b*. Vegeu també *i*, 2 Ne. 10. *b*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *c*, Hel. 7:22.

grans. Per això, els nostres enemics no podran tenir cap poder damunt nostre.

7. I així excitaven el poble a la ira contra Nefí. I suscitaven baralles entre ells, perquè alguns cridaven: Deixeu-lo en pau, perquè és bon home i les coses que diu, segurament passaran si no ens penedim.

8. Sí, heus aquí, tots els càstigs ens cauran al damunt, dels quals ens ha testificat. Perquè sabem que ha testificat d'encert sobre les nostres iniquitats; i heus aquí, que són moltes. I coneixerà tan bé el que ens ha de passar, com coneix de les nostres iniquitats.

9. Heus aquí, si no fos un profeta, no podria testificar d'aquelles coses.

10. I succeí que aquells que cercaven de destruir Nefí es contingueren per temor, que no li posaren la mà al damunt. Per això, ell començà a parlar-los novament, veient que havia trobat favor als ulls d'alguns, en tant que els altres tenien por.

11. Per tant, se sentí impel·lit a parlar-los més, i els digué: Heus aquí, germans meus, no heu llegit que Déu va donar poder a un sol home, àdhuc a Moisès, de ferir les aigües del Mar Roig, i que es dividiren per un costat i per l'altre, així que els israelites, els quals eren els nostres pares, passaren a peu eixut, i les aigües colgaren els exèrcits egipcis, i els engoliren?

12. Ara, si Déu donà a aquest home un poder tal, llavors per què discutiu entre vosaltres i dieu que no m'ha donat cap poder perquè [d]conegués dels judicis que us cauran al damunt si no us penediu?

13. Però, no solament negueu les meves paraules, sinó també totes les paraules que han dit els nostres pares, i també tot el que parlà aquest home, Moisès, al qual li fou donat tant de poder, sí, les paraules que ha dit sobre la vinguda del Messies.

14. Sí, és que no va testificar que vindria el Fill de Déu? I tal com [e]alçà la serp de bronze en el desert, així mateix serà alçat Aquell que ha de venir.

15. I així com tots aquells que esguardaven la serp vivien, de la mateixa manera tots els qui esguardessin el Fill de Déu, amb fe, tenint l'esperit contrit, viurien, fins a tenir aquella vida que és eterna.

16. Ara, no solament Moisès testificà d'aquestes coses, sinó també tots els sants profetes, des d'ell fins als dies d'Abraham.

17. Sí, i Abraham va veure de la vinguda del Messies, i s'omplí d'alegria i exultà.

18. I heus aquí, jo us dic que no sols Abraham coneixia d'aquestes coses, sinó que hi ha-

d, Hel. 7:28, 29. *e*, Al. 33:19-22.

via molt abans d'ell, que foren cridats segons [f]l'orde de Déu, àdhuc segons l'orde del seu Fill. I això, a fi de demostrar-li al poble, molts milers d'anys abans de la seva vinguda, que la redempció també arribaria a ells.

19. Ara, voldria que sabéssiu que àdhuc des dels dies d'Abraham hi ha hagut molts profetes que han testificat d'aquestes coses. Sí, el profeta [g]Zenós en testificà amb valentia, i per això fou assassinat.

20. I també [h]Zenoc, i també [i]Ezies, i Isaïes i Jeremies — el mateix profeta Jeremies que profetitzà de la destrucció de Jerusalem. I ara sabem que Jerusalem fou destruïda d'acord amb les paraules de Jeremies. Així doncs, per què no ha de venir el Fill de Déu, segons la seva profecia?

21. I ara, discutireu que Jerusalem no ha estat destruïda? Direu que els fills de Sedequies no foren tots assassinats, excepte [j]Mulek? Sí, i no veieu que la semença de Sedequies està amb nosaltres, i que foren foragitats de la terra de Jerusalem? Però, heus aquí, això no és pas tot —

22. El nostre pare, Lehí, fou foragitat de Jerusalem perquè testificà d'aquestes coses. També Nefí en testificà, així com gairebé tots els nostres pares, fins avui. Sí, han donat testimoniatge de la vinguda de Crist, i han mirat endavant, i s'han alegrat en el seu dia que és a venir.

23. Heus aquí que ell és Déu, i està amb ells; i se'ls manifestava, per tal que foren redimits per ell; i li exalçaren a causa d'allò que és a venir.

24. I ara, ja que sabeu aquestes coses — i no les podeu negar, excepte que mentiu — per tant, en això heu pecat. Perquè heu rebutjat totes aquestes coses a despit de les moltes evidències que heu rebut. Sí, vosaltres heu rebut totes les coses, tant les que estan en el cel com les que estan en la terra, com a testimoni de què són veritables.

25. Però heus aquí, heu rebutjat la veritat i us heu rebel·lat contra el vostre Déu sant. I avui mateix, en lloc d'aplegar-vos [k]tresors en el cel, on res no es corromp, i on no pot entrar res d'immund, us esteu arreplegant la ira, per al dia del judici.

26. Sí, àdhuc ara mateix, esteu gairebé al punt, a causa dels vostres assassinats i les vostres fornicacions i la vostra dolenteria, per a la destrucció eterna. I si no us penediu, us sobrevindrà aviat.

27. Sí, heus aquí, la teniu a la porta. Aneu al seient judicial i cerqueu; heus aquí, que el vostre jutge ha estat assas-

f, vegeu *g*, Mos. 26. Al. 13-19. D. i A. 84:6-16. *g*, vegeu *h*, 1 Ne. 19. *h*, vegeu *g*, 1 Ne. 19. *i*, D. i A. 84:11-13. *j*, Hel. 6:10. Om. 13. Ez. 17:22, 23. Om. 14. *k*, vegeu *c*, Hel. 5.

sinat i hi jeu en la seva sang. I l'ha assassinat el seu [l]germà que ambiciona tenir el seient judicial.

28. I heus aquí, tots dos són de la vostra [m]trepa secreta, que té per autor Gadianton i aquell ésser maligne que mira de destruir les ànimes dels homes.

CAPÍTOL 9

Comprovació de les paraules de Nefí. Troben mort el jutge superior en el seient judicial. Són acusats Nefí i altres cinc. Es posa en clar la seva innocència. Descobreixen l'assassí.

1. Ara, succeí que quan Nefí hagué pronunciat aquestes paraules, alguns dels homes que eren amb ells, corregueren al seient judicial. I foren [a]cinc els qui hi sortiren, i es deien entre ells pel camí:

2. Ara sabrem amb certesa si aquest home és profeta, i si Déu li ha manat que ens profetitzi coses tan meravelloses. Nosaltres no creiem pas que Déu li n'hagi dit, sí, no creiem que sigui profeta. Així i tot, si aquesta cosa que ha dit del jutge superior és certa, que sigui mort, aleshores creurem que les altres coses són certes.

3. I succeí que corregueren amb tota pressa, i entraren al seient judicial. I heus aquí, que el jutge superior havia caigut a terra, i [b]jeia en la seva sang.

4. I quan ho veieren, se sorprengueren fora mida, de manera que caigueren a terra, perquè no havien cregut les paraules de Nefí sobre el jutge superior.

5. Però quan ho veieren, cregueren. I s'apoderà d'ells el temor, no fos que tots els judicis que Nefí havia profetitzat no caiguessin damunt el poble. Per això tremolaren i caigueren a terra.

6. Ara, tot seguit que el jutge superior fou assassinat — estant apunyalat pel [c]seu germà que anava disfressat, i havia fugit — els servents corregueren entre el poble, pregonant-lo sobre l'assassinat.

7. I el poble s'ajuntà al lloc del seient judicial. I heus aquí, plens d'astorament trobaren aquells [d]cinc que havien caigut a terra.

8. Ara, el poble no en sabia res de la multitud que s'havia reunit al [e]jardí de Nefí. Per tant, es digueren: [f]Aquests homes són els qui han assassinat el jutge, i Déu els ha castigat perquè no ens poguessin fer escàpol.

9. I s'arraparen d'ells, i els lligaren i els ficaren a la presó. I es va comunicar una proclama arreu, que el jutge havia estat assassinat, i que havien agafat els assassins, i els havien tancat a la presó.

---

l, Hel. 9:6, 26-38. *m*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. CAP. 9: *a*, vers. 7-9, 12-18. *b*, Hel. 8:27. *c*, vegeu *l*, Hel. 8. *d*, vegeu *a*. *e*, Hel. 7:10, 11, 14. *f*, vegeu *a*.

10. I succeí que a l'endemà, el poble s'aplegà per tal de fer dol i [g]dejunar en l'enterrament del gran jutge superior que havia estat assassinat.

11. I així, aquells jutges que havien estat al jardí de Nefí, i havien sentit les seves paraules, també es reuniren en l'enterrament.

12. I succeí que tot informant-se entre el poble, digueren: On són els [h]cinc que foren enviats per a indagar si el jutge superior havia mort? I els [i]respongueren: D'aquests cinc que dieu que heu enviat, no en sabem res; però n'hi ha cinc que són els assassins, i els hem ficat a la presó.

13. I succeí que els jutges demanaren que els hi duguessin. Els varen portar i heus aquí, eren els [j]mateixos que foren enviats. Els jutges els interrogaren per a assabentar-se de l'assumpte, i els digueren tot el que havien fet, dient:

14. Vàrem córrer i arribàrem al lloc de judici. I quan veiérem totes les coses tal com Nefí havia testificat, ens sorprenguérem tant que caiguérem a terra. I quan recobràvem de la sorpresa, ens [k]ficaren a la presó.

15. Ara, pel que fa a la mort d'aquest home, no sabem qui ho ha fet. Només sabem fins aquí, que correguérem, i hi arribàrem, segons el que vosaltres desitjàveu. I heus aquí, ja era [l]mort, d'acord amb les paraules de Nefí.

16. Ara, succeí que els jutges explanaren l'assumpte al poble, i exclamaren contra Nefí, dient: Heus aquí, sabem que aquest Nefí haurà confabulat amb algú d'assassinar el jutge, per a declarar-nos-ho després, per tal de convertir-nos a la seva fe, a fi d'alçar-se com a gran home, escollit de Déu, i profeta.

17. Ara, doncs, escorcollarem aquest home, i confessarà el seu delicte, i ens donarà a conèixer el veritable assassí d'aquest jutge.

18. I succeí que els [l]cinc foren alliberats el dia de l'enterrament. Però així i tot, ells reproxaren els jutges en les paraules que havien dit contra Nefí, i discutiren amb ells, un per un, fins que els deixaren confosos.

19. Tot i així, però, feren agafar i lligar a Nefí, i que el duguessin davant la multitud. I començaren a interrogar-lo de moltes maneres per a enxampar-lo, per tal de condemnar-lo a mort.

20. I li deien: Tu ets cómplice. Qui és l'home que ha comès aquest assassinat? Digues-ho i admet el teu delicte. I deien: Aquí tens aquests diners; i a més et perdonarem la vida si ens ho dius, o si reco-

g, vegeu *t*, Mos. 27. *h*, vegeu *a*. *i*, vegeu *a*. *j*, ver. 9. *k*, Hel. 8:27. *l*, vegeu *a*.

neixes el pacte que has fet amb aquell.

21. Però Nefí els respongué: Oh insensats, incircumcisos de cor, poble cec i testarrut! Quant de temps penseu que el Senyor Déu vostre deixarà que persistiu en aquest camí vostre de pecat?

22. Ja devíu posar-vos a gemegar i a lamentar, per la gran destrucció que ara mateix us espera, si no us penediu.

23. Dieu que m'he posat d'acord amb un home perquè assassinés Seezòram, el nostre jutge superior. Però, jo us dic que ho és perquè us he testificat per tal que sapigueu d'aquesta cosa, sí, que fos com a testimoni davant vostre que conexia de la perversitat i les abominacions que hi ha entre vosaltres.

24. I perquè ho he fet, dieu que m'he posat d'acord amb algú perquè cometés aquesta cosa; sí, perquè us he mostrat aquest senyal, esteu enutjats amb mi i mireu de llevar-me la vida.

25. Ara, heus aquí, us donaré un altre senyal, i veurem si en això cercareu de destruir-me.

26. Heus aquí, jo us dic: Aneu a casa de Seàntum, [m]germà de Seezòram, i digueu-li:

27. Es cert que Nefí, el profeta fingit, el qui profetitza tantes desgràcies sobre aquest poble, s'ha posat d'acord amb tu perquè assassinessis Seezòram, que és el teu germà?

28. I ell us dirà: No.

29. I li direu: Has assassinat el teu germà?

30. I s'espaordirà, i no sabrà com respondre-us. Us ho negarà i es farà el sorprès. Així i tot, us afirmarà que és innocent.

31. Però, heus aquí, l'escorcollareu, i trobareu sang a la fímbria del seu mantell.

32. I quan l'haureu vista, li direu: D'on ve aquesta sang? Es que no sabem que és la sang del teu germà?

33. Llavors tremolarà i es tornarà pàllid, com si li hagués tocat la mort.

34. Aleshores li direu: Per aquesta por, i per aquesta pallidesa que t'ha sobrevingut al rostre, sabem que ets tu el culpable.

35. Llavors li sobrevindrà una por més gran. I confessarà i ja no negarà més que ell ha comès aquest assassinat.

36. Llavors us dirà que jo, Nefí, no sé res de l'assumpte, si no m'ho fos donat pel poder de Déu. I aleshores sabreu que sóc un home honrat, i que us sóc enviat de Déu.

37. I succeí que hi anaren i feren tal com Nefí els havia dit. I heus aquí, tot allò que els havia dit era veritat, perquè segons les paraules, Seàntum negà, i també segons les paraules, confessà.

---

m, vegeu *I*, Hel. 8.

38. I es comprovà que ell mateix era el veritable assassí. Així que posaren en llibertat els cinc homes, i també Nefí.

39. N'hi havia alguns d'entre els nefites que cregueren en les paraules de Nefí, i també d'altres que cregueren pel testimoni dels [n]cinc, perquè aquests s'havien convertit mentre eren a la presó.

40. I n'hi havia d'altres entre el poble, que deien que Nefí era un profeta.

41. I altres deien: Heus aquí, és un déu, ja que si no ho fos, no podria saber de totes les coses. Perquè certament ens ha dit la pensada del nostre cor, i ens ha dit de coses. I fins i tot, ens ha fet saber el veritable assassí del nostre jutge superior.

CAPÍTOL 10

El Senyor reconforta Nefí, tot prometent-li gran poder. Predica el penediment i adverteix els malvats de judicis imminents.

1. I succeí que sorgí una divisió entre el poble, tant que cadascú se n'anava pel seu costat, deixant Nefí tot sol, on era enmig d'ells.

2. I Nefí s'encaminà cap a casa seva, meditant les coses que el Senyor li havia mostrat.

3. I succeí que mentre meditava — tot desanimat per la perversitat del poble dels nefites, per les seves [a]secretes obres de tenebra, i els seus assassinats, i els seus pillatges i tota mena de iniquitats — i succeí que mentre meditava així dins el cor, heus aquí, li arribà una veu que deia:

4. Beneït ets, Nefí, per aquelles coses que has fet. Perquè he vist com has predicat a aquest poble sense cansar-te, la paraula que t'he donat. I no els has tingut por, ni t'has buscat la pròpia vida, sinó que has cercat la meva voluntat i de guardar els meus manaments.

5. I ara, perquè ho has fet tan incansablement, vet aquí que et beneiré per sempre, i et faré poderós en paraules i fets, en fe i en obres. Sí, fins que totes les coses se't compliran segons la teva paraula, perquè no em demanaràs res contrari a la meva voluntat.

6. Vet aquí, que tu ets Nefí, i jo sóc Déu. I t'ho declaro en presència dels meus àngels, que tindràs poder damunt aquest poble, i afligiràs la terra amb [b]fam, amb pestilència i destrucció, d'acord amb la perversitat d'aquest poble.

7. Heus aquí, et dono poder, que tot allò que lliguis a la terra serà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, serà deslligat al cel. I així tindràs poder entre aquest poble.

8. De manera que si diràs a

---

n, vegeu *a*. CAP. 10: *a*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *b*, Hel. 11:4-18.

aquest temple que es parteixi per la meitat, així succeirà.

9. I si diràs [c]a aquella muntanya: Estimba't i torna't plana, així serà fet.

10. I si diràs que Déu assotarà aquest poble, així succeirà.

11. Ara, heus aquí, et mano que sortis i declaris a aquest poble, que així ho diu el Senyor Déu, que és el Totpoderós: Si no us penediu, sereu castigats [d]fins a la destrucció.

12. I succeí que quan el Senyor hagué dit aquestes paraules a Nefí, es deturà i no anà fins a casa seva, sinó que retornà a les munions que s'escampaven per la superfície del país; i començà a declarar-los la paraula del Senyor que se li havia dit, sobre la destrucció del poble si no es penedia.

13. Ara, malgrat el gran miracle que Nefí havia fet, en descobrir-los [e]la mort del jutge superior, s'enduriren de cor i no escoltaren les paraules del Senyor.

14. Per tant, Nefí els declarà la paraula del Senyor, dient: Si no us penediu, així ho diu el Senyor, sereu [f]castigats fins a la destrucció.

15. I succeí que quan Nefí els hagué declarat la paraula, encara s'enduriren de cor i no volgueren escoltar les seves paraules. Per tant, vilipendiaren contra ell i cercaren de posar-li les mans al damunt, per tal de ficar-lo a la presó.

16. Però heus aquí, el poder de Déu estava amb ell. I no pogueren agafar-lo per ficar-lo a la presó, perquè fou [g]pres per l'Esperit i endut d'enmig d'ells.

17. I succeí que així va sortir [h]en l'Esperit, de multitud en multitud, proclamant la paraula de Déu, fins que l'havia declarada entre tots, o que la feia arribar a tot el poble.

18. I succeí que no volgueren escoltar les seves paraules; i començà a haver-hi baralles, fins que es dividiren entre ells mateixos, i es posaren a matar-se els uns als altres amb l'espasa.

19. Així acabà l'any setanta-un del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

CAPÍTOL 11

Una gran fam. El poble retorna al Senyor i prospera novament. Dissensions i disputes altra vegada. La trepa de Gadianton es torna a organitzar.

1. Ara, succeí que en l'any *setanta-dos del govern dels jutges, les baralles augmentaren, de tal manera que va haver-hi guerres per tot el país, entre tot el poble de Nefí.

2. I era aquella [a]trepa secre-

c, Et. 12:30. Vegeu c. Jac. 4. Mat. 17:20. d, ver. 12-14. e, Hel. 8:27. 9:26-38. f, ver. 11. g, Ac. 8:39, 40. h, ver. 16. Cap. 11: a, vegeu i, 2 Ne. 10.

* L'any 20 a.C.

ta de lladres que portava endavant aquesta obra de destrucció i d'iniquitat. I aquesta guerra durà tot aquell any i continuà en l'any setanta-tres.

3. I succeí que en aquest any Nefí clamà al Senyor, dient:

4. Oh Senyor, no permetis que aquest poble sigui destruït per l'espasa! Més aviat, oh Senyor, que hi hagi [b]fam en la terra a fi de moure'ls al record del seu Déu i Senyor! I tal vegada es penediran i retornaran a tu.

5. I així es va fer segons les paraules de Nefí. Hi va haver una gran fam damunt la terra, entre tot el poble de Nefí. I la fam continuà durant l'any setanta-quatre. I s'acabaren els estralls per l'espasa, però es feren molt greus per la fam.

6. Aquesta devastació continuà també durant l'any setanta-cinc. Perquè la terra fou castigada, que es tornà àrida i no produí gra a la seva hora. I fou castigada la terra tota, tant entre lamanites com entre nefites, i de tal manera foren castigats que en moriren a milers en els indrets més corromputs de la terra.

7. I succeí que en veure el poble que estava a punt de sucumbir per la fam, començà a recordar el seu Déu i Senyor, i a recordar-se de les paraules de Nefí.

8. I es posà a suplicar els jutges superiors i els dirigents, que diguessin a Nefí: Vet aquí, sabem que ets home de Déu. Clama, doncs, al Senyor Déu nostre, que aparti de nosaltres aquesta fam, no sigui que tot el que has dit [c]sobre la nostra destrucció es compleixi.

9. I succeí que els jutges comunicaren a Nefí segons les paraules que el poble desitjava. I quan Nefí veié que el poble s'havia penedit i que s'humiliava de cilici, clamà altra volta al Senyor, dient:

10. Oh Senyor, esguarda, que aquest poble es penedeix. Han escombrat la [d]trepa de Gadianton d'entre ells, fins que l'han exterminada; i els seus plans secrets els han amagat sota terra.

11. Ara, oh Senyor, a causa d'aquesta humilitat seva, aparta la teva ira, i que s'apaivagui el teu enuig en la destrucció d'aquells malvats que ja has fet morir.

12. Oh Senyor, aparta el teu furor, sí, el teu ardent furor, i fes que s'acabi la fam en aquest país!

13. Oh Senyor, escolta'm i concedeix que es faci segons les meves paraules. Envia les pluges damunt la faç de la terra, perquè aquesta llevi els seus fruits, i el seu gra en l'hora del gra.

14. Oh Senyor, tu escoltares

---

b, vegeu b, Hel. 10. Hel. 10:11-14. *d*, vegeu *i*, 2 Ne. 10.

les meves paraules quan vaig dir: Que hi hagi [e]fam, perquè s'acabi la pesta de l'espasa! I sé que ara també escoltaràs les meves paraules, ja que has dit: Si aquest poble es penedeix, el salvaré.

15. Tu veus, oh Senyor, que s'han penedit a causa de la fam, de la pesta i de la destrucció que els han caigut al damunt.

16. Ara, oh Senyor, no apartaràs la teva ira i provaràs altra vegada, si et serviran? I si es així, oh Senyor, els podràs beneir, segons les paraules que tu has dit.

17. I succeí que en l'any *setanta-sis, el Senyor apartà la seva ira del poble, i féu caure les pluges damunt la terra. I aquesta llevà el seu fruit a la temporada del fruit, i el seu gra, a la temporada del gra.

18. I el poble s'alegrà i exalçà Déu, i la terra tota s'omplí de jubileo. Ja no cercaven més de destruir Nefí, sinó que el tenien com a gran profeta i home de Déu, com qui havia rebut [f]gran poder i autoritat de Déu.

19. I Lehí, el seu germà, no era ni una engruna menys en les coses que pertanyien a la rectitud.

20. I així succeí que el poble de Nefí començà a prosperar novament en la terra. I es posaren a bastir els seus llocs deserts, i a augmentar i espargir fins que cobrien tota la superfície de la terra, tant cap al [g]nord com al [h]sud, des del mar de ponent fins al mar de llevant.

21. Succeí que l'any setantasis acabà en pau, i l'any setanta-set començà en pau. I l'església s'espargí per tota la faç de la terra, i els més del poble, tant dels nefites com dels lamanites, eren de l'església. Gaudiren d'una pau grandíssima en el país; i així acabà l'any setanta-set.

22. També gaudien de pau en l'any setanta-vuit, si no hi hagués hagut unes quantes disputes sobre els punts de doctrina que els profetes els havien fundat.

23. I en l'any setanta-nou començaren a sorgir moltes baralles. Però Nefí i Lehí, i molts dels germans que coneixien sobre els veritables punts de la doctrina — ja que rebien diàriament moltes revelacions — predicaren al poble, fins que acabaren amb les seves disputes en aquest mateix any.

24. I succeí que en l'any vuitanta del govern dels jutges sobre el poble de Nefí, hi havia uns certs dissidents del poble nefita, que alguns anys abans havien passat als lamanites i s'havien pres el nom de lamanites — i també alguns que eren descendents veritables dels

e, vegeu *b*, Hel. 10. *f*, Hel. 10:5-11. *g*, vegeu p, Al. 46. *h*, vegeu *n*, Al. 46.
* L'any 16 a.C.

lamanites, provocats a la ira per ells, o per aquests dissidents — per tant emprengueren la guerra contra els seus germans.

25. Assassinaven i feien pillatges. I després es refugiaven a les muntanyes, i a l'erm, i als indrets secrets; i s'amagaven perquè no els descobrissin. I cada dia eren més en nombre, ja que hi havia dissidents que se n'anaven amb ells.

26. Així, amb el temps, o en el terme de pocs anys, es convertiren en una trepa molt gran de lladres. I cercaren tots els [i]plans secrets de Gadianton, i així arribaren a ésser els lladres de Gadianton.

27. Ara, aquests lladres feren grans devastacions, sí, una destrucció grandiosa, entre el poble de Nefí, i també entre el poble dels lamanites.

28. I calia que es deturés aquesta obra de destrucció. Per això, enviaren un exèrcit d'homes forts a l'erm i a les [j]muntanyes per tal de recercar aquesta trepa de lladres i exterminar-los.

29. Però succeí que en el mateix any, aquells foren foragitats fins a les seves pròpies terres. I així acabà l'any vuitanta del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

30. Succeí que al *començament de l'any vuitanta-un, sortiren altra vegada contra aquella trepa de lladres, i en mataren molts, però aquests també reberen molta destrucció.

31. I novament es veieren obligats a retornar de l'erm i de les muntanyes cap a les seves terres, perquè eren tants aquells lladres, que infestaven les muntanyes i l'erm.

32. Així acabà aquell any. I els lladres encara augmentaven i es feien forts, fins que desafiaven tots els exèrcits dels nefites, i també dels lamanites. Infongueren un gran temor en el poble, per tota la superfície de la terra.

33. Sí, perquè atacaven arreu del país i causaven grans destrosses entre ells. Sí, mataven molts, i s'emportaven captius a l'erm els altres, i més en particular les dones i els nens.

34. Ara, aquest gran mal que sobrevingué al poble a causa de les seves iniquitats, novament els mogué al record del seu Déu i Senyor.

35. I així acabà l'any vuitanta-un del govern dels jutges.

36. I en l'any vuitanta-dos començaren altra volta a oblidar-se del seu Déu i Senyor. I en el vuitanta-tres començaren a créixer en la seva iniquitat. I en el vuitanta-quatre tampoc no es corregiren dels seus camins.

37. I succeí que en l'any vuitanta-cinc s'enfortiren més i més en l'orgull i en les seves iniquitats. Així, altra vegada es-

i, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *j*, ver. 25

* L'any 11 a.C.

taven gairebé al punt per a la destrucció.

38. I així acabà l'any vuitanta-cinc.

CAPÍTOL 12

La fragilitat humana, i la bondat i el poder de Déu. Beneïts són aquells que es penedeixen. Els homes seran jutjats segons les seves obres.

1. Així podem veure com és de fals, com d'inconstant, el cor dels fills dels homes. Sí, i podem veure que el Senyor, en la seva gran i infinita bondat, beneeix i prospera aquells que li posen la seva confiança.

2. Sí, i podem veure que al mateix moment quan fa prosperar el seu poble, sí, en l'augment dels seus camps, del seu bestiar i dels seus ramats, i en l'or i la plata, i en tota mena d'objectes preciosos, de tota espècie i art — perdonant-los la vida i deslliurant-los de les mans dels seus enemics; estovant-los el cor dels enemics perquè no els declarin la guerra; sí, en fi, fent-los tot de coses per al benestar i la felicitat del poble — llavors és quan ells s'endureixen de cor, i s'obliden del Senyor el seu Déu, i trepitgen sota peus el Sant. Sí, i això, a causa de la seva folgança i de la seva gran prosperitat.

3. Així veiem que si el Senyor no renya el seu poble amb moltes afliccions, sí, si no els afligeix amb la mort, el terror i la fam, i amb tota mena de pestilències, no es recordaran d'ell.

4. Oh, com són d'insensats i vans, com són de malvats i diabòlics, que promptes a cometre iniquitats, i lents en fer el bé, els fills dels homes! Sí, com són de ràpids en escoltar les paraules del maligne i en posar el cor en les vanitats del món!

5. Sí, que promptes en alçar-se a l'orgull, sí, i en vanagloriar-se i en fer tota mena d'iniquitats! I com són de lents en recordar el seu Déu i Senyor, i en parar-li l'orella als seus consells! Sí, com els costa, de caminar per sendes assenyades!

6. Heus aquí, no desitgen pas que el seu Déu i Senyor, el qui els ha creat, els governi i els regeixi. Malgrat la seva gran bondat i la seva misericòrdia envers ells, estimen com un nores els seus consells, i no volen pas que ell els faci de guia.

7. Oh, com és de gran, la nullitat dels fills dels homes! Sí, són més poca cosa que la pols de la terra!

8. Perquè, heus aquí, la pols de la terra es mou d'ací d'allà, i es parteix amb la comanda del nostre gran i sempitern Déu.

9. Sí, heus aquí, al so de la seva veu tremolen i s'estremeixen els puigs i les muntanyes.

---

a, vegeu *n*, 1 Ne. 18.

10. I pel poder de la seva veu són esclafats i s'aplanen, sí, així com una vall.

11. Sí, pel poder de la seva veu, s'estremeix tota la terra.

12. Pel poder de la seva veu trontollen els fonaments fins al mateix cor.

13. Sí, i si digués a la terra: Mou-te, es mou.

14. I si digués a la terra: Feste enrera, perquè [b]s'allargui el dia moltes hores, així es fa.

15. Així, segons la seva paraula, la terra s'enretira, i a l'home li sembla que el sol s'està sense moure. I heus aquí, així és; perquè certament és la terra que es mou i no el sol.

16. I si encara digués a les aigües de la mar: [c]Eixugueu-vos, així està fet.

17. Heus aquí, si digués a aquesta muntanya: Alça't, [d]passa, i colga aquella ciutat, perquè resti soterrada, així es fa.

18. I si un home amaga un tresor dins la terra, i el Senyor diu: [e]Que sigui maleït a causa de la iniquitat d'aquell que l'ha amagat, heus aquí, el tresor serà maleït.

19. I si el Senyor diu: Que siguis maleït perquè ningú no et trobi des d'avui per sempre més, heus aquí, ningú no el tindrà mai més.

20. I heus aquí, si el Senyor diu a un home: A causa de les teves iniquitats, [f]maleït siguis per sempre, així serà fet.

21. I si el Senyor diu: Per les teves iniquitats seràs exclòs [g]de la meva presència, ell farà que així sigui.

22. I ai d'aquell a qui li dirà això! Perquè així es farà amb aquell que voldrà fer iniquitat, i no podrà salvar-se. Per tant, per aquest motiu, perquè els homes puguin salvar-se, s'ha proclamat el penediment.

23. Per això, beneïts són tots aquells que es penediran i escoltaran la veu del seu Déu i Senyor. Perquè són aquests que seran salvats.

24. Plagui Déu, en la seva gran plenitud, que els homes siguin portats al penediment i a les bones obres, perquè siguin restaurats de gràcia en gràcia, segons les seves obres.

25. Jo voldria que tots els homes se salvessin. Però llegim que en el gran i darrer dia, n'hi haurà alguns que seran rebutjats, sí, que seran foragitats [h]de la presència del Senyor.

26. Sí, seran destinats a un estat de misèria [i]sense fi, tot complint les paraules que diuen: Els qui han fet el bé tindran vida eterna; i aquells que han fet el mal, tindran condemnació [j]sense fi. I així és. Amén.

---

b, Jos. 10:12-14. 2 R. 20:8-11. Is. 38:7, 8. Vegeu 2b, Al. 30. *c*, Is. 44:27. 51:10. *d*, 3 Ne. 8:10, 25. 9:5, 6, 8. *e*, ver. 19. Hel. 13:17-23, 30-37. Morm. 1:17-19. 2:10-14. Et. 14:1, 2. *f*, vegeu *k*, Jac. 6. *g*, vers. 25, 26. Vegeu *b*, 1 Ne. 2. *h*, vegeu g. *i*, vegeu *m*, Jac. 6. *j*, vegeu *m*, Jac. 6.

La profecia de Samuel, el lamanita, als nefites.

Comprèn el capítol 13 al 15, inclusius.

CAPÍTOL 13

Samuel proclama les seves profecies des de dalt de la muralla de la ciutat. L'espasa de la justícia caurà damunt la quarta generació. Les ciutats nefites seran perdonades per amor dels justos. La terra serà maleïda. Els tresors es faran relliscosos.

1. Ara, succeí que en l'any *vuitanta-sis, els nefites restaren encara en la iniquitat, sí, en una perversitat gran, mentre que els lamanites miraven fidelment de guardar els manaments de Déu, segons la [a]llei de Moisès.

2. I succeí que en aquest any hi havia un tal Samuel, un lamanita, que arribà al [b]país de Zarahemla, i es posà a predicar al poble. I succeí que durant molts dies els predicava el penediment al poble; i li feren fora, i estava a punt de tornar a la seva terra.

3. Però heus aquí, la veu del Senyor li arribà, que retornés i profetitzés al poble tot allò que li entrés al cor.

4. I succeí que no li permeteren d'entrar a la ciutat. Per això, s'enfilà dalt de la muralla i, estenent la mà, cridà amb veu potent, i profetitzà al poble totes les coses que el Senyor li posà al cor.

5. I els digué: Heus aquí, jo, Samuel, un lamanita, anuncio les paraules que el Senyor posa al meu cor. I ell m'ha posat al cor que digués a aquest poble que l'espasa de la justícia els penja a sobre. I no passaran [c]quatre-cents anys que l'espasa de la justícia no els caurà al damunt.

6. Sí, una terrible destrucció espera aquest poble, i certament li vindrà al damunt, i res no podrà salvar-lo, sinó el penediment i la fe en el Senyor Jesucrist, el qui certament vindrà al món i sofrirà moltes coses, i serà mort per al seu poble.

7. Heus aquí, un àngel del Senyor m'ho ha declarat, i va portar bones noves per a la meva ànima. I heus aquí, sóc enviat per tal d'anunciar-ho també a vosaltres, perquè tinguéssiu bones noves; però [d]no m'heu volgut rebre.

8. Per això, així diu el Senyor: A causa de la duresa del cor del poble dels nefites, si no es penedeixen, trauré d'entre ells la meva paraula i els retiraré el meu Esperit. No els toleraré per més temps, i faré tornar el cor dels seus germans contra ells.

9. I no passaran [e]quatre-cents anys, que no faré que siguin castigats. Sí, els afligiré amb

---

a, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *b*, Om. 13. *c*, vegeu *d*, 1 Ne. 12. *d*, ver. 2. *e*, vegeu *d*, 1 Ne. 12.

* L'any 6 a.C.

l'espasa, i amb la fam, i amb la pestilència.

10. Sí, els visitaré amb la meva ardent ira; i n'hi haurà alguns de la quarta generació, d'entre els vostres enemics, que viuran per a presenciar la vostra destrucció total. I això de cert passarà si no us penediu, diu el Senyor. I els de la quarta generació us imposaran la destrucció.

11. Però si us penedireu i retornareu al Senyor, Déu vostre, jo apartaré la meva ira, diu el Senyor. Sí, així diu el Senyor: Beneïts siguin aquells que es penedeixen i retornen a mi. Però ai d'aquells que no es penedeixin.

12. I [f]ai d'aquesta gran ciutat de Zarahemla, perquè és a causa dels que són justos, que està salvada. Sí, ai d'aquesta ciutat, perquè he vist, diu el Senyor, que n'hi ha molts, sí, els més d'aquesta ciutat, que enduriran el cor contra meu, diu el Senyor.

13. Però beneïts siguin aquells que es penedeixen, perquè a aquests salvaré. Emperò si no fos pels justos que hi ha en aquesta gran ciutat, faria baixar foc del cel per a destruirla.

14. Heus aquí, és per amor dels justos que està perdonada. Però s'apropa el dia, diu el Senyor, quan foragitareu els justos d'entre vosaltres; aleshores estareu al punt per a la destrucció. Sí, ai d'aquesta gran ciutat, per les perversitats i abominacions que hi ha en ella.

15. I ai de la [g]ciutat de Gedeó, per les perversitats i abominacions que hi ha en ella.

16. Sí, i ai de totes les ciutats, a tot el voltant, que són dels nefites, per les perversitats i abominacions que hi ha en elles.

17. Heus aquí, que caurà una [h]maledicció damunt la terra, diu el Senyor dels exèrcits, a causa del poble que hi habita, per les seves dolenteries i la seva abominació.

18. I succeirà, diu el Senyor dels exèrcits, el nostre gran i veritable Déu, que tot aquell que amagui tresors sota terra, no els trobarà mai més, a causa de la gran maledicció sobre la terra, si no és home just, i si no els amaga per al Senyor.

19. Perquè, diu el Senyor: Voldré que amaguin els seus tresors per a mi; i maleïts siguin aquells que no els amagaran per a mi. Perquè ningú no amaga els seus tresors per a mi, sinó els justos. I el qui no amagui el seu tresor per a mi, serà [i]maleït, i també el tresor; i ningú no el redimirà a causa de la maledicció de la terra.

20. I arribarà el dia en què amagaran els seus tresors, perquè tenen posat el seu cor en les riqueses. I perquè han posat

f, 3 Ne. 8:8, 24. 9:3. *g*, vegeu *m*, Al. 2. *h*, vegeu *e*, Hel. 12. *i*, vegeu *e*, Hel. 12.

el cor en les riqueses, i amagaran els seus tresors quan fugin dels seus enemics (perquè no les amagaran per a mi), maleïts seran ells i també els seus tresors. I en aquell dia seran afligits, diu el Senyor.

21. Heus aquí, oh habitants d'aquesta gran ciutat, escolteu les meves paraules! Sí, escolteu les paraules que parla el Senyor — perquè ell diu que sou maleïts a causa de les vostres riqueses, i que també són maleïdes aquestes, perquè heu posat el vostre cor en elles, i no heu escoltat les paraules d'aquell que us les ha donades.

22. No us recordeu pas del Senyor Déu vostre en les coses amb què us ha beneït, sinó que recordeu sempre les vostres riqueses, no pas per remerciarne al Senyor Déu vostre. Els vostres cors no es descloen pas al Senyor, sinó que s'inflen de gran orgull, fins a la jactància, i a l'inflor, a envidies, disputes, malícies, persecucions i assassinats, i a tota mena d'iniquitats.

23. Per aquest motiu, Déu el Senyor ha fet que una maledicció caigués damunt aquesta terra, i també damunt les vostres riqueses, i tot això a causa de les vostres iniquitats.

24. Sí, ai d'aquest poble!, per motiu d'aquest temps que ha arribat, en què [j]rebutgeu els profetes, i els feu mofa, i els apedregueu i els mateu, i feu amb ells tota mena d'iniquitats, tal com feien ells de l'antigor.

25. Ara, quan parleu, dieu: Si haguéssim viscut en els dies dels nostres pares de l'antigor, no hauríem matat els profetes; no els hauríem apedregat i fet fora.

26. Heus aquí, sou més dolents que ells. Perquè, com viu el Senyor, si un profeta ve entre vosaltres, i us anuncia la paraula del Senyor, tot testificant-vos dels vostres pecats i de les vostres dolenteries, us enutgeu amb ell i li feu fora, i feu tots els possibles per a destruir-lo. Sí, dieu que és un fals profeta i que és pecador, i del diable, tot perquè us testifica que els vostres actes són malvats.

27. Però si vingués un home entre vosaltres, i us digués: Feu així, que no hi ha cap mal; sí, feu això altre, que no patireu — si ell us dirà: Camineu rera l'orgull del vostre cor; aneu darrera l'orgull dels vostres ulls, i feu tot el que el vostre cor desitgi — si un home vindrà entre vosaltres, i us dirà així, el rebreu i direu que és un profeta.

28. Sí, l'exaltareu i li donareu dels vostres béns. Li donareu del vostre or, i de la vostra plata, i el vestireu de robes sumptuoses. I perquè us diu paraules afalagadores, i us diu que tot va bé, aleshores no trobareu cap falta en ell.

---

j, ver. 26. Hel. 16:6.

29. Oh generació malvada i perversa! Poble empedreït i testarrut, quant de temps pensareu que us aguantarà el Senyor? Sí, fins quan us deixareu portar per guies insensats i cecs? Fins quan escollireu les tenebres més bé que la llum?

30. Heus aquí, la ira del Senyor ja s'ha encès contra vosaltres. Heus aquí, ha [k]maleït la terra per culpa de la vostra iniquitat.

31. I s'acosta l'hora en què maleirà les vostres riqueses, i se us tornaran [l]relliscoses, que no les podreu subjectar. I en els dies de la vostra pobresa no les podreu retenir.

32. En els dies de la vostra pobresa clamareu al Senyor, i clamareu en va. Perquè ja tindreu al damunt la vostra desolació, i la vostra destrucció serà assegurada. Llavors, aquell dia plorareu i xisclareu, diu el Senyor dels exèrcits; aleshores lamentareu i direu:

33. [m]Oh, si m'hagués penedit i no hagués donat mort als profetes, ni els hagués apedregat ni foragitat! Sí, aquell dia direu: Oh, si ens haguéssim recordat del Senyor, Déu nostre, en el dia que ens va donar les nostres riqueses! Aleshores, no s'haurien tornat relliscoses, que les perdríem! Perquè, heus aquí, les nostres riqueses se'ns marxen!

34. Esguardeu, deixem l'eina aquí, i a l'endemà se n'ha anat. I mireu, se'ns prenen les espases, el dia que les cerquem per a la batalla.

35. Sí, hem amagat els nostres tresors, i s'han relliscat de les nostres mans, a causa de la maledicció de la terra.

36. Oh, si ens haguéssim penedit en el dia que la paraula del Senyor ens arribà! Perquè esguardeu, la terra està maleïda, i [n]totes les coses se'ns tornen relliscoses, i no les podem retenir.

37. Heus aquí, estem rodejats de [o]dimonis! Sí, estem encerclats pels àngels d'aquell que ha cercat de destruir les nostres ànimes! Heus aquí, són molt grans les nostres iniquitats! Oh Senyor, no podràs apartar de nosaltres la teva ira? Així us expressareu en aquell dia.

38. Però heus aquí, els [p]dies de la vostra prova ja han passat. Heu perllongat el dia de la vostra salvació, fins que ja és per sempre massa tard, i la vostra [q]destrucció està assegurada. Sí, perquè heu cercat tots els dies de la vostra vida, allò que no podíeu obtenir: Heu cercat la felicitat en fer la iniquitat, la qual cosa és [r]contrària a la naturalesa d'aquella justícia que està en el nostre Gran i Etern Cabdill.

39. Oh habitants d'aquesta terra, tant de bo que escoltés-

---

k, vegeu *e*, Hel. 12. *l*, vers. 33-37. Morm. 1:17-19. Vegeu *e*, Hel. 12. *m*, Morm. 2:10-15. *n*, vegeu *l*. *o*, Morm. 2:10. *p*, Morm. 2:13-15. *q*, Morm. 2:15. *r*, Al. 41:10-12.

siu les meves paraules! Prego que s'aparti de vosaltres la ira del Senyor, i que us penediu i sigueu salvats.

CAPÍTOL 14

Samuel, el lamanita, prediu el Crist. El senyal del seu naixement es manifestarà dintre de cinc anys. També és predit el senyal de la seva mort.

1. Ara, succeí que Samuel el lamanita profetitzà moltíssimes altres coses que no es poden escriure.

2. I els digué: Heus aquí, que us dono un senyal, perquè passaran [a]cinc anys més, i heus aquí, aleshores ve el Fill de Déu per a redimir tot aquell que creurà en el seu nom.

3. I heus aquí, això us donaré com a senyal del temps de la seva vinguda: Heus aquí, que hi haurà grans llums en el cel, en tant que en la nit abans de la seva vinguda [b]no hi haurà foscor. De manera que semblarà als homes com si fos de dia.

4. Per tant, hi haurà un dia, i una nit i un dia, com si fos un sol dia, i que no hi hagués nit. I això us serà com a senyal, perquè sabreu de la sortida del sol, i també de la seva posta. Per això els homes sabran del cert que hi haurà dos dies i una nit; però, així i tot, no s'enfosquirà la nit. I serà la nit abans del seu naixement.

5. I heus aquí, sortirà [c]una nova estrella, com mai no n'heu vista. I això també us serà com a senyal.

6. I això encara no és tot: Hi haurà [d]molts senyals i prodigis en el cel.

7. I succeirà que estareu tots astorats i meravellats, tant, que [e]caureu a terra.

8. I succeirà que tot aquell que creurà en el Fill de Déu, tindrà la vida eterna.

9. Heus aquí, així m'ha [f]manat el Senyor, per mitjà del seu àngel, que vingués i us anunciés aquesta cosa; sí, m'ha manat que us profetitzés aquestes coses. M'ha dit: Crida a aquest poble: Penediu-vos i prepareu la via del Senyor.

10. I ara, perquè sóc lamanita, i us he dit les paraules que el Senyor m'ha manat, i perquè eren dures contra vosaltres, esteu enutjats amb mi, i cerqueu de matar-me, i em [g]feu fora d'entre vosaltres.

11. Però escoltareu les meves paraules, ja que per aquest fi he pujat a dalt [h]de les muralles d'aquesta ciutat, perquè m'escoltéssiu i coneguéssiu dels judicis de Déu que us esperen a causa de les vostres iniquitats. I també perquè coneguéssiu les condicions del penediment.

12. I a més, perquè conegués-

a, 3 Ne. 1:5-21. *b*, ver. 4. 3 Ne. 1:8, 13-20. *c*, 3 Ne. 1:21. *d*, 3 Ne. 1:20. 2:1-3. *e*, 3 Ne. 1:16, 17. *f*, Hel. 13:3, 7. *g*, Hel. 13:2. *h*, Hel. 13:4.

Vora l'any 6 a.C.

siu de la vinguda de Jesucrist, el Fill de Déu, el [i]Pare dels cels i de la terra, el Creador de totes les coses des del principi. I perquè coneguéssiu els senyals de la seva vinguda, per tal que creguéssiu en el seu nom.

13. I si creieu en el seu nom, us penedireu de tots els vostres pecats, perquè així en tingueu una remissió, mitjançant els mèrits d'ell.

14. I a més, us donaré un altre senyal, sí, un senyal de la seva mort.

15. Perquè heus aquí, certament ell ha de morir perquè vingui la salvació. Sí, li ateny i convé que mori, a fi de portar a terme la [j]resurrecció dels morts, que per allò els homes puguin retornar a la presència del Senyor.

16. Sí, heus aquí, aquesta mort duu a terme la resurrecció, i redimeix [k]tot el gènere humà de la primera mort — aquella mort espiritual. Perquè tot el gènere humà, quedant exclosos de la presència del Senyor per la caiguda d'Adam, són considerats com a morts, [l]tant pel que fa a les coses temporals com a les espirituals.

17. Però la resurrecció de Crist redimeix el gènere humà, sí, àdhuc [m]tot el gènere humà, i el porta altra volta a la presència del Senyor.

18. Sí, i fa realitzar els termes del penediment, que tot aquell que es penedeixi no serà estassat i llençat al foc. Però aquell que no es penedirà serà estassat i llençat al foc. I ve sobre ells [n]novament una mort espiritual, sí, una segona mort, ja que queden exclosos [o]novament de les coses que pertanyen a la justícia.

19. Per això, penediu-vos, penediu-vos! Que no sigui que per conèixer aquestes coses i no complir-les, us deixeu caure sota condemnació i sigueu abaixats a aquesta [p]segona mort.

20. Però tal com us he parlat [q]d'un altre senyal, un senyal de la seva mort, heus aquí, el dia que ell patirà la mort, s'enfosquirà [r]el sol i es negarà a donar-vos de la seva llum; i també la lluna i les estrelles. I no hi haurà claror damunt la faç d'aquesta terra, des de l'hora que patirà la mort, per espai de tres dies, fins al temps que tornarà a alçar-se dels morts.

21. Sí, i en el moment que lliurarà l'esperit, hi [s]haurà tronades i llampecs per espai de moltes hores, i la terra s'estremirà i tremolarà. I les [t]roques que es troben damunt la superfície d'aquesta terra, les quals estan tant al damunt com al

---

i, Mos. 3:8, 15:4. Al. 11:39. 3 Ne. 9:15. Et. 4:7. *j*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *k*, vegeu *j*, 2 Ne. 9. *l*, vegeu *b* i *c*, 2 Ne. 2. *m*, vegeu *j*, 2 Ne. 9. *n*, vegeu *q*, Al. 12. *o*, vegeu *r*, Al. 12. *p*, vegeu *q*, Al. 12. *q*, ver. 14. *r*, vegeu *i*, 1 Ne. 19. *s*, vers. 26, 27. 1 Ne. 12:4. 19:11, 12. 3 Ne. 8:5-7, 19. *t*, 1 Ne. 12:4. 19:12. 3 Ne. 8:18. 10:9.

dessota — i que sabeu que ara són massisses, o que la més gran part és massa sòlida — seran esclafades.

22. Sí, es partiran per la meitat, i per sempre més es [u]trobaran en escletxes i esquerdes, i en fragments trencats per la superfície de tota la terra, tant al damunt com al dessota.

23. I heus aquí, hi haurà grans [v]tempestes, i moltes muntanyes restaran [w]planes com una vall, i hi haurà molts indrets, que ara es diuen valls, que es convertiran en muntanyes [x]de gran alçària.

24. Molts [y]camins rals quedaran esclafats, i moltes [z]ciutats desolades.

25. I s'obriran [2a]molts sepulcres i lliuraran molts dels seus morts; i [2b]molts sants apareixeran a molts.

26. Heus aquí, així m'ha parlat l'àngel. Perquè m'ha dit que hi [2c]hauria tronades i llampecs per espai de moltes hores.

27. I m'ha dit que mentre duraven els trons, i llamps, i la tempesta, passarien aquestes coses; i que les tenebres cobririen la faç de tota la terra per espai de [2d]tres dies.

28. I l'àngel m'ha dit que molts veurien coses més grans que aquestes a fi que creguessin; que aquests senyals i prodigis s'esdevindrien sobre tota la superfície d'aquesta terra, per tal que no hi hagués més motius per a la incredulitat entre els fills dels homes.

29. I això, per tal que tot aquell que cregui, sigui salvat, i aquell que no cregui, que li caigui al damunt un judici just. I a més, que si són condemnats, que portin damunt ells mateixos la pròpia condemnació.

30. Ara, recordeu, recordeu, germans meus, que aquell que mor, mor per a ell mateix. I aquell que comet iniquitat ho fa per a ell mateix. Perquè heus aquí, sou [2e]lliures; us és permès d'actuar per a vosaltres mateixos. Perquè Déu us ha donat una coneixença i us ha fet lliures.

31. Ell us ha concedit que coneguéssiu el bé del mal, i us ha donat perquè escollíssiu la vida o la mort. I podeu fer el bé, i ésser [2f]restaurats al que es bo, o fer que us sigui restaurat el que és bo. O podeu fer el mal, i fer que el mal us sigui restaurat.

CAPÍTOL 15

Samuel, el lamanita, segueix amb les seves paraules d'amonestació. Una resta del seu poble serà preservada. Els nefites seran destruïts totalment, si no es penedeixen.

---

u, 3 Ne. 8:18. *v*, 1 Ne. 19:11. 3 Ne. 8:6, 12, 19. 10:14. *x*, 1 Ne. 12:4. 19:11. 3 Ne. 8:10-19. *y*, 3 Ne. 8:13. *z*, 1 Ne. 12:4. 3 Ne. 8:8-10, 14, 24, 25. 9:3-12. 10:7. *2a*, vegeu *g*, Jac. 4. *2b*, 3 Ne. 23:7-13. *2c*, vegeu *s*. *2d*, vegeu *i*, 1 Ne. 19. *2e*, vegeu *l*, 2 Ne. 2. *2f*, Al. 41.

1. Ara, estimats germans meus, heus aquí, us dic que si no us penediu, les vostres [a]cases us restaran desolades.

2. Sí, si no us penediu, les vostres esposes tindran grans motius per a lamentar-se en el dia que estiguin criant; perquè intentareu escapar i no hi haurà lloc de refugi. Sí, i ai de les prenyades, perquè estaran amb pes, que no podran fugir; per tant, seran trepitjades i abandonades a la mort.

3. Sí, ai d'aquest poble que es diu el poble de Nefí, si no es penedeix quan vegi tots aquests senyals i prodigis que li seran manifestats! Perquè heus aquí, ha estat un poble escollit del Senyor. Sí, el poble de Nefí, ell l'ha estimat, i també els ha renyat; sí, en els dies de les seves dolenteries els ha renyat, perquè els estima.

4. Però, heus aquí, germans meus, els lamanites el Senyor ha avorrit perquè els seus actes han estat malvats contínuament, i això a causa de la iniquitat de les [b]tradicions dels seus pares. Però ara els ha arribat la salvació per mitjà de la predicació dels nefites; i per aquest propòsit el Senyor ha perllongat els seus dies.

5. Voldria que us adonéssiu que els més dels lamanites van pel camí del deure, i caminen amb mesura davant Déu; i miren d'obeir els seus manaments, i els seus estatuts i judicis, segons la [c]llei de Moisès.

6. Sí, us dic que la part més gran fa així, i s'afanya incansablement en portar els altres dels seus germans al coneixement de la veritat. Per això, són molts els qui cada dia s'uneixen amb ells.

7. I sabeu per vosaltres mateixos, perquè ho heu presenciat, què tots els qui són duts al coneixement de la veritat i a conèixer de les [d]iniqües i abominables tradicions dels seus pares, i són portats a creure les sagrades escriptures, sí, les profecies dels sants profetes que hi es troben escrites, les quals els condueixen a la fe en el Senyor, i al penediment — i aquesta fe i aquest penediment els produeixen un canvi de cor —

8. Per això, tots els qui han arribat a aquest punt, com sabeu vosaltres mateixos, són ferms i constants en la fe, i en allò que els ha fet lliures.

9. També sabeu que han [e]enterrat les seves armes de guerra, i que temen d'alçar-les, no fos que d'alguna manera pequessin. Sí, podeu veure que tenen por de pecar, perquè es deixen trepitjar i [f]matar pels seus enemics, i no aixecaran les espases contra ells. I això per la fe que tenen en el Crist.

10. I ara, a causa de la seva

a, vegeu *z*, Hel. 14. *b*, vegeu *n*, Jac. 7. *c*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *d*, vegeu *n*, Jac. 7. *e*, Al. 24:17-19. *f*, Al. 24:21-23.

constància quan creuen en allò que creuen, per motiu de la seva fermesa, una vegada que ja han estat il·luminats, heus aquí, el Senyor els beneirà i allargarà els seus dies, malgrat la seva iniquitat —

11. Sí, encara que decaiguin en la incredulitat, el Senyor [g]perllongarà els seus dies fins al temps del qual han parlat els nostres pares, i també el profeta [h]Zenós, i molts altres profetes, quant a la restauració dels nostres germans, els lamanites, altra vegada al coneixement de la veritat.

12. Sí, jo us dic que en els darrers dies les [i]promeses del Senyor s'han estès als nostres germans, els lamanites; i malgrat les nombroses afliccions que sofriran, i [j]tot i que seran arreats d'ací d'allà damunt la superfície de la terra, i que seran caçats, i colpejats i escampats arreu, sense tenir cap loc de refugi, el Senyor es compadirà d'ells.

13. I això és segons la profecia, que altra vegada seran portats al vertader coneixement, que és la coneixença del seu Redemptor, el seu gran i [k]veritable Pastor; i seran comptats entre les seves ovelles.

14. Per això, us dic, que serà més bo per a ells que no pas per a vosaltres, si no us penediu.

15. Perquè si a ells hagues-sin estat mostrades les poderoses obres que a vosaltres, sí, a aquests que han decaigut en la incredulitat a causa de les tradicions dels seus pares, podeu veure vosaltres mateixos, que mai més no hi haurien decaigut.

16. Per tant, així diu el Senyor: No els destruiré del tot, sinó que faré que en el dia de la meva saviesa, [l]retornin a mi, diu el Senyor.

17. I ara, heus aquí, diu el Senyor, quant al poble nefita: Si no es penedeixen i no miren de fer la meva voluntat, els destruiré [m]totalment, diu el Senyor, per la seva incredulitat, malgrat les moltes poderoses obres que he fet entre ells. I tan cert com el Senyor viu, aquestes coses passaran, diu el Senyor.

CAPÍTOL 16

Alguns dels nefites s'uneixen a l'església de Crist. La part més gran rebutja el testimoni de Samuel. Proven d'agafar-lo i subjectar-lo. S'escapa i torna al seu país. Continuació del ministeri de Nefí. Abunda l'escepticisme.

1. Ara, succeí que n'hi havia molts que escoltaren les paraules de Samuel el lamanita, les quals parlà des de dalt de les [a]muralles de la ciutat. I tots els qui cregueren en la seva paraula anaren a cercar Nefí. I quan

g, Enós 13. Vegeu *c*, 2 Ne. 27. *h*, vegeu *h*, 1 Ne. 19. *i*, Enós 13. Vegeu *c*, 2 Ne. 27. *j*, Morm. 5:15. *k*, vegeu *2f*, Al. 5. *l*, Enós 13. També *c*, 2 Ne. 27. *m*, vegeu *m*, Al. 9. CAP. 16: *a*, Hel. 13:4.

el trobaren, li confessaren els seus pecats, i no negaren, tot desitjant que poguessin [b]batejar-se al Senyor.

2. Però tots aquells que no cregueren en les paraules de Samuel, s'enutjaren amb ell. Li tiraren pedres sobre la muralla, i molts li tiraren fletxes mentre hi era. Però l'Esperit del Senyor estava amb ell, que no pogueren ferir-lo ni amb pedres ni amb fletxes.

3. Ara, quan veieren que no el podien tocar, hi va haver molts més que cregueren en les seves paraules, i acudiren a Nefí perquè els bategés.

4. Perquè Nefí batejava, i profetitzava i predicava, clamant el penediment al poble, mostrant-los tot de senyals i prodigis, i fent miracles entre ells, per tal que sabessin que aviat havia de venir el Crist.

5. I els anunciava coses que molt aviat havien de passar, perquè coneguessin i recordessin, el dia que s'esdevenien, que els havien estat divulgades per endavant, per tal que creguessin. Per això, tots aquells que cregueren en les paraules de Samuel, acudiren a Nefí per a batejar-se, puix que venien penedits i confessant els pecats.

6. Però els més no cregueren en les paraules de Samuel. Per tant, quan veieren que [c]no el podien tocar amb pedres ni amb fletxes, cridaren als seus capitans, dient: Agafeu aquest home, i lligueu-lo, perquè heus aquí, està posseït d'un diable. I pel poder del diable que té, no el podem tocar amb les nostres pedres i fletxes. Per tant, agafeu-lo, i lligueu-lo, i emporteu-vos-el.

7. I mentre s'avançaven per a posar-li les mans al damunt, heus aquí, es tirà de la [d]muralla, i va fugir de les seves mans, sí, fins al propi país. I allí començà a predicar i a profetitzar entre el seu poble.

8. I mai més se sentí d'ell entre els nefites. I així anaven els afers del poble.

9. Així acabà l'any vuitantasis del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

10. I així acabà també l'any *vuitanta-set del govern dels jutges, els més del poble restant en el seu orgull i perversitat, i els menys caminant amb més mesura davant el Senyor.

11. Aquestes foren també les condicions en l'any vuitantavuit del govern dels jutges.

12. I hi havia poc canvi d'afers entre el poble — sinó que la gent començà a empedreirse encara més en la iniquitat i a fer més i més el que era contrari als manaments de Déu — cap a l'any vuitanta-nou del govern dels jutges.

13. Però en l'any noranta del govern dels jutges, foren donats grans senyals i prodigis al poble; i les paraules dels profe-

b, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *c*, ver. 2. *d*, Hel. 13:4. * L'any 5 a.C.

tes començaren a acomplir-se.

14. I aparegueren [e]àngels als homes, homes assenyats, i els anunciaren bones noves de gran goig. Així en aquest any començaren a acomplir-se les escriptures.

15. Així i tot, el poble es posà a endurir de cor, fora dels més creients, tant entre nefites com entre lamanites. Començaren a confiar en les pròpies forces i en la pròpia saviesa, i deien:

16. Algunes coses entre tantes hauran pogut endevinar. Però heus aquí, sabem que totes aquestes grans obres i meravelles no podran succeir, de les quals s'han parlat.

17. I començaren a raonar i a discutir entre ells, dient:

18. No és raonable que vingui un ésser com el Crist. Però si així fos, i si fos el Fill de Déu, [f]Pare del cel i de la terra, tal com s'ha dit, per què no se'ns manifestarà a nosaltres igual com als de Jerusalem?

19. Sí, per què no es mostrarà en aquesta terra, així com en la de Jerusalem?

20. Però a nosaltres ens consta que aquesta és una tradició iniqua que ens ha estat transmesa pels nostres pares, per fer que creguéssim en una cosa gran i meravellosa que passaria, però no entre nosaltres, sinó en un país molt llunyà, un país que no coneixem. Per tant, podran tenir-nos en la ignorància, ja que no en podem testificar amb els propis ulls si és veritat.

21. I ells, per mitjà de l'astúcia i els ginys misteriosos del maligne, obraran algun gran misteri que no podrem comprendre, el qual ens subjectarà perquè siguem asservits de les seves paraules i d'ells mateixos, ja que depenem d'ells perquè ens ensenyin la paraula. I així ens guardaran en la ignorància tots els dies de la nostra vida, si és que ens lliurarem a ells.

22. I moltes altres coses imaginava el poble en el cor, coses vanes i absurdes. I estaven molt pertorbats, perquè Satanàs els incitava tothora a fer iniquitats. Sí, ell anava arreu, espargint rumors i disputes sobre tota la superfície del país, per tal d'endurir el cor del poble contra tot allò que era bo i contra les coses que vindrien.

23. I [g]tot i els senyals i prodigis que s'executaven entre el poble del Senyor, i els molts miracles que es feien, Satanàs tenia ben arrapat el cor del poble, dàmunt tota la faç de la terra.

24. Així acabà l'any *noranta del govern dels jutges sobre el poble de Nefí.

25. I així acabà el llibre d'Helaman, segons el registre d'Helaman i dels seus fills.

---

e, Al. 13:26. *f*, vegeu *a*, Mos. 3. *g*, ver. 13. * L'any 1 a.C.

TERCER NEFÍ

EL LLIBRE DE NEFÍ

FILL DE NEFÍ, QUE ERA FILL D'HELAMAN

I Helaman era fill d'Helaman, que era fill d'Alma, fill d'Alma, i descendent de Nefí, fill de Lehí, el qui eixí de Jerusalem en el primer any del regnat de Sedequies, rei de Judà.

CAPÍTOL 1

Nefí, fill d'Helaman, marxa del país. Apareixen senyals del naixement del Salvador. Es manifesten efectes contraris. La trepa de Gadianton torna.

1. Ara, succeí que l'any *noranta-un havia passat. I ja feia [a]sis-cents anys que Lehí partí de Jerusalem. Fou l'any que Laconeu era jutge superior i governador sobre el país.

2. I Nefí, fill d'Helaman, havia marxat del país de [b]Zarahemla, havent donat càrrec a Nefí, el seu fill gran, de les [c]planxes de llautó i de tots els annals que s'havien guardat, i de [d]totes aquelles coses que s'havien conservat sagrades des de la sortida de Lehí de Jerusalem.

3. Llavors se n'anà del país, i [e]on va anar, ningú ho sap. I el seu fill, Nefí, guardava el registre en lloc seu, sí, els annals d'aquest poble.

4. I succeí que al començament de l'any noranta-dos, les profecies dels profetes començaren a complir-se més plenament, perquè s'executaven senyals i miracles [f]més grans entre el poble.

5. Però alguns deien que ja havia passat el temps assenyalat perquè s'acomplissin les paraules [g]anunciades per Samuel el lamanita.

6. I es posaren a fer mofa dels seus germans, dient: Heus aquí, que ja ha passat el temps i no s'han complert les paraules de Samuel. Per tant, el vostre goig i la vostra fe sobre aquesta cosa han estat en va.

7. I succeí que feren un gran tumult per tot el país. I els qui creien començaren a entristir-se molt, de por que aquelles coses que els havien estat anunciades no s'esdevinguessin.

8. Però heus aquí, vetllaren fermament, tot esperant [h]aquell dia, i aquella nit i aquell dia, que serien com un sol dia, com si no hi hagués nit, per tal de saber que la seva fe no havia estat vana.

9. Ara, succeí que fou fixat un dia pels incrèduls, que tots

---

a, 1 Ne. 10:4. *b*, Om. 13. *c*, vegeu *a*, 1 Ne. 3. *d*, Al. 37. *e*, 3 Ne. 2:9. *f*, Hel. 16:13, 23. *g*, Hel. 14:2-7. *h*, Hel. 14:3, 4. * L'any 1 d.C.

aquells que creien en aquestes tradicions serien [i]condemnats a mort, si el [j]senyal no havia passat que havia donat Samuel, el profeta.

10. Ara, quan Nefí, fill de Nefí, s'adonà d'aquesta iniquitat del seu poble, s'entristí moltíssim de cor.

11. I succeí que sortí i es prostrà a terra, i clamà poderosament al seu Déu, a favor del poble, sí, per a tots aquells que estaven a punt [k]d'ésser destruïts a causa de la seva fe en la tradició dels seus pares.

12. I succeí que implorà al Senyor poderosament tot aquell dia, i heus aquí, la veu del Senyor li arribà, dient:

13. Alça el cap i alegra't, perquè heus aquí, el temps és a prop, i [l]aquesta nit es donarà el senyal. I l'endemà vindré al món per a mostrar al món que compliré tot el que he fet anunciar per boca dels meus sants profetes.

14. Vet aquí, vinc als meus, per a complir totes les coses que he fet conèixer als fills dels homes [m]des de la fundació del món, i per fer la voluntat, tant del Pare com del Fill — [n]del Pare a causa meva, i [o]del Fill a causa de la meva carn. I vet aquí, que el temps és a prop i [p]aquesta nit es donarà el senyal.

15. I succeí que es compliren les paraules que arribaren a Nefí, tal com havien estat dites. Perquè [q]a la posta del sol, no hi havia foscor, i el poble es posà a meravellar que no hi havia fosquedat en caure la nit.

16. I hi havia molts, que no havien cregut les paraules dels profetes, els quals [r]caigueren a terra i restaren com si fossin morts, perquè s'adonaren que s'havia frustrat el gran [s]pla de destrucció que tenien tramat per a aquells que creien en les paraules dels profetes; car el senyal que s'havia anunciat, ja estava a la mà.

17. I començaren a entendre que el Fill de Déu aviat havia d'aparèixer. Sí, en fi, tota la gent damunt la faç de la terra tota, des de l'oest fins a l'est, tant en el país del [t]nord, com en el país del [u]sud, s'astoraren tant que [v]caigueren a terra.

18. Perquè sabien que els profetes havien testificat d'aquestes coses ja feia molts anys, i que el senyal que s'havia anunciat ja estava a la mà. I començaren a témer a causa de la seva iniquitat i incredulitat.

19. I succeí que [x]no hi havia foscor en tota aquella nit, sinó que era tan clar com si fos migdia. I va sortir el sol l'endemà altra vegada, segons el seu ordre natural. I sabien que fou el dia que havia de néixer

i, vers. 11, 16. *j*, Hel. 14:2-7. *k*, vers. 9, 16. *l*, vers. 8. Hel. 14:3, 4. *m*, vegeu *d*, Mos. 4. *n*, vegeu *c*, Mos. 15. *o*, vegeu *b*, Mos. 3. *p*, Hel. 14:3, 4. *q*, Hel. 14:3, 4. *r*, ver. 17. Hel. 14:7. *s*, vers. 9, 11. *t*, vegeu *p*, Al. 46. *u*, vegeu *n*, Al. 46. *v*, ver. 16. Hel. 14:7. *x*, Hel. 14:3, 4. L'any 1 d.C.

el Senyor, pel senyal que s'havia anunciat.

20. I havien passat totes, sí, totes les coses, cada engruna, segons les paraules dels profetes.

21. I succeí també, que aparegué una [y]nova estrella, d'acord amb la paraula.

22. I des de llavors, començaren a sortir-ne mentides entre el poble, enviades per Satanàs, per a endurir-los el cor, per tal que no creguessin en aquells senyals i prodigis que havien vist. Però malgrat aquestes mentides i enganys, els més del poble hi cregueren i es convertiren al Senyor.

23. I succeí que Nefí sortí entre el poble, i molts d'altres, [z]batejant al penediment, per la qual cosa hi havia una gran remissió de pecats. I així el poble començà altra volta a gaudir de pau en el país.

24. I no va haver-hi disputes, fora d'alguns que es posaren a predicar, cercant de provar per les escriptures, que ja no calia observar la llei de Moisès. Però en allò erraren, no havent entès bé les escriptures.

25. Però succeí que aviat es convertiren i restaren convençuts de l'error en què es trobaven, perquè se'ls féu saber que la [2a]llei no s'havia complert encara, i que havia d'acomplirse en cada engruna. Sí, els arribà la paraula que s'havia d'acomplir, sí, que no passaria ni una i, ni una titlla, fins que no s'hagués acomplert tot. Per això, en el mateix any foren portats a conèixer el seu error i confessaren les seves faltes.

26. I així acabà l'any norantados, portant-hi bones noves al poble, pels senyals que passaven conforme a les paraules de profecia de tots els sants profetes.

27. I succeí que l'any noranta-tres també transcorregué en pau, excepte pels [2b]lladres de Gadianton que vivien a les muntanyes i infestaven el país; perquè tan forts eren els seus refugis i amagatalls, que la gent no podia abatre'ls. Així doncs, cometeren molts assassinats, i feren molts estralls entre el poble.

28. I succeí que en l'any noranta-quatre els lladres començaren a augmentar moltíssim, perquè molts dels dissidents nefites s'hi empararen, el que causà molta angoixa als nefites que restaven en el país.

29. També hi havia motiu de molta angoixa entre els lamanites, perquè tenien molts fills que s'engrandien i maduraven en anys, fins que raonaven per ells mateixos, i es deixaven portar per alguns que eren zoramites, amb les seves mentides i paraules afalagadores, fins a ajuntar-se a aquells lladres de Gadianton.

---

y, Hel. 14:5. *z*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *2a*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *2b*, Hel. 2:11-13.
L'any 1 i el 2 d.C.

30. I així foren afligits els lamanites també, i començaren a disminuir en la seva fe i justícia, a causa de la iniquitat de la generació creixent.

CAPÍTOL 2

Degeneració nefita. Lamanites blancs. Ambdós pobles s'uneixen per a defensar-se dels lladres i assassins.

1. I succeí que l'any noranta-cinc també va passar, i el poble començà a oblidar-se [a]d'aquells senyals i prodigis que se l'havien anunciat; i començà a meravellar-se cada vegada menys davant un senyal o prodigi del cel, fins que començà a ésser dur de cor i cec de ment, i a descreure tot el que havia vist i sentit.

2. Imaginaven tot de coses insensates en el cor, de què tot allò era obra dels homes i del poder del diable, per tal d'emmenar i enganyar el cor del poble. I d'aquesta manera Satanàs s'apoderà del cor del poble novament, encegant-los els ulls i menant-los a creure que la doctrina del Crist era cosa folla i vana.

3. I succeí que el poble s'enfortia en la iniquitat i les abominacions. I ja no creien que es manifestarien més senyals o prodigis. I Satanàs anava arreu, emmenant el cor del poble, temptant-los i fent que cometessin grans iniquitats en el país.

4. Així passà l'any noranta-sis, i també el noranta-set, i així mateix el noranta-vuit i el noranta-nou.

5. I havien transcorregut ja cent anys des dels dies de [b]Mossíah, que fou rei del poble dels nefites.

6. I n'havien passat sis-cents nou anys des que Lehí havia sortit de Jerusalem.

7. I feia nou anys des que s'havia donat el [c]senyal que fou anunciat pels profetes, que el Crist vindria al món.

8. Ara, els nefites començaren a [d]calcular el temps des d'aquell dia quan fou donat el senyal, o des de la vinguda de Crist; així doncs, ja havien passat nou anys.

9. I Nefí, el pare del Nefí que tenia càrrec dels annals, [e]no tornà al país de [f]Zarahemla, i no es podia trobar enlloc en tot el país.

10. I succeí que el poble restà en la iniquitat, malgrat les moltes predicacions i profecies que els foren comunicades; i així passà l'any desè també. I l'onzè també passà en la iniquitat.

11. En l'any tretzè començaren a haver-hi guerres i baralles per tot el país. Perquè els lladres de Gadianton s'havien fet tants, i havien matat tantes persones, i havien devastat

---

a, Hel. 14:3-7. 3 Ne. 1:8, 13-21. *b*, Mos. 29:46, 47. *c*, vegeu *a*. *d*, ver. 7. *e*, 3 Ne. 1:2, 3. *f*, Om. 13.

tantes ciutats, i escampaven tant de mort i estralls per tot el país, que calgué que tot el poble, tant nefita com lamanita, prengués les armes contra ells.

12. Per això, tots els lamanites que s'havien convertit al Senyor, s'uniren als seus germans, els nefites, i, per a la seguretat de la pròpia vida, tal com la de les seves dones i fills, es veieren compel·lits a aixecar les armes contra aquells [g]lladres de Gadianton; sí, i [h]també per a mantenir les seves cerimònies, i els privilegis de la seva església, i de la seva adoració, i la seva independència i llibertat.

13. I succeí que abans d'acabar aquest any tretzè, una destrucció total amenaçà els nefites a causa d'aquesta guerra, que s'havia tornat molt greu.

14. I aquells lamanites que s'havien unit amb els nefites foren comptats entre ells.

15. [i]La maledicció els fou llevada, i la seva pell es tornà [j]blanca com la dels nefites.

16. I els seus joves i les seves noies es feren bellíssims; i foren comptats entre els nefites, i es deien nefites. Així acabà l'any tretzè.

17. Succeí que en començar l'any catorzè, continuà la guerra entre els [k]lladres i el poble de Nefí, i esdevingué molt greu. Així i tot, el poble de Nefí avantatjava una mica els lladres, en tant que els empenyeren fora de les seves terres, cap a les muntanyes i als seus amagatalls.

18. Així acabà l'any catorzè: i en el *quinzè els lladres de Gadianton sortiren novament contra el poble de Nefí. I per motiu de la perversitat del poble de Nefí, i les seves moltes baralles i dissensions, els avantatjaren molt.

19. D'aquesta manera acabà l'any quinzè; i així es trobava el poble, en un estat de molta aflicció. L'espasa de la destrucció els penjava al damunt, fins que gairebé estaven a punt d'ésser-ne estassats. I tot, a causa de la seva iniquitat.

CAPÍTOL 3

Laconeu, governador del país, rep epístola de Giddiani, capitost dels lladres. Exigeix la seva rendició. Laconeu no li fa cas, i es prepara per a la defensa.

1. Ara, succeí que en l'any setzè des de la vinguda del Crist, [a]Laconeu, governador del país, rebé una epístola del capitost i governador d'aquesta trepa de lladres; i aquestes foren les paraules que portava:

2. Laconeu, il·lustríssim i principal governador del país, heus aquí, t'escric aquesta epístola, i et faig els més exalçats elo-

g, Hel. 2:11-13. h, vegeu m, Mos. 29. i, vegeu d, 1 Ne. 2. j, vegeu f, 2 Ne. 30. k, Hel. 2:11-13. CAP. 3: a, 3 Ne. 1:1. * L'any 15 d.C.

gis per la teva fermesa, i també per la del teu poble, en mantenir allò que suposeu és [b]dret i llibertat vostra. Sí, us aguanteu bé, com si us sostingués la mà d'un déu, en la defensa de la vostra llibertat, i les vostres possessions, i la vostra pàtria, o de tot el que vosaltres anomeneu així.

3. I em fa llàstima, ilustrís-sim Laconeu, que siguis tan foll i va, com per suposar que podeu fer front a tants homes valents que tinc a les meves ordres, i que en aquests moments es troben en armes, tot anhelosos esperant l'ordre: Aneu contra els nefites i destruïu-los.

4. I jo conec del seu indomable esperit, ja que els he provat en el camp de batalla, i com que sé de l'odi sempiternn que us tenen, pels nombrosos greuges que els heu fet, per tant, el dia que us ataquin, us destruiran totalment.

5. Per això, us he escrit aquesta epístola, que he signat amb la pròpia mà, tot preocupat pel vostre benestar, a causa de la vostra fermesa en el que creieu que és recte, i del vostre noble esperit en el camp de batalla.

6. Per tant, us escric, demanant que lliureu a aquest poble meu, les vostres ciutats, i camps i possessions, més bé que us caiguin al damunt amb l'espasa i us sobrevingui la destrucció.

7. O, en altres termes: Sotmeteu-vos a nosaltres, uniu-vos amb nosaltres, i assabenteu-vos de les nostres [c]obres secretes. I feu-vos germans nostres, perquè sigueu iguals a nosaltres — no com esclaus nostres, sinó com germans i consocis de tots els nostres béns.

8. I vet aquí, et dic amb jurament, que si feu això, no sereu destruïts. Però si no ho feu, et juro que d'aquí en un mes manaré els meus exèrcits que baixin damunt vostre. I no deturaran la mà ni perdonaran, sinó que us mataran i us feriran amb l'espasa fins a anorear-vos.

9. Vet aquí que sóc Giddiani, i sóc governador d'aquesta societat [d]secreta de Gadianton, i sé que aquesta societat i les seves obres són bones. Són de dates antigues, i han estat trameses a nosaltres.

10. T'escric aquesta epístola, Laconeu, i espero que ens lliureu les vostres terres i possessions sense efusió de sang, per tal que aquest poble meu recobri els seus drets i govern, els quals han dissentit de vosaltres a causa de la vostra dolenteria en retenir-los el dret de governar-se. I si no ho feu així, jo venjaré els seus greuges. Sóc Giddiani.

11. I succeí que quan Laconeu

---

b, vegeu *m*. Mos. 29. *c*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *d*, vegeu *i*, 2 Ne. 10.

va rebre aquesta epístola, restà tot sorprès de l'audàcia de Giddiani en demanar la possessió de la terra dels nefites, i també d'amenaçar el poble, i de venjar els torts d'aquells a qui no s'havia fet cap tort, sinó el que s'havien fet ells mateixos, en dissentir a aquells perversos i abominables lladres.

12. Ara, aquest Laconeu, el governador, era home just, i no li podien espantar les exigències i amenaces d'un lladre. Per tant, no féu cap cas de l'epístola de Giddiani, capitost de la trepa dels lladres, sinó que demanà que el seu poble supliqués força del Senyor, davant el dia quan els lladres els caiguessin al damunt.

13. Sí, envià un edicte entre tot el poble, que es [e]reunissin, amb les mullers i fills, els ramats i bestiar, i tots els seus béns excepte els terrenys, en un sol lloc.

14. I manà que construïssin [f]fortificacions tot al voltant, i que aquestes fossin molt fortes. I manà que els exèrcits, tant dels nefites com dels lamanites, o de tots aquells que es comptaven entre nefites, es plaçaven al voltant per a vetllar-los, i protegir-los dels lladres, dia i nit.

15. Sí, els digué: Com viu el Senyor, si no us penediu de totes les vostres iniquitats, i no clameu al Senyor, no sereu de cap manera deslliurats de les mans d'aquells [g]lladres de Gadianton.

16. I foren tan grans i meravelloses les paraules i profecies de Laconeu, que infongueren temor a tothom. I s'afanyaren amb totes les forces a fer segons les seves paraules.

17. I succeí que Laconeu designà capitans en cap sobre tots els exèrcits dels nefites, perquè els comandessin quan els lladres baixessin de l'erm contra ells.

18. Ara, el principal d'entre tots els capitans en cap, i el gran comandant dels exèrcits dels nefites, fou nomenat; i es deia [h]Gidgiddoni.

19. Era costum entre els nefites d'escollir com a capitans en cap (excepte en èpoques d'iniquitat) els qui tinguessin l'esperit de revelació i de profecia. Per tant, aquest Gidgiddoni era gran profeta entre ells, com ho era també el jutge superior.

20. Així que el poble digué a Gidgiddoni: Prega al Senyor, i pugem a les muntanyes i a l'erm, per tal que caiguem damunt els lladres i els destruïm en les seves pròpies terres.

21. Però Gidgiddoni els digué: El Senyor us en guardi! Perquè si els escometéssim, el Senyor ens lliuraria a les seves mans. Per tant, ens prepa-

---

e, vers. 22-24. *f*, vegeu *c*, Al. 48. *g*, Hel. 2:11-13. *h*, vers. 20,21, 26. 3 Ne. 4:13, 24, 26.

rarem en el centre de les nostres terres, i aplegarem junts tots els nostres exèrcits. No anirem contra ells, sinó que esperarem que vinguin contra nostre. Per tant, com viu el Senyor, si ho fem així, ell els lliurarà a les nostres mans.

22. I succeí que a finals de l'any *dissetè, l'edicte de [i]Laconeu havia anat per tota la superfície del país, i havien pres els seus [j]cavalls i [k]carros, i les vaques, i tots els ramats i el bestiar, i el gra i tots els béns, i sortiren a milers, i desenes de milers, fins a arribar tots al [l]lloc assenyalat, on s'havien d'aplegar per a defensar-se de l'enemic.

23. I el lloc assenyalat fou el país de Zarahemla i la terra que estava entre el [m]país de Zarahemla i la [n]terra d'Abundància, sí, fins a la línia que dividia la terra d'Abundància i la de [o]Desolació.

24. I n'hi havia molts milers dels qui es deien nefites, que s'aplegaren en aquesta terra. Ara, Laconeu els féu reunir a la terra caq al [p]sud, a causa de la gran maledicció que havia caigut sobre [q]la del nord.

25. I es [r]fortificaren contra els enemics. Habitaven en una sola terra i en un sol cos. I els espantaven tant les paraules que havia parlat Laconeu, que es penediren de tots els seus pecats. I elevaren les seves oracions al seu Déu i Senyor per tal que els alliberés dels seus enemics quan aquests baixessin contra ells per a presentar batalla.

26. S'afligiren molt per motiu dels seus enemics, I [s]Gidgiddoni féu que fabriquessin armes de guerra de [t]tota mena, i que fossin forts amb armadures, i amb escuts i cuirasses, a la faisó de la seva instrucció.

CAPÍTOL 4

Els lladres són rebutjats, i el seu capitost mort. Zemnaríah, el seu successor, és penjat. Proeses militars de Gidgiddoni.

1. I succeí que a finals de l'any divuitè, aquelles *tropes dels lladres s'havien preparat per a la batalla, i començaren a baixar i a sortir dels turons, i de les muntanyes, i de l'erm, i de les seves fortaleses i amagatalls, i s'anaven apoderant de les terres, tant de les del país del [b]sud com de les del [c]nord. Feien seves totes les terres [d]abandonades pels nefites, i les ciutats que s'havien deixat desolades.

2. Però no hi havia ni bèsties salvatges ni caça en aquelles terres que els nefites havien abandonat, i no n'hi havia caça per als lladres *sinó a l'erm.

---

i, 3 Ne. 1:1. *j*, vegeu *m*, 1 Ne. 18. *k*, vegeu *l*, Al. 18. *l*, vers. 13, 23, 24. m, Om. 13. *n*, vegeu *2l* Al. 22. *o*, vegeu *2m*, Al. 22. *p*, vegeu *n*, Al. 46. *q*. vegeu *p*, Al. 46. *r*, vegeu *c*, Al. 48. *s*, vegeu *h*, *t*, vegeu *2q*, Al. 43. CAP. 4: *a*, Hel. 2:11-13. *b*, vegeu *n*, Al. 46. *c*, vegeu *p*, Al. 46. *d*, 3 Ne. 3:13, 14, 22-24. *e*, vegeu *m*, 1 Ne. 18.

* L'any 17 d.C.

3. I no podien subsistir sinó a l'erm, per mancar-los el menjar, ja que els nefites havien deixat desolades les terres, i havien recollit els ramats i el bestiar, i tot el que tenien; i s'havien aplegat en [f]un sol cos.

4. Per tant, els lladres no tenien cap esperança de fer pillatge ni d'obtenir menjar, si no fos d'emprendre batalla oberta contra els nefites. I aquests, aplegats en un sol cos, i essent tants en nombre, i ben [g]proveïts de queviures, i de [h]cavalls i vaques, i bestiar i ramats de tota mena, per tal de subsistir per espai de set anys, confiaven en aquest temps de poder destruir els lladres de la superfície de la terra. I així acabà l'any divuitè.

5. I succeí que en l'any dinovè, Giddiani veié que li calia presentar batalla contra els nefites, puix que no tenien altra mitjà de subsistir si no era de fer pillatge, i robar i assassinar.

6. I no s'atrevien a escampar-se sobre la faç de la terra per tal de cultivar gra, de por que els nefites no els caiguessin al damunt i els matessin. Per tant, Giddiani donà ordres a les tropes que en aquell any pujarien a lluitar contra els nefites.

7. I succeí que començaren la batalla en el sisè mes. I fou gran i terrible el dia que pujaren al combat. Anaven cenyits a la faisó dels lladres, i tenien una pell de xai pels lloms; i s'havien tenyit de sang, i portaven el cap rapat, i anaven coberts d'elms. Gran i terrible fou l'aspecte dels exèrcits de Giddiani per la seva armadura, i perquè s'havien tenyit de sang.

8. I succeí que els exèrcits dels nefites, en veure l'aspecte dels exèrcits de Giddiani, caigueren a terra i alçaren els seus clams al seu Déu i Senyor, que els salvés i els alliberés de les mans dels seus enemics.

9. I quan els exèrcits de Giddiani se n'adonaren, es posaren a bramar de goig, suposant que els nefites havien caigut de por davant el terror dels seus exèrcits.

10. Però en això restaren defraudats, perquè els nefites no els tenien por. Però sí que temien el seu Déu, i li suplicaven la seva protecció. Per tant, quan els exèrcits de Giddiani es llançaren sobre ells, ja estaven preparats per a encontrar-los, sí, i en la força del Senyor els plantaren cara.

11. La batalla començà en el mes sisè. I fou gran i terrible la lluita, sí, una matança gran i terrible, com mai no s'havia vist entre tot el poble de Lehí, des que eixí aquest de Jerusalem.

12. I malgrat les [i]amenaces i

---

f, vegeu *d*. *g*, vers. 16-18. *h*, vegeu *m*, 1 Ne. 18. *i*, 3 Ne. 3:4-10.

juraments que havia fet Giddiani, els nefites els derrotaren, fins que recularen davant d'ells.

13. I succeí que [j]Gidgiddoni donà ordres als seus exèrcits, que els perseguissin fins als confins de l'erm, i que no en perdonessin cap dels qui caiguessin a les mans pel camí. Així els empaitaren i els mataren, fins als marges de l'erm, tot complint les ordres de Gidgiddoni.

14. I succeí que Giddiani, que s'havia aguantat i havia lluitat amb gallardia, fou empaitat mentre fugia. I, molt fatigat de tant de lluitar, fou atrapat i matat. Així fou la fi de Giddiani, el lladre.

15. I succeí que els exèrcits dels nefites tornaren a la seva plaça de seguretat. I passà l'any dinovè i els lladres no tornaren a la batalla, ni tampoc retornaren en l'any vintè.

16. En l'any *vint-i-un tampoc no pujaren a lluitar, però venien de totes bandes per tal d'assetjar el poble de Nefí; puix que es pensaven que si els tallaven de les seves terres i els aïllaven per cada costat, copant-los de tot recurs exterior, podrien obligar-los a rendir, segons els seus desigs.

17. Ara, s'havien nomenat un nou capitost que es deia Zemnaríah. I fou el qui va posar el setge.

18. Però això fou avantatge per als nefites, car els era impossible per als lladres de sostenir el setge prou temps per fer cap mal als nefites, per les [k]moltes provisions que aquests tenien guardades, i per la manca de queviures entre els lladres.

19. Perquè aquests no tenien res de què subsistir, sinó la carn, la qual obtenien a l'erm.

20. I succeí que la caça s'escassejava a l'erm, fins que els lladres estaven a punt de morir de fam.

21. I els nefites els feien sortides contínuament, de dia i de nit, i queien damunt els seus exèrcits, i els destrossaven a milers i a desenes de milers.

22. I així el poble de Zemnaríah ja anhelava abandonar el seu designi, per la gran destrucció que els queia al damunt de dia i de nit.

23. I succeí que Zemnaríah manà a les seves forces que llevessin el setge, i que emprenguessin la marxa fins a les parts més llunyanes del país cap al [l]nord.

24. Ara, Gidgiddoni, assabentant-se dels seus plans, i coneixent la seva feblesa per falta de queviures, i dels estralls que se'ls havien fet, envià les seves tropes en la nit, i els copà el camí de la reculada. I hi collocà els seus exèrcits.

25. Això ho feren en la nit; i avançaren la marxa més enllà dels lladres, de manera que a

j, vegeu *h*, 3 Ne. 3. *k*, ver. 4; *l*, vegeu *p*, Al. 46. * L'any 21 d.C.

l'endemà, quan aquests començaren la marxa, es toparen amb les forces dels nefites, tant per davant com al darrera.

26. I els lladres que restaren al sud també quedaren copats dins els seus llocs de refugi. I tot això es féu per ordres de Gidgiddoni.

27. I hi havia molts milers que es lliuraren com a presoners als nefites, i els altres foren morts.

28. I Zemnaríah, el capitost, fou pres, i el penjaren d'un arbre, sí, del cim mateix, fins que es morí. I una vegada mort, tallaren l'arbre i cridaren en veu alta:

29. Que el Senyor conservi el seu poble en justícia i en santedat de cor, per tal que abati tots aquells que provin de matar-lo per força i per [m]combinacions secretes, tal com aquest home ha estat abatut a terra.

30. I novament es gaubaren i clamaren a una veu, dient: El Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac, i el Déu de Jacob protegeixi aquest poble en justícia, mentre invoqui el nom del seu Déu per a protecció.

31. I succeí que tots a l'una prorromperen en càntics i en lloances al seu Déu, per la cosa gran que els havia fet, en conservar-los de caure a les mans dels seus enemics.

32. Sí, cridaren: Hosanna al Déu Altíssim! I també: Beneït sigui el nom del Senyor, el Déu Totpoderós, l'Altíssim!

33. I tenien el cor curullat d'alegria, fins a rajar-los moltes llàgrimes, per la immensa bondat de Déu en alliberar-los de les mans dels seus enemics; i sabien que era pel seu penediment i per la seva humilitat que havien estat deslliurats d'una destrucció sense fi.

CAPÍTOL 5

Els nefites es penedeixen i intenten posar fi a les obres de maldat. Mormó es refereix a si mateix, i a les planxes que guarda. Altra allusió a l'aplegament d'Israel.

1. Ara, no va haver-hi ànima vivent entre tot el poble dels nefites que dubtés gens de les paraules que tots els sants profetes havien dit, perquè sabien que calia que es complissin.

2. Sabien que calia que Crist hagués vingut, a causa dels molts senyals que s'havien donat, segons les paraules dels profetes; i per les coses que ja havien passat, sabien que totes les coses havien de succeir, segons el que s'havia dit.

3. Per això, abandonaren tots els seus pecats, i les seves abominacions i prostitucions, i serviren Déu dia i nit, amb tot afany.

4. I després d'haver fet captius tots els lladres — i no s'escapolí cap dels qui no mori-

---

m, vegeu *i*, 2 Ne. 10.

ren — [a]ficaren els presoners a la presó, i feren que se'ls prediqués la paraula de Déu. I tots aquells que es penedien dels seus pecats i feien aliança de no cometre més assassinats, foren alliberats.

5. Però tots aquells que no feien jurament i que continuaven amb aquests assassinats [b]secrets dins el cor, sí, tots els qui trobaven proferint amenaces contra els seus germans, foren condemnats i castigats segons la llei.

6. Així posaren fi a totes aquelles malvades, i secretes i abominables combinacions, per les quals s'havia comès tanta iniquitat, i tants assassinats.

7. Així havia acabat l'any vint-i-dos, i també el vint-i-tres, i el vint-i-quatre i el vint-i-cinc. I així havien passat [b]vint-i-cinc anys.

8. Havien transcorregut moltes coses, coses que als ulls d'alguns serien grans i meravelloses. Així i tot, no es poden escriure totes en [c]aquest llibre; sí, aquest llibre no pot contenir ni una centèsima part del que ocorregué entre tanta gent dins l'espai de vint-i-cinc anys.

9. Però heus aquí, hi ha de [d]registres que contenen tots els fets d'aquest poble. I Nefí n'ha fet una relació més breu, però certa.

10. Per això he fet la meva narració d'aquestes coses, segons el [e]registre de Nefí, que fou gravat damunt les planxes anomenades les [f]planxes de Nefí.

11. Escric la narració damunt [g]planxes que he fet amb les meves mans.

12. Heus aquí, em dic Mormó, nomenat pel [h]paratge de Mormó, l'indret on [i]Alma establí l'església entre el poble, sí, la primera església que fou establerta entre ells després de la seva transgressió.

13. Heus aquí, sóc deixeble de Jesucrist, el Fill de Déu. He estat cridat per ell per a anunciar la seva paraula entre el seu poble, per tal que assolissin la vida eterna.

14. I ha calgut que jo, d'acord amb la voluntat de Déu — perquè les oraciones dels qui se n'han anat (que foren els sants) es compleixin, segons la seva fe — fes una narració d'aquestes coses que s'han verificat.

15. Sí, una [j]breu relació del que ha transcorregut des de l'època en què Lehí sortí de Jerusalem, fins ara.

16. Així és que faig el meu relat dels registres que han fet aquells que foren abans que jo, fins al començament de la meva època.

17. I després faré una [k]relació del que he vist amb els propis ulls.

---

a, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *b*, 3 Ne. 2:8. *c*, vers. 10, 11. P. Morm. 5-7, 9. Hel. 3:14. *d*, Hel. 3:13, 15, 16. *e*, Hel. 2:14. *f*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *g*, vers. 14-18. P. Morm. 1-11. Hel. 3:13-17. Morm. 1:1. 3:16-22. 5:9, 12, 13. 7:8-10. 8:5, 12-16. *h*, vegeu *b*, Mos. 18. *i*, Mos. 18. *j*, vegeu g. *k*, Morm. caps. 1-7.

18. Sé que el relat que escric és cert i veritable. Així i tot, hi ha moltes coses que segons el nostre idioma, no podem escriure.

19. Ara poso fi a les meves paraules que parlen de mi mateix, i prossegueixo a fer la narració de les coses que han ocorregut abans que jo.

20. Sóc Mormó, descendent literal de Lehí. Tinc motius per a beneir el meu Déu i Salvador, Jesucrist, perquè va emmenar els nostres pares de la terra de Jerusalem (i ningú no ho va saber sinó ell i els qui va treure d'aquell país), i perquè ens ha donat tant de coneixements a mi i al meu poble, per a la salvació de les nostres ànimes.

21. Certament ell ha beneït la casa de Jacob i ha estat misericordiós amb la semença de Josep.

22. I [l]en tant que els fills de Lehí han guardat els seus manaments, els ha beneït i els ha fet prosperar, segons la seva paraula.

23. Sí, i certament tornarà a portar una [m]resta de la semença de Josep a coneixença del seu Déu i Senyor.

24. I tant cert com viu el Senyor, recollirà de les quatre parts del món, [n]tots els qui resten de la semença de Jacob, que estan espargits arreu damunt tota la superfície de la terra.

25. I tal com ha fet aliança amb tota la casa de Jacob, igualment l'aliança que ha fet amb la casa de Jacob es complirà al seu temps assenyalat, fins a restaurar tota la casa de Jacob al coneixement de l'aliança que ha fet amb ells.

26. Llavors coneixeran el seu Redemptor, que és Jesucrist, el Fill de Déu. I aleshores seran aplegats de les quatre parts de la terra fins a les seves pròpies terres, des d'on han estat dispersats; sí, tal com viu el Senyor, així succeirà. Amén.

CAPÍTOL 6

El poble prospera. Segueixen l'orgull, l'opulència i la distinció de classes. L'església, dividida per les dissensions. Obres tenebroses.

1. Ara, succeí que el poble dels nefites tornà a les seves terres en l'any *vint-i-sis, cada home amb la pròpia família, els seus ramats, el seu bestiar, els seus [a]cavalls i vaques, i tot el que li pertanyia.

2. I no havien acabat totes les seves provisions, per tant s'emportaren de la resta que no havien consumit, de tot el seu gra de tota mena, i també del seu or, i plata, i els seus objectes preciosos, i retornaren a les seves pròpies terres i possessions, tant cap al nord

l, vegeu *h*, 2 Ne. 1. *m*, vegeu *g*, 2 Ne. 3. *n*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. CAP. 6: *a*, vegeu *m*, 1 Ne. 18.

* L'any 26 d.C.

com cap al sud, i així en la [b]terra del nord com en [c]la del sud.

3. I als lladres que havien [d]fet pacte de guardar la pau del país, aquells que desitjaven seguir essent lamanites, donaren terrenys, segons el seu nombre, a fi que, mitjançant el seu treball, poguessin viure. Així establiren la pau per tot el país.

4. I començaren a prosperar de nou i a créixer. Passaren els anys vint-i-sis i vint-i-set, i hi havia gran ordre per tot el país. Havien fet les seves lleis amb equitat i justícia.

5. No hi havia res en tot el país que impedís que el poble prosperés contínuament, si no queien en transgressions.

6. I foren [e]Gidgiddoni i el [f]jutge Laconeu, i els qui havien estat nomenats dirigents, que establiren aquesta gran pau en la terra.

7. I succeí que es construïren moltes ciutats noves, i foren reparades moltes de les antigues.

8. I foren alçades [g]moltes carreteres, i molts camins construïts, que comunicaven una ciutat amb l'altra, i un país amb l'altre, i un indret amb l'altre.

9. Així passà l'any vint-i-vuit, i el poble gaudí d'una pau contínua.

10. Però succeí en l'any vint-i-nou, començaren a sorgir algunes disputes entre el poble. Alguns s'enlairaren en l'orgull i les jactàncies, a causa de les seves immenses riqueses, sí, fins a grans persecucions.

11. Perquè hi havia molts [h]comerciants en el país, i també molts [i]advocats, i molts funcionaris.

12. I el poble començà a distingir-se per rangs, segons les seves riqueses, i segons les seves oportunitats per a instruir-se; sí, alguns eren ignorants a causa de la pobresa, i altres rebien una instrucció àmplia a causa de les seves riqueses;

13. Alguns eren alçats en l'orgull, i altres summament humils; uns retornaven injúria per injúria, mentre que altres sofrien ultratges, persecucions i tota mena d'afliccions, i no retornaven l'ofensa, sinó que continuaven humils i penitents davant Déu.

14. Així hi havia una gran desigualtat per tot el país, fins que l'església començà a disgregar-se, sí, fins i tot que en l'any trenta es va desunir l'església per tot el país, a excepció d'entre uns quants lamanites que s'havien convertit a la veritable fe; i no volgueren separar-se'n, perquè eren ferms, constants i immutables, disposats amb tota diligència a guardar els manaments del Senyor.

15. Ara, la causa d'aquesta iniquitat del poble fou aques-

b, vegeu *p*, Al. 46. *c*, vegeu *n*, Al. 46. *d*, 3 Ne. 5:4. *e*, vegeu *h*, 3 Ne. 3. *f*, 3 Ne. 1:1. 3:1. *g*, Hel. 14:24. 3 Ne. 8:13. *h*, Hel. 6:8. *i*, vers. 21, 22, 27. Al. 10:14, 15, 17, 27, 32. 14:5, 18, 23, 27.

ta — que Satanàs tenia gran poder fins a incitar-los a cometre tota mena de malvestats i a omplir-los de l'orgull, temptant-los a cercar el poder, l'autoritat, les riqueses i les vanitats del món.

16. Així fou com Satanàs emmenava el cor del poble a fer tota mena de iniquitat. Per tant, no gaudiren de pau sinó uns quants anys.

17. Així, en començar l'any [j]trenta — havent-se lliurat el poble per espai de molt temps perquè els menessin les temptacions del diable cap on ell volia, i que cometessin qualsevol iniquitat que ell desitgés, així, en començar aquest any, es trobaven en un estat de terrible iniquitat.

18. Ara, el poble no pecava per ignorància, perquè coneixien la voluntat de Déu quant a ells, puix que els ho havia estat ensenyat. Així doncs, rebellaven contra Déu voluntàriament.

19. I fou en els dies de Laconeu, fill de [k]Laconeu, perquè aquell ocupava el lloc del seu pare i governava el poble en aquell any.

20. Començaren a sorgir homes inspirats del cel i enviats entremig del poble de tot el país, que predicaven i testificaven sense temor, sobre els pecats i les iniquitats del poble, testificant-los de la redempció que el Senyor faria a favor del seu poble, o en altres paraules, de la resurrecció de Crist. I testificaven clarament de la seva mort i dels seus sofriments.

21. Però n'hi va haver molts entre el poble que s'enutjaren moltíssim a causa dels que testificaven d'aquestes coses. I els qui s'enfadaven més que tot, eren els jutges superiors i aquells que havien estat [l]alts sacerdots i [m]advocats, sí, tots aquells que eren advocats s'irritaven contra els qui testificaven d'aquestes coses.

22. Ara, no hi havia [n]advocat ni jutge, ni [o]alt sacerdot, que tingués el poder de condemnar a mort una persona, si la sentència no era signada pel [p]governador del país.

23. I hi havia molts d'aquells que donaven testimoniatge de les coses que pertenyien a Crist — que en testificaven clarament — que els jutges agafaren i feren morir secretament, i que la notícia de les morts no arribava al [q]governador del país fins després de morir.

24. Ara, era contrari a les lleis del país, de què a un home se li condemnés a mort si no tingués l'autorització del governador del país.

25. Per això es presentà una queixa en el país de [r]Zarahemla, davant del governador del

j, 3 Ne. 2:8. *k*, 3 Ne. 1:1. *l*, vegeu *g*, Mos. 26. *m*, vegeu *i*. *n*, vegeu *i*. *o*, vegeu *g*, Mos. 26. *p*, ver. 19. *q*, ver. 19. *r*, Om. 13.

país, contra aquells jutges que havien condemnat a mort els profetes del Senyor, contrari a la llei.

26. I succeí que els agafaren i els portaren davant el jutge per a ésser jutjats del crim que havien comès, segons la llei que el [t]poble havia donat.

27. Però aquells jutges tenien moltes amistats i parents. I els altres, gairebé tots [u]advocats de la llei i [v]alts sacerdots, s'aplegaren i s'uniren amb els parents d'aquells jutges que anaven a ésser jutjats segons la llei.

28. I feren pacte els uns amb els altres, sí, àdhuc el mateix pacte que juraven aquells de l'antigor, pacte que fou donat i administrat pel diable a fi de confabular-se contra tota justícia.

29. Així és que es combinaren contra el poble del Senyor, i feren pacte de destruir-lo, i d'alliberar aquells que eren culpables de l'assassinat, de les mans de la justícia, que estava a punt d'ésser-los administrada segons la llei.

30. I desafiaren la llei i els drets de la seva pàtria. I feren pacte els uns amb els altres de destruir el governador, i d'establir un rei sobre el país, per tal que el poble no estigués més en [w]llibertat, sinó sotmés a reis.

CAPÍTOL 7

Es assassinat el jutge superior, i enderrocat el govern. El poble es divideix en tribus. El rei Jacob. Ministeri potent de Nefí.

1. Ara, heus aquí, us mostraré que no establiren un rei sobre el país; però en aquest mateix any, l'any trenta, assassinaren el jutge superior del país sobre el mateix seient judicial.

2. I el poble estava dividit, els uns contra els altres, i se separaren els uns dels altres, en tribus, cada home segons la seva família, els seus parents i amics. Així desferen el govern del país.

3. I cada tribu nomenà un capitost o cap sobre ells; així esdevingueren tribus i caps de tribus.

4. Ara, no hi havia cap home entre ells que no tingués molta família i molts parents i amics; per tant, les tribus esdevingueren molt nombroses.

5. Tot això es féu, i encara no hi havia guerres entre ells. I tota aquesta iniquitat havia caigut sobre el poble perquè es donava al poder de Satanàs.

6. Els estatuts del govern quedaren desfets, per les [x]combinacions secretes dels amics i parents d'aquells que havien assassinat els profetes.

7. I causaren una baralla seriosa en el país, ja que la part més justa del poble gairebé

s, vegeu *e*, Mos. 29. *t*, vegeu *i*. *u*, vegeu *g*, Mos. 26. *v*, vegeu *m*, Mos. 29. Cap. 7: *a*, vegeu *i*, 2 Ne. 10.

s'havia tornat iniqua; sí, només hi havia uns quants homes justos entre ells.

8. I així, no havien transcorregut encara [b]sis anys, que els més del poble s'hi havien tornat de la seva justícia, igual que el gos al seu vòmit, o la truja a revolcar-se en la fang.

9. Ara, els d'aquesta [c]combinació secreta que havien ocasionat tan gran iniquitat entre el poble, s'ajuntaren i posaren al cap un home que anomenaren Jacob.

10. I el nomenaren el seu rei; per tant esdevingué rei d'aquesta trepa perversa. Havia estat un dels principals en alçar la veu contra els profetes que testificaven de Jesús.

11. I succeí que no eren tants en nombre com les tribus del poble, les quals estaven unides, excepte que eren els seus caps que establiren les lleis, cadascú segons la seva tribu; així i tot, n'eren enemics. Però, malgrat que no era pas un poble just, amb tot estaven units en l'odi contra aquells que havien fet pacte de desfer el govern.

12. Per això, Jacob, veient que els seus enemics eren més nombrosos que ells, i essent el rei de la trepa, per tant donà ordres de fugir a la part més llunyana del nord, i edificar-hi un reialme per a ells mateixos, fins que se'ls ajuntessin dissidents (perquè els afalagava de què n'hi hauria molts), i es fessin prou forts per a contendre amb les tribus del poble. I així ho feren.

13. I fou tan ràpida la seva fugida, que no els pogueren deturar, fins que s'havien anat lluny de l'abast del poble. Així acabà l'any trenta; i així anaven els afers del poble de Nefí.

14. I succeí que en l'any trenta-un, encara es trobaven dividits en tribus, cada home segons la seva família, parents i amics. Així i tot, havien convingut de no fer-se la guerra entre ells, però no estaven units quant a les seves lleis ni a la seva forma de governar; car estaven establerts segons el parer dels que eren els seus caps i capitosts. Però sí que establiren unes lleis molt estrictes, que una tribu no agreujaria una altra; això féu que fins a cert punt tenien pau al país. Tot i així, el seu cor s'havia apartat del seu Déu i Senyor, i [d]apedregaven els profetes i els feien fora d'entre ells.

15. Succeí que Nefí — ja que li havien visitat àngels, i també va sentir la veu del Senyor, per tant, havent vist àngels, i havent estat testimoni ocular, i havent rebut poder perquè conegués sobre el ministeri de Crist, i essent també testimoni ocular del [e]ràpid retorn del

b, 3 Ne. 5:7. *c*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *d*, ver. 19. 3 Ne. 6:23-25. *e*, ver. 8.

poble de la justícia a la seva iniquitat i abominacions —

16. Per tant, afligit per la duresa del seu cor i la ceguesa del seu enteniment, sortí enmig del poble, en aquest mateix any, i començà a testificar clarament del penediment i la remissió dels pecats mitjançant la fe en el Senyor Jesucrist.

17. I els ensenyà moltes coses. Totes no poden ésser escrites, i amb una part no n'hi hauria prou; per tant, no s'han escrit en aquest llibre. I Nefí ministrà amb poder i molta autoritat.

18. I succeí que s'enutjaren amb ell, perquè tenia més poder que ells, car els era impossible de descreure les seves paraules. Perquè tan gran era la seva fe en el Senyor Jesucrist, que els [f]àngels li ministraven cada dia.

19. I en el nom de Jesús expulsava dimonis i esperits immunds. Fins i tot, aixecà un [g]germà seu d'entre els morts, després que havia estat apedregat i mort pel poble.

20. I el poble ho va veure i en fou testimoni, i s'enutjà amb ell a causa del seu poder. També féu molts d'altres miracles davant el poble, en el nom de Jesús.

21. I succeí que l'any trentaun transcorregué, i només uns quants s'havien convertit al Senyor. Però tots els qui s'havien convertit, significaven veritablement al poble que havien estat visitats pel poder i per l'Esperit de Déu que era en Jesucrist, en el qual ells creien.

22. I tots aquells dels quals s'havien expulsat [h]dimonis i havien estat guarits de les seves malalties i febleses, manifestaren veritablement al poble que havia obrat en ells l'Esperit de Déu, i havien estat guarits. També ells demostraren senyals, i obraren alguns miracles entre el poble.

23. Així acabà l'any trentados també. I Nefí cridà al poble, en començar l'any trentatres, i els predicà el penediment i la remissió dels pecats.

24. Ara, voldria que recordéssiu també que cap dels qui foren portats al penediment deixà d'ésser [i]batejat d'aigua.

25. Per això Nefí ordenà alguns per a aquest ministeri, a fi que tots els qui se'ls acostaven, fossin batejats d'aigua. I això com a prova i testimoni davant Déu i el poble, que s'havien penedit i havien rebut la remissió dels seus pecats.

26. I foren molts, al començament d'aquell any, els qui reberen el [j]baptisme al penediment. Així transcorregué la part més gran de l'any.

CAPÍTOL 8

Els senyals predits testimonien la crucifixió del Crist. Tempestes

f, ver. 15. *g*, 3 Ne. 19:4. *h*, ver. 19. *i*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *j*, vegeu *u*, 2 Ne. 9.

i terratrèmols, remolins i foc. Gran i terrible destrucció. Tres dies de tenebres.

1. Ara, succeí que, segons els nostres annals — i nosaltres sabem que són vertaders, ja que els guardava un [a]home just. Perque de veritat feia [b]molts miracles en el nom de Jesús; i no hi havia cap home que pogués fer un miracle en nom de Jesús si no estigués net del tot de la seva iniquitat —

2. Ara, si aquest home no es va equivocar en el càlcul del nostre temps, havia transcorregut l'any [c]trenta-tres.

3. I el poble es posà a expectar amb gran ansietat el senyal que havia anunciat el profeta Samuel, el lamanita, sí, per al temps quan hi hauria [d]tenebres per espai de tres dies sobre la faç de la terra.

4. I començaren a haver-hi molts dubtes i discussions entre el poble, malgrat tant de senyals que ja havien estat manifestats.

5. I succeí que en l'any [e]trenta-quatre, en el primer mes, el quart dia del mes, s'aixecà una gran tempesta com no s'havia conegut mai en tot el país.

6. I hi va haver també una [f]tempestat gran i terrible, i una [g]tronada terrible que sacsejà tota la terra com si s'anés a partir per la meitat.

7. I hi va haver [h]llamps molt aguts, com mai no se n'havien vist en tot el país.

8. I la [i]ciutat de Zarahemla s'incendià.

9. I la ciutat de [j]Moroni s'enfonsà a les profunditats del mar, i els seus habitants moriren negats.

10. I fou sollevada terra sobre la [k]ciutat de Moroníah, que en lloc de ciutat hi havia una gran muntanya.

11. I hi va haver una gran i terrible destrucció en el país cap al [l]sud.

12. Però heus aquí, la destrucció més gran i terrible fou en el país del [m]nord; perquè la faç de la terra tota canvià per motiu de les [n]tempestes, dels [o]remolins, les [p]tronades i [q]llampecs, i les grandioses convulsions de tota la terra.

13. Les [r]carreteres foren esclafades i els camins nivells danyats; i molts indrets planers es [s]tornaren escabrosos.

14. [t]S'enfonsaren moltes ciutats grans i notables, i moltes es [u]cremaren. Moltes d'elles tremolaren fins que [v]s'enderrocaren els edificis i quedaren morts els seus habitants; i els llocs restaren desolats.

15. Quedaren en peu algunes

---

a, 3 Ne. 23:7, 12. *b*, 3 Ne. 7:19, 20. *c*, 3 Ne. 2:8. *d*, ver. 23. 1 Ne. 19:10. Hel. 14:20, 27. 3 Ne. 10:9. *e*, 3 Ne. 2:8. *f*, vegeu *v*, Hel. 14. *g*, vegeu *s*, Hel. 14. *h*, vegeu *k*, 1 Ne. 19. *i*, Om. 13. Al. 2:26. *j*, vegeu *k*, Al. 50. *k*, ver 25. Hel. 12:17. 3 Ne. 9:5. *l*, vegeu *n*, Al. 46. *m*, vegeu *p*, Al. 46. *n*, vegeu *v*, Hel. 14. *o*, ver. 16. 3 Ne. 10:13, 14. *p*, vegeu *s*, Hel. 14. *q*, vegeu *k*, 1 Ne. 19. *r*, vegeu *g*, 3 Ne. 6. *s*, 1 Ne. 12:4. *t*, 1 Ne. 12:4. *u*, 1 Ne. 12:4. *v*, 1 Ne. 12:4.

de les ciutats, però sofriren danys terribles, i molts dels seus habitants moriren.

16. Alguns foren arrabassats pel [x]remolí, i ningú no sap on anaren a parar; només se sap que foren enduts.

17. I així, la faç de la terra quedà tot desfigurada per les [y]tempestes, i les [z]tronades, i els [2a]llampecs i terratrèmols.

18. I heus aquí, les [2b]roques es partiren per la meitat. Foren [2c]esclafades sobre la faç de tota la terra, fins que es trobaven a trossos, i en escletxes i esquerdes damunt tota la faç de la terra.

19. I succeí que quan hagueren acabat les [2d]tronades, i els [2e]llampecs, i la [2f]tempestat, i la [2g]tempesta i els terratrèmols — perquè heus aquí, duraren unes [2h]tres hores (i alguns digueren que fou més temps, però així i tot, totes aquestes coses grans i terribles es feien en espai de unes tres hores) — [2i]aleshores hi havia foscor damunt la superfície de la terra.

20. I succeí que hi havia tenebres espeses damunt tota la faç de la terra, de tal manera que els habitants que no havien caigut, pogueren [2j]palpar el vapor de la tenebra.

21. I no hi podia haver cap mena de llum, a causa de la foscor, ni espelmes ni torxes; ni es podia encendre foc amb la llenya més seca i menuda, així que no podia haver-hi cap llum.

22. I no es veia cap claror, ni foc, ni besllum, ni el sol, ni la lluna, ni les estrelles, tan espeses que foren les boires de tenebres que hi havia sobre la faç de la terra.

23. I succeí que duraren per espai de [2k]tres dies, en què no es veia cap claror. I hi havia grans lamentacions i udols i plors entre tot el poble, sense parar; sí, fou molt gran la gemegor del poble a causa de les tenebres i la gran destrucció que els havia caigut al damunt.

24. I en un indret se'ls sentia lamentar, tot dient: Oh, tant de bo que ens haguéssim penedit abans d'aquest dia gran i terrible; [i] aleshores els nostres germans haurien estat salvats, i no s'haurien [2l]cremat en aquella gran ciutat de Zarahemla!

25. I en un altre lloc se'ls sentia cridar i udolar, dient: Oh, tant de bo que ens haguéssim penedit abans d'aquest dia gran i terrible, i que no haguéssim mort i apedregat els profetes, ni els haguéssim fet fora! Aleshores les nostres mares i les nostres filles formoses, i els nostres fills s'haurien salvat, i

---

x, ver. 12. *y*, vegeu *v*, Hel. 14. *z*, vegeu *s*, Hel. 14. *2a*, vegeu *k*, 1 Ne. 19. *2b*, vegeu *t*, Hel. 14. *2c*, Hel. 14:22. *2d*, vegeu *s*, Hel. 14. *2e*, vegeu *k*, 1 Ne. 19. *2f*, ver. 5. *2g*, vegeu *v*, Hel. 14. *2h*, Lluc 23:44, 45. *2i*, vegeu *i*, 1 Ne. 19. *2j*, vers. 3, 22, 23. 1 Ne. 12:5, 19:11. Hel. 14:20, 27. 3 Ne. 10:9. *2k*, vegeu *i*, 1 Ne. 19. *2l*, ver. 8. Hel. 13:12-14.

no s'haurien enfonsat en aquella gran [2m]ciutat de Moroníah! I així fou de gran i terrible l'udolament del poble.

CAPÍTOL 9

La veu de Déu proclama la magnitud del cataclisme, i n'explica la causa. Compliment de la Llei de Moisès. El sacrifici acceptable d'un cor trencat i un esperit contrit.

1. I succeí que se sentí una [a]veu entre tots els habitants de la terra, per tota la superfície d'aquesta terra, que deia:

2. Ai, ai, ai d'aquest poble! Ai dels habitants de tota la terra, si no es penedeixin! Perquè el diable se'n riu i els seus àngels s'alegren, de la mort dels formosos fills i filles del meu poble. I és per les seves iniquitats i abominacions que són caiguts.

3. Heus aquí, aquella [b]gran ciutat de Zarahemla l'he [c]cremada amb foc, junt amb els seus habitants.

4. I heus aquí, aquella gran [d]ciutat de Moroni he fet que [e]s'enfonsés en les fondàries de la mar, i que es neguessin els seus habitants.

5. I aquella gran [f]ciutat de Moroníah, l'he soterrada, junt amb els seus habitants, a fi d'amagar les seves iniquitats i les seves abominacions de davant la meva faç, perquè la sang dels profetes i dels sants no pugés mai més fins a mi en contra seu.

6. I heus aquí, la ciutat de Galgala, he fet ensorrar, i que els seus habitants fossin soterrats a les entranyes de la terra;

7. Sí, i la ciutat d'Oníah i els seus habitants, i la ciutat de Mocum amb els seus habitants, i [g]la de Jerusalem amb els seus. I les aigües he fet pujar en lloc seu, per tal d'amagar les seves malvestats i abominacions del meu davant, i que la sang dels profetes i dels sants no pugés mai més fins a mi en contra seu.

8. Heus aquí, les ciutats de Gadiandi, i de Gadiomna, i de Jacob i de Gimgimno, totes aquestes he fet ensorrar, i als seus llocs he aixecat [h]turons i valls. I els seus habitants he soterrat a les entranyes de la terra per tal d'amagar les seves malvestats i abominacions de la meva faç, perquè la sang dels profetes i sants no pugés mai més fins a mi en contra seu.

9. Heus aquí, aquella gran ciutat de Jacobugat, on sojornava el poble del rei Jacob, l'he fet [i]cremar amb foc, a causa dels seus pecats i dolenteries, les quals eren per damunt de tota la iniquitat de la terra entera, per culpa dels seus [j]assas-

---

2m, vegeu *k*. CAP. 9: *a*, 1 Ne. 19:11. *b*, Om. 13. *c*, 3 Ne. 8:8. *d*, vegeu *k*, Al. 50. *e*, 3 Ne. 8:9. *f*, vegeu *k*, 3 Ne. 8. *g*, vegeu *b*, Al. 21. *h*, 1 Ne. 19:11. Hel. 12:17. 14:23. 3 Ne. 8:10; 10:13, 14. *i*, ver. 10. 1 Ne. 12:4. 3 Ne. 8:14. *j*, vegeu *i*, 2 Ne. 10.

sinats i les seves combinacions secretes. Perquè foren ells que destruïren la [k]pau del meu poble i el govern del país. Per això he fet que es cremessin, a fi que restessin esborrats de davant la meva faç, perquè la [l]sang dels profetes i dels sants no pugés mai més fins a mi en contra seu.

10. I heus aquí, la ciutat de Laman i la ciutat de Josh, i la de Gad, i de Kishkumen, les he fet [m]cremar amb foc, junt amb els seus habitants, a causa de la seva maldat en expulsar els profetes, i en apedregar aquells que jo els enviava per a declarar-los sobre les seves iniquitats i abominacions.

11. I per haver-los fet fora tots que ja no es trobava cap just entre ells, vaig fer baixar [n]foc i els vaig destruir, perquè s'amaguessin les seves malvestats i abominacions de davant la meva faç, per tal que la sang dels profetes i dels sants, els quals vaig enviar entre ells, no em cridés des de la terra en contra seu.

12. I moltes grans destruccions he fet caure sobre aquesta terra i sobre aquest poble, a causa de les seves malvestats i abominacions.

13. Oh tots vosaltres, que sou salvats perquè fóreu més justos que ells, tornareu a mi ara i us penedireu dels vostres pecats, i us convertireu, perquè jo us guareixi?

14. Sí, en veritat us ho dic, si vindreu a mi, tindreu vida eterna. Heus aquí, el meu braç de misericòrdia s'estén a vosaltres, i tot aquell que s'acosti, a ell rebré. I beneïts són aquells que vénen a mi.

15. Heus aquí, jo sóc Jesucrist, el Fill de Déu. Vaig [o]crear els cels i la terra, i totes les coses que en ells hi ha. Jo era amb el Pare des del començament. [p]Sóc en el Pare i el Pare en mi, i [q]en mi el Pare ha glorificat el seu nom.

16. Vaig venir [r]als meus, i els meus no m'acolliren. I les escriptures [s]sobre la meva vinguda són complides.

17. I a tots aquells que m'han rebut, els he [t]concedit d'esdevenir fills de Déu. I així faré amb tots aquells que creuran en el meu nom, perquè heus aquí, per mi ve la [u]redempció, i [v]en mi s'ha complert la llei de Moisès.

18. Jo [x]sóc la llum i la vida del món. Sóc Alfa i Omega, el principi i la fi.

19. I ja [y]no m'oferireu més vessament de sang; sí, els vostres sacrificis i els vostres holocaustos cessaran, perquè ja no acceptaré cap més dels vostres sacrificis ni holocaustos.

---

k, 3 Ne. 7:9-13. *l*, 3 Ne. 6:23-25. 7:10. *m*, vegeu *i*. *n*, vegeu *i*. *o*, Mos. 3:8. 4:2. Vegeu *i*, Hel. 14. *p*, 3 Ne. 11:27. 19:23, 29. Et. 3:14. *q*, 3 Ne. 11:7. 11. *r*, Joan 1:11. *s*, 3 Ne. 15:4, 5. *t*, Joan 1:12. *u*, ver. 21. 2 Ne. 31:21. Mos 3:17. 4:7, 8. Vegeu *d*, Mos. 5. *v*, 3 Ne. 15:2-8. *x*, vegeu *m*, Mos. 16. *y*, 3 Ne. 15:2-8.

20. I m'oferireu com a sacrifici un cor trencat i un esperit contrit. I tot aquell que ve a mi amb el cor trencat i l'esperit contrit, a ell batejaré amb [z]foc i amb l'Esperit Sant, tal com els lamanites, que per la seva fe en mi al temps de la [2a]seva conversió, foren batejats amb foc i amb l'Esperit Sant, però no ho sabien.

21. Heus aquí, he vingut al món per a portar-li la [2b]redempció, a fi de salvar-lo del pecat.

22. Per això, tot aquell que es penedeix i ve a mi com un [2c]infant, el rebré, car d'un tal és el regne de Déu. Heus aquí, és per tots aquests que he donat la vida, i l'he tornada a prendre. Així doncs, penediuvos i veniu a mi, vosaltres, tots els confins de la terra, i sigueu salvats.

CAPÍTOL 10

Silenci en la terra. De nou se sent la veu del cel. Les tenebres s'esvaiexen. Només són salvats els més justos d'entre el poble.

1. Ara, succeí que tots els habitants del país [a]sentiren aquestes dites i en foren testimonis. I després d'aquestes paraules hi havia silenci a la terra per espai de moltes hores.

2. Perquè fou tan gran l'astorament del poble, que deixà de lamentar i d'udolar la pèrdua dels seus parents que havien estat morts. Per tant, hi havia silenci en tota la terra per espai de moltes hores.

3. I succeí que es deixà sentir una veu novament entre el poble, i tots la varen sentir i en foren testimonis, que deia:

4. Oh vosaltres d'aquestes [b]grans ciutats que han caigut, els qui sou descendents de Jacob, sí, que sou de la casa d'Israel! Quantes vegades us he aplegat, com la lloca aplega els pollets sota les ales, i us he nodrit!

5. I a més, quantes vegades us hauria aplegat, com la lloca aplega els pollets sota les ales, oh poble de la casa d'Israel que heu caigut, sí, oh poble de la casa d'Israel, vosaltres que habiteu a Jerusalem, així com els qui han caigut! Sí, quantes vegades us hauria aplegat com la lloca aplega els pollets, i no ho heu volgut!

6. Oh casa d'Israel, vosaltres que he [c]salvat, quantes vegades us aplegaré, com la lloca aplega els pollets sota les ales, si us penedireu i tornareu a mi amb ple propòsit de cor.

7. Però si no, oh casa d'Israel, els llocs de les teves habitacions esdevindran desolats

---

z, 1 Ne. 10:17, 19, 22. 13:37. 2 Ne. 31:11-14, 17, 18. 32:2-5. 33:1, 2. Jac. 6:8. 7:12. Al. 13:28. 34:38. 36:24. Hel. 5:45. 3 Ne. 7:21. 11:35, 36. 12:1, 2. 15:23. 16:4, 6. 18:37. 19:9, 13, 14, 20-22. 26:17. 28:11, 18. 30:2. 4 Ne. 1, 3, 48. Morm. 1:14. 7:10. Et. 5:4. 12:14, 23, 41. Moro. 2. 3:4. 4:3. 5:2. 6:4, 9. 7:32, 36. 8:7, 9, 23, 26. 10:4-7, 9-19. *2a*, Hel. 5:45. Et. 12:14. *2b*, vegeu *u*. *2c*, 3 Ne. 11:37, 38.
CAP. 10: *a*, 1 Ne. 19:11. *b*, 3 Ne. 8:8-16, 24, 25. 9:3-12. *c*, vers. 12, 13. 3 Ne. 9:13.

fins al [d]temps de complir-se l'aliança feta amb els teus pares.

8. I ara, quan la gent havia escoltat aquestes paraules, començà a plorar i a udolar altra volta a causa de la pèrdua dels seus parents i amics.

9. I així passaren els [e]tres dies. I es [f]féu de dia. Les tenebres s'esvaïren de la faç de la terra, la terra deixà de tremolar, i les [g]roques de fendir; els terribles gemecs cessaren, i totes les remors passaren.

10. La terra s'aferrà altra vegada, i s'afermà; i els plors i les lamentacions i els gemecs dels qui foren salvats amb vida cessaren. El seu dol es tornà en alegria, i les seves lamentacions en lloança i acció de gràcies al Senyor Jesucrist, el seu Redemptor.

11. I així, fins llavors, es compliren les [h]escriptures que havien anunciat els profetes.

12. Era la part [i]més justa del poble la que fou salvada. Eren els qui reberen els profetes i no els apedregaren; i eren aquells que no havien vessat la sang dels sants, que foren salvats.

13. I foren [j]salvats, i no foren ensorrats ni soterrats; i [k]no foren negats en les fondàries de la mar; i [l]no foren cremats pel foc, ni foren colgats ni esclafats de terra. I no foren arrabassats en el [m]remolí, ni ofegats pel [n]vapor del fum i de les tenebres.

14. Ara, el qui llegeixi, que entengui. Aquell que tingui les escriptures, que les [o]escodrinyi, que veigi i guaiti, si totes aquestes morts i destruccions pel [p]foc, i pel [q]fum, i per les [r]tempestes, pels [s]remolins i pels [t]soterraments, i totes aquestes coses, no fan compliment a les profecies de molts dels sants profetes.

15. Heus aquí, us dic: Sí; molts testificaren d'aquestes coses sobre l'adveniment del Crist, i foren morts per haverne testimoniat.

16. Sí, el profeta [u]Zenós testificà d'aquestes coses, i també [v]Zenoc en parlà, perquè tots dos testificaren particularment de nosaltres que som la resta de la seva semença.

17. Heus aquí, el nostre pare Jacob també testificà [x]d'una resta de la semença de Josep. I heus aquí, no en som pas una resta? I aquestes coses que testifiquen de nosaltres, no són pas escrites sobre les [y]planxes de llautó, que el nostre pare Lehí s'emportà de Jerusalem?

18. I succeí que en finalitzar l'any trenta-quatre, us mostraré

---

d, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *e*, vegeu *i*, 1 Ne. 19. *f*, 3 Ne. 8:19-23. *g*, vegeu *t*, Hel. 14. *h*, 1 Ne. 12:4, 5. 19:10-12. Hel. 14:20-28. *i*, ver. 13. 3 Ne. 9:13. *j*, 3 Ne. 8:9. 9:4-8. *k*, 3 Ne. 8:9. 9:4, 7. *l*, 3 Ne. 8:8, 24. 9:3, 9, 10. *m*, ver. 14. 3 Ne. 8:16. *n*, vegeu 2*j*, 3 Ne. 8. *o*, vegeu *h*. *p*, vegeu *l*. *q*, vegeu 2*j*, 3 Ne. 8. *r*, vegeu *v*, Hel. 14. *s*, vegeu *m*. *t*, vegeu *h*, 3 Ne. 9. *u*, vegeu *h*, 1 Ne. 19. *v*, vegeu *g*, 1 Ne. 19. *x*, Al. 46:24-26. 3 Ne. 20:22. *y*, vegeu *a*, 1 Ne. 3.

que a aquells del poble de Nefí que foren salvats, així com també als qui s'havien anomenat lamanites que foren salvats, els foren manifestats grans favors, i moltes benediccions els foren vessades damunt el cap, en què poc després de l'ascensió del Crist al cel, ell veritablement es manifestà a ells.

19. [z]I els mostrà el seu cos, i exercí el seu ministeri a favor d'ells; i a continuació es [a]donarà una relació del seu ministeri. Per tant, per ara poso terme a les meves paraules.

Jesucrist es mostra al poble de Nefí mentre la multitud es trobava aplegada en la terra d'Abundància. Fa el seu ministeri a favor d'ells. I se'ls mostrà d'aquesta manera.

Comprèn el capítol 11 al 26, inclusius.

CAPÍTOL 11

El Pare Etern proclama el Crist. Apareix el Crist ressuscitat. Deixa que la multitud li toqui les ferides. Es prescrita la forma de batejar. Queden prohibides les disputes i discussions. Crist és la roca.

1. Ara, succeí que hi havia aplegada una gran multitud del poble de Nefí, al voltant del [a]temple que estava en la [b]terra d'Abundància. I s'estaven meravellant i admirant, els uns als altres, i mostraven els uns als altres el canvi tan [c]gran i prodigiós que havia ocorregut.

2. I també conversaven sobre aquest Jesucrist, del qual s'havia donat el [d]senyal de la mort.

3. I succeí que mentre parlaven així, els uns als altres, sentiren una veu com si sortís del cel. I esguardaren al voltant, perquè no comprenien la veu que sentien. I no era una veu aspra ni forta, així i tot, i malgrat d'ésser [e]una veu petita, penetrava als que la sentiren, fins al mig, de manera que no hi havia cap part del cos que no feia tremolar. Sí, els penetrà fins a la mateixa ànima, i els féu cremar el cor.

4. I succeí que altra vegada sentiren la veu, i no l'entengueren.

5. I novament, per tercera vegada, sentiren la veu, i obriren l'orella per a escoltar-la; i els ulls miraren cap al so. I guaitaren cap al cel, des d'on venia el so.

6. I heus aquí, la tercera vegada entengueren la veu, i els digué:

7. Heus aquí, el meu Fill Estimat, en qui estic ben complagut, en el qual he [f]glorificat el meu nom. Escolteu-lo.

8. I en entendre'l, alçaren altra vegada els ulls al cel. I heus aquí que veieren un [g]Home que descendia del cel; portava una túnica blanca, i baixà i es posà enmig d'ells. Els

---

z, vegeu *b*, 1 Ne. 12. *2a*, 3 Ne. caps. 11-30. CAP. 11: *a*, vegeu *h*, 2 Ne. 5. *b*, vegeu *2l*, Al. 22. *c*, 3 Ne. 8:11-14. *d*, Hel. 14:20-27. 3 Ne. 8:5-25. 9:10. *e*, Hel. 5:30, 31, 46, 47. *f*, ver. 11. 3 Ne. 9:15. *g*, vegeu *b*, 1 Ne. 12.

ulls de tota la multitud es tornaren sobre ell, i no s'atreviren a obrir la boca, ni tan sols entre ells. I no entenien què significava, ja que suposaven que era un àngel que se'ls havia aparegut.

9. I succeí que va estendre la mà, i parlà al poble, dient:

10. Heus aquí que sóc Jesucrist, aquell que els profetes testificaren que vindria al món.

11. Heus aquí que [h]sóc la llum i la vida del món. He begut d'aquella [i]amarga copa que el Pare m'ha donat, i he [j]glorificat el Pare en prendre damunt meu els [k]pecats del món, pel que he sofert la voluntat del Pare en totes les coses, des del principi.

12. I succeí que quan Jesús hagué pronunciat aquestes paraules, la multitud tota caigué a terra. Car es recordaren del que els havia estat [l]profetitzat, que Crist se'ls mostraria després de la seva ascensió als cels.

13. I succeí que el Senyor els parlà, dient:

14. Dreceu-vos i veniu a mi, per tal que [m]fiqueu les mans en el meu costat, i també que palpeu les marques dels claus a les meves mans i als meus peus; perquè sapigueu que jo sóc el Déu d'Israel, i el [n]Déu de tota la terra, i que he estat mort pels [o]pecats del món.

15. I succeí que la multitud s'apropà, i [p]ficaren les mans en el seu costat i palparen les marques dels claus a les seves mans i als seus peus. I així ho feren, avançant-se un a un, fins que hagueren avançat tots, i veieren amb els ulls, i tocaren amb les mans i conegueren amb certesa, i en donaren testimoniatge, de què era ell del qual els [q]profetes havien escrit que vindria.

16. I quan tots s'hagueren apropat i en foren testimonis per a ells mateixos, cridaren a una veu:

17. Hosanna! Beneït sigui el nom del [r]Déu Altíssim! I caigueren als peus de Jesús, i l'adoraren.

18. I succeí que ell parlà amb [s]Nefí (perquè Nefí es trobava entre la multitud), i li manà que s'apropés.

19. I Nefí s'aixecà, i s'avançà i tot inclinant-se davant el Senyor, li [t]besà els peus.

20. I el Senyor li manà que es drecés. I s'aixecà i es posà davant ell.

21. I el Senyor li digué: Jo et dono [u]poder de [v]batejar aquest poble quan jo hagi [x]pujat al cel altra vegada.

22. I a més el Senyor cridà altres, i els digué el mateix; i els donà [y]poder de batejar. Els

---

h, vegeu *m*, Mos. 16. *i*, Joan 18:11. *j*, ver. 7. 3 Ne. 9:15. *k*, ver. 14. 3 Ne. 9:21. Joan 1:29. *l*, vegeu *b*, 1 Ne. 12. *m*, ver. 15. Joan 20:27. *n*, vegeu *2c* Mos. 7. *o*, vegeu *k*. *p*, ver. 14. *q*, ver. 10. *r*, vegeu *2c*, Mos. 7. *s*, 3 Ne. 1:2, 3, 10. 7:15, 20, 23-26. *t*, 3 Ne. 17:10. *u*, vegeu *g*, Mos. 18. *v*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *x*, 3 Ne. 18:39. *y*, vegeu *g*, Mos. 18.

digué: D'aquesta manera batejareu; i [z]no hi haurà discussions entre vosaltres.

23. En veritat us dic, que tots aquells que es penedeixin dels seus pecats, mitjançant les vostres paraules, i desitgin batejar-se en nom meu, d'aquesta manera els batejareu: Heus aquí, baixareu i us [2a]posareu dins l'aigua, i en el meu nom els batejareu.

24. Ara, heus aquí, aquestes són les paraules que direu, cridant-los per nom, dient:

25. Havent-me donat [2b]autoritat de Jesucrist, [2c]jo et batejo en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant. Amén.

26. Llavors els submergireu dintre l'aigua, i després sortireu de l'aigua.

27. I d'aquesta manera batejareu en nom meu. Perquè en veritat us dic, [2d]que el Pare, i el Fill i l'Esperit Sant són un de sol. [2e]I jo sóc en el Pare, i el Pare és en mi, i el Pare i jo som [2f]un.

28. Segons us he manat, [2g]així batejareu. I [2h]no hi haurà discussions entre vosaltres, com n'hi ha hagut fins ara. Ni hi haurà disputes entre vosaltres sobre els punts de la meva doctrina, com hi ha hagut fins ara.

29. Perquè en veritat, en veritat us ho dic: Tot aquell que té l'esperit de [2i]disputa no és de mi, sinó del diable, que és el pare de tota baralla. I excita els cors dels homes perquè es barallin amb còlera, els uns amb els altres.

30. Heus aquí, que aquesta no és pas la meva doctrina, d'excitar el cor dels homes amb còlera, els uns contra els altres. Sinó la meva doctrina és aquesta: que [2j]una cosa tal sigui abolida.

31. Heus aquí que en veritat us asseguro: Jo us declararé la meva doctrina.

32. I aquesta és la meva doctrina, i és la que m'ha donat el Pare. [2k]Jo dono testimoniatge del Pare, i el Pare dóna testimoniatge de mi, i l'Esperit Sant dóna testimoniatge del Pare i de mi. I jo testifico que el Pare mana a tots els homes, pertot arreu, que es penedeixin i creguin en mi.

33. I tot aquell que creu en mi i es [2l]bateja, serà salvat. I són aquests que heretaran el regne de Déu.

34. I aquell que no creu en mi i no es bateja, serà condemnat.

35. En veritat, en veritat us dic que aquesta és la meva doctrina, [2m]i jo en dono testimoniatge des del Pare. I [2n]aquell que creu en mi, creu també en el Pare; i a ell el Pare li [2o]do-

---

z, vers. 28-30. 3 Ne. 18:34. *2a*, Mos. 18:12. 3 Ne. 19:10-13. *2b*, vegeu *g*, Mos. 18. *2c*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *2d*, vegeu *k*, 2 Ne. 31. *2e*, vegeu *p*, 3 Ne. 9. *2f*, vegeu *k*, 2 Ne. 31. *2g*, vers. 25, 26. *2h*, vers. 22, 29, 30. *2i*, vers. 22, 28, 30. *2j*, vers. 22, 28, 29. *2k*, vers. 35, 36. 3 Ne. 28:11. Et. 5:4. *2l*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *2m*, vers. 32, 36. *2n*, Et. 4:12. *2o*, vers. 32, 36.

narà testimoniatge de mi, perquè li visitarà [2p]amb foc i amb l'Esperit Sant.

36. I així el Pare [2q]donarà testimoniatge de mi, i l'Esperit Sant li donarà testimoniatge del Pare i de mi. [2r]Perquè el Pare i jo i l'Esperit Sant som un.

37. Us dic encara: Heu de penedir-vos i esdevenir com un nen petit, i [2s]batejar-vos en el meu nom, o de cap manera podreu rebre aquestes coses.

38. I a més us dic: Heu de penedir-vos i batejar-vos en el meu nom, i esdevenir com un [2t]nen petit, o de cap manera no podreu heretar el regne de Déu.

39. En veritat, en veritat us dic, que aquesta és la meva doctrina; i tot aquell que edifiqui sobre aquesta, basteix damunt la meva roca, i [2u]les portes de l'infern no prevaldran contra ell.

40. I tot aquell que declararà més o menys d'això, i ho establirà com a doctrina meva, aquest ve del mal i no edifica damunt la meva roca, sinó que basteix damunt [2v]fonaments de sorra. I les portes de l'infern resten obertes per a rebre com aquests, quan vinguin les inundacions, i els vents els flagel·lin.

41. Per tant, sortiu entre aquest poble i prediqueu-lo les paraules que us he dit, fins a la fi de la terra.

CAPÍTOL 12

Els ensenyaments del Salvador als nefites. Crida i comissiona dotze deixebles. Les paraules de Jesús a la multitud. Repeteix el Sermó de la Muntanya. (Compareu-ho amb Mateu 5.)

1. Succeí que quan Jesús hagué dit aquestes paraules a [a]Nefí i als qui havien estat cridats (i eren [b]dotze els qui foren cridats, i reberen el [c]poder i l'autoritat per a batejar), va estendre la mà a la multitud i els cridà, dient: Benaurats sereu si escolteu les paraules d'aquests dotze que jo he escollit d'entre vosaltres, per a ministrar-vos, i per a ésser els vostres servents. I a ells he [d]donat poder, perquè us bategin amb aigua; i després de batejats amb aigua, heus aquí, jo us batejaré [e]amb foc i amb l'Esperit Sant. Per tant, benaurats sou si creureu en mi i sereu batejats, després d'haver-me vist i de saber que jo sóc.

2. I encara més benaurats aquells que creuran en les vostres paraules — perquè testificareu que m'heu vist, i que sabeu que jo sóc. Sí, benaurats són aquells que creuran en les vostres paraules, i s'abaixaran amb la més profunda humilitat, i seran [f]batejats, perquè

2p, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *2q*, vegeu *2k*. *2r*, vegeu *k*, 2 Ne. 31. *2s*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *2t*, vegeu *2c*, 3 Ne. 9. *2u*, Mat. 16:18. 3 Ne. 18:12, 13. *2v*, Mat. 7:24. 3 Ne. 14:24. 18:12. Cap. 12: *a*, vegeu *s*, 3 Ne. 11. *b*, vegeu *g*, Mos. 18. *c*, 3 Ne. 13:25. 15:11. 18:1-17, 26-39. 19:4-36. 20:1-6. 26:17. Caps. 27, 28. 4 Ne. 1, 5, 13, 14, 30-33, 37, 44, 46. Morm. 1:13. 3:19. 8:10, 11. 9:22, 25. Et. 12:17. Moro. 2:3. *d*, vegeu *g*, Mos. 18. *e*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *f*, vegeu *u*, 2 Ne. 9.

ells seran visitats [g]amb foc i amb l'Esperit Sant, i rebran una remissió dels seus pecats.

3. Sí, benaurats són els [h]pobres d'esperit que vénen a mi, perquè d'ells és el regne del cel.

4. I a més, benaurats són tots els qui ploren, perquè seran consolats.

5. I benaurats són els mansuets, perquè ells heretaran la terra.

6. I benaurats són tots aquells que tenen fam i set de la justícia, perquè seran [i]sadolls de l'Esperit Sant.

7. I benaurats els compassius, perquè en rebran de compassió.

8. I benaurats tots els purs de cor, perquè veuran Déu.

9. I benaurats tots els pacificadors, perquè seran anomenats fills de Déu.

10. I benaurats tots aquells que són [j]perseguits per amor del meu nom, perquè d'ells és el regne del cel.

11. Benaurats vosaltres, quan us vilipendiaran i us perseguiran, i diran falsament tota mena de mal contra vosaltres, per causa meva.

12. [k]Alegreu-vos i celebreu-ho, doncs, perquè serà gran la vostra recompensa en el cel; que així és com perseguiren els profetes que eren abans de vosaltres.

13. En veritat, en veritat us dic: Us encomano d'ésser la sal de la terra. Però si la sal perd el sabor, [l]amb què serà salada la terra? Ja no valdrà per a res, sinó per a ésser llençada i trepitjada dels homes.

14. En veritat, en veritat us dic: Us encomano d'ésser la llum d'aquest poble. Una ciutat posada dalt d'una muntanya no es pot amagar.

15. O és que els homes encenen una candela i la posen sota un atuell? No, sinó en el candeler, i fa llum a tots els qui són a casa.

16. Per tant, que així resplandeixi la vostra llum davant d'aquest poble, perquè vegin les vostres bones obres i exalcin el vostre Pare que està en el cel.

17. No us penseu pas que he vingut a abolir la llei o els profetes. No he vingut a abolir, sinó a complir.

18. Perquè en veritat us asseguro: [m]Ni una i, ni una titlla no ha passat de la llei, sinó que en mi tot ella s'ha complert.

19. I heus aquí, jo us he donat la llei i els manaments del meu Pare, perquè cregueu en mi, i us penediu dels vostres pecats, i vingueu a mi amb el cor [n]trencat i l'esperit contrit. Heus aquí, teniu els manaments al vostre davant, i [o]s'ha complert la llei.

20. Per tant, veniu a mi i sigueu salvats. Perquè en veritat us dic, que si no guardeu els

g, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *h*, Mat. 5:3. *i*, Mat. 5:6. *j*, Mat. 5:10. *k*, Mat. 5:12. *l*, Mat. 5:13. *m*, Mat. 5:18. *n*, 3 Ne. 9:20. *o*, vers. 18, 46. 3 Ne. 9:17. 15:4-10.

meus [p]manaments, que us he manat en aquest temps, de cap manera no entrareu al regne del cel.

21. Heu sentit que varen dir aquells de l'antigor, i també ho teniu escrit davant vostre, que no mataràs, i que tot aquell que mati estarà en perill del [q]judici de Déu.

22. Però jo us dic que tot aquell que s'enfadi amb el seu germà, serà en perill del [r]seu judici. I tot aquell que digui al seu germà, Raca, serà en perill del consell. I el qui li digui, Insensat, serà en perill del foc de l'infern.

23. Per tant, si vindràs a mi, o si [s]desitges venir a mi, i et recordes de què el teu germà té alguna cosa contra teu.

24. Vés amb el teu germà, i reconcilia't amb ell primer, i llavors torna a mi amb ple propòsit de cor, i jo t'acolliré.

25. Aven-te amb el teu adversari de pressa, mentre encara aneu de camí, no sigui que a qualsevol moment ell s'arrapi de tu i et tanquin a la presó.

26. En veritat, t'asseguro: No en sortiràs de cap manera, fins que no hagis pagat l'últim [t]senine. I mentre estàs a la presó, podràs pagar ni tan sols un senine? En veritat, t'ho asseguro que no.

27. Heus aquí, ha estat escrit per ells de l'antigor: No cometràs adulteri.

28. Però jo us dic, que qualsevol que mira una dona per a desitjar-la, ja ha comès adulteri en el seu cor.

29. Heus aquí, us dono el manament, que no permeteu que [u]cap d'aquestes coses entri en el vostre cor.

30. Perquè val més que refuseu d'aquestes coses, en què aixequeu la vostra creu, que no pas que sigueu llençats a l'infern.

31. Ha estat escrit: Aquell que repudiarà la seva dona, que li doni una carta de divorci.

32. En veritat, en veritat us dic, que tot aquell que [v]repudia la seva dona, llevat del cas de fornicació, la fa ser adúltera. I el qui es casa amb una divorciada, comet adulteri.

33. També està escrit: No juris en fals, sinó que compliras amb el Senyor els teus juraments.

34. Però jo en veritat, en veritat us dic: No juris de cap manera, ni pel cel, perquè és el tron de Déu,

35. Ni per la terra, que és l'escambell dels seus peus.

36. No juris tampoc pel teu cap, perquè no en pots fer tornar blanc o negre ni un sol cabell.

37. Més bé, que el vostre llenguatge sigui: Sí, sí; no, no. Perquè tot allò que es diu de més és dolent.

38. Heus aquí, que ha estat

p, ver. 19. 3 Ne. 15:10. *q*, Mat. 5:21. *r*, Mat. 5:22. *s*, Mat. 5:23, 24. *t*, vegeu *c*, Al. 11. *u*, D. i A. 42:33. 43:16, 17. Vegeu *i*, 2 Ne. 28. *v*, Mat. 5:32 Mar. 10:11, 12. Lluc 16:18.

escrit: Ull per ull, i dent per dent.

39. Però jo us dic: No resistis al dolent, més bé, a tot aquell que et pega a la galta dreta, para-li també l'altra.

40. I si algú vol posar-te un plet per prendre't la túnica, deixa-li la capa i tot.

41. I si algú t'obliga a fer una milla, fes-ne dues amb ell.

42. Dóna a qui et demana, i no t'esquivis del qui et vol manllevar.

43. I heus aquí que també està escrit: Estimaràs el teu proïsme i odiaràs el teu enemic.

44. Però, heus aquí que jo us dic: Estimeu els vostres enemics. Beneïu aquells que us maleeixen. Feu bé a aquells que us odien, i pregueu pels qui us maltracten i us persegueixen;

45. Perquè sigueu fills del vostre Pare, que està en el cel; car ell fa que el seu sol surti sobre dolents i bons.

46. Així doncs, aquelles coses que eren de l'antigor, que estaven sota la llei, en mi es compleixen [x]totes.

47. Les coses antigues [y]s'han abolit, i tot s'ha fet nou.

48. Per tant, jo voldria que vosaltres fóssiu perfectes, com [z]jo, o com el vostre Pare que està en el cel, és perfecte.

CAPÍTOL 13

Continuació del sermó del Salvador als nefites. Els seus manaments als dotze. (Compareu-ho amb Mateu 6.)

1. En veritat, en veritat us dic, que voldria que fóssiu almoines als pobres; però mireu de no fer-les davant dels homes, perquè us vegin. Altrament no tindreu cap recompensa del vostre Pare que està en el cel.

2. Vosaltres, doncs, quan feu almoines, no toqueu la trompeta al davant, com fan els hipòcrates a les [a]sinagogues i als carrers, per ésser exalçats dels homes. En veritat, us ho dic, ja tenen la seva recompensa.

3. Tu, però, quan facis almoina, que la teva esquerra no sàpiga què fa la dreta.

4. Perquè la teva almoina resti en el secret. I el teu Pare, que veu en el secret, ell t'ho recompensarà al descobert.

5. I quan pregueu, no ho feu com els hipòcrates, perquè els agrada pregar drets a les sinagogues i a les cantonades dels carrers, perquè els vegin els homes. En veritat, us ho dic, ja tenen la seva recompensa.

6. Tu, però, quan preguis, entra a la teva cambra, i quan hagis tancat la porta, prega al teu Pare que està en el secret. I el teu Pare, que veu en el secret, t'ho recompensarà al descobert.

---

x, vegeu *o*. *y*, 3 Ne. 15:2, 3. *z*, Mat. 5:48. 3 Ne. 19:25-29. 27:27. CAP. 13: *a*, vegeu *u*, Al. 16.

7. Però quan pregueu, no us desfeu en vanes repeticions, com els pagans, que es pensen que parlant molt, es faran escoltar.

8. No us feu, doncs, com ells, que bé prou sap el vostre Pare de què teniu necessitat, abans que li ho demaneu.

9. Vosaltres, doncs, pregueu així: Pare nostre que estàs en el cel, sigui santificat el teu nom.

10. Faci's la teva voluntat, així també en la terra com es fa en el cel.

11. I perdona'ns els nostres deutes, com nosaltres perdonem els nostres deutors.

12. I no permetis que caiguem en la temptació, ans deslliura'ns del mal.

13. Perquè teus són el regne, i el poder, i la glòria, per sempre. Amén.

14. Perquè, si perdoneu als altres les seves ofenses, el vostre Pare Celestial us perdonarà també a vosaltres.

15. Però si no perdoneu als altres les seves ofenses, tampoc el Pare Celestial no us perdonarà les vostres.

16. I a més, quan [b]dejuneu, no feu com els hipòcrates, d'un posat trist, perquè ells es desfiguren la cara per tal que aparentin als altres que dejunin. Us asseguro que ja tenen la seva recompensa.

17. Però tu, quan dejunis, ungeix-te el cap i renta't la cara;

18. Perquè no aparentis als altres que dejunis, sinó al teu Pare que està en el secret. I el teu Pare, que veu en el secret, et recompensarà al descobert.

19. No us aplegueu tresors a la terra, on els corcs i les arnes els fan malbé, i els lladres foraden i els roben.

20. Més aviat, aplegueu-vos tresors al cel, on ni els corcs ni les arnes els fan malbé, i els lladres no foraden ni els roben.

21. Perquè on hi ha el vostre tresor, allí hi haurà també el vostre cor.

22. El llum del cos és l'ull. Així doncs, si el teu ull és bo, tot el teu cos estarà illuminat.

23. Però si el teu ull és dolent, tot el teu cos estarà a les fosques. Per tant, si la llum que hi ha en tu és foscor, com serà de gran aquesta fosquedat!

24. Ningú no pot servir dos senyors, perquè o avorrirà l'un i estimarà l'altre, o bé, s'aferrarà a l'un i menysprearà l'altre. No podeu servir Déu i el guany.

25. Ara, quan Jesús hagué pronunciat aquestes paraules, posà l'esguard en els dotze que havia escollit, i els digué: Recordeu-vos del que us he dit, perquè heus aquí, [c]vosaltres sou els qui jo he escollit perquè ministreu a aquest poble. Per tant us dic: No us preocupeu per la vida, del que menjareu

b, vegeu *t*, Mos. 27. *c*, Mat. 6:25. Vegeu *c*, 3 Ne. 12.

o del que beureu; ni pel cos, del que vestireu. ¿No val més la vida que no pas el menjar, i el cos, que no pas el vestir?

26. Mireu els ocells de l'aire. No sembren, ni seguen, ni recullen en graners; amb tot, el vostre Pare Celestial els alimenta. ¿Que no valeu més vosaltres que ells?

27. Qui de vosaltres, per més que es preocupi, pot afegir un colze a la seva alçària?

28. I per què us preocupeu del vestir? Fixeu-vos en els lliris del camp, com floreixen. No s'afanyen ni filen;

29. I amb tot, jo us dic que ni Salomó en tota la seva glòria no s'engalanava com un d'aquests.

30. Per tant, si Déu vesteix així l'herba del camp, que avui és, i demà la tiren al forn, així mateix us vestirà, si no sou de poca fe.

31. No us preocupeu, doncs, dient: Què menjarem? O, què beurem? O, amb què ens vestirem?

32. Perquè el vostre Pare Celestial ja sap que teniu necessitat de totes aquestes coses.

33. Però busqueu primer el regne de Déu i la seva justícia, i totes aquestes coses us seran donades de més a més.

34. No us preocupeu, doncs, pel dia de demà, que l'endemà ja es preocuparà pel seu compte. Ja en té prou cada dia amb el seu mal.

CAPITOL 14

Continua el sermó del Salvador. Més instrucció a la multitud. (Compareu-ho amb Mateu 7.)

1. Ara, succeí que quan Jesús hagué pronunciat aquestes paraules, es girà altra vegada a la multitud, i obrint la boca novament, els digué: En veritat, en veritat us dic: No jutgeu, a fi que no sigueu jutjats.

2. Perquè amb el mateix judici amb què judiqueu, sereu judicats, i amb la mateixa mesura amb què mesureu, us tornaran a mesurar.

3. I com és que veus la brossa que hi ha a l'ull del teu germà, i no t'adones de la biga que hi ha al teu?

4. O, com voldràs dir al teu germà: Deixa que et tregui la brossa del teu ull, quan, vet aquí, hi ha la biga al teu?

5. Tu, hipòcrata, treu-te primer la biga del teu ull, i llavors hi veuràs per a treure la brossa de l'ull del teu germà.

6. No doneu als gossos les coses santes, ni llenceu les vostres perles davant dels porcs, no sigui que les trepitgin i, encara, després es girin contra vosaltres i us trossegin.

7. [a]Demaneu, i us serà donat. Cerqueu, i trobareu. Truqueu, i se us obrirà.

8. Perquè tot aquell que demana, rep; i qui cerca, troba. I a qui truca, se li obrirà.

---

a, 3 Ne. 27:29.

9. O, qui hi ha de vosaltres, si el seu fill li demana pa, li donarà una pedra?

10. O si li demana un peix, li donarà una serp?

11. Si, doncs, vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, com més el vostre Pare que està en el cel no en donarà de bones als que li preguen?

12. Tot allò, doncs, que voleu que els altres us facin a vosaltres, feu-ho també vosaltres a ells. Que en això consisteix la llei i els profetes.

13. Entreu per la porta [b]estreta. Perquè ampla és la porta, i espaiós el camí que mena a la destrucció. I són molts els qui hi entren.

14. Però és estreta la porta i angost el camí que mena a la vida, i són pocs els qui la troben.

15. Guardeu-vos dels falsos profetes, que vénen a vosaltres vestits d'ovelles, però per dins, són llops rapaços.

16. Els coneixereu pels seus fruits. Es cullen potser raïms dels esbarzers, o figues dels cards?

17. Així, tot arbre bo dóna bons fruits, però l'arbre corromput dóna fruits dolents.

18. Un arbre bo no pot donar fruits dolents, ni un arbre corromput donar fruits bons.

19. Tot arbre que no dóna bon fruit és tallat i llençat al foc.

20. Així doncs, pels fruits els coneixereu.

21. No tothom que em diu, Senyor, Senyor, entrarà al regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare que està en el cel.

22. Molts em diran, aquell dia: Senyor, Senyor, és que no hem profetitzat en nom teu? I en nom teu no hem llençat dimonis, i en nom teu no hem fet molts miracles?

23. Llavors els diré: Mai us he conegut. Aparteu-vos de mi, vosaltres que treballeu el mal.

24. Tot aquell, doncs, que escolta aquestes dites meves, i les compleix, li assemblaré a un home assenyat, que va edificar la seva casa damunt la roca.

25. Va caure la [c]pluja, i van venir les inundacions, i bufaren els vents i envestiren contra aquella casa; i no es va esfondrar, perquè estava fonamentada sobre la roca.

26. I tot aquell que escolta aquestes dites meves, i no les compleix, se li assemblarà a un home de poc seny que va edificar la seva casa damunt la sorra.

27. Va caure la pluja i van venir les inundacions, bufaren els vents i envestiren contra aquella casa; i es va esfondrar, i fou gran el seu esfondrament.

---

b, vegeu *2b*, 2 Ne. 9. 3 Ne. 27:33. *c*, vegeu *e*, Al. 26.

CAPÍTOL 15

La llei de Moisès és reemplaçada. Aquell que donà la Llei la compleix. Les ovelles d'una altra cleda.

1. Ara, succeí que quan Jesús hagué acabat aquestes dites, esguardà la multitud i digué: Heus aquí, vosaltres heu escoltat les coses que jo vaig [a]ensenyar abans d'ascendir al meu Pare. Així doncs, tot aquell que es recordi d'aquestes dites meves i les compleixi, jo [b]l'aixecaré en el darrer dia.

2. Succeí que quan Jesús hagué pronunciat aquestes paraules, s'adonà que entre ells n'hi havia alguns que se'n meravellaven i que es demanaven què voldria sobre la [c]llei de Moisès. Perquè no havien entès la [d]dita, que les coses antigues ja havien passat, i que tot s'havia fet nou.

3. I els digué: No us meravelleu del que us he dit, que les coses antigues ja havien passat i que tot s'havia fet nou.

4. Heus aquí, que us dic que la [e]llei ja es compleix que fou donada a Moisès.

5. Heus aquí, jo [f]sóc el qui ha donat la llei, i sóc el qui ha fet aliança amb el meu poble Israel. Per tant, la [g]llei es compleix en mi, perquè jo he vingut per a complir-la. Per això, ara té fi.

6. Heus aquí, jo [h]no destrueixo pas els profetes, perquè tots aquells que no s'han complert en mi, us asseguro, seran complerts.

7. I, perquè us he dit que [i]les coses antigues ja han passat, no destrueixo pas allò que s'ha dit sobre les coses que han de venir.

8. Perquè heus aquí, les [j]aliances que he fet amb el meu poble no s'han complert del tot; però la [k]llei que fou donada a Moisès, té fi en mi.

9. Heus aquí, jo sóc la llei i la [l]llum. Mireu a mi, i persevereu fins a la fi, i viureu. Perquè a tot aquell que [m]perseverarà fins a la fi, jo li donaré vida eterna.

10. Heus aquí, us he donat els manaments. Guardeu, doncs, els meus manaments. I aquesta és la llei i els profetes, perquè ells veritablement testificaren de mi.

11. Ara, succeí que quan Jesús hagué dit aquestes paraules, digué als [n]dotze que havia escollit:

12. Vosaltres sou els meus deixebles, i sou una llum per a aquest poble que és una resta de la casa de Josep.

13. I heus aquí, [o]aquesta és la terra de la vostra herència, i el Pare us l'ha donada.

14. I en ningun temps no m'ha manat el Pare que ho di-

a, Mat. caps. 5-7. *b*, vegeu *o*, Mos. 23. *c*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *d*, 3 Ne. 12:46, 47. *e*, 3 Ne. 9:17. *f*, 1 Cor. 10:4. *g*, 3 Ne. 12:46, 47. *h*, vers. 7, 8. 3 Ne. 20:11, 12. 23:1-3. *i*, 3 Ne. 12:46, 47. *j*, 3 Ne. 5:24-26. 16:5. Vegeu *e*, 1 Ne. 15. *k*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. *l*, vegeu *m*, Mos. 16. *m*, vegeu 2 Ne. 31:20. *n*, 3 Ne. 12:1. *o*, vegeu *k*, 1 Ne. 18.

gués als vostres germans de Jerusalem.

15. Ni mai, en ningun temps, m'ha manat el Pare que els parlés de les [p]altres tribus de la casa d'Israel, que el Pare ha emmenat del país.

16. Només m'ha manat el Pare que els digués això:

17. Que tinc encara [q]d'altres ovelles que no són d'aquesta cleda; aquestes també les he de menar. I escoltaran la meva veu, i hi haurà un sol ramat i un sol pastor.

18. Ara, a causa de la testarrudesa i la [r]incredulitat, no entengueren les meves paraules. Per això, el Pare em manà que no els digués res més sobre aquesta cosa.

19. Però en veritat us dic el que el Pare m'ha manat, i jo us dic, que vosaltres fóreu separats d'entre ells per la seva dolenteria; per tant, és per la seva iniquitat que no saben res de vosaltres.

20. I us asseguro a més, que el Pare ha separat les [s]altres tribus d'ells; i és per la seva iniquitat que no saben res d'aquelles.

21. En veritat us ho dic, que [t]vosaltres sou aquells de qui he dit: Tinc d'altres ovelles que no són d'aquesta cleda; aquestes també les he de menar. I escoltaran la meva veu, i hi haurà un sol ramat i un sol pastor.

22. I no em comprengueren, perquè suposaven que eren els gentils. Perquè no entengueren que els gentils serien [u]convertits mitjançant la seva predicació.

23. I tampoc no m'entengueren quan vaig dir, Aquelles escoltaran la meva veu. I no varen comprendre que els gentils mai no sentirien la meva veu — que no em manifestaria a ells, [v]si no fos per l'Esperit Sant.

24. Però heus aquí, vosaltres tant heu escoltat la meva veu com m'heu vist. Sou les meves [w]ovelles, i sou comptats entre aquells que el Pare m'ha donat.

CAPÍTOL 16

Encara un altre ramat ha d'escoltar el Salvador. Benediccions damunt els gentils que creuran. Estat d'aquells que rebutgen l'evangeli. Es citat el profeta Isaïes.

1. En veritat, en veritat us dic, que tinc [a]d'altres ovelles que no són pas d'aquesta terra, ni tampoc de la terra de Jerusalem, ni de cap dels encontorns on vaig fer el meu ministeri.

2. Perquè aquells de qui us parlo són els qui encara [b]no han sentit la meva veu, ni en ningun temps me'ls he manifestat.

3. Però he rebut del Pare el manament d'anar entre ells; i que [c]escoltaran la meva veu, i

p, ver. 20. 2 Ne. 21:12. 3 Ne. 16:1-4. 17:4. *q*, vers. 21-24. Joan 10:16. *r*, vegeu *p*. *s*, ver. 17. *t*, Ac. 10:34-43. *u*, Ac. 10:44, 48. *v*, vers. 17, 21.
CAP. 16: *a*, vegeu *p*, 3 Ne. 15. *b*, 3 Ne. 15:17, 21, 23, 24. *c*, vegeu *b*.

seran comptats entre les meves ovelles, perquè hi hagi un sol ramat i un sol pastor. Per tant, hi vaig per a mostrar-me a ells.

4. I us mano que escriviu aquestes dites quan jo hauré partit, pel cas que el meu poble de Jerusalem, aquells que m'han vist i m'han acompanyat en el meu ministeri, no demanin al Pare en nom meu, de rebre un coneixement de vosaltres, per l'Esperit Sant, i també de les [d]altres tribus que els són desconegudes, que aquestes paraules que escriureu siguin guardades i manifestades [e]als gentils, perquè, mitjançant la [f]plenitud dels gentils, la resta de la seva semença, que serà espargida arreu sobre la faç de la terra a causa de la seva incredulitat, sigui recollida, o sigui portada a coneixença de mi, el seu Redemptor.

5. [g]Llavors jo els aplegaré de les quatre parts de la terra, i aleshores compliré [h]l'aliança que el Pare ha fet amb tot el poble de la casa d'Israel.

6. I beneïts són els gentils a causa de la seva creença en mi, en i [i]mitjançant l'Esperit Sant, que els testifica [j]de mi i del Pare.

7. Heus aquí, per la seva creença en mi, diu el Pare, i per la teva incredulitat, oh casa d'Israel, en els [k]darrers dies la veritat arribarà als gentils, en què la plenitud d'aquestes coses els serà divulgada.

8. Però, [l]ai dels incrèduls d'entre els gentils, diu el Pare — malgrat que aquests hagin eixit sobre la faç d'aquesta terra i hagin dispersat el meu poble, que és de la casa d'Israel, i el meu poble, que és de la casa d'Israel, hagi estat foragitat d'entre ells, i trepitjat sota peus per ells.

9. I a causa de la misericòrdia del Pare envers els gentils, i també dels judicis del Pare sobre el meu poble, que és de la casa d'Israel — en veritat us dic, que [m]després de tot això, i de fer jo que el meu poble, que és de la casa d'Israel, sigui ferit, i afligit, i mort, i rebutjat d'entre ells, i que sigui avorrit d'ells, i que sigui objecte d'escarni i d'oprobi entre ells —

10. Així em mana el Pare que us digui: En aquell dia en què els gentils pecaran contra el meu [n]evangeli i rebutjaran la plenitud del meu evangeli, i seran enlairats en l'orgull del seu cor per damunt de totes les nacions, i per damunt de [o]tots els pobles de la terra tota, i s'ompliran de tota mena de mentides, i enganys, i malícies, i de tota mena d'hipocresia, i d'assassinats i [p]d'intrigues sacerdotals, i [q]prostitucions i [r]abomi-

d, vegeu *p*, 3 Ne. 15. *e*, vegeu *c*, 2 Ne. 27. *f*, 1 Ne. 10:14. Vegeu *c*, 2 Ne. 27. *g*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *h*, vegeu *j*, 3 Ne. 15. *i* vegeu *u*, 3 Ne. 15. *j*, 3 Ne. 11:32, 35, 36. *k*, vegeu *c*, 2 Ne. 27. *l*, 2 Ne. 28:32. Vegeu *d*, 1 Ne. 14. *m*, vegeu *j*, 2 Ne. 26. *n*, 1 Ne. 13:34, 36. 3 Ne. 27:9-12. *o*, Morm. 8:35-41. *p*, 2 Ne. 26:29. *q*, vegeu *i*, 2 Ne. 28. *r*, vegeu *i*, 2 Ne. 10.

nacions secretes — i si fan totes aquelles coses i [s]rebutgen la plenitud del meu evangeli, heus aquí, així ho diu el Pare, jo [t]trauré la plenitud del meu evangeli d'entre ells.

11. Llavors serà quan em recordaré de la meva aliança que he fet amb el meu poble, oh casa d'Israel, i [u]li portaré el meu evangeli.

12. I et mostraré, oh casa d'Israel, que els gentils no tindran poder damunt teu; sinó que em recordaré de la meva [v]aliança amb tu, oh casa d'Israel, i tu arribaràs a [w]coneixença de la plenitud del meu evangeli.

13. Però si els gentils es penediran i retornaran a mi, diu el Pare, heus aquí que seran [x]comptats entre el meu poble, oh casa d'Israel.

14. I no permetré pas que el meu poble, que és de la casa d'Israel, passi per entremig d'ells i els trepitgi, diu el Pare.

15. Però si no retornaran a mi, i no escoltaran la meva veu, permetré, sí, jo deixaré que el meu poble, oh casa d'Israel, passi per entremig d'ells i els trepitgi. I seran com la [y]sal que ha perdut el seu sabor, i que ja no serveix per res sinó per a ésser llençada i [z]trepitjada sota els peus del meu poble, oh casa d'Israel.

16. En veritat, en veritat us dic: Així m'ho ha manat el Pare, que [2a]jo donés a aquest poble aquesta terra com a herència seva.

17. Llavors les paraules del profeta Isaïes seran complides, que diuen:

18. [2b]Els teus sentinelles alçaran la veu. Tots a l'una cridaran, perquè veuran cara a cara quan el Senyor farà retornar Sió.

19. Esclateu en crits de joia, canteu tots junts, llocs desolats de Jerusalem! Perquè el Senyor ha conhortat el seu poble, ha redimit Jerusalem!

20. El Senyor s'ha arromangat el seu braç sant a la vista de totes les nacions. I d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació de Déu.

CAPÍTOL 17

Continuen les instruccions del Salvador. Les tribus perdudes. El Senyor guareix els malalts i beneeix els nens petits. Una escena meravellosa i commovedora.

1. Succeí que quan Jesús hagué dit aquestes coses, posà l'esguard novament sobre la multitud, i els digué: Heus aquí, el meu temps està a prop.

2. Veig que sou febles i que no podeu capir totes les meves paraules que el meu Pare m'ha manat que us digués en aquest moment.

3. Aneu a les vostres cases,

s, vegeu *n*. *t*, 3 Ne. 20:27, 28. *u*, vegeu *v*. 3 Ne. 20:29. *v*, vegeu *j*, 3 Ne. 15. *x*, Hel. 15:13. *w*, 2 Ne. 10:18, 19. 3 Ne. 21:22-25. Cap. 30. *z*, 3 Ne. 12:13. *2a*, vegeu *o*, 3 Ne. 15. *2b*, Is. 52:8-10.

doncs, i mediteu les coses que us he dit. I pregueu al Pare, en nom meu, perquè en comprengueu; i prepareu les vostres ments per a l'endemà. I jo tornaré altra vegada entre vosaltres.

4. Però ara [a]vaig al Pare, i també a mostrar-me a les [b]tribus perdudes d'Israel, ja que per al Pare no són pas perdudes, perquè ell sap on les ha emmenades.

5. I succeí que quan Jesús hagué parlat així, esguardà de nou la multitud, i heus aquí, que estaven plorant; i li guaitaren, com si li demanessin que restés encara una mica més amb ells.

6. I ell els digué: Heus aquí que les meves entranyes es commouen de compassió envers vosaltres.

7. [c]Teniu malalts d'entre vosaltres? Porteu-me'ls aquí. Teniu de coixos, o de cecs, o mancs, o esquerrats, o leprosos, o atrofiats o sords, o afligits d'alguna manera? Porteu-los aquí que els guariré, perquè estic compadit de vosaltres; les meves entranyes es commouen de misericòrdia.

8. Car, m'adono que desitgeu que us mostri el que he fet per als vostres germans de Jerusalem, ja que veig que la vostra fe és [d]suficient perquè us guareixi.

9. I succeí que, quan hagué parlat així, tota la multitud, a l'una, es presentà amb els seus malalts i afligits, i els coixos, i cecs, i muts, i amb tots els qui estaven afligits d'alguna manera. I va [e]guarir cadascun d'ells al pas que els hi portaven.

10. I tots, tant els qui havien estat guarits com els qui estaven bons, es prostraren als seus peus i l'adoraren. I tots aquells que s'hi pogueren apropar, amb tot i la gentada, li [f]besaren els peus fins que els banyaven amb les seves llàgrimes.

11. I succeí que manà que li acostessin els seus fillets.

12. Així que li portaren els seus [g]infants, i els posaren a terra entorn d'ell, i Jesús restà dret al mig. I la multitud obrí el pas fins que li foren portat tots.

13. I quan ja hi eren tots i Jesús dempeus al mig, manà a la multitud que [h]s'agenollés a terra.

14. I succeí que quan s'hagueren agenollat a terra, Jesús es planyé dintre seu, i digué: Pare, estic [i]contorbat per la dolenteria del poble de la casa d'Israel.

15. I quan hagué dit aquestes paraules, es [j]prostrà també; i heus aquí, pregà al Pare, i les coses que suplicava no poden ésser escrites. La multitud que li escoltà en donà testimoniatge.

---

a, 3 Ne. 18:39. *b*, vegeu *p*, 3 Ne. 15. *c*, vers. 9, 10. *d*, 2 Ne. 27:23. Et. 12:12. *e*, 3 Ne. 26:15. *f*, 3 Ne. 11:19. *g*, vers. 12, 21, 23, 24. 3 Ne. 26:14, 16. *h*, 3 Ne. 19:6, 16, 17. *i*, 3 Ne. 27:32. *j*, 3 Ne. 19:19, 27.

16. I d'aquesta manera en donen testimoniatge: [k]Cap ull no ha vist, cap orella no ha sentit, tan grans i meravelloses les coses que nosaltres veiérem i escoltàrem que Jesús parlava al Pare.

17. I cap llengua no pot dir, ni cap home escriure, ni pot crear el cor dels homes, tan grans i meravelloses les coses que nosaltres veiérem i escoltàrem de la boca de Jesús. I ningú no pot imaginar el goig que ens omplí l'ànima, quan escoltàvem com pregava al Pare per a nosaltres.

18. I succeí que quan Jesús hagué acabat de pregar al Pare, es posà dret. Però tan gran era el goig de la multitud, que restaren abatuts.

19. I succeí que Jesús els parlà i els suplicà que s'aixequessin.

20. I es posaren drets, i els digué: Beneïts sou a causa de la vostra fe. Ara, heus aquí, el meu goig està sadoll.

21. I quan hagué dit aquestes paraules, plorà, i la multitud en donà testimoniatge. I ell [l]prengué els petits d'un a un, i els beneï, i pregà al Pare per a ells.

22. I quan hagué fet això, plorà de nou.

23. I parlà a la multitud, i els digué: Esguardeu els vostres fillets!

24. I quan alçaren els ulls per a esguardar, miraren cap al cel, i veieren oberts els cels i que àngels en descendien com si fos entremig de foc. Baixaren i rodejaren aquests fillets, i [m]estaven encerclats de foc, i els àngels els ministraven.

25. La multitud ho veié, i ho sentí i en donà testimoniatge. I ells saben que el seu testimoniatge es vertader, perquè tots ho varen veure i sentir, cadascú per a si mateix. Eren cosa d'unes dues mil cinc-centes ànimes, i foren homes, dones i nens.

CAPÍTOL 18

El sagrament del pa i del vi és instituït entre els nefites. Necessitat de l'oració. S'atorga el poder de conferir l'Esperit Sant.

1. I succeí que Jesús manà als seus [a]deixebles que li portessin de [b]pa i vi.

2. I mentre ho anaven a cercar, va manar a la multitud que s'assegués a terra.

3. I quan els deixebles vingueren amb pa i vi, prengué del pa, i el partí i el beneï. I en donà als seus deixebles, tot manant que el mengessin.

4. I quan n'hagueren menjat, i quedaren sadolls, els manà que en repartissin entre la multitud.

5. Quan la multitud hagué menjat i restà sadollada, digué als deixebles: Heus aquí

k, 3 Ne. 19:32-34. *l*, vegeu *g*. *m*, vegeu *g*. CAP. 18: *a*, vegeu *c*, 3 Ne. 12. *b*, vers. 2-14, 28-34. 3 Ne. 20:3-9. 26:13. 4 Ne. 27. Morm. 9:29. Moro. caps. 4, 5.

que un d'entre vosaltres serà [c]ordenat, i a ell li donaré el poder de partir el pa i de beneïr-lo, i de repartir-lo al poble de la meva església, a tot aquell que creurà i serà [d]batejat en nom meu.

6. I això mirareu de fer sempre, tal com jo ho he fet, igual com jo he partit el pa i l'he beneït, i us n'he donat.

7. I així fareu en [e]remembrança del meu cos, que us he mostrat. I serà com a testimoni al Pare que us recordeu sempre de mi. I si [f]sempre feu memòria de mi, tindreu el meu Esperit per a estar amb vosaltres.

8. I succeí que després d'haver dit aquestes paraules, va manar als seus deixebles que prenguessin del vi de la copa, i en beguessin. I que també donessin a la multitud, perquè en begués.

9. I succeí que així ho feren, i en varen beure i quedaren sadolls. I donaren a la multitud i en varen beure i restaren sadollats.

10. I quan els deixebles ho hagueren fet, Jesús els digué: Beneïts sou pel que heu fet, perquè això compleix els meus manaments. I testifica al Pare que esteu disposats a fer allò que jo us he manat.

11. I així ho fareu sempre, amb tots aquells que es penedeixin i es [g]bategin en el meu nom. I ho fareu en [h]remembrança de la meva sang, que he vessat per a vosaltres, perquè doneu testimoniatge al Pare que sempre us recordeu de mi. I si [i]sempre feu memòria de mi, tindreu el meu Esperit per a estar amb vosaltres.

12. Us dono el manament de sempre fer aquestes coses. I si sempre fareu aquestes coses, beneïts sou, perquè estareu edificats sobre la meva roca.

13. Però tots aquells d'entre vosaltres que faran més o menys d'aquestes, [j]no estan edificats damunt la meva roca, sinó damunt fonaments de sorra. I quan cauran les pluges i vindran les inundacions, i bufaran els vents i envestiran contra ells, es desplomaran, i les portes de l'infern ja estan obertes per a rebre'ls.

14. Per això, beneïts sou si guardareu els meus manaments que el Pare m'ha manat que us donés.

15. En veritat, en veritat us ho dic: Heu de vetllar i [k]pregar sempre, perquè no sigueu temptats pel diable, i emmenats captius per ell.

16. I tal com jo he pregat entre vosaltres, així mateix ho fareu en la meva església, entre els meus que s'hagin penedit i s'hagin batejat en nom meu.

---

c, 4 Ne. 14. Vegeu *g*, Mos. 18. Morm. 3:4. *d*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *e*, ver. 11. 3 Ne. 20:8. Moro. 4:3. 5:2. *f*, v 11. Moro. 4:3. 5:2. *g*, vegeu *u*, 2 Ne. 9 *h*, vegeu *e*. *i*, vegeu *f*. *j*, ve , Al. 26. *k*, vegeu *e*, 2 Ne 32.

Heus aquí que [l]jo sóc la llum. Jo us he posat l'exemple.

17. I succeí que quan Jesús hagué dit aquestes paraules als seus deixebles, tornà altra volta a la multitud, i els digué:

18. En veritat, en veritat us dic, que heu de vetllar i [m]pregar sempre, no fos que caigueu en temptació. Perquè Satanàs desitja fer-vos seus, per tal de garbellar-vos com el blat.

19. Per tant, sempre heu de pregar al Pare en nom meu.

20. I tot allò que demanareu al Pare en el meu nom, que sigui recte, creient que ho rebreu, heus aquí, us serà donat.

21. [n]Pregueu al Pare entre les vostres famílies, sempre en nom meu, perquè les vostres mullers i els vostres fills siguin beneïts.

22. I heus aquí, us reunireu sovint. I no prohibireu a ningú d'acostar-se-us quan us reuniu, sinó que els deixareu venir i no els negareu.

23. Però pregareu per a ells i no els rebutjareu. I si és que hi vénen sovint, pregareu al Pare per a ells en nom meu.

24. Per tant, alceu la vostra llum perquè resplandeixi davant el món. Heus aquí, jo sóc la [o]llum que heu d'alçar. El que m'heu vist fer a mi, feu-ho vosaltres. Heu vist com he pregat al Pare i tots n'heu estat testimonis.

25. I veieu que he manat que [p]cap de vosaltres no se n'anés de mi, sinó més bé, he manat que us acostéssiu a mi perquè [q]palpéssiu i veiéssiu; i així no fareu al món. I qualsevol que trenqui aquest manament, es deixa endur en temptació.

26. Succeí que quan Jesús hagué dit aquestes paraules, esguardà de nou els [r]deixebles que havia escollit, i els digué:

27. Heus aquí, en veritat, en veritat us dic: Us dono un altre manament, i llavors he de retornar al meu Pare, per tal de complir [s]altres manaments que m'ha donat.

28. Ara, heus aquí, aquest és el manament que us dono: Que no permetreu que ningú, sabent-ho, [t]prengui de la meva carn i la meva sang indignament, quan els en repartireu.

29. Perquè qui mengi i begui de la meva carn i de la meva sang, indignament, menja i beu la condemnació de la seva ànima. Per tant, si sabeu que un home és indigne de menjar i beure de la meva carn i la meva sang, li'n prohibireu.

30. Així i tot, no li fareu fora d'entre vosaltres, sinó que ministrareu a ell, i pregareu al Pare per a ell en nom meu. I si és que es penedeix i es [u]bateja en nom meu, llavors el rebreu i li repartireu de la meva carn i la meva sang.

31. Però si no es penedeix, no serà comptat entre els del

l, vegeu *m*, Mos. 16. *m*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *n*, Al. 34:21. Vegeu *e*, 2 Ne. 32. *o*, vegeu *m*, Mos. 16. *p*, vers. 22, 23. *q*, 3 Ne. 11:14, 16. *r*, vegeu *c*, 3 Ne. 12. *s*, 3 Ne. 16:3. *t*, vers. 29, 30. 3 Ne. 20:8. Morm. 9:29. *u*, vegeu *u*, 2 Ne. 9.

meu poble, a fi que no els destrueixi; perquè jo [v]conec les meves ovelles i les tinc comptades.

32. Així i tot, no li fareu fora de les vostres [a]sinagogues o dels vostres llocs d'adoració, perquè a aquests els continuareu ministrant. Que no sabeu pas si no tornin i es penedeixin, i vinguin a mi amb ple propòsit de cor, i jo els guariré. I vosaltres sereu el mitjà de portar-los la salvació.

33. Per això, guardeu aquestes dites que us he manat, perquè vosaltres no caigueu sota condemnació; perquè ai d'aquell a qui el Pare condemna!

34. I us dono aquests manaments a causa de les disputes que han sorgit entre vosaltres. Beneïts sou si entre vosaltres [y]no teniu cap disputa.

35. [z]Ara me'n vaig al Pare, perquè cal que hi vagi, per causa vostra.

36. I succeí que quan Jesús hagué acabat de dir aquestes paraules, tocà amb la mà els deixebles que havia escollit, un per un, fins que els havia tocat tots; i els parlava mentre els tocava.

37. La multitud no sentí les paraules que els deia; per això no en testificaren. Però els deixebles donaren testimoniatge que els donà el [2a]poder de conferir [2b]l'Esperit Sant. [2c]I més endavant us mostraré que aquest testimoniatge és veritable.

38. I succeí que quan Jesús els hagué tocat tots, aparegué un núvol que ombrà la multitud, que no pogueren veure Jesús.

39. I mentre els ombrava, ell se n'anà d'ells, i pujà al cel. I els [2d]deixebles ho veieren i en donaren testimoniatge, que ascendí novament al cel.

CAPÍTOL 19

Els noms dels dotze deixebles nefites. El seu baptisme. Els és conferit l'Esperit Sant. Segona visita del Salvador. Un doll inefable d'oració.

1. Ara succeí que quan Jesús havia [a]ascendit al cel, la multitud es dispersà, cadascú amb la seva dona i els fills, i se'n tornà a casa seva.

2. I s'escampà el bruit entre el poble tot seguit, abans d'entrar la nit, que la multitud havia vist Jesús, i que els havia ministrat; i que a [b]l'endemà se'ls tornaria a mostrar.

3. Sí, i al llarg de la nit encara s'escampava tot el que feia a Jesús. I tant se'l comunicava al poble, que va haver-n'hi molts, sí, un nombre molt gran, que s'afanyaven tota aquella nit per tal que a l'endemà estiguessin a l'indret on Jesús es mostraria a la multitud.

4. I succeí que l'endemà, una

v, 1 Ne. 22:25. *x*, vegeu *u*, Al. 16. *y*, 3 Ne. 11:28-30. *z*, 3 Ne. 17:4. *2a*, Moro. 2. *2b*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *2c*, Moro. 2. *2d*, vegeu *c*, 3 Ne. 12. CAP. 19: *a*, 3 Ne. 18:39. *b*, 3 Ne. 17:3.

vegada aplegada la multitud, heus aquí, Nefí i el [c]seu germà, el qual havia ressuscitat d'entre els morts, que es deia Timoteu, i també el seu fill que es deia Jonàs, i també Matoni i Matoníah, germà seu, i Kumeni, Kumenoni, i Jeremies, Semnon, Jonàs, Sedecies i Isaïes — aquests eren els noms dels [d]deixebles que Jesús havia escollit — sortiren i es posaren en mig de la multitud.

5. I heus aquí, tan gran era la munió, que la feren separar en dotze grups.

6. I els dotze ensenyaren la multitud. I feren que [e]s'agenollés a terra, i que pregués al Pare en nom de Jesús.

7. També els deixebles pregaren al Pare en nom de Jesús. I succeí que es dreceren i ministraren al poble.

8. I quan hagueren exercit el ministeri al poble amb les mateixes paraules que havia dit Jesús — sense [f]variar gens del que ell havia dit — s'agenollaren a terra de nou i pregaren al Pare en nom de Jesús.

9. I li demanaren el que més desitjaven, i era que els fos donat [g]l'Esperit Sant.

10. I un cop havien pregat així, baixaren vora l'aigua; i la multitud els seguí.

11. I succeí que Nefí entrà dins l'aigua i fou batejat.

12. I sortint de l'aigua, començà a batejar. I batejà tots els qui Jesús havia escollit.

13. I succeí que quan [h]tots foren batejats i [i]hagueren sortit de l'aigua, [j]l'Esperit Sant baixà sobre ells i en foren sadolls de l'Esperit Sant i de foc.

14. Heus aquí que foren [k]encerclats per una mena de foc; i els hi baixava [l]del cel. La multitud ho testificà i en donà testimoniatge. I àngels baixaren del cel i els ministraren.

15. I succeí que mentre els àngels exercien el seu ministeri als deixebles, Jesús aparegué, i es posà enmig d'ells, i els ministrà.

16. Parlà a la multitud i els manà que [m]s'agenollessin altra vegada a terra, i que també ho fessin els seus deixebles.

17. I quan tots estaven agenollats a terra, manà als deixebles que [n]preguessin.

18. I heus aquí, es posaren a pregar. Pregaren a Jesús, anomenant-lo el seu Senyor i Déu.

19. I Jesús se n'anà d'enmig d'ells, i se n'allunyà una mica; i inclinant-se a terra, digué:

20. Pare, et dono gràcies que has [o]donat l'Esperit Sant a aquests que he [p]escollit. I és per la seva creença en mi, que els he escollit d'entre els del món.

21. Pare, et prego que [q]donis l'Esperit Sant a tots aquells

c, 3 Ne. 7:19. *d*, vegeu *c*, 3 Ne. 12. *e*, vegeu *h*, 3 Ne. 17. *f*, 3 Ne. caps. 11-18. *g*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *h*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *i*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *j*, Hel. 5:23, 24, 36, 43-45. 3 Ne. 17:24. *k*, Hel. 5:45. *l*, vegeu *h*, 3 Ne. 17. *m*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *n*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *o*, vegeu *c*, 3 Ne. 12. *p*, vegeu *z*, 3 Ne. 9.

que creuran en les seves paraules.

22. Pare, tu els has donat l'Esperit Sant perquè creuen en mi. I tu veus que creuen en mi perquè tu els escoltes i ells em preguen; i em preguen perquè estic amb ells.

23. I ara, Pare, et prego per a ells, i també per a tots aquells que creuran en les seves paraules, per tal que creguin en mi, perquè [q]jo sigui en ells, com tu, Pare, ets en mi, perquè siguem [r]un.

24. I succeí que quan Jesús va haver pregat així al Pare, s'apropà als seus deixebles; i heus aquí, continuaven pregant-lo sense parar. No multiplicaven moltes paraules, perquè els era donat [s]allò que havien de pregar, i estaven plens d'anhel.

25. I Jesús els esguardà mentre li pregaven. I el seu semblant els somreia, i la llum de la seva faç resplendia damunt ells. I heus aquí, que eren tan blancs com el rostre, i també els vestits, de Jesús. Heus aquí, la blancor d'allò [t]sobrepassava tota altra blancúria; sí, no podia haver-hi res damunt la terra, tan blanc com aquella blancor.

26. I Jesús els digué: Continueu pregant. I tot i així no pararen de pregar.

27. S'apartà d'ells novament, i se n'anà una mica, i es prosternà a terra. Pregà altra vegada al Pare dient:

28. Pare, et dono gràcies que has purificat aquests que jo he escollit, a causa de la seva fe. Et prego per a ells i també per a tots aquells que creuran en les seves paraules, que siguin purificats en mi mitjançant la fe en les seves paraules, tal com aquests són purificats en mi.

29. Pare, no prego per al món, sinó per a aquells que tu m'has donat d'entre el món, a causa de la seva fe, que ells siguin purificats en mi, perquè jo sigui [u]en ells, com tu, Pare, ets en mi. Que siguem un, per tal que jo sigui glorificat en ells.

30. I quan Jesús hagué dit aquestes paraules, tornà altra volta als seus deixebles; i ells li pregaven fermament, sense parar. I els va somriure novament, i heus aquí, que eren tot [v]blancs, tal com Jesús.

31. I succeí que s'allunyà novament una mica, i pregà al Pare.

32. I [x]cap llengua no pot expressar les paraules que pregà, ni cap home escriure els mots que pronuncià.

33. La multitud els sentí i en dóna testimoniatge. Tenien el cor desclòs i hi comprengueren les paraules que Jesús pregà.

34. Però tot i així, foren tan grans i meravelloses les paraules que pregava, que no poden

q, vegeu *p*, 3 Ne. 9. *r*, vegeu *k*, 2 Ne. 31. *s*, ver. 9. *t*, ver. 30. *u*, vegeu *p*, 3 Ne. 9. *v*, ver. 25. *x*, 3 Ne. 17:16, 17. 26:14. 28:14, 16.

ésser escrites, ni expressades per l'home.

35. I quan Jesús hagué acabat de pregar, retornà cap als seus deixebles i els digué: Una fe tan gran mai he vist entre tots els jueus; per tant, a ells no he pogut mostrar tan [y]grans miracles, a causa de la seva incredulitat.

36. Us asseguro en veritat, que cap d'ells no ha vist les coses tan grans com les que heu vist vosaltres; ni han sentit coses tan grans com les que vosaltres heu sentit.

CAPÍTOL 20

El pa i el vi, proveïts miraculosament, són repartits novament. La resta de Jacob. El Salvador proclama que ell és aquell profeta que seria com Moisès. Molts profetes són citats.

1. Succeí que manà a la multitud i als seus deixebles que deixessin de pregar. Però, que no deixessin de pregar en el cor.

2. I els manà que s'aixequessin i es posessin drets. I es posaren dempeus.

3. I succeí que [a]partí el pa altra vegada i el beneí, i donà de menjar als seus deixebles.

4. I quan hagueren menjat, els manà que partissin el pa i que en donessin a la multitud.

5. I quan els n'hagueren donat, els donà també vi per beure, i els manà que en donessin a la multitud.

6. Ara, ni pa ni vi no havien estat portats pels deixebles, ni per la multitud.

7. Però de veritat, els donà pa per menjar i també vi per beure.

8. Els va dir: El qui menja d'aquest pa, menja del [b]meu cos per a la seva ànima; i el qui beu d'aquest vi, beu de la meva sang per a la seva ànima. I la seva ànima mai més no tindrà fam ni set, sinó que serà sadollada.

9. I quan la multitud va haver menjat i begut tots, heus aquí, foren [c]plens de l'Esperit; i cridà a la una, i exalçà Jesús, el qual veien i escoltaven.

10. I quan tots varen haver exalçat Jesús, ell els digué: Heus aquí, ara compleixo el manament que m'ha donat el Pare quant a aquest poble, que és una resta de la casa d'Israel.

11. Recordeu que us vaig dir, que [d]quan les paraules d'Isaïes quedarien complides — esguardeu, que són escrites i les teniu davant vostre, per tant, escodrinyeu-les —

12. I en veritat, en veritat us dic, que quan s'hagin complert, aleshores té compliment [e]l'aliança que el Pare ha fet amb el seu poble, oh casa d'Israel.

13. Llavors els restants, que seran espargits enfora damunt

y, vegeu *d*, 3 Ne. 17. Cap. 20: *a*, vegeu *b*, 3 Ne. 18. *b*, vegeu *t*, 3 Ne. 18. *c*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *d*, 3 Ne. 16:17. Is. 52:9, 10. *e*, vegeu *j*, 3 Ne. 15.

la superfície de la terra, seran [f]aplegats des de l'est i l'oest, des del sud i del nord. I seran emmenats a coneixença del seu Senyor i Déu, el qual els ha redimit.

14. I el Pare m'ha manat que [g]us donés aquesta terra per a herència vostra.

15. Jo us dic que si els gentils [h]no es penedeixen, després de la [i]benedicció que rebran, una vegada que hagin escampat el [j]meu poble —

16. Llavors, [k]vosaltres que sou una resta de la casa de Jacob, anireu enmig d'ells. I estareu entre ells, enmig d'ells que seran molts. I estareu enmig d'ells, com el lleó entre les bèsties del bosc, i com el lleó jove entre els ramats d'ovelles, que si hi passa, tant trepitja com destrossa, i no hi ha ningú que deslliuri.

17. La teva mà serà alçada damunt els teus adversaris, i tots els teus enemics quedaran exclosos.

18. I jo [l]recolliré el meu poble, com un home arreplega les garbes a l'era.

19. Perquè faré al meu poble, aquest amb el qual el Pare ha fet aliança, sí, et faré les teves banyes de ferro i les teves peülles de llautó; i trossejaràs molts pobles. I consagraré el seu guany al Senyor, i els seus béns al Senyor de tota la terra. Heus aquí, jo sóc el qui ho faig.

20. I succeirà, diu el Pare, que l'espasa de la meva justícia els penjarà al damunt en aquell dia. I si no es penedeixen, els caurà al damunt, diu el Pare, sí, àdhuc sobre [m]totes les nacions dels gentils.

21. I succeirà que jo establiré el meu poble, oh casa d'Israel.

22. Heus aquí que jo establiré aquest poble [n]en aquesta terra, tot complint [o]l'aliança que vaig fer amb el vostre pare, Jacob; i serà una [p]Nova Jerusalem. I els [q]poders del cel estaran enmig d'aquest poble; sí, [r]jo mateix estaré enmig de vosaltres.

23. Heus aquí, sóc aquell de qui Moisès parlà, dient: [s]Un profeta, el Senyor Déu vostre us alçarà per a vosaltres, d'entre els vostres germans, semblant a mi. A ell escoltareu en tot allò que us dirà. I succeirà que tot aquell que no escolti aquest profeta, serà exclòs d'entre el poble.

24. En veritat, us ho asseguro, sí, i [t]tots els profetes d'enllà de Samuel, i aquells que el segueixen, tots que han parlat, han testificat de mi.

25. Heus aquí que vosaltres sou els fills dels profetes; i sou de la casa d'Israel. Sou de

f, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *g*, vegeu *o*, 3 Ne. 15. *h*, vegeu *l*, 3 Ne. 16. *i*, vegeu *c*, 2 Ne. 27. *j*, 3 Ne. 16:10-14. *k*, 3 Ne. 16:14, 15. 21:11-21. Morm. 5:22-24. Mi. 4:12, 13. 5:8-15. *l*, Mi. 4:12, 13. *m*, vegeu *j*, 1 Ne. 14. *n*, vegeu *o*, 3 Ne. 15. *o*, Gèn. 49:22-26. *p*, 3 Ne. 21:23, 24. Et. 13:1-12. *q*, 3 Ne. 21:25. *r*, 3 Ne. 21-25. *s*, vegeu *m*, 1 Ne. 22. Deut. 18:15, 18, 19. Ac. 3:19-26. *t*, Ac. 3:19-26.

l'aliança que el Pare ha fet amb els vostres pares, dient a Abraham: "En la teva semença seran beneïdes totes les famílies de la terra.

26. I el Pare m'ha alçat per a vosaltres primer, i m'ha enviat a beneir-vos, en tornar-vos, cadascú, de les vostres iniquitats. I tot, perquè sou fills de l'aliança —

27. I una vegada fóreu beneïts, llavors el Pare compleix l'aliança que féu amb Abraham, dient: "En la teva semença seran beneïdes totes les famílies de la terra — tot vessant-los [x]l'Esperit Sant a través meu damunt els gentils, benedicció que als gentils els [y]farà poderosos per damunt de tots, fins a escampar el meu poble, oh casa d'Israel.

28. I seran un [z]flagell per als d'aquesta terra. Així i tot, quan haguin rebut la [2a]plenitud del meu evangeli, llavors si endureixen el seu cor contra mi, els [2b]tornaré les seves iniquitats damunt el propi cap, diu el Pare.

29. I em recordaré de [2c]l'aliança que he fet amb el meu poble. I els he juramentat que els [2d]aplegaria al meu propi temps, i els donaria altre cop la terra dels seus pares com a herència seva, la qual és la terra de Jerusalem, que és la terra de promissió per a ells per sempre, diu el Pare.

30. I succeirà que s'apropa el temps, en què la plenitud del meu evangeli els serà [2e]predicada.

31. I creuran en mi, que sóc Jesucrist, el Fill de Déu. I pregaran al Pare en nom meu.

32. Llavors serà quan els [2f]seus sentinelles alçaren la veu, i tots a l'una cantaran, perquè ull a ull es veuran.

33. Aleshores el Pare els [2g]recollirà de nou, i els donarà Jerusalem com a terra de la seva herència.

34. Llavors esclataran en crits de gaubança — Canteu tots junts, llocs desolats de Jerusalem; perquè el Pare ha conhortat el seu poble, ha redimit Jerusalem!

35. El Pare s'ha arromangat el seu braç sant als ulls de tots els pobles; des d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació del Pare. I el Pare i jo [2h]som un.

36. Aleshores es portarà a terme el que ha estat escrit: [2i]Desperta't, desperta't altra volta, vesteix-te de la teva força, oh Sió! Vesteix-te de les teves belles vestidures, oh Jerusalem, ciutat santa! Perquè d'ara endavant en tu no t'entraran l'incircumcís i l'impur.

37. Espolsa't, aixeca't i as-

---

u, ver. 27. Gèn. 22:18. Ac. 3:25. *v*, vegeu *u*, *x*, 3 Ne. 15:23. *Ac.* 10:44-48. *y*, 1 Ne. 13:11-15. *z*, 1 Ne. 13:11, 14. 3 Ne. 16:8, 9. *2a*, 3 Ne. 16:10. *2b*, 3 Ne. 16:15. 20:15-20. *2c*, vegeu *j*, 3 Ne. 15. *2d*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *2e*, vegeu *f*, 2 Ne. 25. *2f*, Is. 52:9, 10. 3 Ne. 16:18-20. *2g*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *2h*, vegeu *k*, 2 Ne. 31. *2i*, Is. 52:3, 6.

seu-te, oh Jerusalem! Desferma't dels lligams del teu coll, filla captiva de Sió!

38. Perquè així diu el Senyor: Us heu venut per un no-res, i sereu rescatats sense diners.

39. En veritat, us ho asseguro, que el meu poble coneixerà el meu nom; sí, en aquell dia sabran que sóc jo el qui parla.

40. I aleshores diran: [2j]Que en són de bells, sobre les muntanyes, els peus d'aquell que els porta bones noves, que proclama la pau, que porta la bona nova a la gent de bo; que anuncia la salvació, que diu a Sió: El teu Déu regna!

41. Llavors esclatarà aquest crit: [2k]Aneu-vos-en, aneu-vos-en, sortiu d'allí; no toqueu res d'impur! Sortiu d'enmig d'ella! Sigueu purs, vosaltres que porteu els vasos del Senyor!

42. Perquè no sortireu pas amb presses ni fugint. Car el Senyor anirà al vostre davant, i el Déu d'Israel clourà la marxa.

43. Heus aquí, que el meu servent obrarà prudentment. Serà exaltat i exalçat, i serà molt alt.

44. Així com molts restaren esbalaïts en veure't — el seu aspecte estava molt danyat, més que el de cap altre home, i la seva figura, més desfeta que la de cap fill d'home —

45. Així ell ruixarà moltes nacions. Els reis [2l]tancaran la boca davant d'ell, ja que el que no els havia estat contat, ho veuran; i allò que mai havien sentit, ho consideraran.

46. En veritat, us asseguro que totes aquestes coses certament vindran, tal m'ho ha manat el Pare. Llavors [2m]aquesta aliança que el Pare ha fet amb el seu poble serà complida. [2n]Aleshores serà habitada novament Jerusalem pel meu poble, i serà la terra de la seva herència.

CAPÍTOL 21

Senyal de l'obra del Pare. Destí gloriós dels gentils penedits. Condemnació predita per als impenitents. La Nova Jerusalem.

1. I en veritat us ho dic: Us dono un [a]senyal, per tal que conegueu el temps en què aquestes coses estaran a punt de passar, quan jo [b]aplegaré el meu poble, oh casa d'Israel, de la seva llarga dispersió i establiré novament en mig d'ells la meva Sió.

2. Heus aquí, el que us donaré com a [c]senyal, perquè en veritat us dic que quan aquestes coses de què us parlo — i les que us diré més endavant, per mi mateix i pel [d]poder de l'Esperit Sant que us serà donat pel Pare — seran divulgades als gentils perquè [e]coneguin el

---

2j, Is. 52:7. *2k*, Is. 52:11-15. *2l*, 3 Ne. 21:8. *2m*, vegeu *j*, 3 Ne. 15. *2n*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. CAP. 21: *a*, vers. 2, 7. Is. 66:19. *b*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *c*, vegeu *a*. *d*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *e*, vegeu *c*, 2 Ne. 27.

que fa a [f]aquest poble, que és una resta de la casa de Jacob, i el que pertoca a aquest poble meu, que [g]serà dispersat per ells;

3. En veritat, en veritat us asseguro, que quan aquestes coses els seran divulgades pel Pare — i eixiran del Pare des [h]d'ells fins a vosaltres;

4. Perquè és saviesa en el Pare, que aquests siguin establerts en aquesta terra, i que siguin fundats com a poble [i]lliure pel poder del Pare, perquè aquestes coses sortissin a través d'ells fins [j]a una resta de la vostra semença, a fi que [k]l'aliança del Pare es compleixi, que ell ha fet amb el seu poble, oh casa d'Israel —

5. Per tant, quan aquestes obres, i les que es faran més endavant entre vosaltres, eixiran des dels gentils fins [l]a la vostra semença, la qual [m]decaurà en la incredulitat a causa de la seva iniquitat;

6. (Perquè així ateny al Pare, que ixin des dels gentils, per tal que ell els mostri el [n]seu poder, a fi que els gentils, si és que no endureixen el seu cor, es penedeixin, i s'acostin a mi, i siguin [o]batejats en el meu nom; i sapiguen els veritables punts de la meva doctrina, perquè siguin [p]comptats entre el meu poble, oh casa d'Israel.)

7. I quan s'esdevindran aquestes coses, que la vostra semença [q]començarà a conèixer aquestes coses, els servirà de [r]senyal perquè sàpiguen que l'obra del Pare [s]ja ha començat, tot complint l'aliança que ell ha fet als pobles que són de la casa d'Israel.

8. I quan arribi aquell dia, succeirà que els [t]reis emmudiran, perquè el que no els havien contat, ho veuran; i allò que no havien sentit, ho consideraran.

9. Perquè en aquell dia, per causa meva, el Pare farà una obra que serà [u]gran i meravellosa entre ells. I n'hi haurà entre ells alguns que no ho creuran, encara que un home els ho declari.

10. Però, heus aquí, la vida del meu [v]servent estarà a la meva mà; per tant, no li faran mal, encara que estigui [x]danyat per culpa d'ells. Amb tot, jo el guariré, perquè els mostraré que la meva saviesa és més gran que [y]l'astúcia del diable.

11. Per això, succeirà que tots aquells que no creuran en les meves paraules — que sóc Jesucrist — les quals el Pare farà que [z]aquest faci sortir als gentils, i li donarà poder perquè els les faci eixir (i això es farà tal com digué [2a]Moisès), aquells seran exclosos d'entre el

f, vegeu *k*, 3 Ne. 20. *g*, vegeu 2*z*, 3 Ne. 20. *h*, vegeu *b*, 2 Ne. 30. *i*, 1 Ne. 13:17-19. Vegeu *f*, 2 Ne. 10. *j*, vegeu *b*, 2 Ne. 30. *k*, vegeu *j*, 3 Ne. 15. *l*, vegeu *b*, 2 Ne. 30. *m*, vegeu *g* i *h*, 1 Ne. 12. *n*, vegeu *i*, 1 Ne. 14. *o*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *p*, vegeu *y*, 3 Ne. 16. *q*, 3 Ne. 16:10-13. *r*, vegeu *a*. *s*, vers. 26-29. *t*, 3 Ne. 20:45. *u*, vegeu *i*, 2 Ne. 25. *v*, ver. 11. 3 Ne. 20:43, 45. *x*, 3 Ne. 20:44. *y*, D. i A. 10:43. *z*, vegeu *e*, 3 Ne. 2. 2*a* vegeu *s*, 3 Ne. 20.

meu poble, que és de l'aliança.

12. I el [2b]meu poble, que és una resta de Jacob, estarà entre els gentils, sí, enmig d'ells, com el lleó entre les bèsties del bosc, com el lleó jove entre els ramats d'ovelles, el qual, si hi passa, tant trepitja com destrossa, i no hi ha ningú que deslliuri.

13. La seva mà serà alçada damunt dels seus adversaris, i tots els seus enemics seran exclosos.

14. Sí, ai dels gentils, si no es penedeixen! Perquè succeirà, en aquell dia, diu el Pare, que exclouré els teus cavalls d'enmig teu, i destruiré els teus carros.

15. Anorrearé les ciutats del teu país, i enderrocaré totes les teves fortaleses.

16. Suprimiré de les teves mans les bruixeries i ja no tindràs cap més sortiller.

17. Les teves estàtues també estassaré d'enmig teu, i les teves esteles, i no et prosternaràs més davant l'obra de les teves mans.

18. Arrencaré els teus boscos d'enmig teu, i així mateix destruiré les teves ciutats.

19. I succeirà que s'[2k]acabaran totes les [2c]mentides, i enganys, i enveges i lluites, i les intrigues sacerdotals i prostitucions.

20. Perquè succeirà, diu el Pare, que en aquell dia, tot el qui no vulgui penedir-se i venir cap al meu Fill estimat, jo [2d]l'exclouré d'entre el meu poble, oh casa d'Israel.

21. I executaré [2e]venjança i fúria damunt ells, així com sobre els pagans, com no n'han sentit mai de semblants.

22. Però si és que es penedeixen i escolten les meves paraules, i no endureixen el seu cor, establiré la [2f]meva església entre ells, i entraran en [2g]l'aliança, i seran [2h]comptats entre aquesta resta de Jacob, a qui he donat [2i]aquesta terra com a herència.

23. I ells [2j]ajudaran el meu poble, la resta de Jacob, i també tants com vinguin de la casa d'Israel, a edificar una ciutat, que serà [2k]anomenada la Nova Jerusalem.

24. Llavors [2l]ajudaran el meu poble, perquè sigui aplegat, els quals es troben escampats per tota la faç de la terra, fins a la [2m]Nova Jerusalem.

25. Aleshores els [2n]poders del cel baixaran entre ells; i jo [2o]també estaré enmig d'ells.

26. Llavors, en aquell dia, començarà l'obra del Pare, àdhuc [2p]quan aquest evangeli serà predicat entre la resta d'aquest poble. En veritat us dic, que en aquell dia l'obra del Pare començarà entre tots els dis-

---

2b, vegeu *k*, 3 Ne. 20. *2c*, vers. 11, 20, 21. 3 Ne. 29:4, 9. Cap. 30. Morm. 8:21, 41. *2d*, vegeu *s*, 3 Ne. 20. *2e*, vegeu *2c*. *2f*, 1 Ne. 14:12, 14. *2g*, vegeu *j*, 3 Ne. 15. *2h*, vegeu *y*, 3 Ne. 16. *2i*, vegeu *o*, 3 Ne. 15. *2j*, Et. 13:10. *2k*, vers. 24, 25. 3 Ne. 20:22. Et. 13:1-12. *2l*, ver. 6. *2m*, vegeu *2k*. *2n*, 3 Ne. 20:22. *2c*, 3 Ne. 20:22. *2p*, vegeu *b*, 2 Ne. 30.

persos del meu poble, sí, àdhuc [2q]entre les tribus que s'han perdut, aquelles que el Pare ha emmenat de Jerusalem.

27. Sí, l'obra començarà entre tots els dispersos del meu poble, amb el meu Pare, per a aparellar el camí pel qual podran venir a mi, per tal que invoquin el Pare en nom meu.

28. Sí, i llavors començarà l'obra, amb el Pare, entre totes les nacions, tot aparellant el camí pel qual el [2r]seu poble sigui aplegat a casa, a terra de la seva herència.

29. I hi sortiran de totes les nacions; i [2s]no sortiran amb presses ni fugint, perquè jo aniré al seu davant, diu el Pare, i jo clouré la marxa.

CAPÍTOL 22

El Salvador cita d'altres profecies d'Isaïes. (Compareu-ho amb Isaïes 54.)

1. Aleshores succeirà allò que està escrit: Jubila, oh [a]estèril, tu que no infantaves. Esclata en crits de joia, eleva la veu, tu que no vas parir. Perquè són més els fills de la [b]desolada que els de la maridada, diu el Senyor.

2. [c]Eixampla la tinguda de la teva tenda, que despleguin les veles de les teves habitacions. No estalvis, allarga les teves cordes, i aferma les teves estaques.

3. Perquè t'estendràs a dreta i a esquerra. La teva semença heretarà dels gentils, i poblarà les ciutats desolades.

4. No tinguis por, que no t'avergonyiràs, ni estiguis confosa, perquè no seràs mofada. Perquè oblidaràs la vergonya de la teva joventut, i no et recordaràs mai més de l'oprobi de la teva viduïtat.

5. Car el teu Creador, espos teu, el Senyor dels exèrcits és el seu nom. El teu Redemptor, el Sant d'Israel — Déu de la terra tota, serà anomenat.

6. Perquè el Senyor [d]t'ha cridat com a una dona abandonada i adolorida d'esperit, com una muller de la joventut, quan fores rebutjada, diu el teu Déu.

7. Un petit moment jo et vaig abandonar, però amb gran misericòrdia et [e]recolliré.

8. En un excés de furor, t'havia amagat la meva faç per un instant, però amb bondat eterna tindré compassió de tu, diu el Senyor, el teu Redemptor.

9. Que això, tal com les aigües de Noè per a mi — perquè com he jurat que les aigües de Noè no passarien més per sobre la terra, així he jurat de no airar-me més amb tu.

10. I encara que les muntanyes es [f]retirin, i es llevin els tossals, no es retirarà la meva

2q, vegeu p, 3 Ne. 15. 2r, vegeu e, 1 Ne. 15. 2s, 3 Ne. 20:42. Is. 52:11-15.
Cap. 22: a, Sof. 3:14. b, Is. 49:21. c, Is. 49:19, 20. d, Is. 62:4. e, vegeu e, 1 Ne. 15. f, Hel. 12:8-12. Is. 40:4, 5.

gràcia de tu, ni et serà llevada [g]l'aliança de la meva pau, diu el Senyor, que es compadeix de tu.

11. Oh tu, afligida, [h]batuda per les tempestes, i sense confort! Vet aquí, jo ornaré [i]les teves pedres amb colors vius, i et posaré fonaments de safir.

12. Faré les teves finestres d'àgata, les teves portes, de carboncle, i tots els teus encontorns de pedres precioses.

13. [j]Tots els teus fills seran instruïts pel Senyor. Serà gran la pau dels teus fills.

14. En la justícia seràs establerta; lluny estaràs de l'opressió, ja que no temeràs, i del terror, ja que no se t'apropará.

15. Certament ells es reuniran contra teu, però no de part meva. I qui s'aplegui [k]contra tu, caurà per causa teva.

16. Vet aquí, jo he creat el fargaire que bufa sobre el foc de les brases i que en treu l'eina per al seu treball. I he creat el destructor, per a destruir.

17. Cap arma forjada contra tu no tindrà sort. Tota llengua que s'aixequi en judici contra tu, la condemnaràs. Aquesta és l'herència dels servents del Senyor, i la seva dretura és de mi, diu el Senyor.

CAPÍTOL 23

El Salvador mana que sigui escrit allò que havia estat omès en els annals dels nefites. S'hi afegeix una profecia de Samuel el lamanita.

1. Us dic, doncs, que deveu escodrinyar aquestes coses. Sí, us dono el manament d'escodrinyar afanyadament aquestes coses, perquè grans són les paraules d'Isaïes.

2. Perquè certament ell ha parlat de totes les coses pel que fa al meu poble, que és de la casa d'Israel. Per això, cal també que ell parli als gentils.

3. I totes les coses que ha dit, han passat i passaran, [a]segons les paraules que digué.

4. Estigueu atents, doncs, a les meves paraules. Escriviu les coses que us he dit. I conforme al temps i a la voluntat del Pare, [b]sortiran fins als gentils.

5. Tot aquell que escolti les meves paraules, i es penedeixi i es [c]bategi, aquest serà salvat. Escodrinyeu els profetes, perquè n'hi ha molts que testifiquen d'aquestes coses.

6. Ara, succeí que després que Jesús hagué dit aquestes paraules, i els hagué explanat totes les escriptures que havien rebut, els digué: Heus aquí que hi ha altres escriptures que no teniu, que voldria que les escrivíssiu.

7. I digué a [d]Nefí: Porta el registre que heu guardat.

8. I quan Nefí hagué portat els annals, i els hagué posat al

g, vegeu *j*, 3 Ne. 15. *h*, Is. 49:21. *i*, Ap. 21:18-21. *j*, Is. 60:21. Jer. 31:33, 34. *k*, vegeu *j*, 1 Ne. 22. CAP. 23: *a*, 2 P. 1:19-21. *b*, vegeu *c*, 2 Ne. 27. *c*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *d*, 3 Ne. 8:1, 2.

seu davant, Jesús els mirà i digué.

9. En veritat us dic, que vaig manar al meu servent, Samuel el lamanita, que testifiqués a aquest poble, que el dia que el Pare glorifiqués el seu nom en mi, hi hauria [c]molts sants que s'aixecarien dels morts, i s'apareixerien a molts, i els ministrarien. I els digué: Que no fou així?

10. I els seus deixebles respongueren i digueren: Sí, Senyor, Samuel va profetitzar segons les teves paraules, i totes s'han complert.

11. Jesús els digué: Com és que no heu escrit aquesta cosa, que molts sants s'aixecaren, i s'aparegueren a molts i els ministraren?

12. Llavors Nefí recordà que allò no havia quedat escrit.

13. I succeí que Jesús manà que fos escrit. I quedà escrit segons la seva paraula.

14. Ara, succeí que quan Jesús hagué explanat en un de sol, totes les escriptures que tenien escrites, els manà que ensenyessin les coses que ell els havia explicat.

CAPÍTOL 24

Les paraules de Malaquies són anunciades als nefites. La llei del delme i de les ofrenes. (Compareu-ho amb Malaquies 3.)

1. I succeí que Jesús els manà que escrivissin les paraules que el Pare havia donat a Malaquies, les quals els diria. I una vegada quedaren escrites, els hi va explanar. Són aquestes les paraules que els parlà, dient: Així digué el Pare a Malaquies: [a]Heus aquí que enviaré el meu missatger, i aparellarà el camí davant meu. I el Senyor, el qui vosaltres cerqueu, vindrà [b]sobtadament al seu temple, àdhuc el missatger de l'aliança, en qui preneu delit. Heus aquí que vindrà, diu el Senyor dels exèrcits.

2. Però qui podrà [c]suportar el dia de la seva vinguda? I qui s'estarà quan ell apareixi? Perquè ell és com el foc del refinador i com el sabó del bataner.

3. I s'asseurà, com un que refina i purifica l'argent. I purificarà els [d]fills de Leví, els purgarà com si fossin or i plata, per tal que oferissin al Senyor una ofrena en justícia.

4. Llavors l'ofrena de Judà i de Jerusalem serà del gust del Senyor, com en els dies de l'antigor, i com en els anys anteriors.

5. I [e]m'aproparé a vosaltres per a judici, i [f]seré un testimoni prompte contra els fetillers, i els adúlters, i els perjurs, i contra els qui oprimeixen el jornaler en el seu salari, la ví-

e, vegeu *g*, Jac. 4. Hel. 14:25, 26. CAP. 24: *a*, D. i A. 45:9. Is. 66:6. 40:3-5, 9-11. 59:20, 21. *b*, Is. 2:2-4. Mi. 4:1-4. 3 Ne. 20:22. 21:25. *c*, 3 Ne. 25. *d*, D. i A. sec. 13. 84:31-34. *e*, Ez. 43:1, 2, 4-7. *f*, 3 Ne. 25:1, 3, 6. Vegeu *s*, 3 Ne. 20.

dua i l'orfe, i que rebutgen l'estranger i no em temen a mi, diu el Senyor dels exèrcits.

6. Perquè jo sóc el Senyor, i no he variat. Per això no sou consumits, vosaltres, fills de Jacob.

7. Des dels dies dels vostres pares us heu apartat de les meves ordenances i no les heu observades. Torneu a mi i jo retornaré a vosaltres, diu el Senyor dels exèrcits. Però vosaltres dieu: Com hem de retornar?

8. Robarà un home a Déu? Amb tot, vosaltres m'heu robat. Però, dieu, en què t'hem robat? En els delmes i les ofrenes.

9. Maleïts sou amb maledicció, perquè vosaltres, la nació tota, m'heu robat.

10. Dugueu [g]tots els delmes al rebost, perquè hi hagi vianda a la meva casa. Proveu-me ara amb això, diu el Senyor dels exèrcits, si no us obriré les finestres del cel, i us vessaré una tal benedicció que no tindreu lloc per rebre'l.

11. A favor vostre increparé el devorador, i no destruirà el fruit de les vostres terres. Tampoc, al camp, la vostra vinya no donarà fruit abans del temps, diu el Senyor dels exèrcits.

12. I totes les nacions us declararan benaurats, perquè sereu una terra de delícies, diu el Senyor dels exèrcits.

13. Les vostres paraules han estat fortes contra mi, diu el Senyor. Amb tot, dieu: Què hem parlat contra teu?

14. Heu dit: Es inútil de servir Déu, i què hi hem guanyat observant les seves ordenances i anant endolats davant el Senyor dels exèrcits?

15. Ara diem feliços als orgullosos, sí, els qui cometen maldats estan arreglats. Sí, fins aquells que posen Déu a prova estan deslliurats.

16. Aleshores aquells que temien el Senyor es parlaven [h]sovint entre ells. I el Senyor escoltà i posà atenció. I un [i]llibre-memorial fou escrit davant d'ell per a aquells que temien el Senyor i pensaven en el seu nom.

17. Aquests seran els meus, diu el Senyor dels exèrcits, el dia que [j]munti les meves joies. I els perdonaré, com un home perdona el propi fill que li serveix.

18. Aleshores tornareu i discernireu entre un just i un impiu, entre el qui serveix Déu i aquell que no li serveix.

CAPÍTOL 25

Continuen les paraules de Malaquies. Elies i la seva missió. El dia gran i terrible del Senyor. (Compareu-ho amb Malaquies 4.)

1. Perquè heus aquí, vindrà el dia que [a]cremarà com un

---

g, D. i A. 64:23. Secs. 119, 120. *h*, Moro. 6:5, 6. *i*, 3 Ne. 27:25, 26. *j*, D. i A. 101:3. CAP. 25: *a*, ver. 3. 1 Ne. 22:15, 17, 18, 23. 2 Ne. 27:2. 30:10. Jac. 6:3. Is. 24:6. 66:16.

forn; i tots els soberbis, i tots els qui obren impiament, seran com rostoll. I el dia que ve els cremarà, diu el Senyor dels exèrcits, que no els deixarà ni arrel ni branca.

2. Però per a vosaltres que [b]temeu el meu nom, el sol de la justícia eixirá amb guariment a les seves ales. I vosaltres sortireu i creixereu com [c]vedells d'estable.

3. I trepitjareu els impius, perquè seran [d]cendra sota les plantes dels vostres peus, el dia en què jo faré tot això, diu el Senyor dels exèrcits.

4. Recordeu-vos de la llei de Moisès, el meu servent, la qual li vaig prescriure a l'Horeb, per a tot Israel, amb els estatuts i càstigs.

5. Heus aquí que us enviaré [e]Elies el profeta, abans que [f]vingui el dia gran i terrible del Senyor.

6. I farà [g]tornar el cor dels pares cap als fills, i el cor dels fills cap als seus pares, no sigui que jo vingui a colpir la terra amb maledicció.

CAPÍTOL 26

El Salvador explica totes les coses des del començament. Tot de coses meravelloses surten de les boques dels infants. L'obra dels deixebles.

1. Ara, succeí que quan Jesús hagué dit aquestes paraules, les explicà a la multitud; i els explanà totes les coses, les grans i les petites.

2. I digué: [a]Aquestes escriptures que vosaltres no teníeu, el Pare ha manat que jo us les doni. Perquè era saviesa en ell que fossin donades a les generacions futures.

3. I ell els explanà totes les coses, des del començament fins al temps en què ell [b]vindria en la seva glòria, sí, àdhuc totes les coses que vindrien damunt la superfície de la terra, fins que els [c]elements es fondrien amb calor ardent i la terra s'enrotllaria com un full, i els cels i la terra deixarien d'existir.

4. I també fins al gran i darrer dia, [d]quan tots els pobles, i totes les famílies, i totes les nacions i llengües, s'estaran davant Déu per a ésser jutjats de les seves obres, sia bones o dolentes —

5. Si siguin bones, a la [e]resurrecció de la vida eterna, i si siguin dolentes, a la resurrecció de la condemnació, estant en un paral·lel, els uns a una banda, i els altres a l'altra, segons la misericòrdia, la justícia i la santedat que hi ha en Crist, el qui fou [f]abans que el món comencés.

---

b, 3 Ne. 24:16. *c*, 1 Ne. 22:24. *d*, ver. 1. *e*, D. i A. 110:13. *f*, 3 Ne. 25:3. *g*, D. i A. 98:16, 17. CAP. 26: *a*, 3 Ne. 24, 25. *b*, vegeu *f*, 3 Ne. 25. *c*, Morm. 5:23. 2 P. 1:10, 12. Is. 24:1-4, 17-20. Ap. 20:11. *d*, Mos. 16:1, 2, 10. Al. 12:12. 40:21. 3 Ne. 27:14, 15. Morm. 9:13, 14. *e*, Mos. 16:11. Vegeu *d*, 2 Ne. 2. *f*, vegeu *d*, Mos. 4.

6. Ara, no es pot escriure en aquest [g]llibre ni la centèsima part de les coses que Jesús certament ensenyà al poble.

7. Però heus aquí, les [h]planxes de Nefí contenen la part més gran de les coses que va ensenyar.

8. I jo he escrit aquestes coses, que són una part més [i]petita del que els ensenyà. I les he escrites per tal que arribin altra vegada a aquest poble, [j]des dels gentils, segons les paraules que Jesús ha pronunciat.

9. I quan ells hauran rebut [k]aquestes coses, allò que convé que tinguin primer per a provar la seva fe, si és que les creuran, aleshores els seran manifestades les [l]coses més grans.

10. I si és que no voldran creure aquestes coses, aleshores les més grans els [m]seran negades, per a condemnació seva.

11. Heus aquí, jo estava a punt d'escriure-les, [n]tot el que estava gravat damunt les planxes de Nefí, però el Senyor m'ho prohibí, dient: [o]Provaré la fe del meu poble.

12. Per això, jo, Mormó, escric les coses que m'ha manat el Senyor. Ara jo, Mormó, poso terme a les meves paraules, i prossegueixo a escriure les coses que m'han estat manades.

13. Així doncs, voldria que sabéssiu que el Senyor veritablement ensenyava el poble per espai de tres dies. I després d'això se'ls mostrà moltes vegades, i [p]partí el pa sovint, i el beneí i els en repartí.

14. I succeí que instruí i ministrà als [q]infants de la multitud de la qual hem parlat. I els deslligà la llengua, i els petits deien als seus pares tot de coses [r]grans i meravelloses, coses més grans que les que havia revelat al poble. I els deslligà la llengua per tal que s'expressessin.

15. I succeí que després d'haver ascendit al cel — la segona vegada que se'ls va mostrar, un cop que havia retornat al Pare, després d'haver [s]guarit tots els seus malalts i coixos, i d'haver obert els ulls als cecs, i destapat les orelles dels sords, i fins i tot, després d'haver fet tota mena de guariments entre ells, i d'haver ressuscitat un home de la mort, i d'haver-los demostrat el seu poder, i havia ascendit al Pare —

16. Heus aquí, succeí a l'endemà, que la multitud s'havia aplegat, i tothom va veure i va sentir aquells infants, sí, [t]àdhuc els nadons, que obrien la boca i expressaven tot de coses meravelloses; i el que deien, fou vedat que cap home ho escrivís —

17. I succeí que els [u]deixebles

g, P. Morm. 5. Hel. 3:14. 3 Ne. 5:8. Et. 15:33. *h*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *i*, vegeu *g*. *j*, vegeu *b*, 2 Ne. 30. *k*, vegeu *i*. *l*, D. i A. 128:18. Et. 4:6-8, 13. *m*, Et. 4:8-10. *n*, ver. 7. *o*, Et. 11:6. *p*, vegeu *b*, 3 Ne. 18. *q*, vegeu *g*, 3 Ne. 17. *r*, vegeu *x*, 3 Ne. 19. *s*, 3 Ne. 17:7-10. *t*, vegeu *x*, 3 Ne. 19. *u*, vegeu *c*, 3 Ne. 12.

que Jesús havia escollit començaren, des d'aquell dia endavant, a [v]batejar i a instruir tot aquell que se'ls apropava. I tots els qui foren batejats en nom de Jesús, foren [x]plens de l'Esperit Sant.

18. I molts d'entre ells veieren i sentiren coses inefables, que [y]no són lícites d'escriure.

19. I instruien i ministraven, els uns als altres; i [z]totes les coses les tenien en comú entre ells, cada home tractant amb justícia, l'un amb l'altre.

20. I succeí que feren totes les coses que Jesús els havia manat.

21. I tots aquells que foren [2a]batejats en nom de Jesús, foren [2b]anomenats l'església de Crist.

CAPÍTOL 27

Jesucrist anomena la seva església. Tot està escrit pel Pare. Els homes seran jutjats segons està escrit en els llibres.

1. Succeí que mentre els [a]deixebles de Jesús feien camí, predicant les coses que havien vist i sentit, i batejant en nom de Jesús, s'ajuntaren i s'uniren en poderosa [b]pregària i en [c]dejuni.

2. I Jesús se'ls mostrà altra vegada, perquè ells pregaven al Pare en nom seu. I Jesús vingué i es posà enmig d'ells, i els digué: Què voleu que us doni?

3. I ells respongueren: Senyor, desitgem que ens indiquis el nom pel qual hem d'anomenar aquesta església, perquè hi ha algunes disputes entre el poble sobre aquest assumpte.

4. I el Senyor els digué: En veritat, en veritat us dic: Per què és que el poble ha de rondinar i disputar per aquesta cosa?

5. Es que no ha llegit les escriptures, que diuen que heu de prendre damunt vostre el [d]nom de Crist, que és el meu nom? Perquè amb aquest nom sereu cridats en el darrer dia.

6. I tot aquell que prendrà damunt seu el meu nom, i perseverarà fins a la fi, aquest serà salvat en el darrer dia.

7. Per tant, tot allò que feu, ho fareu en nom meu. Anomenareu, doncs, l'església amb el meu nom. I clamareu al Pare en el meu nom, a fi que ell beneeixi l'església per causa meva.

8. I com serà la meva església, si no porta el meu nom? Perquè si una església serà anomenada pel nom de Moisès, llavors és l'església de Moisès. O si porta el nom d'un home, aleshores és l'església d'un home. Però si s'anomena pel meu

v, 4 Ne. 1. Vegeu *u*, 2 Ne. 9. *x*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *y*, vegeu *x*, 3 Ne. 19. *z*, 4 Ne. 2, 3, 25, 26. *2a*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *2b*, vegeu *d*, Mos. 26. CAP. 27: *a*, vegeu *c*, 3 Ne. 12. *b*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *c*, vegeu *t*, Mos. 27. *d*, vers. 6-10. Vegeu *e*, Mos. 5.

nom, llavors és la meva església, si és que estan bastits sobre el meu evangeli.

9. En veritat us ho dic, que vosaltres esteu edificats sobre el meu evangeli. Per tant, anomenareu tot que nomeneu en el meu nom. Així doncs, si pregueu al Pare, per a l'església, si és en el meu nom, el Pare us escoltarà.

10. I si és que l'església està edificada sobre el meu evangeli, aleshores el Pare demostrarà les pròpies obres en ella.

11. Però si no està edificada sobre el meu evangeli, i està bastida sobre les obres dels homes, o les del diable, jo us dic, en veritat, que aquests tindran alegria en la seva obra per un quant temps, i a la seva hora arribarà la fi, i seran [e]estassats i llençats al foc, d'on ningú no retorna.

12. Perquè les seves obres els segueixen, ja que és per aquestes que són estassats. Recordeu, per tant, les coses que us he dit.

13. Heus aquí que us he donat el meu evangeli, i és aquest l'evangeli que us he donat: Que he vingut al món per a fer la voluntat del meu Pare, perquè el Pare m'ha enviat.

14. I el Pare em va enviar per tal que jo fos alçat sobre la creu. I després d'ésser [f]alçat sobre la creu, que jo pogués atraure tots els homes cap a mi, perquè així com em varen alçar els homes, així també els homes [g]fossin alçats pel Pare, per a estar-se davant meu, a fi d'ésser jutjats segons les seves obres, sia bones o sia dolentes.

15. I per aquest motiu he estat alçat. Per tant, segons el poder del Pare, atrauré tots els homes a mi perquè siguin jutjats segons les seves obres.

16. I succeirà que tot aquell que es penedirà i es [h]batejarà en nom meu, serà sadoll. I si [i]perseverarà fins a la fi, heus aquí, a aquest jo li tindré per innocent davant el meu Pare, aquell dia que em posaré a jutjar el món.

17. I aquell que no perseveri fins a la fi, és el qui serà [j]estassat i llençat al foc d'on no pot retornar mai més, a causa de la justícia del Pare.

18. I és aquesta la paraula que ell ha donat als fills dels homes. I per aquest motiu compleix les paraules que ha donat, i no menteix, sinó que compleix totes les seves paraules.

19. I [k]res que sigui immund no pot entrar en el seu regne. Per això cap no entra en el seu repòs sinó aquell que ha rentat les seves vestidures en la meva sang, a causa de la seva fe, i del penediment de tots

---

e, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *f*, ver. 15. 1 Ne. 19:10. 3 Ne. 28:6. *g*, vegeu *f*. *h*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *i*, 1 Ne. 13:37. Vegeu *h*, 2 Ne. 31. *j*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *k*, Al. 11:37. Vegeu *r*, Al. 7.

els seus pecats, i de la seva fidelitat fins a la [l]fi.

20. Ara, aquest és el manament: Penediu-vos, vosaltres, tots els confins de la terra; veniu a mi i [m]bategeu-vos en el meu nom, perquè sigueu santificats per la [n]recepció de l'Esperit Sant, per tal que us estigueu sense màcula davant meu en el darrer dia.

21. En veritat, en veritat us dic: Aquest és el meu evangeli. I vosaltres coneixeu les coses que heu de fer en la meva església. Perquè les obres que m'heu vist fer a mi, aquestes mateixes fareu vosaltres. Car el que m'heu vist fer a mi, això fareu.

22. Per tant, si feu aquestes coses, beneïts sou, perquè sereu [o]exaltats en el darrer dia.

23. Escriviu les coses que heu vist i que heu sentit, fora [p]d'aquelles que són vedades.

24. Escriviu les obres d'aquest poble que seran, així com s'ha escrit de les que ja han estat.

25. Perquè, heus aquí, és [q]dels llibres que han quedat escrits i dels que quedaran escrits, que aquest poble [r]serà jutjat, perquè per mitjà d'ells, les seves obres seran conegudes per als homes.

26. Heus aquí, que totes les coses quedan [s]escrites pel Pare. Per tant, des dels [t]llibres que s'escriuran, serà jutjat el món.

27. I sapigueu, que [u]vosaltres sereu jutges d'aquest poble, segons el judici que jo us donaré, que serà just. Així doncs, quina mena d'homes deveu ésser? En veritat us dic, àdhuc com jo.

28. Ara me'n vaig al Pare. I en veritat us ho dic: Tot allò que demanareu al Pare en nom meu, us serà concedit.

29. Per tant, [v]demaneu i rebreu; truqueu i se us obrirà. Perquè tot aquell que demana, rep; i al qui truca, se li obrirà.

30. Ara, heus aquí que el meu goig és gran, fins a plenitud, per causa vostra, i per aquesta generació. Sí, i també el Pare s'alegra, i així mateix tots els sants àngels, per causa de vosaltres i d'aquesta generació, perquè cap d'ells no s'ha perdut.

31. Heus aquí que voldria que ho comprenguéssiu. Vull dir els d'aquesta generació que encara viuen, i cap d'ells no s'ha perdut. I en ells tinc una plenitud de goig.

32. Però heus aquí, m'entristeixo per la [x]quarta generació des d'aquesta; perquè seran emmenats captius per aquell ésser, com ho fou el [y]fill de perdició. Perquè es vendran per plata i per or, i per tot allò que les [z]arnes fan malbé i pel que els lladres poden foradar i robar. I aquell dia els vi-

l, vegeu *i*. *m*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *n*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *o*, vegeu *o*, Mos. 23. *p*, 3 Ne. 26:16, 18. *q*, ver. 26. Vegeu *c*, 2 Ne. 27. *r*, vegeu *j*, 2 Ne. 29. *s*, 3 Ne. 24:16. *t*, ver. 25. Vegeu *c*, 2 Ne. 27. *u*, 1 Ne. 12:9, 10. Morm. 3:19. *v*, 3 Ne. 14:7, 8. *x*, vegeu *d*, 1 Ne. 12. *y*, 3 Ne. 29:7. *z*, 3 Ne. 13:19-21.

sitaré, àdhuc [2a]en fer tornar les seves obres damunt el propi cap.

33. I succeí que quan Jesús hagué acabat de pronunciar aquestes paraules, digué als seus deixebles: [2b]Entreu per la porta estreta, perquè estreta és la porta i angost el camí que mena a la vida. I són pocs els qui la troben. Però ampla és la porta i espaiós el camí que mena a la mort, i hi ha molts que hi van, fins que arriba la nit en què ningú pot treballar.

CAPÍTOL 28

A cadascun dels dotze li és concedit segons el desig del seu cor. Tres d'ells escullen de romandre a la terra fins que el Senyor vingui en la seva glòria. Manifestacions meravelloses a aquests tres. Són fets immunes contra la mort i el desastre.

1. I succeí que després d'haver dit aquestes paraules, Jesús parlà als seus deixebles, un per un, i els digué: Què és el que desitgeu de mi, després que hauré anat al Pare?

2. I tots parlaren, fora de tres, dient: Desitgem que després que haurem viscut a l'edat de l'home, que es doni fi al ministeri al qual ens has cridat, perquè puguem venir de pressa a tu al teu regne.

3. I els digué: Benaurats sou perquè heu desitjat aquesta cosa de mi. Per tant, quan haureu fet [a]setanta-dos anys, vindreu a mi al meu regne; i amb mi trobareu repòs.

4. I una vegada que els hagué parlat, es girà cap als tres, i els digué: Què voleu que jo us faci quan hauré anat al Pare?

5. I s'entristiren de cor, perquè no s'atrevien a dir-li el que desitjaven.

6. I ell els digué: Heus aquí que conec els vostres pensaments; i vosaltres heu desitjat el que [b]Joan, el meu benamat, que estava amb mi en el meu ministeri abans que jo fos [c]alçat pels jueus, desitjava de mi.

7. Per tant, més benaurats sou, perquè vosaltres no provareu [d]mai de la mort; sinó que viureu per veure tots els fets del Pare per als fills dels homes, fins que totes les coses siguin complertes, segons la voluntat del Pare, quan jo [e]vindré en la meva glòria amb els poders del cel.

8. I no [f]patireu mai els dolors de la mort. Però quan jo vingui en la meva glòria, sereu [g]canviats, en un obrir i tancar d'ulls, de la mortalitat a la immortalitat. Aleshores sereu beneïts en el regne del meu Pare.

9. I a més, no sofrireu [h]do-

2a, Morm. 5. *2b*, 3 Ne. 14:13, 14. Vegeu *2b*, 2 Ne. 9. CAP. 28: *a*, 4 Ne. 14, *b*, D. i A. 7. *c*, vegeu *f*, 3 Ne. 27. *d*, vers. 8, 9, 19-22, 25, 37-40. 4 Ne. 14, 37. Morm. 8:10-12. Et. 12:17. *e*, 3 Ne. 20:22. 21:25. *f*, vegeu *d*. *g*, vers. 15, 17, 36-40. *h*, vegeu *d*.

lor mentre habitareu la carn, ni tristesa, [i]sinó pels pecats del món. I tot això faré a causa del que heu desitjat de mi, perquè heu volgut portar-me les ànimes dels homes mentre duri el món.

10. I per aquest motiu, tindreu una plenitud de goig, i us asseureu en el regne del meu Pare. Sí, el vostre goig serà ple, així com el Pare ha donat a mi una plenitud de goig. I vosaltres sereu com jo, i jo sóc tal com el Pare; i el Pare i jo som [j]un.

11. I l'Esperit Sant dóna testimoniatge del Pare i de mi. I el Pare [k]dóna l'Esperit Sant als fills dels homes, a causa de mi.

12. I succeí que després d'haver dit Jesús aquestes paraules, els tocà cadascú amb el dit, llevat dels tres que s'havien de romandre, i aleshores partí.

13. I heus aquí que els cels s'obriren, i [l]foren transportats al cel, i veieren i sentiren coses inefables.

14. I els fou [m]vedat que les esmentessin; tampoc no els fou donat poder d'expressar les coses que varen veure i sentir.

15. Si estaven en el cos o fora del cos, no ho podien dir. Perquè els semblava com una transfiguració d'ells, que foren canviats d'aquest cos de carn a un estat immortal, per tal que poguessin esguardar les coses de Déu.

16. Però succeí que altra vegada ministraren damunt la superfície de la terra; així i tot, no ensenyaven de les coses que havien vist i oït, a causa del [n]manament que els fou donat en el cel.

17. Ara, [o]si eren mortals o immortals, des del dia de la seva transfiguració, no ho sé.

18. Però el que sí sé, segons el relat que ha quedat escrit, sortiren sobre la faç de la terra i ministraren a tothom, aplegant a l'església tots aquells que creien en la seva predicació. Els [p]batejaven, i tots els qui foren batejats, [q]reberen l'Esperit Sant.

19. Foren tancats a la presó per aquells que no eren de l'església. I les [r]presons no els pogueren retenir, perquè es partien per la meitat.

20. I foren soterrats, però fendiren la terra amb la paraula de Déu, i així, pel seu poder, foren deslliurats de les fondàries de la terra; per tant, no els podien cavar fosses prou profundes per a retenir-los.

21. Tres vegades foren ficats en un forn, i no hi sofriren cap dany.

22. I dues vegades foren tirats dins una cova de bèsties salvatges, i heus aquí, que jugaven amb elles, com l'infant juga amb un anyellet; i no reberen cap dany.

23. I així és com anaven entre

i, 4 Ne. 44. Morm. 8:10. *j*, vegeu *k*, 2 Ne. 31. *k*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *l*, vers. 2, 4-8, 12, 36. 4 Ne. 14, 37. *m*, vegeu *x*, 3 Ne. 19. *n*, ver. 14. *o*, vers. 36-40. *p*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *q*, vegeu z, 3 Ne. 9. *r*, 4 Ne. 5, 30-33. Morm. 8:24.

tot el poble de Nefí, i predicaven l'evangeli de Crist a tothom sobre la faç de la terra. I foren convertits al Senyor i s'uniren a l'església de Crist. Així, el poble [s]d'aquella generació fou beneït, segons la paraula de Jesús.

24. Ara jo, Mormó, poso terme de parlar d'aquestes coses de moment.

25. Heus aquí, estava a punt d'escriure els [t]noms d'aquells que mai no havien de provar la mort, però el Senyor n'ha prohibit. Per tant, no els escric, perquè són amagats del món.

26. Però [u]jo els he vist, i ells m'han ministrat.

27. I heus aquí, estaran entre els gentils, i els gentils no els coneixeran.

28. També aniran entre els jueus, i aquests no els coneixeran.

29. I succeirà que quan el Senyor cregui bo, en la seva saviesa, ministraran a totes les tribus espargides d'Israel i a totes les nacions, famílies, llengües i pobles. Y d'entre ells portaran moltes ànimes a Jesús, perquè el seu [v]afany quedi servit, i també pel [x]poder convincent de Déu que hi ha en ells.

30. Són com els àngels de Déu, i si preguen al Pare en nom de Jesús, podran mostrar-se a qualsevol home que els sembli bo.

31. Així doncs, acompliran obres [y]grans i meravelloses abans del gran dia venidor quan tothom, segurament, haurà de estar-se davant el tribunal de Crist.

32. Sí, àdhuc entre els gentils realitzaran una obra gran i meravellosa, abans d'aquell dia de judici.

33. I si tinguéssiu [z]totes les escriptures que fan relació de totes les obres meravelloses de Crist, sabríeu, segons les paraules de Crist, que aquestes coses segurament han de venir.

34. I ai d'aquell que no [2a]escoltarà les paraules de Jesús, ni les d'aquells que ell ha escollit i ha enviat entre ells! Perquè aquell que no rebrà les paraules de Jesús i les dels qui ell ha enviat, no el rep a ell. Així doncs, ell no els rebrà en el darrer dia.

35. I més valdria per a ells, que no haguessin nascut. Car, penseu que podeu desfer-vos de la justícia d'un Déu ofès, que s'ha deixat trepitjar pels homes, perquè vingués la salvació?

36. Ara, com que parlava d'aquells que el Senyor havia escollit, sí, aquells tres que [2b]foren arrabassats al cel, i que no sabia [2c]si havien estat purificats de la mortalitat a la immortalitat —

37. Però després d'haver escrit això, n'he demanat al Se-

---

s, 3 Ne. 27:30, 31. *t*, 3 Ne. 19:4. *u*, Morm. 8:11. *v*, ver. 9. *x*, vers. 30-33. *y*, vegeu *x*. *z*, 3 Ne. 26:6-12. *2a*, Et. 4:8-12. *2b*, vers. 13-16. *2c*, ver. 17.

nyor, i ell m'ha manifestat que calia un canvi en els seus cossos, o [2d]si no, calgué que provessin la mort.

38. Per tant, per tal que no provessin la mort, es va verificar un canvi en els seus cossos, a fi que [2e]no patissin ni dolor ni angoixa, llevat dels pecats del món.

39. Aquest canvi, però, no fou igual al que s'esdevindrà en el darrer dia. Emperò els ocorregué un canvi, per tal que Satanàs no tingués cap poder damunt ells per a temptar-los. I foren santificats en la carn, de manera que foren sants, i els [2f]poders de la terra no podien retenir-los.

40. I havien de romandre en aquest estat fins al dia del judici del Crist. I en aquell dia sofriran un canvi [2g]més gran, i seran rebuts en el regne del Pare per no sortir-ne més, sinó per a sojornar amb Déu eternament en els cels.

CAPÍTOL 29

Advertiment de Mormó a aquells que menyspreen la paraula i l'obra del Senyor.

1. Ara us dic que quan el Senyor jutjarà bo, en la seva saviesa, que aquestes paraules arribin als gentils, segons el que ha dit, llavors podreu saber que [b]l'aliança que el Pare ha fet amb els fills d'Israel, quant a la seva restauració a les terres de la seva herència, ja comença a complir-se.

2. I podreu saber que les paraules del Senyor, declarades pels sants profetes, seran complides totes. No haureu de dir ja que el Senyor tarda en venir als fills d'Israel.

3. I no haureu d'imaginar en el vostre cor, que les paraules que s'han dit són vanes, perquè heus aquí, el Senyor es recordarà de la seva aliança que ha fet amb el seu poble de la casa d'Israel.

4. [c]I quan veureu que aquestes paraules ixin entre vosaltres, ja no haureu de fer befa dels fets del Senyor, perquè l'espasa de la seva justícia la té a la mà dreta. I heus aquí, en aquell dia, si befeu dels seus fets, ell farà que us [d]encalci de seguida.

5. Ai d'aquell que befi dels fets del Senyor! Sí, ai d'aquell que negarà el Crist i les seves obres!

6. [e]Ai d'aquell que negarà les revelacions del Senyor, i que dirà: El Senyor ja no obra per revelació ni per profecia, ni per dons o llengües, o guariments, o pel poder de l'Esperit Sant.

7. Sí, i ai d'aquell que dirà en aquell dia, per a fer guany, que no es pot obrar cap miracle per Jesucrist; perquè el qui ho faci es tornarà com el [f]fill de per-

---

2d, vegeu *d*. *2e*, ver. 9. *2f*, ver. 20. *2g*, ver. 8. CAP. 29: *a*, vegeu *c*, 2 Ne. 27. *b*, vegeu *j*, 3 Ne. 15. *c*, vegeu *j*, 3 Ne. 15. *d*, vegeu *2c*, 3 Ne. 21. *e*, Morm. 9:7-11, 15-26. Moro. 7:35-38. 10:19-29. *f*, 3 Ne. 27:32.

dició, per al qual no hi havia misericòrdia, segons la paraula de Crist.

8. Sí, i ja no haureu, per més temps, de xiular, ni de fer befa ni escarn dels jueus, ni de cap dels restants de la casa d'Israel. Perquè heus aquí, el Senyor ·s recorda de la seva [g]aliança amb ells, i farà amb ells segons el que ha jurat.

9. Per tant, no haureu de suposar que pugueu tombar la mà dreta del Senyor cap a l'esquerra, perquè no [h]executi judici, tot complint [i]l'aliança que ha fet amb la casa d'Israel.

CAPÍTOL 30

Mormó crida els gentils al penediment.

1. Pareu l'orella, oh gentils, i escolteu les paraules de Jesucrist, Fill del Déu vivent, les quals [a]m'ha manat que digués quant a vosaltres. Perquè heus aquí, m'ha manat que escrigués, dient:

2. Torneu, vosaltres, tots els gentils, de les vostres males maneres! I penediu-vos de les vostres malvestats, de les vostres [b]mentides i enganys, i de les vostres [c]prostitucions i [d]abominacions secretes, i de les vostres idolatries, i assassinats, i les vostres [e]intrigues sacerdotals, i les vostres enveges i lluites, i de totes les vostres perversitats i abominacions! I veniu a mi i [f]bategeu-vos en nom meu, perquè rebeu la remissió dels vostres pecats i sigueu [g]plens de l'Esperit Sant, a fi que sigueu [h]comptats amb el meu poble, que és de la casa d'Israel.

QUART NEFÍ
EL LLIBRE DE NEFÍ

FILL DE NEFÍ, I UN DELS DEIXEBLES DE JESUCRIST

Relació del poble de Nefí, segons el seu registre.

L'església de Jesucrist prospera. Els nefites i lamanites es converteixen. Tenen totes les coses en comú. Dos segles de justícia, seguits de divisions i degeneració. Amós i Ammaron, al seu torn, guarden els annals.

1. Succeí que passà l'any [a]trenta-quatre, i també el trenta-cinc. I els [b]deixebles de Jesús havien format una església de

---

g, vegeu j, 3 Ne. 15. *h*, vegeu 2*c*, 3 Ne. 21. *i*, vegeu j, 3 Ne. 15. CAP. 30: *a*, 3 Ne. 5:12, 13. *b*, 3 Ne. 21:19-21. *c*, vegeu z, 2 Ne. 9. *d*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *e*, vegeu *y*, 2 Ne. 26. *f*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *g*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *h*, vegeu y, 3 Ne. 16. QUART NEFÍ: *a*, 3 Ne. 2:6-8. *b*, vegeu *c*, 3 Ne. 12.

Crist per totes les terres de l'entorn. I tot el qui venia a ells i es penedia vertaderament dels seus pecats, era [c]batejat en nom de Jesús, i també [d]rebia l'Esperit Sant.

2. Succeí que en l'any trentasis, el poble fou tot convertit al Senyor, sobre tota la faç de la terra, tant nefites com lamanites. I no hi havia baralles ni disputes entre ells, i tothom tractava en justícia els uns amb els altres.

3. I tenien [e]totes les coses en comú. Per tant, no hi havia ni rics ni pobres, ni esclaus ni lliures, sinó que foren tots alliberats, i participaven del [f]do celestial.

4. Succeí que l'any trenta-set també va passar i encara continuava la pau en el país.

5. I hi havia obres grans i meravelloses que [g]feien els deixebles de Jesús. Guarien malalts, ressuscitaven morts, i feien caminar els coixos, i que els cecs veiessin, i els sords sentissin, i obraven tot de miracles entre els fills dels homes. I no feien cap miracle sinó en el nom de Jesús.

6. Així passà l'any trenta-vuit i també el trenta-nou i el quaranta, el quaranta-un i el quaranta-dos, fins al quaranta-nou, i també l'any cinquanta, el cinquanta-un i el cinquanta-dos, fins al cinquanta-nou.

7. I el Senyor els féu prosperar moltíssim en el país, sí, fins a tal punt que aixecaren de nou les ciutats on s'havien incendiat.

8. I també feren reconstruir aquella gran [h]ciutat de Zarahemla.

9. Però hi havia moltes ciutats que s'havien [i]enfonsat, i les aigües pujaren al seu lloc. Per tant, aquestes no pogueren ésser reconstruïdes.

10. Ara, succeí que el poble de Nefí es féu fort i es multiplicà ràpidament, i esdevingué un poble molt bell i delitós.

11. Maridaven i prenien de muller, i eren beneïts d'acord amb la munió de promeses que els havia fet el Senyor.

12. I no anaven més pels ritus i ordenances de la [j]llei de Moisès, sinó que caminaven pels manaments que havien rebut del seu Senyor i Déu, perseverant en el [k]dejuni i la pregària, i en [l]reunir-se sovint, alhora per a [m]pregar i per a escoltar la paraula del Senyor.

13. Succeí que no hi havia cap baralla entre tot el poble, en tot el país, sinó que es feien [n]grans miracles entre els deixebles de Jesús.

14. Així passà l'any *setanta-un, i també el setanta-dos, sí, i en fi, fins al setanta-nou. I havien passat cent anys, i els deixebles de Jesús que ell ha-

---

c, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *d*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *e*, vegeu *z*, 3 Ne. 26. *f*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *g*, vegeu *r*, 3 Ne. 28. *h*, Om. 13. 3 Ne. 8:8, 24. 9:3. *i*, 3 Ne. 8:9. 9:4, 7. *j*, vegeu *o*, 2 Ne. 25. 3 Ne. 9:19. 15:2-8. *k*, vegeu *t*, Mos. 27. *l*, 3 Ne. 24:16. *m*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *n*, vegeu *r*, 3 Ne. 28. * L'any 72 d.C.

via escollit, se n'havien anat tots al [o]paradís de Déu, fora dels [p]tres que havien de romandre. I foren ordenats d'altres deixebles en lloc seu. També n'havien mort molts d'aquella generació.

15. Succeí que no hi havia cap baralla en tot el país, per l'amor de Déu que regnava en el cor del poble.

16. I no hi havia enveges ni lluites, ni tumults, ni prostitucions, ni mentides, ni assassinats, ni cap mena de lascívia. Certament que no podia haver-hi poble més feliç entre tots els pobles que havien estat creats per la mà de Déu.

17. No hi havia ni lladres ni assassins, ni tampoc lamanites ni cap mena de -ites, sinó que tots eren un de sol, fills de Crist i hereus del regne de Déu.

18. I que n'eren de beneïts! Perquè el Senyor els beneïa en tot el que feien. Sí, foren beneïts i prosperats fins que havien passat *cent deu anys. I la primera generació després de Crist ja havia mort. I no hi havia cap baralla en tot el país.

19. Succeí que [q]Nefí, el qui ha conservat aquest darrer registre (i el guardava damunt les [r]planxes de Nefí), va morir, i el seu fill, Amós, el va continuar en lloc seu. I el va escriure també damunt les planxes de Nefí.

20. I feia vuitanta-quatre anys que el guardà, i encara regnava la pau en el país, fora d'una petita part del poble que s'havia revoltat de l'església i s'havia pres el nom de lamanites. Per això, altra vegada començava a haver-hi lamanites en la terra.

21. Morí també Amós (i foren cent noranta-quatre anys des de la vinguda de Crist); i el seu fill Amós guardà el registre en lloc seu. També el va escriure damunt les planxes de Nefí, i també en el llibre de Nefí, que és aquest llibre.

22. Succeí que havien passat dos-cents anys. I de la segona generació havien mort gairebé tots, menys uns quants.

23. Ara, jo, Mormó, voldria que sabéssiu que el poble s'havia multiplicat tant que s'havia escampat per tota la superfície de la terra. Havien esdevingut rics fora mida, a causa de la seva prosperitat en Crist.

24. Llavors, en aquest any dos-cents un, començà a haver-hi entre ells d'aquells que s'havien inflat d'orgull, tal com en vestir robes luxoses i tota mena de perles fines i les coses exquisides del món.

25. I a partir d'aquesta època, ja [s]no tenien més els béns ni les subsistències en comú.

26. Començaven a dividir-se en classes. I es posaven a bastir esglésies per tal de fer-ne un guany, i a negar la veritable església de Crist.

---

o, vegeu *l*, 2 Ne. 9. *p*, vegeu *d*, 3 Ne. 28. *q*, vegeu l'encapçalament de 4 Nefí. *r*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *s*, vegeu *z*, 3 Ne. 26. * L'any 111 d.C.

27. I succeí que quan havien passat dos-cents deu anys, hi havia moltes esglésies en el país, sí, esglésies que deien que coneixien el Crist, i amb tot, negaven la més gran part del seu evangeli, fins que assentien tota mena d'iniquitats, i administraven allò que era sagrat a aquell al qual ho havia estat [t]prohibit a causa de la seva indignitat.

28. Aquesta església es multiplicava fora mida a causa de la iniquitat, i del poder de Satanàs que s'arrapava del seu cor.

29. A més, hi havia una altra església que negava el Crist. Aquests perseguien els de la veritable església de Crist, per la seva humilitat i creença en Crist; i els menyspreaven a causa dels molts miracles que es feien entre ells.

30. Així que exercien poder i autoritat sobre els [u]deixebles de Jesús que romanien amb ells. Els tancaven a la presó, però pel poder de la paraula de Déu que hi havia en ells, les [v]presons es partien per la meitat i en sortien, fent tot de grans miracles entre el poble.

31. Així i tot, i malgrat tots aquests miracles, el poble s'empedreia de cor, i cercava de matar-los, igual com els jueus a Jerusalem provaven de donar mort a Jesús, segons la paraula d'ell.

32. I els llançaven dintre de [x]forns encesos i en sortien sense rebre cap dany.

33. També els tiraven dins les [y]coves de bèsties salvatges, i ells jugaven amb les feres com el nen amb un anyell. I en sortien sense tenir cap dany.

34. Tot i així, el poble s'empedreia de cor, perquè els menaven molts sacerdots i falsos profetes a bastir moltes esglésies, i a cometre tota mena d'iniquitats. I ferien el poble de Jesús, però el poble de Jesús no els tornava a ferir. I així dequeien en la incredulitat i en la iniquitat, d'any en any, fins que hagueren passat dos-cents trenta anys.

35. Ara, succeí que en aquest any, sí, l'any *dos-cents trenta-un, hi havia una gran divisió entre el poble.

36. I succeí que aquest any sorgí un grup que s'anomenà nefites, i eren vertaders creients en Crist; i entre ells hi havia aquells que els lamanites anomenaven jacobites, josepites i zoramites.

37. Així doncs, els vertaders creients en Crist i els vertaders devots de Crist (i entre ells es trobaven els [z]tres deixebles de Jesús que havien de romandre), es deien nefites, jacobites, josepites i zoramites.

38. I succeí que els qui rebutjaven l'evangeli foren anomenats lamanites, lemuelites i is-

t, 3 Ne. 18:28, 29. *u*, vegeu *d*, 3 Ne. 28. *v*, ver. 5. 3 Ne. 28:19. *x*, 3 Ne. 28:21. *y*, 3 Ne. 28:22. *z*, vegeu *d*, 3 Ne. 28. * L'any 231 d.C.

maelites. I no és que decaiguessin pas en la incredulitat, sinó que es rebellaren [2a]voluntàriament contra l'evangeli de Crist. I ensenyaven als seus fills a no creure, tal com els seus pares feien, decaient-hi des del principi.

39. I fou per causa de la iniquitat i de les abominacions dels seus pares, tal com ho era al començament. Foren ensenyats a odiar els fills de Déu, com els lamanites foren instruïts a [2b]avorrir els fills de Nefí des del començament.

40. I succeí que ja havien transcorregut *dos-cents quaranta-quatre anys, i així anaven els afers del poble. La part més dolenta del poble es feia forta, i esdevenia molt més nombrosa que el poble de Déu.

41. Persistien en bastir esglésies per a ells, i les ornaven amb tota mena d'objectes preciosos. Així passaren dos-cents cinquanta anys, i també dos-cents seixanta anys.

42. I succeí que la part dolenta del poble començà altra vegada a ordir les [2c]secretes combinacions i els juraments de Gadianton.

43. I els qui s'anomenaven el poble de Nefí també començaren a enorgullir-se de cor, a causa de les seves immenses riqueses, i a tornar-se vanitosos com els seus germans, els lamanites.

44. Des d'aquell moment els [2d]deixebles començaren a entristir-se pels pecats del món.

45. I succeí que quan hagueren passat tres-cents anys, tant els nefites com els lamanites s'havien tornat molt malvats, tant els uns com els altres.

46. I els [2e]lladres de Gadianton s'escampaven per tota la superfície del país; i no hi havia cap just sinó els deixebles de Jesús. I el poble s'arreplegava or i plata en abundància, i traficava en tota mena de mercaderies.

47. Succeí que quan hagueren passat tres-cents cinc anys (i el poble encara restava en la perversitat), morí Amós. I el seu germà Ammaron guardà el registre en lloc seu.

48. I quan hagueren passat tres-cents vint anys, Ammaron, constrenyit per l'Esperit Sant, amagà els registres que eren sagrats, sí, [2f]tots els annals que s'havien transmès de generació en generació, dels que eren sagrats, fins a l'any tres-cents vint des de la vinguda de Crist.

49. I els amagà per al Senyor, a fi que tornessin altra vegada a la [2g]resta de la casa de Jacob, segons les profecies i promeses del Senyor. Així acaba el registre d'Ammaron.

2a, 3 Ne. 27:32. Morm. 1:16. *2b*, vegeu *n*, Jac. 7. *2c*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. Hel. 2:3-14. *2d*, 3 Ne. 28:9. *2e*, vegeu *2c*. *2f*, Al. 37:2-4. Hel. 3:13, 15, 16. *2g*, 3 Ne. 21:26.

* L'any 245 d.C.

EL LLIBRE DE MORMÓ

CAPÍTOL 1

Mormó rep l'encàrrec d'Ammaron de guardar els annals sagrats. Guerra i malvestat. Els tres deixebles nefites se'n van. A Mormó li és prohibit de predicar. S'acompleixen les profecies d'Abinadí i de Samuel el lamanita.

1. Ara jo, Mormó, faig registre de les coses que he vist i sentit. I l'anomeno el [a]Llibre de Mormó.

2. Per l'època en què [b]Ammaron amagà els annals per al Senyor, va venir a mi (jo tenia uns deu anys i començava a estar una mica instruït a la faisó de l'ensenyança del meu poble, i em digué: Veig que ets un noi seriós i prompte en observar.

3. Per això, quan tinguis uns vint-i-quatre anys, vull que et recordis de les coses que has observat d'aquest poble. I quan tindràs aquesta edat, vés a la terra [c]d'Antum, a un turó que s'anomenarà [d]Shim, i allí he [e]dipositat per al Senyor, tots els gravats sagrats sobre aquest poble.

4. I t'enduràs les [f]planxes de Nefí, i les altres les deixaràs on són. I gravaràs damunt les planxes de Nefí [g]totes les coses que has observat d'aquest poble.

5. I jo, Mormó, descendent de [h]Nefí (i el nom del meu pare era Mormó), vaig recordar allò que Ammaron m'havia encomanat.

6. I succeí que quan vaig tenir *onze anys, el meu pare em dugué cap a la [i]terra del sud, fins al [j]país de Zarahemla.

7. Tota la superfície de la terra s'havia cobert d'edificis, i [k]la població era tan nombrosa, gairebé, com la sorra de la mar.

8. I succeí que durant aquest any començà una guerra entre els nefites, que eren nefites i jacobites, josepites i zoramites. I aquesta guerra fou entre els nefites i els lamanites, els lemuelites i els ismaelites.

9. Ara, els lamanites, els lemuelites i els ismaelites foren nomenats lamanites. I els dos partits eren nefites i lamanites.

10. Succeí que la guerra entre ells començà en les vores de Zarahemla, prop de les [k]aigües del Sidó.

11. I els nefites s'havien aplegat un gran nombre d'homes, fins a passar els trenta mil; i en aquest mateix any lliuraren diverses batalles, en les quals derrotaren els lamanites i en mataren molts.

12. I succeí que els lamanites abandonaren el seu designi, i s'establí la pau en el país. I aquesta pau durà prop de

---

a, Morm. 2:17, 18. 5:9. *b*, 4 Ne. 47-49. *c*, Morm. 2:17. *d*, Morm. 4:23. Et. 9:3. *e*, 4 Ne. 48. *f*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *g*, Morm. 2:18. *h*, 3 Ne. 5:12, 20. Vegeu *b*, Mos. 18. *i*, vegeu *n*, Al. 46. *j*, Om. 13. *k*, vegeu *g*, Al. 2.

* Vora l'any 322 d.C.

quatre anys en què no hi havia vessament de sang.

13. Però la iniquitat regnava damunt la superfície de tot el país, fins al punt que el Senyor es llevà els seus [l]deixebles estimats, i l'obra de miracles i de guariments va acabar a causa de la iniquitat del poble.

14. I no hi havia dons del Senyor, i l'Esperit Sant no baixà sobre ningú, a causa de la seva maldat i incredulitat.

15. Jo, tenint uns quinze anys i de una ment quelcom seriosa, per tant, vaig ésser visitat pel Senyor, i vaig tastar i conèixer de la bonesa de Jesús.

16. I vaig provar de predicar a aquest poble, però la boca em restà closa, i em fou prohibit que li prediqués, ja que s'havia rebellat [m]voluntàriament contra el seu Déu. I els [n]deixebles estimats foren llevats del país, a causa de la iniquitat del poble.

17. Però jo vaig romandre entre ells, encara que em fou prohibit de predicar-los a causa del seu cor empedreït. I per la seva duresa de cor, la terra fou [o]maleïda.

18. I aquests [p]lladres de Gadianton, que es trobaven entre els lamanites, infestaven el país, fins que els habitants començaren a amagar els seus tresors sota terra. I perquè el Senyor havia [q]maleït la terra, se'ls feien relliscosos que no podien retenir-los ni retrobar-los més.

19. I succeí que hi havia sortilegis, i bruixeries i màgies. I el poder del maligne obrava damunt tota la superfície de la terra, complint en tot les [r]paraules d'Abinadí i de Samuel el lamanita.

CAPÍTOL 2

Mormó es posa al front dels exèrcits nefites. Més detalls sobre els lladres de Gadianton. Per un tractat, la terra del nord és cedida als nefites, i la del sud als lamanites.

1. Succeí que durant aquell [a]mateix any la guerra començà novament entre nefites i lamanites. I malgrat la meva jovenesa, jo era de bona talla. Per tant, el poble de Nefí em va designar el seu cap, o cap dels seus exèrcits.

2. Així fou com als meus *setze anys vaig sortir contra els lamanites al davant d'un exèrcit dels nefites. I [b]havien transcorregut tres-cents vint-i-sis anys.

3. En l'any tres-cents vint-i-set els lamanites caigueren damunt nostre amb moltíssima força, fins al punt que espantaren els meus exèrcits. Per això no volgueren lluitar, i començaren a retirar-se cap als [c]països del nord.

---

l, 3 Ne. 28:2-12. Vegeu *d*, 3 Ne. 28. *m*, vegeu 2*a*, 4 Ne. *n*, vegeu *l*. *o*, vegeu *d*, 2 Ne. 1. *p*, vegeu 2*c*, 4 Ne. *q*, vegeu *d*, 2 Ne. 1. *r*, Hel. 13:18-23, 30-37. Morm. 2:10-15. CAP. 2: *a*, Morm. 1:12, 15. *b*, 3 Ne. 2:7, 8. *c*, vegeu 2*s*, Al. 22. Vegeu també *p*, Al. 46.

* Vora l'any 327 d.C.

4. I succeí que arribàrem a la ciutat d'Angola, i prenguérem possessió de la ciutat; i férem preparatius per a defensar-nos dels lamanites. [d]Fortificàrem la ciutat amb la nostra força, però malgrat totes les nostres fortificacions, els lamanites ens caigueren al damunt i ens feren fora de la ciutat.

5. També ens foragitaren del país de David.

6. I emprenguérem la marxa, i arribàrem al país de Josuè, que es trobava a les fronteres de l'oest, prop de la mar.

7. I succeí que aplegàrem el nostre poble tan aviat com poguérem, per tal de tenir-los en un sol cos.

8. Però el país estava ple de [e]lladres i de lamanites. I malgrat la gran destrucció que penjava damunt el meu poble, no es penedia de les seves malvestats. Per tant, hi havia sang i carnatge escampada per tota la faç de la terra, tant per part dels nefites com per part dels lamanites. I era una revolta completa per tota la superfície de la terra.

9. Ara, els lamanites tenien un rei que es deia [f]Aaron. I ell pujà contra nostre amb un exèrcit de quaranta-quatre mil homes. I heus aquí, jo el vaig resistir amb quaranta-dos mil. I succeí que el vaig derrotar amb el meu exèrcit, així que fugí davant meu. Tot això succeí, i havien transcorregut *tres-cents trenta anys.

10. I succeí que els nefites començaren a penedir-se de la seva iniquitat, i a exclamar, tal com havia profetitzat [g]Samuel el profeta, perquè ningú no podia retenir allò que era seu, a causa dels lladregots, i lladres i assassins, i les arts de màgia i les bruixeries que hi havia en el país.

11. Així hi començà a haver dol i lamentació per tot el país a causa d'aquestes coses, i més particularment entre el poble de Nefí.

12. I succeí que quan jo, Mormó, vaig veure les seves lamentacions i el seu dol i tristesa davant el Senyor, el cor se'm començà a alegrar, perquè coneixia la misericòrdia i la llarguesa del Senyor, i suposava que es compadiria d'ells i que tornarien a ésser un poble just.

13. Però heus aquí, aquesta joia meva fou en va, perquè el seu dolor no era pas per al penediment, a causa de la bondat de Déu, sinó que era el dolor dels condemnats; perquè el Senyor no sempre els permetria trobar delectança en el pecat.

14. I no s'acostaven a Jesús amb el cor trencat i l'esperit contrit, sinó que maleïen Déu i desitjaven morir. Però, així i tot, lluitaven amb l'espasa per a les seves vides.

15. I succeí que em va colpir

d, vegeu *c*, Al. 48. *e*, vegeu 2*c*. *f*, Moro. 9:17. *g*, vegeu *r*, Morm. 1.
* L'any 330 d.C.

la tristesa novament, i vaig veure que el jorn de la gràcia per a ells ja havia passat, tant temporalment com espiritualment; perquè els vaig veure segats a milers en rebel·lió oberta contra el seu Déu, i apilats com a fems damunt la superfície de la terra. I així havien passat tres-cents quaranta-quatre anys.

16. I succeí que en l'any tres-cents quaranta-cinc, els nefites es posaren en fuita davant els lamanites; i foren empaitats fins que arribaren al país de Jasó, abans que se'ls pogués deturar en la retirada.

17. Ara, la [h]ciutat de Jasó era prop de l'indret on Ammaron havia [i]dipositat els annals per al Senyor, perquè no fossin destruïts. I d'acord amb el manament d'Ammaron, vaig anar-hi i vaig agafar les [j]planxes de Nefí; i hi vaig fer un relat segons la paraula d'Ammaron.

18. I damunt les planxes de Nefí vaig fer una [k]relació completa de totes les dolenteries i abominacions. Però damunt [l]aquestes, em vaig abstenir de fer-hi relat complet de les seves malvestats i abominacions, ja que sempre he tingut davant meu una escena contínua d'iniquitats i abominacions des que era prou gran per a contemplar els camins dels homes.

19. I ai de mi a causa de les seves iniquitats! Perquè el meu cor ha estat curull de dolor per la seva iniquitat tots els meus dies. Així i tot, jo sé que seré [m]exaltat en el darrer dia.

20. Succeí que en aquest any el poble de Nefí altra vegada fou caçat i empaitat. I ens perseguiren fins que haguérem arribat al nord, al país que s'anomenava Shem.

21. I succeí que [n]fortificàrem la ciutat de Shem i hi arreplegàrem tot el nostre poble, tots que ens fou possible, per si els podíem salvar de la destrucció.

22. I succeí que en l'any *tres-cents quaranta-sis, els lamanites començaren altra volta a caure sobre nosaltres.

23. I vaig parlar al meu poble, i el vaig animar amb molta energia, que resistís valentament els lamanites i plantés combat per les seves dones i fills, i les seves cases i llars.

24. I les meves paraules els aixecaren una mica l'ànim, que ja no fugiren dels lamanites, sinó que els resistiren amb valentia.

25. I succeí que nosaltres, amb un exèrcit de trenta mil homes, combatérem contra un de cinquanta mil; i els resistírem amb tanta fermesa que fugiren al nostre davant.

26. I succeí que quan hagueren fugit, els perseguírem amb els nostres exèrcits, i els encontràrem i els derrotàrem. Malgrat tot, però, la força del Senyor ja no era amb nosal-

h, Morm. 1:3. 4:23. *i*, 4 Ne. 48, 49. *j*, Morm. 1:4. Vegeu *f*, 1 Ne. 1. *k*, Morm. 1:4. *l*, vegeu *g*, 3 Ne. 5. *m*, vegeu *o*, Mos. 23. *n*, vegeu *c*, Al. 48.

* L'any 346 d.C.

tres; sí, estàvem abandonats a les pròpies forces, ja que l'Esperit del Senyor no restava amb nosaltres. Així doncs, havíem esdevingut febles com els nostres germans.

27. I el meu cor s'entristí a causa de la gran calamitat aquesta del meu poble, per motiu de les seves malvestats i abominacions. Però, heus aquí, marxàrem contra els lamanites i els [o]lladres de Gadianton, fins que prenguérem possessió altra vegada de les terres de la nostra herència.

28. L'any tres-cents quarantanou havia passat. I en l'any tres-cents cinquanta férem un tractat amb els lamanites i els lladres de Gadianton, en què férem divisió de les terres de la nostra herència.

29. I els lamanites ens donaren [p]la terra del nord, fins al [q]pas estret que conduïa a la [r]terra del sud. I nosaltres donàrem als lamanites tota la terra del sud.

CAPÍTOL 3

Els nefites persisteixen en la iniquitat. Mormó refusa d'ésser cap militar. S'adreça a les futures generacions. Els dotze jutjaran la casa d'Israel.

1. Succeí que els lamanites no tornaren a combatre'ns *fins al cap de deu anys. I jo havia emprat el meu poble, els nefites, en preparar les seves terres i armes per al dia del combat.

2. I succeí que el Senyor em digué: Crida a aquest poble: Penediu-vos, veniu a mi i [s]bategeu-vos; i edifiqueu la meva església altra volta, i sereu salvats.

3. I vaig cridar a aquest poble, però fou en va. No s'adonaren pas que era el Senyor que els havia salvat i que els acordava l'ocasió de penedir-se. I heus aquí, enduriren el cor contra el seu Déu i Senyor.

4. I succeí que quan havia passat aquest any desè, que en total feien tres-cents seixanta anys des de l'adveniment de Crist, el rei dels lamanites m'envià una epístola en què em notificava que es preparaven altra vegada per donar-nos batalla.

5. I vaig fer aplegar el meu poble a la [b]terra de Desolació, a una ciutat situada a les fronteres, prop del [c]pas estret que conduïa a la [d]terra del sud.

6. I allí plaçàrem els nostres exèrcits, per tal de deturar els exèrcits dels lamanites, a fi que no prenguessin possessió de cap de les nostres terres; així doncs, ens [e]fortificàrem contra ells amb totes les nostres forces.

7. I succeí que en l'any tres-cents seixanta-un, els lamani-

o, vegeu 2*c*, 4 Ne. *p*, vegeu *c*. *q*, vegeu 2*x*, Al. 22. *r*, vegeu *n*, Al. 46. CAP. 3: *a*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *b*, vegeu 2*m*, Al. 22. *c*, vegeu 2*x*, Al. 22. *d*, vegeu *h*, Al. 46. *e*, vegeu *c*, Al. 48.

* L'any 360 d.C.

tes baixaren fins a la [i]ciutat de Desolació a batre'ns. I en aquell any els vàrem derrotar, fins que tornaren a les seves terres.

8. I en l'any tres-cents seixanta-dos retornaren a combatre'ns. I els derrotàrem de nou, i en matàrem molts; i els seus morts els llençàrem al mar.

9. Ara, a causa d'aquesta gran cosa que el meu poble, els nefites, havia fet, començaren a envanir-se de la seva força, i a jurar al cel que es venjarien de la sang dels seus germans que foren morts per l'enemic.

10. Juraren pel cel, i també pel tron de Déu, que pujarien al combat contra els seus enemics, i que els exterminarien de la faç de la terra.

11. I succeí que jo, Mormó, em vaig refusar totalment, des d'aquell moment, d'ésser comandant i cap d'aquest poble, a causa de la seva iniquitat i abominació.

12. Heus aquí que jo els havia comandat, malgrat les seves dolenteries. Els havia dirigit moltes vegades al combat; i els havia estimat, segons l'amor de Déu que hi havia en mi, de tot cor. I m'havia esplaït l'ànima en oració al meu Déu tot el dia per a ells. Però així i tot, ho feia sense fe, a causa de la duresa del seu cor.

13. [f]Tres vegades els he alliberat de les mans dels seus enemics, i no s'han penedit dels seus pecats.

14. Però quan el poble va [h]jurar, per tot allò que li havia estat prohibit per nostre Senyor i Salvador Jesucrist, que aniria al combat contra els seus enemics, i que es venjaria de la sang dels seus germans, heus aquí que la veu del Senyor m'arribà, dient:

15. La venjança em pertoca, i sóc jo el qui donarà la paga. I perquè aquest poble no s'ha penedit, després que l'he alliberat, heus aquí, serà [i]exclòs de la faç de la terra.

16. I succeí que em vaig refusar totalment de pujar contra els enemics; i feia el que el Senyor m'havia manat. I vaig estar com a un testimoni passiu, per a manifestar al món les coses que jo veia i sentia, segons les manifestacions de l'Esperit que havia testificat de les coses que vindrien.

17. Per això, us [j]escric a vosaltres, oh gentils, i també a tu, oh casa d'Israel, quan l'obra [k]comenci, que estaràs a punt de preparar a tornar a la terra de la teva herència.

18. Sí, heus aquí que escric a tots els confins de la terra; sí, a vosaltres, les dotze tribus d'Israel, que sereu jutjats segons les vostres obres [l]pels dotze que Jesús escollí com deixebles seus al país de Jerusalem.

19. I escric també a la res-

f, vegeu *2m*, Al. 22. *g*, vers. 7, 8. Morm. 2:27-29. *h*, vers. 9, 10. *i*, Morm. 6. *j*, vegeu *c*, 2 Ne. 27. *k*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *l*, 1 Nefí 12:9.

ta d'aquest poble, que també serà jutjada [m]pels dotze que Jesús va escollir en aquesta terra. I aquests seran [n]jutjats pels altres dotze que Jesús escollí a la terra de Jerusalem.

20. I tot allò em manifesta l'Esperit. Així doncs, escric a tots vosaltres. I us escric per aquesta raó: perquè sapigueu que haureu d'estar-vos [o]tots davant el tribunal de Crist, sí, tota ànima que pertanyi a tota la família humana d'Adam. I haureu de presentar-vos-hi per tal d'ésser jutjats segons les vostres obres, siguin bones o dolentes.

21. I a més, perquè cregueu l'evangeli de Jesucrist, el qual [p]tindreu entre vosaltres. I també, perquè els jueus, poble de l'aliança del Senyor, tinguin altre [q]testimoni, a més del qui varen veure i oir, de què aquest Jesús, el qual varen matar, era el vertader Crist i el [r]vertader Déu.

22. Oh tant de bo si pogués convèncer-vos, tots els confins de la terra, a penedir-vos i a preparar-vos per estar davant el tribunal de Crist.

CAPÍTOL 4

Els nefites comencen una guerra de venjança contra els lamanites. Els nefites deixen de prevaler. Els annals sagrats són trets del turó de Shim.

1. Ara, succeí que l'any *tres-cents seixanta-tres, els nefites pujaren des de la [a]terra de Desolació amb els seus exèrcits, disposats a guerrejar contra els lamanites.

2. I els exèrcits dels nefites foren foragitats altra vegada fins a la terra de Desolació. I encara desfets de fatiga, els caigué al damunt una força nova de lamanites; i tingueren una batalla terrible, fins que els lamanites prengueren possessió de la [b]ciutat de Desolació, i mataren molts nefites i en feren molts presoners.

3. Els altres varen fugir, i anaren a ajuntar-se als habitants de la [c]ciutat de Teàncum. Aquesta es trobava a la frontera, prop del mar, i també estava prop de la [d]ciutat de Desolació.

4. Fou perquè els exèrcits dels nefites escometeren els lamanites, que començaren a quedar destruïts; perquè de no ésser així, els lamanites no haurien tingut cap poder sobre ells.

5. Però heus aquí, els judicis de Déu assoliran els malvats. I és pels dolents que els dolents són castigats, perquè són els qui exciten el cor dels fills dels homes a l'efusió de sang.

6. I succeí que els lamanites feren preparatius per a pujar contra la ciutat de Teàncum.

7. I en l'any tres-cents seixan-

m, 1 Ne. 12:10. 3 Ne. 27:27. *n*, 1 Ne. 12:9. *o*, vegeu *d*, 3 Ne. 26. *p*, 1 Ne. 13:20-29, 41, 42. *q*, vegeu *k*, 2 Ne. 25. *r*, 2 Ne. 26:12. Vegeu *b*, Mos. 3. Cap. 4: *a*, vegeu *2m*, Al. 22. *b*, vegeu *2m*, Al. 22. *c*, vers. 6, 7, 14. *d*, vegeu *2m*, Al. 22.

* L'any 363 d.C.

ta-quatre, els lamanites pujaren contra la [c]ciutat de Teàncum, per tal d'apoderar-se també d'aquesta ciutat.

8. I succeí que foren repellits i rebutjats pels nefites. I quan aquests veieren que els havien foragitat, altra vegada es [d]vanaren del propi poder. I sortiren en la seva pròpia força, i reconquistaren la [e]ciutat de Desolació.

9. Ara, totes aquestes coses s'havien fet, i molts milers d'homes havien estat morts pels dos costats, tant dels nefites com dels lamanites.

10. I succeí que havia passat l'any tres-cents seixanta-sis, i altra vegada sortiren els lamanites a batre's amb els nefites. Però amb tot, els nefites no es penedien de la maldat que havien fet, sinó que perseveraven tostemps en la seva iniquitat.

11. I es impossible que cap llengua detalli o cap home faci descripció exacta de l'horrible escena de sang i de carnatge que es veia entre el poble, tant entre nefites com lamanites. I tot cor s'havia empedreït, de manera que es delectaven en vessar la sang sense parar.

12. I mai no hi havia hagut tan gran dolenteria entre tots els fills de Lehí, ni tampoc entre tota la casa d'Israel, segons la paraula del Senyor, com la que hi havia entre aquest poble.

13. Succeí que els lamanites prengueren la [h]ciutat de Desolació, i així feren per ésser més nombrosos que els nefites.

14. I també marxaren contra la [i]ciutat de Teàncum, i en foragitaren els seus habitants. I feren molts presoners, tant de dones com de nens, i els [j]oferiren en sacrifici als seus deus ídols.

15. En l'any tres-cents seixanta-set, succeí que els nefites, enutjats perquè els lamanites els havien [k]sacrificat les seves dones i els seus fills, marxaren contra aquests, encesos de còlera, fins a derrotar-los novament i a foragitar-los de les seves terres.

16. I els lamanites no sortiren altra vegada contra els nefites fins l'any tres-cents setanta-cinc.

17. I aquest mateix any baixaren contra els nefites amb totes les seves forces; i eren incomptables, de tants que n'hi havia.

18. I des d'aquest temps endavant els nefites ja no tingueren cap prevalença sobre els lamanites, sinó que començaren a esvair-se del seu davant com la rosada davant el sol.

19. I succeí que els lamanites baixaren contra la [l]ciutat de Desolació, i allí es lliurà una gran batalla, en la qual quedaren derrotats els nefites.

20. I aquests tornaren a fugir

e, vegeu *c*. *f*, Morm. 3:9. *g*, vegeu *2m*, Al 22. *h*, vegeu *2m*, Al. 22. i, vegeu *c*. vers. 15, 21. *k*, vegeu *j*. *l*, vegeu *2m*, Al. 22.

davant d'ells, fins que arribaren a la ciutat de Boaz. Allí feren front als lamanites amb un coratge tan gran que els lamanites no els pogueren vèncer fins a la segona escomesa.

21. I quan els escometeren per segona vegada, els nefites foren foragitats i morts amb grans estralls; i les seves dones i els nens foren sacrificats [m]altra volta als ídols.

22. I succeí que els nefites fugiren al seu davant altra vegada, emportant-se'n tots els habitants de les ciutats i viles.

23. Ara jo, Mormó, veient que els lamanites estaven a punt d'enderrocar el país, vaig anar al [n]turó de Shim i em vaig prendre tots els annals que Ammaron havia [o]amagat per al Senyor.

CAPÍTOL 5

Mormó cedeix i es posa de nou al cap dels nefites. Els lamanites, més nombrosos que els nefites. Crim i carnatge. El compendi que Mormó fa dels annals.

1. Succeí que vaig anar entre els nefites, penedit del [a]jurament que havia fet de no ajudar-los més. I em donaren altra vegada el comandament dels seus exèrcits, perquè em tenien com al qui podia alliberar-los de les seves afliccions.

2. Però heus aquí, jo ja no tenia cap esperança, perquè coneixia els judicis del Senyor que havien de caure al seu damunt; perquè no es penedien pas de les seves iniquitats, sinó que lluitaven per la vida, sense invocar aquell Esser que els havia creat.

3. I succeí que els lamanites se'ns tiraren al damunt quan havíem fugit a la ciutat de Jordà, però foren rebutjats en què no prengueren la ciutat en aquell temps.

4. I succeí que altra vegada vingueren contra nosaltres, però mantinguérem la ciutat. També hi havia altres ciutats defensades pels nefites, i aquestes places fortes els tallaven el pas, que no pogueren entrar a l'indret que teníem davant nostre, per a destruir els habitants de la nostra terra.

5. I succeí que qualsevol terra que havíem deixat enrera, i que els habitants no s'havien arreplegat, els lamanites destruïren; i incendiaren els pobles, les viles i les ciutats. Així havien passat tres-cents setanta-nou anys.

6. Succeí que en l'any tres-cents vuitanta, els lamanites pujaren altra vegada a combatre'ns, i els vàrem fer front amb valentia. Però tot fou en va, perquè eren tants que petjaren el poble de Nefí al seu pas.

7. I succeí que ens posàrem altra vegada en fuita. I els qui

m, vegeu *j*. *n*, Morm. 1:3. Et. 9:3. *o*, vegeu *2f*, 4 Ne. CAP. 5: *a*, Morm. 3:11, 16.

fugien més de pressa que els lamanites, s'escaparen; i aquells que la fuita no passava dels lamanites, foren arrasats i destruïts.

8. Ara, jo, Mormó, no desitjo pas turmentar-los l'ànima als homes en tirar-los al davant una escena tan terrible de sang i carnatge com la que es desplegà davant els meus ulls, però sabent que [b]aquestes coses segurament han de fer-se conèixer, i que tot allò que sigui amagat ha d'ésser [c]revelat des dels terrats de les cases —

9. I també, que un coneixement d'aquestes coses ha d'arribar a la resta d'aquest poble, i també als gentils, els quals, segons ha dit el Senyor, [d]escamparien aquest poble, i que aquest poble seria tingut com a un no-res entre ells — així doncs, escric un [e]breu compendi. No m'atreveixo a escriure el relat complet del que he vist, a causa del manament que he rebut, i també perquè vosaltres no tingueu massa tristor de la dolenteria d'aquest poble.

10. Ara, això dic a la [f]seva semença, i també als gentils que tenen cura de la casa d'Israel, a aquells que comprenen i coneixen d'on vénen les seves benediccions.

11. Perquè jo sé que tots semblants s'entristiran de la calamitat de la casa d'Israel; sí, s'afligiran per la destrucció d'aquest poble. S'entristiran que no s'havia penedit aquest poble, per tal d'haver quedat encerclat en braços de Jesús.

12. Ara, aquestes coses s'han escrit per a la resta de la casa de Jacob. I són escrites d'aquesta faisó, ja que Déu sap que la iniquitat no els hi farà eixir. Han d'ésser [g]amagades per al Senyor, per tal que sortin al seu temps assenyalat.

13. I aquest és el manament que jo he rebut. Heus aquí que [h]eixiran, segons el manament del Senyor, quan ell ho jutgi bo, en la seva saviesa.

14. I heus aquí, arribaran fins als incrèduls dels jueus. I amb aquest fi hi arribaran — per tal que siguin [i]persuadits que Jesús és el Crist, el Fill del Déu vivent; perquè el Pare realitzi, mitjançant el seu més Benamat, el seu gran designi etern, de [j]restaurar els jueus, o tota la casa d'Israel, a la terra de la seva herència, que el seu Déu i Senyor els ha donat, tot complint la seva aliança.

15. I també perquè la [k]semença d'aquest poble cregui més plenament en el seu [l]evangeli, que els eixirà des dels gentils. Perquè aquest poble serà [m]escampat i [n]esdevindrà un poble fosc, brut i repugnant,

---

b, vers. 9-15. *c*, vegeu *c*, 2 Ne. 27. *d*, vers. 19, 20. 1 Ne. 13:14. 22:7. 2 Ne. 1:11, 12. 10:18. 26:19. 3 Ne. 16:8, 9. 20:27, 28. *e*, vegeu *a*, Morm. 1. *f*, 2 Ne. 1:31. *g*, Morm. 8:4, 13, 14. Moro. 10:2. *h*, vegeu *c*, 2 Ne. 27. *i*, vegeu *f*, 2 Ne. 25. *j*, vegeu *e*, 1 Ne. 15. *k*, vegeu *f*. *l*, 1 Ne. 13:20-29, 38-41. Morm. 7:8, 9. *m*, vegeu *d*. *n*, vegeu *d*, 1 Ne. 2.

més enllà del que mai s'ha vist entre nosaltres, sí, més encara d'allò que s'ha vist entre els lamanites. I això a causa de la seva incredulitat i la seva °idolatria.

16. Perquè l'Esperit del Senyor ja ha cessat d'esforçar-se amb els seus pares. Estan sense Crist i sense Déu en el món, i són empesos d'un cantó a l'altre com la palla davant el vent.

17. En altre temps foren un poble delitós i tenien el Crist per pastor; sí, els menava el mateix Déu el Pare.

18. Però ara, heus aquí, són menats per Satanàs, com la palla que empeny el vent, o com la barca batzegada per les ones, sense veles o àncora, ni res per governar-la. I com aquesta, així són ells també.

19. Heus aquí que el Senyor ha reservat la seva benedicció, que haguessin rebut en la terra, per als gentils que la [p]posseiran.

20. Però succeirà que els gentils els [q]foragitaran i escamparan. I quan hauran estat foragitats i escampats pels gentils, [r]llavors el Senyor es recordarà de l'aliança que va fer amb Abraham i amb tota la casa d'Israel.

21. I el Senyor també es recordarà de les [s]pregàries que els justos li han adreçat per a ells.

22. Aleshores, oh gentils, com podreu aguantar-vos davant el poder de Déu, si no us penediu i torneu de les vostres males maneres?

23. No sabeu que esteu en les mans de Déu? No sabeu que ell té tot poder, i que a la seva gran comanda la [t]terra s'enrotllarà com un full?

24. Per tant, penediu-vos i humilieu-vos davant d'ell, no sigui que us sorti en justícia en contra — no sigui que una [u]resta de la semença de Jacob passi entremig de vosaltres com un lleó, i us destrossi, i que no hi hagi ningú que deslliuri.

CAPÍTOL 6

El pujol de Cumora i els seus annals. Lluita final entre les dues nacions. Els lamanites surten victoriosos. Vint-i-quatre nefites supervivents.

1. Ara acabo el meu registre sobre la destrucció del meu poble, els nefites. Succeí que nosaltres marxàrem davant dels lamanites.

2. I jo, Mormó, vaig escriure una epístola al rei dels lamanites, i li vaig demanar que ens permetés de reunir el nostre poble al [a]país de Cumora, prop d'un pujol anomenat Cumora, des d'on els podríem presentar batalla.

3. I el rei dels lamanites em

o, vegeu *j*, Morm. 4. *p*, 1 Ne. 13:12-19. 2 Ne. 1:11. 10:10-14, 18, 19. 26:19, 20. 30:3. *q*, vegeu *d*. *r*, 3 Ne. 16:8-12. 21:1-11. *s*, Enós 12-18. Morm. 8:24-26. Morm. 9:36, 37. *t*, vegeu *c*, 3 Ne. 26. *u*, vegeu *k*, 3 Ne. 20. Cap. 6: *a*, vers. 4-6, 11. Morm. 8:2.

concedí el que li vaig demanar.

4. I succeí que anàrem al país de Cumora i hi plantàrem les tendes al voltant del pujol de Cumora. Era un país de moltes aigües, rius i fonts; i allí teníem esperança de prevaler als lamanites.

5. I *quan havia passat l'any [b]tres-cents vuitanta-quatre, havíem arreplegat tots els restants del nostre poble al país de Cumora.

6. I succeí que quan haguérem reunit en un tot el poble, jo, Mormó, vaig [c]començar a envellir. I coneixent que seria l'última lluita del meu poble, i havent rebut del Senyor el manament de no deixar que els annals que ens havien transmès els nostres pares, que eren [d]sagrats, caiguessin en les mans dels lamanites (perquè ells els destruïrien), per tant, vaig fer aquesta [e]narració treta de les [f]planxes de Nefí. I vaig [g]amagar al [h]pujol de Cumora [i]tots els annals que m'havien estat confiats per la mà del Senyor, fora [j]d'aquestes poques que vaig lliurar al meu fill Moroni.

7. I succeí que el meu poble, junt amb les seves dones i fills, ja veien els exèrcits dels lamanites, que els marxaven a sobre. I amb aquesta terrible por de la mort que omple el cor de tots els malvats, els expectaven.

8. I succeí que arribaren a combatre'ns. I tota ànima s'omplia de terror per ésser tants els seus nombres.

9. I succeí que es llançaren damunt el meu poble [k]amb l'espasa, l'arc, i la fletxa i el destral, i amb tota mena d'armes de guerra.

10. I succeí que els meus homes foren segats, sí, fins els deu mil que estaven amb mi; i jo vaig caure ferit entremig. I em passaren de llarg, i no em llevaren la vida.

11. Quan ja hagueren passat — i havien estassat tot el meu poble, llevat de vint-i-quatre de nosaltres (entre els quals es trobava el meu fill Moroni), i nosaltres havien sobreviscut la mortaldat del nostre poble — l'endemà quan els lamanites s'hagueren retirat als seus campaments, des de dalt del [l]pujol de Cumora veiérem els deu mil del meu poble, tots segats, que jo havia conduït al combat.

12. I també veiérem els deu mil del meu poble que havien estat dirigits pel meu fill Moroni.

13. També els deu mil de Gidgiddona que havien caigut, i ell mateix entremig.

14. I Lamah havia caigut amb els seus deu mil. I Gilgal havia caigut amb els seus deu mil. I Limha havia caigut amb els seus deu mil. I Jeneum havia

b, 3 Ne. 2:7, 8. *c*, 4 Ne. 48. Morm. 1:2. 8:1. *d*, vegeu *2f*, 4 Ne. *e*, vegeu *a*, Morm. 1. *f*, vegeu *f*, 1 Ne. 1. *g*, vegeu *g*, Morm. 5. *h*, veegu *a*. *i*, vegeu 2f, 4 Ne. *j*, vegeu *a*, Morm. 1. *k*, vegeu *2q*, Al. 43. *l*, vegeu *a*.

* L'any 385 d.C.

caigut amb els seus deu mil. I Cumeníah, i Moroníah, Antiònum i Shiblon, i Shem i Josh havien caigut, amb els seus deu mil cadascú.

15. I n'hi havia altres deu que caigueren per l'espasa, amb els seus deu mil cadascú. Sí, àdhuc tots del meu poble, fora [m]d'aquells vint-i-quatre que eren amb mi, i uns [n]pocs que s'havien escapolit a les terres del sud, i uns quants que s'havien [o]passat als lamanites. I la seva carn i els seus ossos i sang jeien damunt la faç de la terra, jaquits per les mans dels qui els occiren, per a descompondre's damunt la terra, i a desfer-se i retornar a la seva mare terra.

16. I la meva ànima es partia d'angoixa pels occits del meu poble, i vaig exclamar:

17. Oh vosaltres, bells meus, com heu pogut deixar els camins del Senyor! Oh formosos, com poguéreu rebutjar aquell Jesús que us rebia amb els braços oberts!

18. Heus aquí que si no haguéssiu fet així, no hauríeu caigut! Però heus aquí que heu caigut, i jo ploro la vostra pèrdua!

19. Oh formosos fills i filles, vosaltres, pares i mares, marits i esposes, formosos, com és que heu pogut caure?

20. Pero heus aquí, que us n'heu anat, i les meves angoixes no us poden portar de volta!

21. I s'apropa el dia en què la vostra mortalitat s'ha de [p]revestir d'immortalitat, i aquests cossos que ara es [p]descomponen en la corrupció, aviat s'han de tornar incorruptes. Llavors haureu d'estar-vos davant el tribunal de Crist, per a ésser jutjats segons les vostres obres. I si és que sou justos, aleshores sereu beneïts junt amb els vostres pares que partiren abans que vosaltres.

22. Oh, que us haguéssiu penedit abans que aquesta gran destrucció us hagués caigut al damunt! Però heus aquí, ja us n'heu anat, i el Pare, sí, l'Etern Pare del cel, coneix el vostre estat. I ell fa amb vosaltres d'acord amb la seva justícia i misericòrdia.

CAPÍTOL 7

Mormó afirma als lamanites que són de la casa d'Israel. Els exhorta per a la seva salvació.

1. Ara, voldria dir alguna cosa a la resta d'aquest poble, que ha estat salvada, si és que Déu els dóna les meves paraules per tal que coneguin les coses dels seus pares. Sí, m'adreço a vosaltres, una resta de la casa d'Israel. I aquestes són les paraules que dic:

2. Sapigueu que vosaltres sou de la casa d'Israel.

---

m, ver. 11. *n*, Morm. 8:2. *o*, vegeu *h*, Al. 45. *p*, vegeu *d*, 2 Ne. 2.

3. Sapigueu que heu d'arribar al penediment, o no podreu salvar-vos.

4. Sapigueu que heu de deposar les vostres armes de guerra i no delectar-vos més en el vessament de sang; i no aixecar més les armes, si no és Déu el qui us mana.

5. Sapigueu que heu d'arribar a [a]coneixença dels vostres pares, i de penedir-vos de tots els vostres pecats i iniquitats; i de creure en Jesucrist — que és el Fill de Déu, i que va ésser mort pels jueus. I que pel poder del Pare s'ha alçat altra vegada, pel qual ha assolit la [b]victòria damunt la tomba. I que també en ell el [c]fibló de la mort resta sumit.

6. I ell duu a terme la [d]resurrecció dels morts, per la qual l'home s'ha d'alçar per a comparèixer davant el seu tribunal.

7. I ha dut a terme la [e]redempció del món, per la qual tot aquell que serà trobat innocent davant d'ell, el dia de judici, li serà concedit de viure a la presència de Déu en el seu regne, per a cantar lloances perpetues amb els [f]cors de dalt, al Pare, i al Fill i a l'Esperit Sant, que són [g]un sol Déu, en un estat de felicitat que no té fi.

8. Per tant, penediu-vos i [h]bategeu-vos en nom de Jesús. I arrapeu-vos a l'evangeli de Crist que us serà posat al davant, no sols en [i]aquests annals, sinó també en aquells que vindran [j]des dels jueus als gentils, i des dels gentils fins a vosaltres.

9. Perquè heus aquí, s'escriuen [k]aquests perquè vosaltres cregueu en [l]aquells. I si creieu en aquells, també creureu en aquests. I si creieu en aquests, [m]sabreu allò que pertany als vostres pares, així com de les obres meravelloses que es varen fer entre ells pel poder de Déu.

10. També sabreu que sou una resta de la semença de Jacob; per tant, sou comptats entre el poble de la primera aliança. I si és que creieu en Crist i sou [n]batejats, primer amb aigua i després [o]amb foc i l'Esperit Sant, tot seguint l'exemple del nostre Salvador, d'acord amb el que ens ha manat, us en sortireu bé el dia del judici. Amén.

CAPÍTOL 8

Moroni acaba els annals del seu pare. Després dels estralls de Cumora. Mormó es troba entre els morts. Els lamanites i els lladres es fan amos del país. Els annals de Mormó eixiran des de la terra. Descripció de les condicions i calamitats dels darrers dies.

---

a, vegeu *g*, 2 Ne. 3. *b*, vegeu *h*, Mos. 16. *c*, vegeu *i*, Mos. 16. *d*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *e*, Mos. 2:28. *f*, vegeu *k*, 2 Ne. 31. *g*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *h*, vegeu *a*, Morm. 1. *i*, vegeu *l*. Morm. 5. *j*, 3 Ne. 5:12-17. Vegeu *a*, Morm. 1. *k*, vegeu *l*, Morm. 5. *l*, vegeu *g*, 2 Ne. 3. *m*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *n*, vegeu *z*, 3 Ne. 9.

1. Heus aquí que jo, [a]Moroni, acabo els annals del meu pare, Mormó. Son poques les coses que tinc per a escriure, les quals el meu pare em manà que escrivís.

2. Ara, succeí que després de la [b]gran i terrible batalla de [c]Cumora, els nefites que s'havien fet [d]escàpols a la terra del sud foren caçats pels lamanites fins que tots restaren morts.

3. I també mataren el meu pare. I jo resto sol per a escriure la trista història de la destrucció del meu poble. Però heus aquí, ells se n'han anat, i jo compleixo el manament del meu pare. I si és que els lamanites em mataran, no sé pas.

4. Així doncs, escriuré i [e]amagaré aquests annals sota terra. I on aniré jo, no té cap importància.

5. El meu pare ha [f]fet aquesta relació, i n'ha explicada el propòsit. I jo també escriuria, si tingués [g]lloc en les planxes; però no en tinc. Tampoc no tinc de metall, perquè estic tot sol. El meu pare ha estat [h]mort en combat, i tots els meus parents, i no tinc cap amic ni lloc per on anar. I no sé [i]quant temps el Senyor voldrà que jo visqui.

6. Han passat *quatre-cents anys des de l'adveniment de nostre Senyor i Salvador.

7. Els lamanites han perseguit el meu poble, els nefites, de ciutat en ciutat, i d'un indret a l'altre, fins que ja [j]no en queda cap. I grandiosa ha estat la seva caiguda; sí, gran i prodigiosa és la destrucció del meu poble, els nefites.

8. Heus aquí que és la mà del Senyor la que ho ha fet. També els lamanites estan en guerra els uns contra els altres, i tota la superfície d'aquest país és una ronda contínua d'assassinats i d'efusió de sang. I ningú no sap el [k]final de la guerra.

9. Ara, no parlaré més d'ells, perquè no hi ha cap més que lamanites i [l]lladres damunt la superfície de la terra.

10. I no n'hi ha cap que conegui el veritable Déu, fora dels [m]deixebles de Jesús que restaren en el país fins que la dolenteria del poble fou tan gran que el Senyor no permetia que es [n]quedessin amb el poble. I on es trobin sobre la superfície de la terra, no ho sap ningú.

11. Però heus aquí, el meu [o]pare i jo els hem vist, i ens han ministrat.

12. I aquell que rebi [p]aquests annals, i no els condemnarà per les imperfeccions que hi hagi en ells, sabrà [q]coses més grans que aquestes. Heus aquí

---

a, Morm. 6:5. Moro. 9:24. *b*, Morm. 6:8-15. *c*, vegeu *a*, Morm. 6. *d*, Morm. 6:15. *e*, vegeu *g*, Morm. 5. *f*, vegeu *a*, Morm. 1. *g*, Morm. 6:6. *h*, ver. 3. *i*, Moro. 1. 10:1, 2. *j*, vegeu *d*, 1 Ne. 12. *k*, 1 Ne. 12:20-23. *l*, vegeu *2c*, 4 Ne. *m*, vegeu *d*, 3 Ne. 28. *n*, Morm. 1:16. *o*, 3 Ne. 28:26. *p*, 3. Ne. 5:8-11, 13-18. Vegeu *a*, Morm. 1. *q*, 3 Ne. 26:6-11. Ét. 4:8, 13.

* L'any 401 d.C.

que sóc Moroni. I si fos possible, us faria conèixer totes les coses.

13. Heus aquí que poso terme de parlar d'aquest poble. Sóc fill de Mormó, i el meu pare era [r]descendent de Nefí.

14. I sóc el mateix que [s]amago aquests annals per al Senyor. Les planxes mateixes no tenen cap valor, per manament del Senyor, ja que veritablement ha dit que ningú no les tindrà per a treure'n cap guany. Però el registre sí que és de gran valor, i el [t]qui el faci sortir a la [u]llum, el Senyor el beneirà.

15. Perquè ningú no podrà tenir poder de treure'l a la llum si no li ha estat donat de Déu; ja que Déu vol que es faci amb l'ull singular a la seva glòria, o per al benestar de l'antic i tant de temps dispersat poble de l'aliança del Senyor.

16. I beneït sigui [v]aquell que portarà aquesta cosa a la llum, perquè serà treta de les tenebres a la llum, segons la paraula de Déu. Sí, serà treta [w]de [x]la terra, i resplendirà des de les tenebres, i vindrà a coneixença del poble. I es farà pel poder de Déu.

17. I si s'hi troben faltes, són les [y]faltes d'un home. Però heus aquí, nosaltres no sabem de cap falta. Sigui com sigui, Déu sap totes les coses. Per tant, aquell que [z]condemna, que prengui cura, no sigui que es posi en perill del foc de l'infern.

18. I aquell que digui: Demostreu-m'ho, o sereu [2a]ferits — que tingui cura, no sigui que mani allò que és prohibit del Senyor.

19. Perquè aquell que jutgi amb temeritat, amb temeritat li tornaran a jutjar; perquè segons les seves obres serà la seva paga. Per això, aquell que fereixi serà ferit altra vegada, del Senyor.

20. Heus aquí, l'escriptura diu: L'home no ferirà ni jutjarà, perquè el judici em pertoca, diu el Senyor, i la venjança també es meva; i jo donaré la paga.

21. Aquell que respirarà ira i baralles contra l'obra del Senyor, i contra el poble de l'aliança del Senyor, que és la casa d'Israel, i que diu: Destruirem l'obra del Senyor, i el Senyor no es recordarà de la seva aliança que ha fet amb la casa d'Israel — aquell està en perill d'ésser [2b]estassat i llençat al foc.

22. Perquè els designis eterns del Senyor marxaran endavant, fins que totes les seves promeses siguin complides.

23. Escodrinyeu les profecies d'Isaïes. Heus aquí que no les puc escriure. Sí, jo us dic que aquells sants que m'han precedit i que han posseït

r, 3 Ne. 5:20. *s*, vegeu *n*, 1 Ne. 13. Moro. 10:1, 2. *t*, vegeu *e*, 2 Ne. 3. *u*, vegeu e, 2 Ne. 3. *v*, vegeu c, 2 Ne. 27. *x*, vegeu la portada. Morm. 9:31, 33. Et. 12:22-28, 35. *y*, vegeu la portada. Vers. 19, 21. 2 Ne. 28:29, 30. 3 Ne. 29. Et. 4:8-10. *z*, vers. 19, 20. *2a*, vegeu *y*.

aquesta terra, clamaran, sí, des de la [2b]pols clamaran al Senyor. I com viu el Senyor, ell recordarà l'aliança que ha fet amb ells.

24. Ell coneix les seves pregàries, que es feien a favor dels seus germans. I coneix la seva fe, perquè en [2c]nom seu podien moure les muntanyes, i en nom seu podien fer tremolar la terra. Pel poder de la seva paraula feien enderrocar presons, i ni el forn ardent els podia danyar, ni bèsties salvatges, ni serpents verinoses, a causa del poder de la seva paraula.

25. Heus aquí que les [2d]seves pregàries també eren a favor [2e]d'aquell a qui el Senyor permetria treure a llum aquestes coses.

26. Ningú no ha de dir que no eixiran, ja que certament ho faran, perquè és el Senyor que ho ha dit. [2f]Sortiran de la terra, per la mà del Senyor, i ningú no ho pot deturar. I vindrà en un dia en què es dirà que ja s'han acabat els [2g]miracles. I serà com si [2h]algú parlés d'entre els morts.

27. Serà en un dia quan [2i]la sang dels sants cridarà al Senyor, a causa de les [2j]combinacions secretes i les obres de tenebres.

28. Sí, serà en un dia en què el poder de Déu es [2k]negarà, i les esglésies s'hauran [2l]corromput, i seran enlairades en l'orgull del seu cor. Sí, en un dia quan els mateixos dirigents de les esglésies i els mestres, s'alçaran en l'orgull del seu cor, fins i tot a envejar aquells que pertanyen a les seves esglésies.

29. Sí, serà en un dia en què se [2m]sentirà de focs, i tempestes, i vapors de fum en països estrangers.

30. I també se [2n]sentirà de guerres, rumors de guerres, i [2o]terratrèmols en diversos llocs.

31. Sí, passarà en un dia quan hi haurà grans pollucions damunt la faç de la terra. Hi haurà [2p]assassinats, i robatoris, i mentides i enganys, i prostitucions, i tota mena d'abominacions. Quan n'hi haurà molts que diran: Feu així, o feu això, que no té importància, perquè el Senyor sostindrà tots semblants en el darrer dia. Però ai d'aquells, perquè estan en el fel de l'amargura i en els lligams de la iniquitat.

32. Sí, vindrà en un dia en què seran bastides esglésies que diran: Veniu a nosaltres, i pels vostres diners obtindreu el perdó dels vostres pecats.

33. Oh poble malvat, pervers i testarrut! [2q]Per què us heu edificat esglésies per a fer-vos

---

2b, vegeu *s*, Morm. 5. *2c*, vegeu *c*, Jac. 4. *2d*, vegeu *s*, Morm. 5. *2e*, vegeu *e*, 2 Ne. 3. *2f*, vegeu *c*, 2 Ne. 27. *2g*, 2 Ne. 28:4-6. 3 Ne. 29:7. Morm. 8:28. 9:15-26. Vegeu r, 2 Ne. 26. *2h*, 2 Ne. 26:15, 16. 33:13. Morm. 9:30. Moro. 10:27. *2i*, vegeu *f*, 2 Ne. 28. *2j*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *2k*, vegeu *2g*. *2l*, vers. 32-38. Vegeu *q*, 2 Ne. 26. *2m*, 1 Ne. 22:18. 2 Ne. 27:1-3. *2n*, 1 Ne. 14:15-17. 22:13-15. Is. 66:15, 16. *2o*, 2 Ne. 27:2. *2p*, 3 Ne. 16:10. 21:19. Cap. 30. *2q*, vegeu *2l*.

un guany? Perquè heu [2r]desfigurat la santa paraula de Déu, per tal d'atreure-us damnació a les vostres ànimes? Heus aquí, mireu a les [2s]revelacions de Déu, perquè s'apropa el temps, aquell dia en què totes aquestes coses han de complir-se.

34. Heus aquí que el Senyor m'ha mostrat [2t]coses grans i meravelloses sobre allò que aviat ha de venir, aquell dia en què aquestes coses eixiran entre vosaltres.

35. Heus aquí, jo us parlo com si estiguéssiu presents, però no ho sou. Emperò Jesucrist us ha mostrat a mi, i jo conec les vostres obres.

36. Sé que camineu en [2u]l'orgull del vostre cor, i no hi ha cap, només [2v]uns quants, que no s'enlairen en l'orgull del cor, tot vestint-se de robes sumptuoses, fins a les enveges, les baralles, les malícies, les persecucions i a tota mena d'iniquitat. I les vostres esglésies, sí, cadascuna d'elles, s'han polluït a causa de l'orgull del vostre cor.

37. Perquè heus aquí, estimeu els diners, i els vostres béns, i les vostres robes sumptuoses, i l'adornament de les vostres esglésies, més que [2x]estimeu els pobres i els necessitats, els malalts i afligits.

38. Oh vosaltres, pollucions, hipòcrites i mestres, que us veneu per allò que es podrirà! Per què heu polluït la santa església de Déu? Per què us avergonyeu de prendre-us el [2y]nom de Crist? Per què no penseu que és de més gran valor una felicitat eterna, que aquella misèria que no termina mai — per amor de les lloances del món?

39. Per què us engalaneu amb allò que no té vida, i així i tot [2z]permeteu que el famolenc, el necessitat, el despullat, el malalt i l'afligit, passin pel vostre costat, i no els feu cas?

40. Sí, per què ordiu les vostres [3a]abominacions secretes, per tal de treure-us un guany, i feu que les vídues i els orfes plorin davant el Senyor, i que la [3b]sang dels seus pares i marits clami al Senyor des de la terra, per a la venjança damunt els vostres caps?

41. Heus aquí, que [3c]l'espasa de la venjança penja damunt vostre. I s'apropa el dia en què ell venjarà la [3d]sang dels sants damunt vostre, perquè no suportarà els seus clams per més temps.

CAPÍTOL 9

Moroni s'adreça als incrèduls. El seu testimoniatge sobre el Crist. L'idioma nefita conegut com l'egipci reformat.

1. Ara jo parlo també d'aquells que no creuen en Crist.

2n, 1 Ne. 13:20-29, 32, 34, 35, 40, 41. *2s*, 1 Ne. 14:18-27. Et. 4:16. *2t*, vegeu *i*, 2 Ne. 25. *2u*, 2 Ne. 28. 3 Ne. 16:10. *2v*, 2 Ne. 28:14. *2x*, vegeu *l*, Mos. 4. *2y*, vegeu *e*, Mos. 5. *2z*, vegeu *l*, Mos. 4. *3a*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *3b*, vegeu *f*, 2 Ne. 28. *3c*, vegeu *k*, 1 Ne. 14. *3d*, vegeu *f*, 2 Ne. 28.

2. Heus aquí, ¿creureu en el dia de la vostra visita — heus aquí, quan el Senyor vindrà, sí, aquell gran dia mateix en què la [a]terra serà enrotllada com un full, i els elements es fondran amb calor abrasadora, sí, aquell gran dia quan sereu portats a comparèixer davant l'Anyell de Déu — aleshores direu que no hi ha Déu?

3. Negareu llavors per més temps el Crist, o podreu contemplar l'Anyell de Déu? Es que penseu que habitareu amb ell, sota una consciència de la vostra culpabilitat? Us imagineu que podríeu sentir-vos feliços de viure amb aquell Esser Sant, mentre la vostra ànima fos turmentada amb una consciència de la culpabilitat de què heu abusat per sempre de les seves lleis?

4. Heus aquí, us dic que seríeu més malaurats de viure amb un Déu sant i just, sota una consciència de la vostra brutícia davant d'ell, que no pas de viure amb les ànimes condemnades a l'infern.

5. Perquè heus aquí, quan sereu portats a contemplar la vostre nuesa davant Déu, i també la glòria de Déu i la santedat de Jesucrist, se us encendrà una flama de foc inextingible a sobre.

6. Llavors, oh incrèduls, retorneu al Senyor! Clameu al Pare poderosament, en nom de Jesús, perquè tal vegada us trobeu sense màcula, purs, bells i blancs, havent estat netejats per la [b]sang de l'Anyell, aquell gran i darrer dia.

7. I altra vegada parlo a vosaltres que negueu les revelacions de Déu, i que dieu que ja s'han abolit, que ja [c]no hi ha revelacions, ni profecies, ni dons, ni guariments, ni do de llengües, ni interpretació de llengües.

8. Heus aquí, us dic que aquell que nega aquestes coses no coneix pas l'evangeli de Crist. Sí, no ha llegit pas les escriptures, i si les ha llegides, no les comprèn.

9. Perquè no hi llegim que Déu és el [d]mateix, ahir, avui i sempre més, i que en ell no hi ha variació ni ombra de canvi?

10. Ara, si vosaltres us heu imaginat un déu que varia i en qui hi ha ombra de canvi, aleshores us heu imaginat un déu que no és pas un Déu de miracles.

11. Però heus aquí, jo us mostraré un Déu de miracles, el mateix Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob. I és aquell mateix Déu que ha creat els cels i la terra, i tot el que contenen.

12. Heus aquí, que ell [e]creà Adam, i per [f]Adam va venir la

---

a, vegeu *c*, 3 Ne. 26. *b*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *c*, vegeu *e*, 3 Ne. 29. Vegeu 2*g*, Morm. 8. d, vers. 10, 19. 1 Ne. 10:18, 19. Al. 7:20. Moro. 8:18. *e*, vegeu *m*, Mos. 2. *f*, 2 Ne. 2:18, 19, 21. 9:6-9. Mos. 3:26. 16:3-5. Al. 12:22, 26. Hel. 14:16. Et. 3:13. Moro 8:8.

caiguda de l'home; i per la caiguda de l'home vingué Jesucrist, sí, el [g]Pare i el [h]Fill. I per Jesucrist vingué la redempció de l'home.

13. I per la redempció de l'home, que vingué per Jesucrist, els homes són retornats a la presència del Senyor. Sí, és en això que [i]tothom és redimit, perquè la mort de Crist duu a terme la [j]resurrecció, que realitza una redempció d'un [k]son sense fi, del qual tots els homes seran despertats pel poder de Déu quan soni la trompeta. I surtiran, tant grans com petits, i tots es presentaran davant el seu tribunal, redimits i desfermats d'aquest lligam etern de la mort, que és una mort temporal.

14. Llavors vindrà el judici del Sant sobre ells. I és aleshores que aquell que és [l]brut restarà brut, i el qui és just restarà just. El qui és feliç restarà feliç, i aquell que és infeliç, restarà infeliç.

15. Ara, oh vosaltres, tots que us heu imaginat un déu que [m]no pot fer miracles, jo us pregunto: Han passat totes aquestes coses de les quals us he parlat? Es que ja ha arribat la fi? Heus aquí, jo us dic que no. I Déu no ha cessat pas d'ésser un Déu de miracles.

16. Heus aquí, no són meravelloses als nostres ulls les coses que Déu ha fet? Sí, i qui pot comprendre les obres meravelloses de Déu?

17. Qui no dirà que no fou miracle que per la seva paraula el cel i la terra fossin fets? I que pel poder de la seva paraula l'home hagi estat creat de la [n]pols de la terra? I que pel poder de la seva paraula hagin estat fets els miracles?

18. I qui no dirà que Jesucrist no va fer molts poderosos miracles? I foren molts els grans miracles fets a mans dels apòstols.

19. I si es feien miracles llavors, per què Déu ha cessat d'ésser un Déu de miracles, i amb tot que és un Esser invariable? Heus aquí, us dic que ell [o]no canvia pas; si fos així, [p]deixaria d'ésser Déu. I ell no deixa pas d'ésser Déu, i és un Déu de miracles.

20. I la raó per la qual deixa de fer miracles entre els fills dels homes, és [q]perquè decauen en la incredulitat, i s'aparten del recte camí, i no coneixen el Déu en qui haurien de confiar.

21. Heus aquí, us dic que aquell que creu en Crist, sense dubtar, [r]tot allò que demani al Pare en nom de Crist li serà concedit. I aquesta promesa és per a tots, fins als confins de la terra.

22. Perquè així ho va dir Je-

---

g, vegeu *c*, Mos. 15. *h*, vegeu *b*, Mos. 3. *i*, vegeu *j*, 2 Ne. 9. *j*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *k*, vegeu *g*, 2 Ne. 9. *l*, vegeu *o*, 2 Ne. 9. *m*, vegeu *c*. *n*, vegeu *m*, Mos. 2. *o*, vegeu *d*. *p*, vegeu *f*, 2 Ne. 11. *q*, vegeu *d*, 3 Ne. 17. Vegeu *c*. *r*, 3 Ne. 18:20.

sucrist, el Fill de Déu, als seus deixebles que [s]haurien de romandre, i també a [t]tots els seus deixebles, en presència de la multitud: Aneu per tot el món i prediqueu l'evangeli a tota criatura;

23. El qui creurà i es [u]batejarà, serà salvat. Però aquell que no creurà serà condemnat.

24. I [v]aquests senyals acompanyaran els qui creuen: En nom meu expulsaran dimonis; parlaran noves llengües; aixecaran serpents; i si beuen alguna metzina, no els farà cap mal. Imposaran les mans sobre els malalts, i es posaran bons.

25. I aquell que creurà en el meu nom, sense dubtar, a ell li confirmaré totes les meves paraules, fins als confins de la terra.

26. Ara, doncs, qui podrà resistir les obres del Senyor? Qui pot negar les seves paraules? Qui s'alçarà contra el poder [x]otpoderós del Senyor? Qui menysprearà les obres del Senyor? Qui denigrarà els fills de Crist? Esguardeu, tots vosaltres, menyspreadors de les obres del Senyor, perquè us [y]estranyareu i morireu.

27. Llavors, no menyspreeu, ni us estranyeu, sinó escolteu les paraules del Senyor, i demaneu al Pare, en nom de Jesús, tot el que necessiteu. No dubteu, sinó sigueu creients, i comenceu, com en els dies de l'antigor, a acostar-vos al Senyor amb tot el cor; i treballeu la vostra pròpia salvació amb temor i tremolor davant ell.

28. Sigueu assenyats en els dies de la vostra prova; despulleu-vos de tota immundícia. No demaneu, per tal de consumir-ho en les vostres concupiscències, ans demaneu amb una resolució immutable, que no cedireu davant cap temptació, sinó que servireu el Déu veritable i vivent.

29. Mireu de [z]no batejar-vos indignament; mireu de no prendre el sagrament del Crist [1]indignament. Ans, mireu de fer totes les coses en dignitat, i en el nom de Jesucrist, el Fill del Déu vivent. I si feu així i [2a]persevereu fins a la fi, de cap manera no sereu rebutjats.

30. Heus aquí que us parlo com si parlés [2b]d'entre els morts, perquè jo sé que tindreu les meves paraules.

31. No em condemneu a causa de les meves imperfeccions, ni al meu pare per les seves, ni a aquells que han escrit abans que ell. Més bé, doneu gràcies a Déu que us ha manifestat les [2c]nostres imperfeccions, per tal que aprengueu a ésser més assenyats que nosaltres.

32. Ara, heus aquí, hem escrit aquests annals segons els nostres coneixements, amb els caràcters que anomenem entre nosaltres, [24]l'egipci reformat,

s, vegeu *d*, 3 Ne. 28. *t*, vegeu *c*, 3 Ne. 12. *u*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *v*, vegeu *c*. Mar. 16:17, 18. *x*, ver. 27. *y*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *z*, vegeu *t*, 3 Ne. 18. *2a*, vegeu *h*, 2 Ne. 31. *2b*, vegeu *2h*, Morm. 8. *2c*, vegeu *x*, Morm. 8. *2d*, vegeu *a*, 1 Ne. 1.

Entre l'any 400 i el 421 d.C.

els quals ens han estat transmesos, i els hem adaptat segons la nostra manera de parlar.

33. I si les [2e]nostres planxes haguessin estat prou grans, hauríem escrit en hebreu; però també hem [2f]adaptat l'hebreu. I si haguéssim pogut escriure en hebreu, no hauríeu trobat cap [2g]imperfecció en els nostres annals.

34. Però el Senyor coneix les coses que hem escrit, i també, que cap altre poble no coneix la nostra llengua. I és per això que ell ha aparellat els [2h]mitjans per a la seva interpretació.

35. Aquestes coses s'escriuen per tal que nosaltres traguem de les nostres vestidures la sang dels nostres germans que han [2i]decaigut en la incredulitat.

36. I heus aquí, això que nosaltres hem desitjat pel que fa als nostres germans — que siguin restaurats a coneixença de Crist — és [2j]segons les pregàries de tots els sants que han habitat en el país.

37. I que el Senyor Jesucrist concedeixi que les seves pregàries siguin contestades segons la seva fe. I que Déu el Pare es recordi de [2k]l'aliança que ha fet amb la casa d'Israel. I que ell els beneeixi per sempre més, mitjançant la fe en el nom de Jesucrist. Amén.

EL LLIBRE D'ETER

El registre dels jaredites, tret de les vint-i-quatre planxes trobades pel poble de Limhi en els dies del rei Mossíah.

CAPÍTOL 1

Genealogia del profeta Eter. La gran torre. Jared i el seu germà. La seva llengua no és confosa. Es preparen a migrar sota la direcció del Senyor.

1. Ara jo, Moroni, procedeixo a donar un relat d'aquells antics habitants que foren destruïts per la mà del Senyor damunt la superfície d'aquesta terra del [a]nord.

2. I trec la meva relació de les [b]vint-i-quatre planxes que foren trobades pel poble de Limhi, i que s'anomena el Llibre d'Eter.

3. I com que suposo que la primera part d'aquests annals, que parla [c]de la creació del món, així com d'Adam, i una relació des d'aquella època fins a la [d]gran torre, i de tot el que va passar entre els fills dels

---

2e, vegeu *a*, Morm. 1. Vegeu *g*, Morm. 8. *2f*, 1 Ne. 1:2. *2g*, vegeu *x*, Morm. 8. *2h*, Mos. 8:13-18. Et. 3:23, 28. D. i A. 17:1. *2i*, vegeu *d*, 1 Ne. 2. *2j*, vegeu *s*, Morm. 5. *2k*, vegeu *j*, 3 Ne. 15. LLIBRE D'ETER: *a*, vegeu *p*, Al. 46. *b*, vegeu *k*, Mos. 8. *c*, Mos. 28:17. *d*, vers. 5, 33. Om. 20-22. Mos. 28:17.

homes fins a aquell temps, es troba entre els jueus —

4. Per això no escric aquelles coses que varen passar des dels dies d'Adam fins aquella època. Però es troben en les planxes, i qualsevol que les trobi, tindrà el poder d'obtenir la relació completa.

5. Però no en faig la relació completa, sinó solament [e]una part, des de la [f]torre fins que foren destruïts.

6. I és així com faig el relat: Aquell que va escriure aquests annals fou Eter, que era descendent de Coriantor.

7. Coriantor era fill de Moron.

8. I Moron era fill d'Etem.

9. I Etem era fill d'Ahah.

10. I Ahah era fill de Set.

11. I Set era fill de Shiblon.

12. I Shiblon era fill de Com.

13. I Com era fill de Coriàntum.

14. I Coriàntum era fill d'Amnigadda.

15. I Amnigadda era fill d'Aaron.

16. I Aaron era descendent d'Het, que era fill d'Heartom.

17. I Heartom era fill de Lib.

18. I Lib era fill de Kish.

19. I Kish era fill de Corom.

20. I Corom era fill de Leví.

21. I Leví era fill de Kim.

22. I Kim era fill de Morianton.

23. I Morianton era descendent de Riplàkish.

24. I Riplàkish era fill de Shez.

25. I Shez era fill d'Het.

26. I Het era fill de Com.

27. I Com era fill de Coriàntum.

28. I Coriàntum era fill d'Emer.

29. I Emer era fill d'Omer.

30. I Omer era fill de Xule.

31. I Xule era fill de Kib.

32. I Kib era fill d'Oriah, que era fill de Jared.

33. Aquest Jared eixí amb el seu germà i les seves famílies, amb alguns altres i les famílies seves, de la [g]gran torre, quan el Senyor [h]confongué la llengua del poble, i jurà en la seva còlera que [i]serien escampats per tota la superfície de la terra; i segons la paraula del Senyor, el poble fou escampat.

34. I al germà de Jared, com que era home robust i poderós, i un home altament afavorit del Senyor, li digué el seu germà, Jared: Clama al Senyor per tal que [j]no ens confongui, i que no ens puguem entendre les nostres paraules.

35. I succeí que el germà de Jared clamà al Senyor, i el Senyor es compadí de Jared. Per això, no confongué la llengua de Jared; i Jared i el seu germà no foren confosos.

36. Llavors Jared digué al seu germà: Clama altra vegada al

---

e, Et. 3:17. 15:33. *f*, vegeu *d*. *g*, vegeu *d*. *h*, vers. 34-37. Gèn. 11:7, 9. Om. 22. Mos. 28:17. *i*, vers. 38:43. Om. 22. Mos. 28:17. Gèn. 11:8, 9. *j*, vegeu *h*.

Senyor, i potser ell apartarà la seva còlera dels qui són els nostres amics, que no confondrà la seva llengua.

37. I succeí que el germà de Jared clamà al Senyor; i el Senyor tingué compassió dels seus amics i també de les seves famílies, que [k]no foren pas confoses.

38. Succeí que Jared tornà a parlar amb el seu germà, dient: Vés i pregunta al Senyor si ens [l]foragitarà del país. I si és que ens en foragitarà, demana-li on hem d'anar. Qui sap si el Senyor no ens portarà a un país, que és el més escollit de tota la terra. I si fos així, siguem fidels al Senyor per tal que el rebem com a herència nostra.

39. I el germà de Jared clamà al Senyor, segons el que havia estat dit de la boca de Jared.

40. I succeí que el Senyor escoltà el germà de Jared i en tingué compassió, i li digué:

41. Vés i aplega els teus ramats, mascles i femelles de tota espècie, i també de les llavors de la terra, de totes menes; i la [m]teva família, i també el teu germà Jared i la seva família; i [n]també els teus amics i les famílies d'ells, i els amics de Jared i les seves famílies.

42. I quan ho hauràs fet, aniràs al davant d'ells, fins a la vall que hi ha cap al nord. Allí et trobaré, i aniré davant teu fins [o]a un país que és més escollit que tots els països de la terra.

43. I allí et beneiré a tu i la teva semença. I de la teva semença, i de la del teu germà, i d'aquells que vagin amb tu, m'aixecaré una gran nació. No hi haurà cap [p]més gran damunt tota la superfície de la terra que la nació que jo m'aixecaré de la teva semença. I això faré perquè m'has clamat tant de temps.

CAPÍTOL 2

A la vall de Nemrod. Deseret, l'abella obrera. El Senyor parla altra vegada amb el germà de Jared. Decret diví sobre la terra de promissió. L'indret de Moriàncumer. Construcció de barcasses.

1. Succeí que Jared i el seu germà, i les seves famílies, i també els amics de Jared i el seu germà, i les seves famílies, baixaren a la vall que era [a]al nord (i el nom de la vall era Nemrod, anomenat així pel gran caçador), amb els seus ramats que havien aplegat, mascles i femelles, de [b]tota espècie.

2. També posaren paranys, i hi agafaren els aus de l'aire. I també prepararen una bassa en la qual portaren peixos de les aigües.

3. I també s'endugueren deseret, que segons la interpreta-

k, vegeu *h*. *l*, vegeu *i*. *m*, [1]Et. 6:20. *n*, Et. 6:16. *o*, vegeu *a*, 1 Ne. 2. *p*, Et. 15:2. CAP. 2: *a*, Et. 1:42. *b*, Et. 1:41. 6:4. 9:18, 19.

ció, vol dir abella. Així s'emportaren eixams d'abelles, i tota mena d'allò que es trobava damunt la faç de la terra, [c]llavors de tota espècie.

4. I succeí que quan hagueren arribat a la [d]vall de Nemrod, el Senyor [e]baixà i parlà amb el germà de Jared. Estava dins un [f]núvol i el germà de Jared no el veia.

5. I succeí que el Senyor els manà que marxessin a l'erm, sí, fins a aquell cantó on cap home no havia anat mai. I el Senyor anava [g]davant d'ells, i els parlava mentre estava dins un núvol. I els indicava per on havien d'anar.

6. I succeí que feren camí per l'erm, i construïren barcasses en les quals creuaven moltes aigües; i eren dirigits a tot moment per la mà del Senyor.

7. I el Senyor no volgué que s'aturessin més enllà del mar dins l'erm, sinó que sortissin fins a la [h]terra de promissió, que era escollida sobre totes les altres, terra que el seu Déu i Senyor havia preservat per a un poble just.

8. I havia jurat en la seva còlera al germà de Jared, que qualsevol que posseís aquesta terra de promissió, des de llavors i per sempre més hauria de servir a ell, l'únic i vertader Déu, o que seria escombrat quan la plenitud de la seva còlera els caigués al damunt.

9. Ara, podem veure els [i]decrets de Déu sobre aquesta terra, que és una terra de promissió; i que qualsevol nació que la posseís, servirà Déu o serà escombrada quan la plenitud de la seva còlera caurà al seu damunt. I la plenitud de la seva còlera els hi cau quan estan al punt de la iniquitat.

10. Perquè, heus aquí, aquesta és una terra escollida sobre totes les altres. Per tant, aquell que la posseeixi servirà Déu, o en serà escombrada; perquè és el decret etern de Déu. I fins que no estigui al punt la plenitud de iniquitat entre els fills del país, no són escombrats.

11. I això se us comunica, oh gentils, perquè conegueu els decrets de Déu — perquè pugueu penedir-vos, i no continuar en les vostres iniquitats fins a la plenitud, per tal que no feu caure damunt vostre la plenitud de la còlera de Déu, tal com ho han fet fins ara els habitants del país.

12. Heus aquí que aquesta es una terra escollida, i tota nació que la posseirà serà [j]lliure de la servitud, i de la captivitat, i de tota altra nació sota el cel, si és que sols servirà el Déu del país, que és Jesucrist, el qual ha estat manifestat per les coses que nosaltres hem escrit.

13. Ara prossegueixo la meva narració. Succeí que el

---

c, Et. 1:41. *d*, ver. 1. *e*, Et. 1:42. *f*, vers. 5, 14. *g*, Et. 1:42. *h*, vers. 8, 12-15. Vegeu *o*, Et. 1. Vegeu també *d*, 2 Ne. 1. *i*, vers. 10, 11. Vegeu *h*. *j*, 1 Ne. 13, 19. 2 Ne. 1:7. 10:10-14.

Senyor portà Jared i els seus germans fins a aquesta gran mar que separa les terres. I en arribar a la mar, plantaren les tendes, i anomenaren aquell indret, Moriàncumer. I habitaren en tendes, i sojornaren sobre les platges de la mar per espai de quatre anys.

14. I succeí que a la fi de quatre anys el Senyor aparegué altra vegada al germà de Jared, i s'estava [k]dins un núvol, i parlà amb ell. Per espai de tres hores el Senyor parlà amb el germà de Jared, i el renyà perquè no es recordava d'invocar el nom del Senyor.

15. I el germà de Jared es penedí del mal que havia fet, i invocà el nom del Senyor pels seus germans que eren amb ell. El Senyor li digué: Perdonaré a tu i als teus germans els seus pecats; però no pecaràs més, perquè recordaràs que el meu Esperit no sempre s'esforçarà amb l'home. Per tant, si pecaràs fins que estiguis al punt, quedaràs exclòs de la presència del Senyor. I aquesta [l]és la pensada meva sobre el país que et donaré com a herència; perquè serà un país escollit sobre tots els altres països.

16. I el Senyor digué: Poseuvos a treballar i construïu, a la faisó de les barcasses que heu fet [m]abans. I succeí que el germà de Jared es posà a treballar, i també els seus germans, i construïren barcasses, a la faisó com havien construït, segons les instruccions del Senyor. Eres petites i lleugeres damunt l'aigua, tal com la lleugeresa d'un ocell sobre l'aigua.

17. I eren construïdes d'una manera que quedaven molt [n]estanques, àdhuc que podien contenir aigua com un plat. I el fons era estanc com un plat; i els costats quedaven estancs com un plat; i els extrems acabaven en punta. I la coberta quedava estanca com un plat; i la seva llargada era la d'un arbre. I la porta, quan es tancava, quedava estanca com un plat.

18. I succeí que el germà de Jared clamà al Senyor, dient: Oh Senyor, he complert el treball que m'has manat, i he construït les barcasses segons m'has indicat.

19. Ara, oh Senyor, en elles no hi ha cap claror. Cap on les governarem? I a més, hi morirem, perquè en elles no podrem respirar, sinó de l'aire que tenen dintre. Per tant, morirem.

20. I el Senyor li digué al germà de Jared: Vet aquí que tu faràs un forat a la coberta, i un altre al [o]fons; i quan et manca d'aire, destaparàs el forat i rebràs aire. I si per cas us entrés aigua, vet aquí, tancaràs el forat, perquè no moriu en les aigües.

21. I succeí que el germà de

k, vegeu *f*. *l*, vegeu *h*. *m*, ver. 6. *n*, Et. 6:7. *o*, vers. 24,25.

Jared ho féu així, tal com havia manat el Senyor.

22. I clamà altra vegada al Senyor, dient: Oh Senyor, vet aquí que he fet el que tu m'has manat. He aparellat els vaixells per al meu poble; i veus que no hi ha claror en ells. Oh Senyor, permetràs que travessem aquesta gran aigua a les fosques?

23. I el Senyor digué al germà de Jared: Què vols que et faci perquè tinguis claror dintre els vostres vaixells? Vet aquí que no podeu pas tenir finestres, perquè s'esbocinaran. Ni us emportareu foc, perquè no anireu per la llum de foc;

24. Ja que sereu com una balena [p]enmig del mar, car les onades estavellaran sobre vosaltres. Malgrat tot, jo us trauré altra vegada de les fondàries de la mar; perquè els vents han sortit de la meva boca, i també les pluges i els diluvis he enviat enfora.

25. Vet aquí que jo us preparo contra aquestes coses; perquè no podeu pas creuar aquest gran abisme, si no us preparo contra les onades de la mar, i els vents que han sortit, i els diluvis que vindran. Per tant, què vols que us prepari perquè tingueu claror quan sereu sumits a les fondàries de la mar?

CAPÍTOL 3

El dit del Senyor. Jesucrist es mostra en l'esperit al germà de Jared. Les pedres lluminoses. Els intèrprets. Un altre registre ha d'aparèixer.

1. I succeí que el germà de Jared (ara, eren vuit els vaixells que s'havien aparellat) pujà al mont anomenat Shelem, per la seva gran alçada, i fongué d'una roca setze pedres petites. Eren blanques i diàfanes, com el vidre transparent; i les portà a les seves mans fins al cimal de la muntanya, i clamà altra vegada al Senyor, dient:

2. Oh Senyor, tu has dit [a]que hem d'estar envoltats per les onades. Ara, oh Senyor, no t'enutgis amb el teu servent per la seva feblesa davant teu; perquè sabem que ets sant, i que habites en els cels, i que som indignes davant teu. Perquè a causa de la [b]caiguda, les nostres naturaleses s'han tornat malvades contínuament. Però així i tot, oh Senyor, tu ens has donat el manament que hem d'invocar-te, perquè puguem rebre de tu segons el que desitgem.

3. Oh Senyor, tu ens has castigat per la nostra iniquitat, i ens has foragitat; i per aquests molts anys hem estat a l'erm. Malgrat tot, però, ens has tingut misericòrdia. Oh Senyor, mira'm amb pietat i aparta la teva ira d'aquest poble teu; i no permetis que travessi aquest furiós abisme enmig de la fos-

p, ver. 25. Et. 6:6, 7, 10. Cap. 3: *a*, Et. 2:24, 25. *b*, vegeu *f*, Morm. 9.

ca. Però esguarda [c]aquestes que he fos de la roca.

4. Sé, oh Senyor, que tens tot poder i que pots fer tot el que vols pel bé de l'home. Així doncs, toca aquestes pedres, oh Senyor, amb el [d]teu dit, i aparella-les per tal que brillin dins la fosca. I brillaran per a nosaltres dins els vaixells que hem preparat, perquè tinguem llum mentre travessem el mar.

5. Vet aquí, oh Senyor, tu pots fer això. Nosaltres sabem que pots desplegar gran poder, que sembla poc a l'enteniment dels homes.

6. I succeí que quan el germà de Jared hagué pronunciat aquestes paraules, heus aquí, el Senyor estengué la mà i tocà les pedres, una per una, amb el seu dit. I el [e]vel es tragué dels ulls del germà de Jared, i [f]veié el dit del Senyor. I era com el dit d'un home, com de carn i de sang. I el germà de Jared caigué davant del Senyor perquè fou colpejat de por.

7. El Senyor veié que el germà de Jared havia caigut a terra, i li digué: Aixeca't; per què has caigut?

8. I ell digué al Senyor: He vist el dit del Senyor i he tingut por que em ferís; perquè jo no sabia que el Senyor tingués carn i sang.

9. I el Senyor li digué: A causa de la teva fe, has vist que em prendré carn i sang; i mai no ha vingut davant meu cap home amb una fe tan immensa com la teva, perquè si no fos així no hauries pogut veure el meu dit. Has vist més que això?

10. I li respongué: No; Senyor, mostra't a mi.

11. El Senyor li digué: Creuràs les paraules que et diré?

12. I li respongué: Sí, Senyor; sé que tu dius la veritat, perquè ets un Déu de veritat, i no pots mentir.

13. I després de dir aquestes paraules, heus aquí que el Senyor se li mostrà i li digué: Perquè saps aquestes coses, ets redimit [g]de la caiguda. Per això, ets portat novament a la meva presència. Així doncs, jo em mostro a tu.

14. Vet aquí que jo sóc aquell que fou preparat [h]des de la fundació del món per tal de redimir el meu poble. Vet aquí que sóc Jesucrist. Sóc [i]el Pare i el [j]Fill. En mi tota la humanitat tindrà la vida, i la tindrà eternament, àdhuc tots els qui creuran en el meu nom. I esdevindran els meus fills i les meves filles.

15. I [k]mai no m'he mostrat a l'home que he creat, perquè cap no ha cregut en mi tal com ho has fet tu. Veus que estàs creat a la meva imatge? Sí, àdhuc [l]tots els homes foren creats en el principi a la meva imatge.

16. Mira, aquest cos, que tu

c, vers. 1, 4, 6. Et. 6:2, 3, 10. *d*, vers. 6-9, 19. Et. 12:19-21. *e*, vers. 19, 20. Et. 12:19, 21. *f*, vegeu *d*. *g*, Et. 12:19, 21. *h*, vegeu *d*, Mos. 4. *i*, vegeu *c*, Mos. 15. *j*, vegeu *b*, Mos. 3. *k*, vegeu D. i A. 107:54. *l*, ver. 16. Mos. 7:27. Al. 18:34.

veus ara, és el [m]cos del meu esperit; i he creat [n]l'home com el cos del meu esperit. I tal com m'he aparegut a tu d'ésser en l'esperit, així apareixeré al meu poble en la carn.

17. Ara, jo, Moroni, tal com he dit que [o]no podia fer una relació completa d'aquestes coses que han estat escrites, per això n'hi ha prou que us digui que Jesús es mostrà a aquest home en l'esperit, a la faisó i en la semblança del mateix cos, com es mostrà als nefites.

18. I li ministrà, tal com ministrà als nefites. I tot això, perquè aquest home sabia que era Déu, per les moltes grans obres que el Senyor li havia mostrat.

19. I per la coneixença d'aquest home, no podia ésser vedat de mirar [p]dintre el vel. I [q]veia el dit de Jesús, que quan el veié, [r]caigué de por; perquè sabia que era el dit del Senyor. I ja no tenia fe més, perquè ho sabia, sense cap dubte.

20. I per això, perquè tenia aquesta coneixença perfecta de Déu, no podia estar vedat de [s]dins el vel. Per tant, veié Jesús, i Jesús li [t]ministrà.

21. I succeí que el Senyor digué al germà de Jared: Vet aquí que no permetràs que aquestes coses que has vist i oït, s'escampin pel món fins que arribi el [u]dia en què jo glorificaré el meu nom en la carn. Per tant, atresoraràs les coses que has vist i oït, i no les mostraràs a ningú.

22. I quan vindràs a mi, les [v]escriuràs i les segellaràs, per tal que ningú no les pugui interpretar. Perquè les escriuràs en un llenguatge que no es pot llegir.

23. Vet aquí que et donaré aquestes [x]dues pedres, i tu les segellaràs junt amb les coses que escriuràs.

24. Perquè el [y]llenguatge en què tu escriuràs, jo he [z]confòs. Així doncs, en el meu temps assenyalat, faré que aquestes pedres [2a]magnifiquin als ulls dels homes aquestes coses que tu escriuràs.

25. I quan el Senyor hagué dit això, [2b]mostrà al germà de Jared tots els habitants de la terra que mai havien viscut, i també tots els qui hi serien. I no els hi retingué de la seva vista, fins als confins de la terra.

26. Ja que li havia dit en altre temps, que si creuria en ell, en què li podria mostrar totes les coses — se li'n mostraria. Per tant, el Senyor no podia retenir-li res, perquè ell sabia que el Senyor li podia mostrar totes les coses.

27. I el Senyor li digué: Escriu aquestes coses i [2c]segellales. I jo les mostraré, en el meu degut temps, als fills dels homes.

---

m, 1 Ne. 11:11. *n*, vegeu *l*. *o*, vegeu *e*, Et. 1. *p*, vegeu *e*. *q*, vegeu *d*. *r*, ver. 6. *s*, vegeu *e*. *t*, ver. 18. *u*, Et. 4:1, 2. *v*, ver. 27. *x*, vegeu *n*, Mos. 8. *y*, ver. 22. *z*, vegeu *h*, Et. 1. 2*a*, vegeu *n*, Mos. 8. 2*b*, ver. 26. Et. 4:4. 2*c*, 2 Ne. 27:6-23. Mos. 28:11-20. Al. 37:21-31.

28. I succeí que el Senyor li manà que [2d]segellés les dues pedres que havia rebut, i que no les mostrés fins al temps en què el Senyor les mostraria als fills dels homes.

CAPÍTOL 4

El germà de Jared rep el manament d'escriure. Solemne amonestació de Moroni. Maleït serà aquell que lluiti contra la paraula del Senyor. Tot allò que persuadeix els homes a fer el bé, és de Déu.

1. I el Senyor manà al germà de Jared que baixés de la [a]muntanya, de la presència del Senyor, i que escrivís les coses que havia vist. I foren [b]vedades als fills dels homes fins que ell fos alçat sobre la creu. Per això el rei [c]Mossíah les guardà, perquè no arribessin al món fins que Crist es mostrés al seu poble.

2. I després que Crist veritablement s'havia mostrat al seu poble, manà que fossin manifestades.

3. I ara, després d'això, tots han decaigut en la incredulitat. I no en queda cap, fora dels lamanites; i aquests han rebutjat l'evangeli de Crist. Per això m'ha estat manat que les [d]amagués altra vegada sota terra.

4. Heus aquí que jo he escrit damunt aquestes planxes les [e]mateixes coses que va veure el germà de Jared. Mai no han estat manifestades coses més grans que les que li'n foren manifestades.

5. Es per això que el Senyor m'ha manat que les escrivís, i les he escrites. I em manà que les segellés, i també m'ha manat que en segellés la interpretació. Per tant, he segellat els [f]intèrprets segons el manament del Senyor.

6. Perquè el Senyor m'ha dit: No eixiran als gentils fins el [g]dia en què es penedeixin de la seva iniquitat [h]i esdevinguin nets davant el Senyor.

7. I el dia en què exercitaran fe en mi, diu el Senyor, [h]tal com ho feia el germà de Jared, perquè siguin santificats en mi, llavors els manifestaré les coses que el germà de Jared va veure, descobrint-los àdhuc totes les meves revelacions, diu Jesucrist, el Fill de Déu, [i]el Pare dels cels i de la terra, i de tot el que hi ha en ells.

8. I aquell que contengui contra la paraula de Déu, que sigui [j]maleït; i aquell que negui aquestes coses, que sigui maleït. Car a ells [k]no mostraré les coses més grans, diu Jesucrist, perquè jo sóc el qui parlo.

9. I per manament meu els

2d, vegeu *n*, Mos. 8. CAP. 4: *a*, Et. 3:1. *b*, Et. 3:21. *c*, Mos. 28:11-20. *d*, vegeu *n*, 1 Ne. 13. Morm. 8:14. Moro. 10:1, 2. *e*, vers. 5-7, 13-16. 2 Ne. 27:6-11, 15, 17, 21, 22. Et. 5:1. *f*, vegeu *n*, Mos. 8. *g*, vers. 7-16. 2 Ne. 27:7, 8, 11, 21. *h*, Et. 3. *i*, vegeu *a*, Mos. 3. Mos. 3:8. 4:2. 7:27. Hel. 16:18. *j*, 2 Ne. 27:14. 28:29, 30. 33:11-15. *k*, vers. 13-16. 3 Ne. 26:6-12.

cels s'obren i es tanquen, i a la meva paraula [l]la terra tremolarà. I pel meu manament els seus habitants passaran com si fos [m]pel foc.

10. I aquell que no cregui les meves paraules, tampoc no creu els meus deixebles. I si és que jo no parlo, jutgeu-ho vosaltres, perquè sabreu que sóc jo que parlo, en el darrer dia.

11. Però aquell que creu aquestes coses que he dit, a ell visitaré amb les [n]manifestacions del meu Esperit, i ho sabrà i en donarà testimoniatge. Perquè [o]pel meu Esperit sabrà que aquestes coses són vertaderes, perquè aquell persuadeix els homes a fer el bé.

12. I tot allò que [p]persuadeix els homes a fer el bé, és de mi. Perquè el bé no ve de cap més que de mi. Jo sóc el mateix que mena els homes fins a tot que és bo. Aquell que no vulgui creure en les meves paraules, [q]tampoc no creurà en mi: que jo sóc. I aquell que no vulgui creure en mi, tampoc no creurà en el Pare que m'ha enviat. Perquè heus aquí, jo sóc [r]el Pare; [s]sóc la llum, i la vida, i la veritat del món.

13. Veniu a mi, oh gentils, i jo us mostraré les coses [t]més grans, una coneixença de les quals s'ha amagat a causa de la incredulitat.

14. Vine a mi, oh casa d'Israel, i et seran manifestades quines coses més grans el Pare ha reservat per a tu des de la creació del món. I no t'han arribat a causa de la incredulitat.

15. Heus aquí que quan esquinceu aquell vel d'incredulitat, que us fa romandre en el vostre terrible estat de dolenteria, i duresa de cor i ceguesa de ment, aleshores veureu les coses [u]grans i meravelloses que us han estat amagades des de la [v]creació del món. Sí, quan clameu al Pare en nom meu, amb el cor trencat i l'esperit contrit, llavors sabreu que el Pare s'ha recordat de [w]l'aliança que féu amb els vostres pares, oh casa d'Israel!

16. I aleshores les meves revelacions que he fet escriure pel meu servent [x]Joan, seran descobertes als ulls de tot el poble. Recorda-te'n, quan vegis aquestes coses — sabràs que és a prop el dia en què es manifestaran en veritat.

17. Per això, [y]quan rebràs aquests annals, pots saber que l'obra del Pare ha començat damunt tota la superfície de la terra.

18. Per això, penediu-vos, vosaltres, tots els confins de la terra. Veniu a mi i creieu en el meu evangeli, i [z]bategeu-vos en nom meu. Perquè el qui cregui i es bategi, serà salvat, però

l, Hel. 12:8-18. 3 Ne. 26:3. Morm. 5:23. 9:2. *m*, vegeu *a*, 3 Ne. 25. *n*, Et. 5:4. Moro. 10:4, 5. *o*, Moro. 7:5-22. 10:6, 7. *p*, ver. 10. 3 Ne. 28:34, 35. *q*, vegeu *c*, Mos. 15. *r*, vegeu *m*, Mos. 16. *s*, vegeu *k*. *t*, vegeu *i*, 2 Ne. 25. *u*, vegeu *d*, Mos. 4. *v*, vegeu *j*, 3 Ne. 15. *x*, 1 Ne. 14:18-28. *y*, 3 Ne. 21:1-11, 26-29. *z*, vegeu *u*, 2 Ne. 9.

aquell que no cregui serà condemnat. I tot de [2a]senyals seguiran aquells que creuen en el meu nom.

19. Beneït és aquell que es trobi fidel al meu nom, al darrer dia, perquè aquest serà [2b]exaltat per a viure en el regne preparat per a ell [2c]des de la creació del món. Heus aquí que jo sóc el qui ho ha dit. Amén.

CAPÍTOL 5

Moroni s'adreça al futur traductor dels seus escrits.

1. Ara jo, Moroni, he escrit les paraules que m'han estat manades, segons la meva memòria. I [a]t'he dit les coses que he [b]segellat. Per tant, no les toquis per tal de [c]traduir-les, perquè està prohibit, excepte que més tard sigui saviesa de Déu.

2. I vet aquí, potser tindràs el privilegi de mostrar les planxes a [d]aquells que ajudaran a fer eixir aquesta obra.

3. I pel poder de Déu seran mostrades a [e]tres. Per tant, sabran amb certesa que aquestes coses són vertaderes.

4. I per boca de [f]tres testimonis aquestes coses seran establertes. I el testimoniatge de tres, i aquesta obra, en què es veurà desplegat el [g]poder de Déu i també la seva paraula, [h]de la qual el Pare i el Fill i l'Esperit Sant donen testimoniatge — tot això s'estarà com a testimoni contra el món el darrer dia.

5. I si és que es penedeixen i vénen al Pare en nom de Jesús, seran rebuts en el regne de Déu.

6. Ara, si jo no tinc autoritat per a aquestes coses, jutgeu-ho vosaltres mateixos. Perquè sabreu que tinc autoritat [i]quan em veureu, i ens estarem davant Déu, al darrer dia. Amén.

CAPÍTOL 6

Continua la història dels jaredites. Els seus vaixells són il·luminats miraculosament. A través de les profunditats del mar fins a la terra promesa. El poble vol un rei. Els principals del poble preveuen els mals que en vindran, però cedeixen al desig del poble. Mort de Jared i del seu germà.

1. I ara jo, Moroni, prossegueixo a donar l'història de Jared i del seu germà.

2. Perquè va succeir que quan el Senyor hagué aparellat [a]les pedres que el germà de Jared havia portat sobre la muntanya, el germà de Jared va baixar-ne i disposà les pedres dintre els [b]vaixells que estaven preparats, una a cada punta. I heus aquí que il·luminaren els vaixells.

3. I així el Senyor féu que

2a, vegeu *e*, 3 Ne. 29. Vegeu *2g*, Morm. 8. *2b*, vegeu *o*, Mos. 23. *2c*, vegeu *d*, Mos. 4. CAP. 5: *a*, 2 Ne. 27:7-12. *b*, vegeu *e*, Et. 4. *c*, vegeu *a*. *d*, vegeu *d*, 2 Ne. 11. *e*, ver. 4. Vegeu *c*, 2 Ne. 11. *f*, vegeu *e*. *g*, vegeu *o*, 1 Ne. 13. Vegeu *e*, 3 Ne. 29. Vegeu *2g*, Morm. 8. *h*, 3 Ne. 11:32-36. *i*, vegeu *g*, 2 Ne. 33. CAP. 6: *a*, vegeu *c*, Et. 3. *b*, Et. 3.

les pedres [c]brillessin dins la fosca per a donar llum als homes, dones i nens, a fi que no creuessin les grans aigües a les fosques.

4. I succeí que quan hagueren preparat tota mena d'aliments per tal de subsistir sobre les aigües, i també d'aliments per als seus [d]ramats i bestiar, i tota bèstia, o animal o au que s'havien d'emportar — quan hagueren acomplert tot, entraren en els vaixells o barcasses, i es feren a la mar, encomanant-se al seu Déu i Senyor.

5. I succeí que el Senyor Déu féu que bufés un vent [e]furiós damunt la faç de les aigües, cap a la terra de promissió. I així foren empesos sobre les ones de la mar davant el vent.

6. Moltes vegades foren sepultats a les fondàries de la mar per les onades que se'ls estavellaven, i també per les grans i terribles tempestes, causades per la violència del vent.

7. Però quan quedaven sepultats dins el mar, no n'hi havia aigua que els podia fer mal, essent els seus vaixells [f]estancs com l'arca de Noè. Per tant, quan els envoltaven les moltes aigües, clamaven al Senyor, i ell els treia altra vegada a la superfície de les aigües.

8. I succeí que el vent no parava de bufar cap a la terra de promissió, mentre ells estaven damunt les aigües. Així eren empesos davant el vent.

9. I cantaven lloances al Senyor. Sí, el germà de Jared cantava lloances al Senyor, i remerciava i exalçava el Senyor tot el dia. I quan venia la nit no cessaven de lloar el Senyor.

10. Així foren empesos, i cap monstre de la mar no podia destrossar-los, ni cap balena danyar-los. I constantment tenien [g]claror, tant al damunt com al dessota de l'aigua.

11. I així foren empesos durant tres-cents quaranta-quatre dies damunt l'aigua.

12. I desembarcaren a les [h]platges de la terra de promissió. I quan hagueren posat els peus a terra, a les platges de la terra de promissió, es prosternaren damunt la faç de la terra, tot humiliant-se davant el Senyor. I els queien les llàgrimes de goig davant el Senyor, per la munió de les seves tendres misericòrdies per a ells.

13. I succeí que eixiren sobre la superfície del país i començaren a conrear la terra.

14. Jared tenia quatre fills, que s'anomenaven Jacom, Gilgah, Mahah i Oriah.

15. I el germà de Jared també engendrà fills i filles.

16. I els amics de Jared i del seu germà eren prop de vint-i-dues ànimes; i també engendraren fills i filles abans de venir a la terra de promissió.

---

c, vegeu *c*, Et. 3. *d*, vegeu *b*, Et. 2. *e*, ver. 6. Et. 2:24, 25. *f*, Et. 2:17, 20. *g*, vegeu *c*, Et. 3. *h*, Et. 7:6. Al. 22:29-34.

Començaren, doncs, a ésser molts.

17. I foren ensenyats a caminar humilment davant el Senyor. També foren instruïts des de dalt.

18. I succeí que començaren a escampar-se per la superfície de la terra, i a multiplicar-se i conrear la terra. I es feren forts en el país.

19. El germà de Jared començà a envellir-se, i veié que aviat havia de baixar a la tomba. Per tant, digué a Jared: Apleguem el nostre poble per tal de comptar-lo, i de saber què [i]voldrà de nosaltres abans que baixem a la tomba.

20. I per consegüent es féu reunir el poble. Ara, el nombre dels fills i filles del germà de Jared [j]era de vint-i-dues ànimes, i el nombre dels fills i filles de Jared eren dotze, amb quatre fills mascles.

21. I succeí que comptaren el seu poble, i després d'haver-los comptat, els demanaren el que en desitjaven abans de baixar a la tomba.

22. I succeí que el poble els [k]desitjava que ungissin un dels seus fills perquè fos com a rei sobre ells.

23. Ara, això els sabia greu, i el germà de Jared els digué: Certament això [l]condueix a la captivitat.

24. Però Jared digué al seu germà: Deixa que tinguin un rei. Així doncs, els digué: Escolliu d'entre els nostres fills un rei, al qui vulgueu.

25. I succeí que escolliren el primogènit del germà de Jared; i es deia Pagag. I succeí que refusà, i no acceptà d'ésser rei. I el poble desitjava que el seu pare l'obligués, però el seu pare no ho volgués pas. Els manà que no obliguessin cap home que fos el seu rei.

26. Succeí que escolliren tots els germans de Pagag, i no volgueren pas.

27. I els fills de Jared tampoc no volgueren, fora d'un. I [m]Oriah fou ungit rei sobre el poble.

28. Començà a regnar, i el poble començà a prosperar i a fer-se ric fora mida.

29. I succeí que [n]Jared morí i també el seu germà.

30. I Oriah va caminar humilment davant el Senyor, i recordà com de grans eren les coses que el Senyor havia fet pel seu pare. També ensenyà al seu poble les coses grans que el Senyor havia fet pels seus pares.

CAPÍTOL 7

El just regnat d'Oriah, seguit de rebellió, usurpació i lluites. Els reialmes rivals de Xule i de Cohor. Iniquitat i idolatria. Apareixen profetes i el poble es penedeix.

i, vers. 21, 22. *j*, Et. 1:41. *k*, vers. 19, 21. *l*, Et. 7:5. *m*, vers. 14, 30. Et. 1:32. 7:1. *n*, ver. 19.

1. I succeí que Oriah judicà en dretura sobre el país tots els seus dies, que foren moltíssims.

2. I engendrà fills i filles, sí, en va engendrar trenta-un, entre els quals hi havia vint-i-tres fills mascles.

3. I succeí que també engendrà [a]Kib a la seva vellesa. I Kib regnà en lloc seu; i Kib engendrà [b]Corihor.

4. Quan Corihor tingué trenta-dos anys, es revoltà contra el seu pare i se'n va anar a viure al [c]país de Nehor. Engendrà fills i filles, i esdevingueren bellíssims. Per tant, Corihor es va atreure molta gent.

5. I quan hagué aplegat un exèrcit, pujà al país de [d]Moron, on habitava el rei, i el féu captiu. Amb això s'acomplí la paraula del germà de Jared, de què serien [e]reduïts a la captivitat.

6. Ara el país de [f]Moron, on habitava el rei, era situat prop de la terra que els nefites anomenen [g]Desolació.

7. I succeí que Kib habità en la captivitat, i també el seu poble, sota Corihor el seu fill, fins que es féu molt vell. Així i tot, Kib engendrà Xule a la seva vellesa, mentre era captiu.

8. I succeí que Xule s'enutjà amb el seu germà, i creixé en força, i esdevingué poderós segons la força de l'home. I també era poderós en seny.

9. Per això anà al pujol d'Efraïm i hi fongué mineral del turó, i afaiçonà espases [h]d'acer per a aquells que s'havia atret. I després d'haver-los armat amb espasas, retornà a la [i]ciutat de Nehor i lliurà batalla al seu germà, Corihor. Així fou com obtingué el regne i el retornà al seu pare Kib.

10. Ara, per allò que Xule li havia fet, el seu pare li conferí el reialme; i fou així com començà a regnar en lloc del seu pare.

11. I succeí que judicà en dretura, i estengué el seu reialme per tota la faç de la terra, perquè el poble havia esdevingut molt nombrós.

12. I succeí que Xule també engendrà molts fills i filles.

13. I Corihor es penedí dels molts mals que havia comès. Per tant, Xule li donà poder en el seu regne.

14. I succeí que Corihor va tenir molts fills i filles. I entre els fills de Corihor n'hi havia un que s'anomenava Noè.

15. I succeí que Noè es revoltà contra Xule, el rei, i també contra el seu pare Corihor. I s'atragué Cohor, el seu germà, i també tots els seus germans i molts del poble.

16. I lliurà batalla a Xule, el rei, amb què obtingué la terra de la seva [j]primera herència. I es féu rei d'aquella part del país.

---

a, vers. 3-10. Et. 1:31, 32. *b*, vers. 3-15. *c*, ver. 9. *d*, vers. 6, 16, 17. Et. 14:6, 11. *e*, Et. 6:23. *f*, vegeu *d*. *g*, vegeu 2*m*, Al. 22. *h*, vegeu *e*, 1 Ne. 16. *i*, ver. 4. *j*, ver. 17. Vegeu *e*.

17. I succeí que altra vegada lliurà batalla a Xule, el rei. I agafà Xule, el rei, i el portà captiu a [k]Moron.

18. I quan estava a punt de matar-lo, els fills de Xule s'introduïren de nit a la casa de Noè, i el mataren. Enfonsaren la porta de la presó i alliberaren el seu pare, i el col·locaren sobre el tron del seu propi reialme.

19. Per tant, el fill de Noè edificà el seu regne, al lloc seu. Malgrat tot, però, no obtingueren més domini sobre Xule, el rei. I el poble que estava sota el regnat de Xule, el rei, prosperà moltíssim i esdevingué fort.

20. El país fou dividit; i hi havia dos reialmes, el de Xule i el de Cohor, fill de Noè.

21. I Cohor, fill de Noè, féu que el seu poble presentés batalla a Xule. I Xule els derrotà i matà Cohor.

22. Ara, Cohor tenia un fill que s'anomenava Nemrod. [l] Nemrod va donar el reialme de Cohor a Xule, i guanyà favor als ulls de Xule. Per tant, Xule li concedí grans favors, i feia el que desitjava en el regne de Xule.

23. També durant el regnat de Xule, [l]vingueren profetes entre el poble, enviats del Senyor, i profetitzaren que la maldat i la idolatria del poble portaven una maledicció sobre el país, i que si no es penedien serien destruïts.

24. I succeí que el poble vilipendià els profetes i es mofà d'ells. I el rei, Xule, féu judici contra tots aquells que vilipendiaven els profetes.

25. I decretà una llei per tot el país que donà poder als profetes d'anar tot arreu que volguessin. I d'aquesta manera el poble fou conduït al penediment.

26. I ja que el poble es penedia de les seves dolenteries i idolatries, el Senyor els perdonà, i començaren altra vegada a prosperar en el país. I succeí que Xule engendrà fills i filles a la seva vellesa.

27. No va haver-hi més guerres en els dies de Xule. I ell es recordava de les grans coses que el Senyor havia fet pels seus pares, en portar-los [m]a través del gran abisme fins a la terra de promissió. Per això judicà en dretura tots els seus dies.

CAPÍTOL 8

El bon rei Omer. El seu fill Jared conspira amb Akish per a aconseguir la corona. Lluites i vessament de sang. Combinacions secretes i assassinats. Els gentils moderns són advertits d'aquestes mateixes coses.

1. Succeí que engendrà Omer, i Omer regnà en lloc seu. Omer engendrà Jared, i Jared engendrà fills i filles.

2. I Jared es revoltà contra

k, vegeu *j*. *l*, vers. 24-26. *m*, Et. 6:1-12.

el seu pare, i va marxar a viure al país d'Het. I succeí que afalagà molta gent amb paraules enganyoses fins que s'havia guanyat la meitat del regne.

3. I quan hagué guanyat la meitat del regne, lliurà batalla al seu pare, i se l'emportà captiu i el féu servir en captivitat.

4. Ara, dels dies del regnat d'Omer, en va passar la meitat en captivitat. I succeí que engendrà fills i filles, i entre ells foren Esrom i Coriàntumr.

5. I aquests estaven molt enfadats pels fets de Jared, el seu germà, en tant que alçaren un exèrcit i feren batalla a Jared. I succeí que ho feien en la nit.

6. I després de destrossar l'exèrcit de Jared, també estaven a punt de matar-lo, però els suplicà que no el matessin, i que lliuraria el regne al seu pare. I succeí que li concediren la vida.

7. Ara, Jared s'omplí de gran tristor per la pèrdua del regne, perquè havia posat el seu cor en el regnat i en la glòria del món.

8. La filla de Jared, doncs, que era molt hàbil, veient la tristesa del seu pare, enginyà un pla a fi de restituir-li el regne al seu pare.

9. I la filla de Jared era molt bella. I succeí que parlà amb el seu pare, i li digué: Per què té tanta tristor el meu pare? ¿No ha llegit els [a]annals que els nostres pares portaren a través del gran abisme? ¿No hi ha un relat sobre els de l'antigor, que aquests, per mitjà dels seus plans [b]secrets, obtingueren regnes i gran glòria?

10. Per tant, doncs, que el meu pare faci venir Akish, fill de Kimnor. Vet aquí, que sóc bella i dansaré davant ell. I se n'agradarà que em desitjarà per muller. I si et demana que m'hi donessis per esposa, llavors li diràs: Te la donaré si em portes el cap del meu pare, el rei.

11. Ara, Omer era amic d'Akish. Per tant, quan Jared havia fet venir Akish, la filla de Jared va dansar davant seu, que se n'agradà, de manera que la desitjà per esposa. I succeí que digué a Jared: Dóna-me'l per muller.

12. I Jared li digué: Te la donaré si em portes el cap del meu pare, el rei.

13. I succeí que Akish aplegà a casa de Jared tots els seus parents, i els digué: Em jureu que em sereu fidels en allò que jo us desitgi?

14. I tots li varen [c]jurar, pel Déu del cel, i també pels cels, i per la terra, i pels seus caps, que qualsevol que vacillés en l'ajut que Akish desitjava, perdria el cap. I el qui divulgués qualsevol cosa que Akish els

---

a, Et. 1:3. *b*, ver. 15. P. de G.P., Moisès 5:18-33. Hel. 6:27. Vegeu *i*, 2 Ne. 10. *c*, vegeu *i*, 2 Ne. 10.

feia conèixer, aquest perdria la vida.

15. I succeí que fou així que acordaren amb Akish. I Akish els administrà els juraments que donaven [d]els de l'antigor, els quals també cercaven poder, juraments que havien estat transmesos des de Caín, el qual fou assassí des el començament.

16. I foren emparats pel poder del diable per a administrar aquests juraments al poble, a fi de retenir-lo en tenebres, per tal d'ajudar tot aquell que cercava poder a aconseguir-lo, i a assassinar, i fer pillatges, i mentir i fer tota mena d'iniquitats i prostitucions.

17. I fou la filla de Jared la que posà en el cor del seu pare de recercar aquestes coses de l'antigor. I Jared ho ficà en el cor d'Akish. Per tant, Akish ho administrà als seus parents i amics, menant-los amb belles promeses a fer qualsevol cosa que desitjava.

18. I succeí que formaren una combinació [e]secreta com ho havien fet aquells de l'antigor, la qual combinació és la més abominable i més perversa de totes a la vista de Déu.

19. Perquè el Senyor no obra pas en combinacions secretes ni ordena que els homes vessin sang, sinó que en totes les coses ho ha prohibit des del començament de l'home.

20. Ara jo, Moroni, no escric la forma dels seus juraments i les seves combinacions, perquè se m'ha fet saber que existeixen entre tots els pobles. I es troben entre els lamanites.

21. I han causat la destrucció d'aquest poble del qual parlo ara, i també la destrucció del poble de Nefí.

22. I qualsevol nació que donarà suport a combinacions secretes semblants, per a aconseguir poder i guany, fins que s'escampin per la nació, heus aquí que serà destruïda. Perquè el Senyor no permetrà que la sang dels seus sants, que serà vessada per aquells, sempre li clami des de la pols per a la venjança sobre ells, i que ell no els vengi.

23. Per tant, oh gentils, es saviesa de Déu que aquestes coses us siguin mostrades, per tal que us penediu dels vostres pecats i no deixeu que aquestes combinacions [f]assassines s'ensenyoreixin de vosaltres, les quals són bastides per aconseguir poder i guany — i que l'obra, sí, àdhuc l'obra de destrucció, no us caigui al damunt. Sí, àdhuc [h]l'espasa de la justícia del Déu Etern us caurà al damunt, per a la vostra desfeta i destrucció, si és que consentireu que aquestes coses existeixin.

24. Per tant, el Senyor us mana, quan vegeu arribar aquestes coses entre vosaltres, que

d, vegeu *b*. *e*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *f*, vegeu *f*, 2 Ne. 28. *g*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *h*, vegeu *k*, 1 Ne. 14.

us desperteu a un sentit de la vostra terrible situació, a causa d'aquesta combinació [i]secreta que es trobarà entre vosaltres. O ai d'ella, a causa de la [j]sang dels qui han estat assassinats, perquè clamen venjança des de la pols, sobre aquesta combinació, i també sobre aquells que l'han bastida.

25. Perquè s'esdevé que tot aquell que l'edifica, mira [k]d'enderrocar la llibertat de tots els països, nacions i terres. I aquesta duu a terme la destrucció de tot poble, perquè és bastida pel diable, que és el pare de tota mentida, àdhuc aquell mateix mentider que enganyà els nostres primers pares, sí, aquest mateix que ha fet que l'home assassini des del principi — el qual ha empedreït el cor dels homes, que han assassinat els profetes, i els han apedregat i fet fora, des del principi.

26. Per això, jo, Moroni, he rebut el manament d'escriure aquestes coses perquè el mal sigui abolit, i que vingui el dia en què [l]Satanàs no tingui cap poder sobre el cor dels fills dels homes, sinó que siguin persuadits a fer el bé contínuament, perquè arribin a la font de tota justícia, i siguin salvats.

CAPÍTOL 9

Omer perd la corona i la recupera. Pròsper regnat d'Emer. Cureloms i cumoms, animals d'aquella època. Diversos reis. Fam i serpents verinoses.

1. Ara jo, Moroni, prosseguei-xo la meva narració. Succeí, doncs, que a causa de les combinacions [a]secretes d'Akish i dels seus amics, enderrocaren el regne d'Omer.

2. Així i tot, el Senyor fou misericordiós amb Omer, i també amb els fills i filles que no li cercaven la destrucció.

3. I el Senyor li advertí en un somni, que sortís del país. Per tant, Omer marxà del país amb la seva família i féu camí molts dies; arribà i passà vora del [b]turó de Shim, i vingué prop de l'indret on [c]foren destruïts els nefites. I des d'allí anà cap a l'est, i arribà a un lloc anomenat Ablom, vora les platges de la mar. Allí plantà la tenda, i també els seus fills i filles, i tota la seva casa, excepte Jared i la seva família.

4. I succeí que Jared fou ungit rei del poble per mà de la dolenteria. I donà a Akish la seva filla per muller.

5. I succeí que Akish cercà la vida del seu sogre. I apellà als qui ell havia fet el [d]jurament dels antics, i obtingueren el cap del seu sogre, mentre seia sobre el seu tron donant audiència al seu poble.

6. Perquè tant s'havia escampat aquesta iniqua societat secreta, que havia corromput el

i, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *j*, vegeu *f*, 2 Ne. 28 *k*, vers. 21, 22. *l*, vegeu *n*, 2 Ne. 30. Cap. 9: *a*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *b*, vegeu *d*, Morm. 1. *c*, Morm. 6:1-15. *d*, vegeu *i*, 2 Ne. 10.

cor de tot el poble. Així doncs, Jared fou assassinat sobre el seu tron, i Akish regnà en lloc seu.

7. I succeí que Akish començà a tenir gelosia del seu fill, i el tancà a la presó. I li tingué amb poc o res de menjar fins que en morí.

8. Ara, el germà d'aquest que patí la mort (el seu nom era Nemrà) s'enutjà amb el seu pare pel que havia fet amb el seu germà.

9. I succeí que Nemrà reuní uns quants homes, i va fugir del país i anà a viure [e]amb Omer.

10. I succeí que Akish engendrà altres fills, i aquests es guanyaren el cor del poble, encara que li havien jurat a Akish de fer tota mena d'iniquitat, segons ell desitjava.

11. Ara, el poble d'Akish tenia set del guany, igual com Akish tenia set del poder. Per tant, els fills d'Akish els prometeren diners, i per aquests mitjans s'atragueren els més del poble.

12. I començà una guerra entre els fills d'Akish i Akish, que durà per espai de molts anys, fins a la destrucció de quasi tot el poble del reialme; sí, tots moriren fora de trenta ànimes, i aquells que havien fugit amb la família d'Omer.

13. Per això Omer fou establert altra vegada a la [f]terra de la seva herència.

14. I succeí que Omer començà a fer-se vell. Així i tot, a la seva vellesa engendrà Emer; i ungí Emer per rei en lloc seu.

15. I després d'haver ungit Emer per rei, veié la pau al país per espai de dos anys. I morí, havent conegut moltíssims dies curulls d'angoixa. I Emer regnà en lloc seu, i complí els passos del seu pare.

16. I el Senyor començà novament a enretirar la maledicció de la terra, i la casa d'Emer prosperà molt sota el regnat d'Emer. En espai de seixantados anys havien arribat a ésser molt forts, fins a fer-se molt rics.

17. I tenien [g]tota mena de fruits, i cereals, i [h]de sedes i llí finíssim, i [i]d'or, plata i objectes preciosos.

18. I també [j]tota mena de bestiar, bous, vaques, ovelles, porcs i cabres, i moltes altres espècies d'animals, útils per a l'alimentació de l'home.

19. I també en tenien [k]de cavalls i ases, i hi havia elefants, cureloms i cumoms, tots ells útils a l'home, i en especial els elefants, cureloms i cumoms.

20. Així el Senyor vessava les seves benediccions sobre aquesta terra, que era més [l]escollida que totes les altres; i manà que tothom que ocupés la terra, que la posseís per al Senyor, altra-

---

e, ver. 3. *f*, vegeu *d*, Et. 7. *g*, Et. 1:41. *h*, Et. 10:24. *i*, Et. 10:12, 23. *j*, vers. 31, 34. Et. 10:12, 19, 20, 26. *k*, vegeu *m*, 1 Ne. 18. *l*, vegeu *h*, Et. 2.

ment seria [m]destruït quan estigués al punt de la iniquitat. Perquè damunt tots semblants, diu el Senyor, vessaré la plenitud de la meva còlera.

21. I Emer judicà en dretura tots els dies de la seva vida, i engendrà molts fills i filles. Engendrà Coriàntum i l'ungí perquè regnés en lloc seu.

22. I després d'haver-ne ungit Coriàntum, visqué quatre anys, i veié la pau al país. Sí, àdhuc assolí veure el Fill de justícia, i se'n gaubà, i glorificà el seu dia. I morí en pau.

23. Succeí que Coriàntum caminà pels passos del seu pare. Edificà moltes ciutats poderoses i administrà allò que era bo al seu poble tots els seus dies. I succeí que no tingué fills fins a la vellesa.

24. Succeí que la seva esposa va morir als cent dos anys. I a la seva vellesa Coriàntum va prendre per muller una noia jove, i engendrà fills i filles. I visqué fins a l'edat de cent quaranta-dos anys.

25. I engendrà Com, i Com regnà en lloc seu. Regnà quaranta-nou anys, i engendrà Het, i també d'altres fills i filles.

26. El poble s'havia escampat altra vegada per tota la faç de la terra, i començà novament a haver-hi molta dolenteria arreu del país. I Het començà a cavilar els plans [n]secrets de l'antigor, per a destruir el seu pare.

27. I succeí que va destronar el seu pare, i el matà amb la seva pròpia espasa; i regnà en lloc seu.

28. [o]Altra vegada vingueren profetes en el país, cridant-los al penediment — que havien de preparar el camí del Senyor o vindria una maledicció sobre la faç de la terra. Sí, que hi hauria una [p]gran fam per la qual serien destruïts si no es penedien.

29. Però el poble no cregué les paraules dels profetes i els feren fora. A alguns els tiraren a fosses i els deixaren fins a morir. I tot això feien conforme a la paraula del rei Het.

30. I succeí que començà a haver-hi una gran escassesa per tot el país. I els habitants començaren a ésser destruïts molt de pressa per l'escassesa, car no plovia damunt la faç de la terra.

31. I sorgiren també serpents [q]verinoses sobre la superfície de la terra, i enverinaren molta gent. I succeí que el bestiar començà a fugir davant les serpents verinoses cap a la terra del [r]sud, la qual els nefites anomenaven [s]Zarahemla.

32. I succeí que molts d'entre ells moriren pel camí. Així i tot, hi havia alguns que fugiren fins a la terra del sud.

33. I el Senyor féu que les

m, Et. 2:8-11. *n*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *o*, ver. 29. Et. 7:23. 11:1, 12, 20. *p*, vers. 30-35. *q*, vers. 32-34. Et. 10:19. *r*, vegeu *n*, Al. 46. *s*, Om. 13.

serpents verinoses no els perseguissin més, però que aquestes tallessin el camí a fi que el poble no pogués passar; i que qualsevol que intentava passar, caigués per les serpents verinoses.

34. I succeí que el poble seguia el curs dels animals, i devorava les carcasses dels que havien mort pel camí, fins que les varen haver devorades totes. Ara, quan el poble veié que havien de sucumbir, començà a penedir-se de les seves iniquitats i a clamar al Senyor.

35. I succeí que quan s'havia humiliat prou davant el Senyor, envià la pluja sobre la superfície de la terra, i el poble començà a reviure altra vegada. I tornà a haver-hi fruit en els països del nord i en tots els encontorns als voltants. I el Senyor els desplegà el seu poder, en preservar-los de la fam.

CAPÍTOL 10

Riplàkish, el malfactor. Morianton, el reformador. Altres monarques i les seves guerres. La terra del sud, un erm. Es habitada la terra del nord.

1. Succeí que Shez, que era descendent de Het — perquè Het havia mort per la fam, i tota la seva casa fora de Shez — que Shez començà a edificar altra vegada un poble romput.

2. I Shez es recordava de la destrucció dels seus pares, i edificà un regnat just. Perquè es recordava del que havia fet el Senyor en portar Jared i el seu germà [a]a través del gran abisme. I Shez caminà pels camins del Senyor; i engendrà fills i filles.

3. El seu fill gran, que s'anomenava Shez, es revoltà contra ell. Però fou ferit per la mà d'un lladre, per les seves moltes riqueses, el que portà la pau altra vegada al seu pare.

4. I succeí que el pare edificà moltes ciutats sobre la superfície de la terra, i el poble començà novament a espargir per tota la faç de la terra. Shez a la seva vellesa engendrà Riplàkish. I morí, i Riplàkish regnà en lloc seu.

5. Succeí que Riplàkish no féu el que era recte a la vista del Senyor, perquè tenia [b]moltes dones i concubines, i posava damunt les espatlles dels homes càrregues greus de portar. Sí, els imposà contribucions pesades, i amb els impostos construí molts edificis espaiosos.

6. Es féu edificar un tron molt formós. I construí molts presons, i tot el qui no es sometés als impostos, el feia tancar a la presó. I aquell que no podia pagar les contribucions el tancava a la presó. I els feia treballar contínuament per al sosteniment, i tot el qui refusava de treballar el feia matar.

---

a, Et. 6:1-12. 7:27. *b*, vegeu *k*, *l*, i *q*, Jac. 2.

7. Per tant, obtenia les seves obres fines, sí, el seu or fi, feia refinar a la presó. I feia que hi fos treballat tota mena d'obradura fina. I succeí que afligia el poble amb les seves [c]prostitucions i abominacions.

8. I quan havia regnat quaranta-dos anys, el poble es va sublevar contra ell. I la guerra començà novament en el país, fins que Ripàkish fou mort, i foragitaren els seus descendents del país.

9. I succeí que quan hagueren passat molts anys, Morianton, descendent de Ripàkish, aplegà un exèrcit dels desterrats i emprengué la guerra contra el poble. S'apoderà de moltes ciutats i la guerra esdevingué molt greu; i durà per espai de molts anys. I ell guanyà poder damunt tot el poble, i s'hi establí com a rei.

10. Després d'establir-s'hi com a rei, alleugerí les càrregues del poble, i així guanyà favor als seus ullls i l'ungí com rei.

11. I feia justícia al poble, però no a ell mateix, a causa de les seves [d]moltes prostitucions. Per tant, fou exclòs de la presència del Senyor.

12. I succeí que Morianton edificà moltes ciutats, i el poble esdevingué molt ric sota el seu regnat, tant en edificis i [e]en or i plata, com en collites de gra, i [f]ramats i bestiar, i aquelles coses que els havien estat restituïdes.

13. I Morianton arribà a molta vellesa, i aleshores engendrà Kim. I Kim regnà en lloc del seu pare. Regnà vuit anys, i el seu pare morí. I succeí que Kim no regnava pas en dretura, per tant no fou afavorit del Senyor.

14. El seu germà se sublevà contra ell, i el portà a la captivitat. I restà en captivitat tots els seus dies, i hi engendrà fills i filles. A la vellesa engendrà Leví, i va morir.

15. Succeí que després de la mort del seu pare, Leví va servir en captivitat per espai de quaranta-dos anys. I féu la guerra contra el rei del país, i així obtingué el regne per a ell mateix.

16. I després d'aconseguir-se el regne, féu el que era recte a la vista del Senyor. I el poble prosperà en el país. Ell tingué una bona vellesa, i engendrà fills i filles. Engendrà també Corom, al qui ungí rei en lloc seu.

17. I succeí que Corom féu allò que era bo a la vista del Senyor tots els seus dies, i engendrà molts fills i filles. I després d'haver vist molts anys, passà de la terra com tots. I Kish regnà en lloc seu.

18. Succeí que Kish també morí. I Lib regnà en lloc seu.

19. I Lib féu també allò que era bo a la vista del Senyor. I en els dies de Lib foren destruï-

c, vegeu *i*, 2 Ne. 28. *d*, vegeu *c*. *e*, vegeu *i*, Et. 9. *f*, vegeu *j*, Et. 9.

des les serpents [g]verinoses. De manera que anaren a la terra del [h]sud a la caça d'aliments per al poble, perquè el país fou cobert [i]d'animals del bosc. I el mateix Lib també esdevingué un gran caçador.

20. Edificaren una gran ciutat, prop de la llenca de terra, per l'indret on la mar divideix la terra.

21. I conservaven el país cap al [j]sud com a ermàs, per a caça. I la superfície del [k]país del nord estava tot coberta d'habitants.

22. I eren molt laboriosos, i compraven i venien, i traficaven entre ells per fer-s'hi un guany.

23. I treballaven en [l]tota mena de minerals, i afaiçonaven l'or, la plata, el ferro, el llautó, i tota espècie de metalls. Els treien de la terra; per tant, apilaven [m]immensos munts de terra per treure'n minerals, d'or, de plata, ferro i coure. I treballaven tota mena d'obradura fina.

24. [n]Tenien sedes i llí retort. I confeccionaven tota mena de teles, a fi de cobrir-se la nuesa.

25. I fabricaven tota mena [o]d'eines per conrear la terra, tant per llaurar com per sembrar, i segar i cavar, i també per batre.

26. I també es feien tota mena d'eines amb les que treballaven el bestiar.

27. Fabricaven tota mena d'armes de guerra. I treballaven tota espècie d'articles, de molt enginyosa obradura.

28. Jamai podria haver-hi poble més beneït que aquell, i cap altre més prosperat per la mà del Senyor. I es trobaven en un país que fou [p]escollit per damunt de tots els altres, perquè així ho havia dit el Senyor.

29. Succeí que Lib visqué molts anys, i engendrà fills i filles. I també engendrà Heartom.

30. I Heartom regnà en lloc del seu pare. Quan Heartom hagué regnat vint-i-quatre anys, li prengueren el regne. I serví molts anys en captivitat, sí, àdhuc tota la resta de la seva vida.

31. I engendrà Het. Het visqué en captivitat tots els seus dies. I Het engendrà Aaron, i Aaron visqué en captivitat tots els seus dies. I engendrà Amnigadda, i Amnigadda també visqué en captivitat tots els seus dies. I engendrà Coriàntum, i Coriàntum visqué en captivitat tots els seus dies; i ell engendrà Com.

32. I succeí que Com s'atragué la meitat del regne. I regnà quaranta-dos anys sobre la meitat del regne. Anà a la guerra contra el rei, Amgid, i es ba-

---

g, vegeu *q*, Et. 9. *h*, vegeu *n*, Al. 46. *i*, Et. 9:32. *j*, vegeu *n*, Al. 46. *k*, vegeu *p*, Al. 46. *l*, vegeu *i*, Et. 9. *m*, vegeu *l*. *n*, Et. 9:17. *o*, ver. 25. *p*, vegeu *h*, Et. 2.

rallaren per espai de molts anys, i durant aquest temps Com obtingué poder sobre Amgid, i sobre la resta del regne.

33. En els dies de Com començà a haver-hi lladres en el país. I adoptaren els plans antics i administraren [q]juraments a la faisó dels antics. I cercaren altra vegada a destruir el regne.

34. Ara, Com els combaté molt, però així i tot, no pogué res contra ells.

CAPITOL 11

Els profetes jaredites prediuen la destrucció total del seu poble, si aquest no es penedeix. No fan cas de l'amonestació.

1. I també en els dies de Com varen venir [a]molts profetes que profetitzaren la destrucció d'aquell gran poble, si no es penedia i tornava al Senyor, i no renunciava els seus assassinats i dolenteries.

2. I succeí que el profetes foren rebutjats pel poble, i fugiren a Com per protecció, perquè el poble cercava de destruir-los.

3. I profetitzaren moltes coses a Com. I aquest fou beneït fins al final dels seus dies.

4. Tingué una bona vellesa i engendrà Shiblom. I Shiblom regnà en lloc seu. El germà de Shiblom es revoltà contra ell, i sorgí una guerra molt gran per tot el país.

5. I succeí que el germà de Shiblom féu matar [b]tots els profetes que predicaven la destrucció del poble.

6. I hi havia gran calamitat en tot el país, perquè els profetes havien testificat que vindria una gran maledicció damunt la terra, i també damunt el poble, i que hi hauria una gran destrucció entre ells, com mai no n'hi havia hagut damunt la faç de la terra. I que els seus ossos serien com munts de terra damunt la superfície del país, si no es penedien de les seves dolenteries.

7. Però ells no escoltaren la veu del Senyor, a causa de les seves [c]combinacions iniqües. Així doncs, començaren a sorgir guerres i baralles per tot el país, i també molta fam i pesta, fins que hi hagué una gran destrucció com mai no s'havia conegut damunt la superfície del país. Tot això passà en els dies de Shiblom.

8. I el poble començà a penedir-se de la seva iniquitat, i en tant que ho feien, el Senyor es compadia d'ells.

9. I succeí que Shiblom fou assassinat, i Set fou fet captiu, i visqué en captivitat tots els seus dies.

10. Succeí que Ahah, el seu fill, obtingué el regne, i regnà damunt el poble tots els seus dies. Va cometre tota mena d'iniquitats en els seus dies, pel que causà l'efusió de molta

q, vegeu *i*, 2 Ne. 10. CAP. 11: *a*, vegeu *o*, Et. 9. *b*, ver. 1. *c*, vegeu *i*, 2 Ne. 10.

sang. I foren pocs els seus dies.

11. I Etem, que fou descendent d'Ahah, obtingué el regne. I també va cometre malvestats en els seus dies.

12. I succeí que en els dies d'Etem vingueren [d]molts profetes i profetitzaren altra volta al poble. Sí, profetitzaren que el Senyor els exterminaria totalment de la superfície de la terra si no es penedien de les seves iniquitats.

13. I succeí que el poble s'empedreí de cor i no volgué escoltar les seves paraules. I els profetes es dolgueren i es retiraren d'entre el poble.

14. I succeí que Etem judicà amb iniquitat tots els seus dies. I engendrà Moron. Moron regnà en lloc seu i féu el mal davant el Senyor.

15. I succeí que sorgí una revolta entre el poble a causa d'aquella combinació [e]secreta que fou bastida per obtenir poder i guany. I s'alçà d'entre ells un home poderós en la iniquitat, i lliurà batalla a Moron, en la qual enderrocà la meitat del regne. I la mantingué durant molts anys.

16. I succeí que Moron el derrotà, i altra vegada obtingué el regne.

17. Succeí que aparegué un altre home poderós. I era descendent del germà de Jared.

18. I succeí que derrotà Moron i obtingué el regne. Així doncs, Moron visqué en captivitat tota la resta dels seus dies. I engendrà Coriantor.

19. I succeí que Coriantor visqué en captivitat tots els seus dies.

20. I en el dies de Coriantor [f]també vingueren molts profetes profetitzant de coses grans i meravelloses, i cridaren el penediment al poble, i que si no es penedia el Senyor faria judici contra ells fins a la seva destrucció total.

21. I que el Senyor Déu enviaria, o feria eixir, un [g]altre poble per a posseir el país, pel seu poder, de la mateixa manera que havia fet arribar els seus pares.

22. Però el poble rebutjà totes les paraules dels profetes, a causa de la seva societat [h]secreta i les seves iniqües abominacions.

23. I succeí que Coriantor engendrà Eter. I després morí, havent viscut en captivitat tots els seus dies.

CAPÍTOL 12

El profeta Eter i el rei Coriàntumr. La llengua jaredita i la nefita. Déu dóna febleses per tal que els homes siguin humils. Moroni s'acomiada dels gentils.

1. Succeí que els dies d'Eter foren durant els de Coriàntumr. I Coriàntumr era rei sobre tot el país.

d, vegeu *o*, Et. 9. *e*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *f*, vegeu *o*, Et. 9. *g*, Et. 13:20, 21. *h*, vegeu *i*, 2 Ne. 10.

2. I Eter era un profeta del Senyor. Per tant, sortí en els dies de Coriàntumr, i començà a profetitzar al poble, perquè no el podien deturar per l'Esperit del Senyor que hi havia en ell.

3. Cridava des del matí fins a la posta del sol, exhortant el poble a creure en Déu fins al penediment, perquè [a]no fos destruït. I els deia que mitjançant la fe, totes les coses es compleixen.

4. Així doncs, aquell que cregui en Déu pot, amb [b]certesa, esperar un món més bo, sí, àdhuc un lloc a la dreta de Déu. I aquesta esperança ve de la fe, la qual, fent-se àncora a les ànimes dels homes, els faria segurs i ferms, abundosos sempre en bones obres i emmenats a glorificar Déu.

5. I succeí que Eter profetitzà al poble coses grans i meravelloses, les quals no cregueren perquè no les veieren.

6. Ara jo, Moroni, voldria parlar una mica d'aquestes coses. Voldria mostrar al món que la fe consisteix de coses que s'esperen i que no es veuen. Per tant, no disputeu perquè no veieu, perquè no en rebreu cap testimoni fins després de la prova de la vostra fe.

7. Perquè era per la fe que Crist es mostrà als nostres pares, una vegada que s'havia ressuscitat dels morts. I no se'ls mostrà fins que no tingueren fe en ell. Per tant, calia que alguns tinguessin fe en ell, puix que no es mostrava al món.

8. Però per la fe dels homes, s'ha mostrat al món, i ha glorificat el nom del Pare. I ha aparellat un camí pel qual altres poguessin participar del do celestial, per tal que tinguessin esperança d'aquelles coses que no han vist.

9. Per tant, vosaltres també podeu tenir esperança i participar del do, si sols tindreu la fe.

10. Heus aquí que fou per la fe que els de l'antigor foren cridats [c]segons el sant orde de Déu.

11. Per tant, per la fe fou donada la llei de Moisès. Però en el do del seu Fill, Déu ha aparellat un camí molt més excellent. I és per la fe que això s'ha complert.

12. Perquè si no hi ha fe entre els fills dels homes, Déu no pot fer [d]cap miracle entre ells. Per tant, no se'ls mostrava fins després de la seva fe.

13. Heus aquí que fou la fe d'Alma i d'Amulek la que féu enderrocar la [e]presó.

14. Heus aquí que fou la [f]fe de Nefí i de Lehí la que [g]obrà el canvi sobre els lamanites, que foren batejats amb foc i amb l'Esperit Sant.

15. Heus aquí que fou la fe d'Ammon i dels seus germans,

---

a, Et. 11:12, 20-22. *b*, vers. 6, 8, 9, 32. Moro. 7:40-44. 8:26. 10:20-22. *c*, vegeu *g*, Mos. 26. *d*, vegeu *d*, 3 Ne. 17. *e*, Al. 14:26-29. *f*, Hel. 5:20-52. 3 Ne. 9:20. *g*, Al. 17:29-39.

la que obrà tan gran miracle entre els lamanites.

16. Sí, i tots aquells que han obrat miracles els han fets per la fe, tant aquells que foren abans de Crist com els qui foren després.

17. I fou per la fe que els tres deixebles obtingueren la promesa de què [h]no provarien de la mort. I aquesta promesa no l'obtingueren fins després de la seva fe.

18. I jamai, en cap temps, ningú no ha fet miracles fins després de la seva fe. Per tant, primer cregueren en el Fill de Déu.

19. I n'hi havia molts que tenien la fe tan forta, àdhuc abans de la vinguda de Crist, que no podien estar vedats [i]de dins el vel, sinó que certament veieren amb els seus ulls el que havien vist abans amb l'ull de la fe. I se n'alegraren.

20. Heus aquí que hem vist en aquests annals que un d'aquells fou el germà de Jared. Perquè era tan gran la seva fe en Déu, que quan Déu [j]estengué el dit, no el pogué amagar de la vista del germà de Jared, a causa de la seva paraula que li havia parlat, la qual havia obtingut per la fe.

21. I quan el germà de Jared hagué vist el dit del Senyor, per la [k]promesa que havia obtingut per la fe, el Senyor ja [l]no podia retenir-li res de la vista. Per tant, li mostrà totes les coses, perquè ja [m]no podia estar vedat de dins el vel.

22. I és per la fe que els meus pares han obtingut la [n]promesa que aquestes coses arribarien als seus germans, per mitjà dels gentils. I per això el Senyor m'ha manat a mi, sí, el mateix Jesucrist.

23. I jo li vaig dir: Senyor, els gentils es [o]mofaran d'aquestes coses, per la nostra feblesa en escriure, perquè tu, Senyor, ens has fet poderosos en paraula per la fe, però no ens has fet poderosos en escriure. Perquè has concedit a tot aquest poble que pogués parlar molt, a causa de l'Esperit Sant que li has donat.

24. I has fet que nosaltres poguéssim escriure poc, a causa de la [p]malaptesa de les nostres mans. Vet aquí que no ens has fet poderosos en escriure, com al germà de Jared. Perquè tu li feres que les coses [q]que va escriure ell, fossin poderoses, com ho ets tu, fins a abatre l'home en llegir-les.

25. També has fet poderoses i grans les nostres paraules, fins i tot que [r]no les podem escriure. Per tant, quan escrivim, veiem la nostra feblesa i ens trabuquem en la collocació de les paraules. I em temo, no sigui que els gentils es [s]burlin de les nostres paraules.

26. I quan vaig haver dit això,

h, vegeu *d*, 3 Ne. 28. *i*, vegeu *e*, Et. 3. *j*, vegeu *d*, Et. 3. *k*, Et. 3:26. *l*, Et. 3:25, 26. *m*, vegeu *e*, Et. 3. *n*, Enós 13. *o*, vers. 26-28. Vegeu *x*, Morm. 8. *p*, vegeu *x*, Morm. 8. *q*, Et. 3:27. 4:1. *r*, vers. 23, 24, 40. 2 Ne. 33:1. *s*, vers. 23, 27.

el Senyor em va parlar, dient: Els insensats fan mofa, però ho lamentaran. I la meva gràcia és prou per als mansuets, que no s'aprofitaran de la vostra feblesa.

27. Si els homes vénen a mi, els mostraré la seva feblesa. Jo dono als homes la feblesa perquè siguin humils. I la meva gràcia és prou per a tot aquell que s'abaixi davant meu. Perquè si s'humilien davant meu i tenen fe en mi, llavors faré que les coses febles es tornin fortes per a ells.

28. Heus aquí que jo mostraré als gentils la seva feblesa, i els mostraré que la fe, l'esperança i la caritat condueixen fins a mi, font de tota justícia.

29. I jo, Moroni, després d'escoltar aquestes paraules, em vaig consolar, i vaig dir: Oh Senyor, que es faci la teva recta voluntat, perquè sé que tu obres per als fills dels homes segons la seva fe.

30. Perquè el germà de Jared digué al mont Zerin: Aparta't, i s'apartà. I si no hagués tingut fe, la muntanya no s'hauria mogut. Per tant, tu obres després que els homes tenen fe.

31. Car és així que tu et mostrares als teus deixebles; perquè després que tenien fe i parlaven en nom teu, tu te'ls manifestaves en gran poder.

32. I també em recordo del que has dit, que has aparellat una estança per a l'home, sí, àdhuc entre les [u]mansions del teu Pare, en la qual l'home podria tenir una [v]esperança més excellent. Per tant, l'home ha de tenir esperança, o no podrà rebre una herència en el lloc que tu li has preparat.

33. A més, em recordo del que has dit, que tu has estimat el món, fins a ajeure la teva vida pel món, per tal que la prenguessis altra vegada a fi de preparar un lloc per als fills dels homes.

34. Ara, jo sé que aquest amor que tu has tingut per als fills dels homes és la caritat. Per tant, excepte que tenen [x]caritat, els homes no poden heretar aquell lloc que tu has preparat a les mansions del teu Pare.

35. Per tant sé, per allò que tu has dit, que si els gentils no tenen caritat per a la nostra feblesa, els provaràs. I els trauràs el seu talent, fins el que ja han rebut, i en donaràs a aquells que tindran amb més abundor.

36. I succeí que vaig pregar al Senyor que donés als gentils gràcia perquè tinguessin caritat.

37. I el Senyor em digué: Si no tenen caritat, no t'importa a tu; tu has estat fidel. Per tant, les teves vestidures seran netejades. I perquè has [y]vist la teva feblesa, seràs fet fort,

t, vegeu *c*, Jac. 4. *u*, vers. 33, 34, 37. Enós 27. *v*, vegeu *b*. *x*, vers. 35-37. *y*, vers. 26-28, 35, 40.

fins a asseure't al lloc que t'he preparat a les 'mansions del meu Pare.

38. Ara jo, Moroni, m'acomiado dels gentils, sí, i també dels meus germans, els quals estimo, fins que ens trobarem davant el tribunal de Crist, on tothom sabrà que les meves vestidures no s'han tacat amb la vostra sang.

39. Llavors sabreu que he vist Jesús, i que m'ha parlat cara a cara. I que em parlà amb tota humilitat, com un home parla a un altre, en la meva pròpia llengua, d'aquestes coses.,

40. I només n'he escrit [2a]unes quantes, a causa de la meva feblesa en escriure.

41. Ara, voldria recomanar-vos que cerquéssiu aquest Jesús del qual han escrit els profetes i apòstols, per tal que la gràcia de Déu el Pare, així com del Senyor Jesucrist i de l'Esperit Sant, que dóna [2b]testimoniatge d'ells, estigui i habiti en vosaltres sempre. Amén.

CAPÍTOL 13

Moroni continua l'història jaredita. Eter i les seves prediccions. Cerquen la seva vida. Habita dins la cavitat d'una roca. A la nit contempla la destrucció que cau sobre el seu poble.

1. Ara jo, Moroni, prosseguei-xo a posar fi al meu relat sobre la destrucció del poble del qual escrivia,

2. Puix que rebutjaren totes les paraules d'Eter. Perquè ell certament els parlà de totes les coses des del començament de l'home. I que després que les aigües s'havien retirat de la superfície d'aquesta terra, esdevingué un país escollit sobre tots els altres, una terra escollida del Senyor. Per tant, el Senyor voldria que tothom el servís que hi habités.

3. I que era el [a]lloc de la Nova Jerusalem, la qual [b]baixaria del cel, i del santuari santíssim del Senyor.

4. Heus aquí, Eter veié els dies de Crist i parlà d'una [c]Nova Jerusalem damunt aquest país.

5. I parlà també de la casa d'Israel i de la Jerusalem d'on [d]Lehí havia de venir — que després d'ésser destruïda, seria edificada de nou, una ciutat [e]santa per al Senyor. Per tant, no podria ésser una nova Jerusalem, perquè ja havia existit en l'antigor. Però seria edificada de nou i esdevindria una ciutat santa del Senyor. I seria bastida per a la casa d'Israel.

6. I que una [f]Nova Jerusalem seria edificada sobre aquest país per a la resta de la semença de Josep; i per aquestes coses hi ha hagut un tipus.

7. Perquè com Josep portà el seu pare fins al país d'Egipte,

---

z, vegeu *u*. *2a*, vegeu *e*, Et. 1. *2b*, 3 Ne. 11:32, 36. CAP. 13: *a*, vegeu *p*, 3 Ne. 20. *b*, ver. 10. Ap. 3:12. 21:2. *c*, vegeu *p*, 3 Ne. 20. *d*, 1 Ne. caps. 1-18. *e*, ver. 11. Ap. 21:10-27. *f*, vegeu *p*, 3 Ne. 20.

que així hi morí, per tant el Senyor emmenà una resta de la semença de Josep de la terra de Jerusalem, per tal de tenir misericòrdia envers la semença de Josep, perquè [g]no perís, tal com havia estat misericordiós amb el pare de Josep perquè ell no perís.

8. Per tant, la resta de la casa de Josep es bastirà sobre aquest país, i aquesta serà una terra de la [h]seva herència. I edificaran una ciutat [i]santa per al Senyor, semblant a la Jerusalem de l'antigor. I no seran confosos mai més fins a la fi quan la terra ja passarà.

9. [j]I hi haurà un nou cel i una nova terra. Seran semblants als de l'antigor excepte que els d'abans ja hauran passat i totes les coses hauran esdevingut noves.

10. [k]Aleshores ve la Nova Jerusalem. I beneïts són aquells que hi habitin, perquè són els qui tenen les vestidures emblanquides mitjançant la sang de l'Anyell. I són aquells que són [l]comptats entre la resta de la semença de Josep, que eren de la casa d'Israel.

11. [m]Llavors també ve la Jerusalem de l'antigor. I beneïts són els seus habitants, perquè han estat rentats per la sang de l'Anyell. Són els qui foren espargits i recollits de nou, des dels quatre cantons de la terra i des dels països del [n]nord. I són partícips del compliment de l'aliança que Déu féu amb el seu pare Abraham.

12. I quan arribin aquestes coses, es duen a terme les escriptures que diuen: [o]N'hi ha d'aquells que foren els primers que seran els darrers; i n'hi ha d'aquells que foren els darrers, que seran els primers.

13. Jo estava a punt d'escriure més, però m'ha estat prohibit. Amb tot, grans i meravelloses foren les profecies d'Eter; però l'estimaren com un no-res i el feren fora. I s'amagava dins la [p]cavitat d'una roca de dia, i [q]de nit en sortia, tot observant les coses que caurien damunt el poble.

14. I mentre sojornava dins la cavitat de la roca, escrivia la [r]resta d'aquest registre, tot observant de nit les destruccions que queien damunt el poble.

15. Succeí que aquell mateix any en què fou expulsat d'entre el poble, començà una gran guerra entre ells, perquè n'hi havia molts que s'alçaren, que eren homes poderosos, i cercaven de destruir Coriàntumr mitjançant els seus plans [s]secrets de malvestat, dels quals ja s'ha parlat.

16. Ara, Coriàntumr, haventse instruït en totes les arts de la guerra i totes les astúcies del món, per tant presentà ba-

g, 2 Ne. 3:5-24. Al. 46:24-26. *h*, vegeu *o*, 3 Ne. 15. *i*, vegeu *p*, 3 Ne. 20. *j*, Ap. 21:1. *k*, vegeu *b*. *l*, vegeu *y*, 3 Ne. 16. *m*, vegeu *c*. *n*, D. i A. 133:26-35. *o*, 1 Ne. 13:42. *p*, vers. 14, 18, 22. *q*, ver. 14. Et. 15:13. *r*, Et. 15:33 *s*, vegeu *i*, 2 Ne. 10.

talla a tot aquell que provava de destruir-lo.

17. Però no es penedí ell, ni els seus formosos fills i filles; ni els formosos fills i filles de Cohor, ni els formosos fills i filles de Corihor. I en fi, no hi havia cap dels formosos fills i filles sobre la faç de la terra tota que es penedia dels seus pecats.

18. Per tant, succeí que el primer any que Eter sojornava dins la [t]cavitat d'una roca, hi havia molta gent que fou morta per l'espasa d'aquelles combinacions [u]secretes, lluitant contra Coriàntumr per tal d'obtenir-ne el regne.

19. I els fills de Coriàntumr lluitaren molt i sagnaren molt.

20. I el segon any la paraula del Senyor arribà a Eter, que sortís i profetitzés a Coriàntumr, que si es penedia, i també tota la seva casa, el Senyor li donaria el seu regne i perdonaria el poble.

21. Altrament serien destruïts, i tots els de la seva casa, excepte ell mateix. I que ell sol viuria per veure complides les profecies que s'havien anunciat, d'un [v]altre poble que rebria el país per herència; i Coriàntumr tindria sepultura d'ells. I tota ànima seria [w]destruïda excepte Coriàntumr.

22. I succeí que Coriàntumr no es penedia, ni la seva casa ni el poble. I les guerres no cessaven. Cercaven de matar Eter, però s'escapolà de davant seu i s'amagà altra volta dins la [x]cavitat de la roca.

23. I succeí que s'alçà Xared, i també donà batalla a Coriàntumr. El derrotà fins que al tercer any li portà a la captivitat.

24. I els fills de Coriàntumr, el quart any, derrotaren Xared i obtingueren altra vegada el regne per al seu pare.

25. Aleshores començà una guerra a tot l'ample del país, cadascú amb la seva trepa, lluitant per allò que pretenia.

26. I hi havia lladres i, en fi, tota mena de malvestats damunt tota la superfície de la terra.

27. I succeí que Coriàntumr s'enutjà moltíssim amb Xared, i marxà al combat contra ell amb els seus exèrcits. I s'encontraren amb gran còlera; i es trobaren a la vall de Galgala, i la batalla esdevingué molt greu.

28. I succeí que Xared el va combatre per espai de tres dies. I Coriàntumr el derrotà i el perseguí fins a les planícies de Heslon.

29. I succeí que Xared li donà batalla una altra vegada a les planícies. I el va derrotar i el féu fugir altra volta fins a la vall de Galgala.

30. I Coriàntumr donà batalla novament a Xared a la vall de Galgala, i el derrotà i el matà.

---

t, vegeu *p*. *u*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *v*, Om. 21. *x*, Et. 15:29-32. *y*, vegeu *p*.

31. Però Xared ferí Coriàntumr a la cuixa, que no va tornar al combat per espai de dos anys. I durant aquest temps, tothom damunt la faç del país vessava sang i no hi havia ningú que els deturés.

CAPÍTOL 14

Maledicció sobre la terra. Guerres i vessament de sang, sense parar. Coriàntumr no cauria per l'espasa.

1. Aleshores començà a haverhi una [a]maledicció gran sobre tota la terra a causa de la iniquitat del poble. De manera que si un home deixava la seva eina o l'espasa al prestatge, o al lloc on la guardava, vet aquí que l'endemà ja no la trobava, tan gran era la maledicció sobre la terra.

2. Pei tant, tothom s'aferrava al que era seu, amb les mans, i no prestava ni manllevava. I tothom portava el puny de l'espasa a mà dreta, per a defensar-se la propietat, i la pròpia vida, i la de les mullers i fills.

3. Aleshores, després d'espai de dos anys, i després de la mort de Xared, s'alçà el germà de Xared, i presentà batalla a Coriàntumr, i Coriàntumr el derrotà i el perseguí fins a l'erm d'Akish.

4. I succeí que el germà de Xared li lliurà batalla a l'erm d'Akish, i la batalla esdevingué molt furiosa, i molts milers caigueren a espasa.

5. I Coriàntumr posà setge a l'erm. I el germà de Xared en sortí de nit, i matà una part de l'exèrcit de Coriàntumr mentre jeien embriacs.

6. I arribà fins al [b]país de Moron, i es posà al tron de Coriàntumr.

7. I succeí que Coriàntumr sojornà amb el seu exèrcit dos anys a l'erm, durant els quals rebé grans reforços al seu exèrcit.

8. Ara, el germà de Xared, que s'anomenava Galaad, també rebé gran reforç al seu exèrcit, a causa de les combinacions [c]secretes.

9. I succeí que el seu alt sacerdot el matà mentre seia sobre el seu tron.

10. I un dels de les combinacions secretes assassinà l'alt sacerdot en un pas secret, i s'obtingué el regne. I es deia Lib; era un home de molta talla, més alt que qualsevol home d'entre el poble.

11. Succeí que en el primer any del regnat de Lib, Coriàntumr arribà al [d]país de Moron i presentà batalla a Lib.

12. I succeí que lluitava amb Lib, i aquest li colpejà al braç, que el deixà ferit. Així i tot, l'exèrcit de Coriàntumr envestí Lib, que fugí fins a les vores de la mar.

13. I succeí que Coriàntumr

a, vegeu *k*, Hel. 13. *b*, vegeu *d*, Et. 7. *c*, vegeu *i*, 2 Ne. 10. *d*, vegeu *d*, Et. 7.

el perseguí. I Lib li donà batalla sobre les vores de la mar.

14. I succeí que Lib desféu l'exèrcit de Coriàntumr, que fugí altra volta a l'erm d'Akish.

15. I Lib el perseguí fins a les planícies d'Agosh. Coriàntumr s'havia emportat tot el poble amb ell, mentre fugia davant Lib en aquell cantó per on s'escapolava.

16. I quan va haver arribat a les planícies d'Agosh, lliurà batalla a Lib i l'assotà fins que morí. Així i tot, el germà de Lib vingué contra Coriàntumr al lloc seu, i la batalla esdevingué molt furiosa. I Coriàntumr fugí novament davant l'exèrcit del germà de Lib.

17. Ara, el nom del germà de Lib era Shiz. I succeí que Shiz perseguí Coriàntumr. Enderrocà moltes ciutats; matava dones i criatures, i incendiava les ciutats.

18. I s'escampà una por de Shiz per tot el país; sí, un crit sortia per tot el país: Qui pot estar-se davant de l'exèrcit de Shiz? Heus aquí que escombra la terra al seu davant!

19. I succeí que el poble començà a arreplegar-se en exèrcits per tot arreu de la faç de la terra.

20. I estaven dividits; els uns fugiren fins a l'exèrcit de Shiz, i els altres fins al de Coriàntumr.

21. I tan gran i duradora havia estat la guerra, i tan llarga l'escena de vessament de sang i carnatge, que la faç de la terra restà tot coberta dels cossos dels morts.

22. I tan ràpida i precipitada la guerra, que no quedava cap per a enterrar els morts, sinó que anaven d'estrall en estrall, deixant els cossos d'homes, dones i criatures, escampats per la faç de la terra, per a quedar presa als cucs de la carn.

23. I la pudor d'allò s'escampà per tot arreu del país, fins a tota la superfície de la terra. Per tant, el poble es molestava de dia i de nit, d'aquella pudor.

24. Així i tot, Shiz no cessava de perseguir Coriàntumr, perquè havia jurat de venjar-se sobre aquest, [e]la sang del seu germà que havia estat mort, i de desmentir la paraula del Senyor que havia vingut a Eter, de què Coriàntumr [f]no cauria a fill d'espasa.

25. Així veiem com el Senyor els visità en la plenitud de la seva còlera, i que les seves dolenteries i abominacions els havien preparat camí per a [f]la seva destrucció eterna.

26. I succeí que Shiz perseguí Coriàntumr cap a l'est, fins a la vora del mar, i allí presentà batalla a Shiz per espai de tres dies.

27. I fou tan terrible la destrucció entre els exèrcits de Shiz, que el poble començà a

---

e, ver. 16. *f*, Et. 13:21.

espantar-se i a fugir davant els exèrcits de Coriàntumr. I fugiren fins al país de Corihor, i escombraren els habitants al seu davant, a tot aquell que no s'ajuntés amb ells.

28. Plantaren les seves tendes a la vall de Corihor. I Coriàntumr plantà les seves a la vall de Xurr. Ara, la vall de Xurr era prop del pujol de Comron. Per tant, Coriàntumr reuní els seus exèrcits damunt el pujol de Comron i féu sonar la trompeta als exèrcits de Shiz, cridant-los al combat.

29. I succeí que sortiren, però foren rebutjats enrera; tornaren una segona vegada i foren rebutjats de nou. I succeí que per tercera volta retornaren, i la batalla esdevingué molt greu.

30. I succeí que Shiz colpejà Coriàntumr, que li donà moltes ferides profundes. I Coriàntumr, havent dessagnat molt, es desmaià i se l'endugueren com si fos mort.

31. Ara, n'hi havia tanta pèrdua d'homes, dones i criatures a ambdós costats, que Shiz manà al seu poble que no perseguís més els exèrcits de Coriàntumr. Per tant, tornaren al seu campament.

CAPÍTOL 15

El pujol de Ramà o Cumora. Preparatius per a una batalla grandiosa. Milions de persones cauen morts. Shiz, occit per Coriàntumr. Les últimes paraules d'Eter. Final dels annals jaredites.

1. I succeí que quan Coriàntumr es restablí de les seves ferides, es posà a recordar les [a]paraules que Eter li havia parlat.

2. Veié que havien mort a espasa ja quasi dos milions del seu poble, i començà a afligir-se del cor. Sí, s'havien occit dos milions d'homes valents, i també les seves dones i infants.

3. Començà a penedir-se del mal que havia fet. Es posà a recordar les paraules que s'havien dit per boca de tots els profetes, i les veia complides fins aquest moment, en cada engruna. I la seva ànima es dolgué i refusà tot consol.

4. I succeí que escrigué una epístola a Shiz pregant-li que perdonés el poble, i que ell renunciaria el regne per amor de la vida del poble.

5. I succeí que quan Shiz l'havia rebuda, escrigué una epístola a Coriàntumr, que si es rendiria perquè el matés amb la pròpia espasa, perdonaria la vida del poble.

6. I succeí que el poble no es penedia de la seva iniquitat. I el poble de Coriàntumr estava mogut a ira contra el poble de Shiz, i el de Shiz estava mogut a ira contra el poble de Coriàntumr. Per tant, el poble de

a, Et. 13:20, 21.

Shiz lliurà batalla al poble de Coriàntumr.

7. I quan Coriàntumr veié que estava per caure, fugí altra vegada davant el poble de Shiz.

8. I succeí que arribà a les aigües de Ripliàncum (que interpretat, significa vast, o sobrepujant tot). Per tant, quan arribaren a aquestes aigües, plantaren les tendes. I Shiz també plantà les seves a prop, i l'endemà anaren al combat.

9. I succeí que feren una batalla molt furiosa, en la qual Coriàntumr restà ferit altra vegada, i es desmaià de la pèrdua de sang.

10. I succeí que els exèrcits de Coriàntumr arremeteren els exèrcits de Shiz, que els derrotaren i feren fugir. I fugiren cap al [b]sud, i plantaren les tendes en un indret que es deia Ogat.

11. I succeí que l'exèrcit de Coriàntumr plantà les tendes prop del pujol de Ramà. Era el mateix pujol en què el meu pare, Mormó, havia [c]amagat al Senyor els annals que eren sagrats.

12. I succeí que aplegaren tot el poble sobre tota la superfície de la terra, dels que no havien mort, fora d'Eter.

13. I succeí que Eter [d]veié tots els fets del poble. I veia que el poble que estava per Coriàntumr s'ajuntava a l'exèrcit de Coriàntumr; i que el poble que estava per Shiz s'ajuntava a l'exèrcit de Shiz.

14. Per tant, per espai de quatre anys es reunia el poble, per tal d'aplegar tots els qui es trobaven damunt la superfície de la terra, i que tinguessin tota la força que els fos possible.

15. I quan s'havien aplegat tots, cadascú a l'exèrcit que volia, amb les seves mullers i els fills — tant homes, dones i nens [e]proveïts d'armes de guerra, amb escuts, cuirasses i elms, i vestits a la faisó de la guerra — marxaren els uns contra els altres per combatre's. I lluitaren tot aquell dia, i ningú triomfà.

16. I succeí que a entrada de nit, estaven fatigats, i es retiraren als seus campaments. I després d'haver-s'hi retirat, es posaren a [f]udolar i a lamentar per les baixes del seu poble. I tan grans foren els crits, i udols i lamentacions, que fendiren l'aire fora mida.

17. I succeí que a l'endemà retornaren a la batalla, i gran i terrible fou aquell dia. Però així i tot, ningú triomfà. I en arribar la nit, altra vegada [g]fendiren l'aire amb els seus crits i udols i lamentacions, per les baixes del seu poble.

18. I succeí que Coriàntumr [h]novament escrigué una epístola a Shiz, tot suplicant que no

b, vegeu *a*, Morm. 6. *c*, Morm. 6:6. *d*, Et. 13:14. *e*, Et. 10:27. *f*, ver. 17. *g*, ver. 16. *h*, ver. 4.

tornés al combat, sinó que prengués el regne i perdonés la vida del poble.

19. Heus aquí, l'Esperit del Senyor havia deixat d'esforçar-se amb ells, i Satanàs tenia ple poder en el cor del poble. Perquè s'havien donat a la duresa del seu cor i a la ceguesa de la seva ment, per tal que fossin destruïts. Per tant, retornaren a la batalla.

20. I succeí que combateren tot aquell dia, i quan arribà la nit dormiren damunt les espases.

21. I l'endemà batallaren fins que arribà la nit.

22. I a entrada de nit estaven ebris de còlera, com l'home que està embriac de vi. I altra vegada dormiren damunt les espases.

23. I l'endemà lluitaren altra vegada. I en arribar la nit tots havien mort a fil d'espasa fora de cinquanta-dos del poble de Coriàntumr, i seixanta-nou del poble de Shiz.

24. I succeí que dormiren damunt les espases aquella nit. I l'endemà lluitaren altra vegada. I contengueren en la seva força, amb les espases i els escuts, tot aquell dia.

25. I quan arribà la nit, hi havia trenta-i-dos dels de Shiz i vint-i-set dels de Coriàntumr.

26. I succeí que menjaren i dormiren, i es prepararen a morir a l'endemà. Eren homes grans i poderosos, segons la força dels homes.

27. I succeí que lluitaren per espai de tres hores, i desmaiaren per la pèrdua de sang.

28. I succeí que quan els homes de Coriàntumr s'hagueren recobrat prou per caminar, estaven a punt de fugir per la vida. Però Shiz s'alçà, i també els seus homes, i jurà en la seva còlera que mataria Coriàntumr, o moriria per l'espasa.

29. Per tant, els perseguí, i l'endemà els atrapà. I lluitaren altra vegada amb l'espasa. I succeí que quan tots havien caigut per l'espasa, fora de Coriàntumr i Shiz, heus aquí que Shiz quedà desmaiat de la pèrdua de sang.

30. I succeí que quan Coriàntumr s'hagué recolzat damunt l'espasa, i recobrat una mica, segà el cap a Shiz.

31. I succeí que Shiz, després de haver-li tallat el cap, s'alçà damunt les mans i caigué. I després d'esforçar-se a respirar, morí.

32. I [l]Coriàntumr caigué a terra, i esdevingué com si no tingués vida.

33. El Senyor parlà a Eter i li digué: Surt. I sortí, i veié que s'havien complert totes les paraules del Senyor. I [l]terminà els seus annals (i no n'he escrit ni la [k]centèsima part). I els amagà de tal manera que els trobà el [l]poble de Limhi.

---

i, Om. 20-22. *j*, Et. 13:14. *k*, vegeu *e*, Et. 1. *l*, vegeu *k*, Mos. 8.

34. Ara, les últimes paraules que escriví Eter són aquestes: Si és que el Senyor vol que sigui transportat, o que sofreixi la seva voluntat en la carn, no té cap importància, per tal que em salvi en el regne de Déu. Amén.

EL LLIBRE DE MORONI

CAPÍTOL 1

Estat desolat de Moroni. Escriu, tot desitjant el bé dels lamanites.

1. Ara jo, Moroni, després d'haver terminat de [a]compendiar el relat del poble de Jared, no pensava escriure més. Però encara no he mort; i no m'he descobert als lamanites, no sigui que em matin.

2. Perquè les seves guerres entre ells mateixos són [b]molt ferotges; i a causa del seu odi, fan morir tot nefita que no vulgui negar el Crist.

3. I jo, Moroni, no vull negar el Crist. Per tant, vaig errant per on puc, per tal de salvar-me la vida.

4. Per tant, escriuré algunes coses més, contrari al que havia pensat; perquè havia suposat que no escriuria més. Però escric unes quantes coses més, que tal vegada siguin de [c]valor per als meus germans, els lamanites, en algun dia futur, segons la voluntat del Senyor.

CAPÍTOL 2

Sobre l'atorgament de l'Esperit Sant pels dotze deixebles nefites.

1. Paraules de Crist, que digué als seus [a]deixebles, els dotze que havia escollit, mentre els imposava les mans.

2. Els va cridar pel seu nom, dient: Invocareu el Pare en nom meu amb poderosa oració. I quan haureu fet això, [b]tindreu poder, que a tot aquell al qual imposeu les mans, atorgareu l'Esperit Sant. I en nom meu l'hi donareu, perquè així fan els meus apòstols.

3. Ara, Crist els digué aquestes paraules al temps de la seva primera aparició. I la multitud [c]no les va sentir, però els deixebles sí. I sobre tots aquells als quals [d]imposaven les mans, baixà l'Esperit Sant.

CAPÍTOL 3

Referent a l'ordenació de sacerdots i mestres.

---

a, vegeu el Llibre d'Eter. *b*, 1 Ne. 12:20-23. Morm. 5:15. *c*, 2 Ne. 3:7, 11, 12, 19-21. Vegeu *c*, 2 Ne. 27. Cap. 2: *a*, vegeu *c*, 3 Ne. 12. *b*, ver. 3. 3 Ne. 18:37. *c*, 3 Ne. 18:37. *d*, vegeu *b*. Entre l'any 400 i el 421 d.C.

1. Manera en què els [a]deixebles, que eren anomenats els èlders de l'església, [b]ordenaven sacerdots i mestres:

2. Després de pregar al Pare en nom de Crist, els imposaven les mans, tot dient:

3. En el nom de Jesucrist, t'ordeno sacerdot (o si era mestre, t'ordeno mestre) per a predicar el penediment i la remissió dels pecats, mitjançant Jesucrist, per la perseverança de la fe en nom seu fins a la fi. Amén.

4. I d'aquesta manera els deixebles ordenaven els sacerdots i mestres, segons els dons i crides de Déu als homes. I els ordenaven pel [c]poder de l'Esperit Sant que hi havia en ells.

CAPÍTOL 4

Manera d'administrar el pa del sagrament.

1. Manera en què els seus [a]èlders i sacerdots administraven la [b]carn i la sang de Crist a l'església. I ho feien segons els manaments de Crist; per tant, sabem que la manera és vertadera. L'èlder o sacerdot ho administrava.

2. [c]S'agenollaven amb l'església, i pregaven al Pare, en nom de Crist, dient:

3. Oh Déu, Pare Etern, et demanem, en nom del teu Fill, Jesucrist, que beneeixis i santifiquis aquest pa per a les ànimes de tots aquells que en participin, perquè el mengin en remembrança del [d]cos del teu Fill, i testifiquin davant teu, oh Déu, Pare Etern, que estan disposats a prendre damunt seu el [e]nom del teu Fill, i a recordar-lo sempre, i a guardar els manaments que ell els ha donat, perquè sempre tinguin el seu Esperit amb ells. Amén.

CAPÍTOL 5

Manera d'administrar el vi del sagrament.

1. Manera d'administrar el vi. Heus aquí que prenien la copa, i deien:

2. Oh Déu, Pare Etern, et demanem, en nom del teu Fill, Jesucrist, que beneeixis i santifiquis aquest vi per a les ànimes de tots aquells que en beguin, perquè ho facin en remembrança de la [a]sang del teu Fill, que fou vessada per a ells, perquè testifiquin davant teu, oh Déu, Pare Etern, que es recordin sempre d'ell, perquè sempre tinguin el seu Esperit amb ells. Amén.

CAPÍTOL 6

Condicions i manera d'administrar el baptisme. Disciplina de l'església.

---

a, vegeu *c*, 3 Ne. 12. *b*, vers. 2-4. Vegeu *c*, Mos. 6. *c*, 1 Ne. 13:37. Moro. 6:9. Cap. 4: *a*, Moro. 3:1. *b*, vegeu *t*, 3 Ne. 18. *c*, D. i A. 20:76. *d*, vegeu *t*, 3 Ne. 18. *e*, vegeu *e*, Mos. 5. Cap. 5: *a*, vegeu *t*, 3 Ne. 18. D. i A. 20:79. 27:2-4.

1. I ara parlaré quant al baptisme. Heus aquí que els [a]èlders, [b]sacerdots i mestres eren batejats; i [c]no eren batejats si no donaven fruits de què n'eren dignes.

2. Ni rebien cap al baptisme, si no es presentaven amb el cor trencat i l'esperit contrit, i testificaven a l'església que s'havien penedit veritablement de tots els seus pecats.

3. I ningú no era admès al baptisme, si no es prenia damunt seu el [d]nom de Crist, tot decidit de servir-lo fins a la fi.

4. I després d'haver estat rebuts al baptisme, i que eren obrats i netejats pel [e]poder de l'Esperit Sant, eren comptats entre el poble de l'església de Crist. I s'apuntaven els seus noms per tal que es recordessin d'ells, i els nodrissin amb la bona paraula de Déu, a fi de guardar-los en el recte camí, en fer-los atents tothora a [f]l'oració, confiant solament en els mèrits del Crist, l'autor i el consumador de la seva fe.

5. I l'església es reunia sovint per a [g]dejunar i pregar, i a fi de parlar els uns amb els altres del benestar de les seves ànimes.

6. I es reunien sovint per a [h]participar del pa i del vi, en remembrança del Senyor Jesucrist.

7. I eren estrictes en mirar que no hi hagués iniquitat entre ells. I tot aquell que trobaven cometent la iniquitat, i [i]tres testimonis de l'església els condemnaven davant els èlders, si no es penedien i no es confessaven, s'esborraven els seus noms, i no eren comptats entre el poble de Crist.

8. Però [j]tantes vegades com es penedien i cercaven el perdó, amb veritable intenció, eren perdonats.

9. I les seves reunions eren dirigides per l'església, segons les indicacions de l'Esperit, i pel poder de l'Esperit Sant. Perquè d'acord amb el que els indicava [k]l'Esperit Sant, ja fos en predicar, o exhortar, o pregar, o suplicar o cantar, així es feia.

CAPÍTOL 7

Moroni presenta els ensenyaments de Mormó sobre la fe, l'esperança i la caritat.

1. Ara jo, Moroni, escric algunes de les paraules del meu pare Mormó, que digué [a]quant a la fe, l'esperança i la caritat. Perquè d'aquesta manera parlà al poble, mentre els ensenyava dins la [b]sinagoga que havien construït com lloc d'adoració.

2. Ara jo, Mormó, m'adreço a vosaltres, germans estimats, i

---

a, Moro. 3:1. *b*, vegeu *c*, Mos. 6. *c*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *d*, vegeu *e*, Mos. 5. *e*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *f*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *g*, vegeu *t*, Mos. 27. *h*, vegeu *b*, 3 Ne. 18. *i*, D. i A. 42:80, 81. *j*, Mos. 26:31. *k*, vegeu *c*, Moro. 3.
CAP. 7: *a*, vers. 21-39, 40-44, 45-48. Et. 12:3-37. Moro. 8:14, 26. 10:20-23. *b*, vegeu *u*, Al. 16.

és per la gràcia de Déu el Pare, i de nostre Senyor Jesucrist, i per la seva santa voluntat, pel [c]do de la crida que m'ha fet, que m'és permès de parlar-vos en aquest moment.

3. Per tant, jo voldria parlar a vosaltres, els qui són de l'església, que sou pacífics seguidors de Crist, i heu obtingut prou esperança per la qual podeu entrar al repòs del Senyor, des d'ara endavant, fins que reposareu amb ell en el cel.

4. Ara, germans meus, jutjo aquestes coses de vosaltres, pel vostre pacífic comport amb els fills dels homes.

5. Perquè em recordo de la paraula de Déu, que diu: [d]Per les seves obres els coneixereu. Perquè si les seves obres siguin bones, llavors ells també són bons.

6. Puix que Déu ha dit que l'home que es dolent, no pot fer allò que és bo; perquè si ofereix un donatiu, o prega a Déu, si no ho fa amb veritable intenció, no li serveix de res.

7. Ja que això no li és imputat per a justícia.

8. Perquè si l'home que és dolent, ofereix un donatiu, ho fa de mal grat. Per tant, li és imputat igual com si l'hagués retingut; així doncs, ell és tingut per dolent davant Déu.

9. I també li és imputat com a mal a l'home, si prega i no amb veritable intenció de cor. Sí, i no li serveix de res, perquè Déu no rep ningú de semblants.

10. Per tant, un home que és dolent no pot fer el que és bo; ni donarà cap donatiu bo.

11. Perquè heus aquí, una font amarga no pot donar aigua bona; ni pot una de bona donar aigua amarga. Per tant, l'home que serveix el diable, no pot seguir Crist; i si segueix Crist, no pot ésser servidor del diable.

12. Així doncs, [e]tot allò que és bo, ve de Déu i allò que és dolent, ve del diable. Perquè el diable és l'enemic de Déu i lluita tothora contra ell. I invita i incita a pecar, i a fer el que és mal constantment.

13. Però heus aquí, tot allò que és de Déu invita i incita a fer sempre el bé. Així doncs, tota cosa que invita i incita a fer el bé, i a estimar Déu i servir-lo, és inspirada de Déu.

14. Per tant, tingueu cura, estimats germans, de [f]no jutjar el que és dolent, que sigui de Déu, o que allò que és bo i de Déu, que sigui del diable.

15. Perquè heus aquí, germans meus, us és donat de jutjar per tal que conegueu el bé del mal. I la manera de jutjar és tan clara que podeu saber amb coneixença perfecta, com la claror del dia de la fosca nit.

16. Perquè l'Esperit de Crist

---

c, 3 Ne. 5:13. *d*, 3 Ne. 14:15-20. *e*, vegeu *o*, Et. 4. *f*, ver. 18. 3 Ne. 14:2. Morm. 8:19.

és donat a tothom perquè conegui el bé del mal. Així doncs, us mostro la manera de jutjar — perquè [g]tot allò que invita a fer el bé i persuadeix a creure en Crist, és enviat pel poder i el do de Crist. Per tant, podreu saber amb coneixença perfecta que és de Déu.

17. Però tot allò que persuadeix els homes a fer el mal i a no creure en Crist, i negar-lo i no servir Déu, aleshores podeu saber, amb coneixença perfecta, que és del diable. Perquè és així que el diable treballa, car ell no persuadeix cap a fer el bé, no, ni un de sol. Ni tampoc els seus àngels, ni aquells que es subjecten a ell.

18. Ara, germans meus, ja que coneixeu la llum per la qual podeu jutjar, que és la llum de Crist, mireu de [h]no jutjar a tort. Perquè amb aquell mateix judici que judiqueu, també sereu judicats.

19. Per això, us suplico, germans, que cerqueu amb diligència a la llum de Crist, per tal que conegueu el bé del mal. I si us arrapareu a tota cosa bona i no la condemnareu, certament sereu fills de Crist.

20. I ara, estimats germans, com és possible que podeu arrapar-vos a tota cosa bona?

21. Ara arribem a aquesta [i]fe de la qual deia que us parlaria. I us diré la manera en què podeu arrapar-vos a tota cosa bona.

22. Heus aquí que Déu, [j]coneixedor de totes les coses, [k]essent d'eternitat en eternitat, envià àngels per a ministrar als fills dels homes, per tal de manifestar-los quant a la vinguda de Crist. I que en Crist vindria tota cosa bona.

23. (I Déu també ho va declarar als profetes, per la seva pròpia boca, que Crist vindria.)

24. I de diverses maneres manifestà coses als fills dels homes les quals eren bones. I tot allò que és bo, ve de Crist. Altrament els homes estaven caiguts i [l]cap cosa bona no els podria venir.

25. Per això, per ministeri d'àngels i per tota paraula que sortia de la boca de Déu, els homes començaren a exercitar la fe en Crist. I així, per la [m]fe, s'arrapaven a tota cosa bona; i així passà fins a la vinguda de Crist.

26. I després que ell vingué, els homes també foren salvats per la fe en el seu nom. I per la fe esdevenen fills de Déu. I tan cert com viu el Crist, adreçà aquestes paraules als nostres pares, dient: [n]Tot allò que demanareu al Pare en nom meu, que sigui bo, tot creient en fe que ho rebreu, heus aquí, això us serà fet.

27. Per tant, estimats germans, han cessat els miracles

---

g, vegeu *o*, Et. 4. *h*, vegeu *f*. *i*, vegeu *a*. *j*, vegeu *r*, 2 Ne. 9. *k*, vegeu *a*, Mos. 3. *l*, vegeu *b* i *c*, 2 Ne. 2. *m*, vegeu *a*. *n*, 3 Ne. 18:20.

perquè Crist ha ascendit al cel, i s'ha assegut a la dreta de Déu, per a [o]reclamar-li al Pare els seus drets de misericòrdia que té sobre els fills dels homes?

28. Perquè ha respost a les finalitats de la llei, i reclama tots els qui li tenen [p]fe. I aquells que tinguin fe en ell s'aferraran a tota cosa bona. Per tant, ell [q]defensa la causa dels fills dels homes; i viu eternament en els cels.

29. I perquè ell ha fet això, estimats germans meus, [r]han cessat els miracles? Heus aquí, us dic que no. Tampoc han [s]cessat els àngels de ministrar als fills dels homes.

30. Perquè, heus aquí, li són submisos a ell per a ministrar segons la paraula de la seva comanda, tot mostrant-se a aquells de fe forta i ment ferma en cada forma de santedat.

31. I l'ofici del seu ministeri és de cridar els homes al penediment, i de complir i de fer l'obra de les aliances que el Pare ha fet amb els fills dels homes, a fi de preparar el camí entre els fills dels homes, en declarar la paraula de Crist als vasos escollits del Senyor, perquè donin testimoniatge d'ell.

32. I fent-ho així, el Senyor Déu prepara el camí per tal que els altres homes tinguin fe en Crist, perquè [t]l'Esperit Sant trobi lloc en el seu cor, segons el seu poder. I d'aquesta manera el Pare duu a terme les [u]aliances que ha fet amb els fills dels homes.

33. I Crist ha dit: Si tindreu fe en mi, tindreu poder de fer tot allò que em calgui.

34. I ha dit: [v]Penediu-vos, tots els confins de la terra; veniu a mi i [x]bategeu-vos en nom meu, i tingueu fe en mi perquè sigueu salvats.

35. Ara, estimats germans, si és que aquestes coses són vertaderes, de les quals us he parlat — i Déu us mostrarà, [y]amb poder i gran glòria en el darrer dia que ho són — i si són veritables, ha cessat el [z]dia dels miracles?

36. O han [2a]deixat els àngels d'aparèixer als fills dels homes? O ha [2b]retirat Déu el poder de l'Esperit Sant d'entre ells? O ho farà, mentre el temps duri o la terra subsisteixi, o mentre hi hagi un sol home sobre la faç de la terra a salvar?

37. Heus aquí que us dic que no. Perquè és per la [2c]fe que es fan els miracles. I és per la fe que els [2d]àngels s'apareixen i ministren als homes. Per tant, si aquestes coses han cessat, ai dels fills dels homes, perquè serà [2e]per la incredulitat, i tot serà en va!

38. Perquè, segons les paraules de Crist, cap home no pot

o, vegeu *e*, 2 Ne. 2. *p*, vegeu *a*. *q*, vegeu *e*, 2 Ne. 2. *r*, vegeu *r*, 2 Ne. 26. *s*, vers. 30-32, 36, 37. *t*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *u*, vegeu *j*, 3 Ne. 15. *v*, 3 Ne. 27:20. Et. 4:18. *x*, vegeu *u*, 2 Ne. 9. *y*, vegeu *g*, 2 Ne. 33. *z*, vegeu *r*, 2 Ne. 26. *2a*, vegeu *s*. *2b*, 1 Ne. 10:17-19. 2 Ne. 28:4. Moro. 10:4, 5, 7, 19, 24-27. *2c*, vegeu *a*. *2d*, vegeu *s*. *2e*, ver. 38. Moro. 10:19, 23-27.

salvar-se, si no té fe en el seu nom. Així doncs, si aquestes coses han cessat, aleshores la [2i]fe també. I terrible és l'estat dels homes, perquè queden com si no s'hagués efectuat cap redempció.

39. Però heus aquí, estimats germans, jo opino de vosaltres coses més bones, perquè em sembla que teniu fe en Crist, per la vostra mansuetud. Perquè si no teniu fe en ell, aleshores no sou dignes d'ésser comptats entre el poble de la seva església.

40. A més, estimats germans, voldria parlar-vos sobre [2g]l'esperança. Com podeu assolir la fe, si no teniu esperança?

41. I què és el que esperareu? Heus aquí que us dic que tindreu esperança, mitjançant [2h]l'expiació de Crist i el poder de la seva resurrecció, d'ésser [2j]alçats a la vida eterna. I això a causa de la vostra fe en ell, segons la promesa.

42. De manera que si un home té fe, li cal tenir esperança. Perquè sense fe no pot haver-hi esperança.

43. I a més us dic, que l'home no pot tenir fe ni esperança, si no és mansuet i baix de cor.

44. Altrament la seva fe i esperança són vanes, perquè ningú no és acceptat davant Déu, sinó el qui és mansuet i baix de cor. I si un home és mansuet i de cor baix, i confessa pel poder de l'Esperit Sant que Jesús és el Crist, cal que tingui [2l]caritat. Perquè si no en té, no és res. Per tant, cal que tingui caritat.

45. La caritat sofreix llargament i és bondadosa; no té enveja, no s'infla, no busca el propi interès. No s'irrita fàcilment, no és mal pensada; no s'alegra de la iniquitat, sinó que es gauba de la veritat, tot ho aguanta, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta.

46. Així, germans estimats, si no teniu caritat no sou res. Perquè la caritat no falla mai. Aferreu-vos, doncs, a la caritat, que és la més gran de totes les coses. Perquè totes han d'acabar —

47. Emperò la caritat és l'amor pur de Crist i perdura eternament. I tot aquell que es trobi posseït d'ella al darrer dia, a ell li anirà bé.

48. Per tant, estimats germans, pregueu al Pare, amb tota l'energia del vostre cor, que sigueu plens d'aquest amor que ell ha concedit a tots aquells que són seguidors vertaders del seu Fill Jesucrist, per tal que esdevingueu fills de Déu. Que quan ell aparegui, [2k]siguem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. Que tinguem aquesta esperança — que siguem purificats, [2l]tal com ell és pur. Amén.

2f, vegeu *2e*. *2g*, vegeu *a*. *2h*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *2i*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *2j*, vegeu *a*. *2k*, 3 Ne. 27:27. 1 Joan 3:2. *2l*, 3 Ne. 19:28, 29.

Entre l'any 400 i el 421 d.C.

CAPÍTOL 8

Epístola de Mormó a Moroni. Els infants no necessiten del penediment ni del baptisme.

1. Epístola del meu pare Mormó, escrita a mi, Moroni. Fou escrita una mica després de la meva crida al ministeri. I d'aquesta manera em va escriure, dient:

2. Estimat fill Moroni: M'alegra moltíssim que el teu Senyor Jesucrist hagi pensat en tu i t'hagi cridat al seu ministeri i a la seva santa obra.

3. Et tinc present sempre en les meves oracions, pregant tothora a Déu el Pare, en nom del seu Sant Fill, Jesús, que ell, per la seva infinita bondat i gràcia, et guardi, mitjançant la [a]constància en la fe en el seu nom, fins a la fi.

4. I ara, fill meu, et parlo d'allò que m'afligeix fora mida. Perquè m'entristeix que sorgin disputes entre vosaltres.

5. Perquè si he sentit la veritat, hi ha hagut disputes entre vosaltres quant al [b]baptisme dels vostres infants.

6. Desitjo, fill meu, que t'afanyis, perquè aquest greu error sigui tret d'entre vosaltres. I per aquest motiu he escrit aquesta epístola.

7. Perquè tan aviat que em vaig adonar d'aquestes coses de tu, vaig preguntar al Senyor sobre l'assumpte. I la paraula del Senyor m'arribà pel [c]poder de l'Esperit Sant, dient:

8. Escolta les paraules de Crist, el teu Redemptor, el teu Senyor i el teu Déu. Vet aquí que jo vaig venir al món, no pas a cridar al penediment els justos, sinó els pecadors. Els qui estan bons no necessiten de metge, sinó aquells que estan malalts. Per tant, els infants estan bons, perquè no són capaços de cometre el pecat. Per això la maledicció d'Adam els és [d]llevada en mi, que no té cap poder damunt ells. I la [e]llei de la circumcisió s'ha abolit en mi.

9. D'aquesta manera l'Esperit Sant em manifestà la paraula de Déu. Per això, estimat fill meu, sé que és una burla [f]solemne davant Déu, que bategeu els infants.

10. Vet aquí, et dic que ensenyareu aquesta cosa — el penediment i el baptisme a tots aquells que són responsables i capaços de cometre el pecat. Sí, ensenyeu als pares que han de penedir-se i batejar-se, i abaixar-se com els seus nens petits, i se salvaran junt amb els seus infants.

11. I els seus nens petits no necessiten pas ni del penediment ni del baptisme. Vet aquí que el baptisme és per al penediment, tot complint els ma-

---

a, vegeu *h*, 2 Ne. 31. *b*, vers. 9-26. *c*, vegeu *c*, Moro. 3. *d*, vegeu *m*, Mos. 3. *e*, Gèn. 17:9-14. *f*, vers. 14, 23. Vegeu *b*.

naments per a la [g]remissió dels pecats.

12. Però els infants viuen en Crist, àdhuc [h]des de la fundació del món. Si no fos així, Déu seria un Déu parcial, i també un Déu variable, que fa excepció de persones. Perquè quants no són els infants que han mort sense el baptisme!

13. Així doncs, si els infants no poguessin ésser salvats sense el baptisme, aquells haurien d'haver anat a un infern sense fi.

14. Vet aquí que et dic, que el qui es pensi que els infants necessiten del baptisme està en el fel de l'amargura i en els lligams de la iniquitat, car [i]no té fe, ni esperança ni caritat. Per tant, si arribés a morir pensant-se així, hauria de baixar a [j]l'infern.

15. Perquè és una perversitat terrible suposar que Déu salva un infant a causa del baptisme, i que un altre ha d'ésser destruït perquè no n'ha tingut.

16. Ai d'aquells que perverteixen els camins del Senyor d'aquesta manera! Perquè moriran, si no es penedeixen. Heus aquí que parlo clarament, ja que tinc autoritat de Déu! I no em temo d'allò que l'home pot fer, perquè l'amor perfecte fa fora tot temor.

17. I estic ple de caritat, que és l'amor perdurable. Així doncs, tots els nens són iguals per a mi. Per tant, estimo els infants amb un amor perfecte, i tots són iguals i [k]participen de la salvació.

18. Perquè jo sé que Déu no és un Déu parcial, ni un Esser variable, sinó que és [l]invariable, de [m]tota eternitat a tota eternitat.

19. Els infants no poden penedir-se. Per això es una iniquitat terrible negar-los les misericòrdies pures de Déu, perquè [n]tots viuen en ell, per la seva [o]misericòrdia.

20. I aquell que digui que els infants necessiten del baptisme, nega les misericòrdies de Crist, i té per nuls la seva [p]expiació i el poder de la seva redempció.

21. Ai d'aquell, perquè està en perill de la mort, de [q]l'infern i del turment sense fi. Us ho dic clar, perquè Déu m'ho ha manat. Escolteu les meves paraules i pareu-hi esment, o us seran presentades en contra davant el tribunal de Crist.

22. Perquè tots els infants [r]viuen en Crist, així com [s]tots els qui estan sense llei. Perquè el poder de la redempció abasta tot aquell que no té la llei. Per tant, el qui no és condemnat, o aquell que no està sota cap condemnació, no es pot pe-

---

g, 3 Ne. 12:2. 30:2. *h*, vegeu *d*, Mos. 4. *i*, vegeu *a*, Moro. 7. *j*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *k*, vegeu *m*, Mos. 3. *l*, vegeu *d*, Morm. 9. *m*, vegeu *a*, Mos. 3. *n*, ver. 22. *o*, vers. 20, 23. *p*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *q*, vegeu *k*, 1 Ne. 15. *r*, ver. 19. *s*, vegeu *j*, Mos. 3.

nedir. I per a una persona tal, el baptisme no serveix de res.

23. Ans, és una [t]burla davant Déu, negant-li les [u]misericòrdies al Crist i el poder del seu Sant Esperit, i posant la confiança en les obres mortes.

24. Vet aquí, fill meu, aquesta cosa no deu ésser. Perquè el penediment és per a aquells que estan sota condemnació i sota la maledicció d'una llei trencada.

25. I el primer fruit del penediment és el baptisme. I el baptisme ve per la fe, tot complint els manaments. I el [v]compliment dels manaments porta la remissió dels pecats.

26. I la remissió dels pecats porta la mansuetud i el cor baix. I per la mansuetud i el cor baix, ve la [w]visitació de l'Esperit Sant. I aquest Consolador omple [x]d'esperança i amor perfecte, el qual amor perdura, per la diligència en [y]l'oració, fins que arribi la fi, quan tots els sants viuran amb Déu.

27. Fill meu, t'escriuré altra vegada, si és que no vaig aviat contra els lamanites. Vet aquí que l'orgull d'aquesta nació, o sigui del poble nefita, ha provat d'ésser la seva destrucció, excepte que es penedeixin.

28. Prega per ells, fill meu, perquè els vingui el penediment. Però em temo que l'Esperit ha deixat d'esforçar-se amb ells. I en aquesta part del país cerquen també d'enderrocar tot poder i autoritat que ve de Déu; i estan [2a]negant l'Esperit Sant.

29. Després d'haver rebutjat tan gran coneixement, fill meu, hauran de perir aviat, tot complint les profecies que foren [2b]declarades pels profetes, així com les paraules de nostre Salvador mateix.

30. Adeu, fill meu, fins que et torni a escriure o et torni a veure. Amén.

CAPÍTOL 9

Segona epístola de Mormó al seu fill Moroni.

Atrocitats comeses pels lamanites i els nefites. Ultima i carinyosa exhortació d'un pare.

1. Estimat fill, t'escric una altra vegada perquè sàpigues que encara sóc viu. Però t'escric una mica d'allò que és dolorós.

2. Perquè he tingut una batalla greu amb els lamanites, en la qual no hem vençut. I Arcanteu ha mort a fil d'espasa, i també Luram i Emron. Sí, hem perdut un gran nombre dels nostres homes més bons.

3. I ara, fill meu, em temo que els lamanites [a]destruiran aquest poble. Perquè no es penedeixen, i Satanàs els excita

t, vegeu *f*. *u*, vers. 19, 20, 23. *v*, vegeu *g*. *x*, vegeu *z*, 3 Ne. 9. *y*, vegeu *a*, Moro. 7. *z*, vegeu *e*, 2 Ne. 32. *2a*, Al. 39:5, 6. *2b*, vegeu *d*, 1 Ne. 12.
CAP. 9: *a*, vegeu *d*, 1 Ne. 12.

tothora a la còlera, els uns amb els altres.

4. Vet aquí que jo treballo sense parar amb ells. I quan els dic la paraula de Déu amb [b]severitat, tremolen i s'enfaden amb mi. I quan no els parlo amb severitat, endureixen el cor contra ella. Es per això que tinc por [c]que l'Esperit del Senyor ha deixat d'esforçar-se amb ells.

5. Perquè tan gran és la seva còlera, que em sembla que no temen la mort. I han perdut l'amor dels uns envers els altres; i tenen [d]set de sang i de venjança contínuament.

6. Ara, estimat fill meu, malgrat la seva duresa, afanyemnos, perquè si deixéssim de treballar, cauríem sota condemnació. Perquè tenim una obra a fer mentre estem en aquest tabernacle d'argila, per tal de vèncer l'enemic de tota justícia, i perquè les nostres ànimes trobin repòs en el regne de Déu.

7. Ara escriuré una mica sobre els sofriments d'aquest poble. Perquè segons el que he sabut per Amoron, els lamanites han fet molts presoners, que prengueren de la torre de Xerritza; i hi havia homes, dones i nens.

8. I els marits i els pares d'aquelles dones i criatures ja els han assassinat. I donen de menjar a les dones la carn dels seus marits, i als infants la carn dels seus pares. I només els donen una mica d'aigua.

9. I tot i aquesta gran abominació per part dels lamanites, no és més que la del nostre poble de Moriàntum. Perquè ells varen fer presoners moltes filles dels lamanites. I després de desposseir-les d'allò que és el més estimat i preciós de tot, que és la castedat i la virtut —

10. Després de fer això, les varen assassinar de la manera més crudel, torturant-les els cossos fins a la mort. I després de tot això, en devoraren la carn, com si fossin bèsties salvatges, tot per la duresa del seu cor. I ho fan com a una prova de valentia.

11. Oh fill benamat, com pot un poble així, que està sense civilització —

12. (I no fa pas massa que era un poble cultivat i delitós.)

13. Oh fill meu, com pot un poble així, que es delecta en tanta abominació —

14. Com podem esperar que Déu deturi la seva mà en judici contra nosaltres?

15. Vet aquí que el meu cor exclama: Ai d'aquest poble! Vine a judicar-lo, oh Déu, i amaga els seus pecats, i les seves iniquitats i abominacions de davant la teva faç!

16. I també, fill meu, hi ha moltes vídues i les seves filles que quedaren a Xerritza. I aquella porció de queviures que

---

b, vegeu *a*, 1 Ne. 16. *c*, Moro. 8:28. *d*, Morm. 4:11, 12.

els lamanites no es varen emportar, l'exèrcit de Zenefí se'ls ha endut, i les ha deixades perquè vagin errants per on poden, buscant aliments. I moltes velles es desmaien pel camí i moren.

17. L'exèrcit que tinc amb mi és dèbil, i els exèrcits dels lamanites em tenen copat de Xerritza. I tots els qui han fugit cap a l'exèrcit [e]d'Aaron han estat víctimes de la seva afrontosa brutalitat.

18. Oh, la depravació del meu poble! Rauen sense fre i sense misericòrdia! I jo no sóc més que un home i no tinc sinó la força d'un home. I ja no puc forçar les meves comandes.

19. S'han fet forts en la seva perversió. I iguals són de brutals, no perdonant ningú, ni vells ni joves. Es delecten en tot excepte allò que és bo. I els sofriments de les nostres dones i fills, per tot arreu d'aquest país, sobrepassa tot. Sí, cap llengua no pot contar-ho ni pot ésser escrit.

20. Ara, fill meu, no m'allargo més sobre aquesta horrible escena. Tu coneixes la dolenteria d'aquest poble. Saps que no té principis, i que ha passat de sentir; i la seva dolenteria sobrepassa la dels lamanites.

21. Vet aquí, fill meu, que no els puc encomanar a Déu, no sigui que ell em fereixi.

22. Però tu, fill meu, t'encomano a Déu, i confio en Crist que et salvaràs. Prego a Déu que et [f]perdoni la vida perquè siguis testimoni del retorn d'aquest poble seu a ell, o de la seva destrucció total. Perquè sé que hauran de morir si no es penedeixen i no tornen a ell.

23. I si moren, serà [g]com els jaredites, per l'obstinació del seu cor, de cercar [h]la sang i la venjança.

24. I si és que moren, sabem que molts dels nostres germans s'han [i]dissentit als lamanites i que d'altres ho feran. Per tant, escriu alguna cosa, si és que tu en surts amb vida, i si jo morís i no et veiés. Però confio veure't aviat perquè tinc annals sagrats que [j]lliuraria a les teves mans.

25. Fill meu, sigues fidel en Crist. I que les coses que he escrit no t'afligeixin, aclaparant-te fins a la mort, sinó que t'elevi el Crist. I que les seves sofrences i la seva mort, i el mostrar el seu cos als nostres pares, i la seva misericòrdia i llarguesa, i l'esperança de la seva glòria i de la vida eterna, restin gravats en la teva ment per sempre.

26. I que la gràcia de Déu el Pare, que té el seu tron alt en els cels, i de nostre Senyor Jesucrist, que està assegut a la dreta del seu poder, fins que totes les coses li siguin sotme-

---

e, Morm. 2:9. *f*, Morm. 8:3. *g*, Et. caps. 13-15. *h*, ver. 5. Morm. 4:11, 12. *i*, 1 Ne. 13:31. Al. 45:14. *j*, Morm. 6:6.

ses, t'acompanyi i resti sempre amb tu. Amén.

CAPÍTOL 10

Moroni s'acomiada dels lamanites. Condicions per a obtenir un testimoniatge individual de la veracitat del Llibre de Mormó. Moroni segella els annals del seu poble.

1. Ara jo, Moroni, escric el que em sembla bo. I escric als meus germans, els lamanites. Voldria que sabessin que ja han passat més de *quatre-cents vint anys des que es donà el [a]senyal de la vinguda de Crist.

2. I [b]segello aquests annals després de dir-vos algunes paraules a tall d'exhortació.

3. Heus aquí, us exhortaria que quan llegireu aquestes coses, si és que és saviesa de Déu que les llegiu, que us recordeu com ha estat de misericordiós el Senyor amb els fills dels homes, des de la [c]creació d'Adam fins al temps en què rebreu aquestes coses. I que ho mediteu en el vostre cor.

4. I quan rebreu aquestes coses, us voldria exhortar que preguntéssiu a Déu, Pare Etern, en nom de Crist, si no són veritables. I si ho demanareu amb cor sincer, amb vertadera intenció, tenint fe en Crist, ell us en manifestarà la veritat [d]pel poder de l'Esperit Sant.

5. I pel poder de l'Esperit Sant podreu conèixer la veritat de totes les coses.

6. I tot allò que és bo, és just i vertader. Per tant, res d'allò que és bo, no nega el Crist, sinó que reconeix que existeix.

7. I podreu saber que existeix pel poder de l'Esperit Sant. Per això, us vull exhortar que [e]no negueu el poder de Déu, perquè ell obra pel poder, [f]d'acord amb la fe dels fills dels homes, [g]igualment avui, demà i per sempre.

8. I a més, us exhorto, germans meus, que [h]no negueu els dons de Déu; perquè són molts i vénen del mateix Déu. I hi ha diverses maneres en què són administrats, però és el mateix Déu el qui obra en tot. I són donats als homes mitjançant les manifestacions de l'Esperit de Déu, pel seu benefici.

9. [i]Perquè a un li és donat per l'Esperit de Déu, d'ensenyar la paraula de saviesa.

10. I a un altre, d'ensenyar la paraula de la ciència, pel mateix Esperit.

11. I a un altre, una fe grandíssima; i a un altre els dons de guariment, pel mateix Esperit.

12. I a un altre, de poder fer miracles poderosos.

13. I a un altre, de profetitzar sobre totes les coses.

---

a, 3 Ne. 2:8. *b*, Morm. 6:6. *c*, vegeu *m*, Mos. 2. *d*, ver. 5, 7. Vegeu *c*, Moro. 3. *e*, vegeu *r*, 2 Ne. 26. *f*, vegeu *d*, 3 Ne. 17. *g*, vegeu *d*, Morm. 9. *h*, vegeu *e*, 3 Ne. 29. *i*, vegeu *e*, 3 Ne. 29. 1 Cor. 12:8-11. D. i A. 46:8-30.

* Vora l'any 421 d.C.

14. I encara a un altre, de veure els àngels i els esperits servidors.

15. I a un altre, tota mena de llengües.

16. I a un altre, la interpretació d'idiomes i diverses classes de llengües.

17. I tots aquests dons vénen per l'Esperit de Crist. I vénen a cada home, diversos, segons la seva voluntat.

18. I us voldria exhortar, estimats germans, que recordéssiu que [j]tot do que sigui bo, ve de Crist.

19. I us voldria exhortar, estimats germans, que recordéssiu que ell és el [k]mateix, ahir, avui i per sempre. I que tots aquests dons dels quals us he parlat, que són espirituals, [l]mai deixaran d'existir mentre el món subsisteixi, si no és per la incredulitat dels fills dels homes.

20. [m]Cal, doncs, que hi hagi fe. I si cal que hi hagi fe, també caldrà que hi hagi esperança. I si cal que hi hagi esperança, també caldrà que hi hagi caritat.

21. I si no teniu caritat, no podreu, de cap manera, ésser salvats en el regne de Déu. I tampoc no podreu ésser salvats en el regne de Déu si no teniu fe, ni tampoc si no teniu esperança.

22. I si no teniu esperança, us cal estar en la desesperació. I la desesperació ve per causa de la iniquitat.

23. Crist veritablement digué als nostres pares: [a]Si teniu fe, podreu fer qualsevol cosa que em calgui.

24. I ara parlo a tots els confins de la terra: [o]Si arriba el dia en què el poder i els dons de Déu deixin d'existir entre vosaltres, serà per la incredulitat.

25. I ai dels fills dels homes si aquest sigui el cas. Perquè no n'hi haurà cap d'entre vosaltres que faci el bé, ni tan sols un. Perquè si n'hi ha un d'entre vosaltres que fa el bé, aquest obra pel poder i els dons de Déu.

26. I ai d'aquells que facin cessar aquestes coses i morin. Perquè moren en els seus pecats i no podran ésser salvats en el regne de Déu. Ho dic d'acord amb les paraules de Crist; i no menteixo.

27. Us exhorto de recordar-vos d'aquestes coses. Perquè s'apropa de pressa el temps en què [p]sabreu que no dic mentides, car em veureu al tribunal de Déu. I Déu el Senyor us dirà: No us vaig declarar les meves paraules, que foren escrites per aquest home com si fos d'un que [q]clamés d'entre els morts, sí, com un que parlés des de la pols?

---

j, vegeu *o*, Et. 4. *k*, vegeu *d*, Morm. 9. *l*, vegeu *2e*, Moro. 7. *m*, vegeu *a*, Moro. 7. *n*, Moro. 7:33. *o*, vegeu *2e*, Moro. 7. *p*, vegeu *g*, 2 Ne. 33. *q*, vegeu *s*, Morm. 5. Vegeu també *2h*, Morm. 8.

28. Declaro aquestes coses per tal que es compleixin les profecies. Heus aquí que procediran de la boca del Déu Etern. I la seva paraula [r]xiularà de generació en generació.

29. I Déu us [s]mostrarà que això que he escrit és veritable.

30. I a més, us voldria exhortar a venir a Crist, i que us arrapeu de [t]tot do bo, i que [u]no toqueu cap do dolent ni cap impuresa.

31. I desperta't i [v]aixeca't de la pols, oh Jerusalem! Sí, i vesteix-te de les teves belles vestidures, oh filla de Sió! Aferma les teves estaques i eixampla les teves fronteres per sempre, perquè [w]mai més no siguis confosa, a fi que es compleixin les [x]aliances que el Pare Etern ha fet amb tu, oh casa d'Israel!

32. Sí, veniu a Crist i sigueu perfeccionats en ell; i refuseu tota impietat. I si us negueu tota impietat i estimeu Déu amb totes les forces, la ment i el poder, llavors la seva gràcia us és prou, que per la seva gràcia podreu ésser perfectes en Crist. I si per la gràcia de Déu sou perfectes en Crist, [y]de cap manera no podreu negar el poder de Déu.

33. I a més, si per la gràcia de Déu sou perfectes en Crist i no negueu el seu poder, aleshores sou santificats en Crist per la gràcia de Déu, mitjançant el [2a]vessament de la sang de Crist, que és en l'aliança del Pare per a la remissió dels vostres pecats, perquè esdevingueu sants, sense taca.

34. I ara, m'acomiado de tots. Aviat aniré a reposar al [2b]paradís de Déu, fins que el meu esperit i el meu cos [z]s'ajuntin novament, i sigui dut triomfant per l'aire, per a trobar-vos davant el tribunal [2d]plaent del gran Jehovà, el Jutge Etern de vius i de morts. Amén.

---

r, vegeu *d*, 2 Ne. 29. *s*, vegeu *g*, 2 Ne. 33. *t*, vegeu *o*, Et. 4. *u*, 2 Ne. 18:19. *v*, Is. 52:1, 2. *x*, Et. 13:8. *y*, vegeu *j*, 3 Ne. 15. *z*, vegeu *e*, 3 Ne. 29. *2a*, vegeu *f*, 2 Ne. 2. *2b*, vegeu *l*, 2 Ne. 9. Ap. 2:7. *2c*, vegeu *d*, 2 Ne. 2. *2d*, Jac. 6:13.

Vora l'any 421 d.C.

ÍNDEX

Els nombres es refereixen a pàgines i versets. De manera que 197-34 indica la pàgina 197, i el verset 34 de dita pàgina. En general el verset amb el que es comença la matèria és l'únic que s'especifica.

Aaron, fill de Mossíah, 215-34; escollit per a rei pel seu poble, renuncia al regne, 218-2; marxa a Jerusalem, 284-1; el seu ministeri entre els lamanites, 285-4; predica sobre l'expiació, 285-7; marxa a Ani-Anti, 285-11; marxa a Middoni, 286-12; empresonat a Middoni, 282-2, 286-13; alliberat, 286-14; predica en les sinagogues, 286-16; marxa a la terra de Nefí, 287-1; ensenya el rei, 287-2; reprotxa Ammon, 298-10; troba Alma, 302-16. Vegeu també, *Fills de Mossíah*.

Aaron, rei jaredita, descendent d'Het, 548-16, 569-31.

Aaron, rei dels lamanites, derrotat per l'exèrcit de Mormó, 528-9; brutalitat dels seus homes, 594-17.

Aaron, nom d'una ciutat nefita, 244-13, 369-14.

Abel, 429-27.

Abella obrera, deseret, emportada pels jaredites, 549-3.

Abinadi, profetitza al poble del rei Noè, 179-20, 180-1; portat davant el rei Noè, 181-16, 190-6; és empresonat, 181-17; confon els seus acusadors, 181-19; cita les paraules d'Isaïes, 181-21, 185-1; cita dels Deu Manaments, 182-34, 183-13; el seu rostre resplandeix, 183-5; predica l'expiació, 184-28; prediu la crucifixió, 186-7; proclama la justícia divina, 188-1; predica la resurrecció i la redempció, 189-6; és condemnat per Noè, 182-1, 190-1; profetitza la mort de molts pel foc, 191-15; fou el primer màrtir que morí pel foc, 190-13, 296-11; Alma, en escoltar les seves paraules, fou benèit, 210-15; les seves paraules es compleixen, 198-21, 296-9, 527-19.

Abinadom, historiador nefita, fill de Quemis, 148-10.

Abish, dona lamanita convertida al Senyor, 279-16; reuneix el poble a la casa del rei, 279-17; s'entristeix a causa de les baralles, 281-28; aixeca la reina, 281-29.

Abisme, de foscor espiritual, 215-29, 297-3.

Ablom, Omer planta les seves tendes en aquell lloc, 564-3.

Abominacions, la mare de les abominacions, 29-9; de l'església del diable, 29-12; dels jueus, 101-2; en els darrers dies, 108-1; seran descobertes per mitjà d'una pedra preparada pel poder diví, 332-23; no s'escrigueren les dels lamanites ni dels nefites, 417-14; les dels lamanites i dels nefites, en els dies de Mormó, 593-9.

Abraham, l'aliança feta per ell, 32-18, 41-40, 116-14; les nacions de la terra seran beneïdas gràcies a ell, 32-18, 53-9, 503-25; el Déu d'Abraham serà crucificat, 46-10; Abraham i Isaac, una similitud de Déu i el seu Fill Unigènit, 130-5; va pagar un delme, 261-15; veié la vinguda del Crist, 434-17.

Abundància, terra d'Abundància (a l'Arabia), 38-5, 6, 7.

Abundància, terra de (a la terra promesa), 290-29; habitada pels nefites, 265-33; els nefites són rebutjats fins a les seves fronteres, 374-28; Teàncum es dirigeix cap allí, 374-29, 376-15; és fortificada, 376-9, 379-4; ocupada per Teàncum i els seus exèrcits, 377-17; Moroni arriba a aquest lloc, 377-18; encontre de Lehí i els lamanites prop d'aquest lloc, 378-27; els presoners són portats a aquesta ciutat, 379-39; allí treballen, 379-3; fou el lloc on Hagot va construir els seus vaixells, 411-5; Coriàntumr avança cap a aquest lloc, 414-23; els lamanites tenen terres allí a prop, 420-5; Crist s'apareix en aquest lloc, 481-1.

Acer, empleat per a afaiçonar espases,

8-9, 560-9; l'arc de Nefí era d'acer fi, 35-18; aprenen a treballar-lo, 68-15.
Actuar, o rebre l'acció, 60-13, 61-26; el género humà té llibertat d'actuar, 258-31, 452-30.
Adam, va caure perquè els homes existissin, 61-25; els seus fills han estat redimits, 77-21, 163-7; va caure per haver participat del fruit prohibit, 257-22; no li és permès menjar del fruit de l'arbre de la vida, 343-3; la relació d'ell, en les planxes jaredites, 548-4.
Adam i Eva, les planxes de llautó contenen el seu relat, 11-11; la seva caiguda, 61-19.
Adorar, els prínceps adoraran, 50-7; adoració del Pare pels jueus, en el nom de Crist, 103-16; els nefites adoraven el Pare en nom del Crist, 130-5; el poble adora Déu a Sidom, 267-17; extranya adoració dels zoramites, 314-12; no es limita als santuaris, 320-2; privilegis sagrats d'adorar, 371-39.
Adulteri, un dels pecats més abominables, 337-5; és prohibit, 184-22, 270-18, 291-3, 486-27.
Adversari, 33-24, 255-5.
Advocats, empleats per a arreglar els plets, 250-14; n'hi havia molts, entre els nefites, 470-11.
Afegit, tant un càstig com una benedicció, afegit a la llei, 60-10, 344-16.
Afliccions, els seus diversos efectes, 409-41; santificades per a profit, 59-2.
Agosh, lloc on lluitaren Lib i Coriàntumr, 579-15.
Ahà, fill de Zoram, 268-5.
Ahah, rei jaredita, fill de Set, 548-10, 570-10.
Ahir, avui i per a sempre, Déu és el mateix, 19-18, 59-4, 23-23, 115-9, 314-17, 544-9, 596-19.
Aigua, bruta, en la visió de Nefí, 23-16; significat de la que Lehí va veure en la seva visió, 33-27; brota de la roca pel poder de Déu que hi havia en Moisès, 40-29, 104-20; Crist seria batejat dintre l'aigua, 118-5; Alma i Hèlam es submergiren o es batejaren dins l'aigua, 192-14; quasi rodejava el país de Zarahemla, 290-32; grans extensions d'aigua en el país cap al nord, 417-4; els jaredites viatjaren 344 dies sobre l'aigua, 558-11; una font amarga no pot donar d'aigua bona, 586-11.
Aigües, Nefí va veure de moltes en la seva visió, 25-10; Irreàntum, vol dir moltes aigües, 38-5; les del Mar Roig es dividiren, 40-26; les del Sidon s'emportaren els cossos dels morts, 228-3, 353-22; Ammon a les aigües de Sebús, 273-26, 274-34; n'hi havia moltes a la regió de Cumora, 537-4.
Aigües de Mormó, 192-8, 209-18, 233-3.
Akish, fill de Kimnor, 562-10; la filla de Jared balla per a ell, 562-11; administra juraments, 562-13; destrueix el regne d'Omer, 564-1; es casa amb la filla de Jared, 564-4; causa la mort de Jared i es guanya el regne, 564-5; lluita amb els seus fills, 565-12.
Akish, l'erm on lluitaren Galaad i Coriàntumr, 578-3.
Alfa i Omega, nom que es dóna a Crist, 478-18.
Aliança, feta amb Abraham, 32-18; feta amb Lehí, 55-5; feta per Hèlam en batejar-se, 192-13; la que fou feta per Crist no s'havia complert del tot, 491-8; es complirà en els darrers dies, 506-7.
Aliances, en els annals dels jueus, 26-23, 47-15, 71-12; s'han suprimit en la història dels jueus, 26-26; fetes amb la casa d'Israel, 29-5, 75-1, 81-7, 83-5; fetes amb Abraham, 53-9; fetes amb els fills dels homes, 81-15, 114-1.
Aliments, a la presó són negats a Alma i Amulek, 265-22; l'exèrcit d'Helaman sofreix per manca d'ells, 395-7; no foren enviats pels caps del govern, 402-19; rebuts per Lehí i Teàncum, 407-13; els jaredites menjaren d'animals de caça com a aliment, 565-18; el poble en busca, 568-19.
Alma, i el seu poble, el seu registre, 202.
Alma, Llibre de, 222; paraules de, 233.
Alma, pare, 190-2; el rei Noè prova de matar-lo, 190-3; ensenya les paraules d'Abinadí, 191-1; freqüenta el paratge de Mormó, 191-5; ensenya els creients, 192-7; bateja Hèlam, 192-13, i molts d'altres, 192-16; ordena sacerdots, 193-18, 204-17; els indica que no han de dependre del poble per al sosten, 193-26; és descobert pels servents del rei Noè, 194-32; fuig a l'erm, 194-34; es nega a ser rei, 203-7; alt sacerdot

i fundador de l'església, 204-16; es rendeix als lamanites junt amb el seu poble, 204-29; és afligit per Amuló, 206-8; condueix el seu poble a l'erm, 207-17; arriba a Zarahemla amb el seu poble, 207-25; el rei Mossíah llegeix el seu registre, 208-6; predica als nefites, 208-14; bateja Limhi i la seva gent, 209-18; se li permet d'establir esglésies, 209-19; li porten els transgressors, 210-7; Mossíah li dóna autoritat sobre l'església, 210-8; rep una guia del Senyor, 211-29; posa en ordre els assumptes de l'església, 212-37; els membres li porten les seves queixes, 212-1; suplica a Déu pel seu fill, 213-14; ordena alt sacerdot al seu fill, 221-42; la seva mort, 221-45.

Alma, fill, intenta destruir l'església, 212-8; junt amb els fills de Mossíah, ve un àngel, 213-11; resta inert i mut, 214-19; el seu pare s'alegra per ell, 214-20; relata la seva paorosa experiència, 215-29; instrueix el poble, 215-32; rep de mans del rei Mossíah les planxes, els annals i intèrprets, 217-20; és nomenat primer jutge superior, 221-42; el seu pare l'ordena alt sacerdot, 221-42; castiga Nehor, 223-14; surt al cap dels nefites, 226-16; mata Amlici, 228-31; lluita amb el rei dels lamanites, 228-33; envia un exèrcit per a rebutjar els lamanites, 230-23; bateja en el Sidon, 231-4; ordena èlders, sacerdots i mestres, 231-7, 239-1; lliura el seient judicial a Nefíah, 232-17; es guarda l'ofici d'alt sacerdot, 232-18; predica al poble de Zarahemla, 233-1; predica en la vall de Gedeó, 239-7; es dirigeix al poble de Gedeó, 240-1; predica sobre la vinguda del Redemptor, 240-7; retorna a Zarahemla després d'haver fundat l'església a Gedeó, 243-1; ensenya al poble de Melek, 243-4; predica a Ammoníah, 243-8; el visita un àngel, 244-14; torna a Ammoníah, tal com se li ha manat, 244-16; troba Amulek, 244-19; vegeu *Alma i Amulek*; guareix i bateja Zeezrom, 267-10; funda l'església a Sidom, 267-12; pel camí de Gedeó a Mantí, troba els fills de Mossíah, 270-1, 302-16; els porta al país de Zarahemla, 303-20; relata la seva conversió al poble de Ammon, 303-25; desitja ser àngel, 305-1; diu que el Senyor alça homes de cada nació per a ensenyar-los la veritat, 306-8; jutja Korihor, 310-30; no ha treballat per diners en el ministeri, 310-33; dóna a Korihor una senyal, deixant-lo mut, 311-49; una missió als zoramites, 313-6; se sorprén de les oracions zoramites, 314-19; imposa les mans als seus companys, 316-36; se separa dels seus companys, 316-37; predica sobre el pujol d'Onida, 316-4; predica als pobres, 317-12; en companyia dels seus germans, marxa cap a Jersó, 325-1; exhortació al seu fill Helaman, 327-1; relata la seva conversió, 328-6, 335-7; descriu el seu terrible estat abans del penediment, 328-12; sentia una angoixa terrible i llavors un goig exquisit, 329-21; relata les seves experiències, 329-24; lliura les planxes sagrades a Helaman, 330-1; exhortació a Shiblon, 335-1; aconsella a Shiblon que freni les seves passions, 336-12; aconsella l'humilitat i el penediment, 336-14; exhortació a Corianton, 336-1; denuncia la seva falta de castedat, 336-3; explica la resurrecció, 338-1; explica l'estada entre la mort i la resurrecció, 339-11; explica la doctrina de la restauració, 340-22, 341-1; mostra la necessitat del càstig, 342-1; explica la caiguda d'Adam, 343-3; parla sobre l'expiació, 344-15; explica la relació entre la justícia i la misericòrdia, 345-24; envia Corianton a predicar, 345-31; rep la paraula del Senyor per a Moroni, 347-24; instrueix Helaman, 353-2; profetitza sobre la iniquitat i la conseqüent destrucció del poble de Neff, 353-10; beneeix els seus fills i la terra per amor dels justos, 354-16; beneeix l'església, 354-17; marxa cap a Melek, i no se sap res més d'ell, 354-18; es creu que fou transportat per l'Esperit, 354-19; Aminadab cita els seus ensenyaments, 426-41

Alma, els seus ensenyaments, sobre l'oració, citant el profeta Zenós, 320-3; sobre la resurrecció, 338-1; sobre l'estada de l'home entre la mort i la resurrecció, 339-11; sobre el paradís, 339-12; sobre l'estat dels malvats, 339-14; sobre la restauració, 340-22, 341-1; sobre l'estada de prova, 343-4; sobre la redempció, 344-13; sobre les demandes de la justícia, 344-14; sobre

l'expiació, 344-15; sobre les demandes de la misericòrdia, 345-23; sobre la llibertat d'elecció, 345-27.
Alma, vall de, 207-20.
Alma i Amulek, a Ammoníah, 245-1; prediquen a Zeezrom i al poble, 255-1; són interrogats per Antiona, 257-20; parlen sobre el penediment, 259-33; la gent d'Ammoníah els lliga, 263-4; presencien el martiri dels convertits, 264-10; el jutge superior els fereix, 264-14, 265-24; són lligats i empresonats, 264-17; molts els colpegen, 265-25; trenquen els seus lligams, 265-26; surten de la presó iHesos, 266-28; marxen d'Ammoníah cap a Sidom, 266-1; retornen a Zarahemla, 268-18; prediquen el penediment, 269-13.
Almes, dels homes, el seu estat final, 34-35; estada entre la mort i la resurrecció, 339-7.
Altar, construït per Lehí, 4-7; en els santuaris de Sidom, 267-17; els lamanites penedits arriben fins a l'altar de Déu, 271-4.
Amalequi, fill d'Abinadom, 148-12; lliura les planxes al rei Benjamí, 150-25; acaba el seu registre, 150-30.
Amalequi, un dels germans d'Ammon, 168-6.
Amalequites, ajudaren a edificar la ciutat de Jerusalem, 285-2; són més obstinats que els lamanites, 285-3; Aaron els predica, 285-4; vivien segons l'ordre de Nehor, 285-4; no es varen convertir, 292-14; es rebellaren contra el rey, 293-2; la seva naturalesa malvada, 302-12; són nomenats cabdills, per la seva disposició sanguinària, 346-6; se separen dels nefites, 346-13.
Amalickiah, es rebella contra Helaman, 355-3; era un home molt astut, 356-10; fuig de Moroni, 358-29; el seu exèrcit és fet presoner, 358-33; són executats els seus partidaris que no es regeneren, 358-35; incita els lamanites, 359-1; és nomenat cap de l'exèrcit lamanita, 359-3; intenta enderrocar el rei, 359-4; envia un missatger a Leontí, 360-10; els homes de Leontí rodegen el seu exèrcit, 360-14; causa la mort de Leontí, 360-18; és nomenat capità en cap dels exèrcits, 360-19; marxa sobre la ciutat de Nefí, 361-31; causa la mort del rei, 361-24; es fa amo de la ciutat de Nefí, 361-31; el porten davant la reina, 361-33; el fan rei, 362-35; excita l'odi dels lamanites contra els nefites, 362-1; posa als zoramites per capitans, 363-5; surt a l'atac contra el país de Zarahemla, 363-6; perd molts soldats, 367-25; encoleritzat per la derrota, maleeix Moroni, 367-27; surt personalment al cap del seu exèrcit, 373-12; pren la ciutat de Moroni, 374-23; s'apodera de moltes ciutats, 374-26; Teàncum li surt a l'encontre, 374-29; mor a mans de Teàncum, 375-34; el seu germà és nomenat rei, 375-3.
Amalickiahites, vegeu *Amalickiah*.
Amaron, fill d'Omní, rep les planxes de mans del seu pare, 147-3; lliura les planxes a Quemis, 148-8.
Amgid, rei jaredita, vençut per Com, 569-32.
Amiladab, dissident nefita, ensenya els lamanites, 426-39.
Aminadi, avantpassat d'Amulek, va interpretar l'escriptura al mur del temple, 249-2.
Amlici, intenta fer-se rei, 225-1; perd l'elecció, 226-7; és nomenat rei pels rebels, 226-9; mor a mans d'Alma en la batalla, 228-31.
Amlicites, facció rebel dels nefites, 226-11; són derrotats, 228-35; es marquen el front, 229-13.
Ammah, missioner nefita entre els lamanites, empresonat a Middoni, 282-2; el posen en llibertat, 284-28; predica en Ani-Anti, 285-11; va sortir cap a Middoni, 286-12.
Ammaron, guarda els annals, 525-47; amaga les planxes, 525-48; parla amb Mormó sobre els annals, 526-2; Mormó segueix les seves instruccions, 534-23.
Ammon, descendent de Zarahemla, 168-3; troba el rei Limhi, i aquest mana que el lliguin i l'empresonin, 168-7; es portat davant del rei, i posat en llibertat, 168-8; parla al poble de Limhi, 171-2; llegeix els annals de Limhi, 171-6; s'assabenta del descobriment d'annals i relíquies d'un poble anterior, 171-7; informa al rei Limhi que hi ha un vident que els podria traduir, 172-13; el confonen amb els sacerdots del rei Noè, 200-23; condueix el rei Limhi i el seu poble a la llibertat, 202-11.
Ammon, fill de Mossíah, 215-34; dirigeix

els missioners, 272-18; quan entra al país d'Ismael, els lamanites el lliguen, 272-20; es converteix en servent del rei Lamoni, 273-25; protegeix els ramats del rei, 274-34; els seus enemics no pogueren matar-lo, 275-3; creien que era el Gran Esperit, 275-4; prepara els carros del rei, 275-9; coneix els pensaments del rei, 276-18; instrueix el rei Lamoni, 277-24; relata la història de Laman i Lemuel, 277-38; abatut per l'Esperit, 279-14; un dels lamanites intenta matar-lo, 280-22; recobra el coneixement i ensenya el poble, 281-33; organitza l'església, 281-35; és invitat a visitar el pare del rei Lamoni, 282-1; el Senyor li prohibeix anar al país de Nefí, 282-2; marxa cap a Middoni, a fi d'alliberar els seus germans de la presó, 282-3; el pare del rei Lamoni el troba, 282-8; domina el rei dels lamanites, 283-24; cerca la llibertat dels seus germans, 284-28; retorna al país d'Ismael, 286-18; ensenya el poble del rei Lamoni, 286-23; junt amb els seus germans, consulta amb Lamoni i el seu germà, 293-5; relata el seu reeixement, 297-1; és reprotxat per Aaron, 298-10; alaba Déu, 298-12, 301-35; proposa la migració dels convertits al país de Zarahemla, 302-5; recorre al Senyor, 302-11; entra en el país de Zarahemla, junt amb seus germans, 302-15; troba Alma, 302-16; queda dominat pel goig, 303-17; retorna amb Alma, 303-25; fou l'alt sacerdot del poble, 309-20; desterra Korihor, 309-21. Vegeu també *Fills de Mossíah*.

Ammon, poble de, prenen el nom d'anti-nefí-lehites, 292-17; són anomenats ammonites, 391-57, 392-6; es tracten amistosament amb els nefites, 292-18; el seu rei es mor, 293-4; es neguen a combatre i enterren les seves armes, 293-12, 294-16; els lamanites els ataquen, 294-20; es someten pasivament, fins i tot a la mort, 295-21, 301-3; els seus enemics es penedeixen, 295-24; els lamanites s'ajunten amb ells, 295-26, 408-27; els amalequites els maten, 295-28, 301-2; observen la llei de Moisès, 297-15, 307-3; esperaven el Crist, 297-16; proposen de ser esclaus dels nefites, 302-8; proclama referent a ells, 303-21; els és donat el país de Jersó, 303-22; els nefites els protegeixen, 303-23; són comptats entre els de l'església, 304-27; reben els zoramites convertits, 326-7; es traslladen a Melek, 326-13; els lamanites els odien, 346-11; els nefites els ajuden, 346-12; donen suport a l'exèrcit, 346-13, 388-27; a punt de trencar el seu pacte, 380-13; els seus fills es preparen per al combat, 381-16; els fills eligeixen Helaman com a cabdill, 381-19; els fills derroten els lamanites, 391-54; els fills, miraculosament preservats de la mort, 391-56; se'n van cap al país del nord, 417-12.

Ammoníah, ciutat nefita, 243-6; allí predica Alma, 243-8, 245-1; la gent d'aquesta ciutat fa fora Alma, 244-13; Alma retorna a la ciutat, 244-18; Amulek predica la destrucció del seu poble, 251-23; els habitants de la ciutat cremen les sagrades escriptures, 264-8; els que es converteixen reben mals tractes, 264-8; el poble d'aquesta ciutat lliga Alma i Amulek, 265-22; la presó s'enderroca, 266-27; els habitants de la ciutat, fugen dels profetes, 266-29; Alma i Amulek són desterrats d'aquest lloc, 266-1; els habitants de la ciutat no es penedeixen, 267-15; són destruïts, 269-9, 296-2; el lloc és nomenat la Desolació dels Nehors, 269-11; els lamanites s'acosten a la ciutat, 265-1; aquesta és reconstruïda pels nefites i fortificada, 365-2, 4.

Ammoniahites, 269-9.

Ammonites, vegeu *Ammon, poble de*.

Ammoron, rei dels lamanites, 375-3; informa a la reina dels lamanites, 376-12; ataca els nefitas pel mar de l'oest, 376-12; proposa el bescanvi de presoners, 381-1; rep una epístola de Moroni, 382-4; la seva resposta, 383-15; abandona el seu projecte d'atacar la ciutat de Judea, 388-18; en el país de Moroni, 408-33; Teàncum el mata, 409-36.

Amnigadda, rei jaredita, fill d'Aaron, 548-15; viu en captivitat, 569-31.

Amnihú, nom d'un turó, 226-15.

Amnor, espia nefita, 227-22.

Amnor, nom d'una moneda de plata, 252-6, 253-11.

Amonestació, del Senyor, 65-13.

Amor, braços de l'amor de Déu, 57-15; és la caritat, 108-30.
Amoron, es comunica amb Mormó, 593-7.
Amós, fill de Nefí, s'encarrega dels annals, 523-19; mor, 523-21.
Amós, fill d'Amós, conserva els annals, 523-21; mor, 525-47.
Amulek, li visita un àngel, 244-20; rep a Alma, 224-21; Alma el beneeix, 245-26; predica al poble d'Ammoníah, 245-1; era fill de Giddona, 249-2; la seva reputació, 249-4; profetitza la destrucció del poble d'Ammoníah, 251-23-; Zeezrom l'interroga, 253-21; predica sobre el Crist, 254-39; els seus parents i amics el rebutgen, 267-16; surt a una missió entre els zoramites, 313-6; predica als pobres, 322-1; explica el sacrifici suprem de Crist, 323-10; els seus ensenyaments sobre l'oració, 323-17; marxa cap a Jersó, 325-1; se citen les seves paraules sobre la redempció, 423-10. Vegeu també *Alma i Amulek*.
Amuló, principal dels sacerdots de Noè, 205-32; envia la seva esposa i les dels seus germans perquè intercedin amb els lamanites, 205-33; ell i els seus germans s'ajunten amb els lamanites, 205-35; és nomenat rei dels que estaven a Hèlam, 205-39; és nomenat mestre entre els lamanites, 205-1; oprimeix el poble d'Alma, 206-8; mana que la gent deixi de pregar, 206-11; els descendents del seu poble adopten el nom de nefites, 208-12; el seu poble ajuda a construir la ciutat de Jerusalem, 285-2; els seus descendents són perseguits i morts, 296-8, 297-12.
Amuló, nom d'una regió, 204-31; allí es nomenen mestres, 205-1.
Amulonites, eren més perversos que els lamanites, 285-3; no es varen convertir, 292-14, 295-29; inciten els lamanites, 292-1; es rebelen contra els ammonites, 293-2; moren a mans dels nefites, 296-4; usurpen el comandament i persegueixen els lamanites, 296-5; els lamanites tornen contra ells, 296-8; donen compliment a la profecia d'Abinadí, 296-9.
Àncora (sentit figurat), 536-18, 572-4.
Àngel, parla a Laman i a Lemuel, 7-29, 8-3, 13-10, 41-45; s'apareix a Nefí, fill de Lehí, 21-14; caigué un àngel de Déu, 61-17, 75-8; s'apareix a Jacob, 81-3, 140-5; parla al rei Benjamí, 159-2, 162-1; s'apareix a Alma i als fills de Mossíah, 213-11, 328-6; s'apareix a Alma, 244-14; s'apareix a Amulek, 249-7; s'apareix a Samuel el lamanita, 446-7.
Àngels, en la visió de Lehí, 2-8; exerceixen el seu ministeri a favor de Nefí, 66-24; àngels del diable, 76-9, 129-11; parlen pel poder de l'Esperit Sant, 120-3; anuncien la paraula a molts, 262-24; s'apareixen als lamanites, 281-34; s'impugna la doctrina d'àngels, 285-5; visiten el poble d'Ammon, 294-14; anuncien el penediment, 423-11; els rostres de Nefí i de Lehí semblaven d'àngels, 425-36; exerceixen el seu ministeri al poble, 426-48; s'apareixen als savis, 456-14; visiten Nefí, fill d'Helaman, 473-15, 474-18; els àngels del diable s'alegren, 477-2; exerceixen el seu ministeri entre els nens, en presència del Crist, 496-24; visiten els dotze deixebles, 500-14; els tres deixebles eren com àngels, 519-30; ofici d'àngels, 588-29.
Angoixa, i miséria sense fi, 57-13, 246-11, 423-12, 432-16; de l'ànima, 431-6.
Angola, és fortificada, 528-4; els nefites foragitats d'allí, 528-4.
Ani-Anti, Aaron va allí, 285-11; allí predica Muloki als seus germans, 285-11.
Animals, Nefí surt a caçar-los, per tal d'obtenir aliment, 36-31; animals a la terra de promissió, 45-25; criats pels nefites, 68-11; creats per Déu, 60-15; seran inofensius, 117-12; Enós surt a caçar, 143-3; els lamanites beuen la sang dels animals, 146-6; animals ferotges a Mormó, 191-4; a Hermounts, 228-37; gossos i feres devoren els cadàvers, 269-10; portats pels jaredites, 558-4; domesticats pels jaredites, 565-18.
Annals, Nefí fa un compendi dels del seu pare, 3-17, 45-1; contenien genealogia, 12-1; Déu els pot preservar, 144-15; els de Mormó, lliurats a Moroni, 150-1; els dels nefites, eren abundosos, 417-13, 468-9; apareixeran com un senyal, 506-5, 556-17; per manament de Crist s'escriu el que faltava en ells, 509-7; amagats en el pujol de Cumora, 537-6, 581-11; ca-

ràcters empleats en els annals, 546-32.
Annals de Zenif, 173; el rei Mossíah els rep, 202-14; són llegits al poble per ordre del rei Mossíah, 208-5.
Anticrist, Sherem, 140-1; Nehor, 222-2; Korihor a Zarahemla, 307-6; a Jersó, 309-19; a Gedeó, 309-21.
Antics, els seus juraments malvats, 564-5, 570-33.
Anti-Nefí-Lehí, nomenat rei, 293-3; consulta amb Ammon i Lamoni, 293-5; prohibeix la guerra, 293-6.
Anti-nefites-lehites, vegeu *Ammon, poble de*.
Antiomno, rei de Middoni, 282-4.
Antion, una moneda d'or, 253-19.
Antiona, un dels prínceps d'Ammoníah, 257-20.
Antiònum, cabdill nefita mort, 537-14.
Antiònum, país habitat pels jaredites, 313-3; els lamanites se n'apoderen, 364-5; els lamanites se'n retiren, 347-22.
Antipara, presa pels lamanites, 387-14; Helaman enganya l'exèrcit d'Antipara, 389-31; els nefites reconquereïxen la ciutat, 392-4.
Antipas, pujol on s'ajuntaren els lamanites, 360-7.
Antipus, Helaman va per a ajudar-lo, 387-9; persegueix els lamanites, 389-33; atrapa l'enemic, 390-49; és mort, 390-51; Helaman allibera el seu exèrcit, 391-52.
Antum, Ammaron amaga les planxes en el país d'Antum, 526-3.
Anyell, habitarà amb el llop, 117-12.
Anyell de Déu, vegeu *Crist*.
Aplegament, d'Israel 493-5, 505-1.
Apòstol, vist per Nefí, 30-20; Joan l'apòstol, ha d'escriure sobre la fi del món, 30-22, 31-27.
Apòstols, en la visió de Lehi, 2-10; en la visió de Nefí, 21-29; Israel i les nacions combaten contra ells, 22-35; han de jutjar les tribus d'Israel, 23-9; un llibre procedeix d'ells, 26-24; efectuaren miracles, 545-18.
Arbre, en la visió de Lehí, 15-10; prop de l'arbre hi havia un riu, 15-13; la barra de ferro hi conduïa, 15-19; el seu fruit, delitable, 15-10, 15; el de la vida, 21-25, 33-22, 28, 257-21, 343-3; una branca serà empeltada a l'olivera vertadera, 32-16.
Arbres, obeeixen mitjançant la fe, 130-6.
Arc, Nefí trenca el seu, 35-18. Vegeu també *Armes*.
Arcanteu, oficial nefita, mor per l'espasa, 592-2.
Armadura, de la justícia, 57-23.
Armes, fabricades pels nefites, 146-8; aparellades pels nefites, 226-12; armes de guerra, 229-5, 347-19; el poble d'Ammon les abandona, 294-17; els lamanites penedits les abandonen, 295-25, 297-14; són enterrades, 294-17, 297-14, 453-9; fabricades pels jaredites, 569-27.
Arrel, de Isaí, 97-10.
Artimanyes, de Zeezrom, 255-3.
Ascensió, de Crist, és profetitzada, 191-2, 340-20; presenciada després de la seva visita als nefites, 499-39, 513-15.
Ases, en la terra de promissió, 45-25.
Aspecte, del servent del Senyor, seria molt danyat, 505-44.
Àspid, serà inofensiu, 117-14.
Assassí, ai d'ell, 78-35.
Assassinats, secrets, seran destruïts en la terra de promissió, 81-15; són prohibits, 108-32; comesos pels nefites degenerats, 593-10.
Assenyats, s'aparegueren àngels a homes assenyats, a l'hora del naixement de Crist, 456-14; l'home assenyat edifica sobre la roca, 490-24.
Astúcia, del rei Laman, 169-21, 174-10, 176-18; d'Amlici, 225-2; d'Amalickíah, 374-27; del diable, 506-10.
Autoritat, faltant l'autoritat de Déu no s'efectuaren baptismes, 201-33; els fills de Mossíah ensenyaren amb autoritat, 271-3.
Avantpassats, genealogia dels de Lehí en les planxes de llautó, 5-3, 330-3; coneixement d'ells, 32-14.
Aversió, dels justos per al pecat, 261-12.

Babilònia, els jueus captius portats allí, 18-3, 149-15; seria destruïda, 103-15.
Bagassa, Isabel, 336-3.
Ballar, la companyia de Lehí balla en el vaixell, 43-9; les noies lamanites anaven a ballar, 196-1; la filla de Jared, rei destronat, balla, 562-11.
Baptisme, un profeta l'administraria a Betàbara, segons la profecia de Lehí, 18-9; de l'Anyell de Déu, és previst, 18-10, 21-27; és un manament, 77-23; tothom ha d'acceptar-lo, 118-5; perquè

calia el de Crist, 118-7; el segueix l'Esperit Sant, 118-12; el de foc i l'Esperit Sant, 118-13, 483-35, 484-1, 500-13, 513-17; és la porta per la qual s'ha d'entrar, 119-17, 585-4; testimoniatge d'una aliança amb el Senyor, 192-10; Alma l'administra, 192-13, 243-5; el de Zeezrom, 267-12; a Sidom, 267-14; els fills d'Helaman el prediquen, 424-17; el de vuit mil lamanites, 424-19; els dotze deixebles són autoritzats per a efectuar-lo, 482-22, 484-1; s'especifica com s'ha d'efectuar, 483-25; de Nefí, net d'Helaman, 500-11; administrat per Nefí, 500-12; necessari per a la salvació, 483-33, 556-18; administrat pels dotze deixebles, 513-17; ha d'anar precedit per la humilitat, 585-2; dels nens, no s'ha de fer, 590-9; ha d'administrar-se a aquells que són responsables, 590-10.

Baralles, i guerres, història d'elles en les planxes grans, 17-4, 46-4; previstes per Nefí, 22-3; predites per Nefí, 105-2; vistes per Jacob, 142-26; per Enós, 145-23; per Jarom, 147-13; per Benjamí, 152-12; per Zenif, 174-13; entre el poble de Zarahemla, 149-17; s'amonesta al poble que acabi amb elles, 158-32; són prohibides, 193-21; amonestació de Mossíah contra elles, 218-7; quant a Amlici, 226-5; dins l'església, 231-9; entre els lamanites, quant a Ammon, 281-28; sobre la frontera entre Lehí i Morianton, 370-25; el diable és el pare de les baralles, 483-29; entre els jaredites, 570-7.

Barcasses, construïdes pels jaredites, 550-6; la seva descripció, 551-16; nombre, 552-1; la gent hi entra, 558-4; empeses pel vent, 558-5.

Barra de ferro, en la visió de Lehí, 15-19; en la visió de Nefí, 21-25; el seu significat, 33-23.

Basilisc, 97-8, 101-29, 117-14.

Benamat, títol del Crist, 426-47.

Benaurances, donades als nefites per Crist, 485-3.

Benjamí, profeta i rei nefita, succeeix a Mossíah, 149-23; Amalequí li lliura les planxes, 150-25, rep d'altres planxes, 151-10; empunya l'espasa de Laban contra els lamanites, 152-13; derrota els lamanites, 152-14; disfruta d'una pau contínua, 152-1; els seus fills, 153-2; ensenya els seus fills sobre els annals, 153-3; confereix el regne a Mossíah, 154-10, 158-30; lliura les coses sagrades a Mossíah, 154-16; parla al poble des de la torre, 155-8; havia treballat amb les pròpies mans, 156-14; insta el servei al proïsme, 156-17; el seu poble fa aliança amb el Senyor, 165-5; mana que s'inscriguin els noms d'aquells que han fet aliança, 167-1; consagra Mossíah, i nomena sacerdots, 167-3; la seva mort, 167-5; és citat el seu bon exemple, 218-13; es fa referència als seus ensenyaments, 423-9.

Bestiar, dels nefites, 68-11, 145-21, 224-29; el poble de Zenif lliura la meitat del seu, com a tribut, 170-22; dels jaredites, 558-4, 565-18, 568-12.

Betàbara, on s'havia de batejar el profeta, 18-9.

Bíblia, els gentils diran una Bíblia, 115-3, provindria dels jueus, 115-4; no conté totes les paraules de Déu, 115-10.

Blasfèmia, Sherem denuncia l'evangeli com a una blasfèmia, 141-7; de Korihor, davant d'Alma, 310-30.

Bo, el que és bo, inspirat de Déu, 236-40, 586-13.

Boaz, ciutat en la que els nefites es refugiaren, 533-20; són foragitats d'allí, 534-21.

Boca, s'acosten al Senyor amb la boca, però aparten lluny el cor, 110-25; paraules de la boca del Senyor, 114-2.

Boig, Nefí pres per boig pels seus germans, 39-17; Abinadí pres per boig, pel seu testimoniatge, 182-1, 4.

Bona nova, de gran goig, un àngel la declara a Nefí, 27-37; al rei Benjamí, 159-3; explicada per Abinadí, 187-14; un àngel la porta a Samuel, 446-7; citada per Jesús, 505-40.

Bous, en la terra de promissió, 45-25; el lleó menjarà palla com el bou, 117-13.

Braç, de l'amor de Déu, 57-15; no s'ha de confiar en el braç de la carn, 67-34; poder del braç del Senyor, 126-25, 148-13; de misericòrdia, 139-5, 236-33, 478-14; s'arromanga, el del Senyor, 181-24, 188-31, 504-35.

Branca, la posteritat de Lehí es convertiria en una branca justa, 80-53.

Bruixeries, seran suprimides, 507-16.

Brúixola, vegeu *Liahona*.

Brutalitat, dels lamanites i dels nefites degenerats, 593-10, 594-17, 19.
Brutícia, en la visió de Nefí, 33-27; dels lamanites, 128-5; els pobres eren considerats com brutícia, 316-3; brutícia moral, 170-30, 235-22, 242-21, 544-4.
Burla, solemne, davant de Déu, el baptisme dels infants, 590-9, 592-23.

Cabdill, Nefí, acusat falsament de voler ser-ho, 37-38, 43-10, 67-3; Déu promet a Nefí que ho serà, 5-22, 7-29, 69-19; Mossíah proclamat cabdill pel rei Benjamí, 154-10, 158-30.
Cabres, en la terra de promissió, 45-25; criades pels nefites, 145-21.
Cabrit, jaurà amb el lleopard, 117-12.
Caça, no n'hi havia en les terres abandonades pels nefites, 464-2; la falta de caça va molestar els lladres, 466-20; els jaredites reservaven l'erm per a la caça, 569-21.
Cadàvers, com cadàver trepitjat, 100-19; devorats pels gossos, 269-10; els cossos morts dels animals serveixen com a aliment al poble, 567-34.
Cadenes, del pecat, 57-13, 79-45; de l'infern, 233-7, 256-11, 262-30, 298-14.
Caiguda de l'home, un camí preparat per a quedar lliure d'ella, 59-4; l'acompanyen les maies tendencies, 188-3, 552-2; és explicada per Aaron, 288-13; per Alma, 343-2; per Samuel el lamanita, 451-16; per Mormó, 544-12.
Caín, fill d'Adam, 429-27; fou assassí des del començament, 563-15.
Calané, 94-9.
Càlcul, de temps, canviat pels nefites després de rebre el senyal del naixemente de Crist, 460-8.
Calor, intens i fervent, fondrà els elements, 512-3, 544-2.
Cambra, feu la pregària en les vostres cambres, 320-7, 324-26, 487-6.
Camí, dret i estret, 15-20, 118-9, 119-18.
Camp, molt espaiós en la visió de Lehí, 15-9; el Líban, un camp fèrtil, 111-28; el dels amlicites, vigilat, 227-22; la pregària en el camp, 320-5, 323-20; els lliris del camp, 489-28.
Canvi, efectuat pel penediment, 165-2, 234-12, 13, 14, 453-7; canvi efectuat al temps de la crucifixió, 481-1; efectuat en el cos dels tres deixebles nefites, 519-37.
Canvis, en la llei, pels reialistes, 371-2.
Capatassos, 206-9, 207-19.
Capità, Gedeó ho era del rei Limhi, 197-17; Zoram, capità nefita, 268-5; Moroni, capità nefita, 347-16, 404-36; Zerahemna, capità dels lamanites, 349-44; Lehí, capità nefita, 366-16; Gid, capità encarregat dels presoners lamanites, 394-29.
Capital, Zarahemla, capital del país, 414-27.
Capitans, nomenats pels nefites, 226-13; Zerahemna nomena capitans d'entre els amalequites i zoramites, 346-6; capitans zoramites i amalequites dirigeixen els lamanites, 349-44; escollits d'entre els zoramites pels seus coneixements de les ciutats nefites, 363-5; capitans lamanites se sorprenen de les fortificacions nefites, 365-5; Laconeu nomena capitans, 463-17.
Caps, i capitosts, el costum lamanita pel que fa d'ells, 360-17; sobre les tribus, 472-3, 473-14.
Captivitat, és predita la dels jueus, 2-13, 18-3; Israel alliberada d'ella, 40-24, 46-10; la captivitat dels jueus, portada a cap, 71-8, 149-15; captivitat de Limhi sota el jou dels lamanites, 169-15; Abinadí prediu la captivitat, 180-2; Limhi intenta alliberar-se d'ella, 201-36; Alma i el seu poble són alliberats de la captivitat, 207-17; la captivitat dels pares, 213-16, 233-6, 306-11, 327-2, 402-20; els nefites són capturats, 268-3, 401-17, 443-33; el germà de Jared diu que els reis són la causa de la captivitat, 559-23; captivitat de Kib, 560-7; de Xule, 561-17; d'Omer, 562-4; de Kim, 568-14; de Leví, 568-15; d'Heartom, 569-30; d'Het, Aaron, Amnigadda i de Coriàntum, 569-31; de Set, 570-9; de Moron, 571-18; de Coriantor, 571-19.
Captivitat del diable, 62-29, 248-28.
Caràcters, els anomenen l'egipci reformat, 546-32.
Caritat, tothom ha de tenir-la, 108-30; Nefí la tenia per al seu poble, i per al jueu i gentil, 121-7, 8, 9; fe, esperança i caritat, 242-24, 262-29, 574-28; sense ella, els homes no poden heretar el regne, 574-34; paraules de Mormó sobre la fe, l'esperança i la caritat, 585-1.
Carn, concupiscències de la carn, 54-23;

Crist és el Fill, per causa de la carn, 186-3; és donada carn humana a les dones i als infants, 593-8.
Carnal, un estat pecaminós, 162-2, 188-3, 189-5, 12, 209-4, 214-25, 288-13, 342-11, 13.
Carnatge, vegeu *Estralls*.
Carquemis, 94-9.
Càrregues, les càrregues dels nefites en la captivitat, són aliviades, 206-14.
Carreteres, i camins, construïts pels nefites, 470-8.
Carros, del rei Lamoni, 275-9, 282-6; de's nefites, 464-22; seran destruïts els dels gentils, 507-14.
Casa d'Israel, els nefites pertanyien a ella, 115-12; les promeses que li foren donades, 114-1, 494-11; el Senyor es recordarà d'ella, 521-8.
Cascs, usats pels nefites, 349-38, 44; pels lamanites, 413-14; pe's jaredites, 581-15.
Cases, d'oració, vegeu *Sinagogues*.
Castedat, Déu es delecta en ella, 127-28; és més preciosa que totes les coses, 593-9.
Càstig, no existeix quan no hi ha llei, 77-25; Sherem parla del càstig etern, 142-18; la paga dels malvats és el càstig etern, 158-33; càstig de la nostra pau, 185-5.
Castigar, el Senyor castiga amb una finalitat, 204-21, 444-3; el poble de Nefí fou castigat, 453-3.
Cavalls, en la terra de promissió, 45-25; en tenien els nefites i els lamanites, 145-21, 275-9, 282-6; entre els jaredites, 565-19.
Cavitat, Nefí i els seus germans s'amaguen en la cavitat d'una penya, 7-27; Eter s'amaga en la cavitat d'una roca, 576-13, 577-18, 22.
Cecs, els que no vo'en veure, 78-32; veuran des d'entre la foscor, 111-29; rebran la vista, 159-5, 513-15, 522-5.
Cedir, al pecat o temptació, ha d'evitar-se, 66-27, 106-10, 472-5, 546-28.
Cels, s'obren davant de Lehí, 8-8; davant de Nefí, 21-14, 27; davant dels lamanites penedits, 426-48; és on viu Déu, 277-30.
Cereals, vegeu *Grans*.
Cezòram, és nomenat jutge superior, 422-1; és assassinat, 428-15; el seu fill també assassinat, 428-15.
Cilici, o sac, representa l'humilitat i el penediment, 179-25, 441-9.
Ciment, els nefites varen aprendre a usar-lo hàbilment, 417-7, 9, 11.
Cinquanta, els homes de Laban, 7-31, 1; capità de cinquanta, 85-3; moren tots els que sortiren de Zarahemla menys cinquanta, 150-28; un sacerdot per a cada cinquanta persones, 193-18; cinquanta nefites foren ferits durant el setge de la ciutat de Noè, 367-24.
Circumcició, es compleix la llei de la circumcició en Crist, 590-8.
Ciutat de Nefi, 68-8; els nefites es refugien allí, 174-15; Limhi i el seu poble retornen allí, 198-1; ocupada pels lamanites, 292-11; era la ciutat principal del poble de Nefí, 361-20; presa per Amalickiah, 361-31.
Ciutats, destruïdes, en la visió de Nefí, 23-4; se les anomenava amb el nom del seu primer posseïdor, 243-7; són fortificades, 368-1; moltes foren construïdes pels nefites, 369-15; els lamanites s'apoderen de les ciutats nefites, 374-26; reedificades i reparades, 470-7; les que foren destruïdes al temps de la crucifixió, 475-8, 477-3, 522-9; Coriàntum en va fundar moltes, 566-23.
Civilització, imposada sobre els nefites rebels, 374-22; nefites degenerats sense civilització, 593-11.
Clams, Déu, lent en escoltar els dels impenitents, 179-24; els clams dels justos, escoltats per Déu, 248-26.
Claredat, era el delit de Nefí, 102-4, 118-3, 121-6; de la paraula de Déu, 26-28, 29, 121-5, 125-11.
Clares, i precioses escriptures, suprimides, 26-26, 28, 28-40.
Classes, entre el poble, 316-2, 523-26; segons les seves riqueses, 470-12.
Claus, senyals dels claus en les mans i peus del Crist, 482-14.
Cleda, una cleda i un pastor, 54-25, 492-3; de Déu, 75-2, 298-4; del diable, 236-39; d'altres ovelles que no són d'aquesta cleda, 492-17, 1.
Clima, fou causa de moltes malalties, 359-40.
Cohor, germà de Noè, un jaredita, 561-20.
Cohor, fill de Noè, arriba a ser rei dels jaredites, 560-15.
Còlera, de Laman i de Lemuel, 65-13,

67-1; del Senyor, 105-6; provocada pel diable, 113-20; els exèrcits jaredites, ebris de còlera, 582-22; dels nefites, 593-5.
Colom, l'Esperit Sant va baixar sobre Crist en forma de colom, 21-27, 118-8.
Com, rei jaredita, pare d'Het, 548-26, 566-25; destronat i mort, 566-27.
Com, rei jaredita, neix en la captivitat, 569-31; guanya a Amgid i obté una part del regne, 569-32; lluita contra els lladres, 570-34; defensa els profetes, 570-2.
Comandant, Zerahemna, 349-44; Moroni, comandant en cap dels nefites, 356-11; Amalickíah, nomenat comandant, 360-19; Gidgiddoni nomenat comandant en cap, 463-18; Mormó es nega a ser nomenat comandant en cap, 531-11.
Combat, entre els nefites, previst per Nefí, 22-2; 23-15; l'últim dels nefites, 537-8; l'últim dels jaredites, 581-15; combat de Mormó contra els lamanites, 592-2.
Combatre, contra els apòstols en la visió de Nefí, 22-34; contra l'Anyell de Déu, en la visió de Nefí, 30-13; aquell que lluita contra Sió, mor, 53-14, 71-12, 108-3; contra Déu, 103-14.
Combinació, secreta de Kishkumen, 416-8; entre els jaredites, 563-18, 571-15.
Combinacions secretes, 107-22. Vegeu també *Lladres de Gadianton*. Condemnades per Déu, 333-30; el seu origen entre els nefites, 428-18; signos i paraules secretes, 428-22; els seus juraments secrets no han de ser divulgats al poble, 429-25; juraments donats pel diable a Caín, 429-27, 563-15; els nefites les destrueixen, 468-6; donades pel diable, 472-28; destrueixen el govern, 472-6; els seus membres s'ajunten i nomenen un rei, 473-9; entre els jaredites, 563-18; provoquen la destrucció dels nefites, 416-13; dels jaredites, 563-21; s'amonesta als gentils en contra de les combinacions secretes, 563-23; bastides pel diable, 564-25; instigades per la filla de Jared, el rei destronat, 563-17; són causa de la mort de Jared, 564-6; Het les accepta, 566-26; Com lluita en contra d'elles, 569-34; els profetes són rebutjats a causa d'elles, 566-29; són causa de la mort de molta gent, 577-18; Galaad rep molts reforços per mitjà d'elles, 578-8; són causa de l'assassinat de Galaad, 578-9.
Comerciants, entre els nefites, 470-11.
Compassió, divina, per als fills dels homes, 189-12; els lamanites es compadeixen, 195-14, 198-26, 205-34; Ammon mogut a compassió, 302-4; Jesús s'omple de compassió, 495-6; el Senyor es compadeix del germà de Jared, 548-35.
Compendi, dels annals de Lehí, per Nefí, 3-17; de les planxes de Nefí, per Mormó, 151-3, 468-15; de l'història jaredita, per Moroni, 548-5.
Comron, nom d'un pujol on es va lluitar una batalla entre els jaredites, 580-28.
Concubines, de David i de Salomó, 124-15, 126-24; són prohibides, 127-27; del rei Noè i els seus malvats sacerdots, 178-14; entre els jaredites, 567-5.
Concupiscències, de la carn, 54-23; dels ulls, 337-9; no s'han de demanar les coses per a satisfer les concupiscències, 546-28.
Condemnació, no existeix on no hi ha llei, 77-25; han begut la condemnació per a les seves ànimes, 161-25, 498-29; significa estar subjecte al diable, 189-11; per als malvats, 445-26; resurrecció de condemnació, 512-5; per a aquells que desfiguren la santa paraula, 542-33.
Condicions, per a obtenir la salvació, 163-9, 234-10; Moroni les proposa, per al bescanvi de presoners, 382-11.
Coneixença, del Senyor, reben aquells que es penedeixen, 291-5, 331-9, 362-36, 469-23, 502-13; omplirà tota la terra, 97-9, 117-15.
Consell, de Déu, 78-28; de guerra, convocada per Moroni i Teàncum, 377-19.
Consignació, a la felicitat o a la misèria, 340-15, 17.
Consolador, 592-26; vegeu *Esperit Sant*.
Contrit, un cor trencat i un esperit contrit, 67-32, 556-15, 585-2; ofrena acceptable en lloc dels sacrificis mosíacs, 479-20, 485-19.
Conversió, d'Alma, per mitjà d'Abinadí, 191-1, 234-11; d'Alma i els fills de Mossíah, 213-11; de Zeezrom, 267-5; d'Abish, 279-16; de la casa de Lamoni, 281-35; del pare de Lamoni, 288-15; de la casa d'ell, 289-23; d'un amalequita, 292-14.
Convertits, són cremats, 264-8; molts es

converteixen pel senyal del naixement de Crist, 458-16.
Copa, amarga (en sentit figurat), 74-17, 161-26, 340-26, 482-11; sagramental, 497-8, 584-cap. 5:1.
Cordes, Nefí lligat amb cordes fortes, 14-16, 43-11; vegeu *Llibants*.
Corianton, va entre els zoramites, 313-7; és instruït per Alma, 336-1; havia abandonat el ministeri, 336-3; va perjudicar la missió, 337-11; Alma l'anima, 342-14; rep instruccions d'Alma sobre l'estada de prova, 343-4; sobre la redempció, 343-11; sobre la justícia, 344-14; sobre l'expiació, 344-15; sobre el penediment, 344-16; sobre la llibertat d'elecció, 345-27; cridat a predicar altra vegada, 345-31; s'embarca cap al nord, 411-10.
Coriantor, fill de Moron, 548-7; nascut en la captivitat, 571-18; engendra Eter, i mor en la captivitat, 571-23.
Coriàntum, fill d'Amnigadda, 548-14; viu en la captivitat, 569-31.
Coriàntum, fill d'Emer, 548-28; és consagrat rei, 566-21; governa amb dretura, 566-23.
Coriàntumr, fill d'Omer, 562-4; derrota Jared, 562-6.
Coriàntumr, últim supervivent jaredita, viu amb el poble de Zarahemla, 149-21; història del seu poble, 149-21; rei dels jaredites, 571-1; intenten destruïrlo, 576-15; instruït en les artes de la guerra, 576-16; és amonestat per Eter, 577-20; seria sepultat per un altre poble, 577-21; Xared el fa presoner, 577-23; alliberat pels seus fills, 577-24; lluita contra Xared, 577-28; resulta ferit, 578-31; derrota el germà de Xared, 578-3; Galaad ocupa el seu tron, 578-6; lluita contra Lib, 578-12; fuig fins a Agosh, 579-15; mata Lib, 579-16; lluita contra Shiz, 579-16; fuig davant de Shiz, 579-17; no cauria per l'espasa, 579-24; lluita contra Shiz a Comron, 580-29; Shiz el fereix, 580-30, 581-9; es penedeix, 580-3; escriu a Shiz, 580-4, 581-18; es posa a fugir davant de Shiz, 581-7; arriba fins a Ripliàncum, 581-8; derrota Shiz, 581-10; alça el seu camp en el pujol de Ramà, 581-11; Eter presencia els fets del seu poble, 581-13; l'últim combat amb Shiz, 581-15; mata Shiz, 582-30; cau ferit, 582-32.
Coriàntumr, dissident nefita i comandant lamanita, 413-15; ocupa la ciutat de Zarahemla, 414-20; mata Pacumeni, jutge superior, 414-21; avança fins a Abundància, 414-23; és mort, 415-30; són fets presoners els seus homes, 415-32.
Corihor, nom d'un territori, 579-27.
Corihor, fill de Kib, 560-3; es rebella contra el seu pare, 560-4, i el fa captiu, 560-7; perd el regne a Xule, 560-9; es penedeix i fa amistat amb Xule, 560-13.
Corihor, company de Coriàntumr, 577-17.
Corom, fill de Leví, 568-16, 548-20.
Corrupció, del estat mortal, es revestirà d'incorrupció, 75-7, 189-10, 338-2, 341-4; de la llei, sota la trepa de Gadianton, 433-3.
Cos, el mortal serà alçat immortal, 234-15; reunit amb l'esperit, 254-43; serà restaurat cada un dels seus membres, 254-43, 341-2; el cos de l'Esperit de Crist, 553-16.
Coses, sagrades, així, anomenaven a les planxes, intèrprets, etc., 46-5, 123-4, 330-2, 331-14, 335-47, 371-38, 410-1, 457-2, 525-48, 537-6.
Costum, de donar un nom a les ciutats, 243-7; de fer presoners als forasters, 272-20; de successió en el comandament, 360-17; d'escollir com a capità aquell que tenia certs dots, 463-19.
Coure, trobat a la terra de promissió, 45-25; usat per Nefí, 68-15; obradura fina de coure, 146-8.
Coves, els tres deixebles tirats a coves de feres, 518-22, 524-33.
Creació, de la terra, 40-36, 56-10, 60-14, 83-7; d'Adam, 217-17; de l'home, 130-9; de l'home, a imatge de Déu, 553-15.
Creador, vegeu *Crist*.
Creença, individual, no estava subjecta a la llei, 223-17, 308-7.
Creients en Crist, nomenats cristians, 356-14; els vertaders, tornaren a prendre el nom de nefites, 524-36.
Creu, de la crucifixió, es veu en la visió de Nefí, 22-33; la del món, 77--18; Crist en parla, 515-14.
Criatura, salvació per a tota criatura, 216-3; la justícia reclama l'ésser, 344-22; l'evangeli és per a tota criatura, 545-22.
Crims, denunciats per Jacob, 125-9; més

vergonyosos, 126-22; jutjats per Alma segons els seus crims, 210-11; Korihor els defensa, 308-17.
Crisis, la terrible crisis, el dia del judici, 324-34.
Crist, els seus noms: 81-3, 103-19, 160-8, 482-10. *La seva vinguda*: predita, 141-11, 435-19, 503-24; anunciada per Lehí, 3-19, 19-17, 435-22; per Nefí, fill de Lehí, 20-6; per Alma, 186-2; per Ammon, 277-39; per Aaron, 285-7, 9; per Samuel el lamanita, 450-2; per Nefí, fill d'Helaman, 474-16; per Moisès, 503-23; l'hora és predita, 18-4, 458-13; el temps es va començar a calcular a partir de la seva vinguda, 460-8; no es manifestà personalment als gentils, 492-23; l'església porta el seu nom, 514-8. *Acceptat*: pel poble del rei Benjamí, 162-2, pel rei Lamoni, 279-13; per la reina, 281-29; pel poble d'Antí-Nefí-Lehí, 293-10; per vuit mil lamanites, 424-19. *Tipus d'ell*: la llei de Moisès, 83-4; la serp de bronze, 321-19, 434-14. *Els seus títols*: Messies, 19-17; Salvador, 28-40, 53-12, 118-13, 161-20; Redemptor, 32-14, 47-18, 53-12, 59-3, 71-11, 83-2, 145-27, 240-7, 590-8; Fill de Déu, 103-16, 186-2, 237-50, 322-2, 434-14; Fill de justícia, 106-9, 512-2, 566-22; l'Unigènit, 130-5, 259-33, 260-9; el Sant d'Israel, 47-14, 49-17, 52-5, 56-10, 105-29; el Fort, 51-26, 53-12, 72-18; el Pare i el Fill, 186-2, 544-12, 505-14; el bon pastor, 236-38, 432-18; el rei dels cels, 237-50; el Pare Etern dels cels i de la terra, 254-39; l'autor i consumador de la fe, 585-4. *Senyals*: predits de la seva primera vinguda, 105-3; del seu naixement, 450-4; de la seva mort, 451-14, 20; els senyals anunciats es compleixen, 458-19; la destrucció que va succeir al temps de la seva mort, 480-14. *La seva vida i mort*: neix d'una dona, 21-18, 279-13, és batejat per Joan, 21-27, és rebutjat, 102-12, es mofen d'ell, el menyspreen i el rebutgen, 186-5; és aixecat sobre la creu, 22-33, 103-13, 160-9, 515-14; s'alçarà d'entre els morts, 103-13; desfà els lligams de la mort, 186-8; s'apareix als nefites, 105-1, 480-18; és anunciat per una veu del cel, 477-1, 479-3, 481-3; el poble pot entendre la veu, 481-6; el Crist baixa del cel, 481-8; crida Nefí, 482-18; comissiona Nefí i altres perquè bategin, 482-21; comissiona els deixebles, 482-22, 484-1; obra miracles, 159-5, 495-7, 513-15; anava a mostrar-se a les tribus perdudes d'Israel, 493-4; és adorat, 495-10; prega i beneeix els infants, 496-21; institueix el sagrament del pa i del vi, 496-1; posa les mans sobre els seus deixebles, 499-36; ascendeix al cel, 499-39; s'apareix de nou, 500-15; proveeix miraculosament els emblemes sagramentals, 502-6; s'apareix als deixebles, 514-2; prediu l'apostasia de la quarta generació, 516-32. *La seva missió i obra*: l'autor de la llei de Moisès, 491-5; compleix la llei, 491-4, 8; és la llei i la llum, 491-9; expia els pecats d'aquells que han caigut en Adam, 160-11, 235-27, 288-14; redimeix el seu poble, 186-1, pero no en els seus pecats, 254-34; satisfà les demandes de la justícia, 186-9; porta a cap la resurrecció dels morts, 232-14, 338-3, 451-15; es manifestarà a tothom, 215-30; dóna la vida eterna als infants, 188-25; veurà la seva semença, 186-10; és el mitjà de la salvació als gentils, 121-9; la casa d'Israel creurà en ell, 504-31; tots els homes han de creure en ell, 515-14; es manifestarà per segona vegada, 71-14; es mostrarà als de Jerusalem, 75-5; és el jutge, 121-7, 122-11, 160-10; rebutjarà aquells que el rebutgin, 519-34; la seva paraula als gentils, 520-1. *Els seus ensenyaments*: sobre el baptisme: manera d'administrar-lo, 483-23; l'autoritat per a batejar, 482-21; tothom ha de penedir-se i ser batejat, 484-37; al baptisme d'aigua segueix el de foc i de l'Esperit Sant, 484-2; aquells que es bategen són la seva església, 193-17, 514-21. Sobre el sagrament: en remembrança del seu cos, 497-7, i de la seva sang, 497-11; a aquells que no en són dignes, se'ls prohibeix de participar-ne, 498-28. Sobre la unitat dels tres de la Deitat: 483-27, 32. Sobre temas diversos: prohibeix les baralles, 483-28; tothom ha de penedir-se i creure, 483-32, i ser com un infant, 484-37; ell és la roca, 484-39; repeteix el sermó de la muntanya, 485-3; les benaurances, 485-3; les seves ovelles, 492-24; les altres ovelles, 492-1; l'aplegament d'Israel,

493-5; els gentils seran comptats entre el poble de Déu, 494-13; cal vetllar a tota hora, 497-5; la pregària amb la família, 498-21; l'església devia reunir-se sovint, 498-22; la importància d'escodrinyar les escriptures, 509-1; els seus ensenyaments han d'escriure's, 509-4; les profecies de Malaquies, 511-1. *Els seus deixebles*: una llum per al poble, 491-12; noms dels dotze deixebles nefites, 499-4; se'ls pregunta el seu desig, 517-1; tots menys tres expressen el seu desig, 517-2; se'ls concedeix el desig, 517-3; la promesa que es féu pels tres, 571-7; els tres anirien damunt la faç de la terra, 518-18; són alliberats miraculosament, 518-21; els noms d'aquests tres no ens són donats, 519-25; visiten Mormó, 519-26, i Moroni, 540-11; viuran entre els gentils sense ser reconeguts, 519-27.

Cristians, nom amb el que es coneixien els creients en Crist, 356-15; la seva causa és defensada, 363-10; són executats secretament, 471-23.

Cristos, falsos, 152-15.

Crits, dels espies nefites, sentits pels presoners, 394-32.

Crucifixió, vista abans per Nefí, 22-33, 71-9, 81-3, 103-13; pel rei Benjamí, 160-9; afirmada per Crist, 482-14. Vegeu també *Crist*.

Cuirasses, descobertes per l'expedició dels homes de Limhi, 172-10; usades pels nefites, 347-19, 349-38, 351-9; pels lamanites, 413-14; pels jaredites, 581-15.

Culpabilitat, els homes seran conscients de la seva culpabilitat, 76-14, 140-9, 159-38, 164-25, 234-18, 254-43; serà un turment, 544-3.

Culpables, troben que la veritat és dura, 34-2.

Cumeni, nom d'una ciutat nefita, 387-14, 392-7.

Cumeniah, nom d'un cabdill nefita que fou mort, 537-14.

Cumoms, animals coneguts entre els jaredites, 565-19.

Cumora, nom que els nefites donaren a un pujol, 536-2; Mormó amagà els annals en aquest pujol, 537-6; lloc on va ocórrer l'última batalla entre lamanites i nefites, 540-2; els jaredites l'anomenaven el pujol de Ramà, 581-11.

Cureloms, animals utilitzats pels jaredites, 565-19.

Cus, 97-11.

Damasc, 90-8.

Dard, arma usada pels nefites, 146-8.

Dards, de l'adversari, 33-24.

Darrers dies, les paraules de Nefí escrites pel bé dels d'aquesta època, 102-8; és quan les paraules de Déu jutjaran, 103-18; Nefí profetitza sobre aquests dies, 106-14; seran terribles, 108-1.

David, rei d'Israel, les seves pràctiques iniqües, 124-15; les seves concubines, una abominació, 126-24; la seva casa, 90-2, 13.

David, nom d'un territori nefita, 528-5.

Decaure en la incredulitat, Laban matat, per tal que una nació no decaigués en la incredulitat, 8-13; la semença de Lehí, decauria, 24-22, 27-35, 56-10, 353-10, 506-5; entre els nefites, 369-22, 430-34, 524-34; ho segueix una maledicció, 24-23; distint de la rebel·lió voluntària, 524-38; causa que s'acabin els miracles, 545-20.

Decret, per a protegir els fills de Mossíah, 291-2.

Decrets, injustos, 94-1; els de Déu són inalterables, 342-8; de Déu, quant a la terra de promissió, 550-9, 11.

Defensor, és Crist, 588-28.

Deixadesa, és denunciada, 401-14.

Deixeble, Mormó ho era, 468-13.

Deixebles, de Crist, 586-3, 589-48; de Déu, 232-15, 427-5.

Deixebles, els dotze, prevists per Nefí, 23-8, 10; escollits, 482-22, 484-1, 491-12; els seus noms, 499-4; ensenyen en dotze grups, 500-5; promesa de Jesús a ells, 517-1; tres d'ells no moririen, 517-7; estableixen l'església, 521-1; miracles que efectuaren, 522-5, 524-30; són empresonats i alliberats, 524-30; tirats en un forn, 524-32; en coves de feres, 524-33; són retirats d'entre els homes, 527-13, 540-10; Mormó i Moroni els veuen, 519-26, 540-11.

Dejuni, i l'oració, recomenats, 150-26, 239-6; acompanyat de l'oració, va portar l'esperit de la revelació, 271-3.

Delectar, Déu es delecta en la castedat, 127-28.

Delitós, poble, 151-8, 536-17; bell i delitós, 69-21, 522-10; blanc i delitós, 117-6; civilitzat i delitós, 593-12.
Delme, Abraham el va pagar a Melquisedec, 261-15; el Senyor fou robat d'ells, 511-8.
Demandes, de la justícia, 159-38; satisfetes per l'expiació, 78-26; la misericòrdia satisfà les exigències de la justícia, 323-16; de la justícia, apaivagades, 344-15; les del cabdill dels lladres, rebutjades per Laconeu, 463-12.
Depravació, dels nefites, 594-18.
Desafiar, els manaments de Déu, 234-18; la llei, 472-30.
Descendents, dels jueus, 116-4; de Nefí, 207-2, 208-13; de Mulek, 207-2; de Laman i Lemuel, 295-29; dels sacerdots de Noè, 346-13; de Laman, 387-3; dels lamanites, 442-24; de Jacob, 479-4; de Ripàkish, 568-8.
Deseret, abella obrera, 549-3.
Desesperació, a causa de la iniquitat, 299-19, 596-22.
Desgrat, de Déu, 57-22, 154-17.
Designis, tenebrosos, que es procuren amagar del Senyor, 111-27, 112-9.
Desigualtat, no n'hi ha d'haver, 220-32, 470-14; entre els nefites, 232-12, 15; és abolida, 269-16; ve del pecat, 305-13.
Deslliurança de la mort, 83-5; dels lamanites, 174-17.
Desolació, ciutat de, els lamanites avancen fins allí, 530-7; els lamanites se n'apoderen, 532-2; és reconquerida pels nefites, 533-8.
Desolació, terra de, 290-30; es trobava a la vora d'Abundància, 290-32; allí el poble es reuneix, 530-5; es trobava prop de Moron, 560-6.
Desolació dels Nehors, 269-11.
Destral, a l'arrel de l'arbre, 237-52.
Destre, Zeezrom, destre en la maldat, 252-31; Gadianton, destre en paraules, 415-4; el poble, destre en l'ús del ciment, 417-7.
Destresa, d'Ammon, 275-3.
Destrucció, és predita la dels nefites, 105-6, 145-23; al temps de la mort de Crist, 475-5; causada per la iniquitat, 478-12; es compleix, 478-12, 480-14; del poble de Moroni, 540-3; dels jaredites, 561-23; provocada per les combinacions secretes, 563-21.
Déu, el seu amor, 21-22; la seva justícia, 24-18; es deixa crucificar, 46-10; farà una obra meravellosa entre els gentils, 52-8; la seva grandesa, 59-2; dóna manaments, 61-21; aborreix el pecat, 124-5; dóna el manament de què no n'hagi superxeries sacerdotals, 108-29; de miracles, 545-15; és immutable, 591-18.
Deu, en la visió de Lehí, deu d'aigües brutes, 23-16; una barra de ferro passava per allí, 15-20.
Deutors, 488-11.
Dia, un núvol de dia, 87-5; el dia del judici, 161-24; és assenyalat un dia per a l'execució dels creients, 457-9; Eter s'amaga en la cavitat d'una roca de dia, 576-13.
Diable, fonament de l'església abominable, 25-6; aparellador de l'infern, 34-35; captivitat del diable, 29-7, 57-18; és un àngel caigut, 61-17, 75-8; va enganyar els nostres primers pares, 76-9; s'apareix com un àngel de llum, 76-9; ell i els seus àngels són éssers impurs, 77-16; és el pare de les combinacions secretes, 107-22, 429-26; perderà el seu poder, 117-18; va enganyar Sherem, 142-18; tot mal ve d'ell, 150-25, 459-22, 586-12; el mestre del pecat, 163-14; es va aparèixer a Korihor, 312-53; s'apodera dels malvats, 339-13; destrueix les ànimes, 436-28; és l'enemic de Déu, 586-12.
Diables, seran expulsats, 160-6; són expulsats, 474-19.
Dilema, del pecador, 240-3, 242-18.
Diligent, obté el guardó, 165-27; en guardar els manaments, 242-23.
Diluvi, no seria la destrucció dels nefites, 251-22.
Dimonis, 449-37.
Diners, protegien els malfactors a l'època dels lladres de Gadianton, 431-5; aquells que els cerquen moriran, 108-31; l'església abominable promet perdonar els pecats a canvi de diners, 542-32.
Directrius, donades sobre la Liahona, 36-30; donades al germà de Jared, 550-5.
Disfressat, Abinadí va disfressat, 180-1; Kishkumen, disfressat, 413-12; el servent d'Helaman, 416-6.
Disposició, dels convertits del rei Benjamí, 165-2; del rei lamanita, 174-5; dels amalequites, 346-6.

Disputes, prohibides per Crist, 482-22, 483-28, 499-34; sobre el nom de l'església, 514-3; sobre el baptisme dels infants, 590-4, 5; vegeu *Baralles*.
Dissensió, causada per Alma, 213-9; per Amalickíah, 355-6.
Dissensions, durant l'època de Mossíah, 209-5; acompanyades de la iniquitat, 362-36; causa de les guerres i destrucció dels nefites, 372-9; ocasionades pels lladres de Gadianton, 460-11.
Dissident, Coriàntumr era dissident nefita, 413-15.
Dissidents, els seus noms són esborrats, 224-24; no es convertiren, 295-29; persegueixen els lamanites, 296-5; caçats pels lamanites, 296-8; dissidents zoramites, 313-8; s'ajunten als lamanites, 346-13, 362-35, 442-24; amenaça per als nefites, 364-24; reialistes, es neguen a combatre'ls, 373-13, 406-6; un d'ells, a la presó amb Lehí i Nefí, 425-35; Jacob i altres conspiradors, ho són, 473-12.
Dit, de Déu, escriu damunt del mur, 249-2; Crist toca els deixebles amb el seu dit, 518-12; del Senyor, vist pel germà de Jared, 553-6.
Divisió, entre el poble, profetitzada, 117-10; entre el poble del rei Noè, 194-2; entre els homes lliures i els reialistes, 372-4; després de la mort de Pahoran, 412-4; entre els membres de l'església i els incrèduls, 524-35.
Divorci, representació de l'apostasia, 72-1; condemnat per Crist, si no és a causa de la fornicació, 486-31.
Do, s'ha de buscar el bo i no tocar el dolent, 597-30; tot do que sigui bo ve de Crist, 150-25, 596-18; d'interpretar llengües, 150-25; de traduir, 247-21; de la vida eterna, 423-8; el do celestial, 522-3, 572-8; vegeu també *Dons*. Referent als dons de l'Esperit Sant, vegeu, *Esperit Sant*.
Doctrines, falses, 112-9, 12, 223-16; seran confoses per les escritures nefites i jueves, 63-12; de Crist, 120-21, 120-6, 483-32. Vegeu també *Crist, els seus ensenyaments*.
Dol, entre el poble de Nefí, 304-4.
Dominis, de l'Església de Crist seran petits, 29-12.
Dones, de la companyia de Lehí donaren a llum en l'erm, 37-1, 39-20; desig injust de tenir-ne moltes, 124-15; Déu es delecta en la seva castedat, 127-28; els seus cors, trencats per la iniquitat dels seus marits, 127-35; els marits que estimen les seves dones, lloats, 128-7; filen i teixen, 175-5, 428-13; els lamanites les fan menjar la carn dels seus marits, 593-8.
Dons, espirituals, Amalequí exhorta als homes a creure en els dons, 150-25; Alma parla de diversos dons espirituals, 247-21; les seves diferents manifestacions, 595-8; trets d'entre el poble per raó de la seva incredulitat, 596-24.
Dragons (en sentit figurat), 73-9, 99-22; el poble de Limhi lluita com a dragons, 197-11; els lamanites combateren com dragons, 349-44.
Dubtes, sobre la profecia de Samuel el lamanita, 475-4.

Edèn, Adam i Eva foren foragitats de l'Edèn, 61-19, 257-21, 343-2; tipus de la perfecció, 73-3.
Edifici, molt espaiós, en la visió de Lehí, 16-26; en la visió de Nefí, 22-35; la interpretació, 24-18.
Edom, 97-14.
Efraïm, la seva confederació amb Síria, 90-2; coneixerà la paraula de Déu, 93-9; serà lliure de tota enveja, 97-13.
Efraïm, nom d'un pujol, 560-9.
Efusió de sang, vegeu *Vessament de sang*.
Egipci, reformat, escritura, 546-32.
Egipcis, l'idioma d'ells, 1-2, 153-4.
Egipte, Josep, venut a Egipte, 11-14, 62-4, 64-1, 249-3; Israel, alliberat d'Egipte, 11-15, 41-40.
Eines, Nefí troba metalls per a fabricar-les, 38-9; entre els nefites, 46-8; entre els jaredites, 569-25.
Elam, 97-11.
Elders, en l'església, 231-7; són ordenats, 239-1; així foren anomenats els deixebles, 584-cap. 3:1; batejats, 585-cap. 6:1; jutgen la iniquitat, 585-7.
Elefants, 565-19.
Elements, es fondran amb calor fervent, 512-3, 544-2.
Elies, s'ha promès que retornarà, 512-5.
Embaixada, d'Amalickíah a Leontí, 360-10; d'Amalickíah a la reina lamanita, 361-32; de Moroni a Jacob, 377-20; d'Helaman al governador, 395-4.

Embriaguesa, com a truc militar, 384-8, 386-30.
Emer, fill d'Omer, 548-29; ungit com a rei dels jaredites, 565-14.
Emmanuel, un dels títols de Crist, 90-14, 92-8.
Emron, soldat nefita, mor, 592-2.
Endormiscada, la fe pot quedar, 319-34.
Enemic, de l'ànima, 66-28; de tota rectitud, 158-37; de Déu, 161-19, 189-5.
Enemics, queden confusos, 66-22; alliberats de les seves mans, 67-31, 320-4.
Engany, d'Amalickíah, 359-4, 361-30.
Engruna, de tolerància, Déu no la té per al pecat, 354-16.
Enós, rep les planxes, 142-27; li són perdonats els pecats, 143-5; lliura les planxes a Jarom, 145-1.
Enós, Llibre de, 143.
Ensenyaments, de Jesús als nefites, no se'n va escriure ni la centèsima part, 513-6; vegeu també *Crist, els seus ensenyaments*.
Entelar-se, no s'entelaran les planxes amb el temps, 11-19, 330-5.
Entrebancs, (en sentit figurat), 67-33, 107-20.
Enveja, d'Efraïm, 97-13; és condemnada, 235-29.
Envejes, provocades per les dissensions, 107-21, 225-32, 448-22; són prohibides, 270-18, 507-19, 521-2; s'acaben quan es viu en justícia, 523-16.
Epístola, de Moroni a Ammoron, 382-4; d'Ammoron a Moroni, 383-15; d'Helaman a Moroni, 386-1; d'Ammoron a Helaman, 391-1; d'Helaman a Ammoron, 391-2; de Moroni a Pahoran, 399-3, 400-1; de Pahoran a Moroni, 404-1; de Giddiani a Laconeu, 461-1; del rei lamanita a Mormó, 530-4; de Mormó al rei lamanita, 536-2; de Coriàntumr a Shiz, 580-4, 581-18; de Shiz a Coriàntumr, 580-5; de Mormó a Moroni, 590-1, 592-1.
Erm, Lehí surt de Jerusalem cap a l'erm, 3-4; les filles d'Ismael ploren pel que havien patit a l'erm, 37-35; allí els neixen fills, 39-20, 43-7, 59-1, 62-1; Nefí se separa dels seus germans i fuig cap a l'erm, 68-5; els lamanites són foragitats a l'erm de Hermounts, 228-37.
Errants, en un país estrany, 262-23, 301-36.
Error, convençuts del seu error, 330-8; del zoramites, 459-25, 313-9; error greu, de batejar els infants, 590-6.
Escales, empleades per l'exèrcit de Moroni, 407-21.
Escarlates, són els objectes que desitja l'església abominable, 25-8.
Escarni, els jueus serien objecte d'escarni i oprobi, 47-14, 493-9.
Escassesa, fam, en els dies d'Het, 566-30.
Esclavitud, el rei Limhi s'ofereix a acceptar-la, 169-15; el poble d'Ammon proposa sotmetre's a l'esclavitud, 302-8; estava prohibida per la llei, 302-9.
Escletxes, de les roques, 85-21; sobre la terra, 452-22, 476-18.
Escollit, la terra de promissió, un país escollit, 5-20, 26-30, 55-5, 82-19, 550-7, 10, 12, 575-2; un vident escollit, 62-6; un poble escollit, 57-19.
Escoria (en sentit figurat), 316-3, 324-29.
Escriptura, donada a Moisès, 63-17; sobre el mur del temple, escrita pel dit de Déu, 249-2.
Escriptures, serveixen de profit i d'instrucció, 47-23; sobre les planxes de llautó, 66-15; està prohibit de tergiversar-les, 261-20; Crist els manà escodrinyar-les, 509-1.
Escrits, dels reis, 147-14.
Esfera de llautó, vegeu *Liahona*.
Església abominable, vegeu *Església del diable*.
Església de Déu, 29-10, i la seva cleda, 75-2; s'hi entra pel baptisme, 231-4, 514-21; l'orgull hi entra, 231-6; els seus membres es tornen malvats, 232-11; es trobarà entre els gentils, 507-22; prendrà el nom de Crist, 514-8; organitzada pels deixebles, 521-1; els seus membres es reunien sovint, 585-5.
Església del diable, 27-10; anomenada la gran i abominable, 24-5, 28-3, 29-9, 30-17, 53-13, 71-12; anomenada la prostituta de tota la terra, 29-10, 53-13, 82-16, 113-18; nega el Crist, 524-29.
Esglésies, entre els gentils n'hi ha moltes, 107-20; es barallen, dient "Jo sóc la del Senyor", 112-3; les moltes branques o esglésies entre els nefites, eren una sola església, 209-22; algunes s'alçaren per a obtenir riqueses, 523-26; perdonarien els pecats pels diners, 542-32.

Espargiment, d'Israel, predit, 18-3, 19-14, 32-17, 52-3, 71-11, 81-6, 103-15.
Espasa de Laban, 8-9, 68-14, 123-10, 152-13, 154-16.
Espases, dels jaredites, descobertes pels homes de Limhi, 172-11; les del poble d'Anti-Nefí-Lehí, són enterrades, 293-12, 294-17.
Esperança, és recomenada, 242-24, 589-41.
Esperit, de Déu, va baixar del cel, 426-45; obrarà en els reis, 47-12; fa saber la veritat, 237-46.
Esperit del Senyor, va arrabassar Nefí, 20-1; tenia la forma d'un home, 20-11; no sempre s'esforçarà amb l'home, 106-11; és un de sol amb el Crist i el Pare, 254-44; no habita temples impurs, 422-24. Vegeu també *Esperit Sant*.
Esperit Sant, per mitjà d'ell, Crist es manifestaria als gentils, 18-11, 106-13; Nefí el va veure baixar damunt el Crist, 21-27; el veié Nefí damunt dels dotze, 23-7; dóna testimoniatge del Crist, 24-18, 518-11; negar-lo és pecat, 114-26, 337-6; es rep després del baptisme, 118-12; els seus dons, 120-2, 595-5; Maria va concebre pel poder de l'Esperit Sant, 241-10; santificació per mitjà de l'Esperit Sant, 261-12; va omplir Nefí i Lehí, 426-45; els dotze deixebles reben el poder per a conferir-lo, 499-37; el reben els deixebles, 500-13, 20; per als gentils, 504-27; fa saber la veritat de totes les coses, 595-5.
Esperits, de tots els homes, al morir, són portats davant Déu, 339-11; els hi seran restituïts els seus cossos, 76-12; esperits immunds, vegeu *Diable*.
Espies, d'Alma, 227-21; els d'Helaman, 388-22.
Esposes, vegeu *Dones*.
Esrom, príncep jaredita, fill d'Omer, 562-4; lluita amb Jared, 562-5.
Establiment, de l'església, per Alma i Amulek, 269-15.
Estada, aquesta vida, una estada de prova, 258-24; una estada de felicidad o de misèria, 339-12, 14, 340-21.
Estatuts, vegeu *Llei de Moisès*.
Estendard, de la llibertat, de Moroni, dissidents obligats a acceptar-lo, 373-20.
Estona, donada a l'home per a penedir-se, 258-24; entre la mort i la resurrecció, 329-6, 9.
Estralls, entre els amlicites, 226-18; causats pels lladres de Gadianton, 460-11, 465-11; augmenten en els dies de Mormó, 528-8, 533-11, 535-8; entre els nefites, 534-21, 537-10; entre els jaredites, 579-21, 581-15.
Estratagema, de Moroni, 376-10, 381-3; d'Antipus, 389-30; ocasiona la presa de Mantí, 397-28.
Estrella, nova, anunciada com a senyal del naixement de Crist, 450-5; apareix, 459-21.
Estret, pas, 411-5; conduia a la terra del nord, 370-34, 376-9, 530-29, 5.
Etem, rei jaredita, fill de Ahah, 548-9, 571-11.
Eter, Llibre de, tret de la història escrita sobre les vint-i-quatre planxes, 547-2.
Eter, fill de Coriantor, 548-6, 571-23; les seves profecies, 572-5, aquestes rebutjades pel poble, 575-2; veié els dies de Crist, 575-4; viu dins la cavitat d'una roca, 577-18, 22; la paraula del Senyor li arribà, 579-24; s'escolten les seves paraules, 580-1; amaga els annals, 582-33; les seves últimes paraules, 583-34.
Eternitat, del sacerdoci, 260-7; aquesta vida és la preparació per a l'eternitat, 324-33; Déu és el mateix d'eternitat en eternitat, 591-18.
Eva, vegeu *Adam i Eva*.
Evangeli, eixirà als gentils, 27-34; se li han tret moltes parts molt precioses, 27-32; seria escrit per als gentils, 27-35; serà declarat entre la resta de la semença de Lehí, 116-5; l'església està fundada sobre l'evangeli, 515-10; aquells que no el coneixen, el neguen, 544-8.
Evidència, exigida per Korihor, 310-40; presentada davant la llei, 252-2.
Evidències de la veritat, 426-50, 435-24.
Exemple, donat per Nefí, 13-8; donat per Crist, 119-16.
Exemples, mals, 127-35, 128-10, 232-11; bons, 271-11, 336-1.
Exhortació, d'Alma a Helaman, 327-1; a Shiblon, 335-1; a Corianton, 336-1; final, de Moroni, 595-2.
Expectació, terrible i paorosa, dels malvats, 339-14, 537-7.
Experimentar, amb la fe, 318-27, 322-4.

Expiació, infinita, 75-7, 103-16; satisfà la justícia, 78-26; sense ella, la llei de Moisès no té vigor, 160-15; el poble del rei Benjamí, convençut de l'expiació, 162-2; preparada des del principi, 162-6; sense ella, no hi ha salvació, 163-8; ensenyada per Aaron, 285-9; per Alma, 321-22; per Amulek, 323-9; per Moroni, 589-41; porta a cap la misericòrdia i la resurrecció, 345-23; per als nens que moren sense el baptisme, 591-20.
Exquisit, goig i intens dolor d'Alma, 329-21.
Ezies, 435-20.
Ezrom, nom d'una moneda de plata, 252-6, 253-12.

Facció, en el govern, es tem, 398-36.
Faedor, el Senyor anomenat així, 74-13, 79-40, 125-6, 143-4, 413-11, 508-5.
Faltes, s'exhorta la confessió de les faltes, 337-13; són confessades, 459-25; en els annals, són les dels homes, 541-17.
Fam, predita, 57-18, 71-15, 81-6, 101-30, 439-6, 446-9, 566-28; de l'ànima, 143-4, 485-6, 502-8; el poble de Zenif va patir fam, 173-3; dels nefites, 403-35, 441-4; dels jaredites, 566-30, 570-7; el poble s'allibera de la fam, 247-22, 251-22, 380-7.
Famílies, han de ser protegides, 350-47; és recomenada l'oració amb la família, 498-21.
Fautors, d'iniquitat, denunciats, 236-37.
Fe, necessària per a la salvació, 77-23, 160-12; en Crist, 119-19, 192-7, 208-15, 240-6, 267-10, 322-4, 333-33, 434-15; porta coneixença, 123-5, 165-4, 277-35, 299-22, 318-27, 453-7, 554-19, 555-7; en les paraules dels profetes, 200-30, 234-12; una protecció, 351-4, 364-16, 394-27, 446-6, 489-30, 590-3; un poder en l'oració, 213-14, 227-30, 267-10; en fer obres justes, 394-27, 405-17, 474-18, 595-7; no és un coneixement perfecte, 317-18; junt amb l'esperança i la caritat, 572-4, 585-1.
Febres, entre els nefites, 359-40.
Fel de l'amargura, l'ànima redimida de, 215-29; Alma, en la fel de l'amargura, 328-18; per als malvats, 342-11, 542-31, 591-14.
Felicitat, estat dels justos, 159-4, 230-26, 339-12, 539-7.
Feres, vegeu *Animals*.
Ferro, els nefites sabien treballar-lo, 146-8.
Fibló, de la mort, 288-14, 539-5.
Figues, no es recullen dels cards, 490-16.
Fill, del diable, 236-39; de l'infern, 253-23, 382-11; de perdició, 516-32, 520-7.
Fill de Justícia, 106-9, 512-2, 566-22. Vegeu també *Crist*.
Fill Sant, 590-3.
Filles, d'Ismael, 13-6; Zoram i els fills de Lehí les prenen per mullers, 35-7; dels lamanites, raptades pels sacerdots del rei Noè, 196-5; filles dels lamanites abusades pels nefites, 593-9.
Fills, li neixen a Lehí, 43-7; molts de la posteritat de Lehí seran restaurats, 80-2; dels homes tindran la paraula de Déu, 111-2, 114-30; els pares han de cuidar-los, 163-14; fills de Crist, 166-7.
Fills de Mossiah, 215-34; eren d'entre els incrèduls, 212-8; intentaren destruir l'església, 213-10; els reprotxa un àngel, 213-11; es converteixen i treballen en el ministeri, 215-32; surten a una missió, 216-1; relació del seu ministeri entre els lamanites, 270; es troben amb Alma, 270-1; conhortats pel Senyor, 271-10; estableixen branques de l'església, 291-4; acompanyen Alma entre els zoramites, 313-6; eren homes de Déu, 364-18.
Flagell, els lamanites el serien per als nefites, 5-24, 69-25.
Foc, Lehí veié una columna de foc, 2-6; foc i sofre, símbol del càstig, 77-16, 113-23, 129-11, 140-10, 162-27, 257-17, 264-14; inextinguible, 159-38, 237-52, 544-5; Abinadí sofreix la mort pel foc, 190-13; el rei Noè, castigat pel foc, 195-20; els lamanites moren pel foc, 296-5; foc de l'infern, 486-22, 541-17; Nefí i Lehí rodejats de foc, 424-23, 426-43; els nens petits rodejats de foc, 496-24; com el del refinador, 510-2; els tres deixebles nefites, tirats al foc, 524-32; baptisme de foc, vegeu *Esperit Sant*.
Folgadament, el peresós viu així a Sió, 113-24.
Fonament, fonaments, sobre la sorra (en sentit figurat), 114-28, 484-40, 490-26, 497-13; Crist, l'únic fonament se-

gur, 131-15, 423-12; de la destrucció, 251-27.
Fones, empleades pels nefites, 226-12; vegeu també *Armes*.
Font, en la visió de Lehí, l'arbre de la vida, font d'aigües vives, 21-25; en Mormó, 191-5; de tota justícia, 564-26, 574-28; amarga, no pot donar d'aigua bona, 586-11.
Forma, l'Esperit de Déu en forma d'home, 20-11; Déu es manifestaria en la forma d'home, 184-34; l'Esperit Sant es manifesta en forma d'un colom, 21-27, 118-8; forma perfecta, en la resurrecció, 254-43; tota forma de santedat, 588-30.
Forn, d'aflicció, 48-10; la vida del rei Noè, com a vestit dins un forn, 180-3; els tres deixebles tirats a un forn, 518-21, 524-32, 542-24.
Fornicació, condemnada, 129-12, 435-26; l'única justificació del divorci, 486-32.
Fortificacions, preparades pels nefites, 363-8, 366-13, 368-10, 380-7, 463-14; preses pels lamanites, 374-23; presoners hi treballen, 386-25; les d'Angola no foren suficients, 528-4.
Fosca, estepa fosca en la visió de Lehí, 14-4, 15-7; els lamanites es converteixen en gent fosca i repugnant, 24-23, 535-15; les obres dels malvats, es fan a la fosca, 111-27.
Foscor, una nit, sense foscor, senyal del naixement de Crist, 450-3.
Fragments, les roques queden en fragments, al temps de la crucifixió, 452-22, 476-18.
Front, els amalicites se'l pintaven de vermell, 229-4.
Fronteres, les disputes sobre elles, porten a la guerra, 370-25.
Fruit, desitjable, vist en la visió de Lehí, 15-10; dolent, 134-35, 139-7, 490-17; prohibit, 60-15, 161-26, 257-22; bo, 134-26, 236-36, 490-17; silvestre i natural, 133-18, 134-25; de l'arbre de la vida, 34-36, 239-62; amarg, 136-52.
Fruits, del penediment, 592-25; de les labors, 300-31, 340-26; els homes, coneguts pels seus fruits, 490-16.
Fugida, de Lehí de Jerusalem, 10-36; dels lamanites davant l'exèrcit de Limhi, 195-12; de Morianton, 370-33; de Kishkumen, 413-10; dels lladres de Gadianton, 416-11; del rei Jacob, 473-12; de Mormó, 534-7.
Fundació, de l'església gran i abominable, 25-6, 29-9.
Fundador, de l'església, Alma, 204-16, 221-47.
Fúria, de l'opressor, 74-13; de Jacob el zoramita, en la batalla, 378-33; venjança i fúria sobre els impenitents, 507-21.
Fusta, se li ensenya al poble a elaborar-la, 68-15; obradures fines, 146-8; no n'hi havia en la regió, 417-5.
Fustam, d'elaboració acurada, usat en la construcció del vaixell per a la companyia de Lehí, 43-1; per a la defensa de les ciutats, 368-2, 379-4.

Gabé, 96-29.
Gabim, 96-31.
Gad, nom d'una ciutat, 478-10.
Gadiandi, ciutat nefita, 477-8.
Gadianton, destre en obres secretes, 415-4; fuig d'Helaman, 416-11; causà la destrucció del poble, 416-13; les seves combinacions secretes, 418-23; els seus secrets, 429-24; els seus juraments, 429-26; inspirat per Satanàs, 429-29; fou l'autor de la trepa secreta, 436-28; la seva trepa queda destruïda, 441-10; els seus plans secrets, 443-26.
Gadiomna, ciutat nefita, 477-8.
Galaad, germà de Xared, 578-8; luita contra Coriàntumr, 578-3; ascendeix al tron, 578-6; és assassinat per l'alt sacerdot, 578-9.
Galgà, fill de Jared, 558-14.
Galgala, ciutat que fou sepultada, 477-6.
Galgala, nom d'una vall, 577-27; allí Coriàntumr derrota Xared, 577-28, i el mata, 577-30.
Garbes, símbol del guardó del treballador, 298-5; el poble del Senyor serà recollit com a garbes, 503-18.
Gazélem, 332-23.
Gedeó, patriota nefita, 194-4; el seu pla per a alliberar al poble, 202-5, 6; mestre entre el poble, 222-7, 223-8; resisteix Nehor, 222-7; Nehor el mata, 223-9, 13; nomenen una vall i una ciutat per ell, 227-20, 239-7.
Gedeó, ciutat nefita, 239-7.
Gedeó, nom donat a una vall, 227-20; l'església s'estableix allí, 239-8.
Gelós, Déu ho és, 179-22, 183-13.
Gemecs, i crits, entre els nefites, 476-23; entre els jaredites, 581-16.

Genealogia, de Lehí, 5-3, 6-12, 11-14, 16, 330-3; de Zarahemla, 149-18; dels reis jaredites, 548-6.
Generació, la quarta, després de la vinguda de Crist, 23-12, 106-9, 354-12, 447-10, 516-32; els pecats, seran visitats fins a la tercera i la quarta generació, 183-13; iniqua i perversa, 246-8, 250-17, 251-25, 449-29.
Generacions, tres, viuran en la justícia després de la vinguda de Crist, 23-11, 106-9; profecies concernents a les futures, 64-2, 80-53, 331-14, 512-2.
Gènere humà, va quedar caigut i perdut, 257-22; redimit pel Crist, 279-13, 451-16.
Genoll, tot genoll es doblegarà davant el Crist, 215-31.
Gentils, n'hi hauria un d'entre ells que creuaria les grans aigües, 25-12; una història entre ells, 28-40; una gran nació entre ells, 52-7; una obra meravellosa entre ells, 52-8, 519-32; una resta de Jacob entre ells, 507-12; els tres deixebles entre ells, 519-27; han d'espargir una resta de la casa d'Israel, 32-17, 103-15; nutriran la casa d'Israel, 52-6; treuran un llibre a la llum, 27-38, 539-8; l'evangeli vindrà per mitjà d'ells, 32-13, 506-5, 513-8, 539-8; una gran església entre ells, 24-4; reben les escriptures amb tota la seva puresa des de's jueus, 26-25; corrompen les escriptures, 26-29; afligiran la posteritat de Nefí, 82-18; feriran l'incrèdul, 107-19; diran: una Bíblia!, i rebutjaran altres escriptures, 115-3; els hi serà manifestada misericòrdia, 27-33; tindran els annals nefites, 27-35, 116-3; rebran manifestacions de Crist, 28-42; tindran l'evangeli, 32-13; promeses que se'ls hi han estès, 81-9; la terra de promissió els seria un país de llibertat, 81-11; Moroni prega per a ells, 574-36; Nefí, en visió, els ve prosperar, 25-15; es mofaran, 573-23; Moroni es dirigeix als gentils, 531-17.
Germà de Jared, annals escrits per Eter que fan referència al germà de Jared, descoberts pels homes de Limhi, 172-9, 200-27; aquesta relació és traduïda per Mossíah, 217-17; feta per Eter, 547-2; la història jaredita, compendiada per Moroni, 548-5; fou un home altament afavorit del Senyor, 548-34; el seu idioma i el dels seus amics no fou confós, 548-35; se li va prometre un país escollit, 549-42, 550-7; la seva posteritat seria una gran nació, 549-43; porta amb ell desert, o l'abella obrera, 549-3; parla amb el Senyor, 550-4; li és manat de marxar cap a l'erm, 550-5; habita a Moriàncumr, 550-13; se'l renya i es penedeix, 551-14; li és manat que construeixi vaixells, 551-16; en la muntanya de Shelem fon unes pedres, 552-1; veu el dit del Senyor, 553-6; veu a Crist, 553-13; se li diu que Crist apareixerà en la carn, 553-16; li és manat d'escriure i segellar la història, 554-22; rep dues pedres com a intèrprets, 554-23; se li mostren els habitants de la terra, 554-25; li és manat de segellar les escriptures i les pedres, 554-27; els seus escrits i la traducció, segellats per Moroni, 555-5; posa les pedres que el Senyor havia tocat, dintre els vaixells perquè els iluminin, 557-2; surt cap a la terra promesa junt amb el seu poble, 558-4; és empès pel vent, 558-5; arriba a la terra de promissió, 558-12; cultiva la terra, 558-13; la seva família, 558-15; aconsella contra un sistema monàrquic, 559-23; els seus fills es neguen a acceptar el regne, 559-26; la seva mort, 559-29; fa que es traslladi el mont Zerin, 574-30.
Gid, ciutat presa pels lamanites, 374-26; reconquerida pels nefites, 384-7, 385-16, 23; és fortificada, 386-25.
Gid, encarregat dels presoners lamanites, 394-29; se li escapen els presoners, 394-32; posa emboscada davant la ciutat de Mantí, 396-16; pren la ciutat de Mantí, 397-21.
Giddiani, escriu a Laconeu, 462-9; no podia subsistir sense saquejar, 465-5; terrible aspecte dels seus homes, 465-7; els seus homes són destruïts, 465-11; és vençut, 465-12.
Giddona, alt sacerdot del país de Gedeó, 309-23; mana que li portin Korihor davant d'Alma, 310-29.
Giddona, pare d'Amulek, 249-2.
Gidgiddona, comandant nefita, 537-13.
Gidgiddoni, comandant en cap dels exèrcits nefites, 463-18; també era profeta, 463-19; derrota els lladres de

Gadianton, 466-13; estableix la pau, 470-6.
Gilgal, cabdill nefita mort, 537-14.
Gimgimno, ciutat que fou soterrada, 477-8.
Glòria, acompanyarà el Fill de Déu quan vingui, 54-24, 237-50, 248-26, 262-24, 512-3; donada a Jesús quan va visitar els nefites, 502-9, 10.
Goig, el propòsit de l'existència de l'home, 61-25; el dels justos serà complet, 77-18, 111-30.
Govern, enderrocat per les combinacions secretes, 472-6.
Governador, lloc que ocupà Alma, 226-16; Laconeu també ho és, 457-1.
Gràcia, de Déu, 75-8, 80-53, 130-7; es demana per als gentils, 574-36.
Gràcies, s'han de donar a Déu, 242-23, 334-37, 480-10.
Gran Esperit, es creia que Ammon ho era, 274-2, 276-11, 280-25; els lamanites creien en ell, 275-5; és Déu, 277-28, 287-9.
Gran i abominable, vegeu *Església del diable*.
Grans, cultivats pels nefites, 145-21, 174-9.
Gravar, sobre les planxes, era difícil, 129-1.
Gravats, sobre les planxes, 9-24, 11-10, 70-32, 172-9; sobre la pedra, 149-20.
Guany, s'edifiquen les esglésies per a obtenir-lo, 54-23, 107-20, 108-29, 523-26, 542-33; és objecte dels advocats nefites, 252-32, 253-20; guany per mitjà del pillatge, 528-17; per mitjà de traficar, 569-22; no s'han d'usar les planxes per fer-ne un guany, 541-14.
Guardià, de la porta, serà el Sant d'Israel, 79-41.
Guariments, miracu'osos, 159-5, 513-15.
Guarir, Alma guareix Zeezrom, 267-6; Crist guareix els malalts i afligits, 495-9, 513-15; els deixebles guareixen els malalts, 522-5.
Guerra, entre els descendents de Lehí, prevista en la visió de Nefí, 22-2, 24-21; entre les nacions que estaven subjectes a la mare de les abominacions, 30-16; història de guerres i lluites en les planxes grans, 46-4, 70-33; en la gran i abominable església, 53-13; després que tornessin els jueus de la captivitat, 102-12; entre el poble de Nefí, 105-2; entre nefites i lamanites, vista per Enós, 145-24; testimoniada per Omní, 147-13; presenciada per Abinadom, 148-10; vista per Amalequi, 149-24; causada per les baralles i el crim, 369-21; Helaman escriu a Moroni sobre la guerra, 386-2; descrita per Mormó, 526-8, 537-8.
Guerres, últimes, entre els nefites i els lamanites, 537-8; entre els jaredites, 581-8.

Hagot, construeix vaixells i els embarca, 411-5.
Heartom, fill de Lib, rei dels jaredites, 548-17, 569-29.
Hèlam, partidari del rei Noè, batejat per Alma, 192-12.
Hèlam, nom d'una ciutat, 204-20.
Helaman, fill del rei Benjamí, 153-2.
Helaman, Llibre de, 412.
Helaman, fill d'Alma, 313-7; ensenyat pel seu pare, 330-1; rep les planxes, 330-2, 332-21, 371-38; se li prohibeix revelar els juraments secrets, 332-27; se li explica sobre la Liahona, 334-38; nomena sacerdots, 355-22; predica, 355-1, 410-45; manté l'ordre en l'església, 338-38; persuadeix el poble d'Ammon de què no trenqui el seu pacte, 380-14; pren el comandament de dos mil joves ammonites, 381-19; escriu a Moroni, 386-1; ajuda Antipus, 387-9; marxa en front d'Antipara per a atraure l'enemic, 389-31; es gira per a ajudar els homes d'Antipus, 390-50; trionfa, 391-54; rep una carta del rei Ammoron, 391-1; posa les condicions sobre el bescanvi de presoners, 391-2; el seu exèrcit és reforçat, 392-6; envolta la ciutat de Cumeni, 392-7; es queixa de la indiferència del govern, 395-7; treu els lamanites de Mantí, 396-17; torna a Zarahemla, 409-42; mor, 410-52.
Helaman, fill d'Helaman, rep els annals, 411-11; és nomenat jutge, 415-2; el seu servent li salva la vida, 416-6; el seu caràcter, 418-20; exhortacions als seus fills, 422-5; mor, 419-37.
Hèlem, un dels germans d'Ammon, 168-6.
Helorum, fill del rei Benjamí, 153-2.
Hem, un dels germans d'Ammon, 168-6.
Herència, terres donades en herència als nefites, 53-12, 55-5, 56-9; confirmada per Crist, 503-14; els jueus seran

aplegats al país de la seva herència, 81-8; n'hi haurà pels lamanites, 128-4; els justos la tindran amb Déu, 238-58.
Hermounts, nom de l'erm on fugiren els lamanites, 228-37.
Heslon, nom d'una planúria, 577-28.
Het, fill de Com, 548-26, 566-25; es rebella i s'apodera del tron, 566-27; mor, 567-1.
Het, nom d'una regió, 561-2.
Het, fill d'Heartom, 548-16, 569-31.
Himni, fill de Mossíah, 215-34; la seva missió entre els lamanites, 297-17; presideix la branca de l'església a Zarahemla, 313-6. Vegeu també *Fills de Mossíah*.
Història, del poble, gravada sobre les planxes grans, 17-2, 65-14, 123-3; escrita per Nefí, 3-17; per Zenif, 173; per Alma, 202; dels fills de Mossíah, 270; d'Aaron i els seus germans, 284; d'Helaman, 353.
Holocaustos, i sacrificis, ofrenats per Lehí i la seva família, 4-7, 11-9, 14-22; pel poble del rei Benjamí, 155-3; després de Crist, no es fan més, 478-19.
Home, vestit amb robes blanques, 14-5; el Fill de Déu s'apareix com a home, 20-7; Jesucrist s'aparegué al germà de Jared en forma d'home, 553-15; els nefites veieren a Jesucrist en forma d'home, 481-8; en forma d'home es va manifestar a Nefí, l'Esperit del Senyor, 20-11.
Homes, Crist carrega les penes de tots, 77-21; s'havien tornat com Déus, 258-31.
Homes lliures, títol adoptat pels fidels, 372-6; donen suport a Pahoran, 404-3; són foragitats de Zarahemla, 406-6.
Humilitat, es recomana, 79-42, 163-11; el poble es féu fort mitjançant la seva humilitat, 419-35.

I, ni un i, ni un tilde de la llei seria nullificat, 323-13, 459-25; Crist afirma que ni un i, havia passat, 485-18.
Idioma, vegeu *Llengua*.
Idolatria, entre els lamanites, 144-20, 174-12; entre els nefites, 177-6, 7, 225-32, 369-21; d'Alma, 212-8; entre els jaredites, 561-23; vegeu *Ídols*.
Ídols, l'adoració dels ídols, condemnada, 78-37; dels nefites, 429-31; dels lamanites, 272-15; dels zoramites, 313-1; els lamanites els ofereixen sacrificis, 533-14, 534-21.
Igualtat, entre el poble, 212-3, 269-16, 308-11.
Illes, de la mar, han de sofrir, 47-12; Israel es troba espargit per les illes del mar, 52-4; des d'allí serà aplegada la casa d'Israel, 81-8; no seran oblidades, 115-7; les promeses de Déu als que les habiten, 82-21.
Immortalitat, per a tot el gènere humà, 76-13, 145-27, 189-10, 255-45, 257-20, 517-8.
Immund, res que sigui immund, en la presència de Déu, 19-21, 34-34, 242-21, 254-37, 435-25.
Immutable, Ésser, 545-19, 591-18.
Imposició de mans, per a ordenar, 239-1.
Impostos, no foren pesats sota el govern del rei Benjamí, 156-14; del poble de Limhi, 169-15; sota el govern de Ripàkish, molt pesats, 567-5.
Inalterables, els decrets de Déu, 342-8.
Incorrecte, l'incorrecte de les tradicions del lamanites, 247-17, 299-24, 331-9.
Incorruptibles, els cossos mortals es tornaran incorruptibles, 76-13, 189-10, 234-15, 338-2, 341-4.
Incredulitat, impedeix la comprensió, 209-3; fa cessar els miracles, 588-37.
Induir, als lamanites del seus llocs forts, 377-21; no fou possible d'induir-los a sortir, 395-1.
Infern, és on el diable condueix les ànimes dels homes, 28-3, 62-29; és la mort espiritual, 76-12; lliurarà els seus morts, 76-12; sofriments de l'infern, 129-11, 298-13; cadenes de l'infern, 233-7, 234-9; les portes de l'infern no prevaldran, 484-39.
Iniquitat, Crist patiria a causa de la iniquitat, 184-28, 185-5, 6, 11; l'home és prompte per fer la iniquitat, 184-29, 356-8, 444-4; fel de l'amargura i els lligams de la iniquitat, 215-29, 342-11, 542-31, 591-14; causa d'afliccions, 231-3, 477-7.
Insectes, afligiran la terra, 180-6.
Insensats, no entenen la Bíblia, 115-6; no ha d'anomenar-se mai així al germà, 486-22; els homes han de considerar-se insensats davant Déu, 79-42; els nefites malvats són nomenats insensats, 438-21; es mofen, 573-26.

Interpretació, és un dels dons, 172-13; aquest do existia entre els nefites, 247-21.
Intèrprets, usats pels vidents, 172-13; foren preparats per a revelar misteris, 172-19; Alma els va rebre, 217-20; són confiats a Helaman, 332-21; Moroni els segella, 555-5.
Ira, vegeu *Còlera*.
Irreàntum, moltes aigües, 38-5.
Isaac, Déu féu aliança amb ell, 41-40; el Déu d'Isaac, 46-10; el Senyor va manar que fos sacrificat, 130-5.
Isabel, la bagassa de Siron, 336-3.
Isai, 96-1, 97-10.
Isaïes, profeta d'Israel, Nefí ensenya les seves paraules, 33-20, 47-23; Nefí llegeix les seves paraules, 48-1, 49-1, i les explica, 52-1; Nefí escriu les seves profecies, 84 a 101; és citat per Abinadí, 185-1; es mana al poble que escodrinyi les seves profecies, 541-23.
Isaïes, un dels dotze deixebles, 499-4.
Ismael, s'ajunta amb Lehí amb la seva família, 13-5, 14-22; les seves filles es casen amb els fills de Lehí, 35-7; la seva filla gran es casa amb Zoram, 35-7; mor a Nahom, 37-34; Lamoni descendia d'ell, 272-21.
Ismael, nom d'un territori, 272-19; visitat per Ammon, 272-20, 21; s'hi construeixen sinagogues, 286-20.
Ismael, descendent d'Aminadí, 249-2.
Israel, la casa d'Israel, comparada a una olivera, 18-12; serà espargit i aplegat, 19-14; els apòstols el jutjaran, 23-9; va combatre contra els apòstols, 22-35; inclourà els gentils, 28-2; el Senyor féu aliança amb Israel, 29-5; l'obra de Déu començarà entre ells, 30-17; serà un escarni i oprobi, 47-14; una branca justa serà alçada a Israel, 62-5; serà restaurat, 63-13; les tribus d'Israel escriuran les paraules del Senyor, 115-12; Crist li parla, 479-5; Crist visita les tribus perdudes, 495-4.
Ites, no n'hi havia més, 523-17.

Jabalina, instrument de guerra dels nefites, 146-8; Amalickíah, mort per una jabalina, 375-34; Ammoron, mort per una, 409-36.
Jacob, Llibre de, 122.
Jacob, fill de Lehí, 43-7; fuig amb Nefí, 68-6; és ordenat sacerdot, 69-26; predica al poble, 64-1, 80-1, 124-1; escriu la història sobre les planxes, 123-2; deixa confós a Sherem, 141-8; acaba la seva relació, 142-26.
Jacob, casa de, 48-1, 84-5, 111-33, 469-21, 25, 503-16, 505-2.
Jacob, cabdill zoramita, 377-20; és rodejat junt amb el seu exèrcit, 378-31; la seva mort, 378-35.
Jacob, rei dels bandolers, 473-9; fuig cap al nord, 473-12.
Jacob, ciutat nefita, enfonsada en el mar, 477-8.
Jacobites, una de les divisions dels nefites, 124-13.
Jacobugat, ciutat nefita que fou cremada, 477-9.
Jacom, fill de Jared, 558-14.
Jactància, en la força de l'home, 178-19, 444-5, 470-10, 431-9, 533-8; en la justícia, 298-12, 301-36.
Jardí, de l'Edén, d'on foren foragitats els nostres primers pares, 61-19, 343-2; de Nefí, des d'on instruí la multitud, 431-10, 436-8, 437-11.
Jared, vingué de la gran torre, 548-33; el seu llenguatge no fou confós, 548-35; se li promet una terra escollida, 549-42; se'n va a la vall de Nemrod, 549-1; s'embarca, 558-4; arriba a la terra promesa, 558-12; compta el seu poble, 559-19; mor, 559-29. Vegeu també *Germà de Jared*.
Jared, fill d'Omer, 561-1; es rebella contra el seu pare, 561-2; és vençut en la batalla, 562-6; la seva proposta sanguinària a Akish, 562-12; és ungit rei, 564-4; és assassinat, 564-5.
Jaredites, relat sobre els jaredites, 547-1; foren destruïts a causa de la maldat del seu cor, 594-23.
Jarom, Llibre de, 145.
Jarom, fill d'Enós, 145-1.
Jasó, nom d'una regió, 529-16.
Jehovà, 97-2, 597-34.
Jeneum, cabdill nefita, mort, 537-14.
Jeremies, profeta d'Israel, les planxes de llautó contenien algunes de les seves profecies, 11-13; fou empresonat, 13-14.
Jeremies, un dels dotze deixebles, 500-4.
Jersó, nom d'un territori donat al poble d'Antí-Nefí-Lehí, 303-22; vegeu *Ammon, poble de;* s'estableix l'església en aquest lloc, 304-1; Korihor va allí, 309-19; Alma i Amulek hi entren, 325-

1; el poble d'Ammon abandona aquest lloc, 326-13; allí es concentren els exèrcits nefites, 346-4.
Jerusalem, la Nova, vegeu, *Nova Jerusalem*.
Jerusalem, de la Palestina, la seva destrucció és predita pels profetes, 1-4; Lehí profetitza sobre ella, 3-18; Lehí i la seva família marxen d'allí, 3-4; s'han de complir les profecies concernents a Jerusalem, 13-13; els fills de Lehí retornen allí buscant les planxes de llautó, 5-2; els fills de Lehí hi tornen per a emportar-se'n la família d'Ismael, 12-2; la ciutat fou destruïda, 55-4, 71-8, 102-10; d'allí va venir el poble de Zarahemla, 149-15; allí retornarà el poble de l'aliança, 504-29; serà redimida, 504-34.
Jerusalem, ciutat lamanita, 284-1; Aaron arriba a aquesta ciutat, 285-4; és enfonsada, 477-7.
Jesús, vegeu *Crist*.
Joan, l'apòstol, 31-27, 517-6; li fou manat que escrivís, 30-25; les seves revelacions queden escrites, 556-16.
Jonàs, un dels dotze deixebles, 499-4.
Jordà, nom de la ciutat d'on foren rebutjats els lamanites, 534-3.
Jornada, Alma i la seva companyia fugen vuit dies de jornada, 203-3; distancia d'una jornada i mitja, entre els mars, 290-32; línia fortificada, jornada d'un dia, 420-7.
Josep, fill de Lehí, nasqué a l'erm, 43-7; sofreix grans angoixes, 44-19; Lehí el beneeix, 62-1; ha de fer cas de les paraules de Nefí, 64-25; fuig amb Nefí, 68-6; és nomenat sacerdot, 69-26, 124-18.
Josep, el qui fou venut a Egipte, avantpassat de Lehí, 62-4; de la seva posteritat havia de sorgir un vident, 63-11, 14; les seves profecies, 64-1; la seva semença mai no deixarà d'existir, 104-21; branca justa de Josep, 126-25; Amulek descendia de Josep, 249-3; una porció de la seva túnica fou preservada, 357-24; la posteritat de Lehí era una resta de la descendència de Josep, 357-23, 27, 480-17, 575-6, 576-10.
Josepites, formaven part dels nefites, 124-13.
Josh, nom d'una ciutat que fou incendiada, 478-10.
Josh, cabdill nefita, és mort, 537-14.
Josuè, país al qual arribaren els nefites, 528-6.
Jou, de l'església abominable, 24-5.
Joves, componien l'exèrcit d'Helaman, 381-18, 391-57.
Judea, ciutat escomesa per Helaman, 387-9; és fortificada, 387-15.
Judici, dels fets dels homes, 19-20, 122-15; Déu faria judici amb dretura, 54-21; el primer, 75-7; ve després de la mort, 258-27; amenaça el assassí, 486-21; es farà segons els llibres, 516-25; el de Déu, contra els malvats, 571-20; Moroni invoca el judici de Déu, 593-15.
Judicis de Déu, 23-5, 56-10, 76-15, 101-3, 257-15, 264-11.
Jueu, un llibre procediria de la seva boca, 26-23, 30-23; caritat de Nefí per al jueu, 121-8.
Jueus, es mofen de Lehí, 3-19; Laban tenia els seus annals, 5-3; les planxes de llautó contenen els seus annals, 11-12; un profeta s'alçaria d'entre ells, 18-4; els hi seria predicat l'evangeli, 18-11; Nefí veu els seus annals, 26-23; serien vilipendiats, 47-13; Déu els parla per mitjà dels profetes, 75-2; comprenen les profecies, 101-5; serien espargits, 103-15; s'embriagarien d'iniquitat, 108-1; maleïts pels gentils, 115-5; tindran les paraules dels nefites i de les tribus perdudes, 116-13; seran rebutjats si no es penedeixen, 116-2; finalment acceptaran el Crist, 504-31.
Juraments, perversos i secrets, 332-27, 333-29, 428-21, 429-25, 30, 525-42, 563-15, 20, 570-33; entre Nefí i Zoram, 10-33, 35, 37; del poble d'Ammon, 380-11, 14, 387-8; Mormó es penedeix del seu, 534-1.
Justícia de Déu, 34-35, 77-17, 78-26, 79-46, 159-38, 342-1; Déu visitarà Israel a causa de la seva justícia, 46-11; de les vies de Déu, 57-19; els homes justos tindran coneixença perfecta de la seva justícia, 76-14; no pot ser negada, 140-10; la seva obra no pot ser destruïda, 259-32, 313-13; la misericòrdia no pot robar la justícia, 345-25.
Justos, no rondinen, 34-3; són afavorits de Déu, 40-35; no tindran res de témer, 54-22; no seran destruïts, 106-8.

Jutge, Alma fou el primer jutge superior, 221-42; Nefíah fou el segon, 232-17; el d'Ammoníah era de l'ordre de Nehor, 264-16; aquest colpeja Alma i Amulek, 265-24; mor al enderrocar-se els murs de la presó, 266-27; proclama del jutge concernent al poble d'Anti-Nefí-Lehí, 303-21; mor Nefíah, jutge superior, 371-37; Pahoran ocupa el seu lloc, 371-39; mor, 412-2; Pahoran, fill de Pahoran, elegit a aquest ofici, 412-5; és assassinat per Kishkumen, 413-9; Pacumeni rep el nomenament, 413-13; Coriàntumr el mata, 414-21; Helaman, cridat a aquest lloc, 415-2; també Nefí l'ocupa, 419-37; també Cezòram, 422-1, i el seu fill, 428-15; també Seezòram, 438-23; també Laconeu, 457-1, i el seu fill, Laconeu, 471-19.

Jutges, sistema proposat per Mossíah, 218-11; són escollits per la veu del poble, 219-25, 221-39, 412-5, 413-13, 415-2; comença el seu govern, 222-1.

Kib, rei jaredita, fill d'Oríah, 548-32; viu en captivitat sota Corihor, 560-7; rep el regnat novament, 560-9; lliura el regne a Xule, 560-10.

Kim, rei jaredita, fill de Morianton, 548-22, 568-13; és fet captiu, 568-14.

Kimnor, pare d'Akish, 562-10.

Kish, rei jaredita, fill de Corom, 548-19, 568-17.

Kishkumen, asassina Pahoran, 413-9; intenta assassinar Helaman, 415-3; és mort pel servent d'Helaman, 416-9.

Kishkumen, ciutat que fou incendiada, 478-10.

Korihor, un anticrist, 308-12; a Jersó, 309-19; a Gedeó, 309-21; davant de Giddona, 309-23; presenta acusacions, 309-24; l'envien a Alma, 310-29; demana un senyal, 311-43; li és donat el senyal, i queda castigat amb la mudesa, 311-50; fou enganyat pel diable, 312-53; és rebutjat, 312-56; mor entre els zoramites, 312-59.

Kumen, un dels dotze deixebles, 500-4.

Kumenoni, nom d'un dels dotze deixebles, 500-4.

Laban, posseïa les planxes de llautó, 5-3; se li ofereixen diners a canvi de les planxes, 7-25; s'apodera dels béns, 7-25; el maten, 9-18; l'espasa de Laban, 9-18, 68-14, 123-10, 152-13, 154-16; era descendent de Josep, 11-16.

Laborosidad, els nefites, molt laboriosos, 69-17; Amulek es guanyà riqueses per la seva laborosidad, 249-4.

Laconeu, jutge superior, 457-1; rep una carta de la trepa de lladres, 461-1; reuneix el seu poble, 463-13; fortifica el seu campament, 463-14; el seu caràcter, 461-2, 463-12, 16, 19.

Laconeu, fill de Laconeu, jutge superior, 471-19; rep les queixes d'execucions ilegals, 471-25; els rebels el maten, 472-1.

Lamah, cabdill nefita, el maten, 537-14.

Laman, fill gran de Lehí, 4-5; amonestat pel seu pare, 4-9; la seva posteritat fou maleïda segons la visió, 24-23; va a casa de Laban, 6-11; fuig de Laban, 6-14; es rebella contra Nefí i Sam, 13-6; es casa, 35-7; conspira contra la vida de Lehí i Nefí, 37-37; ajudat per Lemuel, lliga Nefí, 43-11; Lehí beneeix els seus fills, 65-4; la seva posteritat no desapareixeria, 65-9; s'enfada amb Nefí, 65-13.

Laman, rei dels lamanites, 169-21, 205-3.

Laman, un dels soldats de Moroni, 384-5.

Laman, nom que es dóna a un riu, 4-8, 35-12.

Laman, ciutat que fou incendiada, 478-10.

Lamanites, maleïts, 24-23, 69-21, 128-5; intenten destruir els nefites, 124-14; Enós prega per a ells, 144-11; la seva manera de vestir, 175-8; les seves ereences incorrectes, 176-12; els sacerdots de Noè rapten les seves filles, 196-5; prosperen quan fan cas dels rectes ensenyaments, 206-7; s'afaiten el cap, 175-8, 229-4; els dissidents es posen una marca, 229-10; obtenen promeses de misericòrdia, 241-16; hi ha de convertits entre ells, 271-4, 287-3; les seves incorrectes tradicions, 271-9; l'erm els separava dels nefites, 289-27; després de la seva conversió es mantenien ferms en la veritat, 291-6; abandonaren les armes de guerra, 291-7, 293-6; els convertits es prenen un altre nom, 292-16; els incrèduls maten els convertits, 292-1, 295-21; juren venjar-se dels nefites novament, 296-1; destrueixen el poble d'Ammoníah, 296-

2; molts d'ells moren pel foc, 296-5; persegueixen els convertits, del que resulten grans estralls, 307-1; s'apropen a Ammoníah, 365-1; lluiten amb pedres, 365-2; es sorprenen de les fortificacions dels nefites, 365-4; es preparen per a la guerra, 365-6; ataquen la ciutat de Noé, 366-15; són derrotats, 367-25; són foragitats per l'exèrcit de Moroni, 368-7; es retiren a les ciutats i fortificacions que havien pres, 375-2; es trobaven prop del mar occidental, 376-11; són vigilats per Teàncum, 377-23; sofreixen una derrota, 379-39; treballen com presoners sota una guàrdia, 379-1; feren presoners a dones i nens, 381-3; intenten una estratagema, 386-29; fortifiquen Morianton, 386-33; maten tots els presoners, menys els capitans, 387-12; tenen por dels nefites, 388-24; perden la ciutat de Mantí, 397-28; ataquen la ciutat de Nefíah, 399-5; molts d'ells cauen a mans de Moroni i de Pahoran, 407-15; són foragitats fins a les seves terres, 411-15; prenen Zarahemla, 414-22; molts d'ells són convertits pels fills d'Helaman, 424-19, 426-50; cedeixen terres, 426-52; molts arriben a ser més justos que els nefites, 427-1, 430-36; prediquen als nefites, 427-4; van cap al nord, 427-6; desapareix la maledicció dels que es converteixen, 461-15; és abolit el nom de lamanites, 523-17; tornen a prendre's el nom, 523-20; els incrèduls són anomenats lamanites, 524-38; se'ls ensenya a odiar, 525-39; destrueixen totalment la nació nefita, 537-7, 11; baralles entre ells, 540-8; rebutgen l'evangeli de Crist, 555-3; combinacions secretes entre ells, 563-20.

Lamentacions, entre el poble de Limhi, 199-9; entre tot el poble de Nefí, 304-4; dels nefites justos, 430-33; de Nefí, fill d'Helaman, 432-15; lamentacions pel pecat, 528-11; entre els jaredites, 581-16.

Lamoni, rei del país d'Ismael, 272-21; fa matar els seus servents, 273-28, 275-4; troba Ammon, 272-21; es pensa que Ammon és el Gran Esperit, 274-2; la seva oració, 278-41; queda com si fos mort, 278-1; reviu i testimonia de Crist, 279-12; el goig el domina, junt amb la reina, 279-13; la multitud se sorprén a causa d'ell, 280-18; s'organitza l'església entre el seu poble, 281-35; encontre amb el seu pare, rei de tot el país, 282-8; torna a Ismael, 286-18; mana que es construeixin sinagogues, 286-20; consulta amb Anti-Nefí-Lehí, 293-5.

Lascívia, amonestació de Jacob contra la lascívia, 129-12; entre els nefites, 354-12; durant un temps deixa d'existir entre el poble, 523-16.

Léah, nom d'una moneda petita, 253-17.

Lehí, de Jerusalem, veu una columna de foc, 2-6; veu una visió del cel, 2-8; veu a Crist i els seus apòstols, 2-9, 10; prediu la destrucció de Jerusalem, 2-13, 18-3; els seus annals, 3-17, 45-1; predica a Jerusalem, 3-18; el seu somni, 3-1; marxa de Jerusalem, 3-4; la seva família, 4-5; parla amb gran poder a la vall de Lemuel, 4-14; envia a buscar les planxes de llautó, 5-4; rep les planxes de llautó, 11-10; era descendent de Josep, 11-14; profetitza sobre les planxes, 11-18; té la visió de l'arbre i la barra de ferro, 14-2; anuncia el Crist, 18-4; troba la Liahona, 35-10; li neixen fills a l'erm, 43-7; amb la seva colònia arriba a la terra promesa, 45-23; profetitza, 55-1; beneeix Jacob, 59-1; beneeix Josep, 62-3; beneeix els fills de Laman, 64-3; beneeix els fills de Lemuel, 65-8; beneeix Sam, 65-11; mor, 65-12; les seves filles, 68-6.

Lehí, fill de Zoram, 268-5.

Lehí, cabdill nefita, 348-35; persegueix els lamanites, 349-40; és nomenat comandant, 366-16; a la ciutat de Noè, 366-17; troba els lamanites, 378-28; ataca l'exèrcit de Jacob, 378-36; comanda els exèrcits a Mu'ek, 379-2; els lamanites fugen de Lehí, 408-32; detura l'enemic i protegeix el país d'Abundància, 415-28.

Lehí, fill d'Helaman, 418-21; predica als nefites, 421-14; va al país de Nefí, 424-20; és fet presoner, 424-21; és rodejat de foc, 424-23; el seu rostre resplandeix, 425-36; va al país del nord, 427-6.

Lehí, nom d'una ciutat nefita, 369-15; els seus habitants es preparen per al combat, 374-24; la ciutat és presa per Amalickíah, 374-26.

Lehí, nom d'un territori, 370-25; els

seus habitants es dirigeixen a Moroni, 370-27.
Lehi, el país del sud va rebre aquest nom, 427-10.
Lehi-Nefi, nom que es va donar a un país, 167-1.
Lemuel, segon fill de Lehí, és reprotxat, 4-14; se li adverteix que li cauria al damunt una maledicció, 5-21; es rebella, 13-6; pren muller, 35-7; projecta matar Lehí i Nefí, 37-37; junt amb Laman, lliga Nefí, 43-11; Lehí beneeix els seus fills, 65-9; Lemuel s'enutja, 65-13; se li imposa una marca a la seva posteritat, 229-7.
Lemuel, nom d'una vall, 4-14; Lehí va sojornar allí, 17-1.
Lemuelites, formaven part dels lamanites, 124-13; rebutgen l'evangeli, 524-38.
Leonti, cabdill lamanita, 360-10; és enverinat per ordres d'Amalickíah, 360-18.
Levi, jaredita, fill de Kim, 548-21; serveix en la captivitat i després arriba a ser rei, 568-15.
Liahona, Lehí la va trobar, 35-10; contenia instruccions, 36-27; treballava d'acord amb la fe, 36-28; deixà de funcionar a causa de la maldat, 44-12; treballa segons la fe de Nefí, 45-21; Nefí se l'emporta, 68-12; era coneguda com esfera o brúixola, 32-10, 36-26, 68-12; també l'anomenaven director, 154-16, 334-38. 334-45; se li donà aquest nom, 334-38.
Lib, fill de Kish, 548-18; es proclama rei, 568-18; fou un gran caçador, 568-19.
Liban, es convertirà en camp fèrtil, 111-28.
Limha, cabdill nefita, és mort, 537-14.
Limher, soldat nefita, 227-22.
Limhi, fill de Noè, troba Ammon, 168-9; reuneix el seu poble, 169-17; ell i el seu poble asservits als lamanites, 170-22; és fet captiu, 195-16; nomenat rei, 196-26; lluita contra els lamanites, 197-9; envia homes a buscar el país de Zarahemla, 200-25; aquests retornen amb els annals dels jaredites, 200-27; amb l'ajuda d'Ammon, ell i el seu poble es fan escàpols dels lamanites, 202-11; arriben al país de Zarahemla, 202-12.
Limna, nom d'una moneda d'or, 252-5.
Lladres de Gadianton, 428-18, 525-42; són perseguits pels lamanites, 430-37; s'apoderen del seient judicial, 431-4; són destruïts, 441-10, es tornen a establir a les muntanyes, 459-27; entre els lamanites, 459-29, 427-18; es fan nombrosos, 460-11; porten l'avantatge, 461-18.
Llagoteria, de Sherem, 140-4; d'Alma, 212-8; d'Amalickíah, 355-5; dels reialistes, 404-4.
Llampecs, i tronades, mostrats a Nefí en visió, 23-4; Déu visitaria Israel amb llampecs i tronades, 46-11; baixaran sobre els malvats, 105-6; al temps de la mort de Crist, 475-7.
Llavor, la paraula de Déu, comparada a una llavor, 318-28.
Llavors, el poble de Lehí s'emporta de totes menes, 14-1, 35-11, 43-6; el poble de Lehí les planta, 45-24; cultivades pel poble de Nefí, 68-11; dutes pels jaredites, 549-41, 3.
Llei de Moisès, es troba sobre les planxes de llautó, 9-16, 11-11; Laman i Lemuel fan referència a ella, 39-22; manaments segons la llei, 68-10, 146-5, 155-3; perquè fou donada, 83-4; hom l'obeí fins que fou complerta en Crist, 104-24; els sacerdots de Noè pretenien ensenyar-la, 182-28; tipus del Crist, 297-15; no s'havia complert encara, 459-24; es va complir en Jesucrist, que en fou l'autor, 478-17, 491-4, 5; després de la vinguda de Crist, ja no s'observà més, 522-12.
Lleis, dels nefites, eren molt estrictes, 146-5; foren establertes per Mossíah, 222-1; s'aplicaren als malfactors, 225-32, 252-2, 308-10; trepitjades pels nefites, 422-22; foren corrompudes, 422-2; foren destruïdes a l'època de la trepa de Gadianton, 431-4.
Llenca, que unia la terra del nord amb la del sud, 290-32; per allí es feren a la mar els vaixells, 411-5; és fortificada, 420-7; els jaredites edificaren una gran ciutat allí, 569-20.
Llengua, dels nefites, 1-2, 153-2; els nefites no podien escriure-ho tot a causa del seu idioma, 469-18; idioma de les planxes s'anomenava l'egipci reformat, 546-32; cap més poble no entenia la seva llengua, 547-34; fou confosa en el temps de la gran torre, 548-33; la de Jared i la seva família no fou confosa, 548-35.

Llengües, do de, 247-21; foren deslligades les dels infants, 513-14.
Lleó, 117-12, 503-16.
Lleopard, s'ajaurà amb l'anyell, 117-12.
Llet, i mel, 107-25; vi i llet, 80-50.
Llibants, del diable, 107-22; emprats per Moroni, 408-21.
Llibertat, la terra promesa, terra de llibertat, 56-7; de la captivitat, per a la casa de Josep, 62-5; de creença i adoració, 223-17, 286-22, 308-9; desig dels nefites de preservar-la, 348-30; Moroni inspira els seus homes a defensar-la, 350-48; senyera de llibertat, de Moroni, 356-13; la senyera de llibertat, damunt tota torre, 358-36; els reialistes es veuen obligats a acceptar la senyera de llibertat, 373-20; Pahoran fa jurament de defensar-la, 371-39; es posa en vigor, 372-7; és vista amb indiferència, 399-13; defensada per Pahoran, 404-6, 406-1; els joves ammonites fan aliança de defensar-la, 381-17; fou protegida dels lladres de Gadianton, 461-12; les combinacions secretes amenacen enderrocar-la, 564-25.
Llibre, en la visió de Lehí, 2-11; conté els annals dels jueus, 26-23; d'un gran valor per als gentils, 26-23; despullat de moltes parts clares i precioses per l'església gran i abominable, 26-26; seria una benedicció per a la posteritat de Josep, 64-23; seria segellat per als fins del Senyor, 107-17, 109-10, 110-22; les seves paraules s'anunciaran des dels terrats de les cases, 109-11; tindrà tres testimonis, 109-12; uns altres donarien testimoniatge del llibre, 110-13; les seves paraules, lliurades a un instruït, 110-15; aquell que no és instruït llegirà les seves paraules, 110-20; eixirà entre els gentils, 116-3; llibre de la vida, conté els noms dels justos, 238-58; el Llibre de Mormó provarà la fe, 513-9.
Llibres, els cinc llibres de Moisès sobre les planxes de llautó, 11-11; eixiran a Israel, 28-39; llibres segellats, sortiran, 31-26; el món serà jutjat pel que hi haurà escrit en ells, 122-11; els nefites en guardaven molts, 418-15.
Llop, habitarà junt amb l'anyell, 117-12.
Llops, el vertader pastor, vigila que no hi entrin, 238-59; falsos profetes vestits d'ovelles, però són rapaços, 490-15.
Llum, tota la nit, senyal del naixement de Crist, 450-3, 457-8, 458-15; una llum al desert, seria el Senyor, 38-13; escullen tenebres més bé que la llum, 106-10; les superxeries sacerdotals fingeixen ser la llum, 108-29; és proveïda miraculosament per als vaixells jaredites, 553-4, 557-2.
Lucre, corromp l'ànima, 221-40; els homes l'estimen, més que a Déu, 253-24.
Luram, soldat nefita, mort, 592-2.

Madian, terra de, 293-5.
Mahah, fill de Jared, 558-14.
Mainaderes, 81-9.
Majestat, de Déu, 84-10, 85-19, 21, 237-50, 257-15.
Mal, ve del diable, 150-25, 236-40, 586-12; els homes són promptes per a fer el mal, 444-4.
Malalties, es prediu que Crist les guariria, 159-5; son guarides, 495-7; certes plantes s'usaven com a remei contra elles, 359-40.
Malaquies, profeta jueu, és citat, 510-1.
Maledicció, sobre els lamanites si es rebellen, 5-23; dels lamanites, prevista per Nefí, 24-23; cau sobre els lamanites, 69-21, 128-5, 229-6; sobre la terra, 449-30, 464-24, 578-1; la maledicció d'Adam, treta dels fills, 590-8.
Maleïts, els tresors ho són, 445-18; tot aquell que lluiti contra el Senyor, 555-8.
Malfactors, 94-17, 100-20.
Malícia, causada per les esglésies contencioses, 107-21; és prohibida, 108-32.
Malvats, Nefí parla coses dures contra ells, 34-2; les nacions malvades seran destruïdes, 40-37; el Senyor no consentirà que els malvats destrueixin els justos, 53-16; seran llençats, 188-2; sortiu d'entre els malvats, 238-57; els assoliran els judicis de Déu, 532-5.
Manaments, el Senyor prepara el camí per tal que es compleixin, 5-7; si es guarden, s'obtenen moltes benediccions, 56-9; a causa d'ells, els nefites observaven la llei, 104-25; resultats dels manaments, 108-32; els nefites havien de guardar-los, 116-1; la seva observància fa prosperar el poble,

146-9; els ensenya el rei Benjamí, 156-13; els Deu Manaments, 183-12; aquells que no els observessin, serien rebutjats, 246-13.
Manasés, Aminadí era d'aquest llinatge, 249-3; Lehí era descendent de Manasés, 249-3.
Manllevar, s'ha de retornar després, 165-28; no esquivar-se del qui vol manllevar, 487-42.
Mannà, els fou donat als israelites al desert, 169-19.
Mansions, del Pare, 145-27.
Mansuets, perseguits pels rics, 78-30, 112-13; augmentaran, 111-30; Déu decidirà per a ells, 117-9; s'ha d'ensenyar esa virtud, 333-33; són benaurats, 485-5.
Mantell, de la justícia, implorat per Nefí, 67-33.
Manti, pujol on fou executat Nehor, 223-15.
Manti, soldat nefita, 227-22.
Manti, nom d'un territori, 268-6.
Manti, ciutat nefita, 393-22; és conquerida per l'estratagema, 396-13.
Manxa, feta per Nefí, de les pells d'animals, 38-11.
Maquinària, emprada pels nefites, 146-8.
Mar, els nefites es fan a la mar, 43-8; els jaredites també s'embarquen, 558-4; no s'engoliren en la mar, 551-20.
Mar Roig, Lehí arriba al seu marge, 4-5; fou dividit per Moisès, 434-11.
Maria, mare de Jesús, 21-18, 160-8, 241-10. Vegeu també *Verge*.
Matança, vegeu *Estralls*.
Matoni, nom d'un dels dotze deixebles, 499-4.
Matoniah, un dels dotze deixebles, 499-4.
Matrimoni, dels fills de Lehí, 35-7.
Medemenà, poble de la Palestina, 96-31.
Mediador, Crist és anomenat el Gran Mediador, 62-28.
Mel, en el país d'Abundància, a Arabia, 38-5; se n'emporten en el vaixell, 43-6; quallada i mel, 91-15; llet i mel, 107-25.
Melek, nom d'un territori, 243-3; Amulek i Zeezrom hi van, 313-6; és donat al poble d'Ammon, 326-13.
Melquisedec, 261-14.
Mendicant, no ha de ser desatès, 164-16; tots ho som, 164-19.
Menjar, beure i divertir-se, diuen els malvats, 112-7; Amulek en dóna a Alma, 244-20; Korihor en demana, 312-56; Nefí i Lehí, els en són negats a la presó, 265-22; menjar dels nefites, defensat dels lladres, 465-3; els dotze deixebles no havien de preocuparse del menjar, 488-25, 489-31.
Mentider, serà llençat a l'infern, 78-34.
Menyspreadors, de les obres de Déu, moriran, 546-26.
Meravelles, i senyals, serien manifestats pel Crist, 106-13; molts foren mostrats, quan s'acostava el temps del naixement de Crist, 455-13.
Messies, vegeu *Crist*.
Mestre, Jacob ho era, 80-48; el rei Benjamí deixa de ser-ho, 157-29.
Mestres, Jacob i Josep, consagrats mestres, 69-26, 124-18; mestres falsos, causen corrupció, 112-12; la manera d'ordenar-los, 583-cap. 3:3.
Metall, per fer eines, 38-9; a la terra de promissió, 45-25; emprat per Nefí per a fer planxes, 45-1; preciosos, 68-15; annals gravats damunt de planxes de metall, 200-27; n'elavoraven de totes menes, 427-11; utilitzat pels jaredites, 569-23.
Metalls, noms dels diferents, esmentats, 177-8, 569-23.
Middoni, territori lamanita, 282-2.
Ministres, dotze ministres, jutjaran, 23-10.
Minon, nom d'una regió, 227-24.
Miracles, en altres nacions efectuaven el penediment, 81-4; realitzats per Jesús, 106-13, 159-5; un Déu de miracles, 112-6; efectuats per Nefí, fill d'Helaman, 455-4; entre el poble, 457-4; efectuats per Crist entre els nefites, 495-7, 513-15; de totes menes, realitzats pels seus deixebles, 522-5; Déu no ha deixat de ser Déu de miracles, 545-15; un dia de miracles, 587-27, 588-35.
Misèria, eterna, 230-26, 246-11.
Misericòrdia, del Senyor envers els homes, 66-26, 80-53; no pot reclamar l'impenitent, 159-39; aquell que es penedeix la pot reclamar, 259-34, 323-15.
Misericòrdia i justícia, 344-22.
Missatger, del Senyor, 510-1.
Mocum, ciutat nefita, destruïda, 477-7.
Mofador, serà consumit, 111-31.
Moisès, els cinc llibres de Moisès so-

bre les planxes de llautó, 11-11; Nefí els llegeix, 47-23.
Moisès, se li va manar de fer una gran obra, 40-26; un profeta semblant a ell, 54-20, 503-23; Déu li va donar poder, 63-17, 434-11; Crist era aquell profeta del qual parlà Moisès, 54-21, 503-23
Monedes, dels nefites, 252-4.
Monstruo, els lamanites es pensaven que Ammon ho era, 286-26. Vegeu també *Diable*.
Moriàncumer, paratge on els jaredites es deturaren, 550-13.
Morianton, projecta fugir cap al nord, 370-29; la seva serventa descobreix els seus plans a Moroni, 370-31; és mort, 371-35.
Morianton, descendent jaredita de Riplàkish, 548-23; es proclama rei, 568-9.
Morianton, ciutat presa per Amalickíah, 374-26; fortificada pels lamanites, 386-33.
Morianton, nom d'una regió, 370-25.
Mormó, Llibre de, 526.
Mormó, Paraules de, 150.
Mormó, pare de Mormó, 526-5.
Mormó, últim dirigent dels nefites, 468-2, 526-1; aplega les planxes petites de Nefí junt amb el compendi que féu de les planxes grans, 151-6; rep instruccions d'Ammaron sobre els annals, 526-2; va a Zarahemla, 526-6; el Senyor el visita, 527-15; se li prohibeix de predicar, 527-16; és nomenat comandant, 527-1; retrocedeix fins al país de Josuè, 528-6; s'encarrega de les planxes de Nefí, 529-17; fa un tractat amb els lamanites per a dividir les terres, 530-28; renuncia al seu lloc a causa de les iniquitats del poble, 531-11; escriu per a les generacions futures, 531-17; s'encarrega dels annals amagats per Ammaron, 534-23; escriu un compendi sobre les planxes de Nefí, 151-3; inscriu la història de la seva època, 526-1; reuneix els nefites al pujol de Cumora, 537-4; amaga els annals en el pujol, 537-6; els seus ensenyaments sobre la fe, l'esperança i la caritat, 585-1; la seva primera epístola a Moroni, 590-1; la seva segona epístola a Moroni, 592-1; combat contra els lamanites, 592-2; la seva mort, 540-3.
Mormó, nom d'un bosc, 194-30.
Mormó, nom d'una regió, 233-3.
Moron, rei jaredita, 548-7, 571-14.
Moroni, comandant nefita, 347-16; armadura del seu exèrcit, 347-19; envia espies a l'erm, 347-23; s'apodera de Mantí, 348-25; el seu estratagema, 348-27; derrota els lamanites, 350-51; exigeix la rendició de Zerahemna, 351-5; acaba el conflicte, 352-20; alça l'estandard de la llibertat, 356-13; aplega un exèrcit, 357-21, 358-28; ataca les forces d'Amalickíah, 358-32; estableix la pau i la llibertat, 358-36; reforça els seus exèrcits, 363-8; el seu caràcter, 363-11; té les seves tropes preparades, 365-8; Amalickíah el maleeix, 367-27; construeix més fortificacions, 368-1; el seu conflicte amb els reialistes, 373-13; obté la victòria, 373-19; envia reforços a Teàncum, 376-7; entra en el país d'Abundància, 377-18; s'ajunta amb Teàncum, 377-19; és ferit, 378-35; fortifica el país d'Abundància, 379-4; manté correspondència amb Ammoron, 382-4, 383-15; envia Laman amb vi pels lamanites, 384-6; dóna armes als presoners de la ciutat de Gid, 385-16; rep una epístola d'Helaman, 386-1; escriu a Pahoran, 399-3, 400-1; rep la resposta, 404-1; marxa cap a Gedeó, 406-3; es reuneix amb Pahoran, 406-6, 407-14; pren possessió de la ciutat de Nefíah, 408-23; retorna a Zarahemla, 409-42; mor, 411-3.
Moroni, fill de Mormó, 150-1, 537-6; acaba els annals del seu pare, 540-1; dóna testimoniatge dels tres deixebles nefites, 540-10; es refereix a l'eixida dels annals, 540-12; compendia la història jaredita, 547-1; segella els annals i els intèrprets, 555-5; parla sobre la fe, 572-6; no negaria el Crist, ni per a salvar la vida, 583-3; escriu sobre la manera d'administrar les ordenances i conferir l'Esperit Sant, 533-cap. 2; sobre l'ordenació de presbíters i mestres, 583-cap. 3; sobre l'administració del sagrament del pa i del vi, 584-caps. 4, 5; sobre el baptisme i la disciplina de l'església, 584-cap. 6; cita les paraules del seu pare sobre la fe, l'esperança i la caritat, 585-1; epístola que Mormó li va dirigir, 590-1, 592-1; escriu als lamanites, 595-1; la seva profética promesa

al lector fidel dels annals, 595-3; parla sobre els dons espirituals, 595-8; enalteix la fe, l'esperança i la caritat, 596-20; el seu últim testimoniatge, 597-34; segella i amaga els annals, 541-14, 595-2.
Moroni, nom d'una ciutat, 369-13; fou destruïda, 475-9.
Moroni, nom d'una regió, 374-22, 408-25.
Moroniah, comandant, fill i successor de Moroni, 410-43; es sorprèn de la invasió lamanita, 414-26; venç i empresona l'enemic, 415-30; és rebutjat fins al país d'Abundància, 420-6; reconquereix fins la meitat de les terres perdudes, 410-10.
Moroniah, cabdill nefita, mort a Cumora, 537-14.
Moroniah, una de les ciutats que fou soterrada, 475-10.
Mort, ve a tothom, 75-6; de l'esperit, és l'infern, 76-10; Déu ha desfet els seus lligams, 186-8; el fibló de la mort, desfet en Crist, 189-8; el càstig prescrit per l'assassí, 223-18; mort espiritual, 257-16; Nefí, fill de Nefí, ressuscita un mort, 499-4. Vegeu també *Crist, la seva vida i mort, Resurrecció*.
Mortal, el mortal de la llei mosaica, 104-27.
Mortalitat, 145-27, 189-10; es canviarà en immortalitat, 256-12, 341-4, 517-8, 519-36.
Morts, els vius sabrien dels morts, 92-19; Crist, alçat d'entre els morts, 515-15.
Mossiah, Llibre de, 152.
Mossiah, rei de Zarahemla, 148-12, 149-19.
Mossiah, últim rei dels nefites, fill del rei Benjamí, 153-2; és proclamat rei, 154-10, 158-30, 167-4; llegeix la història de Zenif, 208-5; llegeix la relació d'Alma, 208-6; dissensions durant el seu regnat, 209-5; tradueix i conserva la història jaredita, 217-13, 547-1; parla sobre la ciència de regnar, 218-5; recomana un govern representatiu en lloc d'una monarquia, 219-25; fa elegir jutges, 221-39; la seva mort, 221-46; fou l'últim dels reis nefites, 221-47; lleis establertes per ell, 222-1, 223-14, 422-22.
Mulek, fill de Sedequies, portat a la terra de promissió, 427-10; de tots els fills de Sedequies, sols ell s'escapa amb vida, 435-21.
Mulek, ciutat presa per Amalickíah, 374-26; és reconquerida, 378-26.
Mulek, nom donat al país del nord, 427-10.
Mullers, vegeu *Dones*.
Muloki, empresonat, 282-2; predica, 285-11.
Multitud, va caure per terra quan aparegué Crist, 482-12; dominada pel goig quan Crist va pregar, 496-18.
Muntanya de Sió, les naciones lluiten en contra, 108-3.
Muntanyes, es desplomen, en la visió de Nefí, 23-4; serien arrabassades, 46-11, 475-10; colgaran els perseguidors, 105-5; la santa muntanya del Senyor, 117-15; muntanya de la casa del Senyor, 84-2; obeeixen els manaments que se les donen en nom del Senyor, 130-6.
Mut, Alma va quedar mut durant un temps, 214-19; Korihor ferit per la mudesa, 311-50; els muts són guarits per Crist, 495-9.

Nahom, lloc de l'Arabia on fou sepultat Ismael, 37-34.
Naixement de Crist, anunciat en la visió de Nefí, 21-15; Nefí prediu els senyals, 105-3; Samuel el lamanita l'anuncia, 450-3; es manifesta el senyal, 458-15.
Nascut de Déu, 214-25, 28, 234-14, 288-15, 327-5, 329-23, 335-6.
Natura, el Déu de la natura pateix, 47-12.
Natzaret, Nefí la veu en visió, 20-13.
Neas, plantades pels nefites, 174-9.
Nefí, fill de Lehí, el seu naixement i educació, 1-1; escriu una història, 1-2, 3-17; el seu caràcter, 4-16; seria portat a una terra de promissió, 5-20; és nomenat cabdill, 5-22; la seva fe, 6-15; demana a Laban les planxes de llautó, 7-24; s'amaga amb els seus germans, 7-27; és colpejat pels seus germans grans, 7-28; un àngel el protegeix, 7-29; mata Laban, 9-18; obté les planxes, 9-24; persuadeix Zoram que els acompanyi, 10-34; retorna a Jerusalem a buscar Ismael i la seva família, 12-2; el lliguen amb cordes, 14-16, 43-11; la seva visió, 20-1; explica que l'olivera representa la casa d'Is-

rael, 32-12; es casa, 35-7; trenca el seu arc, 35-18; se li mana que construeixi un vaixell, 38-8, 43-4; està ple del poder de Déu, 42-52; els seus germans sacsejats per Déu, 42-54; travessa el mar junt amb la companyia del seu pare, 43-9; arriba a la terra promesa, 45-23; afaiçona unes planxes, 45-1; predica sobre el Crist, 54-21, 56-10, 104-23, 105-1; fuig de Laman i Lemuel, 68-7; és nomenat director, i se l'anomena rei, 69-18; parla sobre les profecies d'Isaïes, 101-1; profetitza sobre els darrers dies, 108-1; mor, 123-13.

Nefi, fill d'Helaman, 418-21; és nomenat jutge superior, 419-37; renuncia el càrrec, 422-1; predica junt amb el seu germà Lehí, 424-14; predica als lamanites, 424-18; marxa al país de Nefí, 424-20; ell i Lehí són empresonats, 424-21; és rodejat pel foc, 424-23; la presó en la qual es troba tremola, 425-31; ell i Lehí parlen amb àngels, 425-36, 426-39; als seus perseguidors els envolta un núvol de tenebra, 425-28, 34; un veu del cel reprotxa els seus perseguidors, 425-29; els rostres d'ell i de Lehí resplandeixen com si fossin àngels, 425-36; converteix molta gent, 426-50; marxa cap al país del nord, 427-6; torna a Zarahemla, 431-1; les seves profecies, 431-2; deplora el creixement de la trepa de Gadianton, 431-4; es dol de no have viscut en els dies de Lehí, 431-7; prega en la torre del seu jardí, 431-10; des de la torre predica a la multitud, 432-12; anuncia calamitats si el poble no es penedeix, 432-19; la multitud es posa en contra d'ell, 433-5; revela l'assassinat secret del jutge, 435-27; descobreix l'assassí del jutge, 435-27; escolta una veu del cel, 439-3; rep gran poder, 439-7; l'esperit se l'emporta dels seus perseguidors, 440-16; demana que la terra sigui castigada amb la fam, 441-4; demana les plugues, 441-13, 442-17; desapareix, 457-3, 460-9.

Nefi, net d'Helaman, 457-2; rep les planxes, 457-2; se li promet el senyal del naixement del Senyor, 458-13; el visiten àngels cada dia, 474-18; foragità els dimonis, 474-19; ressuscità el seu germà d'entre els morts, 474-19; féu molts miracles, 474-20; Jesús el crida d'entre la multitud, 482-18; junt amb altres, rep l'autoritat per a batejar, 482-22; fou el primer d'entre els dotze, 499-4; és batejat, 500-11; bateja els seus companys, 500-12.

Nefi, fill de Nefí, el deixeble, 521; va portar la història de la seva època, 521; mor, 523-19.

Nefi, nom d'una ciutat, 68-8; allí s'hi refugien els nefites, 174-15; Limhi i el seu poble hi retornen, 198-1; en poder dels lamanites, 292-11; era la ciutat principal del país de Nefí, 361-20; se'n apodera Amalickíah, 361-31.

Nefi, territori anomenat així per a Nefí, 68-8; Mossíah, el primer, sortí d'allí per manament del Senyor, 148-12; els exèrcits lamanites vingueren d'allí, 152-13; Ammon i els seus germans van allí, 168-6; governava per Limhi, 168-9; el poble de Noè torna a posseir-lo, sota els lamanites, 195-15; Amuló i els lamanites el busquen, 205-35; els fills de Mossíah van allí a predicar als lamanites, 216-1; Aaron hi entra, 218-3; allí s'ajunten els amlicites amb els lamanites, 227-24; el rei Lamoni invita Ammon a què l'acompanyi allí, 282-1; Aaron, conduït allí per l'Esperit, 287-1; estava quasi rodejat d'aigua, 290-32; els fills de Mossíah relaten la seva missió en aquell lloc, 303-20; el poble d'Ammon viu allí, 387-3; els lamanites fugen cap a aquesta regió, 398-38.

Nefiah, és nomenat jutge superior en lloc d'Alma, 232-17; mor, 371-37.

Nefiah, ciutat nefita, 369-14; en ella s'hi refugien els nefites, 374-24; presa per Amalickíah, 374-26; és atacada pels lamanites, 399-5; és reconquerida per Moroni, 408-26.

Nefiah, nom del país on anà Moroni, 407-14; Moroni marxa d'allí, 408-30.

Nefiah, planúries on acampaven els nefites, 407-18.

Nefites, s'anomenaven així tots aquells que no eren lamanites, 124-13; Jacob els acusa de ser més malvats que els lamanites, 127-35; Enós demana que els seus annals siguin protegits, 144-13; així erèn anomenats els creients, 229-11; els seus exèrcits s'apleguen a Jersó, 346-4; lluiten per la

seva llibertat, 346-9; no lluitaven pel poder, sinó per les seves llars i els drets d'adoració, 349-45; se'ls ensenyà a lluitar per a defensar-se fins a vessar la sang, 363-14, 349-46; fortifiquen la ciutat d'Ammoníah, 365-4; fortifiquen la ciutat de Noè, 366-13; són atacats a la ciutat de Noè, 367-21; molts d'ells s'embarquen en els vaixells de Hagot, 411-6; es penedeixen, 421-15; tenen por dels lamanites, 421-20; havien corromput les lleis, 422-22; no es penedeixen, 427-2; els lamanites els converteixen, 427-5; fan relacions amistoses amb els lamanites, 427-7; seran destruïts si no es penedeixen, diu el Senyor, 454-17; altra vegada es tornen incrèduls i rebels, 460-1; tots es converteixen, 467-1; tornen a les seves cases, 469-1; i gaudeixen de la pau, després de vèncer els lladres de Gadianton, 470-3; es divideixen en tribus, 472-2; són convertits, nefites i lamanites, 522-2; prosperen mentre són justos, 522-7; era un poble blanc i delitós, 522-10; sorgeixen divisions entre ells, 524-35; es tornen vanitosos i orgullosos, 525-43; com a nació, són destruïts pels lamanites, 537-10, 540-2; aquells que no negaven el Crist foren morts, 583-2; es tornen depravats, lascius i salvatges, 593-9; eren sense civilització, 593-11.

Nehor, predica contra l'església, 222-3; Gedeó li planta cara, 222-7; mata Gedeó, 223-9; Alma el condemna, 223-14; és executat, 223-15; els seus seguidors, 223-16, 18, 267-15, 269-11, 285-4, 295-28, 29.

Nehor, ciutat jaredita, 560-4.

Nehor, territori jaredita on vivien Corihor i els seus homes, 560-4.

Nemrà, fill d'Akish, 565-8; fuig del regne del seu pare i s'ajunta amb Omer, 565-9.

Nemrod, fill de Cohor, 561-22.

Nemrod, vall on estaven els jaredites, 549-1.

Nen, d'una verge en la visió de Nefí, 21-20; un nen els pasturarà, 96-6; un nen, tipus de la humilitat, 484-37; Mormó, un noi sensat, 526-2.

Nens, tenen la vida eterna, 188-25, confonen als savis, 318-23; són portats a Jesús, 495-11; Jesús els beneeix, 496-21; els àngels els visiten, 496-24; els nens parlen tot de coses meravelloses, 513-16; dones i nens, sacrificats als ídols, 533-14, 534-21; el baptisme dels nens, una burla solemne davant Déu, 590-9; són salvats, 591-12; els nens petits viuen en Crist, 591-22.

Neum, profeta que anuncià la crucifixió de Crist, 46-10.

Nicieses, dels homes, 78-28, 106-10.

Noblesa, els reialistes pretenien tenir-la, 372-8, 373-17, 18, 21.

Nodriment, i advertiment del Senyor, 143-1.

Noè, fill de Zenif, 168-9; és nomenat rei, 177-1; construeix edificis, 177-8; es dóna al vi, 178-15; endureix el cor contra la paraula de Déu, 179-29; empresona Abinadí, 181-17; mana executar Abinadí, 182-1, 190-1; acusa Alma de la sedició, 194-33; Gedeó li perdona la vida, 194-8; fuig junt amb el seu poble davant els lamanites, 195-9; mana als seus homes que abandonin els seus fills, 195-11; mor pel foc, 195-20; els seus sacerdots raptaren les filles dels lamanites, 196-3, 5.

Noè, jaredita, fill de Cohor, 560-14, 15; fa presoner a Xule, 561-17; mor, 561-18.

Noè, el patriarca, el diluvi en els seus dies, 251-22, 508-9; els vaixells jaredites, estancs com l'arca de Noè, 558-7.

Noè, nom d'una regió i d'una ciutat, 268-3, 366-12; és fortificada, 366-13; Lehí la té al seu càrrec, 366-17.

Nova Jerusalem, seria establerta, 503-22, 507-23; una baixaria del cel, 575-3.

Nuhitat, dels homes, 444-7, 162-5, 163-11.

Núvol, un àngel baixà dins un núvol, 213-11; un núvol de tenebres sobre Lamoni, 278-6; sobre la multitud, 425-28; ombrà la multitud mentre Jesús ascendia, 499-38; el Senyor parla al germà de Jared des d'un núvol, 550-4.

Obra, una obra gran i meravellosa del Senyor, 29-7, 103-17, 114-1, 506-9; entre els gentils, 52-8; una obra meravellosa i un prodigi, 111-26; l'obra del Senyor, no ha acabat, 115-9; l'obra del Pare, comença, 507-26.

Obrers, enginyosos, 427-11.

Obres, els homes seran jutjats segons les seves obres, 34-32; s'han de vigi-

lar, 165-30; serem jutjats segons les obres fetes en el cos, 234-15; jutjats segons les seves obres, 328-15, 345-27; obres d'iniquitat, 448-26.
Ogat, lloc d'un campament jaredita, 581-10.
Olivera, i la casa d'Israel, comparació feta per Lehí, 18-12, 17; alegoria de l'olivera natural i la silvestre, 31-7, 32-12, 16; citada per Jacob, 131-3.
Omega, el Senyor és nomenat l'Alfa i Omega, 478-18.
Omer, rei jaredita, 548-1.
Omner, fill de Mossíah, 215-34; vegeu *Fills de Mossíah*.
Omni, fill de Jarom, 147-15; escriu la història sobre les planxes, 147-1.
Omni, Llibre de, 147.
Oniah, ciutat destruïda al temps de la crucifixió, 477-7.
Onida, un turó, 316-4; un lloc, 359-5.
Oportunitat, igual per a tots els homes, 221-38.
Oportunitats, per a instruir-se, no eren iguals, 470-12.
Oposició, ha d'existir, 60-11, 15.
Or, l'església abominable el cerca, 25-7; n'hi havia a la terra promesa, 45-25; es va ensenyar al poble a treballar-lo, 68-15; la gent s'omple d'orgull perquè en té molt, 125-12; el poble de Limhi pagava tribut del seu or, 195-15; n'hi havia molt entre el poble, 224-29; monedes d'or, 252-4.
Oracions, vegeu *Pregàries*.
Orde de Nehor, 295-28, 29; sinagogues segons l'ordre de Nehor, 285-4.
Ordenances, associades amb la llei de Moisès, 105-30; tipus de l'ordre del Fill de Déu, 261-16; el poble les guardava estrictament, 307-3.
Ordenar, els dotze apòstols foren ordenats per Déu, 23-7; Alma va ordenar un sacerdot per cada cinquanta membres, 193-18; sacerdots i èlders ordenats per Alma, 239-1; Nefí ordenà ministres, 474-25; manera com els deixebles ordenaren mestres i presbíters, 583-cap. 3.
Ordre, s'ha de fer les coses amb ordre, 165-27.
Orgull, dels gentils, 107-20; corromp les esglésies, 112-12; inflava Nehor, 222-6; l'acompanyen altres pecats, 225-32; entra en l'església, 419-33; ocasiona que el poble deixi de tenir els seus béns en comú, 523-24.
Oriah, fill de Jared, el que vingué de la gran torre, 548-32, 558-14; és ungit rei, 559-27; regna amb justícia, 559-30; va tenir molts fills, 560-1, 2.
Ossos, dels jaredites en el país del nord, 149-22; descoberts pels homes de Limhi, 171-8.
Ovelles, el poble de Déu és comparat a les ovelles, 54-25, 454-13; les desobedients no són del Crist, 236-38; les de l'altra cleda són de Crist, 492-17.

Pa, sagramental, Jesús el va fer portar, 496-1; partit i beneït, 496-3, 502-3; proveït miraculosament per a administrar-lo als nefites, 502-6; manera de beneir-lo, 584-cap. 4.
Paanqui, fill de Pahoran, lluita pel seient judicial, 412-3; és condemnat a mort, 413-8.
Pacte, pactes malvats i secrets, no han de ser divulgats, 332-27; administrat pel diable, 472-28. Vegeu *Juraments*.
Pacumeni, fill de Pahoran, lluita pel seient judicial, 412-3; se sotmet a la veu del poble, 412-6; és nomenat jutge superior i governador, 413-13; Coriàntumr el mata, 414-21.
Pacus, rei malvat dels dissidents nefites, 406-6; el maten, 406-8.
Paga, es rep segons el que s'esculli, 230-27; dels malvats, 236-42; dels jutges nefites, 252-1.
Pagag, fill gran del germà de Jared, 559-25.
Pagans, no seran oblidats, 108-33; cauran sota la venjança, 507-21.
Pahoran, fill de Nefíah, 371-39; baralles entre el poble sobre ell, 371-2; no permeté que les lleis s'alteressin, 372-3; els seus contraris s'anomenen reialistes, 372-5; els seus partidaris són anomenats homes lliures, 372-6; escriu a Moroni, 400-1; la seva fidelitat i patriotisme, 405-9; Moroni s'uneix a ell, 406-6; torna al seient tribunal, 410-44; mor, 412-2.
Pahoran, fill de Pahoran, lluita pel seient judicial, 412-3; és nomenat jutge superior, 412-5; és assassinat per Kishkumen, 413-9.
Paradís, 76-13, 339-12, 522-14.
Paraula, de Déu, tot és fet segons la seva paraula, 40-31; de Crist, els obe-

dients fan festí en ella, 119-20; de Déu, representada per la barra de ferro, 21-25; ai d'aquells que rebutgen la paraula de Déu, 110-14; la paraula de Déu ressonarà, 115-3; nutrits per la paraula de Déu, 139-7.
Paraules, del llibre seran d'aquells que han dormit en la pols, 109-9; Déu les manifestarà, 110-14.
Pare, l'Anyell de Déu és Fill del Pare Etern, 21-21. Vegeu també *Pare Etern*; s'ha de pregar al Pare, 595-4; Pare Etern, un títol, 93-6, 21-21; l'Unigènit del Pare, 93-12, 237-48, 248-26, 260-5, 9; el diable, pare de les mentides, 61-18, 76-9, 564-25; el diable, pare de les baralles, 483-29; dels cels i de la terra, 160-8, 450-12, 555-7; Pare i Fill, 186-2, 483-27, 504-35, 518-10, 553-14.
Pare Etern, 186-4, 189-15, 254-39; a ell es dirigeixen les oracions sobre els emblemes sagramentals, 584-cap. 4-3, cap. 5-2; les seves aliances amb Israel, 597-31; Crist és el seu Fill, 21-21, 28-40.
Parenostre, 488-9.
Pares, iniquitats dels pares, 183-13; ploren pels seus fills, 304-5; el seu cor torna cap als fills, 512-6; els fills mengen la carn dels seus pares, 593-8.
Pastor, un Déu i un Pastor, 28-41; un ramat i un pastor, 54-25; com ovelles sense pastor, 236-37; Crist és el Bon Pastor, 236-38, 39, 41, 238-57, 60, 432-18; el diable és pastor del seu ramat, 236-39.
Pecat, el just l'avorreix, 80-49; el pecat imperdonable, 142-19, 337-6; el Senyor no pot tolerar el pecat, 354-16.
Pecats, amonestació contra ells, 78-38, 79-45; la remissió dels pecats, 104-26; vegeu *Remissió, dels pecats*; l'Anyell de Déu treu els pecats del món, 241-14; Jesucrist va morir pels pecats, 482-14.
Pedra, rebutjada pels jueus, 131-15; portada a Mossíah coberta d'inscripcions, 149-20; una pedra serà preparada pel Senyor per a Gazé'em, 332-23.
Pedregada, afligiria el poble del rei Noè, 180-6.
Pedres, utilitzades per Lehí per a construir un altar, 4-7; Nefí les utilitza per fer foc, 38-11; Mossíah usava dues pedres per a traduir, 217-13; el germà de Jared en prepara setze, 552-1; el Senyor en dóna dues al germà de Jared, 554-23.
Peix, mencionat pel Crist, 490-10.
Peixos, portats pels jaredites, 549-2.
Pell, la dels lamanites es torna fosca, 69-21; vestits fets de pells, 365-6; la dels lamanites justos es torna blanca, 461-15.
Penediment, s'ha preparat el camí per a obtenir-lo, 19-18; dels gentils, 29-5, 71-12, 116-2; el de Laman i Lemuel, no dura, 44-20; els homes són cridats al penediment, 61-21, 77-23, 107-27, 163-10, 246-12, 483-32, 588-31, 590-8; acompanyat del baptisme, 188-11, 237-49; si no hi ha penediment vindrà el càstig, 159-38, 453-1, 570-1; el seu guardó, 160-12, 194-29, 445-22; proclamat per una veu del cel, 425-29.
Penedit, serà beneït, 299-21, 303-18, 345-23, 24.
Perdó, s'ha de demanar amb oració, 14-21; dels pecats, 162-2; no és fàcil d'obtenir, 337-6; es concedeix tantes vegades com es demana, 585-8.
Peresa, característica dels lamanites, 24-23, 69-24, 289-28; censurada, 336-12.
Perles, per a ornament i ostentació, 523-24.
Perllongar, el dia del penediment, 324-33, 325-35.
Persecució, per part dels incrèduls, 212-1; era prohibida per la llei nefita, 224-21.
Persuasions, de l'Esperit Sant, 161-19.
Perversa, i iniqua generació, vegeu *Generació*.
Pestilència, destruiria els incrèduls, 71-15, 81-6, 180-7; per les oracions dels justos, s'evita, 251-22.
Peus, els homes adoren als peus de Crist, 21-24, 495-10; que en són de bells, sobre les muntanyes, els peus, 187-15; marques dels claus en els peus de Crist, 482-14.
Planetes, testifiquen de Déu, 311-44.
Planxes, dels jaredites, descobertes pel poble del rei Limhi, 172-9, 547-2; són precioses, 151-6; vegeu *Planxes d'or*.
Planxes de llautó, contenien història, genealogia i escriptura, 5-3, 7-24, 9-24, 26-23, 149-14, 330-3, 480-17; en poder de Laban, 5-3, 7-24; Nefí les obté, 10-38; contenien els cinc llibres de Moisès, 11-11; profecia de Lehí sobre elles, 11-18, 19; les profecies de Josep

estaven escrites sobre elles, 64-2; Nefí se les va emportar en separar-se de Laman, 68-12; el poble de Zarahemla s'alegra al saber de les planxes, 149-14; els fills de Benjamí reben instruccions referents a elles, 153-3; són lliurades a Alma, 217-20; Nefí, net d'Helaman, es fa càrrec de les planxes, 457-2.

Planxes de Nefí, eren de dues classes, 17-2, 4, 70-30; es feien de metall, 45-1; Mormó les compendià, 151-3; Benjamí confirma la seva veracitat, 153-6; les rep Mossíah, 154-16; contenen els ensenyaments de Jesús, 513-7; Ammaron diu a Mormó que es faci càrrec de les planxes, 526-4; són amagades en el pujol de Cumora, 537-6.

Planxes d'or, vint-i-quatre en nombre, història dels jaredites, trobades pels homes de Limhi, 172-9, 22-27; les rep Mossíah, 202-14; Alma parla a Helaman sobre elles, 332-21; Moroni treu la relació d'Eter de les planxes d'or, 547-2; contenien la història del germà de Jared, 554-21; el seu contingut no havia de ser revelat fins després de la vinguda de Crist, 555-1; a qui s'haurien de mostrar, 557-2.

Planxes grans, conegudes també com les altres planxes, i les altres planxes de Nefí, contenien més aviat la història secular, 17-4, 46-4, 65-14, 69-29, 70-33, 123-3, 129-13, 142-26; són lliurades a Quemis, junt amb les planxes petites, 148-8; Mormó acaba el seu compendi d'elles, 151-3, 9; li és manat a Helaman que escrigui la història sobre elles, 330-2; Nefí, net d'Helaman, fa el seu registre segons els annals de les planxes, 468-10.

Planxes petites, també nomenades aquestes planxes, contenen més bé la part de la història sagrada o eclesiàstica, 12-3, 17-cap. 9:4, cap. 10:1, 45-1, 3, 68-4, 70-30, 122-1, 129-13, 142-27, 145-2, 147-1, 14, 150-25, 151-3; una part d'elles portava el nom de planxes de Jacob, 129-14, s'omplen totalment, 150-30; Mormó les afegeix als seus annals, 151-6.

Plata, 25-7; n'hi havia a la terra de promissió, 45-25; sabien treballar-la, 68-15; els nefites en tenien en abundància, 146-8.

Plenitud, de l'evangeli, 19-14, 26-24, 504-28; dels gentils, 32-13, 493-4; de la ira de Déu, 40-35, 53-16, 550-11, 565-20; dels temps, 59-3, 83-7; de goig, 516-30, 518-10.

Pollets, com la lloca aplega els seus pollets, 479-4, 5, 6.

Pols, símbol de la humiliació, 53-14, 57-14, 106-15; la història parlarà des de la pols, 64-19, 109-9, 122-13, 596-27; l'home fou creat de la pols, 157-25.

Porta, que condueix al regne de Déu, 79-41, 118-9, 121-9, 140-11, 490-13; 517-33.

Portes, de les tendes, donaven al temple, 155-6; s'ha de pregar amb les portes tancades, 487-6.

Portes de l'infern, 67-32, 484-39, 497-13.

Pregària, i dejuni a favor d'Alma, 214-22; Aaron predica sobre la pregària, 288-16; del Senyor, 488-9; els deixebles s'uniren en dejuni i oració, 514-1; l'església es reunia sovint per a pregar, 585-5.

Pregàries, dels justos, aplacen les destruccions, 251-22; Zenós parlà sobre la pregària, 320-3; s'aconsella al poble que pregui per a la misericòrdia, 323-18; quan són en va, 324-28, 586-6; amb la família, 498-21; en nom de Jesús, 500-6, 587-26; són una evidència de la fe, 501-22.

Presbíters, manera d'ordenar-los, 583-cap. 3.

Presciència, de Déu, en la selecció dels homes, 260-3; de totes les coses, 260-7.

Presó, Alma i Amulek són empresonats, 264-17; s'enderroca la presó quan Alma i Amulek són alliberats miraculosament, 266-27; presó a Middoni, 282-3; Nefí i Lehí són empresonats, 424-21; tremola quan es deslliuren miraculosament, 425-27.

Presoners, retinguts per Moroni per fer bescanvi, 376-8; els fan enterrar els seus morts, 379-1; els obliguen a treballar, 379-3, 386-25; Ammoron proposa el seu bescanvi, 381-1; les condicions proposades per Moroni pel bescanvi, acceptades per Ammoron, 382-11; en moren més de 2.000 quan es rebellen, 392-14; són enviats a Zarahemla, 393-16; aquells que es convertiren quedaren en llibertat, 467-4; emportats de la torre de Xerritza pels lamanites, 593-7.

Primer Llibre de Nefi, 1.
Primicies, de la resurrecció, 59-9; de Crist, 130-11; fent-ne ofrena com a sacrifici, 155-3.
Prínceps, són coberts a causa de la iniquitat, 109-5.
Profecia, de Nefí sobre els jueus, 101-4.
Profecies, es compleixen les que feien referència al naixement de Crist, 457-4; les d'Abinadí i Samuel el lamanita es compleixen, 527-19, 528-10.
Profetes, els jueus entenen la seva manera de profetitzar, 102-5; són rebutjats, 109-5, 139-8; aquells que els persegueixin, moriran, 105-3; s'escodrinyen les seves paraules, 130-6; els jueus els varen matar, 131-14; en els dies d'Enós n'hi havia molts, 145-22; en el temps de Jarom, s'afanyaren molt, 147-11; durant el regnat de Xule, 561-23; el rei Xule els permeté d'anar on volguessin, 561-25; feren penedir als jaredites, 561-26; proclamen el penediment al poble jaredita sota el rei Het, 566-28; són perseguits fins a la mort pel poble del rei Het, 566-29.
Profunditats, de l'infern, 23-16; la humilitat profunda, 79-42, 163-11, 409-41; de la terra, 105-5, 477-6; dels misteris de Déu, 130-8.
Proïsme, no s'ha de tractar injustament, 112-8; es prohibeix llevar fals testimoni en contra, 184-23; és prohibit cobejar els seus béns, 184-24; s'ha d'estimar, 204-15, 487-43.
Promeses, segons la carn, 80-2, 82-17; les promeses de Déu s'estenen als lamanites, 247-16, 248-24; són verificades les que es feren als nefites, 369-21; les promeses d'Akish li atrauen el poble, 563-17.
Prosperitat, de l'església en els dies d'Helaman, 419-25.
Prostitucions, ai dels qui les fan, 78-36; manaments divins en contra d'elles, 108-32; molts s'extravien per elles, 112-14; s'excusen en cometre-les, 126-23; exhortació en contra, 521-2; Morianton es portà injustament en cometre-les, 568-11.
Prostituta, de tota la terra, l'església abominable, 29-10, 11, 12, 53-13, 14; 82-16, 113-18.
Prostitutes, dels sacerdots del rei Noè, 178-14.
Prova, esta vida és una estada de prova, 61-21, 78-27, 258-24, 343-4; s'ha de continuar fins a la seva fi, 121-9; hi haurà pesar, si es malgasta, 449-38.
Pudor, dels cadàvers, 269-11, 579-23.
Punyals (en sentit figurat), que penetren l'ànima, 125-9.
Purs, de cor, 128-2; són benaurats, 485-8.

Quart Nefi, 521.
Queixa, contra els jutges injustos, 471-25.
Quemis, rep els annals d'Amaron, 148-8; escriu en el Llibre d'Omní, 148-9.
Querubins, i una espasa encesa, 257-21, 343-2.
Queviures, vegeu *Aliments*.

Rabbana, títol d'honor entre els lamanites, 276-13.
Raïms, silvestres, símbol de la rebeldia d'Israel, 87-2, 4; no s'en recullen dels esbarzers, 490-16.
Ramà, pujol jaredita, conegut com Cumora pels nefites, 581-11.
Ramats, dels nefites, 68-11, 224-29; a l'època d'Enós, 145-21; el poble de Zenif lliura la meitat dels seus ramats com a tribut, 170-22; la gent, com a ramat sense pastor, 173-21; els dels nefites, cobejats pels lamanites, 174-12; serien com un ramat silvestre, envestit per feres, 191-17; el pastor protegeix el seu ramat dels llops, 238-59; Ammon defensa els ramats del rei Lamoni, 273-25, 274-2; ramats, protegits dels lladres, 465-4; els del germà de Jared, 549-41; els dels jaredites, 558-4; els jaredites en tenien molts, 568-12.
Rameumpton, santa estrada dels zoramites, 314-21.
Rebel·lió, de Laman i d'altres sobre les aigües, 43-9, 55-2; de Corihor, el jaredita, 560-4; de Cohor i Noè, 560-15; de Jared, 561-2; d'Akish, 562-13; d'Het, 566-26; causada per les combinacions secretes, 571-15.
Redempció, per mitjà del Messies, 59-6, 61-26, 151-8, 248-27, 544-12; dels lligams de la mort, 232-14; el pla de redempció, 258-25; del pecat, 423-10; és realitzada, 539-7.
Registre, d'Alma, 245.
Rei, dels nefites, títol donat a Nefí,

123-11; dels cels i de la terra, 237-50; de Salem, era Melquisedec, 261-18.
Reialistes, 372-5; són executats, 406-9.
Reina, l'esposa de Lamoni, parla amb Ammon, 278-3; la vídua de Leontí es casa amb Amalickíah, 362-35.
Reines, seran dides per al poble d'Israel, 81-9.
Reis, els seran de nodrisses, 81-9; Mossíah aconsella que no n'hi hagi, 219-16; les iniquitats d'alguns, 220-31; els nefites els desitjaven, 472-30.
Relació, vegeu *Història*.
Remissió, dels pecats, s'expectava, 240-6; per a aquells que es penedeixen, 259-34, 261-16, 590-11.
Remolins, s'emportaran els perseguidors, 105-5; arrabassen els malvats al temps de la mort de Crist, 476-16.
Renyar, Lehí és renyat pel Senyor, 36-25; també són renyats Laman, Lemuel, i d'altres, 37-39; el germà de Jared, renyat, 551-14.
Repugnants, els lamanites es tornaren repugnants, 24-23, 69-22, 535-15.
Responsables, el baptisme és únicament per a aquells que ho son, 590-10.
Ressuscitar, Crist ressuscita els morts, 159-5, 515-15; Nefí, net d'Helaman, ressuscita el seu germà, 474-19; els deixebles nefites ressuscitaven morts, 522-5. Vegeu també *Resurrecció*.
Resta, de la casa d'Israel, 111-2; escoltarà l'evangeli, 112-3; de la semença de Jacob, 357-23, 469-24, 503-16, 507-12, 22, 536-24, 539-10; de la semença de Josep, 357-23, 469-23, 480-17, 491-12, 575-6.
Restauració, d'Israel, 116-5, 117-8; senyal de l'obra del Pare, 520-1; pla de la restauració, indispensable per a la justícia, 341-2.
Resurrecció, és necessària, per motiu de la caiguda, 75-6; de tots els homes, 77-22, 254-41, 512-4; el seu poder, 83-25, 130-11, 140-9, 589-41; la de Crist, és d'aplicació universal, 321-22, 451-15, 539-6; dels morts, 184-35, 187-20; la primera, 187-21, 192-9, 340-17; el seu significat, 256-8, 340-18; la de Crist redimeix el gènere humà, 189-7, 451-17; predicada per Aaron, 285-9; entre ella i la mort, hi ha una estona, 340-21; la de molts sants, 452-25, 510-9.
Revelació, de Déu en un llibre segellat, 109-7; no s'ha de menystenir, 130-8.
Rics, els injustos, condemnats, 78-30, 79-42, 113-15, 164-23; els membres de l'església arriben a ser-ho perquè eren justos, 224-29; els lamanites i els nefites es fan rics, 427-9.
Ripla, pujol on Moroni va amagar una part de les seves tropes, 348-31.
Riplàkish, avantpassat de Morianton, el jaredita, 548-23; el seu regnat de malvestat, 567-4; la seva mort, 568-8.
Ripliàncum, nom que donaven els jaredites a les grans aigües, 581-8.
Riqueses, no s'han de buscar abans que el regne de Déu, 126-18; el rei Benjamí no les havia cercat, 156-12; corrompen l'ànima, 221-40; els membres de l'església les adquireixen per la seva fidelitat, 225-31; es tornen relliscoses a causa de la maledicció, 449-31.
Riu, en la visió de Lehí, 15-13; la deu del riu, 15-14, 23-16; el seu significat, 33-26.
Roba, de Laban, usada per Nefí, 9-19; luxosa, usada per Nehor, 222-6; de l'exèrcit de Moroni, 347-19.
Roca, nom figurat, donat a Crist, 32-15, 67-30, 35, 79-45, 114-28, 484-39.
Roques, es fendien al temps de la mort de Crist, predit en la visió de Nefí, 23-4; Samuel el lamanita prediu que seran fragmentades, 451-21; es trenquen a trossos, segons les profecies, 476-18.
Rostoll, els malvats seran com rostoll, 53-15, 105-6, 511-1; les esglésies iniqües seran consumides com el rostoll, 54-23.
Rostre, de Nefí i Lehí, 425-36; de Jesús, 501-25.
Rubís, a les portes de Sió, 509-12.
Rumors, de guerres, 22-2, 24-21, 30-15, 102-12, 542-30.

Sàbat, observat pels nefites, 146-5, 193-23; manament de sanctificar-lo, 183-16.
Sacerdoci, segons el sant orde de Déu, 261-18, 346-2, 434-18.
Sacerdots, Jacob i Josep foren consagrats sacerdots, 69-26, 124-18; els de les esglésies dels homes es barallen entre ells, 112-4; nomenats pel rei Benjamí, 167-3; els de Noè eren perversos, 177-4, 178-14; s'han de tre-

ballar per a sostenir-se, 212-5, 224-26; són ordenats de Déu, 259-1; Alma els consagra, 267-13; falsos profetes i sacerdots, 524-34.

Sacrifici, de Crist, pel pecat, 59-7; el poble del rei Benjamí oferia sacrificis, 155-3; el que és infinit i etern, 323-10; d'un cor trencat i un esperit contrit, en lloc dels holocaustos, 479-20; de dones i d'infants als ídols lamanites, 533-14, 534-21.

Sacrificis, vegeu *Holocaustos*.

Sagrament, del pa i del vi, administrat per Crist, 496-3; ningú no ha de prendre'n indignament, 498-28; els emblemes, proveïts miraculosament, 502-3; Crist el va administrar en diferents ocasions als nefites, 513-13; la benedicció sobre el pa, 584-cap. 4; sobre el vi, 584-cap. 5.

Sal, de la terra, no serveix de res si perd el sabor, 485-13, 494-15.

Salem, Melquisedec era rei de Salem, 261-17.

Salomó, Nefí construí un temple com el de Salomó, 68-16; pecats que va cometre, 126-24.

Salvació, tota la terra veurà la salvació, 47-17, 504-35; és lliure, 59-4; no li és negada a ningú, 107-24; els lamanites la poden assolir, 144-13; ve per medi de la fe, 160-9; per l'expiació, 162-6; no es rep mitjançant la llei de Moisès, 184-28; serà proclamada a tota nació, 188-28; és el guardó dels justos, 248-28; el dia de la salvació s'acosta, 262-21; heu perllongat el dia de la vostra salvació, 449-38.

Salvador, vegeu *Crist*.

Sam, un dels fills de Lehí, 4-5, 17; els seus germans es rebellen contra ell, 13-6, 229-6; Lehí s'alegra a causa d'ell, 14-3; és beneït per Lehí, 65-11; acompanya Nefí a l'erm quan se separen dels lamanites, 68-6.

Samuel el lamanita, 446-2; profetitza destruccions sobre aquells que no es penedeixin, 446-5, 449-38; profetitza sobre el Crist, 446-6; dóna els senyals del naixement i de la mort de Crist, 450-3, 451-14; predica el penediment, 453-1; converteix molta gent, 454-1; fuig dels seus perseguidors, 455-6, 7; es compleixen les seves profecies, 510-10, 527-19, 528-10; esmentat per Crist, com a profeta, 503-24.

Sang, expiatòria de Crist, 23-10, 160-11, 285-9; els de l'església abominable s'embriagaran amb la seva pròpia sang, 53-13; també els opressors, 72-18; la sang dels sants clamarà des de la terra, 112-16; la copa sagramental en memòria de la sang de Crist, 497-11, 584-cap. 5.

Sant, l'home es pot fer sant, mitjançant l'expiació, 161-19.

Sant orde de Déu, segons el qual Jacob fou ordenat, 70-2; Alma, 239-8; els sacerdots, 259-1; els alts sacerdots, 260-8; el poble ha de caminar segons el sant orde de Déu, 242-22. Vegeu també *Sacerdoci*.

Santa estrada, dels zoramites, 314-21.

Santedat, de Déu i de Crist, 60-10, 77-20, 512-5.

Santificació, resultat del penediment i de l'obediència, 238-54, 261-12, 419-35, 597-33.

Sants, de Déu, així s'anomena l'església, 29-12; entre ells i els malvats hi ha un gran abisme, 33-28; els del Sant d'Israel, 77-18; el clamor de la seva sang arribarà als cels, 105-3, 112-10; tots els que habitin amb Déu seran sants, 592-26.

Santuaris, 112-13.

Sariah, esposa de Lehí, 4-5, 10-1, 15-14; es queixa del seu marit, 10-2.

Satanàs, vegeu *Diable*.

Saviesa, de Déu, 75-8, 110-22; la dels homes és folla, 78-28; els gentils es prediquen la pròpia saviesa, 107-20; dels savis, perirà, 111-26; Déu té tot, 301-35; consell d'aprendre'l en la joventut, 333-35.

Savis, els instruïts es pensen savis, 78-28; han de considerar-se necis, abans que Déu els accepti, 79-42; els qui són inflats i cometen pecat, seran llençats a l'infern, 113-15; podran ser confosos pels infants, 318-23.

Seàntum, assassí del jutge, és acusat, 438-26, 37.

Sebús, aigües on els lamanites portaven els ramats, 273-26.

Sedecies, fou un dels dotze deixebles, 499-4.

Sedequies, rei de Judà, 1-4, 11-13, 149-15; Mulek era fill d'ell, 427-10; tots els seus fills foren morts menys Mulek, 435-21.

Sedes, 25-7, 231-6, 565-17, 569-24.

Seezòram, jutge superior, assassinat pel seu germà, 438-23.
Segellar, el llibre seria segellat, 109-7; a Nefí, fill d'Helaman, li fou donat el poder de segellar, 439-7.
Segon Llibre de Nefí, 55.
Senine, moneda d'or que rebien els jutges diariament, 252-3, 5.
Sentinelles, cantaran, 166-22, 460-32.
Senum, nom d'una moneda nefita, 252-3.
Senyal, Sherem demana un senyal, 141-13; Déu va posar un sobre els lamanites, 229-6, 15; sobre els amlicites, 229-4, 13.
Senyals, del naixement de Crist, 105-3, 450-3, 458-13; de la mort de Crist, 46-10, 451-20, 475-3, 476-20; senyal de l'aplegament d'Israel, 505-1.
Senyera, a les nacions, 88-26; al poble, 97-10.
Senyera de llibertat, alçada per Moroni, 356-12; els dissidents, obligats a enarborar-la, 373-20.
Senyor, els gentils s'humiliaren davant d'ell, 25-16; per a entendre les coses, l'home ha d'acudir a ell, 31-3; féu una aliança amb els pares, 52-6; alçarà una gran nació gentil, 52-7; prepara la via per al seu poble, 54-20; el seu Esperit no sempre s'esforçarà amb l'home, 106-11; és el Redemptor, 112-5; no habita pas en temples immunds, 325-36; parla amb el germà de Jared, 553-14, 554-20; vegeu també *Crist*.
Sepulcre, Crist estaria tres dies en un, 103-13; s'obriran els sepulcres, 452-25.
Sermó, es repeteix el sermó de la muntanya, 485-490.
Serp, serpent, Moisès alça una, 104-20, 434-14; vegeu també *Diable*.
Serpents, de foc, foren un flagell, 41-41; els jaredites són perseguits per serpents verinoses, 566-31; van ser destruïdes, 568-19.
Servent, de Laban, s'anomenava Zoram, 10-35; Ammon fou servent del rei Lamoni, 273-25; servent de Teàncum, 375-33; del diable, 586-11.
Servents, els servents de Lamoni, escampats pels lamanites, 273-27.
Servidors, de Crist, 112-14; inútils, 157-21.
Set, jaredita, fill de Shiblon, 548-11; és reduït a la captivitat, 570-9.
Setge, del poble de Nefí, pels lladres de Gadianton, 466-16; de l'exèrcit enemic, per Coriàntumr, 578-5.
Shelem, muntanya on el Senyor es va manifestar al germà de Jared, 522-1.
Shem, nom d'una regió, 529-20.
Shem, cabdill nefita que fou mort a Cumora, 537-14.
Shemlon, terra habitada pels lamanites, 175-7.
Shemnon, un dels dotze deixebles, 499-4.
Sherem, nega a Crist, 140-2; demana un senyal, 141-13; és ferit, 141-15, i mor, 142-20.
Sheum, planta alimentícia, 174-9.
Shez, rei jaredita, fill d'Het, 548-25; intenta restaurar la nació desorganitzada, 567-1; la seva mort, 567-4.
Shiblon, cabdill nefita, mort a Cumora, 537-14.
Shiblon, moneda nefita, 253-15.
Shiblon, fill d'Alma, 313-7, 335-1; va de missioner entre els zoramites, 313-7; exhortació a ell, d'Alma, 335-1; junt amb els seus germans obté reèxit en el seu ministeri, 367-30; s'encarrega dels objectes sagrats, 410-1; mor, 411-10.
Shiblon, rei jaredita, fill de Com, 548-12; el seu germà fa matar els profetes, 570-5; la seva mort, 570-9.
Shiblum, nom d'una moneda, 253-16.
Shilom, ciutat lliurada a Zenif a conseqüència d'un tractat, 169-21, 174-8.
Shilom, territori lamanita cedit als nefites, 168-5; el rei Noè hi construeix molts edificis, 178-13.
Shim, pujol on Ammaron diposità els annals sagrats, 526-3; Mormó va treure d'allí les planxes, 534-23; se'n fa menció en els annals jaredites, 564-3.
Shiz, jaredita, germà de Lib, 579-17; el seu jurament de venjança, 579-24; Coriàntumr el mata, 582-30.
Shum, una de les monedes nefites, 252-5.
Sidom, territori nefita, 266-1.
Sidon, nom d'un riu, 226-15; allí s'hi efectuaren baptismes, 231-4; els seus deus eren a l'erm, 290-29, 347-22.
Signes, secrets per a propagar la iniquitat, 428-22.
Similitud, Abraham i Isaac, una similitud de Déu i el Fill, 130-5.
Simitarra, arma que usaven els nefites,

132-20; Zerahemna lliura la seva, 320-8. Vegeu també *Armes*.
Sinagogues, a ningú no li seria prohibit d'entrar-hi, 107-27; Alma i Amulek entraren en sinagogues per a predicar, 269-13; construïdes segons l'ordre dels nehors, 285-4; els pobres, expulsats de les sinagogues, 320-2; hipòcrates en les sinagogues, 487-5.
Sió, aquells que li donin soport seran beneïts, 27-37; els seus enemics seran destruïts, 53-14, 71-13, 81-13, 108-3; de Sió sortirà la llei, 84-3; el treballador a Sió, 108-31; el diable fa creure que tot va bé a Sió, 113-21.
Siron, nom d'un territori, 336-3.
Societat, secreta dels lladres, 462-9, 564-6, 571-22.
Sofre, foc i sofre, el turment dels malvats, 77-16, 78-26, 113-23, 129-11, 140-10, 257-17.
Sol, sembla que s'ha aturat, 445-15.
Somni, vegeu *Visió*.
Sords, aquells que no volen escoltar, 78-31; escoltaran les paraules del llibre, 111-29; les seves oïdes seran destapades, 159-5; guarits per Crist, 495-7; guarits pels deixebles, 522-5.
Sortillers, són condemnats, 507-16.
Superxeries sacerdotals, i altres iniquitats, 81-5; són prohibides, 108-29; s'introdueixen entre el poble, 223-12.

Taca, símbol de la iniquitat, 235-21, 293-12.
Teàncum, comandant nefita, mata a Morianton, 371-35; fa front a l'exèrcit d'Amalickíah, 374-29; acampa prop de la frontera d'Abundància, 374-32; mata Amalickíah, 375-34; la seva marxa enganya l'enemic, 377-22; fa treballar els presoners, 379-3; mata Ammoron, 409-36; la seva mort, 409-36.
Teàncum, ciutat nefita, 532-3.
Teixits, fins, 25-8, 224-29, 231-6, 428-13, 569-24.
Teles, confeccionades pel poble de Zenif, 175-5; pels nefites, 428-13; pels jaredites, 569-24.
Temor, del Senyor, 84-10, 162-1, 279-15, 328-7, de la destrucció, 265-26; es treballa la salvació amb temor, 325-37, 546-27; temor de la mort, 537-7.
Tempestes, durant el viatge de Lehí, 44-13; Déu les farà caure sobre Israel, 46-11; destruiran els incrèduls, 71-15; assotaran a les nacions, 108-2; en el temps de la mort de Crist, 452-22, 475-5.
Temple, edificat per Nefí, 68-16; Jacob hi ensenya, 124-17, 2, 125-11; Mossíah aplega la gent en el temple, 154-18; la gent es trobava al voltant del temple d'Abundància quan aparegué Crist, 481-1.
Temps, la manera de calcular el temps entre els nefites va canviar després del naixement de Crist, 460-8.
Temptacions, pel diable, 24-17, 78-39, 325-39; del Crist, 160-7, 186-5, 241-11; s'aconsella d'evitar-les, 333-33, 488-12, 498-18.
Tendes, Lehí porta tendes quan surt cap a l'erm, 35-12; en la terra de promissió, 45-23; de la colònia de Nefí, 68-7; els lamanites habitaven tendes, 144-20; el poble plantà les tendes al voltant del temple per a escoltar el rei Benjamí, 155-5.
Tenebres, Nefí veu una boira de tenebres sobre la terra de promissió, 23-4; Israel seria visitat per les tenebres, 46-11; Israel sortiria de l'obscuritat i la fosca, 53-12; obres secretes de tenebres, serien destruïdes, 81-15; escates de tenebres, els caurien, 117-6; un núvol fosc de tenebres, 278-6; una pedra lluiria des de les tenebres, 332-23; les tenebres s'envaïren, 480-9.
Tenebres de fora, on seran desterrats els esperits dels malvats, 339-13.
Teòmner, cabdill nefita, sota ordres d'Helaman, prepara una emboscada, 396-16.
Tercer Nefí, Llibre de, 457.
Terra, amuntegada per a les fortificacions, 368-1, 379-4.
Terra de promissió, Nefí seria portat a una, 5-20, 19-13; Lehí s'alegra per estar-hi, 10-5; Nefí i els seus germans l'obtindrien, 13-13; Nefí la veié en una visió, 22-1; els gentils trobarien la posteritat de Lehí a la terra de promissió, 25-12; escollida sobre tota la terra, 26-30, 55-5; vegeu *Escollit*. La colonia de Lehí és conduïda allí, 43-8; hi arriba la companyia de Lehí, 45-23; la posteritat de Lehí hi prosperarà, 56-9; en aquesta terra abunden l'or, la plata i els minerals preciosos, 125-12; la colònia ja-

redita, conduïda cap a la terra de promissió, 558-5; arribada dels jaredites, 558-12.

Terratrèmols, son predits, 23-4, 71-15, 105-6, 108-2, 542-30; al temps de la mort de Crist, 475-12.

Terrats, de les cases, des d'on es llegiran les paraules del llibre segellat, 109-11.

Testimoniatge, les paraules de Nefí en constitueixen un, 105-28; el de tres homes sobre els annals nefites, 109-12, 557-3; uns donarien testimoniatge sobre la història nefita, 110-13; dues nacions donaran testimoniatge de Déu, 115-8; és prohibit el fals testimoniatge, 184-23; el que donà Alma sobre el Crist, 241-13; de la sang de's innocents, contra els malvats, 264-11.

Testimonis, del Llibre de Mormó, tres donaran testimoni de la veracitat del llibre, 109-12, 110-14, 22, 557-3, 4; d'altres, apart dels tres, 83-3. Vegeu la Testificació dels Tres i dels Vuit Testimonis, a la primera part d'aquest llibre

Timoteu, net d'Helaman, ressuscitat pel seu germà, Nefí, 499-4; fou un dels deixebles, 499-4.

Tolerància, el Senyor no la té per al pecat, 354-16.

Tomba, de la que ningú no retorna, 57-14; lliurarà els seus morts, 76-12; no tindrà cap victòria, 288-14.

Torre, la colonia de Jared va venir d'allí, 149-22; el rei Benjamí va fer alçar una, 155-7; el rei Limhi descobreix els lamanites des de la seva torre, 197-8; la gran torre, 217-17, 548-33; es proposaven que arribés fins al cel, 429-28; en el jardí de Nefí, n'hi havia una, 431-10.

Torres, construïdes per Moroni, com a fortificacions, 368-4.

Totes les coses, són conegudes del Senyor, 17-6, 61-24, 77-20; Déu té presciència de totes les coses, 260-7; són conegudes per l'Esperit, 241-13; creades per Déu i Crist, 60-14, 160-8, 450-12, 478-15; en elles hi ha oposició, 60-11; totes les coses seran revelades, 109-10, 11; seran restaurades, 341-2, 4; indiquen que hi ha un Déu, 311-44; es tenien en comú entre els deixebles de Crist, 514-19, 522-3; són escrites pel Pare, 516-26; totes les coses seran fetes de nou, 576-9.

Totpoderós, Déu, 98-6, 179-23, 440-11.

Tradicions, els lamanites juraren que destruirien les tradicions dels nefites, 144-14; les dels lamanites no eren correctes, 153-5; depravació de les tradicions lamanites, 271-9; Korihor, l'anticrist, deia que les profecies eren tradicions boges, 308-14; les dels lamanites eren iniqües i abominables, 453-7.

Trampa, de l'adversari, 203-9, 256-6.

Transfiguració, aparent, dels tres deixebles, 518-17.

Travessar, les afliccions, 37-1, 240-5, 244-14, 380-15, 419-34.

Tres deixebles nefites, no sentirien mai la mort, 517-7, 522-14; exerceixen el seu ministeri entre els nefites, 518-16, 522-5; per motiu de la iniquitat, són retirats, 540-10; visitaren Mormó i Moroni, 540-11.

Tresors, el cor estava en ells, 78-30; són maleïts a causa de la iniquitat, 447-19.

Tribunal de Déu, 122-11, 15, 140-9, 13, 189-10, 235-22, 254-44, 256-12, 545-13, 597-34.

Tribus, d'Israel, la paraula de Déu a les tribus, 115-12, 492-15, 531-18; els nefites es divideixen en tribus, 472-2; s'uneixen contra el rei Jacob, 473-11; fan aliança de no combatre les unes contre les altres, 473-14.

Tribus perdudes, 492-15, 20, 1, 493-4, 507-26.

Tron de Déu, allí compareixeran tots, 113-23, 128-8.

Tronades, al temps de la mort de Crist, predites, 23-4, 46-11; baixaran fins als malvats, 105-6; en el temps que morí Crist, 475-6.

Tubalot, rei lamanita, 413-16.

Túnica, de Moroni, esquinçada per fer la senyera de la llibertat, 356-12; de Josep, 357-24.

Turment, sense fi, en què consisteix, 77-19, 113-23, 140-10, 161-25, 257-17.

Ull, l'ull tot escodrinyador de Déu, 79-44; tot penetra, 125-10, 215-31; veure ull a ull, 181-22, 188-29, 1, 329-26, 494-18, 504-32; l'ull de la fe, 234-15, 319-40, 573-19; ull per ull, 486-38; és la llum del cos, 488-22; la brossa a l'ull del germà, 489-3; canviats en un obrir i

tancar d'ulls, 517-8; l'ull singular de glorificar a Déu, 541-15.
Ulls, els del món no veuran el llibre, 109-12; els dels cecs, 111-29; els dels cecs seran oberts, 513-15.
Unigènit del Pare, vegeu també *Crist*.

Vaixell, se li mana a Nefí de construir un, 38-8; Lehí i la seva companyia s'hi embarquen, 43-8.
Vaixells, construïts per Hagot, 411-5; es creu que es perderen, 411-8; construïts pels jaredites, 551-16; la seva descripció, 551-16; el nombre, 552-1; tothom hi entra, 558-4; empesos pel vent, 558-5.
Vanitat, flaquesa i niciesa dels homes, 78-28.
Vapor de tenebra, sobre Israel, 46-11, 54-18; vapor que es podria palpar, 476-20. Vegeu també *Tenebres*.
Vaques, en la terra de promissió, 45-25; entre els jaredites, 565-18.
Variació, en Déu no n'hi ha cap, 544-9.
Vas, la verge fou un vas escollit i preciós, 241-10; s'ha de netejar primer per dins, 402-23, 24; els servents del Senyor són anomenats vasos escollits, 588-31; sigueu purs, els qui porteu els vasos del Senyor, 505-41.
Venjança, la sang dels sants clamarà venjança, 223-13, 563-22, 24; de Déu, 507-21, 531-15, 541-20; l'espasa de la venjança, 543-41.
Verge, 241-10; en la visió de Nefí, 20-13, 21-15, 18.
Vergonya, dels pecats en el dia del judici, 257-15; l'oprobi serà oblidat, 508-4.
Vessament de sang, és predit, 56-12, 71-15, 81-6; defensa de la família fins al vessament de la sang, 350-47.
Vestidures, les dels dotze deixebles, emblanquides per la sang de l'Anyell, 23-10; s'han de mantenir sense taca, 24-19, 2, 157-28, 235-21.
Vestit, la vida del rei Noè, com d'un vestit, 180-3; s'adverteix als deixebles que no es preocupin massa del vestir, 488-25, 489-28.
Vestits, luxosos dels nefites, 231-6; rebutjats a causa de la pobresa dels seus vestits, 316-2; els hi foren negats a aquells que estaven despullats, 421-12; anaven vestits de pells, els lamanites, 365-6; llops rapaços, vestits d'ovelles, 490-15.
Vetllar, i orar continuament, s'aconsella, 260-28, 497-15.
Veu, alçada a Déu, 67-35; la del poble escolleix jutges, vegeu *Jutges*; la del poble contra Amlici, 226-7; la veu de l'àngel fou com un tro, 335-7; es va sentir des del cel, en defensa de Lehí i Nefí, 425-29; la del Senyor fa tremolar els puigs i les muntanyes, 444-9; el poble sent la veu del Senyor després de la crucifixió, 477-1, 479-3; la del Pare que proclama el Crist, en la seva visita als nefites, 481-3.
Vi, els opressors del poble escollit estaran embriacs de sang, com si fos de vi, 72-18; es podrà comprar sense diners, símbol de la salvació, 80-50; els malvats estaran embriacs, però no de vi, 109-4; el malvat rei Noè en feia molt, 178-15; Limhi n'envià als lamanites, 202-10; Laman, soldat de Moroni, en dóna als lamanites, 384-8.
Vi sagramental, Jesús mana als seus deixebles que n'hi portin, 496-1; proveït miraculosament, 502-5 manera d'administrar-ho, 584-cap. 5.
Viatger, cap no retorna de la tomba, 57-14
Victòria, sobre la mort i la tomba, 186-8, 189-8, 288-14, 304-28, 539-5; sobre el diable, 270-21; gràcies a Déu per la victòria, 398-33.
Vida eterna, els homes són lliures d'escollir-la, 61-27; és tenir la ment espiritual, 78-39; s'ensenya, 78-39, 82-23, 119-18, 143-3; esperança d'obtenir-la, 140-11, 589-41.
Vident, 62-6, 172-13, 217-16; cobert a causa de la iniquitat, 109-5.
Vidre, el germà de Jared va fondre unes pedres que quedaren com vidre, 552-1.
Vies, del Senyor, no les entengueren Laman i Lemuel, 4-12, 176-14.
Vinguda de Crist, vegeu *Crist*.
Vinya, serà podada pels servents del Senyor, 139-2; el rei Noè en plantà de vinyes, 178-15.
Virtut, més preciosa que totes les coses, 593-9.
Visió de Lehí, 2-8, 10-4, 14-2, 55-4; de Nefí, 20-1; d'Amulek, 244-20, 249-7; del pare d'Abish, 279-16; un mitjà d'adquirir coneixements, 66-23.

Visionari, s'acusa a Lehí de ser-ho, 4-11, 10-2, 4.
Viure, tenir vida en Crist, 104-25, 591-12, 19, 22.
Vocació, de sacerdots i alts sacerdots, 260-3, 8; una santa vocació, 260-4, 307-13.
Voltors, de l'aire, mengen els cossos de molts lamanites i amlicites, 209-38.
Voluntat, de Déu, es feia sentir en Mormó, 151-7.

Xafarderies, dels que no eren membres de l'església, 225-32.
Xai, els lladres de Gadianton anaven cenyits amb una pell de xai, 465-7.
Xared, cabdill jaredita, lluita contra Coriàntumr, 577-23; és mort, 577-30.
Xàser, lloc on es deturà la colònia de Lehí al desert, 35-13.
Xerritza, lloc on fan estralls els lamanites, 593-16.
Xiular, el Senyor xiularà, 88-26, 91-18, 597-28.
Xiuxiuejar, les paraules dels nefites xiuxiuejaran des de la pols, 106-16.
Xule, rei jaredita, fill de Kib, 548-31, 560-7; restitueix el regne al seu pare, 560-9; el seu regnat és just, 560-11; Noè el fa presoner, 561-17; recupera el regne, 561-18; protegeix els profetes, 561-24.
Xurr, vall, on Coriàntumr para el seu campament, 580-28.

Zarahemla, i el seu poble, 149-14; havien vingut de Jerusalem, 149-15; el seu poble s'ajunta amb el de Mossíah, 149-19; Limhi envia uns homes a buscar-los, 171-7; el seu poble és comptat entre els nefites, 208-13; on es va desembarcar el seu poble, 290-30.
Zarahemla, la ciutat, incendiada al temps de la crucifixió, 475-8; és reconstruïda, 522-8.
Zarahemla, nom d'un territori, 148-13, 227-24; Laconeu aplega les seves forces allí, 464-22; aquest nom, donat al país del sud, 566-31.
Zeezrom, advocat, acusador d'Amulek i d'Alma, 252-31; interroga Amulek, 253-21; interroga Alma, 256-8; se sent rodejat pel foc de l'infern, 263-6; cau malalt a Sidom, 266-3; es converteix i és guarit, 267-6; predica l'evangeli, 267-12.
Zemnariah, capità dels lladres, 466-17; fracàs dels seus projectes contra els nefites, 466-22; amb els seus homes es dirigeix cap al país del nord, 466-23; l'atrapen i el pengen, 467-28.
Zenif, avi de Limhi, 168-9; surt per a espiar l'enemic, 173-1; dirigeix una companyia, 173-3; fa recular els lamanites invasors, 174-16, 175-18; traspassa el regne al seu fill Noè, 177-1.
Zenefi, cabdill d'un exèrcit sense disciplina, 593-16.
Zenoc, profetitza que Crist seria crucificat, 46-10; el seu testimoniatge del Fill de Déu, 321-15; profetitza les destruccions que passarien al temps de la crucifixió, 480-16.
Zenós, parlà de la sepultura de Crist, 46-10; parlà dels tres dies de tenebres, 46-10; cità la paràbola de l'olivera natural, 131-1, 139-1; les seves paraules es compliran, 139-1; parlà sobre l'oració i l'adoració, 320-3; va donar testimoniatge del que passaria al temps de la crucifixió, 480-16.
Zerahemna, cabdill dels lamanites, 346-5; es rendeix davant Moroni, 351-8; intenta matar Moroni, 352-12; és ferit, 352-12; demana misericòrdia, 352-19.
Zeram, és enviat com espia, 227-22.
Zerin, muntanya que es mogué per la fe del germà de Jared, 574-30.
Zif, 177-8.
Zoram, el servent de Laban, 10-35; es casa, 35-7; un veritable amic de Nefí, 58-30; Lehí el beneeix, 58-31; acompanya Nefí quan se separen dels lamanites, 68-6.
Zoram, capitost dels dissidents, 312-59.
Zoram, un dels comandants nefites, 268-5.
Zoramites, 124-13; se separaren dels nefites, 312-59; construïren sinagogues, 314-12; les seves estranyes oracions, 314-15; el seu Rameúmpton, o estrada sagrada, 314-21; fan fora els convertits, 326-6, 8; es preparen per fer la guerra al poble d'Ammon, 326-10; aquells que es convertiren reben terres, 326-14; es tornen lamanites, 346-4; els posen al cap dels lamanites, 363-5; desvien els lamanites, 459-20.

CATALAN
02335 71115 4
33571 115

L'ESGLÉSIA DE
JESUCRIST
DELS SANTS
DELS DARRERS DIES